

ΜΑΞΙΜΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ ΚΑΘΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ο ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ
ΗΛΘΕΝ
1983-2013

ΑΘΗΝΑΙ 2006

“Ο,τι καλό, ὀρθό καί ὠφέλιμο
ὑπάρχει σέ αὐτό τό ταπεινό βιβλίο,
ἀνίκει στήν χάρι τοῦ Θεοῦ.

“Ο,τι ἴμιτελές καί μί χρήσιμο,
ἀνίκει στήν ἀναξιότητά μου...

ΑΦΙΕΡΩΣΙΣ

*«Τί ανταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ
περὶ πάντων ἧν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν...»*

Τό παρόν βιβλίον ἀφιερῶται πανευλαβῶς καί υἱικῶς, εἰς τόν Ἄρχηγόν καί τελειωτὴν τῆς Πίστεώς μας, Θεάνθρωπον Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ὅστις ἀπὸ ἀπειρῆ ἀγάπῃ πρὸς τὴν «εἰκόνα» Του, τόν ἄνθρωπον, ἔκλινε γόνυ καί κατῆλθε ἐκ τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὴν γῆ, χύνοντας τό Πανάγιον καί Ἄχραντον Αἷμα Του διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων, γενόμενος ἀπὸ Βασιλεύς ὑπὲρ πάντων, ἀπὸ Κύριος δοῦλος καί ἀπὸ Θεός ἄνθρωπος διὰ νά καταστήσῃ τόν ἄνθρωπον θεόν κατὰ χάριν.

Ἀφιερῶται ἀκόμη ταπεινῶς, εἰς τὴν γλυκυτάτην Παναγία μας, τὴν πάνυ ὑπερευλογημένην καί πάνυ ὑπερδεδοξαμένην Θεοτόκον Μαρία, τὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ μας, ἀλλὰ καί Μητέρα τῶν ἀνθρώπων, τὴν βοήθειαν, προστασίαν, ἐλπίδαν καί σωτηρίαν πάντων ἡμῶν καί πού ἄνευ ἐκείνης δέν θά ἐπιτελεῖτο ποτέ τό «ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον καί ἀγγέλους ἄγνωστον μυστήριον».

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

Πολλές και μεγάλες ευχαριστίες όφείλω εις τούς κάτωθι έκλεκτούς και στενούς συνεργάτας μου, οι όποιοι έβοήθησαν, και συνετέλεσαν να γραφῆ τό παρόν βιβλίον:

- 1) π. Πατάπιον 2) Αικατερίνη Άντωνιάδου
- 3) Βασίλειον Παντή 4) Θεογνωσία Δημητριάδου
- 5) Γεώργιον Ζ. 6) Άναστασία Μ. 7) Ειρήνη Κ. και
- 8) Έλένη Σταμούλου.

Ευχαριστώ ακόμη πολύ τήν αγαπητήν οικογένειαν μου, πού κάλυψαν έξ' όλοκλήρου όλα τά έξοδα τῆς παρούσης έκδόσεως και τά όποια άνέρχονται σε πολλές χιλιάδες ευρώ.

Τούς σεβαστούς γονείς μου Παρίση και Άννα Βαρβαρη και τά έκλεκτά αδέρφια μου Σπυρίδωνα, Μιχαήλ, Φανερωμένη, Άργυρώ και Δημήτριον, μετά τῶν σεβαστῶν οικογενειῶν τους.

Ένα πολύ μεγάλο ευχαριστώ εκ βάθους ψυχῆς σε όλους τούς ανωτέρω, αλλά και σε όλους εκείνους, ὡν ό Θεός γνωρίζει τά ονόματα, πού έβοήθησαν ἄλλος λιγότερο και ἄλλος περισσότερο, μέ τόν ένα ἢ μέ τόν ἄλλο τρόπο να ολοκληρωθῆ σύν Θεῷ ἡ παροῦσα έκδοσις.

Ό Μισθοποδότης Κύριός μας, εύχομαι να τους τό ανταποδώση εκατονταπλασίως και εις αὐτήν, αλλά και εις τήν ἄλλη ζωήν.

Θερμή παράκλησις:

Παρακαλῶ, όσοι από εσᾶς τούς αγαπητούς και εύλαβεῖς αναγνώστας μας διαβάζοντας τό βιβλίον ὠφελιθεῖτε εἴπω και εις τό ελάχιστον, πείτε ένα «Κύριε Έλέησον» διά όλους τούς ανωτέρω και τελευταῖα διά ἐμέ τόν ανάξιον και ἁμαρτωλόν δούλον τοῦ Κυρίου μας.

Σᾶς εύχαριστώ και ό Θεός να σᾶς εχει πάντα καλά.

ΣΚΟΠΟΣ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

«Μηδείς τό έαυτῷ συμφέρον ζητείτω αλλά τό τοῦ έτέρου έκαστος»

Τό βιβλίό αυτό άπευθύνεται σέ όλους τούς άνθρωπους, μικρούς και μεγάλους, άνδρες και γυναίκες.

Σκοπός του είναι ένας και μοναδικός.

Νά βροντοφωνάζει στεντορία τῆ φωνῆ, «urbi et orbi» παντιῶ, σέ ὄλο τόν κόσμο, ὅτι: **Ἦ Αντίχριστος Ἦλθεν.**

Γεννήθηκε τό 1983 και θά έμφανιστεῖ τό 2013 γιά νά προετοιμάσει τό έδαφος και νά γίνει παγκόσμιος κυβερνήτης τό 2015 γιά 3,5 μόνο χρόνια, σύμφωνα μέ πῆν Ἦ Αγία Γραφή και τούς Ἦ Αγίους Πατέρες μας.

Και άπευθύνεται σέ ὄλους γιά νά τούς ένημερώσει, προειδοποιήσει και προετοιμάσει, γύρω από αυτά τά δύσκολα και έσχατολογικά χρόνια πού ἠ θεία Πρόνοια επέτρεψε νά ζήσουμε, ὅπου ὁ Ἦ Αντίχριστος θά ποιήσει τέρατα και σημεῖα προκειμένου νά πλανήσει «εί δυνατόν και τούς έκλεκτούς» (**Ματθ. κδ', 24**) και νά λάβουν πῆν Σφραγίδα του μέ τόν αριθμό του ὄνόματός του, «666».

Ἦ Οσοι δέ πιστοί θά θελήσουμε νά παραμείνουμε κοντά στό Θεό μέχρι τέλους, δέν έχουμε νά φοβηθοῦμε τίποτε απολύτως, αφού ὁ Κύριός μας Ἦ Ιησοῦς Χριστός είναι Παντοδύναμος, είναι ὁ στοργικός μας Πατέρας και έμεῖς ὄλοι είμαστε τά παιδιά Του, οί υιοί Του, έστω και οί ἄσωτοι...

Θαρσεῖτε λοιπόν αγαπητοί μου άδελφοί και μήν φοβεῖσθε: ὁ Κύριός μας «έξῆλθε νικῶν και Ἦνα νικήση» (**Ἦ Αποκ. ε', 2**) και είναι κοντά μας, μαζί μας μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων «ιδού έγώ μεθ' ὡμῶν έως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος» (**Ματθ. κη', 20**).

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ	11
ΚΕΦΑΛΑΙΑ	
1. ΟΙ ΛΟΓΟΙ ΠΟΥ ΜΕ ΟΔΗΓΗΣΑΝ ΝΑ ΓΡΑΨΩ ΤΟ ΠΑΡΟΝ ΒΙΒΛΙΟ	27
2. ΤΑ ΣΗΜΕΙΑ ΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ	51
3. ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ. ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΔ'	69
4. ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ. ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'	77
5. Β' ΠΡΟΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΙΣ	85
6. Η ΑΠΟΣΤΑΓΙΑ	89
7. ΠΟΛΕΜΟΙ, ΛΙΜΟΙ, ΛΟΙΜΟΙ, ΣΕΙΣΜΟΙ	109
8. ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΩΣΑΙ ΚΑΙΡΟΥΣ ΚΑΙ ΝΟΜΟΥΣ	115
9. Η ΑΥΞΗΣΙΣ ΤΗΣ ΓΝΩΣΕΩΣ	123
10. Η ΚΗΡΥΞΙΣ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ ΕΙΣ ΟΛΗ ΤΗΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΗ	131
11. ΟΤΑΝ ΛΕΓΩΣΙΝ ΕΙΡΗΝΗ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΕΙΑ	141
12. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΥΚΗΣ	147
13. Η ΤΡΙΤΗ ΚΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΑΝΕΓΕΡΣΙΣ ΤΟΥ ΝΑΟΥ ΤΟΥ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ	161
14. ΟΙ «ΕΠΤΑ ΚΑΙΡΟΙ» ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ	179
15. Η ΕΜΦΑΝΙΣΙΣ ΚΑΙ ΔΙΑΔΟΧΙΣ ΤΟΥ ΑΡΙΘΜΟΥ «666»	211
16. Ο ΕΡΧΟΜΟΣ ΤΩΝ ΔΥΟ ΠΡΟΦΗΤΩΝ	239

17. ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΑΝΟΜΙΑΣ	267
18. ΠΕΡΙ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ	271
19. ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ '83	313
20. ΓΙΑΤΙ Ο ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ ΕΠΙΕΛΕΞΕ ΤΟΝ ΑΡΙΘΜΟ «666»	329
21. ΤΟ ΙΓ' ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΗΣ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΩΣ	343
22. ΠΕΡΙ ΕΙΔΩΛΟΘΥΤΩΝ	377
23. ΤΟ ΣΦΡΑΓΙΣΜΑ ΚΑΙ Η ΣΦΡΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ	389
24. ΥΠΑΡΧΕΙ ΜΕΤΑΝΟΙΑ ΜΕΤΑ ΤΟ ΣΦΡΑΓΙΣΜΑ;	433
25. ΕΝΗΜΕΡΩΝΟΥΜΕ, ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΟΥΜΕ ΚΑΙ ΔΕΝ ΕΚΦΟΒΙΖΟΥΜΕ	453
26. ΠΟΤΕ ΘΑ ΓΙΝΕΙ Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΑΡΟΥΣΙΑ;	467
27. ΠΕΡΙ ΔΕ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ ΕΚΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΩΡΑΣ ΟΥΔΕΙΣ ΓΝΩΡΙΖΕΙ ΟΥΔΕ Ο ΥΙΟΣ	503
28. ΤΙ ΜΕΛΛΕΙ ΓΕΝΕΣΘΑΙ	513
29. ΣΕ ΠΟΙΟΥΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥΣ ΟΦΕΙΛΟΥΜΕ ΥΠΑΚΟΗ;	545
30. Η ΘΕΑΡΕΣΤΟΣ ΜΕΤΑΝΟΙΑ	549
31. Η ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΘΕΟΝ ΕΛΠΙΔΑ	561
32. Η ΕΜΦΑΝΙΣΙΣ ΤΟΥ ΣΗΜΕΙΟΥ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ	569
33. Ο ΕΡΧΟΜΟΣ ΤΗΣ ΕΝΔΟΞΟΥ ΚΑΙ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΜΑΣ	575
ΕΠΙΛΟΓΟΣ	583
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Α'	585
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Β'	631
ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ	645
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΥΛΙΚΟ	651

ΕΙΣ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΥΙΟΥ
ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ
ΑΜΗΝ

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ

«Ίδού γάρ ἀλήθειαν ἠγάπησας τά ἄδηλα καί τά κρύφια
τῆς Σοφίας σου ἐδήλωσάς μοι».

«Ὅτι πᾶσα δόσις ἀγαθή, καί πᾶν δῶρημα τέλειον, ἄνω-
θέν ἐστι, καταβαῖνον ἐκ σοῦ τοῦ Πατρός τῶν φύτων».

«**Π**ῶς ἐγώ ὁ ἐλάχιστος καί ἀμαρτωλός Ἐφραΐμ, καί πλήρης
πλημμελημάτων, θέλω δυναθῆναι διηγηθῆναι τά ὑπέρ τήν
δύναμίν μου! Ἄλλ' ἐπειδή ὁ Σωτήρ διά τῆς εὐσπλαχνίας
του τοῦς ἀγραμμάτους σοφίαν ἐδίδαξε, καί δι' αὐτῶν τοῦς ἀπα-
νταχοῦ πιστοῦς κατεφώτισε, θέλει ἐνδυναμώσει καί ἡμῶν τήν
γλῶσσαν πρός ὑφέλειαν καί οἰκοδομήν, καί ἐμοῦ τοῦ λέγοντος καί
πάντων τῶν ἀκροατῶν. Θά λαλήσω δέ μέ ὀδύνας, καί θά εἶπω
μέ στεναγμούς, περί τῆς συντελείας τοῦ κόσμου τούτου, καί περί
τοῦ ἀναιδεστάτου καί φοβεροῦ Δράκοντος, ὁ ὁποῖος μέλλει νά
ταράξῃ πᾶσαν τήν ὑπό τόν οὐρανόν κτίσιν, καί νά ἐμβάλῃ δειλίαν,
καί ὀλιγωρίαν, καί δεινὴν ἀπιστίαν εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώ-
πων, καί νά ποιήσῃ τέρατα καί σημεῖα καί φόβητρα, ὥστε, ἐάν
δυναθῆ, νά πλανήσῃ καί τοῦς ἐκλεκτοῦς, καί νά ἀπατήσῃ πάντα
διά ψευδῶν σημείων, καί διά φανταστικῶν τεράτων, ὑπό αὐτοῦ

γενομένων. Διότι κατά συγχώρησιν τοῦ ἁγίου Θεοῦ λαμβάνει ἐξουσίαν ν' ἀπατίσῃ τόν κόσμον, διότι ἐπληθύνθη ἡ ἀσέβεια τοῦ κόσμου, καί πανταχοῦ διάφορα κακά πράττονται. Καί ἐπειδή οἱ ἄνθρωποι ἠθέλησαν νά ἀπομακρυνθῶσιν ἀπό τοῦ Θεοῦ, καί ν' ἀγαπήσωσι τόν Πονηρόν, διά τοῦτο ὁ ἄχραντος Δεσπότης συνεχώρησε νά δοκιμασθῶσι διά πνεύματος ἀποπλανήσεως.

Ποῖος δέ εἶναι αὐτός ὁ ὁποῖος θά ἔχη τέτοια ἀδαμαντίνην ψυχίν, ὥστε νά ὑποφέρῃ γενναίως ἅπαντα τά σκάνδαλα; Ποῖος ἄραγε θά εἶναι ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὡς προεῖπον, ὥστε νά μακαρίσωσιν αὐτόν πάντες οἱ ἄγγελοι;

Ἔγώ φιλόχριστοι καί τέλειοι ἀδελφοί, ἐφοβήθην ἐξ αὐτῆς τῆς ἐνθυμίσεως τοῦ Δράκοντος, μελετῶν καθ' ἑαυτόν τήν θλίψιν, ἣτις μέλλει νά γίνῃ εἰς τούς ἀνθρώπους κατά τούς καιρούς ἐκείνους· διότι αὐτός ὁ Δράκων εἶναι μιαιρός, καί φοβερός εἰς τό γένος τῶν ἀνθρώπων, καί μάλιστα γίνεται πικρότερος εἰς τούς δυναμένους νά νικῶσι τά φαντάσματα αὐτοῦ» (*Ἅγιου Ἐφραίμ Σύρου, Τόμος Δ', 111-114*).

Σύν Θεῷ καί μέ τίς πρεσβεῖες ὄλων τῶν Ἁγίων τῆς Πίστεώς μας, ξεκινᾶμε νά γράψουμε αὐτό τό βιβλίον προκειμένου νά ἐνημερώσουμε (ὡς ἔχουμε χρέος καί καθήκον) ὅλους τούς ἀδελφούς μας, ἀλλά καί ὅλους ὅσους ἀνησυχοῦν καί προβληματίζονται διά τό «τί μέλλει γενέσθαι» σχετικά μέ τήν Ἱερή Ἀποκάλυψη, τά ἔσχατα χρόνια, τήν ἔλευση τοῦ Ἀντιχρίστου, τήν Δευτέρα Παρουσία τοῦ Κυρίου μας καί τό Τέλος τοῦ Κόσμου.

Γνωρίζω ἐκ τῶν προτέρων, ὅτι θά ἀντιμετωπίσω πολλές ἐπιθέσεις καί διάφορα προβλήματα ἀπό τά ὄργανα τῶν Σκοτεινῶν Δυνάμεων, διότι θά ἀποκαλυφθοῦν τά σχέδιά τους. Ἐπίσης, καί ἀπό ὅλους ἐκείνους πού εἶναι ἀδιάφοροι, ἄθεοι, ἄπιστοι καί ἐχθροί τῆς Ἐκκλησίας. Ἀλλά καί, δυστυχῶς, ἀπό μερικούς πού θά εὑρίσκονται «ἐντός» Ἐκκλησίας καί θά ἔχουν «μόρφωσιν εὐσεβείας τήν δέ δύναμιν αὐτῆς ἠρηγμένην» (**Β' Τιμ. γ', 5**).

Φυσικόν καί κατά πάντα ἀναμενόμενον, διότι ἐάν δέν συνέβαινε αὐτό, τότε θά προβληματιζόμουν πρῶτος ἐγώ ὁ ἴδιος, ὅτι κάτι δέν πάει καλά.

Καί ἐξηγοῦμαι Ἐάν ὅλα αὐτά πού σᾶς γράφω εἶναι ἀλήθεια, τότε εἴμεθα εἰς τό τέλος τοῦ κόσμου. Καί ἐάν εἴμεθα εἰς τό τέλος τοῦ κόσμου, τότε θά

ἔχει προηγηθεῖ ἡ «᾽Αποστασία». Ἡ ἀπομάκρυνση τῶν πιστῶν, τῶν κληρικῶν καί λαϊκῶν ἀπό τόν Θεό καί τήν ἀλήθεια, πού λέγει ὁ ᾽Απόστολος Παῦλος εἰς τήν Β΄ πρὸς Θεσσαλονικεῖς Ἐπιστολήν του, καί ἄρα, εἶναι πάρα πολύ φυσικό, νά ἀντιδροῦν ὅλοι αὐτοί ἢ νά μὴν μποροῦν νά τὰ κατανοήσουν καί ἀντιληφθοῦν κάποιοι ἄλλοι.

«Τοῖς γάρ ἔχουσι γνῶσιν, εὐχερῶς ἢ τούτου (τοῦ ᾽Αντιχρίστου) γνωρίζεται ἔλευσις· τοῖς δέ τόν νοῦν ἔχουσι εἰς πράγματα βιωτικά καί ποθοῦσι τὰ γήϊνα, οὐκ εὐδηλον ἔσται τοῦτο. Ὁ γάρ αἰεὶ δεδεμένος ἐν πράγμασι βιωτικοῖς, κἂν ἀκούσῃ, ἀπιστεῖ καί βδελύσσεται τόν λέγοντα».

(᾽Αγίου ᾽Εφραίμ Σύρου, Τόμος Δ΄, 126)

Δηλαδή:

«Διότι ἀπ' αὐτοῦς πού ἔχουν γνώση, εὐκόλα ἀναγνωρίζεται ὁ ἐρχομός τοῦ ᾽Αντιχρίστου· ἀπό κείνους ὅμως πού ἔχουν τό νοῦ τους σέ βιωτικά πράγματα καί ποθοῦν τὰ γήϊνα, δέ θά εἶναι αὐτό εὐκολοδιάκριτο. Διότι αὐτός πού διαρκῶς εἶναι δεμένος σέ βιωτικά πράγματα, καί ἂν ἀκόμη ἀκούσῃ, δείχνει ἀπιστία καί ἀποφεύγει μετ' ἀποστροφῆς ἐκεῖνον πού τό λέει».

Μέ ἄλλα λόγια πιά ἀπλά, μᾶς λέει ὁ ἅγιος ᾽Εφραίμ:

Αὐτοί πού θά εἶναι κοντά στόν Θεό καί τήν ἐκκλησίαν Του καί θά μελετοῦν καί θά γνωρίζουν τόν Νόμον καί τίς ἐντολές Του, θά ἀντιληφθοῦν πολύ εὐκόλα τήν ἔλευσιν τοῦ ᾽Αντιχρίστου. Οἱ ἄλλοι ὅμως, ὅλοι ἐκεῖνοι δηλαδή, πού θά ζοῦν κοσμική καί ὑλική ζωή καί θά ἔχουν τό μυαλό τους στραμμένο σέ ὑλικές ἀπολαύσεις καί βιωτικές μέριμνες, δέν θά εἶναι εὐκόλο νά ἀντιληφθοῦν τόν ἐρχομόν του. Καί ὄχι μόνον δέν θά μπορέσουν νά τόν ἀντιληφθοῦν, ἀλλά καί θά κοροϊδεύουν καί θά ἀποστρέφονται ὅλους ἐκεῖνους πού θά τοὺς μιλοῦν γιά ὅλα αὐτά.

Κάτι παρόμοιο, δηλαδή, πού γινόταν καί ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Νῶε, ὅπου, ἐνῶ ἐκεῖνος τοὺς ἔλεγε καί τοὺς προμήνυε ὅτι ἔρχεται τό τέλος, καλώντας τους νά μετανοήσουν, ἐκεῖνοι ὄχι μόνον δέ τόν πίστευαν, δέν τόν ἄκουγαν καί δέν μετανοοῦσαν, ἀλλά καί τόν κοροΐδευαν, τόν εἰρωνεύονταν καί τόν κλεύαζαν καί ταυτόχρονα, συνέχιζαν ἥσυχοι καί ἀμέριμνοι τήν ζωή τους, τίς

απολαύσεις τους και τις αίσχρες αμαρτίες τους. Μέχρι βέβαια πού έγινε ο Κατακλυσμός και πνίγηκαν όλοι και κατάλαβαν ότι, ο Νώε, είχε δίκιο.

Μόνο πού πλέον, ήταν πολύ αργά, γιατί ο Νώε είχε ήδη εισέλθει εις την Κιβωτό και είχε κλείσει τις πόρτες και ουδείς μπορούσε πλέον νά εισέλθει εις αὐτήν·

«Ὡσπερ δέ αἱ ἡμέραι τοῦ Νῶε, οὕτως ἔσται καί ἡ παρουσία τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου. ὡσπερ γάρ ἦσαν ἐν ταῖς ἡμέραις ταῖς πρό τοῦ κατακλυσμοῦ τρώγοντες καί πίνοντες, γαμοῦντες καί ἐγκαμίζοντες, ἄχρι ἧς ἡμέρας εἰσῆλθε Νῶε εἰς τήν κιβωτόν, καί οὐκ ἔγνωσαν ἕως ἤλθεν ὁ κατακλυσμός καί ἤρην ἅπαντας, οὕτως ἔσται καί ἡ παρουσία τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου...» (Ματθ. κδ', 37-39).

Δέν ὑπάρχει ἀδελφοί μου, ἔστω καί ἕνας ἅγιος ἢ ἐκκλησιαστικός συγγραφέας, σέ κάθε αἰῶνα πού μᾶς πέρασε, ὁ ὁποῖος νά μὴν ἔγραψε, ἔστω καί λίγα λόγια, σχετικά μέ τά ἔσχατα χρόνια καί τόν Ἐπίχριστον καί τήν Δευτέραν Παρουσίαν τοῦ Κυρίου μας.

Ἐνδεικτικά, ἀναφέρω τούς κάτωθι:

Α' αἰῶνας: Οἱ τέσσερις Εὐαγγελισταί, Ματθαῖος, Μάρκος, Λουκᾶς καί Ἰωάννης, Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος.

Β' αἰῶνας: Εἰρηναῖος Λουγδούνων, Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος.

Γ' αἰῶνας: Ἰππόλυτος πάπας Ρώμης.

Δ' αἰῶνας: Ἰωάννης Χρυσόστομος, Ἐφραίμ ὁ Σύρος, Ἐπιφάνιος Κύπρου, Μεθόδιος Πατάρων, Εὐσέβιος Παμφίλου.

Ε' αἰῶνας: Μέγας Βασίλειος, Γρηγόριος Θεολόγος, Ἀνδρέας Καισαρείας, ἱερός Αὐγουστῖνος, Θεοδώρητος Κύρρου.

ΣΤ' αἰῶνας: Μάξιμος Ὁμολογητής, Ἀναστάσιος Σιναΐτης.

Ζ' αἰῶνας: Ἰωάννης Δαμασκηνός.

Η' αἰῶνας: Θεόδωρος Στουδίτης.

Θ' αἰῶνας: Μέγας Φώτιος.

Ι' αἰῶνας: Ἀρέθας Καισαρείας, Γεώργιος Μοναχός ὁ καλούμενος Ἀμαρτωλός.

ΙΑ' αἰῶνας: Συμεών ὁ Νέος Θεολόγος, Οἰκουμένιος Τρίκκης.

ΙΒ' αἰῶνας: Θεοφύλακτος Βουλγαρίας.

ΙΓ' αἰῶνας: Θεόδωρος Βαλσαμών.

- ΙΔ΄ αἰῶνας: Γρηγόριος Παλαμᾶς, Νικηφόρος Κάλλιστος Ξανθόπουλος.
ΙΕ΄ αἰῶνας: Μάρκος Εὐγενικός, Συμεών Θεσσαλονίκης.
ΙΣΤ΄ αἰῶνας: Μελέτιος Πηγᾶς.
ΙΖ΄ αἰῶνας: Δοσίθεος Ἱεροσολύμων, Γεώργιος Κορέσιος,
Ἄναστάσιος Γόρδιος.
ΙΗ΄ αἰῶνας: Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός, Νικόδημος Ἀγιορείτης.
ΙΘ΄ αἰῶνας: Κοσμᾶς Φλαμιάτος, Ἀνθιμος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων.

Ἐσεῖς, τί πιστεύετε λοιπόν; ὅτι ὅλοι αὐτοί, οἱ ἀνωτέρω Ἅγιοι καί ἐκκλησιαστικοί συγγραφεῖς, τυχαῖα καί μάταια ἔγραψαν, γιά τά ἔσχατα χρόνια καί τόν Ἀντίχριστον;

Φυσικά καί ὄχι.

Τό Πνεῦμα τό Ἅγιον τούς ἐφώτισε νά γράψουν καί νά καταγράψουν ὅλα τά σχετικά μέ τά ἔσχατα χρόνια, προκειμένου νά ἐνημερώνονται καί νά προετοιμάζονται σέ κάθε ἐποχή οἱ πιστοί Χριστιανοί, ἀλλά καί ἰδιαίτερα αὐτοί, πού θά ἔχουν τήν «ἀτυχία» νά ζήσουν στήν ἐποχή τοῦ Ἀντιχρίστου, ἀλλά ταυτόχρονα καί τήν μεγάλη χαρά καί εὐτυχία, νά δοῦν καί νά γνωρίσουν ἀπό κοντά τούς δύο Προφήτας καί νά ζήσουν τήν ἔνδοξον καί Δευτέραν Ἐλευση τοῦ Κυρίου μας.

Ἄλλωστε, ὁ καλός καί εὐσπλαχνικός Πατέρας καί Θεός μας δέν θά ἄφηνε ποτέ τά παιδιά Του, οὔτε καί τά ἄφηνε ποτέ, χωρίς βοήθεια, πνευματική καί ὑλική, καί χωρίς νά τά ἐνημερώσει, ἀφυπνίσει, προειδοποιήσει καί προετοιμάσει, στέλνοντας κάποιον ἢ κάποιους, ὅπως ἔπραττε πάντα (βλέπε περιπτώσεις Νῶε, Λώτ, Μωϋσέως, διαφόρων Προφητῶν, Μαξίμου Ὁμολογητοῦ, Μάρκου Εὐγενικοῦ, Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ καί πλήθος ἄλλων Ἁγίων Πατέρων καί διδασκάλων τῆς Πίστεώς μας) καί ὅπως ἄλλωστε, θά πράξει ἐπί Ἀντιχρίστου, ἀποστέλλοντας τούς δύο Προφήτας Του.

Πολλοί, ἴσως ἀναρωτηθοῦν καί εἰποῦν:

Καλά, ποίος εἶσαι ἐσύ πού γράφεις καί μᾶς λές ὅλα αὐτά, τά τόσο σοβαρά θέματα; καί πού εἶναι ἡ Ἐκκλησία μας; γιατί δέν μᾶς τά λέει ἐκείνη;

Κατ' ἀρχάς νά δηλώσω ἐν πλήρει συνειδήσει καί ἐπιγνώσει καί χωρίς ταπεινολογίες, ὅτι οὔτε εἶμαι, οὔτε πιστεύω ὅτι εἶμαι κάποιος.

Είμαι ένας άπλός και ταπεινός Μοναχός πού έζησε για 10 περίπου χρόνια εις τό περιβόλιον τῆς Παναγίας μας, τό Ἅγιον Ὅρος καί πού σήμερα, ἐδῶ καί ἑπτά χρόνια, ἡ Χάρις καί ἡ Πρόνοια τοῦ Θεοῦ μέ ἔχει τάξει Ἑγούμενον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ Κορινθίας, εις τήν Μητρόπολιν Κορίνθου.

Τό γιατί ἐπέτρεψε ὁ Θεός εις τήν ταπεινότητά μου νά γράψει καί νά ἀποκαλύψει ὅλα αὐτά τά ἀσύλληπτα καί φοβερὰ γεγονότα, δέν γνωρίζω.

Πάντως ἐγώ ἀπό ἄλλοι μου οὐδέποτε θά μπορούσα νά βρῶ, ἀνακαλύψω, ἐξηγήσω καί ἐρμηνεύσω θεόπνευστα κείμενα καί βιβλία, ἐάν δέν μέ βοηθοῦσε καί καθοδηγοῦσε ὅπως ἐγώ τουλάχιστον πιστεύω, ὁ Θεός, ἡ Γλυκυτάτη Παναγία μας, ἀλλά καί οἱ Ἅγιοι τῆς Πίστεώς μας καί ιδιαίτερα ὁ Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής τοῦ ὁποίου ἄν καί πραγματικά ἀνάξιος, φέρω τό ὄνομά του, ὁ Προφήτης Ἡλίας, ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης, ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός, ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ὁ Μέγας Βασίλειος, ὁ Ἅγιος Ἰππόλυτος, ὁ Ἅγιος Ἐφραίμ ὁ Σύρος, ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, οἱ Ἅγιοι Κωνσταντῖνος καί Ἑλένη καί ἡ Πάνσοφος Αἰκατερίνη. Ἀποτελεῖ βεβαία πεποίθησή μου ὅτι, ἄνευ ὅλων τῶν ἀνωτέρω, δέν ὑπῆρχε ποτέ, μά ποτέ περίπτωση, νά γράψω καί νά ἐξηγήσω ὅλα αὐτά τά σημαντικά θέματα.

Πολλές φορές, σεβαστοί μου ἀναγνώστες, αἱ βουλαί καί αἱ ὁδοί τοῦ Κυρίου εἶναι ἄγνωστα. Καί ὅσο ἀπέχουν μεταξύ τους ὁ οὐρανός καί ἡ γῆ, ἄλλο τόσο ἀπέχουν καί οἱ διαλογισμοί, οἱ σκέψεις καί οἱ ἀποφάσεις μας, ἀπό τούς διαλογισμούς, τίς σκέψεις καί τίς ἀποφάσεις τοῦ Θεοῦ.

Μερικές φορές πάλι ὁ Θεός διαλέγει καί χρησιμοποιεῖ διά τό ἔργον Του, ἀδύνατους, ἀσθενεῖς, ἀσήμαντους, καταφρονημένους καί ἁμαρτωλούς ἀνθρώπους, διά νά ταπεινώσει καί ντροπιάσει τούς «ἐπαῖοντες», τούς «εἰδήμονες», τούς «δυνατούς», τούς «ἰσχυρούς»· «ἀλλά τά μωρά τοῦ κόσμου ἐξελέξατο ὁ Θεός, ἵνα τούς σοφούς καταισχύνη, καί τά ἀσθενῆ τοῦ κόσμου ἐξελέξατο ὁ Θεός, ἵνα καταισχύνη τά ἰσχυρά, καί τά ἀγενῆ τοῦ κόσμου καί τά ἐξουθενημένα ἐξελέξατο ὁ Θεός, καί τά μί ὄντα, ἵνα τά ὄντα καταργήσῃ, ὅπως μί καυχῆσεται πᾶσα σάρξ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ» (Α΄ Κορ. α΄, 27-29).

Καί βέβαια ἄς μὴν ξεχνᾶμε καί τό ὅτι «τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ὅπου θέλει πνεῖ καί ὅπου θέλει ὑπάγει» (**Ἰω. γ', 8**).

Δεύτερον νά πῶ ὅτι Ἡ ἄποψη ὅτι τήν Ἐκκλησία ἀποτελοῦν μόνο οἱ ἱερεῖς καί ἀρχιερεῖς εἶναι λανθασμένη καί αἰρετική καί προέρχεται ἀπό τήν Δύση. Οἱ Ὁρθόδοξοι πιστεύουμε σύμφωνα μέ τήν διδασκαλία τῶν ἁγίων μας, ὅτι Ἐκκλησία εἴμεθα ὅλοι μας, κληρικοί, μοναχοί καί λαϊκοί. Ὅλοι μαζί ἀποτελοῦμε τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας μέ κεφαλή τόν Θεάνθρωπον Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν.

Καί μάλιστα κατά τήν περίοδο τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας ὑπάρχουν πολλές περιπτώσεις ὅπου οἱ ἱερεῖς καί ἀρχιερεῖς ὀλισθαίνουν σέ διάφορες αἰρέσεις ἐνῶ μοναχοί καί λαϊκοί στέκονται καί ἀγωνίζονται ἐπί τῶν ἀδελφάντων ἐπάλληλων τῆς Ὁρθοδοξίας καί τῆς Ἀλήθειας.

«Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἀλάθητος ὡς ὄλον, ὡς πλήρωμα, ὅπερ συναποτελοῦσι ἅπαντες οἱ ὀρθοδόξως πιστεύοντες κληρικοί καί λαϊκοί... Τό ὄλον ἢ τό πλήρωμα ἢ τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας λογίζεται ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ ὡς φορεῦς τοῦ ἀλαθήτου... κυρίως δέ ἀλάθητος εἶναι ἡ περί πίστεως κοινή συνείδησις τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, ἥτοι παντός τοῦ κλήρου καί τοῦ λαοῦ...» (**Ἰωάννου Καρμίρη, Σύνοψις τῆς δογματικῆς διδασκαλίας τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας, ἐν Ἀθήναις 1957, σελ. 6, 84, 85**).

Μά, θά πούνε πολλοί. Τί εἶναι αὐτά πού μᾶς λές π. Μάξιμε. Ἰεχωβάδες εἴμαστε νά ὀρίζουμε ἡμερομηνίες καί νά λέμε πότε θά γίνει ἡ Δευτέρα Παρουσία τοῦ Κυρίου;

Ἰεδῶ, οὔτε ὁ Κύριος γνωρίζει καί γνωρίζεις ἐσύ;

«Περί δέ τῆς ἡμέρας ἐκείνης καί ὥρας οὐδείς οἶδεν, οὔδ' οἱ ἄγγελοι τῶν οὐρανῶν, εἰ μή ὁ πατήρ μου ὁ μόνος» (**Ματθ. κδ', 36**).

Ὁ ἴδιος ὁ Κύριός μας, ὅταν τόν ρώτησαν πότε θά γίνει ἡ Δευτέρα Παρουσία, εἶπε: «οὐχ ὑμῶν ἐστὶ γινῶναι χρόνους ἢ καιρούς οὓς ὁ Πατήρ ἔθετο ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ» (**Πράξ. α', 7**) καί ἔρχεσαι τώρα ἐσύ νά μᾶς εἰπῆς ἡμερομηνίες, χρόνους καί καιρούς;

Γιά ἔλα στά σύγκαλά σου...

Ὅλα αὐτά καί ἄλλα παρόμοια ἐρωτήματα, εἶναι δικαιολογημένα καί κατανοητά, ἀλλά οὐκ ὀρθά.

Τήν ὀρθή βέβαια ἐρμηνεῖα καί τό ἀληθινό νόημα τῶν λόγων τοῦ Κυρίου μας θά τά δοῦμε ἀναλυτικά στό κεφάλαιο τοῦ βιβλίου μας «ΠΕΡΙ ΔΕ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ ΕΚΕΙΝΗΣ...».

Ἐπάρχουν ἀμέτρητα στοιχεῖα καί πλῆθος ἀποδείξεων, πού βεβαιώνουν ὅτι ὁ Κύριός μας, μᾶς ἄφησε συγκεκριμένα στοιχεῖα μέ χρόνους καί καιρούς, ἀλλά ἐμεῖς δέν τά προσέξαμε καί δέν τά ἀνακαλύψαμε ἢ δέν θέλαμε νά τά προσέξουμε καί νά τά ἀνακαλύψουμε. Μπορεῖ ἀκόμη, καί νά μὴν ἤθελε ὁ Ἰδιος, «πρὶν ἔλθῃ ἡ ὥρα» καί «τό πλήρωμα τοῦ χρόνου», νά τά ἀνακαλύψουμε.

Ἄς μὴν ξεχνᾶμε ὅτι ὁ Θεός, ἐν τῇ ἀπείρῳ πανσοφίᾳ Του, ἐνεργεῖ πάντα βάσει σχεδίου καί τά πάντα γίνονται, ὅταν πρέπει καί ὅπως πρέπει καί ΣΤΗΝ ΩΡΑ ΤΟΥΣ. «Οὐπω ἤλθε ἡ ὥρα» καί «ὅτε δέ ἤλθε τό πλήρωμα τοῦ χρόνου, ἐξαπέστειλε τόν Υἱόν Του...».

Ἔτσι λοιπόν ὅλα μᾶς τά ἀποκάλυψε, μέσα ἀπό τόν Αἰώνιο καί διαχρονικό Λόγον Του:

- α) Ποιόν Αἰῶνα θά γίνει.
- β) Ποιό Ἔτος.
- γ) Ποιά ἡμέρα τῆς ἐβδομάδος.
- δ) Ποιά «Σημεῖα» θά προηγηθοῦν, πρὶν ἔλθῃ.
- ε) Ποιές βασιλεῖες θά περάσουν ἐπὶ τῆς γῆς καί ποιὰ βασιλεῖα θά ὑπάρξῃ καί θά κυβερνᾶ τά χρόνια τοῦ Ἄντιχρίστου.
- ς) Πότε θά ἔλθῃ ὁ Ἄντιχρίστος. Ἀπό ποιὰ φυλή θά γεννηθῇ. Ἀπό ποιὰ γυναῖκα θά γεννηθεῖ. Ποιό θά εἶναι τό «ὄνομά» του. Πόσο χρόνων θά ἐμφανιστεῖ. Πῶς θά συμπεριφερθεῖ εἰς τούς ἀνθρώπους. Πῶς καί μέ τί θά τούς σφραγίσῃ, πόσα χρόνια θά βασιλεύσῃ καί ποιό θά εἶναι τό τέλος του.

Ὁ Χριστός, ὡς Θεάνθρωπος, γνώριζε καί γνωρίζει τήν ἀγωνία, τήν περιέργεια καί τό μεγάλο ἐνδιαφέρον τῶν ἀνθρώπων διά ὅ,τι ἔχει σχέση μέ τό μέλλον καί ἰδιαιτέρως διά τό τέλος τοῦ κόσμου.

Γνωρίζει, ἀκόμη, καί τήν ἀνθρώπινη φύση: πόσο φυγόπονη, ἀμελής, ἀδύνατη, ἐπιρρηπής σέ πάθη καί ἀδυναμίες, καί ἐπιλήσμων εἶναι.

Ἐάν λοιπόν, ἔλεγε, τό πότε ἀκριβῶς θά γίνει, θά τό ἐγνώριζαν οἱ ἄνθρωποι τῆς κάθε ἐποχῆς καί θά ἦταν ἀμέριμνοι, ἀμελεῖς καί ἀδιάφοροι

εις τά πνευματικά, γνωρίζοντας, ότι δέν πρόκειται νά ἔλθει εἰς τήν ἐποχή τους ἡ Δευτέρα Παρουσία.

Ἄς πάρουμε παράδειγμα, τούς ἑαυτούς μας καί τήν ἐποχή μας. Δέν γνωρίζουμε ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ὅτι κάποια στιγμή, ἀργά ἢ γρήγορα, θά πεθάνουμε; Δέν γνωρίζουμε, ὅτι τήν μίαν ἡμέρα εἴμαστε ζωντανοί καί τήν ἄλλη, μπορεῖ, ὄχι;

Τό γνωρίζουμε, διότι κανεῖς δέν εἶναι αἰώνιος σ' αὐτή τήν ζωή. Ὅλοι εἴμαστε προσωρινοί. Καί ὅμως, οἱ περισσότεροι, διά νά μὴν πῶ ὅλοι μας, ζοῦμε λές καί θά ζήσουμε αἰώνια σ' αὐτήν τήν ζωή.

Σκεφθεῖτε, λοιπόν, νά γνωρίζαμε καί τήν ἡμέραν τῆς Δευτέρας Παρουσίας καί ὅτι δέν εἶναι εἰς τήν ἐποχήν μας, πόσο πῶ ἀμελεῖς καί ἀδιάφοροι θά εἴμασταν.

Θέλοντας λοιπόν, νά ἀποκλείσει περαιτέρω συζήτηση καί ἐρωτήσεις, ὁ Ἰησοῦς Χριστός, τούς τό ἀποκλείει μιά καί ἔξω λέγοντας τους: πῶς εἶναι δυνατόν νά μοῦ ζητᾶτε νά σᾶς πῶ κάτι, πού ὄχι μόνον ἄνθρωποι, ὄχι μόνον ἄγγελοι, ἀλλά οὔτε καί ἐγώ (ὡς φιλός ἄνθρωπος, κατά τήν ἀντίληψιν τῶν ἀνθρώπων τῆς ἐποχῆς Του) γνωρίζουμε παρά μόνον ὁ Πατήρ μου εἰς τόν Οὐρανόν.

Δί' αὐτό, ἄς μή «βιαστοῦν» κάποιοι, νά μέ κατακρίνουν καί κατηγορήσουν πρὶν διαβάσουν ὅλο τό βιβλίον, ἀλλά καί τίς συγκεκριμένες ἀπαντήσεις εἰς τά ἀνωτέρω ἐρωτήματα, καί μετά, ἀφοῦ διαβάσουν καί δέν πεισθοῦν καί βγάλουν τά συμπεράσματά τους, καί αὐτά εἶναι ἀρνητικά, ἄς μέ κρίνουν καί ἄς μέ κατηγορήσουν, μέ ἐπιχειρήματα ὅμως, καί μέ ἀποδείξεις ἀγιογραφικές καί ἀγιοπατερικές, καί εἰς τό «φῶς τῆς ἡμέρας» καί ὄχι στό «σκότος» τῆς νύκτας, μέ λόγια, ψευτοεπιχειρήματα, λάσπες, συκοφαντίες, ὑπόγεια, κρυφά, ἀνώνυμα.

«Πᾶν ῥῆμα καί πρᾶγμα πιστοῦσθαι δέ τῆς μαρτυρίας τῆς θεοπνεύστου Γραφῆς. πρὸς πληροφορίσιν μὲν τῶν εὐσεβῶν καταισχύνην δέ τῶν πονηρῶν» (M. Βασίλειος). Κάθε τί, τό ὅποιο θά πεῖ ἢ θά γράψει κάποιος, πρέπει νά στηρίζεται ἐπάνω στήν ἁγία Γραφή καί τούς ἁγίους Πατέρες. Γιά δύο βασικούς λόγους: Πρῶτον, γιά νά πληροφοροῦνται οἱ πιστοί ὅτι ἔτσι, ὄντως, ἔχουν τά πράγματα καί ἡ Ἄλήθεια καί δεύτερον, γιά νά ντροπιάζονται καί νά ἀποστομώνονται, οἱ αἰρετικοί καί πονηροί ἄνθρωποι.

Ἴσως εἶναι ὅμως, δέν μέ στεναχωρεῖ καθόλου, τί θά πούν καί τί θά γράψουν γιά μένα, καί ἔάν θά μέ διώξουν ἐξαιτίας τοῦ συγκεκριμένου βιβλίου. Δέν ἔχω νά φοβηθῶ τίποτα καί κανέναν, παρά μόνον τόν Θεό.

Ἐπί νεαρῆ ἡλικίας, ἐγκατέλειπα τά ἐγκόσμια καί ὅλα τά τοῦ κόσμου τερπνά καί ἔγινα Μοναχός, γιά νά ὑπηρετήσω τόν Θεό καί τήν Ἀλήθειάν Του.

Ὅλα αὐτά τά χρόνια (20 καί πλέον ἔτη), προσπαθῶ μέ τήν βοήθεια τοῦ Θεοῦ, παρ' ὅλες τίς ἀμαρτίες καί ἀδυναμίες μου, νά φανῶ ἀντάξιος τῆς κλήσεώς μου ἀπό τόν Θεό, χωρίς νά σκεφθῶ κόπους, μόχθους, δόξα, χρήματα, ἀξιώματα, διώξεις, ἐπιθέσεις, κτυπήματα, τραυματισμούς καί ἄλλα πολλά.

Ὁδηγοί μου ἦταν, πάντα, οἱ ἅγιοι καί Θεοφόροι Πατέρες μας, οἱ ὁποῖοι μᾶς ἔδειξαν τόν δρόμο πού πρέπει νά ἀκολουθήσουμε, σ' ὅλα τά θέματα, φυσικά καί στά ἐσχατολογικά, ἀλλά καί ἰδιαίτερα στά θέματα τῆς Πίστεώς μας.

Ἡ ΑΛΗΘΕΙΑ, ἦταν γιά μένα, πάντοτε, πάνω ἀπ' ὅλα καί ἀπ' ὅλους. Πολλές φορές, μάλιστα, μέ μεγάλο κόστος καί τοῦτο γιατί

«Τό τίν ἀλήθειαν σιγᾶν κίνδυνος ὄντως μέγας καί κόλασις αἰώνιος καί βόθρος ἀπωλείας. οὐ δίκαιον, οὐ θεμιτόν, οὐ πρόπον, εὐσεβέσιν ὅλως σιγᾶν ἔνθα Θεοῦ τούς νόμους ἀθετοῦσιν».

(Ἅγιος Μελέτιος ὁ Ὁμολογητής)

Ἐγώ γνωρίζω ὅτι ἔτσι ἔχουν τά πράγματα ὅτι ἔπραξα τό σωστό, καί ἔχω τήν συνείδησή μου ἥσυχη.

Ἄλλωστε, πολύ σύντομα θά ἀποδειχθεῖ, μέ τήν ἐπαλήθευση ὅλων αὐτῶν τῶν Σημείων καί Προφητειῶν, πού καταγράφονται μέσα σ' αὐτό τό ταπεινό βιβλίο.

Τό μόνο πού εὐχομαι καί παρακαλῶ, εἶναι, νά βρεθοῦν ὅσο τό δυνατόν περισσότεροι ἄνθρωποι πού θά ἐνημερωθοῦν, προβληματιστοῦν, πιστέψουν καί βοηθηθοῦν ἀπό ὅλα αὐτά τά στοιχεῖα, προκειμένου νά προετοιμαστοῦν γιά τίς ἔσχατες αὐτές ἡμέρες καί γιά τά τόσα πολλά καί φοβερὰ γεγονότα πού θά ζήσουμε ἐξαιτίας τοῦ ἐρχομοῦ τοῦ Ἀντιχρίστου, καί τοῦ Διαβόλου «εἰδώς ὅτι ὀλίγον καιρόν ἔχει».

Καί εἶμαι βέβαιος ὅτι, ὅσοι εἶναι πραγματικά πρόβατα τοῦ Ἀληθινοῦ Ἀρχιποίμενά μας Χριστοῦ, θά ἀκούσουν τό κάλεσμα τῆς φωνῆς Του καί

θά τρέξουν πίσω Του καί κοντά Του, γιά νά τούς βοηθήσει, νά τούς γλυτώσει καί νά τούς σώσει, ἀπό τίς πανουργίες καί παγίδες τῆς «σατανικῆς τριάδος». Τοῦ Δράκοντος-Σατανᾶ, τοῦ Θηρίου-Ἄντικρίστου καί τοῦ Ψευδοπροφήτου-Πάπα.

«Τά πρόβατα τά ἐμά τῆς φωνῆς μου ἀκούει, καὶ γὰρ γινώσκω αὐτά, καί ἀκολουθοῦσί μοι...» (Ἰω. 1', 27).

Τί θά μοῦ κάνουν λοιπόν; ἂν ὄχι ἀμέσως, στό ἐγγύς μέλλον;

Θά μέ διώξουν; Θά μέ κυνηγήσουν; Θά μοῦ πάρουν τήν περιουσία μου; Θά μέ ἐξορίσουν; Θά μέ βασανίσουν; ἢ κάτι ἄλλο;...

Τί ἀπ' ὅλα αὐτά θά πράξουν;

Γιά ὅ,τι καί ἐάν κάνουν, τούς ὑπενθυμίζω τά λόγια τοῦ Κυρίου μας: *«εἰ ἐμέ ἐδίωξαν καί ὑμᾶς διώξουσιν»*, ἀλλά καί τοῦ Οὐρανοφάντορα Μεγάλου Βασιλείου πρὸς τόν Μόδεστον, τόν ἑπαρχον τοῦ Βασιλέως Οὐάλεντος, ὁ ὁποῖος προσπαθώντας νά πείσει τόν Ἅγιο, νά μὴ διδάσκει τήν Ἀλήθεια καί νά μὴν μιλᾷ καί γράφει γιά τήν αἴρεση τῶν Ἀρειανῶν, τοῦ εἶπε:

- Μόδεστος: «Βασίλειε, ἄλλαξε γνώμη, γιατί θά σοῦ πάρουμε καί θά σοῦ δημεύσουμε τήν περιουσία σου».

Γιά νά πάρει τήν ἀπάντηση:

- Μ. Βασίλειος: «Δέν ἔχω ἀπολύτως τίποτε καί καμμία περιουσία στό ὄνομά μου». «Γυμνός ἐξῆλθον ἐκ κοιλίας μητρὸς, γυμνός καί ἀπελεύσομαι».

- Μόδεστος: «Θά σέ ἐξορίσουν».

Γιά νά πάρει τήν ἀπάντηση:

- Μ. Βασίλειος: «Τοῦ Κυρίου ἡ γῆ καί τό πλήρωμα αὐτῆς».

- Μόδεστος: «Θά σέ βασανίσουμε μέχρι θανάτου».

Γιά νά πάρει τήν ἀπάντηση:

- Μ. Βασίλειος: «Διά ἐμέ τό ζῆν Χριστός καί τό ἀποθανεῖν κέρδος» καί «Οὐκ ἄξια τά παθήματα τοῦ νῦν καιροῦ, πρὸς τήν μέλλουσαν ἀποκαλυφθῆναι δόξαν».

Ὅλα αὐτά, λοιπόν, καί πολλά ἄλλα, τά ὁποῖα θά ἴδοῦμε εἰς τίς σελίδες αὐτοῦ τοῦ βιβλίου, μᾶς τά κατέγραψε καί ἀπεκάλυψε ὁ Καλὸς Θεὸς μας, προκειμένου νά μᾶς ἐνημερώσει καί προετοιμάσει, γιά νά λάβουμε τά μέτρα μας.

«Βλέπε τοίνυν σεαυτόν, ἄνθρωπε, καὶ ἀσφαλίζου τὴν ψυχὴν. Διαμαρτύρεται σε ἡ Ἐκκλησία νῦν ἐπὶ Θεοῦ ζῶντος, προδιαλέγεται σοὶ τὰ περὶ τοῦ Ἀντιχρίστου πρὶν παραγενέσθαι. Καὶ εἴτε ἐπὶ σοῦ γίνεται οὐκ οἶδαμεν, εἴτε μετὰ σέ γίνεται οὐκ οἶδαμεν. Καλὸν δέ ἐστι ταῦτα εἰδόμενα σε προασφαλίσασθαι... Ἀσφάλιζε τοίνυν σεαυτόν, ἄνθρωπε· ἔχεις τὰ σημεῖα τοῦ Ἀντιχρίστου· καὶ μὴ μόνος μνημόνευε τούτων, ἀλλὰ καὶ ἀφθόνως πᾶσι μεταδίδου».

(Ἁγίου Κυρίλλου Ἱεροσολύμων, P.G. 33, 884, 896)

«Πρόσεχε λοιπὸν τὸν ἑαυτό σου, ἄνθρωπέ μου, καὶ ἀσφάλιζε τὴν ψυχὴν σου. Σέ διαβεβαιώνει γιὰ ὅλα αὐτὰ ἡ Ἐκκλησία τώρα, μπροστά στὸν ζωντανό Θεό, καὶ σοῦ προαναγγέλει τὰ σχετικὰ μὲ τὸν Ἀντίχριστο πρὶν νὰ γίνουν. Ἄν τώρα θὰ γίνουν ὅσο ζεῖς ἐσύ, ἢ μετὰ ἀπὸ σένα, δὲν τὸ γνωρίζουμε. Εἶναι ὅμως καλὸ, γνωρίζοντάς τα αὐτὰ, νὰ ἀσφαλίζεσαι ἀπὸ πρὶν... «Ἀσφάλιζε λοιπὸν τὸν ἑαυτό σου, ἄνθρωπε· ἔχεις ἤδη τὰ σημεῖα τοῦ Ἀντιχρίστου, καὶ νὰ μὴ τὰ θυμᾶσαι μόνον γιὰ τὸν ἑαυτό σου, ἀλλὰ νὰ τὰ λές καὶ σ' ὅλους τοὺς ἄλλους μὲ πολλή προθυμία».

Καὶ ἐάν ἦτο καλὸν τότε, τὸν 4^ο αἰῶνα, τώρα πού εἴμαστε εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Ἀντιχρίστου, τί θὰ εἶναι;

Σίγουρα καλύτερον, κάλλιστον καὶ ἀπαραίτητον.

Κλείνοντας τὸν πρόλογό μας, θὰ ἤθελα νὰ κάνω ὀρισμένες ἀπαραίτητες διευκρινίσεις, σχετικὰ μὲ τὴν δομὴ, τὸ περιεχόμενο, τὸ ὕφος καὶ τὴ γλῶσσα τοῦ βιβλίου μας μὲ σκοπὸ, τὴν διευκόλυνση τῶν ἀναγνωστῶν μας.

Τὸ παρὸν βιβλίον χωρίζεται σὲ τρία μέρη καὶ περιλαμβάνει συνολικὰ 33 κεφάλαια.

Στὸ πρῶτο μέρος τοῦ βιβλίου, περιλαμβάνονται ὅλα τὰ κεφάλαια πού ἔχουν σχέση μὲ τὰ «Σημεῖα τῶν Καιρῶν», τὰ ὁποῖα θὰ προηγηθοῦν τοῦ Ἀντιχρίστου. Μέσα σ' αὐτὰ θὰ διαβάσετε πολλές Προφητεῖες καὶ προρρήσεις πού ἔχουν ἐπαληθευθεῖ καὶ πραγματοποιηθεῖ μὲ μαθηματικὴ ἀκρίβεια, ἀλλὰ καὶ πραγματοποιιοῦνται στίς μέρες μας.

Στὸ δεύτερο μέρος, περιλαμβάνονται ὅλα τὰ κεφάλαια, πού ἔχουν σχέση μὲ τὸν ἐρχομὸ, τὴν δράση καὶ τὴν κυριαρχία τοῦ Ἀντιχρίστου.

Καὶ στὸ τρίτο μέρος, περιλαμβάνονται ὅλα τὰ κεφάλαια, πού ἔχουν σχέση μὲ τὴν πνευματικὴ προετοιμασία τῶν πιστῶν, τὴν ἀντίστασή τους

κατά τοῦ Ἐπιτιμοῦ, τό τί θά πρέπει νά πράξουν στά δύσκολα ἐκεῖνα χρόνια, καθώς καί ὅσα θά συμβοῦν, κατά τήν ἔλευση τῆς ἐνδόξου καί Δευτέρας Παρουσίας τοῦ Κυρίου μας.

Ἡ γλῶσσα καί τό ὕφος τοῦ βιβλίου μας ἐπιδιώξαμε νά εἶναι, ὅσο τό δυνατόν, πιό ἀπλά καί κατανοητά, προκειμένου νά εἶναι προσιτά εἰς τοὺς περισσότερους ἀναγνώστες μας.

Ἐπιθυμία μας ἦταν, καί ἐλπίζουμε ὅτι τά καταφέραμε, τά κεφάλαια τοῦ βιβλίου νά διανθιστοῦν μέ ὅσο τό δυνατόν περισσότερα ἀγιογραφικά καί πατερικά κείμενα καί μαρτυρίες, μέ σκοπό τήν στήριξη καί ἀπόδειξη τῶν γραφομένων μας, ἀλλά καί τήν πνευματική ὠφέλεια τῶν ἀναγνωστῶν μας.

Χάριν εὐκολίας τῶν περισσότερων, μεταφέραμε στό Παράρτημα τοῦ βιβλίου μας, σχεδόν ὅλα τά πρωτότυπα-ἀρχαῖα κείμενα τῆς Ἁγίας Γραφῆς καί τῶν Ἁγίων Πατέρων, ἀφήνοντας μόνο τήν ἀντίστοιχη μετάφραση καί ἐρμηνεῖα τους, στά σχετικά σημεῖα τοῦ κειμένου.

Στό τέλος δέ τοῦ κάθε μεταφρασμένου κειμένου τοποθετήσαμε, σέ ἀγκύλη, αὖξοντα ἀριθμό, ὁ ὁποῖος παραπέμπει στό ἀντίστοιχο πρωτότυπο κείμενο τοῦ Παραρτήματος.

Τέλος, θά ἤθελα νά ζητήσω τήν ἐπιείκειά σας γιά τά τυχόν γραμματικά καί συντακτικά λάθη, πού θά συναντήσετε στό ἀνά χειρας βιβλίο.

Εὐχομαι, σὺν Θεῷ, νά καταφέρω νά σᾶς μεταφέρω τῆς ταπεινῆς μου σκέψης, καθώς καί ὅλα αὐτά πού ὁ Θεός ἐπέτρεψε νά ἀνακαλύψω μέ ἓνα καί μοναδικό σκοπό: τήν πνευματική ὠφέλεια καί σωτηρία ὅλων μας.

Ἐάν λοιπόν, μπορέσω νά ὠφελήσω κι ἄλλες ψυχές στό δρόμο πρὸς τήν σωτηρία τους, ὁ σκοπός μου, σὺν Θεῷ, θά ἔχει ἐπιτευχθεῖ, ἀφοῦ μέσα στό συμφέρον τῶν ἀδελφῶν μας βρίσκεται κρυμμένο πάντοτε καί τό δικό μας συμφέρον, σύμφωνα μέ τόν σύγχρονο Μεγάλο Ἅγιο καί Προφήτη τῆς Ἐκκλησίας μας, Πατροκοσμᾶ, ὁ ὁποῖος πάντοτε ἐτόνιζε τόν διαχρονικό λόγο τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: *«Μηδεὶς τό ἑαυτοῦ συμφέρον ζητεῖτω, ἀλλά τό τοῦ ἑτέρου ἕκαστος»*.

ΠΑΣΧΑ 2006

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΚΟΣΜΑ ΤΟΥ ΑΙΤΩΛΟΥ

Κεφάλαιον

1

ΟΙ ΛΟΓΟΙ ΠΟΥ ΜΕ ΟΔΗΓΗΣΑΝ
ΝΑ ΓΡΑΨΩ ΤΟ ΠΑΡΟΝ ΒΙΒΛΙΟ

«Βλέπε τοίνυν σεαυτόν, ἄνθρωπε, καὶ ἀσφαλίζου τὴν ψυχὴν. Διαμαρτύρεται σε ἡ Ἐκκλησία νῦν ἐπὶ Θεοῦ ζῶντος, προδιαλέγεται σοὶ τὰ περὶ τοῦ Ἀντιχρίστου πρὶν παραγενέσθαι. Καὶ εἴτε ἐπὶ σοῦ γίνεται οὐκ οἶδαμεν, εἴτε μετὰ σέ γίνεται οὐκ οἶδαμεν. Καλὸν δέ ἐστι ταῦτα εἰδὸτα σε προασφαλίσασθαι...

...Ἀσφάλιζε τοίνυν σεαυτόν ἄνθρωπε· ἔχεις τὰ σημεῖα τοῦ Ἀντιχρίστου· καὶ μὴ μόνος μνημόνευε τούτων, ἀλλὰ καὶ ἀφθόνως πᾶσι μεταδίδου».

(Ἁγίου Κυρίλλου Ἱεροσολύμων, P.G. 33, 884, 896)

Πᾶνε τώρα πολλά χρόνια πού ἡ ἐλαχιστότης μου ἀσχολήθηκε καί ἀσχολεῖται μέ τὰ ἐσχατολογικά θέματα, εἴτε προφορικά, εἴτε γραπτά, εἴτε τηλεοπτικά. Μάλιστα εἴμαστε ἀπό τούς πρώτους, ὅπου μέσα ἀπό πάρα πολλές ἐκπομπές, μίλησαν γιά τὰ «Σημεῖα τῶν Καιρῶν», γιά τόν Ἀντίχριστο καί γιά τήν Δευτέρα Παρουσία τοῦ Κυρίου μας, κινούμενοι ἀπό ἀγάπη γιά τόν ἄνθρωπο καί κυρίως ἀπό ἀγάπη γιά τήν Ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ· «Ἴδού γάρ ἀλήθειαν ἠγάπησας...» (Ψαλμ. ν', 8).

Παρ' όλο πού τό ἔνοιωθα' ὅλοι μας τό νοιώθαμε βέβαια* παρ' όλο πού τό πίστευα' παρ' όλο πού ὅλα γύρω μας ἔδειχναν ὅτι κάτι ἢ μᾶλλον πολλά δέν πᾶνε καλά' παρ' όλο πού «τά Σημεῖα τῶν Καιρῶν» βοοῦσαν ἀπό μόνα τους' παρ' όλο πού πάντοτε ἔλεγα ὅτι πρέπει νά εἴμαστε πολύ κοντά καί ὅτι τά βήματα τοῦ Ἰαντιχρίστου σχεδόν ἀκούγονται' παρ' ὅλα αὐτά καί ἄλλα πολλά, οὐδέποτε διανοήθηκα ἢ τόλμησα νά ὀρίσω χρόνους καί καιρούς καί ἡμερομηνίες, «οὓς ὁ Πατήρ ἔθετο ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ» (**Πράξεις α', 7**), φοβούμενος μή διαφουσθῶ, μήν «πέσω» ἔξω, μήν πλανηθῶ, μήν πλανήσω καί ἄλλους, καθῶς καί τήν μεγάλην εὐθύνην πού θά ἐπωμιζόμουν ἐνώπιον Θεοῦ καί ἀνθρώπων.

Γί' αὐτό πάντοτε, ὅποτε μέ ρωτοῦσαν εἴτε δημόσια εἴτε ἰδιωτικά, ἐάν ἔχει γεννηθεῖ ὁ Ἰαντιχρίστος, ἐάν ἔχει ἔλθει, ἐάν εἴμαστε στό τέλος τοῦ κόσμου ἀπαντοῦσα:

«Δέν ξέρω, δέν γνωρίζω», ὅπως πράγματι δέν ἤξερα καί δέν γνώριζα.

Ἦ ἐπί 14 χρόνια δημόσια παρουσία μου μέσα ἀπό πολλές καί διάφορες ἐκπομπές ὄλων τῶν Τηλεοπτικῶν Καναλιῶν, ἀλλά καί δικῶν μου ἐκπομπῶν, μέσα ἀπό ὁμιλίες, διαλέξεις, ἐκδόσεις, περιοδικά, βιβλία, CD's, κασέτες, βιντεοκασέτες, μέσα ἀπό δεκάδες προσκυνηματικές ἐκδρομές ἐντός καί ἐκτός Ἑλλάδος καί ἰδιαίτερα στους ἁγίους Τόπους κάθε χρόνο, μέσα ἀπό ἱεραποστολικά ταξίδια ἐντός καί ἐκτός Ἑλλάδος, μέσα ἀπό διάφορες φιλανθρωπικές καί κοινωνικές ἐκδηλώσεις, καί μέσα ἀπό ἀγωνιστικές συγκεντρώσεις διά θέματα Πίστεως καί Πατριδος καί ἰδιαίτερα γιά τίς Νέες Ἡλεκτρονικές Ταυτότητες, τό 666 καί τήν Συνθήκη Σένγκεν, νομίζω ὅτι δέν ἀφήνουν, (γιά τούς καλοπροαίρετους καί τούς περισσοτέρους), περιθώρια ἀμφισβητήσεως ὅσον ἀφορᾶ τήν σοβαρότητα καί τό ἦθος τῆς ταπεινότητός μου, ἀλλά καί γιά τά λεγόμενά μου.

Δέν εἶμαι λοιπόν κανένας ἀδαής καί ἄσχετος μέ τό θέμα πού δέν ξέρει τί τοῦ συμβαίνει ἢ πού εἶναι ἐπιπόλαιος, οὔτε κανένας ὄνειροπαρμένος καί φαντασιόπληκτος, οὔτε κανένας πού ἐπιθυμεῖ δόξα καί δημοσιότητα, οὔτε φυσικά -μή γένοιτο!- κανένας αἰρετικός καί πλανεμένος.

* Στό τέλος τοῦ κεφαλαίου παραθέτουμε διάφορα ἀποσπάσματα κειμένων ἀπό σύγχρονους κληρικούς καί λαϊκούς πού ἔχουν γράψει γιά τά ἴδια θέματα καί ἐπιβεβαιώνουν αὐτή τήν πεποίθησή μας.

Θά ρωτοῦσε ὅμως κάποιος δικαιολογημένα.

Πολύ καλά π. Μάξιμε. Τί ὅμως ἄλλαξε τώρα καί ἔρχεσαι πλέον καί ὀρίζεις χρόνους, καιρούς, ἡμερομηνίες, ἀναστατώνοντας, φοβίζοντας καί «τρομοκρατώντας» τόν κόσμο;

Κατ' ἀρχήν στόχος μου δέν εἶναι νά ἀναστατώσω, νά φοβίσω ἢ νά «τρομοκρατήσω» τόν κόσμον. Ἐλλά νά ἐνημερώσω καί νά προειδοποιήσω τούς πιστούς προκειμένου νά προετοιμαστοῦν πνευματικά καί σωματικά γιά νά μπορέσουν νά γλυτώσουν καί νά ξεφύγουν, μέ τήν βοήθεια τοῦ Θεοῦ, ἀπό τούς κινδύνους καί τίς παγίδες τοῦ διαβόλου, τοῦ Ἐπιχρίστου καί τῶν ὀργάνων του.

Ὅσα πιά πολλά γνωρίζει κανεῖς γιά τόν ἐχθρόν του τόσο πιά εὐκόλα μπορεῖ, νά τόν ἀντιμετωπίσει. Λέγει ὁ Ἅγιος Χρυσόστομος:

Ἐκόμπ ὁ λόγος μας ἔχει θέμα τόν διάβολον... καί τό κάμνομεν αὐτό ὄχι διότι ὁ λόγος διά τόν διάβολον μάς εἶναι εὐχάριστος, ἀλλά ἐπειδή εἶναι δι' ἡμᾶς ἀσφαλές ἐφόδιον ἢ διδασκαλία περί αὐτοῦ, διότι ὁ διάβολος εἶναι ἐχθρός καί πολέμιος. Καί εἶναι μεγάλη ἀσφάλεια νά γνωρίζης σαφῶς τά πράγματα τῶν ἐχθρῶν».^[1]

(Ἰωάννου Χρυσοστόμου, ΕΠΕ 31, 76)

Τώρα ἐάν κάποιος ἄλλοι φοβοῦνται ἢ τρομοκρατοῦνται, ἐπειδή ζοῦν μακριά ἀπό τόν Θεόν καί τήν πραγματικότητα, ἢ εἶναι τακτοποιημένοι καί ζοῦνε στίς ἀνέσεις τους, σπίν καλοπέρασά τους καί στόν δικό τους «κόσμο», δέν φταίω ἐγώ γι' αὐτό.

(Περισσότερα ὅμως γιά τό θέμα αὐτό μπορεῖτε νά διαβάσετε στό 25^ο κεφάλαιο «ΕΝΗΜΕΡΩΝΟΥΜΕ ΚΑΙ ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΟΥΜΕ ΜΕ ΤΑ ΛΕΓΟΜΕΝΑ ΜΑΣ ΚΑΙ ΔΕΝ ΕΚΦΟΒΙΖΟΥΜΕ»).

Ἐδικαιολόγητι ἢ ἄγνοια τῶν Γραφῶν

Ὁ Ἱερομάρτυρας Ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός, ὅταν δίδασκε τούς σκλαβωμένους Ἑλληνας, γιά τόν Ἐπιχρίστο καί τό τέλος τοῦ κόσμου, τούς ἔλεγε:

Ἐνα πρᾶγμα θά σᾶς φανερώσω χριστιανοί μου· τό ἠξεύρω πώς θά σᾶς καύσω τήν καρδιά· εἶναι φοβερόν καί λυπηρόν· τρέμει ἡ καρδιά μου νά τό εἰπῶ· ἔξερω ὅτι θά σᾶς στεναχωρήσω...

ἀλλά τί νά κάμω πού ὁ Θεός μέ πιέζει νά σᾶς τά πῶ...» (**Ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός, «Πατροκοσμάς», σελ. 124**).

Ἔτσι καί ἡ ταπεινότης μου ἀδελφοί μου. Γνωρίζω ὅτι θά λυπηθεῖτε καί θά στεναχωρηθεῖτε μέ ὅλα αὐτά πού θά διαβάσετε στίς σελίδες τοῦ ταπεινοῦ αὐτοῦ πονήματος, ἀλλά δέν γίνεται διαφορετικά, γιατί ἡ Ἀλήθεια καί μάλιστα τοῦ Θεοῦ πρέπει νά λέγεται πάντοτε καί ὄχι νά ἀποσιωπᾶται, ἰδιαίτερα δέ σέ ἕνα τόσο μεγάλο καί σοβαρό ζήτημα πού ἄπτεται τῆς σωτηρίας μας.

«Πᾶς ὁ δυνάμενος λέγειν τήν ἀλήθεια καί μή λέγων αὐτήν κατακριθήσεται ὑπό τοῦ Θεοῦ» (Μ. Βασίλειος) καί

«Τό τήν ἀλήθειαν σιγᾶν κίνδυνος ὄντως μέγας καί κόλασις αἰώνιος καί βόθρος ἀπωλείας» (Ἅγιος Μελέτιος Ὁμολόγητης).

Πρέπει λοιπόν νά σᾶς τά πῶ, πρέπει νά σᾶς τά γράψω, πρέπει νά τά διαβάσετε, καί πρέπει νά προβληματιστεῖτε σοβαρά, γιατί «τέλειωσαν τά ψέματα» γιά ὅλους μας.

Σκοπός αὐτοῦ τοῦ ταπεινοῦ πονήματος σέ καμμία περίπτωση δέν εἶναι νά κινδυνολογήσει, νά φοβίσει, καί πολύ περισσότερο νά «τρομοκρατήσει», οὔτε νά ἐντυπωσιάσει μέ ἡμερομηνίες, χρόνους καί καιρούς ἢ ὅ,τιδήποτε ἄλλο.

Ὁ Σκοπός του εἶναι Ἕνας καί Μοναδικός· Νά σᾶς βροντοφωνάξει, ὑπεράνω πάσης ἀμφιβολίας, ὅτι ὁ Ἀντίχριστος γεννήθηκε τό 1983 καί ἔρχεται τό 2012-13.

Νά σᾶς ἐνημερώσει καί ἐφιστήσει τήν προσοχή, γιά ὅλα αὐτά, πού ἡ Θεία Πρόνοια καί ἡ ἄπειρη Ἀγάπη καί Φιλανθρωπία τοῦ Μεγάλου Θεοῦ μας, φρόντισε νά μᾶς ἀφήσει καταγεγραμμένα, μέσα στόν Αἰώνιο, Διαχρονικό καί Θεόπνευστο Λόγο Του· τήν Ἁγία Γραφή, Παλαιά καί Καινή Διαθήκη, ἀλλά καί σέ θεόπνευστα κείμενα πολλῶν Ἁγίων καί Θεοφόρων Πατέρων μας.

Νά μή βρεθεῖ κανείς νά πεῖ στόν Κύριόν μας, τήν ἡμέρα τῆς φοβερᾶς Κρίσεως, ὅτι δέν «γνώριζα»· «δέν ἤξερα»· «δεν ἄκουσα». Ὅχι, δέν θά ὑπάρχει αὐτή ἡ δικαιολογία ἀπό κανέναν μας, οὔτε ἐκ τῶν πιστῶν, οὔτε ἐκ τῶν ἀπίστων, ἀθέων καί αἰρετικῶν.

Καί αὐτό, βέβαια, σάν μιά ὕστατη προσπάθεια καί τελευταῖα εὐκαιρία γιά ὅλους ἐμᾶς, ἀπό τόν Φιλεὺσπλαγχνο Θεό μας, μήπως καί ξυπνήσουμε ἀπό τόν ΜΕΓΑΛΟ καί ΠΟΛΥΧΡΟΝΙΟ λήθαργο πού ἔχει καταλάβει ὅλους μας

σπὴν ἐποχὴ μας· μικροὺς καὶ μεγάλους, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, κληρικούς, μοναχοὺς καὶ λαϊκοὺς, καὶ **ΜΕΤΑΝΟΗΣΟΥΜΕ** καὶ ἐπιστρέψουμε κοντά Του.

Βέβαια, ὁ Θεός, εἶχε φροντίσει καὶ μᾶς τὰ εἶχε προείπει **ΟΛΑ** καὶ ἔπρεπε νὰ τὰ γνωρίζουμε...

«*Ἴδού προεῖρηκα ὑμῖν...*» (**Ματθ. κδ', 25**).

«*Οὐδέν γάρ ἀπέκρυψεν ὑμῖν...*» (**Ἁγ. Ἰω. Χρυσ., P.G. 54, 447**).

Ἡ ἄγνοια τοῦ νόμου δέν δικαιολογεῖται στὰ γήινα δικαστήρια, πόσο μάλλον στὸν Οὐρανό (μετά θάνατον, ἡ ἄγνοια δέν θά μᾶς ἀπαλλάξει τῆς τυχόν ἀπώλειάς μας).

Λέγει ὁ Ἅγιος Χρυσόστομος:

«*Ἡ ἄγνοια τῆς Ἁγίας Γραφῆς ὁμοιάζει μ' ἓνα μεγάλο κρημνό καὶ μιὰ βαθιὰ χαράδρα, πού ἐάν πέσει κανεὶς μέσα παθαίνει πολλὰ καὶ μεγάλα κακά. Ἡ ἄγνοια τῶν Γραφῶν ὁδηγεῖ σπὴν περιφρόνηση καὶ ἀδιαφορία τῆς σωτηρίας μας, σέ τέτοιο βαθμό πού εἶναι σάν νὰ προδίδουμε αὐτή. Ἡ ἄγνοια τῶν Γραφῶν δημιουργεῖ καὶ γεννᾷ αἵρέσεις. Ἡ ἄγνοια τῶν Γραφῶν ὁδηγεῖ σέ διεφθαρμένη καὶ ἁμαρτωλή ζωή. Ἡ ἄγνοια τῶν Γραφῶν ἀνατρέπει τὰ πάντα κάνοντας τὰ πάνω κάτω καὶ τὰ κάτω πάνω...*»^[2]

(**Ἁγίου Χρυσοστόμου P.G. 48, 995 C**)

Ἐπρεπε νὰ εἶχαμε μελετήσει, ἐρευνήσει καὶ νὰ γνωρίζουμε τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ «*Ἔθρευατε τὰς γραφάς, ὅτι ὑμεῖς δοκεῖτε ἐν αὐταῖς ζωὴν αἰώνιον ἔχειν· καὶ ἐκεῖναί εἰσιν αἱ μαρτυροῦσαι περὶ ἐμοῦ*» (**Ἰω. ε', 39**).

Ἐπρεπε νὰ τὰ εἶχαμε ἀντιληφθεῖ, ὅπως ἀντιλαμβανόμεθα μέ εὐκολία ἄλλα διάφορα κοσμικά πράγματα. «*Ὑποκριταί, τό μέν πρόσωπον τοῦ οὐρανοῦ γινώσκετε διακρίνειν, τὰ δέ σημεῖα τῶν καιρῶν οὐ δύνασθε γινῶναι;*» (**Ματθ. ις', 1-3**).

Ἐπρεπε, οἱ φύσει καὶ θέσει φρουροί καὶ ταγοί τῆς Πίστεώς μας νὰ τὰ εἶχαν ἐπισημάνει, νὰ τὰ ἐγνώριζον καὶ νὰ τὰ ἐκήρυττον εἰς τό Λαό τοῦ Θεοῦ.

Ἐπρεπε ὅμως καὶ ὅλοι ἐμεῖς, ἐάν εἴμασταν κοντά στόν Θεό, νὰ τὰ εἶχαμε ἀντιληφθεῖ Ἐπρεπε νὰ τὰ εἶχαμε ἐπισημάνει καὶ ἐντοπίσει, καὶ σπὴν συνέχεια, νὰ ἐνημερώναμε καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους ἀδελφούς μας.

«Πρόσεχε λοιπόν τόν έαυτό σου, άνθρωπέ μου, καί ασφάλιζε τήν ψυχήν σου. Σέ διαβεβαιώνει γιά όλα αυτά ή Έκκλησία τώρα, μπροστά στόν ζωντανό Θεό, καί σοῦ προαναγγέλει τά σχετικά μέ τόν Ἄντίχριστο πρίν νά γίνουν. Ἄν τώρα θά γίνουν ὅσο ζεῖς ἐσύ, ἤ μετά ἀπό σένα, δέν τό γνωρίζουμε. Εἶναι ὅμως καλό, γνωρίζοντάς τα αὐτά, νά ασφαλίσεις ἀπό πρίν... Ἄσφάλιζε λοιπόν τόν έαυτό σου, άνθρωπε· ἔχεις ἤδη τά σημεῖα τοῦ Ἄντιχρίστου, καί νά μή τά θυμᾶσαι μόνο γιά τόν έαυτό σου, ἀλλά νά τά λές καί σ' ὄλους τούς ἄλλους μέ πολλή προθυμία».^[3]

(Ἁγίου Κυρίλλου Ἱεροσολύμων, *P.G. 33, 884, 896*
καί *ΕΠΕ 2, 134, 146*)

Ἄντ' αὐτοῦ ὅμως, ζούσαμε ὅλοι μας «τόν ὕπνο τοῦ δικαίου».

Ζούσαμε ὁ καθένας σ' ἕνα δικό του κόσμο. Ὑπηρετούσαμε τά πάθη μας καί ἀπολαμβάναμε τά διάφορα ὑλικά ἀγαθά καί ὁ διάβολος, ἐν τῷ μεταξύ, μέ ὅλα τά καταχθόνια ὄργανα καί ὑπηρέτες του, ἠργάζοντο μέρα καί νύκτα· ἀκατάπαυστα· διπνεκῶς· ἀόκνως, προσπαθώντας νά καταφέρουν τά σχέδιά τους, ἀπομακρύνοντας σιγά-σιγά τούς ἀνθρώπους ἀπό τήν Ἀλήθεια καί τόν δρόμο τοῦ Θεοῦ, ὀδηγώντας τους στήν πλήρη ἀποστασία· «τό γάρ μυστήριον ἤδη ἐνεργεῖται τῆς ἀνομίας» (*Β' Θεσ. β', 7*), ὥστε νά φέρουν, στήν συνέχεια, τόν Ἄντίχριστον.

Ἄς εἶναι ὅμως, ἔστω καί τήν τελευταία στιγμή, ἡ θεία Πρόνοια φρόντισε καί πάλιν νά μᾶς ἐνημερώσει γιά νά προετοιμασθοῦμε κατάλληλα, ὅσοι τουλάχιστον θέλουμε καί ἐπιθυμοῦμε.

Ἡ ἀφορμή γιά τήν συγγραφή τοῦ βιβλίου

Ἄς ἔρθουμε ὅμως, στό ἐρώτημά σας.

Τί ἄλλαξε τώρα, καί τί ἦταν αὐτό πού μέ ὀδήγησε νά ὀρίσω, ἀκόμη καί συγκεκριμένες ἡμερομηνίες.

Ὅπως σᾶς ἔχω ἤδη ἀναφέρει, μέ τό θέμα αὐτό ἀσχολεῖται ἡ ταπεινότης μου 20 καί πλέον ἔτη. Στό διάστημα αὐτό εἶχα ἀγοράσει πλεῖστα ὅσα σχετικά βιβλία, τά ὁποῖα εἶχα μελετήσει καί κρατήσει στήν πλούσια βιβλιοθήκη μου. Χωρίς ὅμως νά τολμήσω ποτέ ὅλα αὐτά τά χρόνια, νά πῶ καί νά γράψω αὐτά, πού γράφω τώρα.

Ἐφορμή ἐστάθη μία ἐκπομπή τοῦ ἀξιόλογου Δημοσιογράφου κ. Κ. Χαρδαβέλλα στὸν Τηλεοπτικὸν Σταθμὸν ALTER, πού ἔγινε στίς 10/12/2005 καί μέ θέμα: «ΤΙ ΚΡΥΒΕΤΑΙ ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ '83;»

Βλέποντας τελείως «συμπτωματικά καί τυχαῖα» αὐτή τήν ἐκπομπή, κάτι μέσα μου ἄρχισε νά μέ «ἀνησυχεῖ», νά μέ «τρώει» καί νά μέ προβληματίζει, κάνοντας τό μυαλό μου νά τρέχει σέ πολλά. Ὄταν δέ, ὅσο προχωροῦσε ἡ ἐκπομπή, ἄκουγα τούς προσκεκλημένους νά ἐκθέτουν τίς σκέψεις καί τίς ἀπορίες τους, ἀλλά καί τόν κ. Χαρδαβέλλα νά παρουσιάζει ὅλα τά στοιχεῖα πού εἶχε βρεῖ καί ἀνακαλύψει ἀπό τήν ἔρευνά του, «πέιστηκα» ὅτι δέν ἦταν «τυχαῖα» αὐτή ἡ ἔρευνα, ἡ ὁποία μάλιστα ἔγινε τρεῖς φορές, τό 1983, τό 1990 καί τό 2000, γιά τά παιδιά πού γεννήθηκαν τόν Ἀπρίλιο τοῦ 1983.

Ἡ πρώτη ἔρευνα ἔγινε τό 1983, ὅταν τά παιδιά αὐτά ἦταν μιᾶς ἐβδομάδος, ἡ δεύτερη, τό 1990 ὅταν ἦταν 7 χρονῶν, καί ἡ τρίτη, τόν Ἀπρίλιο τοῦ 2000 ὅταν εἶχαν κλείσει τά 17 καί ἔμπαιναν στά 18. (Θυμηθεῖτε τόν ἀριθμό 18, ὅταν θά διαβάζετε διάφορα κεφάλαια τοῦ βιβλίου μας).

Ἀκούγοντας ὅλα αὐτά, θεώρησα φρόνιμο νά παρέμβω στήν ἐκπομπή. Ἀμέσως ἔκανα τηλεφωνική παρέμβαση, βγαίνοντας «στόν ἀέρα» καί συνομίλησα μέ τόν κ. Χαρδαβέλλα, λέγοντας του, γενικά καί ἀόριστα βέβαια, γιά πολλούς καί εὐνόητους λόγους, ὅτι κάτι πολύ σοβαρό καί «τρομακτικό» κρύβεται πίσω ἀπό τήν ὑπόθεση αὐτή, κάτι πού δέν μπορεῖ νά διανοηθεῖ ἡ ἀνθρωπότητα καί ὅτι, ἀφοῦ ἐρευνήσω καί μελετήσω τό ὅλο θέμα, θά ἐπανεέλθω γιά νά ἐνημερώσω τόν κόσμο. Παρ' ὅλες δέ τίς πιέσεις, ἰδιαίτερα ἀπό ὀρισμένους προσκεκλημένους, γιά νά πῶ περισσότερα, δέν τό ἔπραξα. Τέλος δέ, ἀφοῦ εὐχαρίστησα τόν παρουσιαστή γιά τήν εὐγενική του φιλοξενία καί τόν χρόνο πού μοῦ ἀφιέρωσε, τόν παρακάλεσα καί τόν προέτρεψα νά συνεχίσει τήν ἔρευνα γύρω ἀπό τό θέμα, μήπως καί ἔλθουν στό φῶς καί ἄλλα στοιχεῖα, πῶς σημαντικά καί διαφωτιστικά, γιά ὅλους μας, ὅπως καί ὑπεσχέθη.

Πράγματι, μέ τό πού τέλειωσε ἡ ἐκπομπή, ἀμέσως ξεκίνησα μία προσεκτική καί ἐπισταμένη ἔρευνα, κατεβάζοντας ὅλο τό σχετικό μου ἀρχειο, «τρέχοντας» σέ ἀμέτρητα Πατερικά κείμενα, σέ Προφητεῖες Ἁγίων, σέ σύγχρονα βιβλία, καί σέ διάφορες ἰστοσελίδες.

Έτσι λοιπόν σιγά-σιγά, μετά από μεγάλη και προσεκτική έρευνα, ανακάλυψα, πάντα με την βοήθεια του Θεού, όλα αυτά τα όποια θα διαβάσετε στο ταπεινό αυτό πόνημα, ότι δηλαδή κάτι συνέβαινε με την χρονολογία του 1983. Ήταν πράγματι, τό έτος πού γεννήθηκε ο αναμενόμενος και προφητευμένος Άντίχριστος. Γι' αυτό και οι «δικοί του», τόν έψαχναν. Έψαχναν νά τόν βρούν, γιά νά τόν προετοιμάσουν. Άλλά και γιά νά σιγουρευτούν πράγματι ότι αυτός, είναι ο αναμενόμενος μεσσίας τους. Ότι πληροί τίς προϋποθέσεις πού αναφέρονται στην Γραφή. Γι' αυτό και όλες οι περίεργες, παράξενες έρωτήσεις στο έρωτηματολόγιο τής έρευνας πού θα διαβάσετε στο 19° κεφάλαιο: «ΤΙ ΚΡΥΒΕΤΑΙ ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΡΕΥΝΑ ΓΙΑ "ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ '83":» Κατόπιν τούτου, εισήλθαμε πλέον, όσο και εάν μās φαίνεται περίεργο, άπίθανο, άπίστευτο, φανταστικό ή και έγω δέν ξέρω τι άλλο, στα τελευταία 14 χρόνια τής ανθρωπότητας. Διότι, άφου γεννήθηκε το 1983, σύμφωνα με τίς Γραφές και τίς Προφητείες θα παρουσιαστεί σέ ηλικία 30 έτών, δηλαδή τό 2012-2013. Η όλη του δράση θα κρατήσει 7 χρόνια, δηλαδή μέχρι το 2018-2019. Και στή συνέχεια, άμέσως, έρχεται η Δευτέρα Παρουσία του Κυρίου μας γιά νά συντρίψει κυριολεκτικά την «σατανική τριάδα» τόν Σατανά, τόν Άντίχριστον και τόν Ψευδοπροφήτη του, τόν Πάπα (βλέπε στο 21° κεφάλαιο, γιά τό ότι ο Πάπας είναι ο Ψευδοπροφήτης) και νά κρίνει ζώντας και νεκρούς.

Ό κίνδυνος τής πλάνης

Είμαι σίγουρος, ότι πολλοί θα αναρωτηθούν και θα πουν:

«Πώς είσαι τόσο πολύ σίγουρος ότι έτσι έχουν τά πράγματα; Και εάν δέν είναι έτσι; Εάν πέσεις έξω σέ όλα αυτά πού γράφεις, ότι θα γίνουν επί των ήμερών μας; Δέν θα φανείς ψεύστης; Δέν θα γίνεις ψευδοπροφήτης; Δέν θα πάρεις χιλιάδες κόσμο στον λαιμό σου; Δέν θα δώσεις μεγάλο λόγο στον Θεό γιά όλα αυτά;»

Φυσικά. Εάν έχετε δίκαιο, όχι μόνον αυτά θα πάθω, αλλά και άλλα πολύ περισσότερα.

Όμως δέν έχουν έτσι τά πράγματα και είμαι ΑΠΟΛΥΤΑ ΒΕΒΑΙΟΣ. Διότι όπως σās έχω ήδη καταθέσει, όλα αυτά τά όποια έχουν σχέση με

χρόνους και καιρούς και την έρμηνεία των Προφητικών κειμένων της Ίερας Αποκαλύψεως και της Αγίας Γραφής, δέν είναι «δικά μου», αλλά «ἀποκαλύψεις» του Θεού στην αναξιότητά μου, για λόγους που Έκείνος μόνο γνωρίζει.

Άλλωστε, μίν ξεχνάμε ότι τό Πνεῦμα τό Ἅγιον «ὅπου θέλει πνεῖ» (Ίω. γ', 8) και ἀκόμη, ὅπως λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ἐάν κάποια στιγμή τό Ἅγιον Πνεῦμα ὁμιλήσει μέσφ ενός ἀνθρώπου, πού θεωρεῖται ἢ εἶναι ὁ τελευταῖος, ὁ ἔσχατος, αὐτοί πού βρίσκονται ψηλά και εἶναι πρῶτοι, ἄς μή μιλήσουν καθόλου· «ἐάν δέ ἄλλω ἀποκαλυφθῆ (στόν ἔσχατον) ὁ πρῶτος σιγάτω» (Α' Κορ. ιδ', 30).

Παρ' ὅλα αὐτά θά ἤθελα ἐδῶ, νά σᾶς καταθέσω «κάποιες» προσωπικές μου στιγμές, πού ἔζησα ὅταν ἔγραφα τό παρόν βιβλίο.

Ξεκινώντας, θά μου ἐπιτρέψετε νά σᾶς ἀναφέρω ἕνα γεγονός πού συνέβη σχετικά πρόσφατα.

Θά ἐνθυμεῖστε ὅτι πρίν μερικά χρόνια, εἶχε βγεῖ κάποιος ὀδοντίατρος στην Τηλεόραση (τό ὄνομά του δέν ἔχει σημασία, διότι σκοπός του γράφοντος δέν εἶναι νά «χιτυπήσει» πρόσωπα, ἀλλά νά ἀποκαλύψει τήν ἀλήθεια) και διαφήμιζε ἕνα βιβλίο πού εἶχε γράψει ὁ ἴδιος, και ἔλεγε μέσα πολλά και διάφορα συνταρακτικά, γύρω ἀπό ὅλα αὐτά και ἄλλα παρόμοια θέματα. Ὅριζε μάλιστα συγκεκριμένες ἡμερομηνίες και γεγονότα [ὅπως: τήν ἐμφάνιση κάποιου βασιλέως Ἰωάννη πού θά ὀδηγήσει τήν Ἑλλάδα στην Δόξα· τήν ὀλοκληρωτική καταστροφή τῆς Κύπρου· τόν πόλεμο μεταξύ Ἑλλάδος και Τουρκίας και τήν ὀλοκληρωτική ἥττα τῆς Τουρκίας· τόν Γ' Παγκόσμιο Πόλεμο· τήν Ἀναλαμπή τῆς Ὁρθοδοξίας και Χιλιετή Βασιλεία του Χριστοῦ (=40.000 ἔτη) ἐπί τῆς γῆς· και ἄλλα πολλά], για τό πότε θά γίνει τό ἕνα, πότε θά γίνει τό ἄλλο, ἀρχῆς γενομένης ἀπό τό 1999 ἕως τό 2024 ὅπου θά ἐπικρατοῦσε για πολλά χρόνια (40.000 ἔτη) παγκόσμια ἡ Ὁρθοδοξία. Τά ὅποια βέβαια δέν ἔγιναν ποτέ, οὔτε και πρόκειται νά γίνουν.

Βέβαια και τότε ἡ ταπεινότης μου, σέ μερικές ἐκπομπές «μεγάλων» Καναλιῶν πού ἔτυχε νά βρεθῶ μαζί μέ τόν ἀνωτέρω κύριο, ἔλεγα, ὅτι δέν ἔχει δίκαιο και ὅτι δέν εἶναι ἔτσι τά πράγματα, ὅπως ἀπεδείχθησαν και θά ἀποδειχθοῦν.

Ἐκεῖνο ὅμως πού θέλω νά ἐπισημάνω εἶναι τό ἑξῆς:

Μέσα στό βιβλίο του, ἔγραφε κάπου: «Εἶμαι πολύ σίγουρος γιά ὅλα αὐτά... Ὁ Θεός μου ἀπεκάλυψε ὅλα αὐτά... Τά πράγματα ἔτσι ἔχουν καί θά τό δεῖτε πολύ σύντομα...»

Διαβάζοντάς το πρόσφατα αὐτό -ἐπάνω στήν μελέτη καί στήν ἔρευνα μου- μέ ἔπιασε ταυτόχρονα, ἕνα δυνατό ρῖγος καί μία θλίψη.

Θλίψη, γιά τό πῶς ὁ πολυμήχανος διάβολος [ὁ ὁποῖος «μετασχηματίζεται ὡς ἄγγελος φωτός» (**Β' Κορ. 11', 14**) προκειμένου νά ξεγελάσει κάποιους ἀνθρώπους], εἶχε καταφέρει νά ξεγελάσει τόν συγκεκριμένον αὐτόν ἄνθρωπο κάνοντάς τον νά πιστεύει ἀκράδαντα, ὅτι ὅλα αὐτά πού ἔγραφε στήν συνέχεια μέσα στίς 516 σελίδες τοῦ βιβλίου του, ἦταν πέρα γιά πέρα ἀληθινά καί ἀλλοίμονο σ' αὐτούς πού δέν τά πιστέψουν.

Καί ρῖγος, διότι πρὸς στιγμὴν σκέφθηκα τόν ἑαυτόν μου, μήπως καί ἐγώ τελικά ἔχω ξεγελασθεῖ ἀπό τόν Πονηρό, ὅπως καί ὁ ἀνωτέρω, ἀλλά καί ἀμέτρητοι ἄλλοι παλαιότεροι καί σύγχρονοι ψευδοπροφήτες καί ψευδοδιδάσκαλοι, καί ἀποδειχθῶ πλάνος, «ἀμαυρώνοντας» τό κῦρος τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας μας, γενόμενος αἰτία χλευασμοῦ τῆς Πίστεώς μας, ὀδηγώντας στήν πλάνη πολλούς ἀνθρώπους, καί ἐπισύροντας μεγάλη τιμωρία στόν ἑαυτόν μου, ἐν τῇ φοβερᾷ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Παρακάλεσα γιά ἄλλη μιά φορά μέ δάκρυα τόν Θεόν νά μέ φωτίσει καί νά μέ βοηθήσει -ὅπως ἄλλωστε ἀπό τὴν ἀρχή πού ξεκίνησα, σὺν Θεῷ, αὐτό τό βιβλίο- νά μὴν πλανηθῶ δίνοντας δικές μου, προσωπικές καί ἀστήρικτες ἐρμηνεῖες στά θεόπνευστα λόγια Του.

Γιά νά ἔλθει ἄμεσα ἡ ἀπάντηση στήν καρδιά μου, νά μὴν φοβᾶμαι καί νά συνεχίσω τὴν ἔρευνα καί τὴν μελέτη μου γύρω ἀπὸ αὐτό τό θέμα.

Καί βέβαια, ἐπειδὴ κατὰ τοὺς Ἁγίους Πατέρας, ἀλλοίμονο σέ ἐκείνους πού ἐμπιστεύονται τὴν γνώμη τους ἢ δέν συμβουλευόμαστε ἄλλους, «οὐαί τῷ ἐνί», στό διάστημα αὐτό κατέθεσα τοὺς λογισμούς καί σκέψεις μου καί σέ ἄλλους πνευματικούς πατέρες, οἱ ὁποῖοι συμφώνησαν μαζί μου.

Εἶναι δέ ἀξιοσημείωτο, ὅτι ἐνῶ στήν ἀρχὴ ὀρισμένοι ἐξ αὐτῶν ἀντίδρασαν, στήν συνέχεια μέσα στίς ἐπόμενες ἡμέρες ἕνας ἕνας ἄρχισε νά συμφωνεῖ καί νά ἀποδέχεται ὅλα αὐτά.

Δέν σᾶς κρύβω ἀκόμη, ὅτι καθ' ὅλη πὴν διάρκεια πού κράτησε ἡ ἔρευνα, μελέτη καί συγγραφή αὐτοῦ τοῦ βιβλίου (βέβαια ἀρκετά ἀπό αὐτά τὰ στοιχεῖα, τὰ εἶχα ἤδη συγκεντρώσει σταδιακά μέσα στά 20 τελευταῖα χρόνια τῆς μελέτης μου, γι' αὐτό τό τόσο σοβαρό καί καίριο θέμα, πού ἀφορᾷ τήν σωτηρία τῆς ψυχῆς μας) πολλές φορές μέ προβλημάτισε τό ἀνωτέρω θέμα. Πολλές φορές εἶπα: Λές νά ἔχω ἄδικο; Λές νά μὴν εἶναι ἔτσι τὰ πράγματα; Λές νά μέ ἔχει πλανήσει ὁ διάβολος; καί ἄλλα τέτοια παρόμοια ἐρωτήματα.

Κάθε φορά ὅμως ἐρχόταν μία ἐσωτερική πληροφορία, ἡ ὁποῖα μέ ἐβεβαίωνε ὅτι: «μὴν ἀνησυχεῖς· ὅλα θά πᾶνε καλά», ἐνῶ ταυτόχρονα ἔνοιωθα μέσα μου μιὰ ἀνάπαυση, μιὰ γλυκιά ἠρεμία καί γαλήνη καί γενικότερα κάποια συναισθήματα, πού μόνον ὅσοι εἶναι κοντά στό Θεό καί ἔχουν «γευθεῖ» τήν θεία Χάρη μπορεῖ νά καταλάβουν.

Στό ἐρώτημα δέ, πῶς μπορεῖ κανεῖς νά ξεχωρήσει, πότε μιὰ ἐνέργεια εἶναι ἀπό τόν Θεό καί πότε ἀπό τόν διάβολο, οἱ Ἅγιοι μας, λένε:

Ἐρώτησις: «Ἐπειδή ἡ ἁμαρτία μεταμορφοῦται εἰς ἄγγελον φωτός, καί παρομοία τῆς χάριτός ἐστι, πῶς ἂν νοήσῃ ὁ ἄνθρωπος τὰς μεθοδεῖας τοῦ διαβόλου; καί πῶς δέξεται καί διακρινεῖ τὰς τῆς χάριτος;»

Ἀπόκρισις: «*Τά τῆς χάριτος χαράν ἔχει, εἰρήνην ἔχει, ἀγάπην ἔχει, ἀλήθειαν ἔχει. Αὕτη ἡ ἀλήθεια ἀναγκάζει τόν ἄνθρωπον ἀλήθειαν ἐπιζητεῖν· τὰ δέ τῆς ἁμαρτίας εἶδη ἐστί τεταραγμένα, καί οὐκ ἔχει ἀγάπην καί χαράν πρὸς τόν Θεόν. Ὡσπερ γάρ ἐστιν ἡ πικρὴς ὁμοία τῆς θρίδακος, τό μὲν ἐν γλυκύ, τό δέ ἐν πικρόν· καί ἐν αὐτῇ δέ τί χάριτί ἐστιν ὁμοία ἀληθείας, καί ἔστιν αὐτή ἡ ὑπόστασις τῆς ἀληθείας. Οἷόν ἐστιν ἡ αὐγή τοῦ ἡλίου, καί αὐτός ὁ κύκλος, καί ἄλλως ἡ αὐγή φαίνει, καί ἄλλως τό φῶς, τό ἀποκείμενον ἐν τῷ κύκλῳ. Ἔστι λύχνος ἄπτων εἰς οἶκον· ἄλλη ἐστὶν ἡ αὐγή ἡ πανταχοῦ λάμπουσα, καί ἄλλο ἐστί τό φῶς, τό ἐν αὐτῷ τῷ λύχνῳ, λαμπρότερον καί φαιδρότερον. Οὕτως ἐστί τινα τῆς χάριτος, ὅτε μακρόθεν αὐτοῦ ὡς ὀράσεις τινὰς βλέπει ὁ ἄνθρωπος, καί χαίρει εἰς αὐτάς τὰς ὀράσεις, καί ἔστιν ἄλλος, ὅτε εἰσέρχεται εἰς αὐτόν ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ, καί κατέχει αὐτοῦ τὰ μέλη καί τήν καρδίαν, καί αἰχμαλωτίζει τόν νοῦν εἰς ἀγάπην Θεοῦ. Ὅτε*

τόν Πέτρον ἐκράτησαν, καί ἔβαλον εἰς φυλακίν, ὡς δ' ἦν ἐγκλεισμένος, ἦλθεν ἄγγελος, καί ἔρρηξε τά δεσμά αὐτοῦ, καί ἐξέβαλεν αὐτόν, καί αὐτός ὡσπερ ἐν ἐκστάσει ὤν, ἐνόμιζεν ὄραμα εἶναι»^[4] (**Ἁγίου Μακαρίου**).

Ὁ Θεός μας εἶναι Παντοδύναμος καί κοντά σέ ὅσους ἀγωνίζονται

«Ἦτοιμάσθην καί οὐκ ἔταράχθην» λέγει ὁ Προφητάναξ Δαυῖδ (**Ψαλμ. ρη', 60**).

Ὅταν κανεῖς εἶναι ἔτοιμος γιά ὅ,τιδήποτε συμβεῖ, δέν φοβᾶται νά τό ἀντιμετωπίσει.

Ἔτσι καί ἐμεῖς. Ἐάν προετοιμαστοῦμε μέ μετάνοια, ἐξομολόγηση, θεία κοινωνία, πνευματικό ἀγῶνα, νηστεῖα, ἀγρυπνία, προσευχή καί ζοῦμε πραγματική, καί ὄχι τυπική καί φαινομενική, μυστηριακή ζωή, δέν ἔχουμε νά φοβηθοῦμε τίποτε· γιατί θά ἔχουμε κοντά μας, μαζί μας, δίπλα μας, μέσα μας, τόν ἴδιο τόν Ἀρχηγόν τῆς ζωῆς καί τοῦ θανάτου· τόν ἴδιο τόν Παντοδύναμον Θεό μας· τόν Ποιητήν τοῦ οὐρανοῦ καί τῆς γῆς καί ὅλων τῶν ὀρατῶν τε πάντων καί ἀοράτων.

Ἐκεῖνον, πού «ἐκ τοῦ μή ὄντος εἰς τό εἶναι ἡμᾶς παρήγαγε».

Ἐκεῖνον, πού «εἶπε καί ἐγένετο».

Ἐκεῖνον, πού «οὐκ ἀδυνατεῖ πᾶν ρῆμα ἐν τῷ στόματί Του».

Ἐκεῖνον, πού «ὅπου βούλεται νικᾶται φύσεως τάξις».

Ἐκεῖνον, πού μᾶς εἶπε «θαρσεῖτε ἐγὼ νενίκηκα τόν κόσμον».

Ἐκεῖνον, πού μέσα ἀπό τούς χιλιάδες μάρτυρες πού ἔδωσαν τήν ζωή τους μέ πολλούς καί διάφορους τρόπους, καί βασανιστήρια ἀσύλληπτα στόν ἀνθρώπινο νοῦ, ἔκανε αἰσθητή καί ὀρατή τήν παρουσία Του. Καί στούς Μάρτυρες καί στούς διώκτες τους, ἀλλά καί σέ ὅλους ἐμᾶς πού διαβάζουμε τά μαρτύριά τους καί θαυμάζουμε τό θάρρος, τή δύναμη, τήν πίστη, τήν ὑπομονή, τήν καρτερικότητα καί τήν αὐταπάρνηση πού ἐπέδειξαν σέ τέτοιο βαθμό, πού νά ἀποροῦν ὅλοι γι' αὐτό.

Ἐπορεύσαν, βέβαια, ὅλοι ἐκεῖνοι πού δέν γνώριζαν· πού δέν ἦταν Χριστιανοί· πού δέν εἶχαν γευθεῖ τήν Χάρη τοῦ Θεοῦ· πού δέν εἶχαν «ἀναγεννηθεῖ» πνευματικά.

Ὅλοι οἱ ἄλλοι, καί ἐμεῖς, πού εἴμαστε κοντά στόν Θεό, ξέρουμε ὅτι ὅλα αὐτά, εἶναι πολύ ἀπλά για τόν Θεό καί γίνονται μέ τήν χάρη, τήν εὐλογία καί τήν δύναμη τοῦ «ἐνδυναμοῦντος ἡμῖν Χριστοῦ» (**Φιλιπ. 8', 13**), ὁ ὁποῖος ὡς πραγματικός μας Πατέρας καί ἀδελφός καί πιστός φίλος, δέν ἐγκαταλείπει ΠΟΤΕ τούς δικούς Του φίλους καί τά δικά Του παιδιά· ἀλλά τά προστατεύει, τά βοηθεῖ, τά σκεπάζει καί τά ἐνδυναμώνει, ἀνάλογα μέ τήν περίσταση καί ἀνάλογα μέ τή διάθεση καί τήν καρδίαν τοῦ καθενός μας:

«Δὴ σοι Κύριος κατά τήν καρδίαν σου καί πᾶσαν τήν βουλή σου πληρώσαι...» (**Ψαλμ. 10', 5**).

Ποῖόν λοιπόν καί τί καί γιατί νά φοβηθοῦμε;

«Κύριος ἐμοί βοηθός, καί οὐ φοβηθήσομαι τί ποιήσει μοι ἄνθρωπος;» (**Ψαλμ. 119', 6**) καί «ὅτι ὁ Θεός μεθ' ἡμῶν οὐδείς καθ' ἡμῶν» καί «Οὗτοι ἐν ἄρμασι καί οὗτοι ἐν ἵπποις, ἡμεῖς δέ ἐν ὀνόματι Κυρίου Θεοῦ ἡμῶν ἐπικαλεσόμεθα καί μεγαλυνησόμεθα. Αὐτοί συνεποδίσθησαν καί ἔπεσαν, ἡμεῖς δέ ἀνέστημεν καί ἀνωρθώθημεν...» (**Ψαλμ. 10', 8-10**).

Κανείς νά μή δεχθεῖ τό Χάραγμα τοῦ Ἄντιχρίστου

Ἡ θεία Πρόνοια ποιός ξέρει γιατί, «ἀνεξικνιάσται αἱ βουλαί τοῦ Θεοῦ» ἐπεφύλαξε σπίν γενιά τήν δική μας νά ζήσει ὅλα τά μεγάλα, φοβερά, καί τρομερά, γεγονότα τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἄντιχρίστου. Ταυτόχρονα ὅμως, θά ἀξιωθοῦμε νά ζήσουμε καί ὅλα ἐκεῖνα τά ἐξαίσια, αἰσιόδοξα, θαυμαστά καί σπουδαῖα γεγονότα τῆς τελικῆς νίκης τοῦ Ἄρνιου μας καί τῆς Ἐκκλησίας Του, καθώς καί τῆς Δευτέρας Ἐνδόξου Παρουσίας τοῦ Κυρίου μας, ὅπου σύμφωνα μέ τόν Ἀπόστολον Παῦλον «ἡμεῖς οἱ ζῶντες οἱ περιλειπόμενοι οὐ μή φθάσωμεν τούς κοιμηθέντας» (**Α' Θεσ. 8', 15**). Ὅσοι δηλαδή θά ζοῦμε ἐκείνη τήν ἡμέραν ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ θά πεθάνουμε καί θά ἀναστηθοῦμε για νά ἀρπαγοῦμε σέ νεφέλες εἰς ὑπάντησιν τοῦ Κυρίου

μας «*ἀρπαγισόμεθα ἐν νεφέλαις εἰς ὑπάντησιν τοῦ Κυρίου μας εἰς ἀέρα*» (Α΄ Θεσ. δ΄, 17).

Εἶναι ἀλήθεια, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὅτι οἱ Ἅγιοί μας νύχοντο νά μὴν ζήσουν τὰ δύσκολα αὐτὰ χρόνια τοῦ Ἐπιχρίστου, διότι δέν γνώριζαν ἐάν θά ἄντεχαν ὅλες αὐτές τίς δοκιμασίες καί τὰ βασανιστήρια πού θά ζήσουμε ἐμεῖς στά χρόνια πού ἔρχονται.

Ἄς εἶναι, ὁ Θεός ὁ ὁποῖος ἐπέτρεψε νά ζήσουμε αὐτή τὴν ἐποχὴ ξέρει.

Ἄς ἔχουμε ἐμπιστοσύνη σπὴν Πρόνοια καί τὴν Σοφία Του καί νά εἴμαστε σίγουροι ὅτι θά μᾶς βοηθήσει καί θά μᾶς προστατεύσει ὡς φιλόστοργος Πατέρας, ὅποτε καί ὅταν χρειασθεῖ.

Ἡ ἀγάπη καί τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ δέν ἔχουν τέλος

Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἔρευνάς μου, κάθε φορά καί νέα στοιχεῖα ἀποκαλύπτοντο «τυχαῖα» μπροστά μου, πού μέ ὀδηγοῦσαν σέ λύσεις πολλῶν ἀποριῶν καί ἐρωτήσεων μου.

Κάθε φορά, ὅλο καί κάτι μοῦ «ἀπεκάλυπτε» ἄμεσα ἢ ἔμεσα ὁ Θεός ἀφίνοντάς με ἄφωνο, ἀπορημένο, ἐκστατικό μπροστά στό θεῖο Μεγαλεῖο Του, τὴν Σοφία, τὴν Ἀγάπη καί Εὐσπλαχνία Του.

Ἦταν ἀδύνατον, εἰλικρινά πιστέψτε με, νά ἀνακαλύψω καί νά ἐρμηνεύσω ἐγὼ ἀπὸ μόνος μου, ὅλα αὐτὰ πού κατεγράφησαν στίς σελίδες αὐτοῦ τοῦ βιβλίου.

Ἐγὼ ξέρω, ὅτι τὰ περισσότερα ἀπὸ αὐτὰ δέν εἶναι δικά μου, δέν εἶναι ἀπὸ τίς γνώσεις μου, δέν εἶναι ἀπὸ τίς δυνάμεις μου*.

* Ἐδῶ θά πρέπει νά ποῦμε γιὰ ὅσους δέν γνωρίζουν ἢ δέν μποροῦν νά καταλάβουν κάποια πνευματικὰ πράγματα, ὅτι ὅταν ὁ Θεός χρησιμοποιεῖ ὡς ὄργανό Του κάποιον ἄνθρωπο, δέν σημαίνει ὅτι τὸν κάνει ρομπότι, τοῦ ἀφαιρεῖ τὴν προσωπικότητά του, τίς μέχρι τότε γνώσεις, παιδεῖα, γλῶσσα, ὕφος κλπ. ἀλλὰ χρησιμοποιεῖ τὴν ἤδη ὑπάρχουσα προσωπικότητα γιὰ νά περάσει καί νά διοχετεύσει μέσα ἀπὸ αὐτόν τίς ἀλήθειες καί τὸ θέλημά Του. Ἄλλωστε, τὰ πάντα σπὴν ζωὴ μας εἶναι συνισταμένη δύο πραγμάτων. Τοῦ Θεοῦ καί τοῦ ἀνθρώπου.

Πολλές φορές άλλωστε είχα διαβάσει, μελετήσει, έρευνήσει όλα αυτά τά κείμενα και ουδέποτε κατενόησα και ανακάλυψα όλα αυτά πού διαβάζετε έσείς σήμερα.

Ουδέποτε μου πέρασαν, έστω σάν σκέψεις, από τό μυαλό.

Λές και ξαφνικά, μιά άόρατη δύναμη ήλθε και διήνοιξε τούς νοπούς όφθαλμούς τής καρδιάς μου, και «είδε» όλα εκείνα, πού μέχρι έχθές ήταν άγνωστα, ξένα και άπόρρητα γιά μένα.

Λές και ένα άόρατο χέρι, ήλθε και καθάρισε-πήρε-έξαφάνισε τό γκρίζο πέπλο πού ύπηρεχε εμπρός στους όφθαλμούς μου και δέν μέ άφηνε νά δώ καθαρά γύρω μου. Άπό τήν στιγμή εκείνη όλα πλέον έγιναν ξεκάθαρα. Φανερά. Κατανοητά.

Προσέξτε! Δέν θέλω νά πώ, προς Θεού, μίν παρεξηγηθώ, σέ καμία περίπτωση ότι είμαι κανένας άγιος ή προφήτης, ή φωτισμένος ή ότι ήμουν

Χωρίς τόν Θεό δέν μπορεί νά γίνει τίποτε. Άλλά και χωρίς τήν έκούσια άποδοχή και θέληση και δράση του ανθρώπου πάλι δέν μπορεί νά γίνει τίποτε. Έμεϊς οί άνθρωποι βάζουμε τή θέληση και τίς όποιες πνευματικές και σωματικές μας δυνάμεις και ό Θεός συμπληρώνει όλα τά υπόλοιπα. Ένδεικτικά και έπιγραμματικά αναφέρω τίς έξης περιπτώσεις:

- α) Τόν Εύαγγελισμό τής Θεοτόκου. «είπεν δέ Μαριάμ' ιδού ή δούλη Κυρίου' γένοιτό μοι κατά τό ρήμα σου» (Λουκ. α' 38).
Έάν ή Μαριάμ, ή Έπεραγία Θεοτόκος, δέν συμφωνούσε ελεύθερα και έκούσια στό νά γίνει ή Μπτέρα του Θεού, ό Θεός δέν θά μπορούσε νά γεννηθεί από τήν Παναγία μας.
- β) Τήν άνάσταση του Λαζάρου. Όπου πριν κάνει τό μεγάλο αυτό θαύμα τής Άναστάσεως του φίλου Του Λαζάρου, ό Κύριός μας, δίνει έντολή νά άποκυλίσουν οί παρευρισκόμενοι τόν λίθον «Λέγει ό Ίησους' άρατε τόν λίθον...» (Ίω. ια', 39) ενώ σάν Θεός θά μπορούσε νά άποκυλίσει και τόν λίθον. Δέν τό έπραξε όμως, αλλά άφησε νά κάνουν οί άνθρωποι τό μικρό, αυτό πού μπορούσαν, τό ανθρώπινο, κάνοντας Αυτός τό μεγάλο και Θεϊκό, εκείνο πού δέν μπορούσαν νά κάνουν αυτοί. Νά αναστήσει τόν Λάzarov.
- γ) Τήν περίπτωση του Άποστόλου Παύλου. Όταν ό Παύλος ταξίδευε αίχμάλωτος προς τήν Ρώμη κινδύνευσε νά βυθιστεί τό πλοίο πού μεταφερόταν, από σφοδρή θαλασσοταραχή. Τότε επενέβη ό Θεός λέγοντάς του, ότι εάν θέλουν νά γλυτώσουν θά έπρεπε όλοι όσοι βρισκόταν μέσα στό πλοίο, και τά 276 άτομα, νά πράξουν ό,τι περνούσε από τό χέρι τους, τό ανθρώπινο, και στή συνέχεια θά επενέβαινε και ό ίδιος γιά νά τούς σώσει και νά μίν πάθει κανείς άπολύτως τίποτε. (Πράξεις κζ', 14-44)

ἄξιος ἢ ἐνάρετος ἢ ὅ,τι δῆποτε ἄλλο, καί γι' αὐτό μου «φανέρωσε» ὁ Θεός ὅλα αὐτά.

Ἦχι. Σίγουρα ὄχι. Καί μακριά ἀπό ἐμένα τέτοιες ἐωσφορικές σκέψεις. Ἔνας ἀπλός, ἁμαρτωλός καί ταπεινός μοναχός εἶμαι.

Τότε λοιπόν; Τί ἔγινε; τί συνέβη;

Τί νά σᾶς πῶ ἀδελφοί μου. «*Οὐκ οἶδα*». Δέν γνωρίζω! «*Ὁ Θεός οἶδε*». Δέν γνωρίζω, οὔτε ξέρω πῶς καί γιατί. Ὁ Θεός γνωρίζει. Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ὅταν θέλει καί ἀπό τίς πέτρες μπορεῖ νά ἐγείρει τέκνα τοῦ Ἀβραάμ (**Ματθ. γ', 9**).

Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος γιά τό συμφέρον τῶν ἀνθρώπων ὁμιλεῖ καί προφητεύει μέσα ἀπό ἀνθρώπους καί ζῶα, (ἡ ὄνος τοῦ Βαλαάμ - Ἀριθμ. κβ', 28) δικαίους καί ἁμαρτωλούς, (Καϊάφας- Ἰω. ιη', 14) αἵρετικούς καί ἀλλόθρησκους (Ἰοθόρ, ὁ πενθερός τοῦ Μωϋσῆ - Ἐξοδος ιη', 13-25), μικρούς καί μεγάλους, (Δανιήλ ἡ περίπτωση τῆς Σωσάνης-Κριτῶν) ἄνδρες καί γυναῖκες.

Μή ξεχνᾶμε δέ, ὅτι ὁ Θεός, πολλές φορές διαλέγει τούς μικρούς, τούς ταπεινοῦς, τούς ἐξουθενωμένους, τούς ἀγράμματους, γιά νά καταισχύνει τούς σοφοῦς καί τούς μεγάλους, ἀλλά καί νά κάνει πιό ἔντονη καί φανερό πῆν δύναμη καί Παρουσία Του, μέσα ἀπ' αὐτούς: «*...τά μωρά τοῦ κόσμου ἐξελέξατο, ἵνα τούς σοφοῦς καταισχύνη, καί τά ἀσθενῆ τοῦ κόσμου ἐξελέξατο ὁ Θεός, ἵνα καταισχύνη τά ἰσχυρά, καί τά ἀγενῆ τοῦ κόσμου καί τά ἐξουθενημένα ἐξελέξατο ὁ Θεός, καί τά μὴ ὄντα, ἵνα τά ὄντα καταργήσῃ, ὅπως μὴ καυχῆσεται πᾶσα σὰρξ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ*» (**Α' Κορ. α', 27**).

Γι' αὐτό καί ὀφείλω μυριάδες εὐχαριστίες στόν δωρεοδότη Θεό μας.

Τόν εὐχαριστῶ πού «μέ χρησιμοποίησε» γιά νά μάθετε ὅλοι ἐσεῖς ὅτι γεννήθηκε ὁ Ἀντίχριστος, (γιατί ὅλα τά ἄλλα, τά σημαντικά καί σπουδαῖα, θά μᾶς τά εἰποῦν ξεκάθαρα, μέ βεβαιότητα καί σιγουριά, μέ τό «ν» καί μέ τό «σ», σέ 6 μέ 7 χρόνια περίπου, οἱ δύο Προφῆτες καί Μάρτυρες) καί ἔρχεται σέ λίγα χρόνια γιά νά γίνει παγκόσμιος βασιλεύς, νά ἀνακηρύξει τόν ἑαυτόν του θεόν καί νά σφραγίσῃ ὅλους τούς ἀνθρώπους, πού δέν εἶναι τά ὀνόματά τους ἐγγεγραμμένα «*εἰς τό βιβλίον τῆς ζωῆς*» (**Ἀποκ. κα', 27**), μέ τό ὄνομα-ἀριθμό-χάραγμα-σύμβολό του χξς=666.

Γιά όποιον λόγον καί εάν τό ἔκανε, Τόν εὐχαριστῶ.

Ἐκεῖνος ξέρει...

«Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἔνεκεν τῶν συμβεβηκότων μοι» (**Ἰω. Χρυσ.**) καί «τί ανταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ περί πάντων ἧν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν;»

Τό μόνο πού Τόν παρακαλῶ, εἶναι νά μοῦ δώσει δύναμη νά μείνω κοντά Του μέχρι τό τέλος, διότι «ὁ ὑπομείνας εἰς τέλος οὗτος σωθήσεται» (**Ματθ. κδ', 13**).

Νά μὴν Τόν προδώσω.

Νά μὴν Τόν ΑΡΝΗΘΩ παίρνοντας τό Σφράγισμα τοῦ Ἄντικρίστου καί προσκυνώντας τό θηρίο καί τήν εἰκόνα αὐτοῦ.

Νά μὴν μέ ἐγκαταλείπει, ἄν καί ἁμαρτωλός. Ἦ μᾶλλον καλύτερα, νά μὴν ἐπιτρέψει νά Τόν ἐγκαταλείψω ἐγώ, διότι Ἐκεῖνος, ὁ Θεός, ποτέ δέν ἐγκαταλείπει κανέναν, ἐμεῖς φεύγουμε ἀπό κοντά Του.

Αὐτό εἶναι τό μόνο πού μέ ἐνδιαφέρει. Ὅλα τά ἄλλα γιά μένα δέν ἔχουν καμμιά μά καμμιά σημασία.

Ἡ μεγάλη ὥρα πλησιάζει, εἶναι πολύ κοντά, ἔφθασε, καί ἀλλοίμονο σέ ἐκεῖνον πού δέν εἶναι ἕτοιμος, εἴτε αὐτός λέγεται π. Μάξιμος, εἴτε κάπως ἀλλιῶς, εἴτε εἶναι πλούσιος, εἴτε φτωχός, εἴτε ἄρχοντας, εἴτε δούλος, εἴτε Πατριάρχης, εἴτε Ἀρχιεπίσκοπος, εἴτε Ἐπίσκοπος, εἴτε ἱερεύς, εἴτε μοναχός, εἴτε λαϊκός.

Ἄλλοίμονον σ' αὐτόν, πού δέν θά ἔχει κατά τήν φοβερᾶν ἡμέραν τῆς κρίσεως «ἐνδυμα γάμου» (**Ματθ. κβ', 12**)· θά ἀρπαχθεῖ ἀπό τούς ὑπηρέτας τοῦ Θεοῦ καί θά πεταχθεῖ εἰς τήν αἰώνιον κόλασιν, ἐκεῖ ὅπου εἶναι «ὁ κλαυθμός καί ὁ θρυγμός τῶν ὀδόντων» (**Ματθ. κε', 30**), ἐκεῖ ὅπου «οὐκ ἔχει ἀνάπαυσιν ἡμέρας καί νυκτός» (**Ἀποκ. ιδ', 11**).

Ἄς φροντίσουμε λοιπόν, ἀδελφοί μου, νά προετοιμαστοῦμε κατάλληλα ἀγοράζοντας τώρα, ὅσο εἶναι καιρός, ἔλαιον γιά τίς λαμπάδες μας, μή τυχόν πάθουμε αὐτό πού ἔπαθαν οἱ πέντε μωρές Παρθένες τῆς Παραβολῆς καί μείνομεν κρούοντες ἔξωθεν τοῦ Νυμφῶνος.

Ἄς φροντίσουμε, πατέρες καί ἀδελφοί μου, νά προετοιμαστοῦμε γι' αὐτήν τήν μεγάλη ὥρα ὅσο εἶναι καιρός· «ἰδοῦ νῦν καιρός εὐσπρόσδεκτος, ἰδοῦ νῦν ἡμέρα σωτηρίας» (**Β' Κορ. ς', 2**), πρὶν ἀναχωρήσουμε

ξαφνικά γιατί κακά τὰ ψέμματα ἢ ὥρα πού φεύγει ὁ καθένας μας εἶναι γι' αὐτόν και ἡ ὥρα τῆς Δευτέρας Παρουσίας.

Ἄς φροντίσουμε νά προετοιμαστοῦμε μέ ὅλους τούς ἀπαραίτητους τρόπους καί ὅλα τὰ ἀπαραίτητα πνευματικά ἐφόδια, γιά τόν μεγαλύτερο, σκληρότερο, ἀγριότερο, τρομερότερο καί ἀπνέστερο διωγμό καί πόλεμο πού θά ἐξαπολύσει ὁ Σατανᾶς «εἰδώς ὅτι ὀλίγον καιρόν ἔχει» (**Ἀποκ. ιβ', 12**) διά τοῦ «υἱοῦ» του, τοῦ «υἱοῦ τῆς ἀπωλείας» τοῦ «ἀνθρώπου τῆς ἀνομίας» τοῦ «ὑπεραιρόμενου ἐπί πᾶν θεόν καί σέβασμα» (**Β' Θεσ. β', 3-5**) τοῦ μιαροῦ Ἄντιχρίστου, ἐναντίον «τῆς Γυνῆς» (=τῆς Ἐκκλησίας) καί «τῶν τέκνων αὐτῆς» (=τῶν πιστῶν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ) καί τόν ὁποῖον ὁ Κύριος θά «ἀναλώσει» (**Β' Θεσ. β', 8**), θά ἐξαφανίσει μέ τήν ἔνδοξη καί φοβερή Δευτέρα Παρουσία Του, ἐρχόμενος ἐπί τῶν νεφελῶν μέ χίλιες χιλιάδες καί μύριες μυριάδες ἀγγέλους, ἵνα κρίνη ζῶντας καί νεκρούς καί νά ἀποδώσει ἐκάστῳ κατά τὰ ἔργα αὐτοῦ, λέγοντας στούς μέν ἐξ' εὐωνύμων· «*Πορεύεσθε οἱ κατηραμένοι εἰς τό πῦρ τό αἰώνιον τό ἠτοιμάσμενον τῷ διαβόλῳ καί τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῖς*» (**Ματθ. κε', 41**) στούς δέ ἐκ δεξιῶν Του· «*Δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ Πατρὸς μου κληρονομήσατε τήν ἠτοιμασμένην ὑμῖν Βασιλείαν ἀπό καταβολῆς κόσμου...*» (**Ματθ. κε', 41**), τήν ὁποία εὐχομαι ὅλοι μας νά κληρονομήσουμε, χάριτι καί φιλανθρωπία τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ, τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς τόν ὁποῖον πρέπει πᾶσα Δόξα, Τιμή καί Προσκύνησις, σύν τῷ Ἄναρχῳ αὐτοῦ Πατρί καί τῷ Παναγίῳ καί Ἀγαθῷ καί Ζωοποιῷ αὐτοῦ Πνεύματι, νῦν καί ἀεὶ καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν!

Ἀπόψεις γιά τά ἔσχατα χρόνια καί τήν Δευτέρα Παρουσία ἀπό τόν ἐκκλησιαστικό χῶρο

Ἐνα ἀπό τά βιβλία πού διάβασα κατά τήν παρούσα μελέτη μου ἦταν καί ἓνα πολύ ἀξιόλογο βιβλίο, πού κυκλοφόρησε πρίν δύο χρόνια περίπου, μέ τίτλο «**Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΜΑΣ**» καί τό ὁποῖο συνέγραψε ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Χριστόδουλος.

Δεῖτε λοιπόν τί γράφει σέ πολλά σημεῖα τοῦ βιβλίου:

«Τò παρὸν βιβλίο τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστοδούλου ἀσχολεῖται μέ τό θέμα τῆς Δευτέρας Παρουσίας καί τονίζει τήν ἀνάγκη πνευματικῆς ἐγρηγόρσεως καί ἐπαγρυπνήσεως προκειμένου νά ὑποδεχθοῦμε τόν Κύριο τῆς δόξης ἐρχόμενον ἵνα κρίνη ζώντας καί νεκρούς.

Μέσα ἀπό τίς σελίδες του... λαμβάνουμε ἄμεσες ἀπαντήσεις πού φωτίζουν τίς παρεξηγημένες ἀντιλήψεις περὶ τῶν “ἐσχάτων”, ἡ ἀκόμη καί τήν ἀγνοία μας.

Ἐ βασικός σκοπὸς τοῦ βιβλίου πάντως, εἶναι νά μᾶς στηρίξει στὸν πνευματικὸ στίβο ὥστε νά ἐτοιμασθοῦμε πρὸς ὑπάντησιν τοῦ Νυμφίου Χριστοῦ». (Πρόλογος σελ. 9)

«Ὅρισμένοι ἀναλυτὲς τῆς σύγχρονης κατάστασης, οἱ ὁποῖοι γνωρίζουν αὐτὰ πού ἀναγράφονται στὴν πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολήν, ἔχουν διατυπώσει ὀρισμένες ἀπόψεις σύμφωνα μέ τίς ὁποῖες τό σχέδιο αὐτὸ τοῦ Θεοῦ ἀρκίζει σιγὰ σιγὰ νά πραγματοποιεῖται. Καὶ λέγουν ὅτι ἡ ἴδρυση τοῦ κράτους τοῦ Ἰσραὴλ τὸ 1948, μετὰ τὸ τέλος δηλαδὴ τοῦ Β΄ παγκοσμίου πολέμου, σηματοδοτεῖ μία ἀφετηρία ἡ ὁποία εἶναι πολὺ σημαντικὴ καὶ μπορεῖ νά θεωρηθεῖ ὡς μία ἀφετηρία γιὰ τὴν πραγματοποίηση ἐν συνεχείᾳ ὅλων τῶν ἄλλων ἐπαγγελιῶν πού ἔχουν σχέση μέ τό θέμα μέ τό ὁποῖο ἀσχολούμαστε». (σελ. 73)

«Στὴν ἐντέλεια ὅμως δὲν μπορούμε νά γνωρίζουμε (πότε θά γίνει ἡ Β΄ Παρουσία) παρὰ μόνο κατὰ τὸν βαθμὸ τῆς ἐσωτερικῆς πνευματικῆς νήψεως τὴν ὁποία ἔχουμε».

«Δὲν εἶναι εὐκόλο νά ἐρμηνεύουμε τὰ γεγονότα κάθε γενεᾶς καὶ νά λέγομε ὅτι εἶναι αὐτὰ πού πρόκειται νά προηγηθοῦν τῆς Δευτέρας Παρουσίας. Μόνο ὅσοι ἔχουν ἀποκάλυψη παρὰ Θεοῦ, μόνο ὅσοι ἔχουν τὸν φωτισμὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος αὐτοὶ μπορούν νά μᾶς ποῦν ἂν εἴμαστε σὲ περίοδο ἐσχάτων. Χρειάζεται

λοιπόν για να λέει κάποιος όλα αυτά, να είναι άνθρωπος προσευχής, έσωτερικής πνευματικής καθαρότητας του νοός, με προσοχή στη ζωή του που να χαρακτηρίζεται από σύνεση και διάκριση». (σελ. 26)

«Περὶ τῶν ἐσχάτων αὐτῶν ὁμιλεῖ ἡ Καινὴ Διαθήκη. Ἐπομένως ἔχουμε ἕναν ἀσφαλῆ ὁδηγό, προκειμένου νὰ καθοδηγηθοῦμε καὶ νὰ παρουσιάσουμε γιὰ τὸ πῶς θὰ γίνουν τὰ ἔσχατα, γιὰ τὰ ὁποῖα πρόκειται νὰ ἀντιληφθοῦν οἱ ἄνθρωποι ὅτι ἐγγίζει τὸ τέλος, πῶς θὰ γίνει ἡ Δευτέρα Παρουσία καὶ τί μέλλει νὰ ἀκολουθήσει μετὰ ἀπὸ αὐτὴν». (σελ. 14)

«Γι αὐτὸ καὶ ἐπειδὴ ὑπάρχει μεγάλος κίνδυνος καὶ φόβος παρερμηνείας ἐκείνων, τὰ ὁποῖα τὸ βιβλίον τῆς Ἀποκαλύψεως γράφει, ἢ περιγράφει, χρειάζεται πολὺ μεγάλη προσοχή ὥστε ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα θὰ πεῖ κανεὶς νὰ εἶναι αὐθεντικὰ ἑρμηνευμένα ἀπὸ τοὺς Ἁγίους Πατέρες ποὺ δὲν ἦσαν ἄνθρωποι ἀπλοὶ, ἀλλὰ φωτισμένοι ἀπὸ τὸν Θεὸ ἐνάρητοι καὶ Ἅγιοι ὅπου μᾶς ἔδωσαν τὴν δυνατότητα νὰ προσεγγίζουμε στὰ ἱερὰ κείμενα τῆς Ἁγίας Γραφῆς ἀφόβως, ἔχοντας αὐτοὺς ὁδηγοὺς καὶ ἑρμηνευτές». (σελ. 15)

«Ἐνα εἶναι βέβαιον τὸ γεγονός ὅτι θὰ γίνει ἡ Δευτέρα Παρουσία καὶ πρόκειται νὰ ἔλθει ὁ Κύριος ἐν ὅλῃ τῇ δόξῃ αὐτοῦ, ὥστόσο δὲν εἶναι γνωστὸ τὸ πότε θὰ γίνει αὐτό...

...Ὡστόσο ἡ ἐπιθυμία τοῦ ἀνθρώπου νὰ μάθει λεπτομέρειες, δὲν μπορεῖ νὰ κατασigaσθεῖ εὐκόλα. Διερωτᾶται λοιπόν ὁ καθένας καὶ λέγει. Δέν ὑπάρχουν τάχα προειδοποιητικὰ σημεῖα τῆς ἐλεύσεως τοῦ Κυρίου; Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ὑπάρχουν τέτοια σημεῖα...» (σελ. 23, 25)

«Ὅπως εἶπαμε προηγουμένως, ὁ Ἀντίχριστος θὰ εἶναι ἄνθρωπος διότι ὅλες οἱ πληροφορίες, ἢ οἱ εἰκόνες ποὺ χρησιμοποιοῦνται καὶ τὰ ἔργα τὰ ὁποῖα πράττει ὁ Ἀντίχριστος προσιδιάζουν σὲ μιὰ ἀνθρώπινη προσωπικότητα. Ἐπομένως αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι κατὰ καιροὺς διετύπωσαν θεωρίες σύμφωνα μὲ τις ὁποῖες τάχα ὁ Ἀντίχριστος δὲν θὰ εἶναι ἕνας συγκεκριμένος ἄνθρωπος, ἀλλὰ θὰ πρόκειται γιὰ κάποιο σύστημα κοινωνικό, πολιτικό, οικονομικό, στρατιωτικό, ἰδεολογικό, δὲν ἔχουν δίκιο». (σελ 54)

«...Τώρα ἕνα ἐρώτημα τὸ ὁποῖο γεννᾶται εἶναι τὸ πῶς θὰ ἀντιληφθοῦμε τὴν παρουσία τοῦ Ἀντιχρίστου, ποιοὶ θὰ τὸν ἀντιληφθοῦν ὥστε νὰ εἰδοποιήσουν καὶ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Ἡ ἀπάντηση εἶναι ὅτι θὰ ἀναγνωρίσουν τὸν Ἀντίχριστο μόνο ὅσοι βρίσκονται ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας, διότι ἔτσι εἶπε ὁ Κύριός μας στὸ 24^ο κεφ. τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ματθαίου...» (σελ. 52)

*(Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Χριστόδουλος,
Βιβλίον Ἡ Δευτέρα Παρουσία τοῦ Κυρίου μας)*

«Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐξ ἀφορμῆς τῆς προσφάτου ἐνάρξεως, ἀπό 8^{ης} Δεκεμβρίου 1997, τῆς μερικῆς ἐφαρμογῆς τῆς Συνθήκης Σένγκεν, γιά τήν Ἑλλάδα, καί ἐν ὄψει τῆς ἐπικειμένης ἐνάρξεως καί τῆς συνολικῆς ἐφαρμογῆς τῆς, κατά τήν διάρκεια τοῦ τρέχοντος ἔτους 1998, ἀπευθύνεται πρὸς ἐσᾶς, γιά νά σᾶς διαφωτίση καί στηρίξη πνευματικῶς, ἐν σχέσει πρὸς τίς ἀνησυχίες καί ἀπορίες πολλῶν, πού σχετίζονται μέ τήν ἐφαρμογή τῆς.

Οἱ ἀνησυχίες αὐτές ξεκινοῦν ... ἀπό τήν βásiμη ὑπόψια, ὅτι δι' αὐτῆς ἐπιχειρεῖται ἡ ἐπιβολή ὀλοκληρωτικοῦ συστήματος ἐλέγχου ἐπί τῆς ἰδιωτικῆς ζωῆς, πού προσβάλλει τό ἀνθρώπινο πρόσωπο. Πέραν αὐτῶν, μέ τήν ἐφαρμογή τῆς Συνθήκης αὐτῆς, ἔχουν συνδεθῆ σοβαρότητα πνευματικά ζητήματα, ὡς τό περί τοῦ Ἀντιχρίστου καί τοῦ καράγματος του, καθώς καί τοῦ δυσωνύμου ἀριθμοῦ 666, πού προκαλοῦν εὐλογη ἀνησυχία καί πολλαπλᾶ ἐρωτήματα τοῦ πιστοῦ λαοῦ...

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ἡ ἐποχή μας χαρακτηρίζεται ἀπό τήν ἔκπτωση τῶν πνευματικῶν ἀξιῶν καί τόν κίνδυνο ἀλλοιώσεως τοῦ ὀρθοδόξου φρονήματος. Ἰδιαιτέρως ἀνησυχητικά εἶναι τά φαινόμενα πού παρατηροῦνται στό διεθνές πνευματικό καί κοινωνικό στερέωμα, ὅπου ἡ ἰδέα τῆς «συγκρητιστικῆς» παγκοσμιοποιήσεως τείνει νά ἐπιβληθῆ χωρίς καμμία διάκριση μεταξύ Ὁρθοδοξίας καί αἰρέσεως, ἀληθείας καί πλάνης, ὑγιοῦς καί νοσηροῦ φρονήματος. Ὁ συνδυασμός ὄλων αὐτῶν, καθώς καί ἡ ἐπιμονή γιά τήν χρησιμοποίηση τοῦ ἀριθμοῦ 666 μᾶς καλοῦν σέ ἀφύπνιση, νήψη, πνευματική ἐγρήγορηση καί ἀμετάθετον ἐλπίδα στήν νίκη τοῦ Χριστοῦ...»

Ἐγκύκλιος 2641/1998

τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

«Εἴμεθα πεπεισμένοι ὅτι ἡ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία πορεύεται πρὸς τήν τελικὴν ἀναμέτρηση μετὰ τοῦ Ἀντιχρίστου καί ὄλων τῶν ὀργάνων του... Ὡς Ἀθωνικὴ Πολιτεία καί ὡς ἀφοσιωμένα τέκνα τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ὀφείλομεν, κατά τήν δύσκολον ταύτην στιγμήν ὅπου διέρχεται ἡ ἀνθρωπότης, νά δώσωμεν καθαρὰν τήν ὁμολογίαν μας. Ὁ Ἅγιος Θεὸς ἀναζητεῖ νέους Ὁμολογητὰς καί ἡ Ἐκκλησία Του, νέους Μάρτυρας... Ἡ συντριβὴ τοῦ Ἀντιχρίστου καί ὁ θρίαμβος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ εἶναι τό μήνυμα πού πρέπει νά διαβιβάσουμε».

(Ἀποσπάσματα ἀπὸ τὰ πρακτικὰ τῆς διπλῆς Ἱερᾶς Συνάξεως τοῦ Ἁγίου Ὁρους στίς 23/08/1997)

«Γρηγορείτε λοιπόν, αγαπητοί μου αδελφοί! Προσεύχεσθε. Μελετάτε και έρευνάτε τās Γραφάς και τās προφητείας. Καταρτίζεσθε και σπρίζεσθε. Ἁγιάζεσθε διὰ τῶν Ἱ. Μυστηρίων. Βλέπετε και κατανοεῖτε τὰ «σημεῖα τῶν καιρῶν». Ἐτοιμάζεσθε διὰ τὴν μεγάλην ὥραν. Φαίνεται ὅτι ἡ γενεά μας ἴσως κληθεῖ νὰ δώσει τὸ ἀποφασιστικὸ παρῶν».

(Μητροπολίτης Φλωρίνης κ. Αὐγουστίνος Καντιώτης)

«Ὁ Κύριος μās διαβεβαίωσε ὅτι πρὶν ἔλθει γιὰ δευτέρη φορά θὰ προηγηθοῦν τῆς Παρουσίας Του μερικά σημεῖα. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι πλησιάσαμε ἤδη στὸν καιρὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ... Ἐρωτοῦμε λοιπόν ὅλους μήπως ἤλθεν ἡ ὥρα τοῦ Ἄντιχρίστου και ἔμεῖς κοιμόμεθα;...»

*(Ἀρχιμανδρίτης Νεκτάριος Μουλατσιώτης,
Βιβλίον πότε θὰ γίνει ἡ Δευτέρα Παρουσία τοῦ Κυρίου μας, σελ. 26, 113)*

«Πολλὰ σημεῖα βεβαιώνουν ὅτι εὕρισκόμεθα σὲ ἐσχατολογικὴν ἐποχὴν ἢ βαδίζομεν σ' αὐτήν. Ἄλλοι ὁμιλοῦν περὶ τοῦ Ἄντιχρίστου, ἄλλοι περὶ τῆς Β' Παρουσίας τοῦ Χριστοῦ. ...Οἱ καιροὶ ἀποκαλυπτικοί. Οἱ ἐξελίξεις ὑπολογίζονται πλέον ὄχι μὲ αἰῶνες, ἀλλὰ μὲ μῆνες. Μέσα σὲ μία Δεκαετία τὰ πάντα μποροῦν νὰ συμβοῦν.

Τὰ περισσότερα σημεῖα ἀπὸ αὐτὰ, πὸ εἶπεν ὁ Χριστὸς ὅτι θὰ προηγηθοῦν τῆς Β' Παρουσίας Του, ἔχουν γίνει. Τὰ ὑπόλοιπα δύνανται νὰ πραγματοποιηθοῦν πολὺ σύντομα. Ὁ κόσμος ἐνοποιεῖται. Ἡ τεχνική, οἱ δορυφόροι, τὰ κομπιούτερς κάνουν θαύματα. Κάτι προμηνύεται...».

*(Ἀρχιμ. Ἐμμανουὴλ Καλύβας -Ἀθήναι, 1989,
Βιβλίον τὸ Χάραγμα τοῦ Ἄντιχρίστου, σελ. 12)*

«Τὰ σημεῖα τῶν καιρῶν ὅπου και οἱ προβληματισμοὶ τῆς κοινωνίας στρέφονται εἶναι πλέον καταφανῆ ὅτι εἶναι μᾶλλον ἐσχατολογικά μὲ ὅλα τὰ ἐπακόλουθα και δὲν εἶναι καθόλου παραμελητέα ὑπόθεσις γιὰ νὰ ἀντιμετωπισθῇ μὲ ἀδιαφορίαν...Τὰ σημεῖα τῆς Δευτέρας τοῦ Χριστοῦ μας Παρουσίας ἄρχισαν νὰ γίνωνται κατάδηλα».

*(Γέροντος Ἰωσήφ Βατοπαιδινοῦ -Ἁγιον Ὅρος 2004,
Βιβλίον περὶ συντελείας και Ἄντιχρίστου σελ. 5-9)*

«Άς τό πάρουμε απόφαση. Τό κακό δέν περιορίζεται πιά μέ τίποτα, μέ κανένα τρόπο, μέ καμμιά δύναμη... Ναί, ό κόσμος δέν αλλάζει πορεία... Μήν όνειρευόσαστε πώς θάρθουνε καλύτερες μέρες γιά τόν κόσμο. Ό κόσμος τρέχει σάν τρελλός... Ίσως νάρχεται κιόλας ό αντίχριστος. Τά σημεία καί τά τέρατα πού προφητεύθηκε πώς θά κάνει άρχίσανε νά φανερώνονται. Μιά βροντερή φωνή άκούγεται από πάνω, μά πίν άκούνε μόνο εκείνοι πού έχουνε τά αυτιά γιά νά πίν άκούσουνε. Καί λέγει: “Νά, έρχομαι σάν τόν κλέφτη... Ό καιρός είναι κοντά...”. Η μεγάλη σάλπιγγα κράζει από πάνω μας. Τό τέλος του κόσμου έρχεται... «Άμήν, ναί, έρχου Κύριε Ίησοϋ!».

(Φώτη Κόντογλου, Μυστικά Άνθη, σελ. 77-80 καί 143-144, ΑΘΗΝΑ 1977)

Κεφάλαιον

2

ΤΑ ΣΗΜΕΙΑ ΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ

«Υποκριταί, τό μέν πρόσωπον τοῦ οὐρανοῦ γινώσκετε διακρίνειν, τά δέ σημεῖα τῶν καιρῶν οὐ δύνασθε γνῶναι;»

(*Ματθ. ις', 3*)

Μέ αὐτά τά λόγια ὁ Κύριός μας, ἀπήντησε καί ἀπαντᾷ σέ ὅλους ἐκείνους, τούς δῆθεν πιστούς καί εὐσεβεῖς ἀνθρώπους, τούς τότε ἀλλά καί τούς τωρινούς, οἱ ὅποιοι ἐνῶ θά ἔπρεπε νά γνωρίζουν καί νά ἀντιλαμβάνονται κάποια «ΣΗΜΕΙΑ» σταλμένα ἀπό τόν Θεόν, ἐκεῖνοι δυστυχῶς δέν τά ἀντιλαμβάνονται. Ἐνῶ ἀκόμη τά ἀντιληφθῶν, τά ἀντιπαρέρχονται, ἐνῶ ἀντιθέτως ἀντιλαμβάνονται μέ πολύ μεγάλη εὐκολία τά σημάδια τοῦ οὐρανοῦ γιά τόν καιρό. Ἐάν δηλαδή θά κάνει καλό ἢ κακό καιρό, ἐάν θά βρέξει, ἐάν θά χιονίσει, ἐάν θά κάνει μεγάλη κακοκαιρία, θεομηνία, καί ἄλλα σχετικά.

Μέ ἄλλα λόγια εἶναι σάν νά μᾶς λέγει ὁ Κύριός μας.

Πῶς εἶναι δυνατόν νά μπορεῖτε νά καταλαβαίνετε ἀπό κάποια σημάδια πού βλέπετε στόν οὐρανό, ὅπως τά σύννεφα, τό χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ, τούς ἀνέμους, πίν ὑγρασία, τό βαρομετρικό καί ἄλλα, τί καιρό θά κάνει τίς ἐπόμενες ὥρες καί πίν ἐπόμενη ἡμέρα*, ἐνῶ κάποια ἄλλα «ΣΗΜΕΙΑ»,

* Σήμερα βέβαια πού ἡ τεχνολογία ἔχει φθάσει σχεδόν στό ἀποκορύφωμά της, ἡ EMY

ὄχι τοῦ γήϊνου καιροῦ, ἀλλά τῶν πνευματικῶν ΚΑΙΡΩΝ, δέν μπορείτε νά τά καταλάβετε;

“Ὅπως γιά τήν ἐποχή, παραδείγματος χάριν, πού ἐμφανίστηκε καί ἔζησε ὁ Χριστός ὑπῆρχαν πολλά σημεῖα καί προφητεῖες, ὅτι Αὐτός ἦταν ὁ ἀναμενόμενος Μεσσίας.

“Ὅτι ἦταν Αὐτός, γιά τόν ὁποῖο προφήτεψαν καί κήρυξαν ὅλοι οἱ Προφῆτες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης.

“Ὅτι ἦταν Αὐτός, γιά τόν ὁποῖον πλῆθος «ΣΗΜΕΙΑ» ἔγιναν καί πολλές Προφητεῖες ἐκπληρώθηκαν.

“Ὅλα αὐτά συνέβησαν, ἀκριβῶς γιά νά Τόν «καταλάβουν» καί νά Τόν ἀντιληφθοῦν οἱ ἄνθρωποι τότε, ἀλλά ἐκεῖνοι δυστυχῶς δέν κατάλαβαν τίποτε.

Τό ἴδιο ἰσχύει καί σήμερα πού ὁ καλός Θεός μας, ἀλλά καί πολλοί Προφῆτες καί Ἅγιοι, μᾶς ἄφησαν πλῆθος ἀπό «ΣΗΜΕΙΑ» γιά νά καταλάβουμε καί νά ἀντιληφθοῦμε τόν ἐρχομό τοῦ Ἐπιχριστοῦ καί τήν Δεύτερη καί ἔνδοξη Παρουσία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ μας.

Θυμᾶμαι, ὅταν ἤμουν στό πρῶτο ἔτος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, στό Ἀριστοτέλειο Πανεπιστήμιο τῆς Θεσσαλονίκης, πού μᾶς ἔλεγε πολύ παραστατικά ὁ ἐκλεκτός, πολύ καλός καί ἀγαπητός Καθηγητής μας κ. Στέργιος Σάκκος, τό ἔξις σημαντικό:

«Ὅλη ἡ Παλαιά Διαθήκη, παιδιά μου, μᾶς φωνάζει ἕνα πράγμα:

“ΕΡΧΕΤΑΙ, ΕΡΧΕΤΑΙ, ΕΡΧΕΤΑΙ” ὁ Ἰησοῦς Χριστός.

Ἡ Καινή Διαθήκη: “ΗΛΘΕΝ, ΗΛΘΕΝ, ΗΛΘΕΝ” ὁ Ἰησοῦς Χριστός.

Καί ἡ Ἀποκάλυψις: “ΘΑ ΞΑΝΑΕΛΘΗ, ΘΑ ΞΑΝΑΕΛΘΗ, ΘΑ ΞΑΝΑΕΛΘΗ” ὁ Ἰησοῦς Χριστός».

Πράγματι. Ὅλη ἡ Παλαιά Διαθήκη μιλάει γιά τόν ἐρχομόν τοῦ Χριστοῦ καί προφητεύει ὄχι μόνον τά σημαντικά γεγονότα, ἀλλά καί τίς πιό παραμικρές λεπτομέρειες.

“Ὅπως π.χ., γιά τό πότε θά ἔλθει ὁ Ἰησοῦς, ποιό ἔτος, ποιά θά εἶναι ἡ καταγωγή Του, ἡ ρίζα, τό γένος, ἡ φυλή Του, ποιά θά εἶναι ἡ πατρίδα Του,

«γνωρίζει» καί μᾶς ἐνημερώνει τί καιρό θά κάνει, ὄχι μόνον γιά τήν ἐπόμενη ἡμέρα, ἀλλά γιά πολλές ἡμέρες μετά, ἀκόμη καί ἐβδομάδες.

ποιά θά εἶναι ἡ Μπτέρα Του, σέ ποιά πόλη θά γεννηθεῖ, ὅτι θά γεννηθεῖ ἀνάμεσα σέ δύο ζῶα, ὅτι θά φύγει εἰς τήν Αἴγυπτο καί θά τόν καλέσει ἐξ Αἰγύπτου, ὅτι θά προδοθεῖ ἀπό τόν Ἰούδα ἀντί τριάκοντα ἀργυρίων, ὅτι θά σταυρωθεῖ, ὅτι θά ἀναστηθεῖ σέ τρεῖς ἡμέρες καί πλῆθος ἄλλων γεγονότων καί στοιχείων πού ξεπερνοῦν, μόνο στήν Παλαιά Διαθήκη, τίς 300 Προφητεῖες.

Ἐνδεικτικά ἀναφέρουμε, ἀπό τήν Παλαιά Διαθήκη μόνο, τριανταεῖς Προφητεῖες πού ἐκπληρώθηκαν κατὰ γράμμα στό Πρόσωπο τοῦ Θεανθρώπου Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Προφητεῖες τῆς Π. Διαθήκης πού ἐκπληρώθηκαν μέ τήν Πρώτη Παρουσία τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ

α) Ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός θά γεννηθεῖ ἀπό Παρθένο καί τό ὄνομά Του θά εἶναι Ἐμμανουήλ, πού σημαίνει «μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός», δηλαδή ὁ Θεός εἶναι μαζί μας.

«Διά τοῦτο δώσει Κύριος αὐτός ὑμῖν σημεῖον· ἰδοῦ ἡ παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει, καί τέξεται υἱόν, καί καλέσεις τό ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουήλ». (Ἡσαΐας 7', 14)-(Ματθ. α', 23)

β) Ὅτι κάποια στιγμή θά ἔλθει ὁ ἴδιος ὁ Θεός, γιά νά κάνει καινούργια συμφωνία καί νά δώσει μιά Νέα Διαθήκη, συμπληρωματική τῆς πρώτης (τῆς Παλαιᾶς), στό νέο Του λαό, τά ἔθνη, ἀφοῦ οἱ Ἰσραηλίτες ἀθέτησαν πρῶτοι αὐτοί, τήν παλαιά συμφωνία πού εἶχαν κάνει μέ τόν Θεό. Ἔτσι καί ὁ Θεός, ἀφοῦ δέν τόν ἤθελαν πλέον θά τοὺς ἄφηνε καί θά ἀπευθύνετο σέ ἄλλους ἀνθρώπους, στά ἔθνη (τό νέο Ἰσραήλ), κάνοντας μαζί τους μιά Νέα συμφωνία καί Διαθήκη.

«Ἰδοῦ ἡμέραι ἔρχονται, φησί Κύριος, καί διαθέσομαι τῷ οἴκῳ Ἰσραήλ καί τῷ οἴκῳ Ἰούδα διαθήκην καινὴν οὐ κατὰ τήν διαθήκην, ἣν διεθέμην τοῖς πατράσιν αὐτῶν ἐν ἡμέρᾳ ἐπιλαβομένου μου τῆς χειρὸς αὐτῶν ἐξαγαγεῖν αὐτούς ἐκ τῆς Αἰγύπτου, ὅτι αὐτοί οὐκ ἐνέμειναν ἐν τῇ διαθήκῃ μου, καί ἐγὼ ἠμέλησα αὐτῶν, φησί Κύριος. ὅτι αὕτη ἡ διαθήκη μου, ἣν δια-

θήσομαι τῷ οἴκῳ Ἰσραὴλ μετὰ τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας, φησὶ Κύριος· διδούς δώσω νόμους εἰς τὴν διάνοιαν αὐτῶν καὶ ἐπὶ καρδίας αὐτῶν γράψω αὐτούς· καὶ ἔσομαι αὐτοῖς εἰς Θεόν, καὶ αὐτοὶ ἔσονται μοι εἰς λαόν».

(*Ἱερεμία λη', 31-33*)-(Ἑβρ. *η', 8-10*)

γ) Γιά τό πότε θά ἔλθῃ ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ποῖό ἔτος θά γεννηθεῖ, πότε θά χρισθεῖ καὶ πότε θά πεθάνει.

Σύμφωνα μέ τόν Δανιήλ, ὁ Χριστός θά γεννιόταν μετὰ ἀπό 453 περίπου ἔτη. Θά ἐχρίετο δέ μετὰ ἀπό 30 ἔτη, ἀπό τό Ἅγιον Πνεῦμα, Βασιλεύς καὶ Ἀρχιερεὺς καὶ θά πέθαινε μετὰ ἀπό 3,5 ἔτη, στή μέση τῆς τελευταίας ἐβδομάδος, ἐνῶ ἀμέσως μετὰ θά ἐρχόταν τό βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως. Μέσα δηλαδή στό διάστημα τῶν ἐβδομήκοντα ἐβδομάδων (490 ἔτη: $70 \times 7 = 490$ ἡμέρες-ἔτη) μετὰ ἀπό τὴν ἀνοικοδόμησι τῆς Ἱερουσαλήμ, πού ἔγινε ἐπὶ Βασιλείας τοῦ Ἀρταξέρξη, γύρω στό 453 π.Χ. θά ἐγίνοντο ὅλα αὐτά καὶ ἄλλα πολλὰ πού ἀναφέρονται μέσα στήν σχετικὴ Προφητεία τοῦ Δανιήλ. (Βλέπε μελέτη Ἀρχ. Ἰωήλ Γιαννακοπούλου, «Ἡ Παλαιὰ Διαθήκη κατὰ τοὺς Ο'», Τόμος 7^{ος}, σελ. 124-131).

«...Δανιήλ, νῦν ἐξῆλθον συμβιβάσαι σε σύνεσιν ἐν ἀρχῇ τῆς δεύσεώς σου ἐξῆλθε λόγος, καὶ ἐγὼ ἦλθον τοῦ ἀναγγεῖλαι σοι, ὅτι ἀνὴρ ἐπιθυμιῶν εἶ σύ· καὶ ἐννοήθητι ἐν τῷ ῥήματι καὶ σύνες ἐν τῇ ὀπτασίᾳ. ἐβδομήκοντα ἐβδομάδες συνετμήθησαν ἐπὶ τὸν λαόν σου καὶ ἐπὶ τὴν πόλιν τὴν ἁγίαν σου τοῦ συντελεσθῆναι ἁμαρτίαν καὶ τοῦ σφραγίσαι ἁμαρτίας καὶ ἀπαλεῖψαι τὰς ἀνομίας καὶ τοῦ ἐξιλάσασθαι ἀδικίας καὶ τοῦ ἀγαγεῖν δικαιοσύνην αἰώνιον καὶ τοῦ σφραγίσαι ὄρασιν καὶ προφῆτιν καὶ τοῦ χρῆσαι ἅγιον ἅγιων. καὶ γνώσῃ καὶ συνήσεις· ἀπὸ ἐξόδου λόγου τοῦ ἀποκριθῆναι καὶ τοῦ οἰκοδομῆσαι Ἱερουσαλήμ ἕως χριστοῦ ἡγουμένου ἐβδομάδες ἑπτὰ καὶ ἐβδομάδες ἐξηκονταδύο· καὶ ἐπιστρέψει καὶ οἰκοδομηθήσεται πλατεῖα καὶ τεῖχος, καὶ ἐκκενωθήσονται οἱ καιροί. καὶ μετὰ τὰς ἐβδομάδας τὰς ἐξηκονταδύο ἐξολοθρευθήσεται χρῆσμα, καὶ κρίμα οὐκ ἔστιν ἐν αὐτῷ· καὶ τὴν πόλιν καὶ τό ἅγιον διαφθερεῖ σὺν τῷ ἡγουμένῳ τῷ ἐρχομένῳ καὶ ἐκκοπήσονται ἐν κατακλυσμῷ, καὶ ἕως τέλους πολέμου συνετμημένου τάξει ἀφανισμοῖς, καὶ δυναμύσει διαθήκην πολλοῖς,

έβδομάς μία· καί ἐν τῷ ἡμίσει τῆς ἑβδομάδος ἀρθήσεται μου θυσία καί σπονδή, καί ἐπί τό ἱερόν βδέλυγμα τῶν ἐρημώσεων, καί ἕως τῆς συντελείας καιροῦ συντέλεια δοθήσεται ἐπί τήν ἐρήμωσιν». (**Δανιήλ θ', 22-27**)

δ) Ὅτι θά γεννηθεῖ ἕνα παιδί γιά μᾶς τούς ἀνθρώπους, πού δέν θά ἔχει ἀρχή («ὁ Παλαιός τῶν Ἡμερῶν, παιδίον γέγονεν», ἑορπή Ὑπαπαντιῆς), ὁ δέ ἐρχομός του θά εἶναι τό πιο χαρούμενο ἄγγελμα πού θά ἔχουν ἀκούσει ποτέ οἱ ἄνθρωποι, ἀφοῦ χάρη σ' αὐτό τό παιδί θά πραγματοποιηθεῖ ἡ μεγάλη βουλή τοῦ Θεοῦ νά γίνει ἄνθρωπος, γιά νά κάνει τόν ἄνθρωπο θεόν κατά χάριν. Τό παιδί αὐτό, τό ὁποῖο θά καθίσει εἰς τόν θρόνον τοῦ Δαυῖδ καί θά βασιλεύσει αἰώνια, θά εἶναι ταυτόχρονα καί ἰσχυρός Θεός, ὁ ἄρχων τῆς εἰρήνης, ὁ ἐξουσιαστής τοῦ σύμπαντος καί ὁ Πατήρ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος.

«Ὅτι παιδίον ἐγενήθη ἡμῖν, υἱός καί ἐδόθη ἡμῖν, οὗ ἡ ἀρχή ἐγενήθη ἐπί τοῦ ὤμου αὐτοῦ, καί καλεῖται τό ὄνομα αὐτοῦ μεγάλης βουλής ἄγγελος, θαυμαστός σύμβουλος, Θεός ἰσχυρός, ἐξουσιαστής, ἄρχων εἰρήνης, πατήρ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος· ἐγώ γάρ ἄξω εἰρήνην ἐπί τούς ἄρχοντας, εἰρήνην καί υἰγίειαν αὐτῶ· μεγάλη ἡ ἀρχή αὐτοῦ, καί τῆς εἰρήνης αὐτοῦ οὐκ ἔστιν ὄριον ἐπί τόν θρόνον Δαυῖδ καί τήν βασιλείαν αὐτοῦ κατορθῶσαι αὐτήν καί ἀντιλαβέσθαι αὐτῆς ἐν κρίματι καί ἐν δικαιοσύνῃ ἀπό τοῦ νῦν καί εἰς τόν αἰῶνα· ὁ ζῆλος Κυρίου σαβαὶὺθ ποιήσει ταῦτα». (**Ἡσαΐας θ', 6-7**)

ε) Ὅτι ὁ Χριστός θά προέλθει ἀπό τή ρίζα τοῦ Ἰεσσαί. Θά ἔχει τά ἐπτά χαρίσματα τοῦ Θεοῦ. Θά κυβερνήσει ὅλα τά ἔθνη τοῦ κόσμου. Καί ὅτι ὅλα τά ἔθνη θά ἐλπίζουν σ' Αὐτόν.

«Καί ἐξελεύσεται ράβδος ἐκ τῆς ρίζης Ἰεσσαί, καί ἄνθος ἐκ τῆς ρίζης ἀναθήσεται. καί ἀναπαύσεται ἐπ' αὐτόν πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, πνεῦμα σοφίας καί συνέσεως, πνεῦμα βουλής καί ἰσχύος, πνεῦμα γνώσεως καί εὐσεβείας... Καί ἔσται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἡ ρίζα τοῦ Ἰεσσαί καί ὁ ἀνιστάμενος ἄρχειν ἐθνῶν, ἐπ' αὐτῶ ἔθνη ἐλπιούσι, καί ἔσται ἡ ἀνάπαυσις αὐτοῦ τιμή». (**Ἡσαΐας 1α', 1-2 καί 10**)-(Ρωμ. 1ε', 12)

ς) Ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός θά κατάγεται ἀπό τήν φυλή τοῦ Ἰούδα, πού ἦταν ἓνα ἀπό τά 12 παιδιά τοῦ Ἰακώβ.

«Ἰούδα, σέ αἰνέσαισαν οἱ ἀδελφοί σου· αἱ χεῖρές σου ἐπί νώτου τῶν ἐχθρῶν σου· προσκυνήσουσί σοι οἱ υἱοί τοῦ πατρὸς σου. σκύμνος λέοντος Ἰούδα· ἐκ βλαστοῦ, υἱέ μου, ἀνέβης· ἀναπεσῶν ἐκοιμήθης ὡς λέων καί ὡς σκύμνος· τίς ἐγερεῖ αὐτόν; οὐκ ἐκλείψει ἄρχων ἐξ Ἰούδα καί ἠγούμενος ἐκ τῶν μηρῶν αὐτοῦ, ἕως ἐάν ἔλθῃ τά ἀποκείμενα αὐτῷ, καί αὐτός προσδοκία ἐθνῶν. δεσμεύων πρὸς ἄμπελον τόν πῶλον αὐτοῦ καί τῆ ἔλικι τόν πῶλον τῆς ὄνου αὐτοῦ· πλυεῖ ἐν οἴνῳ τήν στολήν αὐτοῦ καί ἐν αἵματι σταφυλῆς τήν περιβολήν αὐτοῦ».

(Γένεσις, μθ', 8-11)

ζ) Ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός θά γεννηθεῖ στήν πόλη Βηθλεέμ. Θά γίνει ἄρχοντας-Βασιλιάς τοῦ Ἰσραήλ. Ἡ ἀρχή Του δέ, εἶναι πολύ πρὶν τήν δημιουργία τῶν αἰῶνων καί τοῦ κόσμου.

«Καί σύ, Βηθλεέμ οἶκος τοῦ Ἐφραθά, ὀλιγοστός εἶ τοῦ εἶναι ἐν χιλιάσιν Ἰούδα· ἐκ σοῦ μοι ἐξελεύσεται τοῦ εἶναι εἰς ἄρχοντα ἐν τῷ Ἰσραήλ, καί αἱ ἔξοδοι αὐτοῦ ἀπ' ἀρχῆς ἐξ ἡμερῶν αἰῶνος». **(Μιχαίας ε', 1)**

η) Ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός θά γεννηθεῖ ἀπλά, ταπεινά, φτωχικά μέσα σέ ἓνα σπῆλαιο, καί σέ φάτνη δύο ζώων, ἑνός βοδιοῦ καί ἑνός ὄνου.

«Ἔγνω βοῦς τόν κτησάμενον καί ὄνος τήν φάτνην τοῦ κυρίου αὐτοῦ...» **(Ἡσαΐας α', 3)**

θ) Ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός θά προέλθῃ ἀπό τό σπέρμα τοῦ Ἰακώβ (ἀπό τόν υἱόν του, Ἰούδα). Ὅταν θά γεννηθεῖ, θά φανερωθεῖ στόν οὐρανό ἓνα μεγάλο καί ξεχωριστό ἄστρο (χάριν αὐτῆς τῆς προφητείας γνώρισαν οἱ Μάγοι τήν Γέννηση τοῦ Χριστοῦ). Ὅτι θά πάει στήν Αἴγυπτο καί θά ξαναέλθῃ ἀπό ἐκεῖ (φυγή στήν Αἴγυπτο γιά νά μήν θανατωθεῖ ἀπό τόν Ἡρώδη). Θά κυριεύσει ὅλα τά ἔθνη (πνευματικά, ὡς Θεός). Θά κοιμηθεῖ (πεθάνει) ὡς λεοντάρι-βασιλιάς καί στήν συνέχεια θά ἀναστηθεῖ.

«Ὡς καλοί οἱ οἰκοί σου Ἰακώβ, αἱ σκηναί σου Ἰσραήλ! ὡσεὶ νάπαι σκιάξουσαι καί ὡσεὶ παράδεισοι ἐπί ποταμῶν καί ὡσεὶ σκηναί, ἃς ἔπηξε Κύριος, καί ὡσεὶ κέδροι παρ' ὕδατα. ἐξε-

λεύσεται ἄνθρωπος ἐκ τοῦ σπέρματος αὐτοῦ καί κυριεύσει ἐθνῶν πολλῶν, καί ὑψωθήσεται ἡ Γύγ βασιλεία αὐτοῦ, καί αὐξηθήσεται βασιλεία αὐτοῦ. Θεός ἠδίκησεν αὐτόν ἐξ Αἰγύπτου, ὡς δόξα μονοκέρωτος αὐτῶ· ἔδεται ἔθνη ἐχθρῶν αὐτοῦ καί τὰ πάχη αὐτῶν ἐκμυελιῖ καί ταῖς βολίσιν αὐτοῦ κατατοξεύσει ἐχθρόν· κατακλιθεῖς ἀνεπαύσατο ὡς λέων καί ὡς σκύμνος· τίς ἀναστήσει αὐτόν; οἱ εὐλογοῦντές σε εὐλόγηται, καί οἱ καταρῶμενοί σε κεκατήρανται... δείξω αὐτῶ, καί οὐχί νῦν μακαρίζω, καί οὐκ ἐγγίξει· ἀνατελεῖ ἄστρον ἐξ Ἰακώβ, ἀναστήσεται ἄνθρωπος ἐξ Ἰσραὴλ καί θραύσει τοὺς ἀρχηγούς Μωάβ καί προνομεύσει πάντας υἱοὺς Σήθ».

(**Ἀριθμοὶ κδ', 5-9 καὶ 17**)

ι) Ὅτι σάν τόν Θεόν μας δέν ὑπάρχει ἄλλος «θεός». Ἐχει δέ τόση ἀγάπη γιά τὰ παιδιά Του, ὥστε ἂν καί Θεός θά γίνεῖ ἄνθρωπος, θά ἔλθει στή γῆ καί θά συναναστραφεῖ τοὺς ἀνθρώπους.

«Ἐκάλεσεν αὐτούς καί εἶπον· πάρεσμεν, ἔλαμψαν μετ' εὐφροσύνης τῶ ποιήσαντι αὐτούς. οὗτος ὁ Θεός ἡμῶν, οὐ λογισθήσεται ἕτερος πρὸς αὐτόν. ἐξεῦρε πᾶσαν ὁδὸν ἐπιστήμης καί ἔδωκεν αὐτὴν Ἰακώβ τῶ παιδί αὐτοῦ καί Ἰσραὴλ τῶ ἠγαπημένῳ ὑπ' αὐτοῦ. μετὰ τοῦτο ἐπὶ τῆς γῆς ὤφθη καί ἐν τοῖς ἀνθρώποις συναεστράφη». (**Βαρούχ γ', 35-38**)

ια) Ὅτι ὅταν γεννηθεῖ, θά τοῦ φέρουν γιά δῶρα χρυσό, λίβανι καί σμύρνα.

«...πάντες ἐκ Σαβά ἤξουσι φέροντες χρυσίον καί λίβανον οἴσουσι καί λίθον τίμιον καί τό σωτήριον Κυρίου εὐαγγελιοῦνται». (**Ἡσαΐας ξ', 6**)

ιβ) Ὅτι ὁ Χριστός σάν νήπιον, θά εἶναι στήν Αἴγυπτο καί ἀπό ἐκεῖ ὁ Θεός θά τόν καλέσει νά ἔλθει πίσω στήν πατρίδα Του. (Ἡ φυγή στήν Αἴγυπτο).

«Ὁρθρου ἀπερρίψισαν, ἀπερρίψη βασιλεύς Ἰσραὴλ· ὅτι νήπιος Ἰσραὴλ, καί ἐγὼ ἠγάπησα αὐτόν καί ἐξ Αἰγύπτου μετεκάλεσα τὰ τέκνα αὐτοῦ». (**Ὡσηέ ια', 1**)

ιγ) Ὅτι ὁ Ἰσραηλιτικός λαός θά δεχθεῖ τρίτος στήν σειρά τὴν εὐλογία τοῦ Χριστοῦ, μετὰ τοὺς Ἀσσύριους (Μάγοι μέ τὰ δῶρα) καί τοὺς Αἰγύπτιους (Φυγή στήν Αἴγυπτο).

«Τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἔσται Ἰσραὴλ τρίτος ἐν τοῖς Ἀσσυρίοις καὶ ἐν τοῖς Αἰγυπτίοις εὐλογημένος ἐν τῇ γῆ, ἣν εὐλόγησε Κύριος σαβαώθ λέγων· εὐλογημένος ὁ λαός μου ὁ ἐν Αἰγύπτῳ καὶ ὁ ἐν Ἀσσυρίοις καὶ ἡ κληρονομία μου Ἰσραὴλ».

(**Ἡσαΐας 10', 24-25**)

1δ) Ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός θά ἔχει τό Ἅγιο Πνεῦμα μαζί Του, τόν Θεόν (θά εἶναι δηλαδή Θεός καί ἄνθρωπος) καί θά ἔλθει προκειμένου νά μᾶς κηρύξει τήν ἀλήθεια Του καί νά μᾶς σώσει. Θά κάνει δέ πολλά καί μεγάλα θαύματα.

«Πνεῦμα Κυρίου ἐπ' ἐμέ, οὗ εἶνεκεν ἔχρισέ με, εὐαγγελίσασθαι πτωχοῖς ἀπέσταλκέ με, ἰάσασθαι τοὺς συντετριμμένους τήν καρδίαν, κηρύξαι αἰχμαλώτοις ἄφεςιν καί τυφλοῖς ἀνάβλεψιν, καλέσαι ἐνιαυτόν Κυρίου δεκτόν καί ἡμέραν ἀνταποδόσεως τῷ Θεῷ ἡμῶν...» (**Ἡσαΐας 59', 1-2**)-(Λουκ. 8', 18-20)

1ε) Ὅτι οἱ Ἑβραῖοι θά τόν δεχθοῦν καί θά τόν ἐπευφημοῦν λέγοντας

«ὥσαντά ἐν τοῖς Ὑψίστοις εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου». (Κυριακή τῶν Βαΐων)

«Ἦ Κύριε, σῶσον δὴ, ὦ Κύριε, εὐόδωσον δὴ. εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου· εὐλογήκαμεν ὑμᾶς ἐξ οἴκου Κυρίου». (**Ψαλμ. 113', 25-26**)-(Ἰω. 1β', 13)

1ς) Ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός θά ἔλθει καθήμενος ἐπὶ πώλου ὄνου, ἐνῶ ὁ λαός τοῦ Ἰσραὴλ θά τόν ἐπευφημεῖ ὡς βασιλιά καί σωτήρα του (Κυριακή τῶν Βαΐων).

«Χαῖρε σφόδρα, θύγατερ Συών· κήρυσσε, θύγατερ Ἰερουσαλήμ· ἰδοὺ ὁ βασιλεὺς σου ἔρχεται σοι, δίκαιος καί σφύζων αὐτός, πραῦς καί ἐπιβεβηκὴς ἐπὶ ὑποζύγιον καί πῶλον νέον».

(**Zax. 9', 9**)-(Ἰω. 1β', 13)

1z) Ὅτι οἱ Ἑβραῖοι, τυφλωμένοι ἀπὸ τήν μεγάλην κακία καί τό φθόνο τους καί μή ἀνεκόμενοι τόν ἔλεγχο καί τίς νουθεσίες τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά καί τό ὅτι ἔλεγε τόν ἑαυτόν Του Υἱόν Θεοῦ, θά τόν κυνηγήσουν, ταλαιπωρήσουν, βασανίσουν, προδώσουν καί ἐν τέλει θά ὀδηγήσουν καί στόν θάνατο, αὐτόν τόν ἴδιο τόν Μεσσία καί Σωτήρα τους, Ἰησοῦ Χριστό.

«Ἐνεδρεύσωμεν δέ τόν δίκαιον, ὅτι δύσχριστος ἡμῖν ἐστὶ καὶ ἐναντιοῦται τοῖς ἔργοις ἡμῶν καὶ ὀνειδίζει ἡμῖν ἁμαρτήματα νόμου καὶ ἐπιφημίζει ἡμῖν ἁμαρτήματα παιδείας ἡμῶν· ἐπαγγέλλεται γινῶσιν ἔχειν Θεοῦ καὶ παῖδα Κυρίου ἐαυτὸν ὀνομάζει· ἐγένετο ἡμῖν εἰς ἔλεγχον ἐννοιῶν ἡμῶν· βαρὺς ἐστὶν ἡμῖν καὶ βλεπόμενος, ὅτι ἀνόμιος τοῖς ἄλλοις ὁ βίος αὐτοῦ, καὶ ἐξηλλαγμένοι αἱ τρίβοι αὐτοῦ· εἰς κίβδηλον ἐλογίσθημεν αὐτῷ, καὶ ἀπέχεται τῶν ὁδῶν ἡμῶν ὡς ἀπὸ ἀκαθαρσιῶν· μακαρίζει ἔσχατα δικαίων καὶ ἀλαζονεύεται πατέρα Θεόν· ἴδωμεν εἰ οἱ λόγοι αὐτοῦ ἀληθεῖς, καὶ πειράσωμεν τὰ ἐν ἐκβάσει αὐτοῦ· εἰ γάρ ἐστὶν ὁ δίκαιος υἱὸς Θεοῦ, ἀντιλήψεται αὐτοῦ καὶ ρύσεται αὐτόν ἐκ χειρὸς ἀνθεστικῶτων· ὕβρει καὶ βασάνῃ ἐτάσωμεν αὐτόν, ἵνα γινῶμεν τὴν ἐπιείκειαν αὐτοῦ καὶ δοκιμάσωμεν τὴν ἀνεξικακίαν αὐτοῦ· θανάτῳ ἀσχήμονι καταδικάσωμεν αὐτόν, ἔσται γάρ αὐτοῦ ἐπισκοπὴ ἐκ λόγων αὐτοῦ. Ταῦτα ἐλογίσαντο, καὶ ἐπλανήθησαν· ἀπετύφλωσε γάρ αὐτούς ἡ κακία αὐτῶν, καὶ οὐκ ἔγνωσαν μυστήρια Θεοῦ, οὐδέ μισθὸν ἤλπισαν ὀσιότητος, οὐδέ ἔκριναν γέρας ψυχῶν ἀμύμων. ὅτι ὁ Θεὸς ἔκτισε τὸν ἄνθρωπον ἐπ' ἀφθαρσία καὶ εἰκόνα τῆς ἰδίας ιδιότητος ἐποίησεν αὐτόν».

(Σοφία Σολομ. β', 12-23)

ιη) Ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς θά προδοθεῖ, ἀντὶ τριάκοντα ἀργυρίων.

«Καὶ ἐρῶ πρὸς αὐτούς· εἰ καλὸν ἐνώπιον ὑμῶν ἐστὶ, δότε στήσαντες τὸν μισθὸν μου ἢ ἀπείρασθε· καὶ ἔσπισαν τὸν μισθὸν μου τριάκοντα ἀργυροῦς».

(Ζαχαρίας ια', 12)-(Ἱερ. λβ', 6-9)

ιθ) Ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς θά μαστιγωθεῖ, θά δεχθεῖ χτυπήματα στό πρόσωπό Του, ἀλλὰ καί σ' ὀλόκληρο τό σῶμα Του καὶ θά ὑπομείνει γενικά ἀπό τούς ἀνθρώπους, μεγάλο ἐξευτελισμό.

«Τὸν νῦτόν μου ἔδωκα εἰς μάστιγας, τὰς δέ σιαγόνας μου εἰς ραπίσματα, τό δέ πρόσωπόν μου οὐκ ἀπέστρεψα ἀπὸ αἰσχύνῃς ἐμπτυσμάτων». **(Ἡσαΐας ν', 6)-(Ματθ. κζ', 30)**

κ) Ὅτι οἱ Ἑβραῖοι θά σταυρώσουν τὸν Ἰησοῦ Χριστό, ἐνῶ τά ἱμάτιά Του θά τά βάλουν σέ κλῆρο.

«Ὅτι ἐκύκλωσάν με κύνες πολλοί, συναγωγὴ πονηρευομένων περιέσχον με, ὤρυξαν χεῖράς μου καὶ πόδας... διεμερίσαντο τὰ ἱμάτιά μου ἑαυτοῖς καὶ ἐπὶ τὸν ἱματισμὸν μου ἔβαλον κλῆρον». **(Ψαλμ. κα', 17 καὶ 19)-(Ματθ. κζ', 35)**

κα) Ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός θά σταυρωθεῖ, ἐν μέσῳ δύο λησιῶν (ἀνόντων-παρανόμων) σηκώνοντας στούς ὤμους Του τὶς ἁμαρτίες ὅλου τοῦ κόσμου.

«Διὰ τοῦτο αὐτός κληρονομίσει πολλούς καὶ τῶν ἰσχυρῶν μεριεῖ σκύλα, ἀνθ' ὧν παρεδόθη εἰς θάνατον ἢ ψυχὴ αὐτοῦ, καὶ ἐν τοῖς ἀνόμοις ἐλογίσθη· καὶ αὐτός ἁμαρτίας πολλῶν ἀνίενεκε καὶ διὰ τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν παρεδόθη».

(Ἑσαΐας νγ', 12)-(Ματθ. κζ', 38)

κβ) Ὅτι τὸ Ξύλο τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ θά ἀποτελεῖτο ἀπὸ κυπαρίσσι, πεῦκο καὶ κέδρο. Τὸ Ξύλο δέ αὐτό θά ἁγιαστεῖ καὶ θά δοξαστεῖ χάρις τῆς σταυρικῆς θυσίας τοῦ Χριστοῦ.

«Καὶ ἡ δόξα τοῦ Λιβάνου πρὸς σέ ἤξει ἐν κυπαρίσσῳ καὶ πεύκῃ καὶ κέδρῳ ἅμα, δοξάσαι τὸν τόπον τὸν ἅγιόν μου καὶ τὸν τόπον τῶν ποδῶν μου δοξάσω». **(Ἑσαΐας ξ', 13)**

κγ) Ὅτι κατὰ τὴν ὥρα τῆς Σταυρώσεως θά τὸν ποτίσουν μέ ὄξος καὶ χολή.

«Καὶ ἔδωκαν εἰς τὸ θρῶμά μου χολήν καὶ εἰς τὴν δίψαν μου ἐπότισάν με ὄξος». **(Ψαλμ. ξη', 22)-(Ματθ. κζ', 34)**

κδ) Ὅτι οἱ Ἑβραῖοι κάποια στιγμή θά δοῦν κρεμασμένη ἀπέναντι τῶν ὀφθαλμῶν τους, τὴν ζωὴ τους, δηλαδή τὸν Σωτήρα καὶ Θεό τους. Ἐπειδὴ δέν θά πιστεύσουν σ' Αὐτόν καὶ θά τὸν ὀδηγήσουν οἱ ἴδιοι σπὴν σταύρωση, λέγοντας μάλιστα «τό αἷμα αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα μας», ὡς τιμωρία θά λάβουν νά ζοῦνε μιά ζωὴ κυνηγημένοι καὶ φοβισμένοι.

«Καὶ ἔσται ἡ ζωὴ σου κρεμαμένη ἀπέναντι τῶν ὀφθαλμῶν σου, καὶ φοβηθήσῃ ἡμέρας καὶ νυκτός καὶ οὐ πιστεύσεις τῇ ζωῇ σου». **(Δευτερ. κη', 66)**

κε) Ὅτι οἱ Ἑβραῖοι θά σταυρώσουν τὸν Ἰησοῦ Χριστό, ἐνῶ τὸ σῶμα Του δέν θά τὸ ἀφήσουν γιὰ δευτέρη μέρα πάνω στὸν Σταυρόν, ἀλλὰ θά

τόν θάψουν πίν ἴδια μέρα, σύμφωνα μέ τό Νόμο τους, προκειμένου νά ἐορτάσουν τό Πάσχα τους ἥσυχοι καί ἀνενόκλητοι.

«Ὅταν δέ γένηται ἐν τινι ἁμαρτία κρίμα θανάτου καί ἀπο-
θάνη καί κρεμάσῃτε αὐτόν ἐπί ξύλου, οὐ κοιμηθήσεται τό
σῶμα αὐτοῦ ἐπί τοῦ ξύλου, ἀλλά ταφῆ θάψετε αὐτό ἐν τῇ
ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, ὅτι κεκατηραμένος ὑπό Θεοῦ πᾶς κρεμάμενος
ἐπί ξύλου· καί οὐ μή μιανεῖτε τήν γῆν, ἣν Κύριος ὁ Θεός σου
δίδωσί σοι ἐν κλήρῳ». (Δευτερ. κα', 22-23)

καί

«οὐ καταλείψουσιν ἀπ' αὐτοῦ εἰς τό πρωῒ... κατά τόν
νόμον τοῦ πάσχα ποιήσουσιν αὐτό». (ἸΑριθμοί θ', 12)

κς) Ὅτι κατά πίν ὥρα τῆς Σταυρώσεως τοῦ Χριστοῦ μας, ἐνῶ θά εἶναι
μέρα μεσημέρι, θά γίνει σκότος σέ ὅλη πίν γῆ.

«Καί ἔσται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, λέγει Κύριος ὁ Θεός, καί
δύσεται ὁ ἥλιος μεσημβρίας, καί συσκοτάσει ἐπί τῆς γῆς ἐν
ἡμέρᾳ τό φῶς». (ἸΑμώς π', 9)

κζ) Ὅτι κατά πίν ὥρα τῆς Σταυρώσεως τοῦ Χριστοῦ μας, θά γίνει σκό-
τος σέ ὅλη πίν γῆ, ἐνῶ ταυτόχρονα θά γίνει καί μέγας σεισμός.

«Ὁ ἥλιος καί ἡ σελήνη συσκοτάσουσι, καί οἱ ἀστέρες
δύσουσι φέγγος αὐτῶν. ὁ δέ Κύριος ἐκ Βυβλῶν ἀνακεκράξεται
καί ἐξ Ἱερουσαλήμ δώσει φωνήν αὐτοῦ, καί σεισθήσεται ὁ
οὐρανός καί ἡ γῆ· ὁ δέ Κύριος φείσεται τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, καί
ἐνισχύσει τούς υἱούς Ἰσραήλ». (Ἰωήλ δ', 15-16)

κη) Ὅτι κατά πίν Σταύρωση δέν πρόκειται νά πάθει τίποτε σημαντικό τό
σῶμα τοῦ Κυρίου μας, οὔτε νά σπάσει ἢ νά συντριβεῖ κάποιο ὀστό του.

«Οὐκ ἀπολείψετε ἀπ' αὐτοῦ ἕως πρωῒ καί ὀστοῦν οὐ
συντρίψετε ἀπ' αὐτοῦ». (ἸΕξοδος ιβ', 10)

καί

«οὐ καταλείψουσιν ἀπ' αὐτοῦ εἰς τό πρωῒ, καί ὀστοῦν οὐ
συντρίψουσιν ἀπ' αὐτοῦ». (ἸΑριθμοί θ', 12)

κθ) Ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός θά πεθάνει καί θά κατέβει στόν Ἄδην, παίρ-
νοντας ἀπό κεῖ ὅλους τούς νεκρούς. Ὁ Ἄδης δέ, θά πικραθεῖ γι' αὐτό,
πού ἔχασε τούς νεκρούς, ἀλλά καί πίν ἐξουσία καί τί δύναμή του.

«Ὁ ἄδης κάτωθεν ἐπικράνθη συναντήσας σοι, συνιγέρθησαν σοι πάντες οἱ γίγαντες οἱ ἄρξαντες τῆς γῆς, οἱ ἐγειραντες ἐκ τῶν θρόνων αὐτῶν πάντας βασιλεῖς ἐθνῶν».

(*Ἑσαΐας ιδ', 9*)

καί

«ἐκ χειρὸς ἄδου ρύσομαι καὶ ἐκ θανάτου λυτρώσομαι αὐτούς. ποῦ ἡ δίκη σου, θάνατε; ποῦ τὸ κέντρον σου, ἄδη; παράκλησις κέκρυπται ἀπὸ ὀφθαλμῶν μου». (*Ἑσσηέ ιγ', 14*)

λ) Ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός θά πεθάνει καὶ θά Ἐνασπθθεῖ τὴν τρίτην ἡμέρα, ἀνασταίνοντας μαζί Του καὶ ὅλους ἡμᾶς.

«Υγιασει ἡμᾶς μετὰ δύο ἡμέρας, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ τρίτῃ ἐξανασπθσόμεθα καὶ ζησόμεθα ἐνώπιον αὐτοῦ καὶ γνωσόμεθα· διώξωμεν τοῦ γνῶναι τὸν Κύριον, ὡς ὀρθρον ἔτοιμον εὐρήσομεν αὐτόν, καὶ ἤξει ὡς ὑετός ἡμῖν πρῶϊμος καὶ ὄψιμος γῆ».

(*Ἑσσηέ ς', 2-3*)

λα) Ὅπως ἀκριβῶς ὁ Ἰωνᾶς ὁ προφήτης ἔμεινε εἰς τὴν κοιλία τοῦ κήτους τρεῖς ἡμέρας καὶ τρεῖς νύκτας, ἔτσι ἀκριβῶς καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου θά μείνει εἰς τὴν καρδιά τῆς γῆς τρεῖς ἡμέρας καὶ τρεῖς νύκτας.

«Καὶ προσέταξε Κύριος κήτει μεγάλῳ καταπιεῖν τὸν Ἰωνᾶν καὶ ἦν Ἰωνᾶς ἐν τῇ κοιλίᾳ τοῦ κήτους τρεῖς ἡμέρας καὶ τρεῖς νύκτας...καὶ προσέταξε Κύριος τῷ κήτει, καὶ ἐξέβαλε τὸν Ἰωνᾶν ἐπὶ τὴν ξηρὰν». (*Ἰωνᾶς β', 1-11*)-(*Ματθ. ιβ', 40*)

λβ) Ὅτι κατὰ τὴν ὥρα τῆς Σταυρώσεως θά ἀνασπθθοῦν πολλοὶ νεκροὶ καὶ θά βγοῦν μέσα ἀπὸ τοὺς τάφους τους, βλέποντάς τους, πολλοὶ ἄνθρωποι. Καὶ ἀκόμη ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός μέ τὴν δική Του Ἐνάσπασπ θά σταθεῖ ἀφορμὴ νά ἀνασπθθοῦν ὅλοι οἱ νεκροὶ κατὰ τὴν ὥρα τῆς Δευτέρας Παρουσίας.

«Ἐνασπθσονται οἱ νεκροὶ καὶ ἐγερθῆσονται οἱ ἐν τοῖς μνημείοις, καὶ εὐφρανθήσονται οἱ ἐν τῇ γῆ· ἡ γάρ δρόσος ἡ παρά σου ἴαμα αὐτοῖς ἐστιν, ἡ δέ γῆ τῶν ἀσεβῶν πεσεῖται».

(*Ἑσαΐας κς', 19*)

λγ) Ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός θά πεθάνει μὲν ὡς ἄνθρωπος, θά Ἐνασπθθεῖ δέ ὡς Θεός, συνιρίβοντας καὶ διασκορπίζοντας ὅλους τοὺς ἁμαρτω-

λους καί ἐχθρούς Του, κάνοντας τους μάλιστα νά λιώνουνε μπροστά Του, ἀπό τόν φόβο τους, ὅπως λιώνουν τά κεριά ἀπό τήν φωτιά.

«Ἀναστήτω ὁ Θεός, καί διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροί αὐτοῦ, καί φυγέτωσαν ἀπό προσώπου αὐτοῦ οἱ μισοῦντες αὐτόν. ὡς ἐκλείπει καπνός, ἐκλιπέτωσαν ὡς τίκεται κηρός ἀπό προσώπου πυρός, οὕτω ἀπολοῦνται οἱ ἁμαρτωλοὶ ἀπό προσώπου τοῦ Θεοῦ. καί οἱ δίκαιοι εὐφρανθήτωσαν...»

(Ψαλμ. ξζ', 2-3)

Τά «Σημεῖα τῶν Καιρῶν» γιά τήν Β' Παρουσία

Ὅλες οἱ ἀνωτέρω Προφητεῖες ἐγράφησαν 500 χρόνια ἕως καί 1.500 χρόνια, πρὶν τή Γέννηση τοῦ Χριστοῦ. Καί ὅμως βλέπουμε μετὰ ἀπό τόσους αἰῶνες, νά ἐκπληρώνονται ἐπακριβῶς μέσα στήν Καινή Διαθήκη, ἡ ὁποία μᾶς φωνάζει: «**ΗΛΘΕΝ**» ὁ Μεσσίας, «**ΗΛΘΕΝ**» ὁ Σωτήρ τοῦ κόσμου, «**ΗΛΘΕΝ**» ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός καί εἶναι αὐτός πού προανήγγειλαν ὅλοι οἱ Προφῆτες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης.

Καί ὅπως ἀκριβῶς γιά τήν Πρώτη Παρουσία τοῦ Κυρίου μας ἐπὶ τῆς γῆς, γιά τή Γέννηση καί Ἐναθρώπιση τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ, τοῦ Δευτέρου Προσώπου τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἡ Ἁγάπη καί ἡ Πρόνοια τοῦ Θεοῦ εἶχε φροντίσει καί μεριμνήσει μέ πολλά «**ΣΗΜΕΙΑ**» καί Προφητεῖες, νά γνωστοποιηθεῖ γραπτῶς καί προφορικῶς σέ ὅλους τούς ἀνθρώπους, ἔτσι ἀκριβῶς καί γιά τήν Δευτέρα Του Παρουσία.

Τότε, κυρίως μέσα ἀπό τούς Προφῆτες μιλοῦσε ὁ Θεός στούς ἀνθρώπους: «*Πολυμερῶς καί πολυτρόπως πάλαι ὁ Θεός λαλήσας τοῖς πατράσιν ἐν τοῖς προφήταις, ἐπ' ἐσχάτου τῶν ἡμερῶν τούτων ἐλάλησεν ἡμῖν ἐν Υἱῷ, ὃν ἔθηκεν κληρονόμων πάντων...*» (**Ἐβρ. α' 1**) ἀλλά καί μέσω τοῦ «σπερματικοῦ λόγου», καί μέσα ἀπό χρησμούς, μύθους, παραδόσεις λαῶν κ.ἄ., (βλέπε Σιβυλλικούς χρησμούς, χρησμούς Ἀπόλλωνα, μῦθος Προμηθέα Δεσμώτη, προφητεία Σωκράτη «καθεύδοντες διατελεῖτε ἄν...» καί ἄλλα πολλά...), οὕτως ὥστε ὅλοι νά ἔχουν διαβάσει ἢ τοῦλάχιστον νά ἔχουν ἀκούσει γιά τήν Ἐλευσί Του.

Ἔτσι κανείς δέν μπορούσε νά ἰσχυριστεῖ ἢ νά δικαιολογηθεῖ ὅτι δέν ἤξερε ἢ δέν ἄκουσε ποτέ, κάτι σχετικό μέ τόν Χριστό. Τό ἴδιο ἀκριβῶς συμβαίνει καί γιά τή Δεύτερη Παρουσία τοῦ Κυρίου μας.

Καί πάλι ἡ ἄπειρη Ἀγάπη καί Πρόνοια τοῦ Θεοῦ φρόντισε καί μερίμνησε νά ὑπάρξουν ΠΟΛΛΑ καί διάφορα «ΣΗΜΕΙΑ» πού θά προηγηθοῦν τῆς Δευτέρας Παρουσίας Του. Τόσα πολλά καί τόσο εὐδιάκριτα, ὥστε ΚΑΝΕΙΣ νά μὴν μπορέσει νά ἰσχυρισθεῖ ὅτι δέν ἤξερε, δέν γνώριζε, δέν ἄκουσε, δέν κατάλαβε... ΚΑΝΕΙΣ μά ΚΑΝΕΙΣ!

Καί ὅπως λέγει ὁ Ἅγιος Ἰππόλυτος, ἐάν ὅλα ἐκεῖνα πού εἶπαν οἱ Προφῆτες σπὴν Παλαιά Διαθήκη γιά τήν πρώτη ἔλευση τοῦ Κυρίου μας δέν ἐπραγματοποιοῦντο, τότε οὔτε αὐτά πού εἶναι γραμμένα καί προφητευμένα γιά τήν Δεύτερη Παρουσία θά γίνουν. Ἐάν δέ ἐκεῖνα πραγματοποιήθησαν, τότε δέν ὑπάρχει καμμία ἀμφιβολία ὅτι θά πραγματοποιηθοῦν καί αὐτά.

«Καί εἰ γάρ τὰ πρῶτα, ὅσα προεῖπον οἱ προφῆται, οὐκ ἐγένοντο, μηδὲ ταῦτα προσδόκα· εἰ δέ ἐκεῖνα ἐγένοντο κατὰ καιροὺς ἰδίους καθὼς προεῖρηται, πάντως καί ταῦτα... τελεσθήσονται».^[5] (Ἅγίου Ἰππολύτου)

Ὅλα αὐτά λοιπόν τὰ «ΣΗΜΕΙΑ τῶν ΚΑΙΡΩΝ» καί τίς Προφητείες, πού θά προηγηθοῦν τῆς ἐνδόξου καί Δευτέρας Παρουσίας τοῦ Κυρίου μας, θά ἰδοῦμε ἀναλυτικά καί ἐμπεριστατωμένα, σέ αὐτό τό βιβλίο, προκειμένου νά ἀντιληφθοῦμε πέραν πάσης ἀμφιβολίας ὅτι ζοῦμε, δυστυχῶς ἢ «εὐτυχῶς» σπὴν ἐποχή τοῦ Ἀντιχρίστου, ἄρα καί εἰς τό τέλος τοῦ ὄρατοῦ κόσμου, ἀφοῦ μετά τήν δημόσια ἐμφάνιση τοῦ Ἀντιχρίστου, ἔχουμε μόλις 7 χρόνια ζωῆ ἀκόμη, σύμφωνα μέ τήν Ἁγία Γραφή, ὅπως θά δοῦμε. Καί ὅτι ἀφοῦ ἡ θεία Πρόνοια μᾶς ἔταξε νά ζήσουμε σ' αὐτή τήν ἐποχή θά πρέπει νά ὀπλισθοῦμε καί νά ἐτοιμασθοῦμε καταλλήλως, γιά νά μπορέσουμε νά ἀντιμετωπίσουμε αὐτές τίς καταστάσεις, πάντοτε βέβαια μέ τήν βοήθεια τοῦ Θεοῦ, καί νά ξεφύγουμε ἀπό τίς φοβερές παγίδες καί πλεκτάνες τοῦ Ἀντιχρίστου καί τῶν ὀργάνων του, ἀλλά καί ἀπό τά σημεῖα καί τέρατα πού θά ποιῆ διά νά πλανήσει «εἰ δυνατόν» καί τοὺς ἐκλεκτοὺς (**Ματθ. κδ', 24**).

Ἐάν ὁ ἅγιος Κύριλλος ἔλεγε στοὺς πιστοὺς, ἀπὸ τόν 4^ο μ.Χ. αἰῶνα, ὅτι εἶναι καλό νά γνωρίζουν τὰ πάντα περὶ Ἀντιχρίστου διά νά προετοιμαστοῦν, νά λάβουν τὰ μέτρα τους, νά ἀσφαλίσουν καί νά προασφαλίσουν

τόν ἑαυτό τους, ἀλλά καί ταυτόχρονα νά ἐνημερώσουν καί ἄλλους πολλούς, μέ πολύ προθυμία, εἴτε γίνονται αὐτά εἰς τήν ἐποχή τους εἴτε ὄχι, πόσο μᾶλλον σήμερον πού ζοῦμε στήν ἐποχήν τοῦ Ἐπιχρίστου.

«Βλέπε τοίνυν σεαυτόν, ἄνθρωπε, καί ἀσφαλίζου τήν ψυχήν. Διαμαρτύρεται σε ἡ Ἐκκλησία νῦν ἐπί Θεοῦ ζῶντος, προδιαλέγεται σοι τὰ περὶ τοῦ Ἐπιχρίστου πρὶν παραγενέσθαι. Καί εἴτε ἐπί σοῦ γίνεται οὐκ οἶδαμεν, εἴτε μετὰ σέ γίνεται οὐκ οἶδαμεν. Καλόν δέ ἐστὶ ταῦτα εἰδόντα σε προασφαλίσασθαι... Ἀσφάλιζε τοίνυν σεαυτόν ἄνθρωπε· ἔχεις τὰ σημεῖα τοῦ Ἐπιχρίστου· καί μὴ μόνος μνημόνευε τούτων, ἀλλά καί ἀφθόγως πᾶσι μεταδίδου».^[6]

(Ἁγίου Κυρίλλου Ἱεροσολύμων)

Ἄς δοῦμε ὅμως ἀναλυτικά, ἕνα-ἕνα, ὅσο βέβαια μᾶς ἐπιτρέπει ὁ κῶρος, τὰ «ΣΗΜΕΙΑ τῶν ΚΑΙΡΩΝ» μέσα ἀπὸ τὰ ἱερά κείμενα τῆς Ἁγίας Γραφῆς, Παλαιά καί Καινή Διαθήκη, καί μέσα ἀπὸ τὰ θεόπνευστα καί φωτισμένα λόγια τῶν ἁγίων καί θεοφόρων Πατέρων μας.

- 1) Κρίναμε σκόπιμο, πρὶν ξεκινήσουμε τήν ἀνάλυση τῶν Σημείων, νά παραθέσουμε αὐτούσια (κείμενο καί ἐρμηνεία) τρία βασικά κεφάλαια τῆς Καινῆς Διαθήκης, τό ΚΔ' τοῦ Μαθαίου, τό ΚΑ' τοῦ Λουκά, καί τό Β' Κεφάλαιο ἀπὸ τήν Β' πρὸς Θεσσαλονικεῖς ἐπιστολή τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, τὰ ὅποια ὁμιλοῦν σαφέστατα γιά τὰ «Σημεῖα τῶν Καιρῶν», τόν Ἐπιχρίστο καί τή Δευτέρα Παρουσία, καί στά ὅποια ἀναφερόμαστε συχνά, προκειμένου νά μπορεῖτε, ὅποτε θέλετε, νά ἀνατρέχετε γιά κάθε λόγο, ἀλλά καί ἐπειδή πιστεύουμε ὅτι διαβάζοντάς τα ἀπὸ τήν ἀρχή, θά κατανοήσετε καλύτερα τό ὅλο θέμα.
- 2) Στό σημεῖο αὐτό θά πρέπει νά ἀναφέρουμε ἀκόμη ὅτι, τὰ λόγια τοῦ Κυρίου μας στό ΚΔ' κεφάλαιο τοῦ Μαθαίου καί στό ΚΑ' τοῦ Λουκά, εἶναι ἀπάντηση στή διπλή ἐρώτηση τῶν Μαθητῶν Του, γιά τό πότε θά καταστραφεῖ ὁ Ναός τοῦ Σολομῶντος καί γιά τό πότε θά γίνῃ ἡ Δευτέρα Ἐλευσί Του (Μαθ. κδ', 3).

Ἐναφέρονται λοιπόν σ' αὐτά τὰ δύο γεγονότα:

- α) Τήν Καταστροφή τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος καί
- β) τό Τέλος τοῦ κόσμου.

Ὁ Κύριός μας, πότε ἀναφέρεται στήν καταστροφή τοῦ Ναοῦ, πότε στό Τέλος τοῦ κόσμου καί πότε καί στά δύο γεγονότα, ταυτόχρονα.

Μερικά παραδείγματα:

1) Παραδείγματα γιά τήν καταστροφή τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος.

α) «Ὁ δέ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· οὐ βλέπετε ταῦτα πάντα· ἀμήν λέγω ὑμῖν, οὐ μί ἀφεθῆ ὡδε λίθος ἐπί λίθον, ὅς οὐ καταλυθήσεται». **(Ματθ. κδ', 2)**

β) «Ὅταν δέ ἴδητε κυκλουμένην ὑπό στρατοπέδων τήν Ἱερουσαλήμ, τότε γινῶτε ὅτι ἤγγικεν ἡ ἐρήμωσις αὐτῆς. τότε οἱ ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ φευγέτωσαν εἰς τὰ ὄρη, καί οἱ ἐν μέσῳ αὐτῆς ἐκχωρείτωσαν, καί οἱ ἐν ταῖς χώραις μή εἰσερχέσθωσαν εἰς αὐτήν, ὅτι ἡμέραι ἐκδικήσεως αὐταί εἰσι τοῦ πληρωθῆναι πάντα τὰ γεγραμμένα».

(Λουκ. κα', 20-22)

2) Παραδείγματα γιά τή Δευτέρα Παρουσία.

α) «Ὅταν οὖν ἴδητε τό βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως τό ρηθέν διά τοῦ Δανιήλ τοῦ προφήτου ἐστώς ἐν τόπῳ ἁγίῳ -ὁ ἀναγινώσκων νοείτω- τότε ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ φευγέτωσαν ἐπί τὰ ὄρη». **(Ματθ. κδ', 15-16)**

β) «Καί ἔσται σημεῖα ἐν ἡλίῳ καί σελήνῃ καί ἄστροις, καί ἐπί τῆς γῆς συνοχή ἐθνῶν ἐν ἀπορίᾳ ἠχούσης θαλάσσης καί σάλου, ἀποψυχόντων ἀνθρώπων ἀπό φόβου καί προσδοκίας τῶν ἐπερχομένων τῇ οἰκουμένῃ· αἱ γάρ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν σαλευθήσονται. καί τότε ὄψονται τόν υἱόν τοῦ ἀνθρώπου ἐρχόμενον ἐν νεφέλῃ μετὰ δυνάμεως καί δόξης πολλῆς». **(Λουκ. κα', 25-27)**

γ) «Ὅσπερ γάρ ἡ ἀστραπή ἐξέρχεται ἀπό ἀνατολῶν καί φαίνεται ἕως δυσμῶν, οὕτως ἔσται καί ἡ παρουσία τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου». **(Ματθ. κδ', 27)**

3) Παραδείγματα καί γιά τά δύο.

α) «Καί κηρυχθήσεται τοῦτο τό εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας ἐν ὅλῃ τῇ οἰκουμένῃ εἰς μαρτύριον πᾶσι τοῖς ἔθνεσι, καί τότε ἔξει τό τέλος». **(Ματθ. κδ', 14)**

β) «Ἄμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι οὐ μή παρέλθῃ ἡ γενεά αὕτη ἕως ἄν πάντα γένηται». **(Λουκ. κα', 32)**

γ) «Ἔσται γάρ τότε θλίψις μεγάλη, οἷα οὐ γέγονεν ἀπ' ἀρχῆς κόσμου ἕως τοῦ νῦν οὐδ' οὐ μή γένηται». **(Ματθ. κδ', 21)**

Κεφάλαιον

3

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΔ΄

- Κ**αί ἐξελθὼν ὁ Ἰησοῦς ἐπορεύετο ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ· καὶ προσῆλθον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἐπιδεῖξαι αὐτῷ τὰς οἰκοδομὰς τοῦ ἱεροῦ.
- 2 ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· οὐ βλέπετε ταῦτα πάντα; ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐ μὴ ἀφεθῆ ὧδε λίθος ἐπὶ λίθον, ὅς οὐ καταλυθήσεται.
- 3 καθημένου δὲ αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ὄρους τῶν ἐλαιῶν προσῆλθον αὐτῷ οἱ μαθηταὶ κατ' ἰδίαν λέγοντες· εἰπέ ἡμῖν πότε ταῦτα ἔσται, καὶ τί τὸ σημεῖον τῆς σῆς παρουσίας καὶ τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος;
- 4 καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· βλέπετε μὴ τις ὑμᾶς πλανήσῃ.
- 5 πολλοὶ γάρ ἐλεύσονται ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου λέγοντες, ἐγὼ εἰμι ὁ Χριστός, καὶ πολλοὺς πλανήσουσι.
- 6 μελλήσετε δὲ ἀκούειν πολέμους καὶ ἀκοὰς πολέμων· ὁρᾶτε μὴ θροεῖσθε· δεῖ γάρ πάντα γενέσθαι, ἀλλ' οὕτω ἐστὶ τὸ τέλος.
- 7 ἐγερθήσεται γάρ ἔθνος ἐπὶ ἔθνος καὶ βασιλεία ἐπὶ βασιλείαν, καὶ ἔσονται λιμοὶ καὶ λοιμοὶ καὶ σεισμοὶ κατὰ τόπους·
- 8 πάντα δὲ ταῦτα ἀρχὴ ὧδίνων.
- 9 τότε παραδώσουσιν ὑμᾶς εἰς θλίψιν καὶ ἀποκτενοῦσιν ὑμᾶς, καὶ ἔσεσθε μισούμενοι ὑπὸ πάντων τῶν ἐθνῶν διὰ τὸ ὄνομά μου.
- 10 καὶ τότε σκανδαλισθήσονται πολλοὶ καὶ ἀλλήλους παραδώσουσι καὶ μισήσουσιν ἀλλήλους.

- 11 καί πολλοί ψευδοπροφήται ἐγερθήσονται καί πλανήσουσι πολλούς,
12 καί διά τό πληθυνθῆναι τήν ἀνομίαν ψυγήσεται ἡ ἀγάπη τῶν πολλῶν.
13 ὁ δέ ὑπομείνας εἰς τέλος, οὕτως σωθήσεται.
14 καί κηρυχθήσεται τοῦτο τό εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας ἐν ὅλῃ τῇ οἰκουμένῃ εἰς μαρτύριον πᾶσι τοῖς ἔθνεσι, καί τότε ἔξει τό τέλος.
15 Ὅταν οὖν ἴδῃτε τό βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως τό ρηθέν διά Δανιήλ τοῦ προφήτου ἐστώς ἐν τόπῳ ἀγίῳ – ὁ ἀναγινώσκων νοεῖτω –
16 τότε οἱ ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ φευγέτωσαν ἐπί τά ὄρη,
17 ὁ ἐπί τοῦ δώματος μή καταβαινέτω ἄραι τά ἐκ τῆς οἰκίας αὐτοῦ,
18 καί ὁ ἐν τῷ ἀγρῷ μή ἐπιστρεψάτω ὀπίσω ἄραι τά ἱμάτια αὐτοῦ.
19 οὐαί δέ ταῖς ἐν γαστρὶ ἐχούσαις καί ταῖς θηλαζούσαις ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις.
20 προσεύχεσθε δέ ἵνα μή γένηται ἡ φυγή ὑμῶν χειμῶνος μηδέ σαββάτω.
21 ἔσται γάρ τότε θλίψις μεγάλη, οἷα οὐ γέγονεν ἀπ' ἀρχῆς κόσμου ἕως τοῦ νῦν οὐδ' οὐ μή γένηται.
22 καί εἰ μή ἐκολοβώθησαν αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι, οὐκ ἄν ἐσώθη πᾶσα σὰρξ· διά δέ τούς ἐκλεκτούς κολοβωθήσονται αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι.
23 τότε ἐάν τις ὑμῖν εἴπῃ, ἰδοὺ ὧδε ὁ Χριστός ἢ ὧδε, μή πιστεύετε·
24 ἐγερθήσονται γάρ ψευδόχριστοι καί ψευδοπροφήται καί δώσουσι σημεῖα μεγάλα καί τέρατα, ὥστε πλανῆσαι, εἰ δυνατόν, καί τούς ἐκλεκτούς.
25 ἰδοὺ προεῖρηκα ὑμῖν.
26 ἐάν οὖν εἴπωσιν ὑμῖν, ἰδοὺ ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐστί, μή ἐξέλθητε, ἰδοὺ ἐν τοῖς ταμείοις, μή πιστεύετε·
27 ὥσπερ γάρ ἡ ἀστραπή ἐξέρχεται ἀπό ἀνατολῶν καί φαίνεται ἕως δυσμῶν, οὕτως ἔσται καί ἡ παρουσία τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου·
28 ὅπου γάρ ἐάν ᾖ τό πῶμα, ἐκεῖ συναχθήσονται οἱ ἀετοί.
29 Εὐθέως δέ μετά τήν θλίψιν τῶν ἡμερῶν ἐκείνων ὁ ἥλιος σκοτισθήσεται καί ἡ σελήνη οὐ δώσει τό φέγγος αὐτῆς, καί οἱ ἀστέρες πεσοῦνται ἀπό τοῦ οὐρανοῦ, καί αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν σαλευθήσονται.

- 30 καί τότε φανήσεται τό σημεῖον τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῷ οὐρανῷ, καί τότε κόπονται πᾶσαι αἱ φυλαί τῆς γῆς καί ὄψονται τόν υἱόν τοῦ ἀνθρώπου ἐρχόμενον ἐπί τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ μετά δυνάμεως καί δόξης πολλῆς.
- 31 καί ἀποστελεῖ τούς ἀγγέλους αὐτοῦ μετά σάλπιγγος φωνῆς μεγάλης, καί ἐπισυνάξουσι τούς ἐκλεκτούς αὐτοῦ ἐκ τῶν τεσσάρων ἀνέμων ἀπ' ἄκρων οὐρανῶν ἕως ἄκρων αὐτῶν.
- 32 Ἐκ τῆς συκῆς μάθετε τήν παραβολήν. ὅταν ἦδη ὁ κλάδος αὐτῆς γένηται ἀπαλός καί τά φύλλα ἐκφύη, γινώσκετε ὅτι ἐγγύς τό θέρος·
- 33 οὕτω καί ὑμεῖς ὅταν ἴδῃτε ταῦτα πάντα, γινώσκετε ὅτι ἐγγύς ἐστίν ἐπί θύραις.
- 34 ἀμήν λέγω ὑμῖν, οὐ μή παρέλθῃ ἡ γενεά αὕτη ἕως ἄν πάντα ταῦτα γένηται.
- 35 ὁ οὐρανός καί ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δέ λόγοι μου οὐ μή παρέλθωσι.
- 36 Περὶ δέ τῆς ἡμέρας ἐκείνης καί ὥρας οὐδεὶς οἶδεν, οὐδέ οἱ ἄγγελοι τῶν οὐρανῶν, εἰ μή ὁ πατήρ μου ὁ μόνος.
- 37 ὥσπερ δέ αἱ ἡμέραι τοῦ Νῶε, οὕτως ἔσται καί ἡ παρουσία τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου.
- 38 ὥσπερ γάρ ἦσαν ἐν ταῖς ἡμέραις ταῖς πρό τοῦ κατακλυσμοῦ τρώγοντες καί πίνοντες, γαμοῦντες καί ἐκγαμίζοντες, ἄχρι ἧς ἡμέρας εἰσῆλθε Νῶε εἰς τήν κιβωτόν,
- 39 καί οὐκ ἔγνωσαν ἕως ἦλθεν ὁ κατακλυσμός καί ἦρεν ἅπαντας, οὕτως ἔσται καί ἡ παρουσία τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου.
- 40 τότε δύο ἔσονται ἐν τῷ ἀγρῷ, ὁ εἷς παραλαμβάνεται καί ὁ εἷς ἀφίεται·
- 41 δύο ἀλήθουσαι ἐν τῷ μύλῳ, μία παραλαμβάνεται καί μία ἀφίεται.
- 42 γρηγορεῖτε οὖν, ὅτι οὐκ οἶδατε ποῖα ὥρα ὁ Κύριος ὑμῶν ἔρχεται.
- 43 Ἐκεῖνο δέ γινώσκετε ὅτι εἰ ἦδει ὁ οἰκοδεσπότης ποῖα φυλακῆ ὁ κλέπτῃς ἔρχεται, ἐγρηγόρησεν ἄν καί οὐκ ἄν εἶασε διορυγῆναι τήν οἰκίαν αὐτοῦ.
- 44 διὰ τοῦτο καί ὑμεῖς γίνεσθε ἕτοιμοι, ὅτι ἡ ὥρα οὐ δοκεῖτε ὁ υἱός τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται.

- 45 Τίς ἄρα ἐστίν ὁ πιστός δοῦλος καί φρόνιμος, ὃν κατέστησεν ὁ κύριος αὐτοῦ ἐπὶ τῆς θεραπείας αὐτοῦ τοῦ διδόναι αὐτοῖς τὴν τροφήν ἐν καιρῷ;
- 46 μακάριος ὁ δοῦλος ἐκεῖνος ὃν ἐλθὼν ὁ κύριος αὐτοῦ εὐρήσει ποι- οῦντα οὕτως.
- 47 ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι ἐπὶ πᾶσι τοῖς ὑπάρχουσιν αὐτοῦ καταστήσει αὐτόν.
- 48 ἐάν δέ εἴπῃ ὁ κακός δοῦλος ἐκεῖνος ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, χρονίζει ὁ κύριός μου ἐλθεῖν,
- 49 καί ἄρξῃται τύπτειν τοὺς συνδούλους αὐτοῦ, ἐσθίῃ δέ καί πίνῃ μετὰ τῶν μεθυόντων,
- 50 ἥξει ὁ κύριος τοῦ δούλου ἐκείνου ἐν ἡμέρᾳ ἧ οὐ προσδοκᾷ καί ἐν ὥρᾳ ἧ οὐ γινώσκει,
- 51 καί διχοτομήσει αὐτόν, καί τό μέρος αὐτοῦ μετὰ τῶν ὑποκριτῶν θήσει· ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμός καί ὁ βρυγμός τῶν ὀδόντων.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

- 1 Καί καθὼς ἐξηλήθεν ὁ Ἰησοῦς καί ἔφευγεν ὀριστικῶς πλέον ἀπό τόν ναόν, τόν ἐπλησίασαν οἱ μαθηταί διὰ νά τοῦ δείξουν τὰς ὠραίας οἰκοδομάς τοῦ ναοῦ.
- 2 Ὁ δέ Ἰησοῦς τοὺς εἶπεν· «δέν βλέπετε μέ θαυμασμόν ὅλα τὰ ὠραῖα αὐτά κτίρια; Σᾶς διαβεβαιώνω, ὅτι δέν θά μείνῃ ἐδῶ πέτρα ἐπάνω στήν πέτρα, πού νά μή μεταβληθῇ εἰς συντρίμματα».
- 3 Καί ἐνῶ αὐτός ἐκάθητο εἰς τό ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, τόν ἐπλησίασαν οἱ μαθηταί ἰδιαίτερος καί τοῦ εἶπαν· «πές μας, πότε θά γίνουν αὐτά καί ποιό θά εἶναι τό σημεῖον, πού θά προαναγγέλλῃ τὴν ἔνδοξον παρουσίαν σου καί τό τέλος τοῦ κόσμου;»
- 4 Καί ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καί τοὺς εἶπε· «προσέχετε μήπως τυχόν σᾶς πλανήσῃ κανεῖς.
- 5 Διότι πολλοί θά ἔρθουν μέ τό ἰδικόν μου ὄνομα καί θά λέγουν· ἐγὼ εἶμαι ὁ Χριστός καί θά παρασύρουν πολλούς εἰς τόν δρόμον τῆς πλάνης.

- 6 Θά ἀκούετε δέ πολέμους καί φῆμες περί πολέμων, πού γίνονται μακράν. Προσέχετε, μή ταρασσεσθε, νομίζοντες ὅτι αὐτά εἶναι σημεῖα τοῦ τέλους. Διότι πρέπει ὅλα νά πραγματοποιηθοῦν, ἀλλά ἀκόμα δέν θά ἔλθῃ τό τέλος.
- 7 Διότι θά ξεσηκωθῇ τό ἓνα ἔθνος ἐναντίον τοῦ ἄλλου ἔθνους, καί τό ἓνα βασιλεῖον ἐναντίον τοῦ ἄλλου βασιλείου καί θά συμβοῦν στερήσεις καί πείνες καί ἐπιδημικές ἀρρώστιες καί σεισμοί εἰς διαφόρους τόπους.
- 8 Ὅλα ὅμως αὐτά θά εἶναι ἀρχή τῶν ταλαιπωριῶν καί πόνων.
- 9 Τότε θά σᾶς παραδώσουν εἰς θλίψεις καί βασανιστήρια καί θά σᾶς φονεύσουν, καί θά εἴσθε μισούμενοι ἀπό ὅλα τά ἔθνη, διότι θά πιστεύετε καί θά κηρύττετε τό ὄνομά μου.
- 10 Καί τότε θά κλονισθοῦν πολλοί εἰς τήν πίστιν καί θά παραδώσουν εἰς τοὺς διώκτας ὁ ἓνας τόν ἄλλον καί θά μισηθοῦν μεταξύ των.
- 11 Καί πολλοί ψευδοπροφήται θά ξεπροβάλλουν καί θά παρασύρουν εἰς τήν πλάνην πολλούς.
- 12 Καί ἐπειδή θά ἔχει πληθυνθῇ ἡ ἀμαρτία καί ἡ κακία, θά κρυώσῃ ἡ ἀγάπη τῶν πολλῶν πρὸς τόν Θεόν καί τοὺς ἀνθρώπους. (Ἡ κατάπτωσης τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ, ἡ φαυλότης καί ἡ διαφθορά εἶναι κατάστασις ἰδιοτελείας, ἡ ὁποία συνεπάγεται κατάπτωσιν πνευματικὴν, ψῦξιν τῆς ἀγάπης καί πρὸς αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς οἰκείους, ἀπομάκρυνσιν ἀπό τόν Θεόν καί ἀπιστίαν. Ἡ ἀπιστία εἶναι κατὰ κανόνα γέννημα τῆς ἀμαρτίας).
- 13 Ἐκεῖνος ὅμως, ὁ ὁποῖος κατὰ τό διάστημα τῶν δοκιμασιῶν αὐτῶν θά δείξῃ μέχρι τέλους ὑπομονήν, αὐτός θά σωθῇ.
- 14 Καί θά κηρυχθῇ αὐτό τό Εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ εἰς ὅλην τήν οἰκουμένην, ὥστε νά εἶναι ἡ καλή μαρτυρία πρὸς σωτηρίαν δι' ὅλα τά ἔθνη, καί τότε θά ἔλθῃ τό τέλος.
- 15 Ὅταν λοιπόν θά ἰδῆτε τό μισητόν καί ἀηδές κάθαρμα, πού θά ἐπιφέρῃ τήν ἐρήμωσιν καί τόν ὄλεθρον τῆς Ἱερουσαλήμ, ὅπως ἔχει προφητευθῇ ἀπό τόν Δανιήλ, νά στέκεται εἰς τόν ἅγιον τόπον -κάθε ἀναγνώστης ἄς καταλάβῃ καλά αὐτό-

- 16 τότε, ὅσοι εὐρίσκονται εἰς τὴν Ἰουδαίαν, ἄς φύγουν εἰς τὰ βουνά, διὰ νὰ κρυβοῦν.
- 17 Ὅποιος εἶναι ἐπάνω εἰς τὴν ταράτσαν, ἄς μὴ κατεβῆ εἰς τὸ σπίτι, διὰ νὰ πάρῃ τὰ πράγματά του, ἀλλὰ ἄς φύγῃ ἀμέσως.
- 18 Καὶ ἐκεῖνος πού μὲ τὸ πουκάμισο ἐργάζεται εἰς τὸ χωράφι, ἄς μὴ γυρίσῃ πίσω νὰ πάρῃ τὰ ἐνδύματά του.
- 19 Ἀλλοίμονο δέ εἰς τὰς ἐγκύους καὶ εἰς ὅσας θὰ θηλάζουν μικρά παιδιά κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας, διότι δέν θὰ τοὺς εἶναι εὐκόλον νὰ τρέξουν νὰ σωθοῦν.
- 20 Προσεύχεσθε δέ νὰ μὴ γίνῃ ἡ φυγὴ σας αὐτὴ εἰς καιρὸν χειμῶνος οὔτε εἰς ἡμέραν Σαββάτου (κατὰ τὴν ὁποίαν ἀπαγορεύεται ἡ μεγάλη πορεία).
- 21 Καὶ θὰ φύγετε τότε μὲ μεγάλην βίαν καὶ τρόμον, διότι θὰ συμβῆ θλίψις τόσον μεγάλη, ὁμοία πρὸς τὴν ὁποίαν οὔτε ἔχει γίνεαι ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ κόσμου ἕως τώρα οὔτε καὶ θὰ γίνῃ.
- 22 Καὶ ἐάν δέν ὀλιγόστευαν αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι, δέν θὰ ἐσώζετο κανένας ἄνθρωπος. Ἀλλὰ χάριν τῶν ἐκλεκτῶν θὰ περιορισθῇ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἡμερῶν ἐκείνων τῆς τρομερᾶς θλίψεως.
- 23 Τότε ἐάν κανεῖς σὰς πῆ: Ἰδού ὁ Χριστὸς εἶναι ἐδῶ ἢ ἐκεῖ, μὴ πιστεύετε.
- 24 Διότι θὰ ἀναφανοῦν ψευδόχριστοι καὶ ψευδοπροφῆται καὶ θὰ δώσουν μεγάλα σημεῖα καὶ θὰ κάμουν καταπληκτικὰ ἔργα, ὥστε νὰ πλανήσουν, ἐάν εἶναι δυνατόν, καὶ αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς ἐκλεκτοὺς.
- 25 Ἰδού σὰς τὰ προεῖπα, ὥστε νὰ λάβετε τὰ μέτρα σας.
- 26 Ἐάν λοιπὸν σὰς ποῦν: Ἰδού εἰς τὴν ἔρημον εὐρίσκεται ὁ Χριστὸς, μὴ βγῆτε· ἢ ἐάν σὰς ποῦν ὅτι ὁ Χριστὸς εὐρίσκεται εἰς τὰ πλεόν ἀπόμερα καὶ ἀσφαλῆ δωμάτια, μὴ πιστεύετε.
- 27 Διότι οὔτε εἰς τὴν ἔρημον οὔτε εἰς σπίτια θὰ παρουσιασθῇ ὁ Χριστὸς, ἀλλὰ ὅπως ἡ ἀστραπή βγαίνει ἀπὸ τὴν ἀνατολὴν καὶ ἀμέσως φαίνεται ἕως τὴν δύσιν, ἔτσι ἀμέσως αἰσθητὴ εἰς ὅλους θὰ γίνῃ καὶ ἡ ἔνδοξος παρουσία τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου.
- 28 Διότι ὅπου εἶναι τὸ πτῶμα, ἐκεῖ θὰ μαζευτοῦν ἄετοί.

- 29 Ἄμεσως δέ, ἔπειτα ἀπό τήν θλίψιν τῶν ἡμερῶν ἐκείνων ὁ ἥλιος θά σκοπισθῆ καί τό φεγγάρι δέν θά δώσῃ τό φῶς του καί τά ἄστρα θά πέσουν ἀπό τόν οὐρανόν καί αἱ οὐράνια δυνάμεις, αἱ συκρατοῦσαι τήν ἄρμονίαν τοῦ σύμπαντος, θά σαλευθοῦν.
- 30 Καί τότε θά φανῆ εἰς τόν οὐρανόν τό σημεῖον τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου, καί τότε ὅλαι αἱ φυλαί τῆς γῆς, πού δέν ἐπίστευσαν, θά ὀδύρωνται σπαρακτικά, καί θά ἴδουν τόν υἱόν τοῦ ἀνθρώπου νά ἔρχεται ἐπάνω εἰς τās νεφέλας τοῦ οὐρανοῦ μέ δύναμιν μεγάλην καί δόξαν πολλήν.
- 31 Καί θά στείλῃ τούς ἀγγέλους του, οἱ ὁποῖοι μέ φωνήν μεγάλην, σάν ἀπό ἰσχυράν σάλπιγγα, θά συγκεντρώσουν τούς ἐκλεκτούς του ἀπό τά τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος, ἀπό τήν μίαν ἄκρην τοῦ οὐρανοῦ ἕως τήν ἄλλην.
- 32 Ἀπό τήν συκῆν δέ μάθετε τήν παρομοίωσιν· ὅταν πλέον ὁ κλάδος τῆς γίνῃ μαλακός καί ἀναβλαστάνῃ τά φύλλα, γνωρίζετε ὅτι πλησιάζει τό θέρος.
- 33 Ἔτσι καί σεις, ὅταν ἴδετε ὅλα αὐτά, μάθετε ὅτι ἔφθασε ὁ καιρός.
- 34 Σᾶς διαβεβαιώνω, ὅτι δέν θά περάσῃ ἡ γενεά αὐτή, ἕως ὅτου γίνουν ὅλα ὅσα σᾶς προεῖπα.
- 35 Ὁ οὐρανός καί ἡ γῆ θά παρέλθουν, οἱ λόγοι μου ὅμως δέν θά παρέλθουν, ἀλλά θά πραγματοποιηθοῦν ἐξ ὀλοκλήρου.
- 36 Ὡς πρός δέ τήν ἡμέραν ἐκείνην καί τήν ὥραν τῆς δευτέρας παρουσίας καί τῆς μεγάλης κρίσεως κανεῖς δέν γνωρίζει τίποτε, οὔτε οἱ ἄγγελοι τῶν οὐρανῶν, εἰ μή μόνον ὁ Πατήρ.
- 37 Ὅπως δέ ὑπῆρξαν αἱ ἡμέραι τοῦ Νῶε, ἔτσι θά εἶναι καί ἡ παρουσία τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου.
- 38 Διότι, ὅπως κατά τās ἡμέρας πού προηγήθησαν ἀπό τόν κατακλυσμόν οἱ ἄνθρωποι ἔτρωγαν καί ἔπιναν ἀσυλλόγιστοι, ἐνυμφεύοντο καί ὑπάνδρευαν τά παιδιά των μέχρι τῆς ἡμέρας, πού ἐμπῆκε ὁ Νῶε εἰς τήν κιβωτόν,
- 39 καί δέν ἐκατάλαβαν, ἕως ὅτου ἦλθε ὁ κατακλυσμός καί τούς παρέσυρε ὅλους, ἔτσι ἔξαφνα καί ἀπροσδόκητα θά γίνῃ καί ἡ παρουσία τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

- 40 Τότε δύο θά εἶναι εἰς τόν ἀγρόν, ὁ ἕνας, ὁ δίκαιος, παραλαμβάνεται ἀπό τούς ἀγγέλους εἰς τόν οὐρανόν καί ὁ ἄλλος ἀφίεται, διά νά τιμωρηθῆι.
- 41 Δύο ἀλέθουν εἰς τόν μύλον, ἡ μία παραλαμβάνεται καί ἡ ἄλλη ἀφίεται.
- 42 Νά εἴσθε λοιπόν ἄγρυπνοι καί προσεκτικοί καί πάντοτε ἔτοιμοι, διότι δέν γνωρίζετε τήν ὥραν κατά τήν ὁποίαν ὁ υἱός τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται.
- 43 Γνωρίζετε δέ ἀπό τήν πείραν σας καί τοῦτο· ὅτι δηλαδή, ἐάν ἤξευρε ὁ οἰκοδεσπότης, ποίαν ὥραν ἔρχεται ὁ κλέπτης, θά ἀγρυπνοῦσε καί δέν θά ἄφηνε νά διαρρήξουν τό σπίτι του.
- 44 Διά τοῦτο καί σεῖς πρέπει νά γίνεσθε πάντοτε ἔτοιμοι, διότι εἰς ὥραν πού δέν φαντάζεσθε ἔρχεται ὁ υἱός τοῦ ἀνθρώπου.
- 45 Ποιός τάχα εἶναι ὁ πιστός δούλος καί συνετός, τόν ὁποῖον ὁ κύριός του ἐγκατέστησε μέ ἐξουσίαν νά φροντίζῃ διά τούς ἄλλους δούλους καί νά δίδῃ εἰς αὐτούς τήν τροφήν των εἰς τόν κατάλληλον καιρόν;
- 46 Μακάριος θά εἶναι ὁ δούλος ἐκεῖνος, τόν ὁποῖον ὁ κύριός του, ὅταν ἔλθῃ, θά τόν εὖρη νά πράττῃ ἔτσι, πιστά καί φρόνιμα, μέ συναίσθησιν τῆς εὐθύνης του.
- 47 Ἀληθινά σᾶς λέγω, ὅτι θά τόν ἐγκαταστήσῃ διαχειριστήν καί οἰκονόμον εἰς ὅλην του τήν παρουσίαν.
- 48 Ἐάν ὅμως ὁ κακός ἐκεῖνος δούλος σκεφθῆ καί εἴπῃ ἀπό μέσα του, ἀργεῖ νά ἔλθῃ ὁ κύριός μου,
- 49 καί ἀρχίσει νά δέρνη τούς συνδούλους του καί νά τρώγῃ καί νά πίνῃ μέ τούς μεθύσους,
- 50 θά ἔλθῃ ὁ κύριος τοῦ δούλου ἐκεῖνου εἰς ἡμέραν πού δέν περιμένει καί εἰς ὥραν πού δέν γνωρίζει.
- 51 Καί θά τόν σχίσῃ εἰς τά δύο καί θά τόν βάλῃ μαζῆ μέ τούς ὑποκριτάς· ἐκεῖ θά εἶναι ὁ κλαυθμός καί ὁ τριγμός τῶν ὀδόντων.

Κεφάλαιον

4

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ΄

Ἀναβλέψας δέ εἶδε τοὺς βάλλοντας τὰ δῶρα αὐτῶν εἰς τὸ γαζοφυλάκιον πλουσίου.

2 εἶδε δέ τινα κήραν πενιχράν βάλλουσαν ἐκεῖ δύο λεπτά,

3 καὶ εἶπεν· ἀληθῶς λέγω ὑμῖν ὅτι ἡ κήρα ἢ πτωχὴ αὕτη πλεῖον πάντων ἔβαλεν·

4 ἅπαντες γάρ οὗτοι ἐκ τοῦ περισσεύοντος αὐτοῖς ἔβαλον εἰς τὰ δῶρα τοῦ Θεοῦ, αὕτη δέ ἐκ τοῦ ὑστερήματος αὐτῆς ἅπαντα τὸν βίον ὃν εἶχεν ἔβαλε.

5 Καὶ τινῶν λεγόντων περὶ τοῦ ἱεροῦ ὅτι λίθοις καλοῖς καὶ ἀναθήμασι κεκόσμηται, εἶπε·

6 ταῦτα ἅ θεωρεῖτε, ἐλεύσονται ἡμέραι ἐν αἷς οὐκ ἀφεθήσεται λίθος ἐπὶ λίθῳ ὅς οὐ καταλυθήσεται.

7 ἐπηρώτησαν δέ αὐτόν λέγοντες· διδάσκαλε, πότε οὖν ταῦτα ἔσται, καὶ τί τὸ σημεῖον ὅταν μέλλῃ ταῦτα γίνεσθαι;

8 ὁ δέ εἶπε· βλέπετε μὴ πλανηθῆτε· πολλοὶ γάρ ἐλεύσονται ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου λέγοντες ὅτι ἐγὼ εἰμι καὶ ὁ καιρὸς ἤγγικε. μὴ οὖν πορευθῆτε ὀπίσω αὐτῶν.

9 ὅταν δέ ἀκούσῃτε πολέμους καὶ ἀκαταστασίας, μὴ πτοηθῆτε· δεῖ γάρ ταῦτα γενέσθαι πρῶτον, ἀλλ' οὐκ εὐθέως τὸ τέλος.

- 10 τότε ἔλεγεν αὐτοῖς· ἐγερθήσεται ἔθνος ἐπὶ ἔθνος καὶ βασιλεία ἐπὶ βασιλείαν,
- 11 σεισμοὶ τε μεγάλοι κατὰ τόπους καὶ λιμοὶ καὶ λοιμοὶ ἔσονται, φόβη-
τρά τε καὶ σημεῖα ἀπ' οὐρανοῦ μεγάλα ἔσται.
- 12 πρό δέ τούτων πάντων ἐπιβαλοῦσιν ἐφ' ὑμᾶς τὰς χεῖρας αὐτῶν καὶ
διώξουσι, παραδιδόντες εἰς συναγωγὰς καὶ φυλακάς, ἀγομένους ἐπὶ
βασιλεῖς καὶ ἡγεμόνας ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός μου·
- 13 ἀποβήσεται δέ ὑμῖν εἰς μαρτύριον.
- 14 θέσθε οὖν εἰς τὰς καρδίας ὑμῶν μὴ προμελετᾶν ἀπολογηθῆναι·
- 15 ἐγὼ γάρ δώσω ὑμῖν στόμα καὶ σοφίαν, ἧ οὐ δυνήσονται ἀντειπεῖν
οὐδέ ἀντιστῆναι πάντες οἱ ἀντικείμενοι ὑμῖν.
- 16 παραδοθήσεσθε δέ καὶ ὑπὸ γονέων καὶ συγγενῶν καὶ φίλων καὶ
ἀδελφῶν, καὶ θανατώσουσιν ἐξ ὑμῶν,
- 17 καὶ ἔσεσθε μισούμενοι ὑπὸ πάντων διὰ τὸ ὄνομά μου·
- 18 καὶ θρίξ ἐκ τῆς κεφαλῆς ὑμῶν οὐ μὴ ἀπόληται·
- 19 ἐν τῇ ὑπομονῇ ὑμῶν κτίσασθε τὰς ψυχὰς ὑμῶν.
- 20 ὅταν δέ ἴδῃτε κυκλουμένην ὑπὸ στρατοπέδων τὴν Ἱερουσαλήμ, τότε
γνῶτε ὅτι ἤγγικεν ἡ ἐρήμωσις αὐτῆς.
- 21 τότε οἱ ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ φευγέτωσαν εἰς τὰ ὄρη, καὶ οἱ ἐν μέσῳ αὐτῆς
ἐκχωρείτωσαν, καὶ οἱ ἐν ταῖς κώραις μὴ εἰσερχέσθωσαν εἰς αὐτήν,
- 22 ὅτι ἡμέραι ἐκδικήσεως αὐταὶ εἰσι τοῦ πληρωθῆναι πάντα τὰ γεγραμμένα.
- 23 οὐαὶ δέ ταῖς ἐν γαστρὶ ἐχούσαις καὶ ταῖς θηλαζούσαις ἐν ἐκείναις
ταῖς ἡμέραις· ἔσται γάρ τότε ἀνάγκη μεγάλη ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ὀργὴ τῷ
λαῷ τούτῳ,
- 24 καὶ πεσοῦνται στόματι μακαίρας, καὶ αἰχμαλωτισθήσονται εἰς πάντα
τὰ ἔθνη, καὶ Ἱερουσαλήμ ἔσται πατουμένη ὑπὸ ἐθνῶν ἄχρι πλη-
ρωθῶσι καιροὶ ἐθνῶν.
- 25 Καὶ ἔσται σημεῖα ἐν ἡλίῳ καὶ σελήνῃ καὶ ἄστροις, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς
συνοχὴ ἐθνῶν ἐν ἀπορίᾳ ἠκούσης θαλάσσης καὶ σάλου,
- 26 ἀποψυχόντων ἀνθρώπων ἀπὸ φόβου καὶ προσδοκίας τῶν ἐπερχομέ-
νων τῇ οἰκουμένῃ· αἱ γάρ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν σαλευθήσονται.
- 27 καὶ τότε ὄψονται τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐρχόμενον ἐν νεφέλῃ μετὰ
δυνάμεως καὶ δόξης πολλῆς.

- 28 ἀρχομένων δέ τούτων γίνεσθαι ἀνακύψατε καί ἐπάρατε τὰς κεφαλὰς ὑμῶν, διότι ἐγγίζει ἡ ἀπολύτρωσις ὑμῶν.
- 29 Καί εἶπε παραβολήν αὐτοῖς· ἴδετε πῖν συκῆν καί πάντα τὰ δένδρα.
- 30 ὅταν προβάλωσιν ἥδη, βλέποντες ἀφ' ἑαυτῶν γινώσκετε ὅτι ἥδη ἐγγύς τό θέρος ἐστίν.
- 31 οὕτω καί ὑμεῖς, ὅταν ἴδητε ταῦτα γινόμενα, γινώσκετε ὅτι ἐγγύς ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.
- 32 ἀμήν λέγω ὑμῖν ὅτι οὐ μή παρέλθῃ ἡ γενεά αὕτη ἕως ἄν πάντα γένηται.
- 33 ὁ οὐρανός καί ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δέ λόγοι μου οὐ μή παρέλθωσι.
- 34 Προσέχετε δέ ἑαυτοῖς μήποτε βαρηθῶσιν ὑμῶν αἱ καρδίαι ἐν κραιπάλῃ καί μέθῃ καί μέριμναις βιοτικαῖς, καί αἰφνίδιος ἐφ' ὑμᾶς ἐπιστῇ ἡ ἡμέρα ἐκείνη·
- 35 ὡς παγίς γάρ ἐπελεύσεται ἐπὶ πάντας τοὺς καθημένους ἐπὶ πρόσωπον πάσης τῆς γῆς.
- 36 ἀγρυπνεῖτε οὖν ἐν παντί καιρῷ δεόμενοι ἵνα καταξιωθῆτε ἐκφυγεῖν πάντα τὰ μέλλοντα γίνεσθαι καί σταθῆναι ἔμπροσθεν τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου.
- 37 Ἦν δέ τὰς ἡμέρας ἐν τῷ ἱερῷ διδάσκων, τὰς δέ νύκτας ἐξερχόμενος πύλιζετο εἰς τό ὄρος τό καλούμενον ἐλαιῶν·
- 38 καί πᾶς ὁ λαός ὄρθριζε πρὸς αὐτόν ἐν τῷ ἱερῷ ἀκούειν αὐτοῦ.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

- 1 Ὁ Κύριος ἐσπίκωσε τὰ μάτια του καί εἶδε τοὺς πλουσίους, πού ἔρριπταν τὰ δῶρα των εἰς τό θησαυροφυλάκιον τοῦ ναοῦ.
- 2 Εἶδε καί κάποια πτωχὴν χήραν, νά ρίπτῃ ἐκεῖ δύο λεπτά.
- 3 Καί εἶπε· «σᾶς διαβεβαιῶνῶ, ὅτι ἡ πτωχὴ αὐτὴ χήρα ἔρριψε περισσότερα ἀπὸ ὅλους.
- 4 Διότι ὅλοι αὐτοὶ ἔρριψαν εἰς τὰ δῶρα τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τό περίσσευμά τους, αὐτὴ δέ ἀπὸ τό ὑστέρημά της· ὅλον της τόν βίον πού εἶχε, τόν ἔρριψε». (Ἡ ἀξία τῆς ἐλεημοσύνης δέν κρίνεται ἀπὸ τό μικρόν ἢ μεγάλο ποσόν, ἀλλὰ ἀπὸ πῖν διάθεσιν τοῦ ἐλεοῦντος καί ἀπὸ τὰς μικράς ἢ μεγάλας δυνατότητας, πού ἔχει).

- 5 Καί ὅταν μερικοί ἀπό τούς μαθητάς ἔλεγον διά τό ἱερόν, ὅτι εἶναι στολισμένον μέ ὠραίους λίθους καί ἀφιερώματα, εἶπε·
- 6 «αὐτά πού βλέπετε, θά ἔλθουν ἡμέραι, κατά τās ὁποίας δέν θά μείνη πέτρα ἐπάνω εἰς τήν πέτρα, πού νά μή κρημισθῆ».
- 7 Τόν ἠρώπισαν δέ καί εἶπαν· «διδάσκαλε, πότε λοιπόν θέ συμβοῦν αὐτά καί ποιό θά εἶναι τό σημεῖον, πού θά φανῆ, ὅταν πρόκειται αὐτά νά πραγματοποιηθοῦν;»
- 8 Αὐτός δέ εἶπε· «προσέχετε, μήν ἐξαπατηθῆτε ἀπό κανένα. Διότι πολλοί θά ἔλθουν, χρησιμοποιοῦντες ὡς ἰδικόν των τό ὄνομά μου καί θά λέγουν ὅτι ἐγώ εἶμαι ὁ Μεσσίας. Μή τούς ἀκολουθήσετε, διότι εἶναι ψευδοπροφήται.
- 9 Ὅταν δέ ἀκούσετε, ὅτι γίνονται πόλεμοι καί ἀναταραχαί καί διασάλευσις τῆς τάξεως, μή ταραχθῆτε. Διότι πρέπει, σύμφωνα μέ τό θεῖον σχέδιον, νά γίνουν αὐτά πρῶτον, ἀλλά δέν θά ἔλθῃ ἀμέσως τό τέλος».
- 10 Καί ἔλεγεν πάλιν εἰς αὐτούς· «θά ἐξεγερθῆ καί θά ἐπιτεθῆ τό ἕνα ἔθνος ἐναντίον τοῦ ἄλλου καί τό ἕνα βασιλεῖον ἐναντίον τοῦ ἄλλου βασιλείου.
- 11 Καί θά γίνουν σεισμοί μεγάλοι εἰς διαφόρους τόπους καί πείνα καί ἐπιδημῖαι, σημεῖα πού θά προκαλοῦν φόβον, καί ἄλλα μεγάλα σημεῖα ἀπό τόν οὐρανόν.
- 12 Ἀλλά πρῖν γίνουν ὅλα αὐτά, θά σᾶς συλλάβουν καί θά σᾶς καταδιώξουν καί θά σᾶς παραδίδουν εἰς τās συναγωγάς, διά νά δικασθῆτε καί εἰς τās φυλακάς καί θά σᾶς ὀδηγοῦν ὡς ὑποδίκους ἐμπρός εἰς βασιλεῖς καί ἡγεμόνας, μόνον καί μόνον ἐπειδή πιστεύετε εἰς τό ὄνομά μου.
- 13 Ὅλοι δέ αὐταί αἱ μεγάλαι ταλαιπωρίαι θά ἔχουν ὡς τελικόν ἀποτέλεσμα διά σᾶς, νά δώσετε τήν καλήν μαρτυρίαν δι' ἐμέ, καί ἀκόμα νά κερδήσετε τήν δόξαν καί τά βραβεῖα τοῦ μαρτυρίου.
- 14 Βάλετε, λοιπόν, αὐτά μέσα εἰς τήν καρδιά σας, ὅτι ἐγώ τά ἐπιτρέπω, ὥστε νά μή συλλογίζεσθε ἐκ τῶν προτέρων τί θά ἀπολογηθῆτε.
- 15 Διότι ἐγώ θά σᾶς δώσω πνεῦμα φωτεινόν καί σοφίαν, διά νά εὐρίσκετε ἀκλόνητα νοήματα καί ἐπιχειρήματα, εἰς τά ὅποια δέν θά ἠμποροῦν νά ἀντεῖπουν ἢ νά ἀντισταθοῦν ὅλοι οἱ ἀντίπαλοί σας.

- 16 Θά παραδοθῆτε δέ εἰς τούς διώκτας καί εἰς τά δικαστήρια καί ἀπό αὐτούς ἀκόμη τούς γονεῖς καί συγγενεῖς καί φίλους καί ἀδελφούς καί θά θανατώσουν μερικούς ἀπό σᾶς.
- 17 Καί θά μισῆσθε ἀπό ὅλους, διότι θά πιστεύετε εἰς τό ὄνομά μου.
- 18 Ἄλλά οὔτε μία τρίχα ἀπό τό κεφάλι σας δέν θά καθῆ, χωρίς ὁ Θεός νά τό ἐπιτρέψη, καί τοῦτο μόνον καί μόνον διά τήν πνευματικήν σας ὠφέλειαν καί τήν διάδοσιν τοῦ Εὐαγγελίου.
- 19 Μέ τήν ὑπομονήν σας κερδήσατε τās ψυχάς σας διά τήν αἰώνιον ζωήν.
- 20 Ὅταν δέ θά ἴδετε τήν Ἱερουσαλήμ νά περικυκλώνεται ἀπό στρατεύματα, τότε μάθετε ὅτι ἔφθασε πλέον ὁ καιρός τῆς ἐρημώσεώς της.
- 21 Τότε ὅσοι θά εὐρίσκονται εἰς τήν Ἰουδαίαν, ἄς φεύγουν εἰς τά βουνά, καί ὅσοι θά εἶναι μέσα εἰς τήν πόλιν, ἄς φεύγουν ἔξω καί μακρὰ ἀπό αὐτήν. Καί ὅσοι θά εὐρίσκονται εἰς τήν ὑπαιθρον, νά μήν εἰσέλθουν εἰς τήν πόλιν.
- 22 Διότι αἱ ἡμέραι αὐταί εἶναι ἡμέραι τῆς δικαίας θείας τιμωρίας, ὥστε νά ἐκπληρωθοῦν ἔτσι ὅλα ὅσα ἔχουν γραφῆ διά τήν καταστροφὴν τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ καί τῆς Ἱερουσαλήμ.
- 23 Ἀλλοίμονον δέ εἰς τās ἐγκύους καί εἰς αὐτάς πού θά θηλάζουν μικρά παιδιά κατά τās ἡμέρας ἐκεῖνας. Διότι θά εἶναι θλιψίς καί στέρσις μεγάλη εἰς τήν γῆν, καί ὀργή τοῦ Θεοῦ καί τῶν ἀνθρώπων ἐναντίον τοῦ λαοῦ τούτου.
- 24 Καί θά πέσουν σφαγμένοι ἀπό κοφτερά μαχαίρια, ἄλλοι δέ αἰχμάλωτοι καί δοῦλοι θά μεταφερθοῦν πρὸς πώλησιν εἰς ὅλα τά ἔθνη. Καί ἡ Ἱερουσαλήμ θά καταπατῆται ἀπό ξένα ἔθνη, ἕως ὅτου συμπληρωθῆ ὁ καιρός πού ὥρισε ὁ Θεός, διά τήν κυριαρχίαν τῶν ἐθνῶν ἐπί τῆς Ἱερουσαλήμ.
- 25 Ὡς πρὸς δέ τήν δευτέραν παρουσίαν, θά γίνουν πρωτοφανῆ καί καταπληκτικά φαινόμενα εἰς τόν ἥλιον καί τήν σελήνην καί τά ἀστέρια. Εἰς δέ τήν γῆν θά καταλάβῃ τά ἔθνη μεγάλη στενοχωρία καί φόβος καί ἀμχανία πολλή, καθὼς τά τεράστια ὀρμητικά κύματα τῆς θαλάσσης μέ θόρυβον πολύν καί σάλον θά ὀρμοῦν νά κατακλύσουν τήν γῆν.
- 26 Οἱ ἄνθρωποι θά παραλύουν καί θά χάνουν τās αἰσθήσεις των καί θά εἶναι σάν νεκροί ἀπό τόν φόβον δι' αὐτά, πού θά βλέπουν, καί διά

τά άλλα μεγάλα κακά, πού θά περιμένουν νά ἐπιπέσουν ἐναντίον τῆς οἰκουμένης. Διότι αἱ δυνάμεις, πού κρατοῦν τήν ἄρμονίαν τοῦ σύμπαντος, θά σαλευθοῦν καί θά κλονισθοῦν.

- 27 Καί τότε θά ἴδουν τόν υἱόν τοῦ ἀνθρώπου νά ἔρχεται ἐπάνω εἰς ὀλόφωτον νεφέλην μέ δύναμιν καί δόξαν πολλήν.
- 28 Ὅταν δέ θά ἀρχίσουν αὐτά νά γίνονται, σεῖς οἱ πιστοί ὁπαδοί μου, σηκωθῆτε ἐπάνω γεμᾶτοι ἐλπίδα καί σηκῶστε τά κεφάλια σας πρός τόν οὐρανόν ὄχι μέ φόβον, ἀλλά μέ χαράν καί ἐλπίδα, διότι πλησιάζει πλέον ἡ ἀπαλλαγὴ ἀπό τά δεινά τῆς παρουσίας ζωῆς καί ἡ ἔνδοξος σωτηρία σας εἰς τήν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν».
- 29 Εἶπε δέ εἰς αὐτούς καί μίαν παραβολήν· «παρατηρῆστε τήν συκιά καί ὅλα τά δένδρα.
- 30 Ὅταν ἔχουν ἀρχίσει νά βγάζουν φύλλα καί ἄνθη, μόνοι σας καταλαβαίνετε καί γνωρίζετε ὅτι τό θέρος εἶναι πλέον κοντά.
- 31 Ἔτσι καί σεῖς, ὅταν ἴδετε νά γίνονται αὐτά, πού σᾶς εἶπα, νά ξέρετε ὅτι εἶναι κοντά ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἡ χαρά καί ἡ μακαριότης τῶν δικαίων.
- 32 Σᾶς διαβεβαιώνω δέ, ὅτι ὅσα σᾶς εἶπα διά τήν τρομεράν καταστροφήν τῆς Ἱερουσαλήμ καί ὄχι μόνο, θά πραγματοποιηθοῦν ὅλα πρὶν περάσῃ ἡ γενεά αὐτή.
- 33 Ὁ οὐρανός καί ἡ γῆ, πού φαίνονται τόσον μόνιμα καί ἀσάλευτα, θά περάσουν καί θά φύγουν, οἱ λόγοι μου ὅμως δέν θά περάσουν, ἀλλά θά πραγματοποιηθοῦν ἕως καί τήν τελευταίαν λεπτομέρειάν των.
- 34 Προσέχετε δέ τούς ἑαυτούς σας, μήπως γίνουν βαρεῖς οἱ καρδιές σας καί ἀσυγκίνητες εἰς τόν λόγον τοῦ Θεοῦ ἀπό τήν κραιπάλην καί ἀπό τήν μέθην καί ἀπό τās βασανιστικὰς φροντίδας τῆς παρουσίας ζωῆς. Νά εἴσθε ἄγρυπνοι, μήπως τυχόν καί μέσα εἰς τήν κατάστασιν αὐτὴν τῆς πνευματικῆς χαλαρώσεως καί παραζάλης πέσῃ ἐπάνω σας ἔξαφνα ἡ μεγάλη ἐκείνη ἡμέρα τῆς δευτέρας παρουσίας.
- 35 Διότι πράγματι σάν παγίδα θά ἔλθῃ ἡ ἡμέρα ἐκείνη καί θά συλλάβῃ ἀπροετοιμάστους ὅλους αὐτούς, οἱ ὅποιοι ξένοιαστοὶ εἰς τήν ἀμαρτωλήν καί κοσμικὴν ζωήν των κάθονται ἐπάνω εἰς τήν γῆν.

- 36 Νά εἴσθε λοιπόν ἄγρυπνοι καί νά προσεύχεσθε κάθε ὥραν καί στιγμίν, νά σᾶς δώσῃ ὁ Θεός χάριν καί δύναμιν, διά νά ἀποφύγετε ὅλα αὐτά τά φοβερά, πού πρόκειται νά γίνουν καί νά σταθῆτε μέ θάρρος καί χαράν ἐμπρός εἰς τόν υἱόν τοῦ ἀνθρώπου».
- 37 Τάς ἡμέρας δέ ἐκεῖνας ἐδίδασκε ὅπως καί πρῶτα ὁ Κύριος εἰς τό ἱερόν, κατά δέ τήν νύκτα ἔβγαινε ἀπό τήν Ἱερουσαλήμ καί ἔμενε εἰς τό ὄρος, πού ἐκαλεῖτο «ὄρος τῶν Ἑλαιῶν».
- 38 Καί ὁλος ὁ λαός πρωῖ-πρωῖ ἤρχετο εἰς αὐτόν μέσα πρός τάς αὐλάς τοῦ ναοῦ, διά νά τόν ἀκούῃ.

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΕΣ ΔΙΕΥΚΡΙΝΗΣΕΙΣ

Τά λόγια τοῦ Κυρίου μας στό ΚΔ΄ κατά Ματθαῖον καί ΚΑ΄ κατά Λουκά ἀναφέρονται κυρίως σέ δύο σημαντικά γεγονότα:

- A) Στήν καταστροφή τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος καί
B) Στό Τέλος τοῦ κόσμου.

Ἄλλοτε ὁ Κύριός μας ἀναφέρεται μόνο στήν καταστροφή τοῦ Ναοῦ. Ἄλλοτε μόνο στή Δευτέρα Παρουσία Του. Καί ἄλλοτε καί στά δύο ταυτόχρονα.

Παράδειγμα γιά τό Α΄

«ὅταν δέ ἴδῃτε κυκλουμένην ὑπό στρατοπέδων τήν Ἱερουσαλήμ, τότε γινώτε ὅτι ἤγγικεν ἡ ἐρήμωσις αὐτῆς» (Λουκ. κα΄, 20).

Παράδειγμα γιά τό Β΄

«καί τότε ὄψονταί τόν υἱόν τοῦ ἀνθρώπου ἐρχόμενον ἐν νεφέλῃ μετὰ δυνάμεως καί δόξης πολλῆς» (Λουκ. κα΄, 27).

Παραδείγματα για τό Γ΄

«ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι οὐ μὴ παρέλθῃ ἡ γενεά αὕτη ἕως ἂν πάντα γένῃται» (**Λουκ. κα΄, 32**).

«ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐ μὴ παρέλθῃ ἡ γενεά αὕτη ἕως ἂν πάντα ταῦτα γένῃται» (**Ματθ. κδ΄, 34**).

Τό συγκεκριμένο ἐδάφιο, ἔχει διπλή ἐφαρμογή. Ἐναφέρεται ταυτόχρονα καί εἰς τὴν καταστροφὴν τῆς Ἱερουσαλήμ, πού δέν παρήλθε ἡ γενεά πού σταύρωσε τὸν Χριστόν, μέχρι πού καταστράφηκε ὁ Ναός τους, ὅπως εἶχε προφητεύσει σπὴν ἀρχὴ τοῦ ΚΔ΄ κεφαλαίου, ἀλλὰ καί στὰ ἔσχατα χρόνια ὅπου, ἡ γενεά πού θά δεῖ τούς Ἰουδαίους νά ξαναπαίρνουν τὴν Ἱερουσαλήμ δέ θά παρέλθει ἕως ὅτου ἔρθει τὸ τέλος τοῦ κόσμου.

Κεφάλαιον

5

Β' ΠΡΟΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΙΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

- Ἐρωτῶμεν δέ ὑμᾶς, ἀδελφοί, ὑπέρ τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καί ἡμῶν ἐπισυναγωγῆς ἐπ' αὐτόν,
- 2 εἰς τό μή ταχέως σαλευθῆναι ὑμᾶς ἀπό τοῦ νοός μήτε θροεῖσθαι μήτε διά πνεύματος μήτε διά λόγου μήτε δι' ἐπιστολῆς ὡς δι' ἡμῶν, ὡς ὅτι ἐνέστηκεν ἡ ἡμέρα τοῦ Χριστοῦ.
- 3 μή τις ὑμᾶς ἐξαπατήσῃ κατά μηδένα τρόπον· ὅτι ἐάν μή ἔλθῃ ἡ ἀποστασία πρῶτον καί ἀποκαλυφθῇ ὁ ἄνθρωπος τῆς ἀμαρτίας, ὁ υἱός τῆς ἀπωλείας,
- 4 ὁ ἀντικείμενος καί ὑπεραιρόμενος ἐπί πάντα λεγόμενον Θεόν ἢ σέβασμα, ὥστε αὐτόν εἰς τόν ναόν τοῦ Θεοῦ ὡς Θεόν καθίσει, ἀποδεικνύντα ἑαυτόν ὅτι ἐστί Θεός.
- 5 Οὐ μνημονεύετε ὅτι ἔτι ὢν πρὸς ὑμᾶς ταῦτα ἔλεγον ὑμῖν;
- 6 καί νῦν τό κατέχον οἴδατε, εἰς τό ἀποκαλυφθῆναι αὐτόν ἐν τῷ ἑαυτοῦ καιρῷ·
- 7 τό γάρ μυστήριον ἤδη ἐνεργεῖται τῆς ἀνομίας, μόνον ὁ κατέχων ἄρτι ἕως ἐκ μέσου γένηται·
- 8 καί τότε ἀποκαλυφθήσεται ὁ ἄνομος, ὃν ὁ Κύριος ἀναλώσει τῷ πνεύματι τοῦ στόματος αὐτοῦ καί καταργήσει τῇ ἐπιφανείᾳ τῆς παρουσίας αὐτοῦ·

- 9 οὐ ἔστιν ἡ παρουσία κατ' ἐνέργειαν τοῦ σατανᾶ ἐν πάσῃ δυνάμει καὶ σημείοις καὶ τέρασι ψεύδους
- 10 καὶ ἐν πάσῃ ἀπάτῃ τῆς ἀδικίας ἐν τοῖς ἀπολλυμένοις, ἀνθ' ὧν πῖν ἀγάπην τῆς ἀληθείας οὐκ ἐδέξαντο εἰς τό σωθῆναι αὐτούς·
- 11 καὶ διὰ τοῦτο πέμψει αὐτοῖς ὁ Θεός ἐνέργειαν πλάνης εἰς τό πιστεῦσαι αὐτούς τῷ ψεύδει,
- 12 ἵνα κριθῶσι πάντες οἱ μὴ πιστεύσαντες τῇ ἀληθείᾳ, ἀλλ' εὐδοκήσαντες ἐν τῇ ἀδικίᾳ.
- 13 Ἡμεῖς δέ ὀφείλομεν εὐχαριστεῖν τῷ Θεῷ πάντοτε περὶ ὑμῶν, ἀδελφοί ἠγαπημένοι ὑπὸ Κυρίου, ὅτι εἴλετο ὑμᾶς ὁ Θεός ἀπ' ἀρχῆς εἰς σωτηρίαν ἐν ἀγιασμῷ Πνεύματος καὶ πίστει ἀληθείας,
- 14 εἰς ὃ ἐκάλεσεν ὑμᾶς διὰ τοῦ εὐαγγελίου ἡμῶν εἰς περιποίησιν δόξης τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.
- 15 Ἄρα οὖν, ἀδελφοί, στίκετε, καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν.
- 16 Αὐτός δέ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός καὶ ὁ Θεός καὶ πατήρ ἡμῶν, ὁ ἀγαπήσας ἡμᾶς καὶ δούς παράκλησιν αἰώνιαν καὶ ἐλπίδα ἀγαθὴν ἐν χάριτι,
- 17 παρακαλέσαι ὑμῶν τὰς καρδίας καὶ στηρίξαι ὑμᾶς ἐν παντί λόγῳ καὶ ἔργῳ ἀγαθῷ.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

- 1 Σᾶς παρακαλοῦμεν δέ, ἀδελφοί, ὡς πρὸς τὴν Δευτέραν Παρουσίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς συγκενιρώσεως ἡμῶν πλησίον του,
- 2 νά μὴ συναρπασθῆτε ταχέως καὶ σαλευθῆτε ἀπὸ τὴν λογικὴν καὶ ἀντικειμενικὴν σκέψιν τοῦ νοῦ σας οὔτε νά ταρασσεσθε καὶ ἀνησυχῆτε οὔτε ἀπὸ προφητικόν τάχα χάρισμα τοῦ πνεύματος οὔτε ἀπὸ λόγον οὔτε ἀπὸ ἐπιστολῆν, διὰ τὰ ὅποια θά προσπαθήσουν νά σᾶς πείσουν, ὅτι τάχα προέρχονται ἀπὸ ἡμᾶς καὶ διὰ τῶν ὁποίων σᾶς εἰδοποιοῦμεν τάχα ἡμεῖς, ὅτι ἔχει φθάσει ἡ ἡμέρα τοῦ Χριστοῦ.
- 3 Λάβετε τὰ μέτρα σας νά μὴ σᾶς ἐξαπατήσῃ κανεὶς κατὰ κανένα τρόπον· διότι ἡ Δευτέρα Παρουσία τοῦ Κυρίου δέν θά ἔλθῃ, ἐάν προ-

γουμένως δέν ἔλθη ἡ ἀποσκίρτησις πολλῶν ἀπό τήν πίστιν, συνέπεια τῆς σκληρύνσεώς των ἐξ αἰτίας τῶν ἁμαρτιῶν των καί δέν φανερωθῆ ὁ ἄνθρωπος, ὁ κατ' ἐξοκὴν ἁμαρτωλός καί ὑποκινητής πρὸς κάθε ἁμαρτίαν, ὁ υἱός τῆς ἀπωλείας,

- 4 ὁ ἐχθρός καί ἀντίπαλος τοῦ Θεοῦ καί τῆς ἀληθείας καί ὁ ὁποῖος θά ἐξυψῶνῃ τόν ἑαυτόν του καί θά τόν θέτῃ παραπάνω ἀπό κάθε ἄλλον, πού ὀνομάζεται θεός ἢ ἀπό κάθε ἄλλον πού θά ἀπολαμβάνῃ σεβασμόν καί λατρείαν ἐκ μέρους τῶν ἀνθρώπων. Τόσον δέ πολύ θά ἀλαζονευθῆ αὐτός, ὥστε θά καθίσῃ ὡς θεός εἰς τόν ναόν τοῦ Θεοῦ καί θά προσπαθῆ μέ πονηρά καί δόλια τεχνάσματα νά ἀποδείξῃ τόν ἑαυτόν του, ὅτι εἶναι θεός.
- 5 Δέν ἐνθυμεῖσθε, ὅτι σᾶς τά ἔλεγα αὐτά, ὅταν ἀκόμα ἤμουν μεταξύ σας;
- 6 Καί γνωρίζετε τώρα, ποῖον εἶναι ἐκεῖνο, τό ὁποῖον συγκρατεῖ καί ἐμποδίζει τόν ἄνομον νά ἀποκαλυφθῆ ἐνωρίτερα, διά νά φανερωθῆ αὐτός εἰς τόν καιρόν, πού τοῦ ἔχει καθορισθῆ ἀπό τόν Θεόν.
- 7 Διότι τώρα ἡ δρᾶσις καί τό ἔργον τῆς ἀνομίας ἐνεργεῖται καί ἐπεκτείνεται κατὰ τρόπον ἀκόμη μυστικόν, ὥστε νά μή εἶναι ἐξ ὀλοκλήρου φανερόν. Καί τοῦτο διότι ὑπάρχει κάποιος, πού ἐμποδίζει τόν ἄνομον νά ἐκδηλωθῆ μέ ὄλην αὐτοῦ τήν θρασύτητα καί ἀναισχυντίαν. Καί ἔτσι ἡ πλήρης ἐμφάνισις τοῦ ἀνόμου θά γίνῃ, ὅταν τό ἐμπόδιον αὐτό λείψῃ ἀπό τό μέσον.
- 8 Καί τότε θά ξεσκεπασθῆ καί θά φανερωθῆ ὁ ἄνομος, τόν ὁποῖον ὁ Κύριος θά ἐξολοθρεύσῃ καί θά ἀφανίσῃ τόσον εὐκόλα, σάν μέ ἕνα φύσημα ἀπλῶς τοῦ στόματός του καί θά τόν ἐξουδετερώσῃ μέ τήν ἐνδοξον ἐμφάνισιν τῆς παρουσίας του.
- 9 Αὐτοῦ δέ τοῦ ἀνθρώπου τῆς ἀνομίας ἡ παρουσία καί ἡ ἐμφάνισις θά γίνεταί τότε μέ κάθε δύναμιν, μέ σημεῖα καί τέρατα ψευδῆ καί διαβολικά, τά ὁποῖα θά ἐνεργῆ ὁ διάβολος, πού θά χρησιμοποιοῖ αὐτόν σάν ὄργανόν του.
- 10 Θά γίνῃ ἀκόμη ἡ ἐμφάνισις του μέ κάθε μέσον καί εἶδος ἀπάτης, πού θά εἶναι καρπός τῆς ἀδικίας, πού θά ἐπικρατήσῃ μεταξύ ἐκείνων πού θά εἶναι προωρισμένοι ἐξ αἰτίας των διά τήν ἀπώλειαν, ἐπειδή δέν ἐδέχθησαν νά ἀγαπήσουν καί κάμουν κτῆμα των τήν ἀλήθειαν, διά νά σωθοῦν.

- 11 Καί διά τοῦτο θά παρακωρήσῃ ὁ Θεός νά ἔλθῃ καί ἐκδηλωθῇ εἰς αὐτούς ἐνέργεια πονηρά, διά νά πιστεύσουν αὐτοί εἰς τό ψεῦδος,
- 12 καί ἔτσι νά κατακριθοῦν ὅλοι ὅσοι δέν ἐπίστευσαν εἰς τήν ἀλήθειαν, ἀλλ' ἐδέχθησαν καί ἠκολούθησαν μέ εὐχαρίστησιν καί προθυμίαν τήν ἀδικίαν.
- 13 Ἡμεῖς ὅμως, ἀδελφοί, ὀφείλομεν νά εὐχαριστοῦμεν τόν Θεόν πάντοτε διά σᾶς, πού ἔχετε ἀγαπηθῆ ἀπό τόν Κύριον, διότι σᾶς ἐξέλεξεν ὁ Θεός ἀπ' ἀρχῆς, διά νά δεχθῆτε τήν σωτηρίαν μέ τόν ἅγιον Πνεῦμα, καί τήν πίστιν καί τήν παραδοχήν τῆς ἀληθείας τοῦ Θεοῦ.
- 14 Εἰς τήν σωτηρίαν δέ αὐτήν σᾶς ἐκάλεσε μέ τό Εὐαγγέλιον πού ἡμεῖς κηρύττομεν, διά νά ἀποκίσητε ἔτσι ὡς μόνιμον ἰδικόν σας θησαυρόν τήν δόξαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.
- 15 Ἄρα, λοιπόν, ἀδελφοί, σταθῆτε στερεοί καί ἀμετακίνητοι καί κρατεῖτε σφικτά τās παραδόσεις, πού ἔχετε διδαχθῆ εἴτε μέ τό προφορικόν μας κήρυγμα, εἴτε μέ ἐπιστολήν μας.
- 16 Αὐτός δέ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός καί ὁ Θεός καί Πατήρ ἡμῶν, ὁ ὁποῖος τόσον πολύ μᾶς ἠγάπησε καί ἔδωκε παρηγορίαν αἰώνιαν καί ἀνεξάντλητον καί μᾶς ἐχορήγησε μέ τήν χάριν του τήν ἐλπίδα τῶν ἀγαθῶν τοῦ οὐρανοῦ,
- 17 εἴθε νά παρηγορήσῃ τās καρδίας σας καί νά σᾶς στηρίξῃ εἰς κάθε διδασκαλίαν του καί εἰς κάθε ἔργον ἀγαθόν.

Κεφάλαιον

6

Η ΑΠΟΣΤΑΣΙΑ

«Μή τις ὑμᾶς ἐξαπατήσῃ κατὰ μηδένα τρόπον· ὅτι ἐάν μή ἔλθῃ ἡ ἀποστασία πρῶτον καί ἀποκαλυφθῇ ὁ ἄνθρωπος τῆς ἁμαρτίας, ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας, ὁ ἀντικείμενος καὶ ὑπεραιρόμενος ἐπὶ πάντα λεγόμενον Θεόν ἢ σέβασμα, ὥστε αὐτόν εἰς τὸν ναόν τοῦ Θεοῦ ὡς Θεόν καθίσει, ἀποδεικνύντα ἑαυτὸν ὅτι ἐστὶ Θεός». (Β΄ Θεσ. β΄, 3-4)

Ενα ἀπὸ τὰ σημεῖα πού ὀπωσδήποτε θὰ προηγηθοῦν τῆς Δευτέρας Παρουσίας τοῦ Κυρίου μας καὶ τοῦ Ἐπιχρίστου εἶναι «ἡ ἀποστασία» πού ἀναφέρει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στὴν Β΄ πρὸς Θεσσαλονικεῖς Ἐπιστολή του. Γράφει συγκεκριμένα:

«Προσέξτε, νὰ μὴ σᾶς κοροϊδέψῃ καὶ σᾶς ἐξαπατήσῃ κανεὶς κατὰ κανένα τρόπον· διότι ἡ Δευτέρα Παρουσία τοῦ Κυρίου δέν θὰ ἔλθῃ, ἐάν προηγουμένως δέν ἔλθῃ ἡ ἀποστασία, ἡ ἀποσκίρτησις πολλῶν ἀπὸ τὴν πίστιν, συνέπεια τῆς σκληρύνσεώς των ἐξ αἰτίας τῶν ἁμαρτιῶν των καὶ δέν φανερωθῇ ὁ ἄνθρωπος, ὁ κατ' ἐξοχὴν ἁμαρτωλὸς καὶ ὑποκινητὴς πρὸς κάθε ἁμαρτίαν, ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας, ὁ ἐχθρὸς καὶ ἀντίπαλος τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἀληθείας καὶ ὁ ὁποῖος θὰ ἐξυψώσῃ τὸν ἑαυτὸν του καὶ θὰ τὸν θέτῃ παραπάνω ἀπὸ κάθε ἄλλον, πού ὀνομάζεται Θεός ἢ ἀπὸ κάθε ἄλλον πού θὰ ἀπολαμ-

βάνη σεβασμόν και λατρείαν εκ μέρους τῶν ἀνθρώπων. Τόσον δέ πολύ θά ἀλαξονευθῆ αὐτός, ὥστε θά καθίσῃ ὡς θεός εἰς τόν ναόν τοῦ Θεοῦ καί θά προσπαθῆ μέ πονηρά καί δόλια τεχνάσματα νά ἀποδείξῃ τόν ἑαυτόν του, ὅτι εἶναι θεός» (**Β' Θεο. β', 3-4**).

Ποιά εἶναι ὁμως αὐτή «ἡ ἀποστασία» πού ἀναφέρει ὁ Ἄπόστολος;
Ἡ ἀποστασία ἔχει τριπλή σημασία.

Πρῶτον: Ἄποστασία τῶν ἀνθρώπων ἀπό τό Θεό καί τήν πίστη τους πρὸς Αὐτόν.

Δεύτερον: Ἄποστασία τῶν ἀνθρώπων ἀπό τούς νόμους, τίς ἀξίες καί τά ἠθικά διδάγματα τοῦ Εὐαγγελίου μας.

Τρίτον: Ἄποστασία τῶν ἀνθρώπων ἀπό τήν Πίστη μας, τά δόγματά μας καί τήν Ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ.

Ἡ Ἀποστασία ἀπό τόν Θεόν καί τούς Νόμους Του

Ἄς δοῦμε κατ' ἀρχάς ὀλίγα, γιά τήν πρώτη καί δεύτερη περίπτωση τῆς ἀποστασίας. Σήμερα πλέον οἱ ἄνθρωποι, δέν προσκυνοῦν καί δέν πιστεύουν στόν Ἀληθινό Θεό.

Προσκυνοῦν καί πιστεύουν ἄλλες, σύγχρονες θεότητες, πού τούς ἱκανοποιοῦν τά πάθη καί τίς ἀδυναμίες τους, πού δέν ἔχουν πολλές ἐντολές, πού δέν τούς λένε πολλά «Μή» καί «Ὅχι», πού τούς ἀφήνουν νά κάνουν ὅ,τι θέλουν καί ὅποτε τό θέλουν, ἀνεξάρτητα ἐάν εἶναι κακό ἢ ὄχι, ἐάν βλάπεται ὁ συνάνθρωπός τους ἢ ὄχι.

Ἐάν κανεῖς, «σῶας ἔχων τās φρένας», ρίξει μιά ματιά στήν σύγχρονη κοινωνία μας, θά διαπιστώσει πέραν πάσης ἀμφιβολίας, ὅτι οἱ ἄνθρωποι γενικά, χριστιανοί καί μή, ἔχουν ἐκτροχιασθεῖ τελείως.

- Μιά ματιά στό «Hollywood» καί στίς ταινίες του, θά μᾶς πείσει...
- Μιά ματιά στά νυκτερινά κέντρα, θά μᾶς πείσει...
- Μιά ματιά στά γήπεδα, ὅταν παίζουν οἱ διάφορες ὀμάδες καί στίς ἀμοιβές τῶν παικτῶν, θά μᾶς πείσει...
- Μιά ματιά στήν πολιτική καί στούς πολιτικούς, θά μᾶς πείσει...
- Μιά ματιά στά «τυχερά» παιχνίδια πού ξεφυτρώνουν συνέχεια, θά μᾶς πείσει...

- Μιά ματιά στίς ποικίλες διαφημίσεις καί έκπομπές γιά μέντιουμ, μάγους, ταχυδακτυλουργούς, χαρτορίχτρες, καφετζούδες, ώροσκόπια, τάρω καί άλλα παρόμοια, θά μᾶς πείσει...
- Μιά ματιά στά «κακόφημα στέκια» καί στούς οἴκους ἀνοχῆς, θά μᾶς πείσει...
- Μιά ματιά στά περίπτερα, τί ἔχουν ἀναρτημένα καί τί πουλᾶνε, θά μᾶς πείσει...
- Μιά ματιά στά ποικίλα περιοδικά καί ἐφημερίδες, τί περιλαμβάνουν στήν ὕλη τους, θά μᾶς πείσει...
- Μιά ματιά στά προγράμματα τῆς τηλεόρασεως καί πάλι θά μᾶς πείσει...

Εἶναι πλέον ὅλα αὐτά, τά γήπεδα, οἱ διάφοροι παίχτες, οἱ τραγουδιστές, οἱ ἠθοποιοί, οἱ πολιτικοί, τά μέντιουμ, τά τυχερά παιγνίδια, τό χρῆμα, ἡ δόξα, οἱ ἀπολαύσεις, οἱ ἡδονές, ἡ σαρκολατρία, τό sex καί ἄλλα πολλά, οἱ σύγχρονες θεότητες γιά τούς νέους καί ὄχι μόνον.

Εἶναι δέ ἐνδεικτικό ὅλης αὐτῆς τῆς καταστάσεως, τῆς «ἀποστασίας» καί τοῦ κλονισμοῦ τῆς πίστεως τῶν ἀνθρώπων πρὸς τόν ἀληθινό Θεό, τό γεγονός ὅτι πρόσφατα σέ ἐρώτημα: «Πιστεύετε σπὴν ὕπαρξη τῶν ἐξωγήϊνων καί ὅτι αὐτοί θέλουν νά ἔλθουν σέ ἐπικοινωνία μαζί μας;» ἀπό τὴν ἐκπομπή: «Οἱ Πύλες τοῦ Ἄνεξιγήτου» στό κανάλι ALTER, 12/3/06 τό ἀποτέλεσμα ἦταν ἐντυπωσιακό. Ἡ συντριπτική πλειοψηφία πάρα πολλῶν τηλεθεατῶν, τὸ 85%, εἶπαν ΝΑΙ, καί μόλις ἓνα 15%, εἶπαν ΟΧΙ.

Ἡ Ἀποστασία ἀπὸ τὴν Πίστι

Ἄς δοῦμε ὅμως καί γιά τὴν τρίτη περίπτωση, ἐκείνη τῆς ἀποστασίας ἀπὸ τὴν Πίστι, τά δόγματα καί τὴν Ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ.

Ἐάν ἐν συντομία ρίξουμε ἓνα βλέμμα σέ διάφορα σημαντικά θέματα τῆς Πίστεώς μας, θά διαπιστώσουμε ὅτι πράγματι ἡ ὀρθή Πίστι καί ἡ ἀλήθεια σέ πολλά θέματα, ἔχει χαθεῖ ἢ ἀλλοιωθεῖ ἐπικίνδυνα. Ὅπως στό ὅτι:

- α) Πολλοί πλέον δέν πιστεύουν ὅτι ἡ Ἁγία Γραφή, Παλαιά καί Καινὴ Διαθήκη, εἶναι Θεόπνευστη.
- β) Πολλοί «ὀρθόδοξοι» σήμερα πιστεύουν, ὅτι ἔχουν μέρος τῆς ἀληθείας καί ἄλλες κακόδοξες καί αἰρετικές «ἐκκλησίες» καί ὁμολογίες

- καί ὅτι, ὅλες μαζί οἱ «ἐκκλησίες» τοῦ κόσμου, ἀποτελοῦν τήν ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἐπί τῆς γῆς (Ἡ Αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καί ἡ θεωρία τῶν κλάδων).
- γ) Κατά τήν τέλεση τοῦ Μυστηρίου τοῦ Βαπτίσματος δέν τελεῖται πλέον, ἀπό πολλούς κληρικούς, ἡ τριπλή κατάδυση καί ἀνάδυση, πού εἶναι ἀπαραίτητη γιά τήν ἐγκυρότητα τοῦ Μυστηρίου καί τήν σωτηρία τῶν πιστῶν.
- δ) Οἱ Ἱεροί Κανόνες δέν ἐφαρμόζονται πλέον ἢ ἐφαρμόζονται ἐπιλεκτικά.
- ε) Πολλοί «ὀρθόδοξοι» σήμερα, συμπροσεύχονται καί συλλειτουργοῦν μέ κατεγνωσμένους, καταδικασμένους αἰρετικούς.
- ς) Πολλοί «ὀρθόδοξοι» σήμερα, ἀναγνωρίζουν «ἱερωσύνη» καί διάφορα «μυστήρια» στούς αἰρετικούς.
- ζ) Πολλοί «ὀρθόδοξοι» σήμερα, τελοῦν «μικτούς γάμους». Γάμους δηλαδή, μεταξύ ὀρθοδόξων καί ἀλλοδόξων, ἀκόμη καί μεταξύ ἀλλοθρήσκων, πού ἀπαγορεύονται ρητά ἀπό τάς Οἰκουμενικές Συνόδους (**ΙΔ΄ Κανόνας τῆς Δ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου**).
- η) Σήμερα, δέν διαβάζεται τήν Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀπό πολλούς κληρικούς στήν Ἐκκλησία, τό Συνοδικό τῆς Ὁρθοδοξίας καί τά ἀναθήματα τῶν ἁγίων Πατέρων καί τῆς Ἐκκλησίας κατά τῶν αἰρετικῶν, προφανῶς γιατί δέν τά πιστεύουν ἢ δέν τά νοιώθουν ἢ τούς θεωροῦν ἀδελφούς τους.
- θ) Σήμερα στούς περισσότερους Ἱερούς Ναούς τά μνημόσυνα, τελοῦνται ὄχι τήν ἡμέρα πού ἔχει θεσπίσει ἡ Ἐκκλησία καί οἱ ἅγιοί μας πού εἶναι κυρίως τό Σάββατο (βλέπε Ψυχοσάββατα) ἀλλά τήν Κυριακή, πού εἶναι ἡ ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μας, ἀλλά καί ἡ ἡμέρα τῆς αἰωνίου ζωῆς καί Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, *«ἐνθα οὐκ ἔστι πόνος οὐ λύπη οὐ στεναγμός, ἀλλά ζωή ἀτελεύτητος»*.
- ι) Στό θέμα τῆς Θ. Κοινωνίας, πού ἐνῶ ἡ Ἐκκλησία καί οἱ ἅγιοί μας εἶναι σαφέστατοι, κάθε πότε δηλαδή καί πῶς πρέπει νά κοινωνῶμε, ἄνευ δηλαδή ἰδιαίτερης νηστείας καί ὅσο μπορούμε πιό συχνά, ἀρκεῖ νά ζοῦμε μυστηριακή ζωή, νά μὴν ἔχουμε θανάσιμα ἁμαρτήματα, νά ἔχουμε τήν εὐλογία τοῦ πνευματικοῦ μας καί νά νοιώθουμε «ἄξιοι» νά

πλησιάσουμε τό Ἅγιο Ποτήριο, σύμφωνα μέ τόν Ἄπόστολο Παῦλο. Σήμερα, δυστυχῶς, ἔχουν παρεισφρείσει κυρίως ἀπό εὐσεβοφάνεια καί «ζῆλο οὐ κατ' ἐπίγνωσιν» πολλές ἀνορθόδοξες θέσεις, μέ ἀποτέλεσμα νά ὑπάρχουν τουλάχιστον ἕξι διαφορετικές ἀπόψεις πάνω στό θέμα αὐτό καί οἱ πιστοί δικαιολογημένα νά ἔχουν πάθει σύγχυση.

- ια) Σιγά σιγά προσπαθοῦν νά καταργήσουν τόν θεόδοτο καί ἱερό θεσμό τῆς Νηστείας.
- ιβ) Ἔχουν εἰσελθεῖ πλέον στή ζωή τῶν πιστῶν ἀπαγορευμένες καί βλάσφημες εἰκόνες, πού δέν πρέπει κἄν νά ζωγραφίζονται, ὅπως τῆς λεγομένης «Ἁγίας Τριάδος», ἢ ζωγραφίζονται λάθος ὅπως τῆς Ἄναστασεως κ.ἄ. καί
- ιγ) Στό θέμα τοῦ Ἄντιχρίστου καί τοῦ «666», ὅπου πολλοί κληρικοί καί λαϊκοί λένε καί γράφουν δημόσια ὅτι δέν εἶναι τίποτε, οὔτε καί πρέπει νά ἀνησχοῦμε καθόλου.

Ὅλα αὐτά λοιπόν, καί πολλά ἄλλα, μᾶς ἀνησχοῦν καί μᾶς προβληματίζουν ἰδιαίτερα, κάνοντάς μας νά ἀναρωτηθοῦμε: «Quo Vadis?» ἤτοι πού πηγαίνουμε;

Ἴσως γι' αὐτό καί ἡ Ἱερά Σύνοδος, τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἔγραψε τά κατωτέρω, πρὶν μερικά χρόνια:

«Ἡ ἐποχή μας χαρακτηρίζεται ἀπό τήν ἔκπτωση τῶν πνευματικῶν ἀξιῶν καί τόν κίνδυνο ἀλλοιώσεως τοῦ ὀρθοδόξου φρονήματος. Ἰδιαίτερος ἀνησυχητικός εἶναι τό φαινόμενο πού παρατηροῦνται στό διεθνές πνευματικό καί κοινωνικό στερέωμα, ὅπου ἡ ἰδέα τῆς «συγκρητιστικῆς» παγκοσμιοποιήσεως τείνει νά ἐπιβληθῆ χωρίς καμία διάκριση μεταξύ Ὀρθοδοξίας καί αἵρέσεως, ἀληθείας καί πλάνης, ὑγιοῦς καί νοσηροῦ φρονήματος. Ὁ συνδυασμός ὄλων αὐτῶν, καθώς καί ἡ ἐπιμονή γιά τήν χρησιμοποίηση τοῦ ἀριθμοῦ 666 μᾶς καλοῦν σέ ἀφύπνιση, νήψη, πνευματική ἐγρήγορηση καί ἀμετάθετον ἐλπίδα στήν νίκη τοῦ Χριστοῦ...».

(Ἐγκύκλιος 2641/1998 τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος)

Ἡ Ἀποστασία τῶν πιστῶν

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος βέβαια, μέ τή λέξη ἀποστασία ἀναφέρεται κυρίως στους πιστούς. Οἱ πιστοί ἀποστατοῦν καί ὄχι οἱ ἄπιστοι, οἱ ἄθεοι καί οἱ αἰρετικοί. Αὐτοί εἶναι ἤδη ἀποστάτες, ἔχουν ἤδη λιποτακίσει καί ἀποστατήσει.

Ἀποστασία λοιπόν, εἶναι κυρίως ἡ ἀπομάκρυνση καί ἀποσκίρτηση τῶν πιστῶν, ἀπό τό δρόμο τῆς Ἀλήθειας, τοῦ Θεοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας Του.

Ἄρα, ἐδῶ ὁ Παῦλος, θέλει νά μᾶς πει ὅτι, ὅσο ἐμεῖς πού βρισκόμεθα μέσα σπίν Ἀλήθεια καί σπίν Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία, πιστεύουμε στόν ἀληθινό Θεό καί ἀκολουθοῦμε τίς ἐντολές, τούς νόμους, τά διδάγματα καί τά Ὁρθόδοξα δόγματα Του, δέν πρόκειται νά ἔλθει ὁ Ἀντίχριστος. Μόλις ὅμως καί ἐμεῖς, ὁ «ἐκλεκτός» καί «*περιούσιος λαός τοῦ Θεοῦ*» (**Δευτ. ιδ', 2 καί Α' Πέτρου β', 9**), πού εἴμαστε ὅλοι οἱ ἐπί γῆς Ὁρθόδοξοι, ἀρχίσουμε καί φρονοῦμε, πιστεύουμε, πράττουμε καί κηρύττουμε ἄλλα ἀπό αὐτά πού μᾶς παρέδωσε, τότε πλέον δέν θά ὑπάρχει ἀπό πουθενά ἀντίσταση, πού νά ἐμποδίσει τόν διάβολο νά κυριαρχήσει, στέλνοντας τό «παιδί» του, τόν «υἱό τῆς ἀπωλείας», τόν Ἀντίχριστο.

Καί θά εἶναι ἡ φυσιολογική ἐξέλιξη τῶν πραγμάτων. Γι' αὐτό καί ὁ Ἀπόστολος δέν τόν ὀνομάζει τυχαῖα «υἱό τῆς ἀπωλείας» καί «ἄνθρωπο τῆς ἁμαρτίας».

α) «Υἱό τῆς ἀπωλείας», γιατί ὅπως ἀκριβῶς ὁ Κύριός μας, ἦταν «*Υἱός τοῦ Θεοῦ*» (**Ματθ. ις', 16**) καί «*Υἱός Ἀνθρώπου*» (**Ματθ. ια', 19**) καί ἦλθε ὡς Σωτήρας γιά νά σώσει τόν κόσμο, ἔτσι κατά ἀντιπαράθεση καί στόν ἀντίποδα τοῦ Χριστοῦ, ὁ Ἀντίχριστος θά ἔλθει ὡς «υἱός» τοῦ σατανᾶ, («κατ' ἐνέργεια» τοῦ σατανᾶ βέβαια) ἀλλά καί ὡς παιδί, ὡς «υἱός» τῆς ἀνθρώπινης ἀποστασίας καί ἀπωλείας, «*υἱός τῆς ἀπωλείας*» (**Β' Θεσ. β', 3**) γιά νά καταστρέψει τόν κόσμο.

Δηλαδή ἐπειδή ὁ διάβολος εἶναι ὁ «πατήρ τῆς ἀπώλειας» (Διάβολος-Ἀπολλύων-Ἀπώλεια), κατά συνέπεια καί ὁ Ἀντίχριστος σάν «παιδί» του θά εἶναι «παιδί τῆς ἀπωλείας», γιατί ὄντως θά φέρει τήν ἀπώλεια καί τήν καταστροφή στους ἀνθρώπους, ἀλλά καί στόν ἑαυτό του. Καί

β) τόν ὀνομάζει «*ἄνθρωπο τῆς ἁμαρτίας*» γιατί εἶναι ὁ κατ' ἐξοχήν ἄνθρωπος τῆς ἁμαρτίας, ἀλλά καί ὁ ἄνθρωπος πού θά φέρει καί θά «γεννήσει», ἡ ἁμαρτία τοῦ κόσμου (βλέπε 7^ο κεφάλαιο σχετικά μέ τίς ὠδίνες).

Μάλιστα, ο άγιος Ἰωάννης ο Χρυσόστομος λέγει, ότι «ἀποστασία» αὐτόν τόν ἴδιο τόν Ἀντίχριστο ὀνομάζει ὁ Παῦλος, ἐπειδή θά ὀδηγήσει σπὴν ἀποστασία, πὴν ἀπώλεια καί πὴν καταστροφή, ὅλο τό ἀνθρώπινο γένος.

«Τί ἐστὶν ἡ ἀποστασία»; Αὐτόν καλεῖ τόν ἀντίχριστον ἀποστασίαν, ὡς πολλούς μέλλοντα ἀπολλύναι καί ἀφιστᾶν»^[7] (**Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου**).

Ὁ κατέχων καί τό κατέχον

Ἐάν λοιπόν, δέν ἔλθει προηγουμένως ἡ πλήρης καί ἀπόλυτη «ἀποστασία» τῶν ἀνθρώπων καί τῶν πιστῶν σέ ὅλα, δέν πρόκειται, ἀλλά οὔτε καί μπορεῖ νά ἔλθει ὁ Ἀντίχριστος.

Ὅσο ὑπάρχουν ἄνθρωποι πού προσεύχονται, νηστεύουν, ἐγκρατεύονται, ἀγαποῦν καί πιστεύουν στό Θεό καί τηροῦν τά δόγματα καί τίς ἐντολές Του, δέν μπορεῖ νά ἔλθει ὁ Ἀντίχριστος. Καί δέν μπορεῖ νά ἔλθει, διότι αὐτοί οἱ ἄνθρωποι γίνονται φορεῖς τῆς χάριτος καί εὐλογίας τοῦ Θεοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί διά μέσου αὐτῶν μεταδίδεται ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ στοὺς ὑπόλοιπους ἀνθρώπους καί στόν κόσμο, ἐμποδίζοντας ἔτσι πὴν ἔλευση τοῦ Ἀντιχρίστου. «τό γάρ μυστήριον ἡδὴ ἐνεργεῖται τῆς ἀνομίας, μόνον ὁ κατέχων ἄρτι ἕως ἐκ μέσου γένηται· καί τότε ἀποκαλυφθήσεται ὁ ἄνομος...» (**Β΄ Θεσ. β΄, 7-8**).

Ὅσο λοιπόν ὑπάρχουν αὐτοί, μέ πὴν μεγάλη πίστη καί πὴν ἀπόλυτη ἀγάπη στόν Θεό, θά ὑπάρχει καί ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στόν κόσμο. Καί ὅσο ὑπάρχει ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, «ὁ κατέχων καί τό κατέχον», δέν μπορεῖ μέ τίποτα, μά μέ τίποτα νά ἔλθει «ὁ υἱός τῆς Ἀπωλείας». Λέγει ὁ Χρυσόστομος:

«Εὐλόγα θά μποροῦσε κάποιος νά ἐρωτήσει, τί ἄραγε σημαίνει “τό κατέχον”, καί μετά ἀπό αὐτά νά μάθει γιατί τέλος πάντων ἀναφέρει αὐτό ὁ Παῦλος μέ ἀσάφεια. Τί λοιπόν σημαίνει “τό κατέχον ἀποκαλυφθῆναι αὐτόν”, δηλαδή αὐτό πού ἐμποδίζει; Ἄλλοι λένε ὅτι εἶναι ἡ χάρις τοῦ Πνεύματος, ἄλλοι πάλι ἡ ρωμαϊκή ἐξουσία...»^[8].

(**Ἁγίου Χρυσοστόμου, ΕΠΕ 23, 66**)

Ἄλλοι λοιπόν ἰσχυρίζονται ὅτι εἶναι ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί ἄλλοι ἡ Ρωμαϊκή Αὐτοκρατορία. Ταπεινά πιστεύουμε ὅτι ἰσχύουν καί τά δύο. Καί γιά μέν τήν δευτέρα γνώμη ἐν συντομία ἔχουμε νά ποῦμε τά ἑξῆς.

«Ὁ κατέχων». Ἡ Ρωμαϊκή Αὐτοκρατορία

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μέ τούς ὄρους «ὁ κατέχων» καί τό «κατέχων» ἀναφέρεται καί στή Ρωμαϊκή Αὐτοκρατορία, πού κυριαρχοῦσε τότε καί ἦταν παντοδύναμη. Γι' αὐτό καί τήν ἀναφέρει συνεσκιασμένα μέ τούς ὄρους «ὁ κατέχων» καί «τό κατέχων». Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, πού ἐρμηνεύει τήν συγκεκριμένη ἐπιστολή κλείνει στό ὅτι ὁ Παῦλος σίγουρα ἐννοοῦσε τήν Ρωμαϊκή Αὐτοκρατορία, γιατί διαφορετικά ἐάν ἐννοοῦσε κάτι ἄλλο δέν θά μιλοῦσε μέ ἀσάφεια καί συγκεκριμένα (*Ἁγίου Χρυσοστόμου, ΕΠΕ 23, 66*).

Ἀκόμη δέν πρέπει νά μᾶς διαφεύγει ὅτι ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐγνώριζε πολύ καλῶς, ἀπό τό ὄραμα τοῦ Προφήτη Δανιήλ, (*Κεφ. Ζ'*) ὅτι τό τέταρτον θηρίον, πού ἦταν ἡ Ρωμαϊκή Αὐτοκρατορία, θά ἦταν ἀνίκητο γιά πολλά χρόνια. Οἱ βασιλεῖς δέ καί ἐξουσίες πού θά προήρχοντο ἀπ' αὐτήν θά ἔφθαναν μέχρι καί λίγο πρὶν τό τέλος τοῦ κόσμου, ἐμποδίζοντας τόν ἐρχομό τοῦ Ἀντιχρίστου.

Μπορεῖ ἀκόμη ἐπειδή ἡ Ρωμαϊκή Αὐτοκρατορία θά ἐγίνετο Ὁρθόδοξη μέ τόν Μέγα Κωνσταντῖνο φθάνοντας μέχρι τόν 15^ο αἰῶνα ὡς Νέα Ρώμη στήν Κωνσταντινούπολη καί κατόπιν μέ τούς Τσάρους στήν Μόσχα καί τήν Ρωσία ὡς Τρίτη Ρώμη, μέχρι τόν 20^ο αἰῶνα, αὐτή ἡ δύναμις («ὁ κατέχων» καί τό «κατέχων») καί ἰσχύς καί προστασία τῆς Ὁρθόδοξης Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας πάλι νά ἐμπόδιζαν τήν ἔλευση τοῦ Ἀντιχρίστου.

«Τό κατέχων».

Ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος

Ἄς δοῦμε ὅμως, πρὶν ἐκτενέστερα τήν πρώτη ἐρμηνεῖα, σχετικά μέ τό ὅτι «ὁ κατέχων» καί τό «κατέχων» εἶναι ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ἄς ἐνθυμηθοῦμε λίγο τήν περίπτωση τῶν Σοδόμων καί Γομόρρων.

Όταν ο Ἀβραάμ εὕρισκόταν στή Χεβρώνα, δέχτηκε τήν επίσκεψη τριῶν ἀγγέλων εἰς τύπον τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ἀφοῦ τοὺς φιλοξένησε πλουσιοπάροχα, στή συνέχεια, οἱ δύο ἐκ τῶν τριῶν ἀγγέλων πού ἦταν πραγματικά ἄγγελοι μέ μορφή ἀνθρώπινη «οἱ δέ ἕτεροι δύο ἄγγελοι τῷ ὄντι ἦταν»^[9] (**Ἁγίου Ἰουσίνου Μάρτυρος**), ἐπῆγαν στά Σόδομα καί τά Γόμορρα, νά ἐνημερώσουν τόν Λώι γιά τήν ἐπικείμενη καταστροφή τῶν Σοδόμων καί Γομόρρων, λόγω τοῦ πλήθους καί μεγέθους τῶν ἁμαρτημάτων τους καί ἰδιαίτερα, λόγω τῶν ἀκολάστων καί παρά φύσει πράξεών τους.

Ὁ πρῶτος «ἄγγελος», πού δέν ἦταν ἄλλος ἀπό τό δεύτερο πρόσωπο τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ Σωτήρ τοῦ κόσμου, πού ἐπειδή ἐπρόκειτο νά σαρκωθεῖ ἐμφανιζόταν μέ ἀνθρώπινη μορφή στοὺς Προφήτας καί Δικαίους τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ἔμεινε πίσω μέ τόν Ἀβραάμ. «Βλέπεις ὅτι καί οἱ Προφῆται τότε ἔβλεπον τόν Χριστόν, ἀλλά καθό ἐχώρουν ἕκαστος;»^[10] (**Ἁγίου Κυρίλλου Ἱεροσολύμων**)

«Οἱ τε τῷ Ἀβραάμ ἐπιξενωθέντες ἐπί γραφῆς ἀνακείμενοι, δύο μὲν ἐκατέρωθεν, μέσος δέ ὁ κρείττων, ὑπερέχων τῆ τιμῆ· εἶη δ' ἂν ὁ δεδιλωμένος ἡμῖν Κύριος αὐτός ὁ ἡμέτερος Σωτήρ»^[11] (**Ἁγίου Ἰωάννη Δαμασκνοῦ**).

Όταν κάποια στιγμή ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ (ὁ πρῶτος ἄγγελος) ἀναφέρει στόν Ἀβραάμ, ὅσα πρόκειται νά γίνουν στά Σόδομα καί τά Γόμορρα, ὁ Ἀβραάμ τοῦ λέγει:

- «Κύριε, γνωρίζω ὅτι εἶσαι δίκαιος καί δέν πρόκειται σέ καμμία περίπτωση νά καταστρέψεις μαζί μέ τοὺς κακοὺς, τοὺς ἁμαρτωλοὺς καί τοὺς ἄδικους, τοὺς καλοὺς καί τοὺς δικαίους. Ἐάν λοιπόν, ὑπάρχουν 50 καλοί ἄνθρωποι στά Σόδομα, θά τοὺς καταστρέψεις;»

Καί ἀπαντᾷ ὁ Θεός:

- «Ὅχι· χάριν αὐτῶν τῶν 50 ἀνθρώπων, δέν θά τοὺς καταστρέψω».

Καί τοῦ ξαναλέγει ὁ Ἀβραάμ:

- «Κύριε, ἐάν ὑπάρχουν 45 καλοί ἄνθρωποι στά Σόδομα, θά τοὺς καταστρέψεις;»
- «Καί πάλιν χάριν αὐτῶν τῶν 45 ἀνθρώπων, δέν θά τοὺς καταστρέψω».

Στή συνέχεια δέ, ἐπιμένοντας ὁ Ἀβραάμ συνεχίζει νά ρωτᾷ τό Θεό, γιά τό ἐάν θά κατέστρεφε τά Σόδομα καί τά Γόμορρα, ἐάν θά ἔβρισκε 40 ἢ 30

ἢ 20 ἢ 10 ἢ 5 καλούς καί δικαίους ἀνθρώπους. Καί ὁ Θεός ἀπαντοῦσε στερεότυπα:

- «Ὅχι· ἐάν θά εὕρω στά Σόδομα καί τά Γόμορρα 40 ἢ 30 ἢ 20 ἢ 10 ἢ 5, χάριν αὐτῶν τῶν καλῶν ἀνθρώπων, δέ θά τούς καταστρέψω» (**Γένεσις ιη', 21-33**).

Δέν ὑπῆρχαν οὔτε ΠΕΝΤΕ καλοί καί δίκαιοι ἄνθρωποι, πού νά ἀγαποῦσαν καί νά σέβονταν τό Θεό στά Σόδομα καί τά Γόμορρα τήν ἐποχή ἐκείνη, παρά μόνον τρεῖς, ὁ Λώτ καί οἱ δύο κόρες του.

Γί' αὐτό καί ὁ Θεός «ἀναγκάστηκε» νά τούς καταστρέψει, γιά νά μή δαιωνίζεται τό κακό, καί νά σταματήσει ἐκεῖ τή μεγάλη αὐτή πνευματική καί ἠθική ἐξαθλίωση. Γιά νά μὴν ἐξαπλωθεῖ τό κακό καί σέ ἄλλους τόπους, ἀλλά καί γιά νά γνωρίσουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τῶν ἐπόμενων γενεῶν, πόσο πολύ βδελύσσεται αὐτοῦ τοῦ εἴδους τά Σοδομικά ἀμαρτήματα -ὁμοφυλοφιλικές πράξεις- ἀλλά καί τί μεγάλη τιμωρία τούς ἀναμένει, ὅταν θά ἔλθει ἡ φοβερή ὥρα τῆς Κρίσεως.

Ἐάν θά ὑπῆρχαν λοιπόν πέντε-δέκα πραγματικοί πιστοί, ὁ Θεός χάριν αὐτῶν τῶν πιστῶν ἀνθρώπων, δέν θά κατέστρεφε τά Σόδομα.

Τό ἴδιο ἀκριβῶς, συμβαίνει καί σήμερα. Ἐάν ὑπῆρχαν σπὴν ἐποχή μας ἄνθρωποι πραγματικά πιστοί στό Θεό, δέ θά μπορούσε νά ἔλθει ὁ Ἄντιχριστος, ἀφοῦ αὐτοί οἱ πιστοί θά ἦλκυον τή χάρη τοῦ Θεοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἐμποδίζοντας τόν ἐρχομόν τοῦ «υἱοῦ τῆς ἀπωλείας καί ἀνθρώπου τῆς ἀμαρτίας». Μά, θά πεῖ κάποιος πού ἐρμηνεύει κατά γράμμα τά πάντα, σήμερα δέν ὑπάρχουν, σέ ὁλόκληρο τόν κόσμο πέντε, δέκα πιστοί στό Θεό, γιά νά ἐμποδίσουν τόν ἐρχομό τοῦ Ἄντιχρίστου;

Ἄπάντησις:

Κατ' ἀρχάς, οἱ 5-10 δίκαιοι πού ἔπρεπε τότε νά ὑπάρχουν, δέν ἦταν γιά ὅλη τή γῆ, ἀλλά γιά τήν πόλη τῶν Σοδόμων καί Γομόρρων. Καί οἱ δύο αὐτές πόλεις ἀνῆκαν σπὴν Πεντάπολη καί πού τό πολύ νά εἶχαν ὅλες μαζί, καί οἱ πέντε πόλεις, 5.000-10.000 κατοίκους τήν ἐποχή ἐκείνη. Κατά συνέπεια, οἱ δύο πόλεις Σόδομα καί Γόμορρα ζήτημα νά εἶχαν μαζί, ἀπό 2.000 ἕως 5.000 κατοίκους.

Ἐναλογικά λοιπόν σήμερα, πού ἡ γῆ ἔχει πληθυσμό γύρω στά ἕξι δισεκατομμύρια (6.000.000.000) ἀνθρώπους, θά ἔπρεπε νά ὑπάρχουν περίπου ἕξι ἑκατομμύρια (6.000.000) πιστοί σέ ὁλόκληρο τόν κόσμο, γιά νά μπόρουν μέ τήν προσευχή τους καί τήν ἀγιότητά τους νά ἀποτρέψουν τόν ἐρχομό τοῦ Ἐπιχρίστου.

Προσέξτε, δέν μιλάω γιά τυπικά καί φαινομενικά «πιστούς». Χριστιανοί τῆς ταυτότητος πού λένε. Ἐννοῶ πιστούς πραγματικούς, οὐσιαστικούς, πού νά ζοῦν καί νά βιώνουν τόν Χριστό καί τή μυστηριακή ζωή τῆς Ἐκκλησίας, πού νά ἔχουν ἀρετές καί χαρίσματα, πού νά ἔχουν γίνει κατοικητήρια καί ναοί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Τέτοιους πιστούς ἔννοῶ. Γιατί ἀπό τούς ἄλλους, ὑπάρχουν πολύ περισσότερα ἑκατομμύρια.

Ἐπάρχουν ἄραγε, τόσοι πραγματικοί πιστοί καί ἅγιοι ἄνθρωποι;

Δέ νομίζω. Πολύ δύσκολο σπίν ἐποχή μας. Μπορεῖ νά ὑπάρχουν τόσοι καί ἄλλοι τόσοι καί περισσότεροι, πού νά εἶναι κοντά στό Θεό καί νά ἀγωνίζονται καί νά εἶναι ἄλλοι λιγότερο καί ἄλλοι περισσότερο καλοί καί πιστοί, ἀλλά μέ τήν ἔννοια πού τούς θέλουμε, πραγματικά καί οὐσιαστικά πιστοί καί πνευματικά ἀνασπήματα σάν τῶν Ἁγίων: Χρυσοστόμου, Μ. Βασιλείου, Γρηγορίου, Μ. Ἐπιωνίου, Μ. Ἐθανασίου, Βαρσανουφίου, Μαξίμου Ὁμολογητοῦ, Θεοδώρου Στουδίτου, Δημητρίου, Γεωργίου καί Αἰκατερίνης, Βαρβάρας, Παρασκευῆς, Μαρίας, Φιλοθέης κ.ἄ., δύσκολο νά βρεθοῦνε σήμερα. Καί ἐάν βρεθοῦνε θά εἶναι πάρα πολύ λίγοι, ἔως ἐλάχιστοι.

Κάποτε τόν 4^ο αἰώνα, ὅταν ρωπήθηκαν κάποιοι μοναχοί γιά τό τί θά γίνει τίς ἐπόμενες γενεές, ὁ Ἐπιβᾶς Ἐσχυρίων εἶπε τά ἔξης σημαντικά:

«Οἱ Ἁγιοί Πατέρες τῆς σκήτεως προφήτευσαν περί τῆς ἐσχάτης γενεᾶς: «Πῶς ζοῦμε καί τί πνευματική ἐργασία κάνουμε ἄραγε ἐμεῖς σήμερα», λέγει κάποιος ἀπό τούς πατέρες τῆς σκήτεως; Καί ἀπαντάει ἕνας ἀπό αὐτούς πού λεγόταν Ἐπιβᾶς Ἐσχυρίων καί ἦταν πολύ ἐνάρετος καί μέγας πνευματικά σέ σχέση μέ ὄλους τούς ἄλλους. «Ἐμεῖς προσπαθήσαμε, ἀγωνιστήκαμε καί τηρήσαμε τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ». Καί λένε κάποιοι. «Ἀλήθεια μετά ἀπό ἐμᾶς τί θά πράξουν καί πῶς θά ζοῦν οἱ ἐπόμενοι;» Καί ἀπάντησε ὁ Ἐπιβᾶς Ἐσχυρίων: «Αὐτοί πρόκειται νά ἐργασθοῦν καί νά φθάσουν στά μισά ἀπ' ὅτι μπορέσαμε καί φθάσαμε ἐμεῖς». Καί ἐρώτησαν πάλι. «Καί μετά ἀπ' αὐτούς οἱ μετέπειτα τί θά κάνουν;» Καί ἀπάντησε: «Ἐκεῖνοι δέν πρό-

κειπαι νά ἔχουν κανένα πνευματικό ἔργο καί καμμία οὐσιαστική ἀρετή. Πρόκειται δέ νά τούς ἔλθει πολύ μεγάλος πειρασμός καί ὅσοι μπορέσουν νά ἀντέξουν καί νά τόν ὑπομείνουν μέχρι τέλους, θά φανοῦν ἀνώτεροι ἀπό ὄλους ἡμᾶς καί τούς ἀγίους μας»^[12].

(*Ἄββᾶς Ἰσχυρίων, Γερωνικόν, σελ. 53*)

Ἄλλά καί ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, γράφοντας στόν Τιμόθεον ἔλεγε γιά τά ἔσχατα χρόνια:

«Στά τελευταῖα χρόνια τοῦ κόσμου θά ἔλθουν δύσκολες ἡμέρες διότι οἱ ἄνθρωποι τῶν ἐσχάτων χρόνων θά εἶναι φιλάργυροι, ἀλαζόνες, ὑπερήφανοι, βλάσφημοι, τά παιδιά δέν θά ὑπακούουν στούς γονεῖς, ἀκάριστοι, δέν θά σέβονται τά ἱερά καί τά ὅσια τῆς Πίστεώς μας, δέν θά ἔχουν ἀγάπη καί στοργή μέσα τους, δέν θά συγχωροῦν εὐκόλα, θά διαβάλλουν ὁ ἕνας τόν ἄλλο, δέν θά εἶναι ἐγκρατεῖς, θά εἶναι σάν ἄγρια καί ἀνήμερα θηρία, δέν θά εἶναι φίλοι τοῦ καλοῦ καί ἀγαθοῦ, θά εἶναι προδότες, προπετεῖς, σκοπισμένοι, φίλοι τῶν ἡδονῶν παρά φίλοι τοῦ Θεοῦ, καί τό κυριώτερον θά ἔχουν μία ἐξωτερική ἐμφάνιση καλοῦ καί πιστοῦ ἀνθρώπου, θά γνωρίζουν πολλά γύρω ἀπό τόν Θεόν καί τήν Πίστη του, ἀλλά ἐσωτερικά θά εἶναι ἄδειοι, κενοί, δέν θά ἔχουν τόν Θεόν μέσα τους, οὔτε τίς ἀρετές καί τά χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος»^[13]. (*Β΄ Τιμ. γ΄, 1-5*)

Νομίζω ὅτι πιό ἀκριβῆς περιγραφή τοῦ Παύλου γιά τήν ἐποχή μας, δέ θά μπορούσε νά γίνει. Ἄς δοῦμε ὅμως καί μία ἄλλη διάσταση τοῦ θέματος.

Ἄκόμη καί ἐάν ὑποθέσουμε ἢ «ἀποδείξουμε», ὅτι σήμερα ὑπάρχουν πάρα πολλοί καί πραγματικά πιστοί ἄνθρωποι σέ ὅλον τόν κόσμο, πάλι αὐτοί δέν θά μπορούσαν νά ἀποτρέψουν τόν ἐρχομό τοῦ Ἀντιχρίστου. Καί τοῦτο διότι ὁ Καλός Θεός μας, πού προγνώριζε τά πάντα καί φροντίζει γιά τήν σωτηρία ὅλων τῶν ἀνθρώπων, ἀλλά πολύ περισσότερο τῶν δικῶν Του ἀνθρώπων, ἐπειδή μέρα μέ τή μέρα βλέπει καί ξέρει ὅτι ἡ κατάσταση τοῦ κόσμου ἀντί νά καλύτερεῖ, χειροτερεύει καί οἱ καλοί ἀντί νά αὐξάνουν ὅλο καί λιγοστεύουν καί τό κακό ἀντί νά περιορίζεται ὅλο καί αὐξάνεται, προκειμένου νά μὴν καθοῦν ὅσοι καλοί ἔχουν ἀπομείνει, ἐπιτρέπει νά ἔλθει ὁ Ἀντίχριστος, ἔστω καί ἐάν ὑπάρχει ἰκανός ἀριθμός πραγματικά πιστῶν πού θά μπορούσαν νά ἀποτρέψουν τόν ἐρχομό του.

Ἐπιτρέπει νά ἔρθῃ ὁ Ἄντιχρίστος, προκειμένου νά σωθοῦν οἱ δίκαιοι καί καλοί πού ἤδη ὑπάρχουν, νά μή καθοῦν κάποιοι ἄλλοι πού πρόκειται νά ἐκπέσουν μελλοντικά, ἐάν συνεχισθεῖ τό κακό καί ὁ κόσμος, ἀλλά καί νά τιμωρηθοῦν λιγότερο αὐτοί πού βρίσκονται μακριά ἀπό τόν Θεό καί ὅσο περνάει ὁ καιρός κάνουν περισσότερες καί μεγαλύτερες ἁμαρτίες.

«Ὡσπερ γάρ αἱ ἡμέραι Νῶε...»

Ἄλλά μήπως καί ὁ Κύριός μας, δέν μᾶς εἶπε ἀκριβῶς τά ἴδια πράγματα μέ τόν Ἀπόστολο Παῦλο γιά τήν ἀποστασία, μέ ἄλλα ὅμως λόγια;

Δέν μᾶς εἶπε ὅτι, ὅταν ξαναέλθῃ στή Δευτέρα Παρουσία Του, θά βρεῖ ἄραγε τήν πίστιν στούς ἀνθρώπους; «*ἐλθὼν ἄρα ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, εὐρήσει τήν πίστιν ἐπὶ τῆς γῆς;*» (Λουκ. ιη', 8).

Δέν μᾶς ἀνέφερε τό παράδειγμα τοῦ Νῶε, γιά νά μᾶς ἐνημερώσει καί προειδοποιήσει ὅτι τήν ἐποχή τοῦ Ἄντιχρίστου, τοῦ «*υἱοῦ τῆς ἀπωλείας καί ἀνθρώπου τῆς ἁμαρτίας*», οἱ ἄνθρωποι θά ἔχουν ἀποστατήσει, θά ἔχουν φύγει ἀπό κοντά Του, ἀπό τό δρόμο τῆς Ἀλήθειας, ἀπό τό δρόμο τῆς ἐκκλησίας καί τῆς σωτηρίας, ζώντας μέσα στά διάφορα πάθη τους: μέσα σπὴν πορνεία, σπὴν μοικεία, σπὴν ὁμοφυλοφιλία καί ἀρσενοκοιτία, σπὴν σαρκολατρεία καί στίς διάφορες ἄλλες σαρκικές καί ὑλικές ἡδονές, ὅπως ἀκριβῶς σπὴν ἐποχή τοῦ Νῶε, πού καί γι' αὐτό ἀναγκάστηκε νά τοὺς καταστρέψει τότε;

«*Ὡσπερ δέ αἱ ἡμέραι τοῦ Νῶε, οὕτως ἔσται καί ἡ παρουσία τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου. ὡσπερ γάρ ἦσαν ἐν ταῖς ἡμέραις ταῖς πρό τοῦ κατακλισμοῦ τρώγοντες καί πίνοντες, γαμοῦντες καί ἐκγαμίζοντες, ἄχρι ἧς ἡμέρας εἰσῆλθε Νῶε εἰς τὴν κιβωτόν, καί οὐκ ἔγνωσαν ἕως ἤλθεν ὁ κατακλισμὸς καί ἦρεν ἅπαντας, οὕτως ἔσται καί ἡ παρουσία τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου*» (Ματθ. κδ', 37-39).

Ὅ,τι λοιπὸν γινότανε στίς ἡμέρες τοῦ Νῶε, τό ἴδιο θά γίνεται καί σπὴν ἐποχή τοῦ Ἄντιχρίστου, δηλαδή σπὴν σημερινή μας ἐποχή.

Ὅπως τότε οἱ ἄνθρωποι εἶχαν φύγει καί ἀποστατήσει ἀπὸ πῆ λατρεία τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ καί εἶχαν ὑποδουλωθεῖ στά πάθη τους, ἔτσι ἀκριβῶς καί σήμερα. Οἱ ἄνθρωποι ἔχουν ἀποστατήσει ἀπὸ τὴν Ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας Του καί ὑπηρετοῦν τά πάθη τους.

Καί ὅπως τότε οἱ ἄνθρωποι δέν πίστευαν τόν Νῶε, πού τούς νουθετοῦσε καί τούς καλοῦσε σέ μετάνοια, λέγοντάς τους ὅτι ἔρχεται τό τέλος, ἔτσι ἀκριβῶς καί σήμερα. Οἱ ἄνθρωποι δέν ἀκοῦν ὅποιον ἢ ὅποιους τούς καλοῦν σέ μετάνοια καί ἐπιστροφή στό δρόμο τοῦ Θεοῦ.

Καί ὅπως τότε οἱ ἄνθρωποι, ὄχι μόνο δέν πίστευαν τόν Νῶε, δέν τόν ἄκουγαν καί δέ μετανοοῦσαν, ἀλλά καί τόν κοροΐδευαν, τόν εἰρωνεύονταν καί τόν χλεύαζαν, τόν συκοφαντοῦσαν καί τόν κυνηγοῦσαν, ἔτσι ἀκριβῶς καί σήμερα. Οἱ ἄνθρωποι κοροϊδεύουν, χλευάζουν καί εἰρωνεύονται, ὅσους μιλοῦν γενικά γιά τό Θεό καί πῆ μετάνοια, ιδιαίτερα δέ τώρα ἐπειδή ἐπίκειται ὁ ἐρχομός τοῦ Ἄντιχρίστου καί ἀμέσως μετά ἡ Δευτέρα Παρουσία καί τό τέλος τοῦ ὄρατοῦ κόσμου.

Καί ὅπως τότε ὁ Νῶε, ἐπί 100 ὀλόκληρα χρόνια προσπαθοῦσε νά τούς πείσει ὅτι ἔχει δίκιο φτιάχνοντας ταυτόχρονα καί τήν Κιβωτό, «καί ἐν ἑκατόν ἔτεσι τῆς κιβωτοῦ τεκταινομένης»^[14] (*Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου*) γιά νά τούς ἀποδείξει ὅτι δέν ἀστειεύονταν, καί αὐτοί συνέχιζαν ἥσυχοι καί ἀμέριμνοι πῆ ζωή τους, τρώγοντας, πίνοντας, γλεντώντας, διασκεδάζοντας, παντρεύοντας καί χωρίζοντας τά παιδιά τους καί γενικά ἔχοντας τίς ἀπολαύσεις καί τίς αἰσχρές ἀμαρτίες τους, ἔτσι ἀκριβῶς καί σήμερα.

Ἐδῶ καί 23 χρόνια μέχρι σήμερα (ἀπό τό 1983 πού γεννήθηκε ὁ Ἄντιχριστος) καί 33 μέχρι τό τέλος* ἢ μάλλον τήν ἀρχή τοῦ τέλους, ὁπότε καί θά δοῦν ὄλοι πλέον τήν πραγματικότητα, κάποιοι ἀπό ἐμᾶς τούς Ὁρθόδοξους προσπαθοῦμε νά πείσουμε τούς ἀνθρώπους ὅτι εἴμαστε σπίν ἐποχή

* Τά 33 χρόνια εἶναι ἀκριβῶς τό 1/3 τοῦ χρόνου πού ἔδωσε ὁ Θεός στούς τότε ἀνθρώπους, πού ζοῦσαν πρό τοῦ Νόμου. Σέ τρεῖς περιόδους χωρίζονται οἱ ἐποχές πού ἐζησαν οἱ ἄνθρωποι ἀπό πῆ δημιουργία τους: α) Σπίν ἐποχή πρό τοῦ Νόμου, β) Σπίν ἐποχή τοῦ Νόμου καί γ) Σπίν ἐποχή τῆς Χάριτος.

Ἐάν σέ ἐκείνους πού ζοῦσαν πρό τοῦ Νόμου, ἔδωσε ὁ Θεός περιθώριο 100 χρόνια, σέ μᾶς, πού εἴμαστε σπίν ἐποχή τῆς Χάριτος καί γνωρίζουμε τόσα, εἶναι πολύ λογικό νά μᾶς δώσει λιγότερο περιθώριο, τό 1/3, δηλαδή 33 χρόνια. Πράγματι, ἀπό τότε πού γεννήθηκε ὁ Ἄντιχριστος τό 1983, χωρίς βέβαια τότε νά τό γνωρίζει κανείς, ἄρχισαν «συμπτωματικά» νά μιλοῦν καί νά γράφουν ἀρκετοί σέ ὄλον τόν κόσμο καί σέ μεγάλο βαθμό, γιά τόν Ἄντιχριστο, πῆ Δευτέρα Παρουσία καί τό τέλος τοῦ κόσμου.

του Ἐπιχρίστου, ἀφοῦ τὰ «Σημεῖα τῶν Καιρῶν» βοοῦν γι' αὐτό, καί αὐτοί δέν πείθονται καί δέν δέχονται τίποτε ἀπολύτως καί συνεχίζουν ἥσυχοι καί ἀμέριμνοι πὴν ὅποια ζωή τους, ἀπολαμβάνοντας μετὰ μεγαλυτέρου πάθους τὶς ἡδονές καί τὶς ἀπολαύσεις τους.

Καί ὅπως τότε πράγματι ἔγινε ὁ Κατακλυσμὸς καί κατάλαβαν οἱ ἄνθρωποι ὅτι ὁ Νῶε εἶχε δίκιο, ἀλλὰ ἦταν πλέον πολὺ ἀργά, γιατί ὁ Νῶε εἶχε ἤδη εἰσέλθει σπὴν Κιβωτό καί εἶχε κλείσει τὶς πόρτες καί οὐδεὶς μποροῦσε πλέον νὰ εἰσέλθει σ' αὐτὴν καί νὰ σωθεῖ καί πνίγηκαν ὅλοι ἀνεξαιρέτως, ἔτσι ἀκριβῶς καί σήμερα. Δέ θὰ πιστέψουν ὅλοι οἱ ἀνωτέρω καί θὰ συνεχίσουν ἀνενόκλητοι πὴν ζωή τους, τὶς δουλειές τους καί τὶς ἀμαρτίες τους, σάν νὰ μὴ συμβαίνει ἀπολύτως τίποτε, μέχρι πού σύντομα θὰ ἔλθει ἕνας ἄλλος κατακλυσμὸς, ὁ «κατακλυσμὸς» τοῦ Ἐπιχρίστου, ἀλλὰ καί οἱ «τιμωρίες» τοῦ Θεοῦ καί θὰ τοὺς «πνίξει» ὅλους, πρὶν καλά καλά τὸ καταλάβουν...

Τότε θὰ πεισθοῦν γιὰ τὰ καλά, ἀλλὰ θὰ εἶναι πλέον πολὺ ἀργά, πάρα πολὺ ἀργά, γιατί θὰ ἔχουν χάσει καί αὐτὴ τὴν ζωή, ἀλλὰ καί πὴν ἄλλη πού εἶναι αἰώνια...

«Μακάριοι ἐστέ ὅταν ὄνειδίσωσιν ὑμᾶς καί διώξωσι...»

Οἱ περισσότεροι λοιπὸν ἄνθρωποι, οἱ τὰ ὑλικά φρονοῦντες καί τὰ τοῦ κόσμου, ὅχι μόνον δέ θὰ ἀκούσουν τὸ κάλεσμα καί κήρυγμα τῆς μετανοίας τοῦ Θεοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας Του, ἀλλὰ θὰ χλευάσουν, θὰ κοροϊδεύσουν, θὰ συκοφαντήσουν καί θὰ διώξουν ὅσους θὰ «τολμήσουν» νὰ διακηρύξουν τέτοια πράγματα, τὰ ὅποια θὰ τοὺς χαλάσουν πὴν ἥσυχία καί πὴν ἡρεμία τους, θὰ τοὺς «τρομοκρατήσουν» καί ταυτόχρονα θὰ ἀποκαλύψουν τὰ σκοτεινὰ σχέδια τῶν «ἐπιχρίστων δυνάμεων», καλώντας τους ἐν πολλοῖς τὸν αἰφνιδιασμὸ καί τὰ χρονοδιαγράμματά τους.

Εἶμαι δέ ἀπόλυτα βέβαιος καί πεπεισμένος, ὅτι μόλις κυκλοφορήσει αὐτὸ τὸ ταπεινὸ βιβλίον καί τὸ διαβάσουν ὅλοι αὐτοὶ ἢ πληροφορηθοῦν ὅλα ὅσα καταγράφονται ἐδῶ, γύρω ἀπὸ τὸν Ἐπιχρίστο καί τὴν Δευτέραν Παρουσία τοῦ Κυρίου μας, θὰ ἔχω ἀκριβῶς, ἂν καί ἀνάξιος, πὴν ἴδια ἀντι-

μετώπιση πού είχε και ο Νῶε, όταν τούς καλοῦσε σέ μετάνοια ἐπισημαίνοντάς τους ὅτι πλησιάζει τό τέλος.

Ἄς εἶναι δέν μέ πειράζει. Ἐγώ ἐκτελῶ τό χρέος μου. Τό καθῆκον μου. Τήν ἀποστολή μου καί ἔχω ἥσυχη πίν συνείδησή μου.

Λέγει ὁ χρυσοῦς τῆ γλῶττα Ἰωάννης:

«Καθόλου δέν ὠφελούμεθα, ἄν ἔχωμεν εἰρήνην ἀκόμη καί μέ ὄλους τούς ἀνθρώπους, ἐνῶ ἔχομεν πόλεμον μέ τόν Θεόν ὅπως ἐπίσης καθόλου δέν βλαπτόμεθα, ἀκόμη καί ἄν ὅλοι μᾶς πολεμοῦν, ἐφ' ὅσον ἔχομεν εἰρήνην μέ τόν Θεόν. Ἐξ ἄλλου δέν ἔχομεν καμμίαν ὠφέλειαν, ἄν ὅλοι μᾶς ἐκτιμοῦν, εὐρισκώμεθα ὅμως εἰς ἀντίθεσιν μέ τόν Κύριον. Δέν διατρέχομεν κανένα κίνδυνον, καί ἄν ὅλοι μᾶς ἀποστρέφονται καί μᾶς μισοῦν, ὁ Θεός ὅμως μᾶς ἀποδέχεται καί μᾶς ἀγαπᾷ· καί τοῦτο, διότι ἡ ἀληθινή χάρις καί ἡ ἀληθινή εἰρήνη προέρχονται ἀπό τόν Θεόν»^[15].

(Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου, **ΕΠΕ 18, 26**)

Ὅ,τι καί ἄν μοῦ ποῦν ἢ μοῦ καταλογίσουν ἢ μοῦ κάνουν δέν μέ ἐνδιαφέρει καθόλου, μά καθόλου. Ὁ Κύριός μας, μᾶς προειδοποίησε: «εἰ ἐμέ ἐδίωξαν, καί ὑμᾶς διώξουσιν» (**Ἰω. ιε', 20**) καί «τότε παραδώσουσιν ὑμᾶς εἰς θλίψιν καί ἀποκτενοῦσιν ὑμᾶς, καί ἔσεσθε μισούμενοι ὑπό πάντων τῶν ἐθνῶν διά τό ὄνομά μου» (**Ματθ. κδ', 9**).

Ἀλλά ὅμως, μᾶς ἄφησε καί τούς μακαρισμούς Του, διά ὅσους δοκιμαστοῦν καί ὑποφέρουν ἔνεκεν τοῦ Ὀνόματός Του.

«Μακάριοι οἱ δεδιωγμένοι ἔνεκεν δικαιοσύνης, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. μακάριοί ἐστε ὅταν ὀνειδίωσιν ὑμᾶς καί διώξωσι καί εἴπωσι πᾶν πονηρόν ῥῆμα καθ' ὑμῶν ψευδόμενοι ἔνεκεν ἐμοῦ. χαίρετε καί ἀγαλλιᾶσθε, ὅτι ὁ μισθός ὑμῶν πολὺς ἐν τοῖς οὐρανοῖς...» (**Ματθ. ε', 10-12**).

Αὐτό εἶναι τό σπουδαῖο καί σημαντικό γιά μένα. Ὅλα τά ἄλλα εἶναι δευτερεύοντα, ἀσήμαντα καί ἀνάξια λόγου.

Κλείνοντας τό συγκεκριμένο κεφάλαιο τῆς Ἀποστασίας, θά ἤθελα ἀκόμη νά παρουσιάσω ἓνα ἀξιόλογο ἄρθρο, πού δημοσιεύθηκε πρόσφατα σπίν Ἑφημερίδα «Ὁρθόδοξος Τύπος» καί περιγράφει πολύ πειυχημένα πίν ἔννοια τῆς ἀποστασίας σπίν ἐποχή μας, ἐπιβεβαιώνοντας ὅλα ὅσα γράψαμε ἀνωτέρω, καθώς κι ἓνα προφητικότερο κείμενο τοῦ Ἁγίου Ἰππο-

λόγου στο οποίο περιγράφονται με καταπληκτική ακρίβεια, ακόμα και λεπτομέρειες που αφορούν τόσα συμβαίνουν στην εποχή μας και πιστεύω ότι αποειλεί μία ξεκάθαρη ακτινογραφία όλων των γεγονότων και των σημείων των καιρών, που παρατηρούνται στις μέρες μας.

Ή αξιοπρόσεκτο δέ και αξιοθαύμαστο είναι τό γεγονός, ότι ένω ό Άγιος Ίππόλυτος έζησε μόλις τόν 2^ο και 3^ο μ.Χ. αιώνα, στην αρχή δηλαδή του χριστιανισμού, μπόρεσε και προείδε, προφήτευσε, για πράγματα που θά συμβούν λίγο πριν την συντέλεια -τίς μέρες που βιώνουμε δηλαδή- μέ άπίστευτη σαφήνεια και ακρίβεια!

Περιγράφει επί παραδείγματι καταστάσεις που κατά την εποχή του, ήταν άπιθανο νά συμβούν, όπως «έμπρηστοί άδόκητοι» επί της γης, περιγράφοντας τό μεγάλο πρόβλημα των πυρκαγιών που σημειώνεται στις μέρες μας ή ότι θά γίνονται καταστροφάι των έκκλησιών πανταχού, ότι αί γραφαί θά καταφρονηθούν και θά τραγουδούν παντού διαβολικά ψαματα, οί νέοι δέν θά σέβονται τούς μεγαλυτέρους, τά παιδιά θά κτυπούν τούς γονείς τους, ότι οί δικαστές θά δωροδοκοούνται και άλλα πολλά και αξιοθαύμαστα.

Ήλλά ας δοΰμε τά δύο αυτά συγκεκριμένα κείμενα.

Α΄

“Όλα όσα συμβαίνουν γύρω μας μαρτυρούν, χωρίς καμμία άμφιβολία, ότι ζοΰμε καιρούς έσχάτους, καιρούς χαλεπούς και άποκαλυπτικούς. Ή άποστασία των ανθρώπων από τόν Θεό και τό Νόμο Του έχει πλέον γενικευθή, έχει άγκαλιάσει όλόκληρο τόν χριστιανικό κόσμο και έχει πλέον λάβει κατακλυσμαϊες διαστάσεις. “Όσπερ αί ημέραι του Νωε” είναι οί ημέρες μας. Καί πολύ χειρότερες. Διότι επί Νωε, μπορεί οί άνθρωποι νά είχαν γίνει “σάρκες”, δέν επαντρεύοντο μεταξύ τους όμως οί όμοφυλόφιλοι, ούτε υίοθετοΰσαν παιδιά!

Ή από όλα τά σημεΐα της γης, οί ειδήσεις είναι άσχημες, άπαισιόδοξες, άρνητικές. Τά μηνύματα δυσσοίωνα. Ή ανθρωπότητα ψυχορραγεΐ. Μόνον αναίσθητες και πωρωμένες ψυχές δέν άκούουν τόν επιθανάτιο ρόγχο της.

Αυτή ή άποστασία δέν είναι σάν τίς άλλες. Οί άλλες ήταν μικρές. Αυτή είναι μεγάλη. Οί άλλες ήταν τοπικές. Αυτή είναι παγκόσμια. Οί άλλες (οί περισσότερες) έγινον πρό Χριστού, πριν κηρυχθή ή αλήθεια του Ευαγγελίου στον κόσμο.

Αυτή γίνεται μετά Χριστόν, μετά την λυτρωτική θυσία του Θεανθρώπου επάνω

στόν Σταυρό. Πρόκειται γιά τήν μεγαλύτερη μετά Χριστόν ἀποστασία, τά χαρακτηριστικά γνωρίσματα τῆς ὁποίας πείθουν, ὅτι αὐτή εἶναι ἡ ἀποστασία, γιά τήν ὁποία προφήτευσε ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ὅτι θά προηγηθῆ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Ἀντιχρίστου καί τῆς Β΄ Παρουσίας τοῦ Χριστοῦ. (Β΄ Θεσ. β΄, 3)

Ἡ ἀποχριστιανοποίηση τῶν χριστιανικῶν ἐθνῶν, ὁ ἐπάρατος Οἰκουμενισμός, ἡ ἐγκαθίδρυση μίας πανθηρσκείας ἢ ὑπερθηρσκείας, τήν ὁποίαν ἐπαγγέλλεται ἡ Νέα Ἐποχή, ὁ πανσεξουαλισμός, ὁ γυμνισμός, τά διαζύγια, οἱ ἀμβλώσεις, ἡ πρωτοφανής διαφθορά, εἶναι μερικά μόνο ἀπό τούς δηλητηριώδεις καρπούς, πού κρέμονται ἀπό τό σαπρό τῆς ἀποστασίας αὐτῆς δένδρο.

Τό μυστήριο βέβαια τῆς ἀνομίας ἐνεργεῖται ἤδη ἀπό τήν ἐποχή τῶν Ἀποστόλων (Β΄ Θεσ. β΄, 7). Στίς ἡμέρες μας, ὅμως, ἀποκορυφώνεται. Οἱ δηλητηριώδεις καρποὶ κόβονται, τυλίγονται μέ χρυσό περιτύλιγμα καί προσφέρονται μέ θρασύτητα στόν ἐν πολλοῖς ἀνυποψίαστο κόσμο. Καί αὐτός τούς δέχεται, τούς ξετυλίγει καί τούς γεύεται. Ἡ γεύση τους, ὅμως, εἶναι πικρή καί πολλοί τούς ἀποστρέφονται καί τούς πετοῦν. Ἔχουν ἀκόμη κάποια ἀντισώματα. Μπορεῖ νά μή φλογίζονται ἀπό πίστη σήμερα οἱ περισσότερες ψυχές, παραμένει, ὅμως, ἄσβεστη μία σπίθα μέσα τους. Αὐτή τῆ σπίθα προσπαθοῦν σήμερα νά σβήσουν πολλοί μικροὶ ἀντίχριστοι, οἱ ὁποῖοι προετοιμάζουν τήν ὁδὸ γιά τόν ἐρχομὸ τοῦ μεγάλου Ἀντιχρίστου. Διότι τήν φοβοῦνται. Διότι ἐάν φυσήσῃ κάποιος ἄνεμος, ἡ σπίθα θά δυναμώσῃ, θά γίνῃ φλόγα καί θά καύσῃ αὐτούς καί τά σκοτεινά σχέδιά τους. Γι' αὐτό κτυποῦν μέ μανία τίς ἀξίνες τους στή ρίζα. Γνωρίζουν, ὅτι ἐάν κοπῆ ἡ ρίζα, τό δένδρο τῆς πίστεως θά ξεραθῆ καί θά πέσῃ. Δυναμιτίζουν τό θεμέλιο. Ἐάν τό θεμέλιο ὑποχωρήσῃ, τό οἰκοδόμημα τοῦ χριστιανισμοῦ θά καταρρεύσῃ. Ποία εἶναι ἡ ρίζα; Ποῖο τό θεμέλιο; Εἶναι ἡ Ἁγία Γραφή καί ἰδιαίτερος ἡ θεοπνευστία τῆς. Ἐάν ἡ Ἁγία Γραφή εἶναι θεοπνευστη, ἡ Πίστη μας εἶναι ἀληθινή. Ἐάν δέν εἶναι, τότε «ματαία ἡ πίστις ἡμῶν».

Πῶς θά πληγῆ ἡ θεοπνευστία τῆς Γραφῆς; Μέ τήν διαστρέβλωση τῶν ἱερῶν κειμένων τῆς. Μέ τήν διαστροφή τῶν θείων ἐννοιῶν καί ἀληθειῶν τῆς. Μέ τήν παρερμηνεία τῶν κωρίων τῆς καί τήν ἀμφισβήτηση γεγονότων, πού περιγράφονται σ' αὐτή. Αὐτό εἶναι κυρίως τό ἔργον τῶν ἀθέων, τῶν ἀπίστων καί τῶν αἰρετικῶν...»

(«Ο.Τ.», ἀριθμ. φύλ. 1635 - 17 Μαρτίου 2006, σελ. 3)

Β΄

«Αὐτά τὰ εἶπαμε ἐκ τῶν προτέρων, γιά νά γνωρίσετε τήν ταραχή καί τήν ὀδύνη πού θά ἐπιπέση κατά τούς ἔσχατους καιρούς καί τήν συμπεριφορά ὄλων τῶν ἀνθρώπων μεταξύ τοῦ ἑνός πρὸς τόν ἄλλον καί τόν φθόνον καί τό μῖσος καί τήν φιλονικία πού παρατηροῦνται καί τήν ἀμέλεια τῶν ποιμένων γιά τὰ πρόβατα καί τήν ἔλλειψη διαθέσεως ὑποταγῆς τοῦ λαοῦ πρὸς τούς ἱερεῖς. Γι' αὐτό τό λόγο ὅλοι θά πορεύονται σύμφωνα μέ τήν ἰδίαν θέλησιν. Καί τὰ τέκνα θά σηκώσουν χέρι κατά τῶν γονέων, ἡ γυναίκα θά παραδώσῃ τόν ἄνδρα τῆς στό θάνατο καί ὁ σύζυγος θά ὀδηγήσῃ τή γυναίκα του ὡς ὑπεύθυνα στό δικαστήριον. Οἱ δεσπότες θά συμπεριφερθοῦν πρὸς τούς δούλους τῶν ἀπάνθρωπα καί οἱ δούλοι πρὸς τὰ ἀφεντικά τῶν θά περιβληθοῦν μέ διάθεσι ἀνυποταξίας. Κανείς δέν θά αἰσθάνεται σεβασμόν πρὸς τὰ ἀσπρόμαλλα γηρατειά καί τό κάλλος τοῦ νεωτέρου κανείς δέν θά λυπηθῆ. Οἱ ναοί τοῦ Θεοῦ θά γίνουν σάν ἀπλές κατοικίες καί παντοῦ θά γίνουν καταστροφές τῶν ἐκκλησιῶν. Οἱ Γραφές θά καταφρονηθοῦν καί τὰ ἄσματα τοῦ ἐχθροῦ πανταχοῦ θά τραγουδηθοῦν. Πορνεῖες καί μοιχεῖες καί ἐπιπορκίες θά γεμίσουν τήν γῆν, φαρμακεῖες, καί μαντικά ἄσματα καί μαντεῖες, πίσω ἀπό ὅλα τὰ ἀνωτέρω μέ σφοδρότητα καί προθυμία θά ἐπακολουθήσουν. Καί γενικά ἀπό τούς θεωρουμένους ὡς χριστιανούς θά ἐγερθοῦν τότε ψευδοπροφῆτες, ψευδαπόστολοι, γόπτες ἄνθρωποι, φθοροποιοί, κακοποιοί, ψευδόμενοι ὁ ἕνας πρὸς τόν ἄλλον, μοιχοί, πόρνοι, ἄρπαγες, πλεονέκτες, ἐπιπορκοί, κατάλαλοι, μισοῦντες ὁ ἕνας τόν ἄλλον. Οἱ ποιμένες θά συμπεριφέρονται ὡς λύκοι, οἱ ἱερεῖς θά ἀσπάζονται τό ψεῦδος. Οἱ μοναχοί θά ποθήσουν τὰ τοῦ κόσμου, οἱ πλούσιοι θά ἐνδυθοῦν τήν ἀσπλαχνία. Οἱ ἄρχοντες δέν θά βοηθήσουν τόν πτωχόν, οἱ δυνατοί θά ἀποβάλουν τήν εὐσπλαχνία, οἱ δικαστές θά στερήσουν τό δίκαιο ἀπό τούς δικαίους καί τυφλωμένοι ἀπό τὰ δῶρα θά βγάλουν ἄδικη ἀπόφασι. Καί τί μιλῶ γιά ἀνθρώπους, ὅπου καί αὐτά τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως θά ἀπαρνηθοῦν τήν φυσικήν των κατάστασι. Σεισμοί σέ κάθε πόλι, λοιμώδεις ἀσθένειες σέ κάθε χώρα, κεραυνοί ἀσυνήθιστοι καί φοβερές ἀστραπές, οἴκοι καί ἀγροί κατακαίονται. Καταιγίδες ἀνέμων, οἱ ὁποῖες διαταράσσουν χωρίς ὄρια τήν ξηρά καί τή θάλασσα, ἀκαρπῆς τῆς γῆς, βουητό ἀπό τή θάλασσα καί σάλος ἀφόρητος ἀπό τήν ἀπώλεια ψυχῶν ἀνθρώπων. Σημαδιακές μεταβολές στόν ἥλιο καί στή σελήνη, ἐκτροπές ἀστρῶν ἀπό τή θέσι των, συγκρούσεις ἐθνῶν, καταστρεπτικοί ἄνεμοι, βολίδες καλάζης ἐπί τοῦ προσώπου τῆς γῆς, χειμῶνες ἄτακτοι καί ἀσυνήθιστοι, παγετοί μεγάλοι, καύσωνες ἀνυπόφοροι,

κεραυνοί αἰφνίδιοι, ἐμπρησμοί ἀπροσδόκητοι, μή ἀναμενόμενοι, γενικός
θρῆνος καί ὄδυρμός σ' ὅλη τή γῆ πού δέν ἔχει παρηγοριά»^[16].

(Ἅγιου Ἰππολύτου, **ΒΕΠΕΣ 6, 278-279**)

Νά γιατί ὁ Κύριός μας εἶπε, ἐρωτώντας ρητορικά, ὅτι, ἄραγε ὅταν θά
ξαναέλθει, στή Δεύτερη παρουσία Του, θά εὔρει πίν Πίστη στούς ἀθρώ-
πους; «Ὁ υἱός τοῦ ἀνθρώπου ἐλθών ἄρα εὕρῃσει τήν πίστιν ἐπί
τῆς γῆς;» (**Λουκ. ιη', 8**).

Ἡ μεγάλη λοιπόν αὐτή ἀποστασία, σπίν ἐποχή μας, εἶναι ξεκάθαρο
«*Σιμεῖον*» ὅτι «ἐγένεστικεν ἡ ἡμέρα τοῦ Χριστοῦ» (**Β' Θεσσ. β', 2**), ὅτι
πράγματι ἔρχεται ἡ ἡμέρα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Κεφάλαιον

7

ΠΟΛΕΜΟΙ, ΛΙΜΟΙ, ΛΟΙΜΟΙ, ΣΕΙΣΜΟΙ...

«Μελλήσετε δέ ἀκούειν πολέμους καί ἀκοάς πολέμων· ὁρᾶτε μή θροεῖσθε· δεῖ γάρ πάντα γενέσθαι, ἀλλ' οὐπω ἐστί τό τέλος. ἐγερθήσεται γάρ ἔθνος ἐπί ἔθνος καί βασιλεία ἐπί βασιλείαν, καί ἔσονται λιμοί καί λοιμοί καί σεισμοί κατὰ τόπους· πάντα δέ ταῦτα ἀρχή ὠδίνων». (Ματθ. κδ', 6-8)

«Ὅταν δέ ἀκούσητε πολέμους καί ἀκαταστασίας, μή πτοικῆτε· δεῖ γάρ ταῦτα γενέσθαι πρῶτον, ἀλλ' οὐκ εὐθέως τό τέλος. τότε ἔλεγεν αὐτοῖς· ἐγερθήσεται ἔθνος ἐπί ἔθνος καί βασιλεία ἐπί βασιλείαν, σεισμοί τε μεγάλοι κατὰ τόπους καί λιμοί καί λοιμοί ἔσονται, φόβητρά τε καί σημεῖα ἀπ' οὐρανοῦ μέγала ἔσται». (Λουκ. κα', 9-11)

Οταν οἱ μαθηταί τοῦ Κυρίου μας τόν ρώτησαν πότε θά ἔλθει τό Τέλος, Ἐκεῖνος μεταξύ ὄλων τῶν ἄλλων Σημείων εἶπε καί τά ἀνωτέρω. Πρὶν δηλαδή ἔλθει ἡ Δευτέρα Παρουσία θά πρέπει ὁπωσδήποτε νά προηγηθοῦν ὅλα αὐτά πού διαβάσαμε στό ΚΔ' τοῦ Ματθαίου καί στό ΚΑ' τοῦ Λουκᾶ καί μεταξύ αὐτῶν οἱ πόλεμοι, οἱ πείνες, οἱ ἀρρώστιες, οἱ σεισμοί, οἱ θεομηνίες καί ἄλλα δεινά.

Μά, θά πεῖ κανεῖς, πάντοτε γίνονταν πόλεμοι, σεισμοί, θεομηνίες, πάντοτε ὑπῆρχαν πείνες, ἀρρώστιες, πάντοτε ὑπῆρχαν τά σκάνδαλα, τά

μίση, οί κακίες, οί διωγμοί τῶν πιστῶν καί τά ὅμοια. Πῶς λοιπόν ὅλα αὐτά εἶναι Σημεῖα τῶν Καιρῶν;

Γιά νά τά ἀναφέρει ὁ Κύριός μας σίγουρα εἶναι, καί μάλιστα πέραν πάσης ἀμφιβολίας, διότι ἐάν δέν ἦταν ἢ ἐάν ἦταν κάτι πού δέν θά μᾶς βοηθοῦσε, δέν θά μᾶς τό ἔλεγε· «ὁ οὐρανός καί ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δέ λόγοι μου οὐ μή παρέλθωσι» (**Ματθ. κδ', 35**).

Βέβαια κανείς δέν μπορεῖ νά ἰσχυριστεῖ ὅτι δέν γίνονταν καί στό παρελθόν ὅλα αὐτά· οἱ πόλεμοι, οἱ πείνες, οἱ ἀρρώστιες, οἱ καταστροφές, οἱ θεομηνίες καί ὅλα τά ἄλλα δεινά.

Ὅχι, σίγουρα ἐγίνοντο, γι' αὐτό καί τό συγκεκριμένο Σημεῖο εἶχε ἐν μέρει ἐφαρμογή καί σπὴν ἐποχή τῶν Ἀποστόλων καί ἦταν «Σημεῖο» ὅτι πλησιάζει τό τέλος, γιά τὴν καταστροφή τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος.

Τό μόνο πού μένει λοιπόν, εἶναι νά μελετήσουμε μέ περισσότερη προσοχή τό συγκεκριμένο σημεῖο καί τότε θά ἀνακαλύψουμε τό σημεῖο «κλειδί» πού μᾶς ἀναφέρει ὁ Θεός μας, γιά νά μᾶς βοηθήσει νά καταλάβουμε τὰ λόγια Του.

Καί τό σημεῖο «κλειδί» εἶναι ἡ φράσις «πάντα δέ ταῦτα ἀρχή ὠδίνων» (**Ματθ. κδ', 8**).

Ἐδῶ πρέπει νά προσέξουμε δύο πράγματα. Τὴ λέξη «ἀρχή» καί τὴ λέξη «ὠδίνες».

Μέ τὴ λέξη «ἀρχή» μᾶς δηλώνει καί μᾶς ξεκαθαρίζει ὅτι ὅλα αὐτά τὰ ὅποια μᾶς προλέγει θά γίνουν πρὶν τό Τέλος· οἱ πόλεμοι, οἱ πείνες, οἱ ἀρρώστιες, οἱ σεισμοί, οἱ θεομηνίες κ.λπ., θά εἶναι μόνο ἡ «ἀρχή».

Ἡ ἀρχή τῶν πόνων, τῶν δυσκολιῶν, τῶν κακουχιῶν, τῶν δοκιμασιῶν, τῶν θλίψεων. Ὅλα αὐτά πρέπει νά γίνουν καί θά γίνουν, ἀλλά δέ θά ἔλθει ἀκόμη τό Τέλος· «δεῖ γάρ πάντα γενέσθαι, ἀλλ' οὐπω ἐστὶ τό τέλος» (**Ματθ. κδ', 6**).

Προσέχετε λοιπόν, γιατί ὅταν θά βλέπετε καί θά ἀκούετε ὅτι γίνονται πόλεμοι, ὅτι τό ἓνα ἔθνος πολεμᾷ καί καταστρέφει τό ἄλλο, ὅτι γίνονται σεισμοί ἐδῶ καί ἐκεῖ, καί ὅτι τόσες δεκάδες κάθηκαν ἐκεῖ, τόσες ἑκατοντάδες ἐδῶ, τόσες χιλιάδες ἄνθρωποι ἐκεῖ, ὅτι ἔγιναν μεγάλες καί πρωτοφανεῖς καταστροφές στά τάδε μέρη τοῦ κόσμου, ὅτι ξέσπασαν ἄγνωστες καί ἀνίστες ἀσθένειες σέ ζῶα καί ἀνθρώπους, ὅτι οἱ ἐπιστήμονες προβλέ-

που πίν τάδε καταστροφή από θεομηνία, πίν τάδε καταστροφή από κατακλυσμό, πίν τάδε καταστροφή από καλάζι, πίν τάδε καταστροφή από καύσωνα, πίν τάδε καταστροφή από τυφώνες αλλά και άλλα πολλά σημεῖα καί φόβητρα από τόν οὐρανό, «σεισμοί τε μεγάλοι κατά τόπους καί λιμοί καί λοιμοί ἔσονται, φόβητρά τε καί σημεῖα ἀπ' οὐρανοῦ μεγάλα ἔσται» (**Λουκ. κα', 11**), προσέχετε νά μήν πλανηθεῖτε βλέποντας ὅλα αὐτά καί νομίζετε ὅτι ἦλθε τό τέλος· «δεῖ γάρ ταῦτα γενέσθαι πρῶτον, ἀλλ' οὐκ εὐθέως τό τέλος» (**Λουκ. κα', 9**).

ἮΟχι, ὅλα αὐτά πρέπει νά γίνουν, ἀλλά δέν εἶναι τό τέλος, οὔτε θά ἔλθει ἀμέσως τό τέλος. ἮΟλα αὐτά εἶναι μόνο ἡ «ἀρχή». Ἦ «ἀρχή» τοῦ Τέλους, ἐάν θέλετε.

Στή συνέχεια θά ἔλθουν καί άλλα μεγαλύτερα κακά, πιό δύσκολα, πιό φοβερά, καί άλλες μεγαλύτερες θλίψεις, τόσο μεγαλύτερες ὅπου, οὔτε ποτέ πρίν, οὔτε ποτέ μετά θά ξαναπεράσει ἡ ἀνθρωπότητα, τόσο μεγάλη θλίψη· «ἔσται γάρ τότε θλίψις μεγάλη, οἷα οὐ γέγονεν ἀπ' ἀρχῆς κόσμου ἕως τοῦ νῦν οὐδ' οὐ μή γένηται. καί εἰ μή ἐκολοβώθησαν αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι, οὐκ ἂν ἐσώθη πᾶσα σάρξ· διὰ δέ τούς ἐκλεκτούς κολοβωθήσονται αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι» (**Ματθ. κδ', 21-22**).

Λέγει γιά τά δεινά αὐτά ὁ ἮΑγιος ἮΙππόλυτος:

«Καί τί λέγω ἀπό ἀνθρώπων, ὅπου καί αὐτά τά στοιχεῖα τήν οἰκίαν τάξιν ἀρνήσονται; σεισμοί κατά πᾶσαν πόλιν, λοιμοί ἐπί πᾶσαν χώραν, βρονταί ἀνεμοί καί φοβεραί ἀστραπαί οἴκους καί ἀγρούς κατακαίουσαι, καταιγίδες ἀνέμων τήν γῆν καί τήν θάλασσαν ἀμέτρως ἐκταράσσουσαι, τῆς γῆς ἀκαρπία, θαλάσσης ἦχος καί σάλος ἀφόρητος ἀπό ψυχῶν καί ἀπωλείας ἀνθρώπων. σημεῖα ἐν ἡλίῳ, σημεῖα ἐν σελήνῃ, ἄστρον παρατροπαί, συνοχαί ἐθνῶν, ἀέρων ἀκρασίαι, χαλάζης βολίδες ἐπί προσώπου τῆς γῆς, χειμῶνος ἀταξία, παγετοί διάφοροι, καύσωνες ἀπαραμύθητοι, κεραυνοί αἰφνίδιοι, ἐμπρησμοί ἀδόκητοι, (σ.σ. οἱ διάφορες ξαφνικές, μεγάλες πυρκαγιές πού γίνονται στήν ἮΕλλάδα μας, ἀλλά καί σέ ὅλο τόν κόσμο, δέν εἶναι τυχαῖες λοιπόν καί μάλιστα, εἶναι καί προφητευμένες ὅπως βλέπουμε: “ἐμπρησμοί ἀδόκητοι”) καί ἀπαξαπλῶς πάσης τῆς γῆς θρῆνος καί κοπετός, παραμυθίαν μί ἐχούσης»^[17]. (**ἮΑγίου ἮΙππολύτου**)

ἮΟχι λοιπόν, ὅλα αὐτά δέν εἶναι τό τέλος, ἀλλά εἶναι ἡ «ἀρχή». Καί μάλιστα εἶναι ἡ «ἀρχή ὡδίνων» (**Ματθ. κδ', 8**).

Ἡ σημασία τῆς λέξεως «ὠδίνες»

Τί σημαίνει ὅπως, ἡ λέξη «ὠδίνες»;

Ἐάν προσέξουμε καλά, θά δοῦμε ὅτι κρύβεται μεγάλο πνευματικό νόημα πίσω ἀπό τήν λέξη «ὠδίνες».

Ἐπίσης ἡ λέξη «ὀδύνη» πού γράφεται μέ ὄμικρον (ο) καί σημαίνει ψυχικός καί σωματικός πόνος, θλίψη· καί ὑπάρχει ἡ λέξη «ὠδίνη» πού γράφεται μέ ὠμέγα (ω) καί σημαίνει πάλι πόνος. Ὅχι ὅμως ἕνας ὁποιοσδήποτε πόνος, ἀλλά ὁ πόνος τῆς γυναίκας πού εἶναι ἔτοιμη νά γεννήσει.

«Ὀδίνη»-«Ὀδίνες» λοιπόν εἶναι οἱ πόνοι τῆς γέννας, τοῦ τοκετοῦ. Καί ὅπως τήν γυναῖκα ὅταν εἶναι ἔτοιμη νά γεννήσει, τήν πιάνουν ξαφνικά οἱ πόνοι τῆς γέννας (οἱ ὠδίνες) καί ὅσο περνάει ἡ ὥρα καί πλησιάζει νά γεννήσει, οἱ πόνοι αὐτοί, (οἱ ὠδίνες), ὅλο καί αὐξάνουν καί μεγαλώνουν καί πυκνώνουν καί σέ συχνότητα καί σέ ἔνταση καί σέ μέγεθος, μέχρι πού φθάνουν στό ἀποκορύφωμά τους καί γεννιέται τό παιδί, ἔτσι καί ἐδῶ. Μέ τόν ἴδιο ἀκριβῶς τρόπο, εἶναι σάν νά μᾶς λέγει ὁ Κύριός μας, θά αὐξάνονται καί θά μεγαλώνουν καί θά πυκνώνουν καί σέ ἔνταση καί σέ συχνότητα καί σέ μέγεθος οἱ πόλεμοι, οἱ πείνες, οἱ ἀρρώστιες, οἱ σεισμοί, οἱ θεομηνίες, οἱ διάφορες καταστροφές, τά σκάνδαλα, οἱ διωγμοί, ἡ ψυχρότης τῆς ἀγάπης, ἡ ἀποστασία κ.λπ., κ.λπ., μέχρι ὅλες αὐτές «οἱ ὠδίνες» νά φθάσουν στό ἀποκορύφωμά τους, στό «ζενίθ» τους καί ἡ «μᾶνα» γῆ νά γεννήσει τό δικό της παιδί, τό «παιδί τῆς ἀπωλείας», τόν «ἄνθρωπο τῆς ἀμαρτίας», τό «*βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως*» (**Ματθ. κδ', 15**).

Διότι, ὅ,τι «σπέρνει κανεῖς ἐκεῖνο καί θερίζει». «*Ὁ γάρ ἐάν σπείρη ἄνθρωπος, τοῦτο καί θερίσει*» (**Γαλ. στ', 7**). Ἄδικίες, ἀμαρτίες, θανάτους, πολέμους, πείνες, ἀρρώστιες, καταστροφές σπείρατε ὅλα αὐτά τά χρόνια ἐπάνω στή γῆ πού σᾶς ἔδωσα; εἶναι σάν νά μᾶς λέγει ὁ Κύριός μας. Αὐτά καί θά θερίσετε. Ἡ «μᾶνα» σας, ἡ «μᾶνα» γῆ κοιλοπονάει, δέν ἀντέχει πιά ἄλλο, θέλει νά γεννήσει· «*πᾶσα ἡ κτίσις συστενάζει καί συνωδίνει ἄχρι τοῦ νῦν*» (**Ρωμ. η', 22**). Ἦλθε ἡ ὥρα νά βγάλει τόν καρπό της, τόν καρπό πού τῆς «σπείρατε» ἐσεῖς οἱ ἄνθρωποι, «καί εἰκόνα καί καθ' ὁμοίωση» δική σας, γιά νά γίνει ὁ κυβερνήτης σας, ὁ καθοδηγητής σας, ὁ παγκόσμιος βασιλιάς σας, ὁ θεός σας. Πάρτε τον! Ἀπολαῦστε τον!

Χαρείτε τον! Είναι τό ἔργο τῶν χειρῶν σας, εἶναι ὁ μισθός τῶν κούρῶν σας, εἶναι ὁ καρπός σας.

Τό «μυστικό» λοιπόν εἶναι, ὅτι ὅσο περνᾶνε τα χρόνια καί πλησιάζει τό Τέλος τοῦ κόσμου καί ἡ Δευτέρα Παρουσία τοῦ Κυρίου μας, τόσο ὅλα αὐτά τα σημεῖα πού προανέφερε ὁ Κύριός μας (οἱ πόλεμοι, οἱ πείνες, οἱ ἀρρώστιες, οἱ σεισμοί, οἱ θεομηνίες κ.λπ.) θά αὐξάνονται, θά πληθαίνουν, θά μεγαλώνουν καί σέ ἔνταση καί σέ συχνότητα καί σέ μέγεθος.

Πράγματι, ἐάν ρίξουμε μιά ματιά στό Παγκόσμιο σκηνικό θά δοῦμε ὅτι τίς τελευταῖες δεκαετίες καί ιδιαίτερα τά τελευταῖα χρόνια, ὅλα αὐτά τά σημεῖα, ὅλο καί πυκνώνουν, ὅλο καί αὐξάνουν, ὅλο καί πληθαίνουν λές καί θέλουν νά μᾶς ποῦν κάτι. Ὅτι πλησιάζει τό τέλος. Λές καί ὅλη ἡ κτίσις ὑποφέρει, συστενάζει καί κοιλοπονάει μαζί μας, μαζί μέ ὅλους τούς ἀνθρώπους «πᾶσα ἡ κτίσις συστενάξει καί συνωδίνει ἄχρι τοῦ νῦν» (**Ρωμ. η', 22**). Λές καί ἀνυπομονοῦν τά στοιχεῖα τῆς φύσεως νά «αὐτοκαταστραφοῦν» γιατί δέν ἀντέχουν πιά ἄλλο αὐτή πίν ἀλλοίωση τῶν στοιχείων τους, αὐτή τή «βρωμιά» καί «ἀκαθαρσία» τῆς γῆς καί τῶν ἀνθρώπων, μαζί με τήν κατάχρησι, καί τήν καταστροφή, πού τῆς προκάλεσαν οἱ ἀσύνοητοι καί ἄπληστοι ἄνθρωποι καί μέ λαχτάρα προσμένουν τήν καινούργια γῆ καί τούς καινούργιους οὐρανοῦς πού ὑποσχέθηκε ὁ Δημιουργός τους, ὁ Θεός τους. «Καινοῦς δέ οὐρανοῦς καί γῆν καινὴν κατὰ τό ἐπάγγελμα αὐτοῦ προσδοκῶμεν» (**Β' Πέτρου γ', 13**).

Καί αὐτό λοιπόν τό «Σημεῖο» πραγματοποιήθηκε στό μεγαλύτερό του μέρος, ἀλλά καί μέρα μέ τήν μέρα, χρόνο μέ τό χρόνο μέχρι τό Τέλος, θά ἐκπληρώνεται καί θά ἐπαληθεύεται ὁ λόγος αὐτός τοῦ Κυρίου μας:

«Μελλήσετε δέ ἀκούειν πολέμους καί ἀκοάς πολέμων ὁρᾶτε μή θροεῖσθε· δεῖ γάρ πάντα γενέσθαι, ἀλλ' οὐπω ἐστί τό τέλος. ἐγερθήσεται γάρ ἔθνος ἐπὶ ἔθνος καί βασιλεία ἐπὶ βασιλείαν, καί ἔσονται λιμοί καί λοιμοί καί σεισμοί κατὰ τόπους· πάντα δέ ταῦτα ἀρχή ὡδίνων». (**Ματθ. κδ', 6-8**)

Κεφάλαιον

8

ΤΟΥ ΑΛΛΟΙΩΣΑΙ
ΚΑΙΡΟΥΣ ΚΑΙ ΝΟΜΟΥΣ

«Καί λόγους πρὸς τὸν Ὑψιστον λαλήσει καὶ τοὺς ἁγίους Ὑψίστου παλαιώσει καὶ ὑπονοήσει τοῦ ἀλλοιῶσαι καιροὺς καὶ νόμον». (Δανιήλ ζ', 25)

Στὴν ἐποχή, λίγο πρὶν τὴν ἔλευση καὶ κατὰ τὴν διάρκεια τῆς παρουσίας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὰ πάντα θὰ ἀλλάξουν, θὰ ἀλλοιωθοῦν, θὰ μεταμορφωθοῦν, θὰ γίνουν νέα, καινούργια καὶ τίποτε πλέον δέν θὰ θυμίζει καὶ δέν θὰ παραπέμπει στὸν Θεὸν ἢ τουλάχιστον στὸν ἀληθινὸν Θεόν.

Ἡ φύση, οἱ νόμοι τῆς, ὁ καιρὸς, οἱ ἐποχές, οἱ θερμοκρασίες, τὰ λουλούδια, τὰ φυτὰ, τὰ δένδρα, οἱ καρποί, τὰ ζῶα, ὁ ἄνθρωπος καὶ τὰ δημιουργήματά του, ὅλα θὰ ἀλλάξουν καὶ θὰ ἀλλοιωθοῦν.

Καὶ βέβαια ὅ,τι δὴποτε ἀόριστο, ἀφηρημένο, ἄσχημο καὶ ἀκαλαίσθητο, θὰ ἀρέσει, θὰ ἐπικροτεῖται καὶ θὰ «πουλάει» ὅπως λένε οἱ «εἰδικοί», ἀρκεῖ νὰ εἶναι ἄσχετο μὲ τὴν πίστη καὶ τὸν Θεὸ ἢ ἀρκεῖ νὰ κτυπάει ἔμμεσα ἢ ἄμεσα τὴν πίστη μας καὶ τὸν Θεόν.

Ἐάν ρίξουμε μιά ματιά στό τί διαφημίζεται μέσω πλεοράσεως, περιοδικῶν, ἐντύπων, ἐφημερίδων ἢ στίς διάφορες διαφημιστικές ἀφίσσες πού ὑπάρχουν στοὺς δρόμους θὰ πειστοῦμε.

Παντού ἄσχετα καί περίεργα πράγματα, διεστραμμένα, πονηρά, προκλητικά, διαβολικά, σατανικά. Τά πάντα μπορεῖ νά δεῖ κανεῖς ἐκτός ἀπό τό Θεόν καί ὅ,τι ἔχει σχέση μέ τόν Θεόν.

Ὁ Προφήτης Δανιήλ, λοιπόν, ἐδῶ μᾶς προειδοποίησε σαφέστατα ὅτι ὁ Ἄντίχριστος καί τά ὄργανά του, «λόγους πρὸς τόν Ὑψίστον λαλήσει καί τοὺς ἁγίους Ὑψίστου παλαιώσει καί ὑπονοήσει τοῦ ἀλλοιῶσαι καιροὺς καί νόμον» (**Δανιήλ z', 25**).

Θά βλασφημοῦν δηλαδή γραπτά καί προφορικά ἔμμεσα καί ἄμεσα τόν Θεόν καί τή Πίστη μας, θά «παλαιώσουν» τόν Θεόν καί τοὺς Ἄγίους τοῦ Ὑψίστου, προσπαθώντας δηλαδή νά τοὺς θέσουν στό περιθώριο, νά τοὺς «ἀχρηστεύσουν», νά τοὺς «ξεπεράσουν» μέ καινούργιους «ἁγίους» καί ἑορτές, νά τοὺς διαγράψουν ἐντελῶς ἀπό τήν μνήμη τῶν ἀνθρώπων καί νά «ἀλλοιώσουν καιροὺς καί νόμους» νά ἀλλάξουν δηλαδή μέ μιά λέξη τά πάντα.

Τοῦ «παλαιῶσαι τοὺς Ἄγίους Ὑψίστου»

Ξαφνικά γεμίσαμε ἄγνωστες, ξενόφερτες καί ἀνύπαρκτες ἑορτές καί μάλιστα παγκόσμιες (βλέπε πίνακα μέ τίς Παγκόσμιες ἑορτές στό τέλος τοῦ κεφαλαίου).

Καί νά τά ἀφιερῶματα στίς πλεοράσεις καί στά ραδιόφωνα καί νά δακρύβρεχτους, μεγαλόστομους καί σπουδαίους λόγους, ἀναλόγως τῆς περιπτώσεως, ἀπό τοὺς «μεγάλους» ὄλων τῶν κρατῶν τῆς ἤδη ἀνατέλλουσας «Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας», καί νά ἀνταλλαγές δῶρων καί εὐχές καί ἄνθη καί δέν συμμαζεύεται...

Οἱ ἑορτές πλέον τῆς ἐκκλησίας μας, τῶν Ἁγίων μας καί τοῦ Χριστοῦ μας, παραγκωνίστηκαν, παραμερίστηκαν, ξεχάστηκαν, ξεθώριασαν, ἀφοῦ ὅλοι πλέον ἀπό κοινοῦ, ἑορτάζουνε τήν «x» Παγκόσμιο ἡμέρα.

Ὁ Ἄντίχριστος θέλει, ὅταν θά ἔλθει, οἱ ἄνθρωποι νά ἔχουν ξεχάσει τό Θεό καί τοὺς Ἄγίους Του. Τή θέση τους δέ νά ἔχουν πάρει ἄλλοι, σύγχρονοι «ἅγιοι», ψευτοἅγιοι, τοῦ τύπου: «ἅγιος Βαλεντῖνος», «ἅγιος Φραγκῖσκος», «ἅγιος Βερνάρδος», «Μντέρα Τερέζα», «Ἄγιος Στέπινας» πού σκότωσε 800.000 Σέρβους τό 1940, κ.ἄ.

Θά θέλει, ὄχι μόνο νά μὴν ἐορτάζουμε τὴ μνήμη τῶν ἁγίων μας, ἀλλὰ νά μὴν ἀκούγονται πούθενά τὰ ὀνόματά τους. Δέν εἶναι τυχαῖο ἄλλωστε πού σπὴν ἐποχὴ μας οἱ ἄνθρωποι καὶ ἰδιαίτερα οἱ νέοι μας, ἀλλάζουν καὶ μετατρέπουν τὰ χριστιανικά ὀνόματά τους σέ διάφορα ἄσχετα καὶ ἐν πολλοῖς ἀνούσια καὶ ἀστεῖα ὀνόματα, τοῦ τύπου: Ρίτσα, Ρίτα, Ρίνα, Νίτσα, Βούλα, Κούλα, Ρούλα, Σούλα, Λούλα, Λίλα, Ρένα, Λένα, Σάσα, Νανά, Σία, Λία, Ρία, Λιλή, Φούλη, Πόπη κ.ἄ. καὶ Τάκης, Μάκης, Σάκης, Λάκης, Γάκης, Σούλης, Θούλης, Μήτσος, Κίτσος, Νάσος κ.ἄ.*

Τυχαῖα λοιπὸν ὅλα αὐτά; Δέν νομίζω. Ὁ Προφήτης Δανιὴλ μᾶς εἶχε προειδοποιήσει ὅτι, ὅταν θά ἔλθει ὁ Ἄντίχριστος «λόγους πρὸς τὸν Ὑψίστον λαλήσει καὶ τοὺς ἁγίους Ὑψίστου παλαιώσει...»

(Δανιὴλ ζ', 25)

«Τοῦ ἀλλοιῶσαι καιρούς»

Δέν εἶναι τυχαῖο ἀκόμη ἀγαπητοί μου πού τὰ τελευταῖα χρόνια ἔχουν ἀνατραπεῖ παγκόσμια, οἱ νόμοι τῆς φύσεως ἀπὸ κάθε πλευρὰ καὶ ἄποψη.

Οἱ 4 ἐποχές τοῦ χρόνου, ἔπαψαν νά ὑπάρχουν πλέον. Ἐγιναν δύο ἢ τρεῖς.

Ἡ ἀτμόσφαιρα ἄλλαξε, «ἀλλοιώθηκε» μέ τὴν τρύπα τοῦ ὄζοντος, τὸ φαινόμενο τοῦ θερμοκηπίου, μέ τὴν ἀτμοσφαιρική ρύπανση, μέ τὰ χημικά ἀπόβλητα σέ ἀέρα, θάλασσα καὶ ξηρά, μέ τὰ φυτοφάρμακα καὶ τὰ χημικά λιπάσματα, μέ τὸ λιώσιμο τῶν πάγων, καὶ μέ ἄλλα πολλά.

* Φυσικά, γιὰ νά μὴν παρεξηγηθῶ, νά δηλώσω ὅτι δέν ἔχω τίποτε τὸ ἰδιαίτερο μέ αὐτὰ τὰ ὀνόματα πού τυχαῖα ἀνέφερα καὶ πολὺ περισσότερο φυσικά, τίποτε τὸ προσωπικὸ μέ τοὺς φέροντες αὐτά. Σίγουρα μάλιστα, πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς πού ἔχουν αὐτὰ τὰ ὀνόματα, πού τυχαῖα ἀνέφερα, θά εἶναι καλοὶ καὶ εὐσεβεῖς ἄνθρωποι. Καὶ φυσικά, δέν ἀποκλείεται κιόλας ἐὰν ἀγωνιστοῦν, νά φθάσουν σπὴν ἀγιότητα τιμώντας καὶ ἀγιάζοντας καὶ τὸ ὄνομά τους, ὅπως συνέβη στὰ πρῶτα χρόνια τοῦ Χριστιανισμοῦ πού πολλοὶ εἰδωλολάτρες, ἔχοντας ὀνόματα τῶν θεῶν τους, σπὴν συνέχεια ἔγιναν Χριστιανοί, ἀγίασαν μέ τὴν ζωὴ τους ἢ μαρτύρησαν καὶ ἔτσι ἔχουμε μέχρι καὶ σήμερα ἁγίους μέ εἰδωλολατρικά ὀνόματα ὅπως Δίας 19/7, Διονύσιος 6/9, Διόσκορος 13/10, Ἑρμῆς 8/3, Ἡλιόδωρος 20/8, Ἄρης 13/12, Ἀφροδίτη 1/9 καὶ ἄλλα πολλά.

Ξαφνικοί παγετώνες και καύσωνες εκεί που ποτέ δεν γινόντουσαν και ενώ είναι κατακαλόκαιρο ξαφνικά βρέχει καταρακτωδώς ή κάνει πολικό ψύχος και τό άνάποδο.

Έκεί που σε κάποιες περιοχές δεν έβρεχε ποτέ ή έβρεχε σπάνια, τώρα βρέχει συχνά και δυνατά.

Έκεί που σε κάποιους τόπους δεν χιόνιζε ποτέ, ξαφνικά χιονίζει.

Έχουν έλθει πράγματι τά πάνω κάτω.

Μήπως όμως δεν προσπάθησαν να αλλάξουν και τόν χρόνο, μέσα από τήν αλλαγή του ήμερολογίου -Παλαιό και Νέο- αλλά και τής θερινής και χειμερινής ώρας; Ξεχνάμε ότι τό Πάσχα π.χ., όταν τό ρολοί μας δείχνει 12 τά μεσάνυχτα και σχεδόν όλοι οί Ναοί κάνουν Άνάσταση, κανονικά είναι άκόμη 11 ή ώρα και ή ημέρα, Σάββατο;

Ούσιαστικά λοιπόν κάνουμε Άνάσταση αντί ημέρας Κυριακής, ημέρα Σάββατο, που άπαγορεύεται ΡΗΤΑ και ΚΑΤΗΓΟΡΗΜΑΤΙΚΑ.

Μά για μία ώρα, θά πει κάποιος; Ναι, για μία ώρα. Και για μισή ώρα και για πέντε λεπτά, και για ένα λεπτό. Όλα έχουν σημασία. Άλλο παρά ένα λεπτό που είναι άκόμη Σάββατο και άλλο και ένα λεπτό, που είναι πλέον ημέρα Κυριακή. Η ημέρα τής Άναστάσεως του Κυρίου μας. Η ημέρα και τής δικής μας Άναστάσεως. Η ημέρα τής αιώνιου ζωής.

«Του άλλοιῶσαι νόμον»

Άλλά μήπως στά τελευταία χρόνια δεν έχουν γίνει αλλαγές και «άλλοιῶσεις» σε αιωνόβιους θεσμούς και νόμους μας, στά ήθη, στά έθιμα, στίς παραδόσεις, στίς άξιες και στά πιστεύω αιώνων, που μέσα σε λίγα μόλις χρόνια, ανατράπησαν εκ θεμελίων; Γιατί άραγε;

Λέγει ο Άγιος Νείλος:

«Όταν πλησιάση ο καιρός τής έλεύσεως του Άντιχρίστου... θά αλλάξουν τά ήθη και αί παραδόσεις τών Χριστιανών και τής Έκκλησίας...» (Προφ. Άγίου Νείλου).

Τί να πρωτοθυμηθούμε;

- Τήν αλλαγή του ήμερολογίου, που δίχασε τόν έλληνικό λαό και τίς οικογένειες σε Παλαιοημερολογίτες και σε Νεοημερολογίτες;

- Τόν πόλεμο έναντιόν του μοναχισμού καί της Ἐκκλησίας του Χριστοῦ;
- Τήν ἀποποινικοποίηση τῆς μοιχείας;
- Τό αὐτόματο διαζύγιο;
- Τόν πολιτικό γάμο;
- Τόν «γάμο» τῶν ὁμοφυλοφίλων;
- Τόν νόμο γιά τίς ἀμβλώσεις;
- Τήν σταδιακή κατάργηση τῆς προσευχῆς καί τοῦ τυπικοῦ πλέον ἐκκλησιασμοῦ τῶν μαθητῶν;
- Τήν ἀπάλειψη τοῦ θρησκευάματος ἀπό τίς ταυτότητες;
- Τήν καύση τῶν νεκρῶν;

Καί ἄλλα ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμός καί πού ἐπειδή εἶναι γνωστά τά παραλείπω χάριν συντομίας.

Καί βέβαια τό ἀποκορύφωμα ὅλων αὐτῶν, θά εἶναι τό κλείσιμο τῶν ἱερῶν Ναῶν «οἱ ναοί τοῦ Θεοῦ ὡς οἴκοι ἔσονται καί καταστροφαί τῶν ἐκκλησιῶν πανταχοῦ γενήσονται»^[18] (**Ἁγίου Ἰππολύτου**) ἡ κατάργηση τῆς Θείας Λειτουργίας καί τῆς παντοτινῆς θυσίας τοῦ Κυρίου μας, ἡ δίωξη καί τά βασανιστήρια ὅσων ὁμολογοῦν τήν πίστη τους εἰς τόν Ἰησοῦν Χριστόν καί ἄλλα πολλά (**Δανιήλ 1β', 11- Ἀποκ. 1β', 6 καί 12', 6**).

Ἐπάρχει πλέον παγκοσμίως, ἕνα μεγάλο καί ἀσυγκράτητο ρεῦμα «προόδου», «ἐκσυγχρονισμού», «ἐξελίξεως». Νά ἀλλάξουν ὅλα. Νά γίνουν καινούργια. Νά φύγουν ἀπό τή μέση ὅλα τά «παλαιά», ὅλα τά «ἀναχρονιστικά» καί «ξεπερασμένα» πράγματα. Νά φύγει καί νά μὴν ξαναγυρίσει αὐτή ἡ παλαιά, παλαιομοδίτικη ἐποχή, ἡ ἐποχή τοῦ Ἰχθύος καί νά ἔλθει ἡ «New Age», ἡ Νέα Ἐποχή, ἡ ἐποχή τοῦ Ὑδροχόου, ἡ τόσα πολλά ὑποσχόμενη αὐτή Ἐποχή*.

* Στό Παράρτημα Β' στό τέλος τοῦ βιβλίου μας, παραθέτω ἕνα πολύ ὠραῖο ἄρθρο ἑνός συνεργάτου μας, σχετικό μέ τό θέμα αὐτό. Τό συγκεκριμένο ἄρθρο εἶχαμε δημοσιεύσει στό Περιοδικό μας, «**Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΚΟΣΜΑ**» (Τεύχος 20, Ἰανουάριος-Μάρτιος 2004).

Και αυτή λοιπόν η Προφητεία, αλλά και το «Σημείο των Καιρών», επαληθεύθηκε και επαληθεύεται στις ημέρες μας!

«Και λόγου· πρὸς τὸν ὕψιστον λαλῶσαι καὶ τοὺς ἀγίους ἑψή-
στου παλαῖσαι καὶ ὑπονοῶσαι τοὺ ἀλλοκῶσαι καιροὺς καὶ νόμους»
(**Δανιήλ ζ', 25'**).

ΠΑΓΚΟΣΜΙΕΣ ΗΜΕΡΕΣ

14. ΦΕΒ. Τῶν Ἐρωτευμένων (Ἁγ. Βαλεντίνου)	29. ΑΠΡ. Τοῦ Χοροῦ
21. ΦΕΒ. Τῆς Μητρικῆς γλώσσας	03. ΜΑΙ. Τῆς Ἐλευθερίας τοῦ Τύπου
08. ΜΑΡ. Τῆς Γυναίκας	09. ΜΑΙ. Τῆς Εὐρώπης
15. ΜΑΡ. Τοῦ Καταναλωτῆ	08. ΜΑΙ. Τῆς Μητέρας
21. ΜΑΡ. Τῆς Δασοπονίας	15. ΜΑΙ. Τῆς Οἰκογένειας
22. ΜΑΡ. Τοῦ Νεροῦ	17. ΜΑΙ. Τῶν Τηλεπικοινωνιῶν
23. ΜΑΡ. Τῆς Μετεωρολογίας	18. ΜΑΙ. Τῶν Μουσείων
24. ΜΑΡ. Τῆς Φυματίωσης	21. ΜΑΙ. Τῆς Πολιτιστικῆς Ἀνάπτυξης
27. ΜΑΡ. Τοῦ Θεάτρου	31. ΜΑΙ. Κατά τοῦ καπνίσματος
30. ΜΑΡ. Τῆς Ἀντισύλληψης	05. ΙΟΥΝ. Τῆς Προστασίας τοῦ Περιβάλλοντος
02. ΑΠΡ. Τοῦ Παιδικοῦ Βιβλίου	12. ΙΟΥΝ. Κατά τῆς Ἐργασίας Παιδιῶν
05. ΑΠΡ. Τῶν Προσφύγων	16. ΙΟΥΝ. Τοῦ Πατέρα
07. ΑΠΡ. Τῆς Ὑγείας	17. ΙΟΥΝ. Κατά τῆς Ἐρημο- ποίησης καὶ τῆς Ξηρασίας
22. ΑΠΡ. Τῆς Γῆς	20. ΙΟΥΝ. Τῶν Προσφύγων
23. ΑΠΡ. Τοῦ Βιβλίου καὶ τῶν Πνευματικῶν δικαιωμάτων	21. ΙΟΥΝ. Τῆς Μουσικῆς
24. ΑΠΡ. Τῆς Κατάργησης τῶν Πειραμάτων στά Ζῶς	

26. ΙΟΥΝ.	Κατά τῶν Ναρκω- τικῶν	05. ΟΚΤ.	Τῶν Δασκάλων
03. ΙΟΥΛ.	Τῶν Ἐρωτευμένων ἽΟρθόδοξων Χρι- στιανῶν	09. ΟΚΤ.	Τῶν Ταχυδρομείων
11. ΙΟΥΛ.	Τῆς Ἡμέρας τῶν Πληθυσμῶν	11. ΟΚΤ.	Τῆς Μείωσης Ζημιῶν ἀπό τίς Φυσικές Καταστρο- φές
09. ΑΥΓ.	Τῶν Αὐτοχθόνων Λαῶν τοῦ Κόσμου	16. ΟΚΤ.	Τῆς Διατροφῆς
12. ΑΥΓ.	Τῆς Νεότητος	17. ΟΚΤ.	ἽΥπέρ τῆς ἐξάλει- ψης τῆς Φτώχειας
23. ΑΥΓ.	Θύμησης τοῦ ἽΕμπορίου Σκλάβων καί τῆς ἽΑπαγόρευ- σῆς του	20. ΟΚΤ.	Κατά τῆς ἽΟστεο- πώρωσης
08. ΣΕΠ.	ἽΕξάλειψη τοῦ ἽΑναλφαβητισμοῦ	31. ΟΚΤ.	Τῆς ἽΑποταμίευσης
16. ΣΕΠ.	Προστασία τῆς Ζώνης τοῦ ἽΟζο- ντος	01. ΔΕΚ.	Κατά τοῦ AIDS
20. ΣΕΠ.	ἽἩμέρα χωρίς Αὐτοκίνητο	02. ΔΕΚ.	Κατά τῆς Σκλαβιάς
21. ΣΕΠ.	Τῆς Εἰρήνης	03. ΔΕΚ.	Τῶν ἀτόμων μέ Εἰδικές ἽΑνάγκες
26. ΣΕΠ.	Τῆς Ναυτιλίας	04. ΔΕΚ.	Κατά τῶν Ναρκῶν
27. ΣΕΠ.	Τοῦ Τουρισμοῦ	07. ΔΕΚ.	Τῆς Πολιτικῆς ἽΑεροπορίας
01. ΟΚΤ.	Τῶν Γηρατειῶν	09. ΔΕΚ.	Κατά τῆς Δια- φθορᾶς
04. ΟΚΤ.	Τῶν Ζῶων	10. ΔΕΚ.	Τῆς Διεθνοῦς ἽΑμνηστίας
		11. ΔΕΚ.	Τοῦ Παιδιοῦ καί τῶν Βουνῶν
		18. ΔΕΚ.	Τῶν Μεταναστῶν

Κεφάλαιον

9

Η ΑΥΞΗΣΙΣ ΤΗΣ ΓΝΩΣΕΩΣ

«Καί σύ, Δανιήλ, ἔμφραξον τοὺς λόγους καί σφράγισον τὸ βιβλίον ἕως καιροῦ συντελείας, ἕως διδαχθῶσι πολλοί καί πληθυνθῆ ἡ γνῶσις». (Δανιήλ ιβ', 4)

Ενα ἀκόμη ἀπό τὰ Σημεῖα πού θα προηγηθοῦν τῆς Δευτέρας Παρουσίας εἶναι καί ἡ αὔξηση τῆς γνώσεως τῶν ἀνθρώπων. Ὅτι, τὰ τελευταῖα χρόνια πρὶν τὴν Συντέλεια τοῦ κόσμου, ἡ «γνῶσις θά πληθυνθῆ» σέ μεγάλο βαθμό. Τόσο, ὥστε δέν θά παίρνει ἄλλο.

«Ἡ γνῶσις ἐστὶ δύναμις» ἔλεγαν οἱ ἀρχαῖοι ἡμῶν πρόγονοι.

Ὅποιος εἶχε γνώση εἶχε καί δύναμη. Καί ὅσο μεγαλύτερη καί περισσότερη «γνώση» εἶχε, τόσο πιο δυνατός καί πιο μέγανος ἦταν.

Ἡ ἀπόκτηση τῆς «γνώσεως» ἦταν πάντα ὁ μέγανος πειρασμός τοῦ ἀνθρώπου.

Ἀπό τὴν ἀρχὴ τῆς δημιουργίας τοῦ ἀκόμη, δέν μπόρεσε νά μὴν ὑποκύψει στὸν πειρασμό καί δοκίμασε τὸν «ἀπαγορευμένο καρπό», τὸ ξύλο τῆς γνώσεως, τὸ ξύλο «τοῦ γινώσκειν καλόν καί πονηρόν» (Γεν. β', 17), ἀθειώνοντας τὴ μία καί μοναδική ἐντολή πού τοῦ εἶχε θέσει ὁ Δημιουργός του. «Καί ἔλαβε Κύριος ὁ Θεός τὸν ἄνθρωπον, ὃν ἔπλασε, καί ἔθετο αὐτόν ἐν τῷ παραδείσῳ τῆς τρυφῆς, ἐργάζεσθαι αὐτόν καί φυλάσ-

σειν. καί ἐνετείλατο Κύριος ὁ Θεός τῷ Ἀδάμ λέγων· ἀπό παντός ξύλου τοῦ ἐν τῷ παραδείσῳ θρώσει φαγῆ, ἀπό δέ τοῦ ξύλου τοῦ γινώσκειν καλόν καί ποιηρόν, οὐ φάγεσθε ἀπ' αὐτοῦ· ἢ δ' ἂν ἡμέρα φάγητε ἀπ' αὐτοῦ, θανάτῳ ἀποθανεῖσθε». (Γεν. β', 15-17)

Ὁ ἀπαγορευμένος καρπός

Ἦθελε νά «δοκιμάσει» αὐτόν τόν καρπό πάση θυσία. Ἔστω καί ἂν γινόταν παραβάτης τῆς ἐντολῆς τοῦ Θεοῦ, μέ κίνδυνο νά πεθάνει. Δέν τόν ἐνδιέφερε τό κόστος, ὅποιο καί ἂν ἦταν αὐτό, ὅσο βαρύ καί ἂν ἦταν τό τίμημα, ἀρκεῖ νά ἀποκτοῦσε πίν πολυπόθητη «γνώση», πίν γνώση πού θά τόν ἔκανε σπουδαῖο, μεγάλο, τρανό, σοφό, θεό.

Τά ἀποτελέσματα τῆς παραβάσεως καί τῆς παρακοῆς τοῦ Ἀδάμ καί τῆς Εὔας εἶναι σέ ὄλους μας γνωστά.

Ἐξεδιώχθη ὁ ἄνθρωπος ἐκ τοῦ Παραδείσου καί ἀντί νά γίνει μεγάλος, ἔγινε μικρός. Ἀντί νά γίνει σπουδαῖος, ἔγινε ἀσήμαντος. Ἀντί νά γίνει σοφός, ἔγινε ἀσύνητος καί ἀντί νά γίνει θεός, ἔγινε θνητός.

Ὁ Θεός τόν εἶχε δημιουργήσει «κατ' εἰκόνα» δική Του (Γέν. α', 26) καί ἦταν ἤδη ἀθάνατος, «ἐν δυνάμει», ἄφθαρτος, θεός κατά χάριν καί τό μόνο πού ἔπρεπε νά κάνει, ἦταν νά φθάσει στό «καθ' ὁμοίωσιν» (Γεν. α', 26), μέ τόν δικό του προσωπικό ἀγώνα καί προσπάθεια.

«Μέσον γάρ ζωῆς καί θνητότητος ὦν τῷ σώματι, πρότερον ὦν ἐν παραδείσῳ τρυφῆς, καί βασιλικῷ θαλάμῳ ἀναστρεφόμενος, θνητόν ὕστερον καί παχύ τό σῶμα ἐκτίσατο, δυνάμενον ἀνισχεῖν πρὸς τούς πόνους. Ὅντως τραχεῖα τά φύλλα τῆς συκῆς τῆς ἡμῶν φύσεως, ἢ ἀνώματος κακία τῆς ἡμῶν φύσεως».^[19] (Ἁγίου Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ)

«Ὁ Ἀδάμ ὑπῆρχε μέσος φθορᾶς καί ἀφθαρσίας»^[20] (Ἁγίου Ἀναστασίου Σιναΐτου).

Βέβαια, ἡ ἀπαγόρευσις αὐτοῦ τοῦ συγκεκριμένου «καρποῦ» ἀπό τό Θεό, δέν εἶχε κανένα «ἰδιαίτερο» ἢ «μυστηριώδη» ἢ «ἀπόκρυφο» λόγο καί αἰτία, ὅπως θέλουν νά ἰσχυρίζονται καί νά ἀμπελοφιλοσοφοῦν ὀρισμένοι. Οὔτε εἶναι ἀλληγορικά αὐτά. Οὔτε ὁ καρπός αὐτός ἦταν μήλο. Οὔτε φυσικά,

πολύ περισσότερο, ό «άπαγορευμένος καρπός» έχει καμμία σχέση μέ έρωτες καί λουλούδια, ούτε τίποτε άλλα τέτοια παραμύθια.

Ό μόνος λόγος ήταν, ότι δέν είχε έλθει ακόμα ή ώρα, «οὕτω ἐκλήθητι ή ώρα» (**Ίω. ζ', 30**), γιά νά φάνε τόν συγκεκριμένο αυτόν καρπό, γιατί δέν είχαν ακόμη ενηλικιωθεϊ πνευματικά. Ήταν ακόμη πνευματικά νήπια, καί δέν ήταν ώφέλιμη σ' αυτούς αυτή ή γνώση, πρίν ώριμάσουν πνευματικά. Καί όπως ένα «νήπιο» πνευματικό, δέν έχει φθάσει ακόμη σέ κατάλληλα πνευματικά μέτρα γιά νά μπορέσει νά κατανοήσει κάποια πράγματα γύρω από τό Θεό, τί Δημιουργία καί τούς ανθρώπους, έτσι καί ή γνώσις αυτή δέν θά τούς ώφελοῦσε τότε: «Ἀλυσιτελής δέ ή τούτου γεῦσις πρό τελειώσεως»^[21] (**Άγίου Ίωάννου Δαμασκνοῦ**).

Τό αποτέλεσμα ήταν ότι, αντί νά τούς κάνει καλό αυτή ή «γνώση», νά τούς κάνει κακό, να τούς βλάψει, όπως θά έβλαπτε καί ένα νήπιο πού ενῶ ή μητέρα του θά έπρεπε νά του δώσει «γαλατάκι», άφοῦ μόλις γεννήθηκε, αυτή του δίνει ψωμί, παξιμάδι, φρούτα, μακαρόνια ή κρέας.

Εϊναι φυσικό λοιπόν ένα νήπιο νά πνιγεϊ ή νά πεθάνει ή νά πάθει μεγάλο κακό, άφοῦ αντί νά του δώσουμε νά πιεϊ γάλα, έμεϊς του δίνουμε νά φάει καί νά καταπιεϊ τροφές πού εϊναι σκληρές καί άκατάλληλες γιά τήν ηλικία του. Όχι γιά άργότερα, αλλά γιά τήν ηλικία του. Γιατί μεγαλώνοντας, σιγά-σιγά καί ψωμάκι θά φάει καί παξιμάδι καί μακαρόνια καί κρέας καί όποιαδήποτε άλλη τροφή δύσκολη, σκληρή ή επικίνδυνη.

Άκριβῶς τά ίδια έκανε καί ό Πάνσοφος καί Καλός Θεός μας. Ήθελε σιγά σιγά νά μās δώσει καί νά μās αποκαλύψει τήν Γνώση Του καί τήν Σοφία Του. Νά μή «βαρυστομαχιάσουμε», νά μήν κινδυνεύσουμε, νά μήν πνιγοῦμε, νά μήν πεθάνουμε. Όσο μπορούσαμε νά άντέξουμε, όπως καί στήν περίπτωση τής Μεταμορφώσεως επάνω στό όρος Θαβώρ, πού άπεκάλυψε στους μαθητάς Του τήν δόξαν Του «καθώς ήδύναντο» (Ήπολυτίκιον Μεταμορφώσεως).

Ήξερε ότι εϊμεθα ασύνετοι οϊ άνθρωποι, περίεργοι, άπληστοι, πλεονέκτες, έγωϊστές, υπερήφανοι. Γι' αυτό καί θέλησε νά μās προστατεύσει, λέγοντάς μας νά μήν φάμε απ' τόν καρπό τής γνώσεως, από τό «ξύλον του γινώσκειν καλόν καί πονηρόν» (**Γεν. β', 17**): «καί ενετείλατο Κύριος ό Θεός τῷ Ἀδάμ λέγων· από παντός ξύλου του εν τῷ

παραδείσω βρώσει φαγῆ, ἀπό δέ τοῦ ξύλου τοῦ γινώσκειν καλόν καί πονηρόν, οὐ φάγεσθε ἀπ' αὐτοῦ· ἢ δ' ἂν ἡμέρα φάγητε ἀπ' αὐτοῦ, θανάτῳ ἀποθανεῖσθε» (Γεν. β', 16-17).

Τό σύγχρονο δένδρο τῆς γνώσεως

Δυστυχῶς ἡ ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται. Ἐκριβῶς τό ἴδιο πρᾶγμα ἔχει συμβεῖ μέ τούς σημερινούς ἀνθρώπους, πού ἐνῶ δέν εἶχαν πίν κατάλληλη πνευματική ὑποδομή, ἐνῶ δέν εἶχαν πνευματικές ἀρετές, ἐνῶ δέν εἶχαν φθάσει σέ μέτρα ἀγιότητος καί στό «καθ' ὁμοίωσιν», ἐκεῖνοι ὑπέκυψαν στόν πειρασμό, ἀπλώνοντας τό χέρι τους ἐπάνω στό σύγχρονο δένδρο τῆς γνώσεως, κόβοντας καί τρώγοντας τόν ἀπαγορευμένο καρπό.

Γ' αὐτό καί φθάσαμε ἐδῶ πού φθάσαμε. Γ' αὐτό καί γίναμε ὅπως γίναμε. Ὁ ἄνθρωπος ξαναέφαγε ἄκαιρα τόν καρπό τῆς γνώσεως. Θέλησε καί πάλι νά γίνει «θεός», «δημιουργός». Δημιούργησε «πολιτισμό». Ἐφτιαξε μηχανές, ὄπλα, αὐτοκίνητα, ἀεροπλάνα, ὑποβρύχια, πλοῖα, πυραύλους, δορυφόρους, ἔξυπνες βόμβες, ἀτομικές, πυρηνικές, μεταλλαγμένες τροφές, κλωνοποιημένα ζῶα καί ἴσως καί ἀνθρώπους αὔριο.

Μπράβο του! Τά κατάφερε! Ἐγινε πράγματι «θεός», «δημιουργός»! Μέ μιά «μικρή» ὅμως διαφορά. Ἐγινε ὅ,τι ἔγινε, ἀπό ἴσους του. Ἐφθασε ἕως ἐδῶ ἀπό ἴσους του, χωρίς τό Θεό, χωρίς τό Δημιουργό Του. Ἡ διαφορά; Μεγάλη. Ἐντί νά τά χρησιμοποιοῦν ὅλα αὐτά πρὸς δόξαν Θεοῦ καί γιά τό καλό τῆς ἀνθρωπότητος, ἐκεῖνος τά χρησιμοποιεῖ πρὸς δόξαν δική του καί τοῦ Διαβόλου καί γιά νά καταστρέψει τήν ἀνθρωπότητα.

Ποτέ ἄλλοτε ὁ ἄνθρωπος δέν εἶχε τόσα πολλά ἀγαθά, τόσες ἀνέσεις, τόσες εὐκολίες, τόσα μηχανήματα γιά νά τόν ὑπηρετοῦν, νά τόν φροντίζουν, νά τόν μεταφέρουν, νά τόν ἀντικαθιστοῦν.

Ἐχει τά «πάντα». Σπὴν οὐσία ὅμως δέν ἔχει τίποτε. Καί δέ ἔχει τίποτε, γιατί δέν ἔχει ἀγάπη. Καί δέν ἔχει ἀγάπη, γιατί δέν ἔχει τό Θεό, πού εἶναι ἡ Ἀγάπη, «ὁ Θεός Ἀγάπη ἐστίν» (Α' Ἰω. δ', 8) καί μαζί μέ τό Θεό δέν ἔχει καί τήν χάρη καί τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ. Καί ἀφοῦ δέν ἔχει τήν χάρη καί τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ, δέν μπορεῖ νά ἀποδώσει καρπό. Δέν μπορεῖ νά φέρει χαρά, εὐτυχία, ἀγάπη, εἰρήνη, γαλήνη, ἡρεμία, ξεκούραση.

«Ὁ δὲ καρπὸς τοῦ Πνεύματος ἐστὶν ἀγάπη, χαρὰ, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθωσύνη, πίστις, πραότης, ἐγκράτεια.»
(**Γαλάτας ε΄, 22-23**).

Γι' αὐτό καί οἱ ἄνθρωποι σήμερα ἐνῶ ἔχουν τὰ «πάντα», εἶναι «πτωχοί», εἶναι σάν νά μήν ἔχουν τίποτε.

Γιά τήν ἐποχή μας, ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός προφήτεψε: «οἱ ἄνθρωποι θά μείνουν πτωχοί, γιατί δέν θάχουν ἀγάπη στά δένδρα»^[22] (**Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ**).

Νοιώθουν μέσα τους ἕνα ἀπέραντο καί μεγάλο κενό. Εἶναι δυστυχησμένοι, θλιμμένοι, κακόκεφοι, νευρικοί, ἀγχωτικοί, ψυχωτικοί, ἀρρωστημένοι.

Ὁ ἀείμνηστος καί σπουδαῖος Φώτης Κόντογλου περιγράφει πολύ ὁμορφα μέ τό γνωστό γλαφυρό καί ἀπλό, ἀλλά μεστό του ὕφος αὐτή τήν κατάσταση, ὅπως θά διαπιστώσετε καί ἐσεῖς διαβάζοντας κάποια ἀποσπάσματα ἀπό τό βιβλίο του «Μυστικά Ἄνθη», στό Β΄ Παράρτημα τοῦ βιβλίου μας.

Μιά ἄλλη Βαβέλ...

Ποτέ ἄλλοτε λοιπόν, ἡ ἀνθρωπότητα δέν ἔφθασε τόσο ψηλά. Μέ τὰ ἐπιτεύγματά της, κοντεύει νά φθάσει τόν θρόνο τοῦ Θεοῦ, ὅπως ἄλλοτε στή Βαβυλώνα μέ τόν «Πύργο τῆς Βαβέλ» (**Γέν. ια΄, 4**).

Καί τότε οἱ ἄνθρωποι θέλησαν μέ τόν πολιτισμό τους, μέ τὰ δημιουργήματά τους νά φθάσουν τόν θρόνο τοῦ Θεοῦ καί ἄρχισαν νά κατασκευάζουν ἕναν πύργο. Καί ἔφτιαχναν ὀρόφους. Καί ἀνέβαιναν... καί ἀνέβαιναν..., ὄχι γιά κανέναν ἄλλο λόγο, ἀλλά ἀπό ματαιοδοξία καί ὑπερηφάνεια, γιά νά προκαλέσουν τόν Θεό.

Ὡσπου ὁ Θεός, ὅταν εἶδε ὅτι ἡ ἀλαζονία τους εἶχε φθάσει στό ἀπρόχώρητο καί δέν πήγαινε ἄλλο, ἐπενέβη καί μπόρδευσε τίς γλῶσσες τους καί δέν μπορούσαν νά συνεννοηθοῦν καί ἔτσι ἀναγκάστηκαν νά σταματήσουν τό ἔργο τους. Ἀπό τότε οἱ ἄνθρωποι ἄρχισαν νά μιλοῦν πολλές γλῶσσες καί διασκορπίστηκαν εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης. Μέχρι τότε ὅλη ἡ γῆ ἦταν μία καί «ένωμένη» καί ὅλοι οἱ ἄνθρωποι μιλοῦσαν μία γλῶσσα.

«Καί ἦν πᾶσα ἡ γῆ χειλος ἓν, καί φωνή μία πᾶσι... καί εἶπεν ἄνθρωπος τῷ πλησίον αὐτοῦ... δεῦτε οἰκοδομήσωμεν ἑαυτοῖς πόλιν

καί πύργον, οὗ ἔσται ἡ κεφαλὴ ἕως τοῦ οὐρανοῦ, καί ποιήσωμεν ἑαυτοῖς ὄνομα πρό τοῦ διασπαρῆναι ἡμᾶς ἐπὶ προσώπου πάσης τῆς γῆς, καί κατέβη Κύριος ἰδεῖν τὴν πόλιν καὶ τὸν πύργον, ὃν ᾠκοδόμησαν οἱ υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων. καὶ εἶπε Κύριος· ἰδοὺ γένος ἓν καὶ χεῖλος ἓν πάντων, καὶ τοῦτο ἤρξαντο ποιῆσαι, καὶ νῦν οὐκ ἐκλείψει ἀπ' αὐτῶν πάντα, ὅσα ἂν ἐπιθῶνται ποιεῖν. δεῦτε καὶ καταβάντες συγχέωμεν αὐτῶν ἐκεῖ τὴν γλῶσσαν, ἵνα μὴ ἀκούσωσιν ἕκαστος τὴν φωνὴν τοῦ πλησίον. καὶ διέσπειρεν αὐτούς Κύριος ἐκεῖθεν ἐπὶ πρόσωπον πάσης τῆς γῆς, καὶ ἐπαύσαντο οἰκοδομοῦντες τὴν πόλιν καὶ τὸν πύργον. διὰ τοῦτο ἐκλήθη τὸ ὄνομα αὐτῆς Σύγχυσις, ὅτι ἐκεῖ συνέχεε Κύριος τὰ χεῖλη πάσης τῆς γῆς, καὶ ἐκεῖθεν διέσπειρεν αὐτούς Κύριος ἐπὶ πρόσωπον πάσης τῆς γῆς».

(Γεν. 11', 1-9)

Ἔτσι ἀκριβῶς καὶ σήμερα. Βαβυλώνα τότε, Βαβυλώνα καὶ σήμερα. Σύγχρονη Βαβυλώνα. «*Ἡ μεγάλη Βαβυλώνα*» (**Ἀποκ. 17', 5**).

Σύγχυσις τότε, σύγχυσις καὶ σήμερα. Καὶ τότε οἱ ἄνθρωποι θέλησαν νὰ φθάσουν ψηλά καὶ νὰ προκαλέσουν τὸν Θεό, καὶ σήμερα οἱ ἄνθρωποι ἀπέκτησαν γνώση, ἔφθασαν ψηλά καὶ προκαλοῦν τὸν Θεό μέ τὰ ἐπιτεύγματα τους, μέ τὸν ἓνα ἢ μέ τὸν ἄλλο τρόπο.

Ἐδῶ, θά ἤθελα νὰ ἀναφέρω ἓνα γεγονός πού γιά ὅσους «νοοῦν» λέει πολλά. Θά ἐνθυμεῖσθε ὅτι πρὶν εἴκοσι χρόνια, στίς 28 Ἰανουαρίου 1986, ἐξερράγη τὸ ἀμερικανικὸ διαστημικὸ λεωφορεῖο «Challenger» μόλις ἓνα λεπτὸ μετὰ τὴν ἐκτόξευσή του ἀπὸ τὴ βάση του στὸ ἀκρωτήριο Κανάβεραλ, μέ ἀποτέλεσμα τὸν θάνατο ὅλων τῶν μελῶν τοῦ ἑπταμελοῦς πληρώματος. Ἡ λέξις «Challenge» σημαίνει «πρόκλησις». Τὸ ὄνομα Challenger σημαίνει «αὐτός πού προκαλεῖ σέ ἀναμέτρηση» (ὄρα ΑΓΓΛΙΚΟ-ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΛΕΞΙΚΟ «Χρυσὴ Ἔκδοσις» τῆς Ματζέντα - Π. ΤΣΑΜΠΟΥΝΑΡΑ-ΑΘΗΝΑΙ 2002). Ἀπ' ὅ,τι φαίνεται λοιπόν, ἤθελαν οἱ μικροὶ καὶ ἀσήμαντοὶ ἄνθρωποι νὰ «προκαλέσουν» σέ ἀναμέτρηση τὸν Θεό. Δέν ἦταν λοιπόν τυχαῖο πού τὸ διαστημικὸ λεωφορεῖο «Challenger» ἀνατινάχτηκε. Ἀλλὰ πού οἱ ἀνόητοι ἄνθρωποι νὰ καταλάβουν καὶ νὰ πάρουν τὸ «μήνυμα» πού τοὺς ἔστειλε ὁ Θεός! Ὅταν «σκοτισθεῖ» ὁ νοῦς καὶ ἡ διάνοια τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὰ πάθη καὶ τὴν ἀπομάκρυνσή τοῦ ἀπὸ τὸν Θεό, δέν καταλαβαίνει

τίποτε. Όπως δέν καταλάβαινε καί ὁ Φαραώ μέ τόσα θαύματα πού ἔβλεπε μπροστά του.

Όταν τό μυρμήγκι βγάξει φτερά...

Άς ἐπανέλθωμεν ὅμως. Εἶναι λοιπόν ἡ ἐποχή πού ἡ γνώση ἔχει πληθυνθεῖ, ἔχει αὐξηθεῖ. Οἱ ἄνθρωποι ἔχουν φτάσει στό φεγγάρι καί σέ ἄλλους πλανῆτες. Κυβερνοῦν τόν κόσμον μέσα ἀπό κουμπιά, μηχανές, ὑπολογιστές καί δορυφόρους.

«Θά ἔρθῃ καιρός πού θά διευθύνουν τόν κόσμον τά ἄλλα καί τά μπάλαλα» ἔλεγε προφητεύοντας ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς^[23] (**Ἅγιου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ**).

Βλέπουν ὁ ἕνας τόν ἄλλο μέσα ἀπό κινητά καί σταθερά πλέφωνα.

Μιλᾶνε μέσα ἀπό ἕνα κουτί (πῖν τηλεόραση) καί τούς βλέπουν καί τούς ἀκοῦν σέ ὅλη τή γῆ.

«Θά ἔρθῃ καιρός πού ὁ διάβολος θά μπῆ μέσα σ' ἕνα κουτί καί θά φωνάξῃ. Καί τά κέρατά του θά ἔναι στά κεραμίδια» προφήτευε καί πάλι ὁ Μεγάλος Προφήτης Ἅγιος Κοσμᾶς^[24] (**Ἅγιου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ**).

Ταξιδεύουν σέ διάφορα μέρη τοῦ κόσμου. Καί ὄχι μόνον ταξιδεύουν ἀλλά ὅπως λέγει ἡ Γραφή, «περιτρέχουσι» (τουρισμός;), τρέχουν πολύ γρήγορα, μέσα σέ λίγη ὥρα πᾶνε ἀπό τό ἕνα μέρος τῆς γῆς στό ἄλλο.

Διασχίζουν σάν ψάρια τόν βυθό τῆς θαλάσσης καί πετοῦν σάν πουλιά στόν οὐρανό.

«Θά ἰδῆτε νά πετᾶνε ἄνθρωποι στόν οὐρανό σάν μαυροπούλια καί νά ρίχνουν φωτιά στόν κόσμο. Ὅσοι θά ζοῦν τότε θά τρέξουν στά μνήματα καί θά φωνάξουν: Ἐβγάτε σεις οἱ πεθαμένοι νά μποῦμε μεῖς οἱ ζωντανοί»^[25] (**Ἅγιου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ**).

Μιλοῦν ἀπό τό ἕνα μέρος τῆς γῆς σέ ἕνα ἄλλο μέσα ἀπό μία κλωστή, ἕνα σύρμα, ἕνα καλώδιο.

«Θά ἔρθῃ καιρός πού θά ζωσθῇ ὁ τόπος μέ μία κλωστή»^[26] (**Ἅγιου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ**).

«Θάρθῃ καιρὸς πού οἱ ἄνθρωποι θὰ ὀμιλοῦν ἀπὸ ἓνα μακρυνὸ μέρος σέ ἄλλο, σάν νᾶνε σέ πλαγιανὰ δωμάτια, π.χ. ἀπὸ τὴν Πόλι στὴ Ρωσία»^[27] (**Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ**).

Πότε λοιπόν ἄλλοτε ὁ ἄνθρωπος καί ἡ ἀνθρωπότητα, μπόρεσε καί ἔφθασε τόσο «ψηλά», μέ τίς γνώσεις του καί τή σοφία του; Ποτέ ἄλλοτε; Γι' αὐτό καί ὁ Προφήτης Δανιήλ ἀλλά καί οἱ Ἅγιοί μας, μᾶς ἐπισημαίνουν ὅτι λίγο πρὶν τό τέλος τοῦ κόσμου, ἡ γνώσις τοῦ ἀνθρώπου καί τὰ ἐπιτεύγματα τῆς ἐπιστήμης θέλουσι αὐξηθῆ σέ τέτοιο βαθμό, πού οἱ ἄνθρωποι θὰ πάσουν νά πιστεύουν σπὴν ὑπαρξὴν τοῦ Θεοῦ καί θὰ πιστεύουν σπὴν ἐπιστήμην καί στοὺς ἀνθρώπους.

«Ὅταν πλησιάσῃ ὁ καιρὸς τῆς ἐλεύσεως τοῦ Ἀντιχριστοῦ... ἄρχεται ὁ κόσμος νὰ γίνεταί ἀγνώριστος... θέλει δέ δώσει πονηρὰν σοφίαν εἰς τὸν ταλαίπωρον ἄνθρωπον, νὰ ἐφεύρῃ, νὰ ὀμιλῇ ὁ εἷς πρὸς τὸν ἄλλον, ἀπὸ τὴν μίαν ἄκρην τῆς γῆς ἕως τὴν ἄλλην, τότε θὰ πέτανται στὸν ἀέρα ὡς πτηνὰ καί διασχίζοντες τὸν βυθὸ τῆς θαλάσσης ὡς ἰχθύες... Καί τόσοι θὰ προοδεύσῃ τὴν ἐπιστήμην κατὰ φαντασίαν ὁ πονηρὸς, ὥστε ἀποπλανῆσαι τοὺς ἀνθρώπους καί μὴ πιστεύουν εἰς τὴν ὑπαρξὴν τοῦ Τρισυποστάτου Θεοῦ»^[28] (**Ἅγιος Νεῖλος ὁ Μυροβλήτης**).

Σημεῖα καί αὐτὰ τῶν Καιρῶν καί τοῦ Τέλους τοῦ κόσμου. Διότι μὴν ξεχνᾶμε καί τὴν θυμώδη σοφία τοῦ λαοῦ μας πού λέει:

«ὅταν τό μυρμήγκι βγάζει πτερά καί πετάει, ἦλθε τό τέλος του...»
(**Λαϊκὴ Παροιμία**)

Κεφάλαιον

10

Η ΚΗΡΥΞΙΣ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ ΕΙΣ ΟΛΗ ΤΗΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΗΝ

«Καί κηρυχθήσεται τοῦτο τό εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας ἐν ὅλῃ τῇ οἰκουμένῃ εἰς μαρτύριον πᾶσι τοῖς ἔθνεσι, καί τότε ἔξει τό τέλος». (**Ματθ. κδ', 14**)

Ἐδῶ θά πρέπει νά ἀναφέρουμε ὅτι τό Σημεῖο αὐτό ἔχει διπλή σημασία. Ἐχει δηλαδή ἐφαρμογή, ὅπως ἤδη εἶπαμε, καί σπίν Καταστροφή τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος, ἀλλά καί στό Τέλος τοῦ κόσμου. Ἐπρεπε δηλαδή, πρίν καταστραφεῖ ὁ Ναός τοῦ Σολομῶντος, τό εὐαγγέλιον νά διαδοθεῖ σέ ὅλο τόν κόσμο.

Συνέβη αὐτό;

Βέβαια, ὅπως μαρτυρᾷ ἡ ἴδια ἡ Ἁγία Γραφή ὅτι: «εἰς πᾶσαν τήν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν καί εἰς τά πέρατα τῆς οἰκουμένης τά ῥήματα αὐτῶν» (**Ψαλμ. ιη', 5**), ἀφοῦ οἱ Ἁγιοὶ Ἀπόστολοι διεσκορπίσθησαν εἰς ὅλη τήν γῆν γιά νά μεταφέρουν τήν Ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου ἐφαρμόζοντας τήν ἐντολή τοῦ Κυρίου μας: «πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τά ἔθνη...» (**Ματθ. κη', 19**).

Ἀλλά καί ὁ Ἀπόστολος Παῦλος γράφει: «...ἀκούσαντες τήν πίστιν ὑμῶν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ... ἦν προηκούσατε ἐν τῷ λόγῳ τῆς ἀληθείας τοῦ

εὐαγγελίου τοῦ παρόντος εἰς ὑμᾶς, καθὼς καὶ ἐν παντί τῷ κόσμῳ...»
(**Κολασ. α΄, 4-6**). Δηλαδή:

«διότι ἐπληροφορήθημεν τὴν ἀγνὴν καὶ θερμὴν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ πίστιν σας καὶ τὴν ἀγάπην σας, πού ἔχετε καὶ ἐκδηλώνετε πρὸς ὅλους τοὺς Χριστιανούς. Τὸν εὐχαριστοῦμεν καὶ τὸν εὐγνωμονοῦμεν ἀκόμη διὰ τὰ ἐλπιζόμενα πλούσια ἀγαθὰ, πού ἔχουν ἀποθησαυρισθῆ ἀπὸ αὐτόν εἰς τοὺς οὐρανοὺς διὰ σᾶς καὶ διὰ τὰ ὅποια κατὰ τὸ παρελθόν ἠκούσατε εἰς τὸ γεμᾶτο ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν τοῦ Θεοῦ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου. Καὶ τὸ ὅποῖον Εὐαγγέλιον εἶναι πάντοτε παρόν καὶ φωτεινόν ἐνώπιόν σας, ὅπως καὶ εἰς ὅλον τὸν κόσμον»

Ἴσως ἔχει ἐφαρμογή καὶ στό Τέλος τοῦ κόσμου

«Πρέπει λοιπὸν πρῶτα νὰ κηρυχθεῖ τὸ Εὐαγγέλιο σὲ ὅλα τὰ ἔθνη καὶ τότε θὰ ἀποκαλυφθεῖ ὁ ἄνομος...»^[29] (**Ἁγίου Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ**).

Αὐτὸ θὰ συμβεῖ γιὰ τρεῖς, βασικούς λόγους:

Πρῶτον, διότι ἔπρεπε ὁ αἰώνιος, διαχρονικός καὶ σωτήριος λόγος τοῦ Θεοῦ νὰ πάει παντοῦ καὶ νὰ ὑπάρχει παντοῦ, ὥστε νὰ μπορεῖ ὅποιος θέλει ἐκούσια καὶ ἐλεύθερα νὰ πιστεύσει εἰς αὐτόν καὶ νὰ ἔχει ζωὴν αἰώνιον: «ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι ὁ τὸν λόγον μου ἀκούων καὶ πιστεύων τῷ πέμψαντί με ἔχει ζωὴν αἰώνιον, καὶ εἰς κρίσιν οὐκ ἔρχεται, ἀλλὰ μεταβέβηκεν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν» (**Ἰω. ε΄, 24**).

Δεύτερον, γιὰ νὰ μὴν μπορεῖ κανεὶς νὰ πεῖ σάν δικαιολογία τὴν φοβερὰ ἡμέρα τῆς Κρίσεως, ὅτι «δέν ἤξερε», «δέν γνώριζε», «δέν εἶχε ἀκούσει» ὅτι δὴποτε σχετικὸ μὲ τὸν ἀληθινὸ Θεὸ καὶ τὸ Εὐαγγέλιό Του· καὶ

Τρίτον, γιατί ἦταν ἀδύνατον νὰ μὴν φθάσει (σὲ διάφορες χρονικὲς περιόδους τοῦ κόσμου) καὶ νὰ μὴν κηρυχθεῖ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ παντοῦ, ἀγιάζοντας καὶ εὐλογώντας κάθε μέρος καὶ κάθε γωνιά τῆς γῆς.

Πραγματοποιήθηκε αὐτὸ τὸ σημεῖο; Σίγουρα ναί.

Πραγματοποιήθηκε στὴν ἐποχὴ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, οἱ ὅποιοι περιέτρεξαν ὅλο τὸν τότε γνωστὸ κόσμον, κηρύττοντας καὶ μαρτυρώντας γιὰ τὸν Ἰησοῦ Χριστὸ καὶ τὸ Εὐαγγέλιόν Του, σὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.

«εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτῶν» (**Ψαλμ. ιη΄, 5**).

Πραγματοποιήθηκε ἐν μέρει, ἀπὸ τοὺς μαθητὰς καὶ διαδόχους τῶν Ἀποστόλων, τοὺς χιλιάδες ἁγίους καὶ μάρτυρας καὶ πιστοὺς ἀνθρώπους,

πού πέρασαν όλους αυτούς τους αιώνες από όλα τα μέρη τῆς γῆς, κηρύττοντας, διαδίδοντας καί ὁμολογώντας τήν ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου.

«Ἐχεις αὐτό τό σημεῖον ὅτι ὅταν κηρυχθεῖ τό Εὐαγγέλιον σέ ὅλη τήν οἰκουμένη, σάν μαρτυρία γιά ὅλα τά ἔθνη, τότε θά ἔλθει τό τέλος τοῦ κόσμου. Καί σχεδόν ὅπως ἤδη βλέπουμε, ὅλος ὁ κόσμος ἔχει ἀκούσει τήν διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ».^[30] (**Ἁγίου Κυρίλλου Ἱεροσολύμων**)

Καί ὁλοκληρώθηκε ἡ πραγματοποίηση αὐτοῦ τοῦ Σημεῖου στήν ἐποχή μας, ὅπου λόγῳ τῆς ἀσύλληπτης καί ἀλματώδους ἐξελίξεως τῆς τεχνολογίας, ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ καί τοῦ Εὐαγγελίου ἔφθασε παντοῦ.

Ἐλοκληρώθηκε ὅμως κυρίως στήν ἐποχή μας, λόγῳ τοῦ internet, ὅπου ὁ καθένας πλέον, σ' ὅλη τή γῆ, μπορεῖ νά βρεῖ καί νά διαβάσει μέσα ἐκεῖ, ὅ,τι θέλει καί φυσικά καί τόν λόγο τοῦ Εὐαγγελίου.

Σύγχρονες πλάνες, παρανοήσεις καί παρερμηνεῖες

Ἐδῶ θά πρέπει ἐπ' εὐκαιρία νά τονίσουμε ὅτι πολλοί, παρερμηνεύοντας τό συγκεκριμένο χωρίο, ἀλλά καί ἄλλα σχετικά χωρία, πιστεύουν ὅτι πρῖν ἔλθει τό τέλος θά πρέπει, ὄχι μόνον νά κηρυχθεῖ τό Εὐαγγέλιον σέ ὅλη τήν οἰκουμένη, ἀλλά καί νά πιστέψουν εἰς αὐτό ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τῆς γῆς. Εἴτε εἶναι χριστιανοί, εἴτε ἐβραῖοι, μουσουλμάνοι, βουδιστές, ἰνδουίστες, εἰδωλολάτρες, σατανιστές, ἄπιστοι, ἄθεοι κ.λπ.

Δέν ἔχουν ὅμως δίκαιο. Γράφει χαρακτηριστικά γι' αὐτό τό σημεῖο ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν: *«Ἐδῶ χρειάζεται προσοχή. Διότι δέν λέγει ὁ Κύριος ὅτι τό Εὐαγγέλιό Του πρόκειται νά γίνει ἀποδεκτό ἀπό ὅλους τούς ἀνθρώπους, ἀλλά λέγει ὅτι τό Εὐαγγέλιό Του θά κηρυχθεῖ σέ ὁλόκληρο τόν κόσμο».*^[31]

Ἀλλά καί οἱ Ἁγιοί μας, τό ἴδιο πιστεύουν γιά τό σημεῖο αὐτό. Ἄς δοῦμε μία μαρτυρία: *«Θέλει κηρυχθεῖ τό εὐαγγέλιον εἰς ὅλα τά ἔθνη εἰς μαρτύριον, δηλαδή εἰς ἔλεγχον αὐτοῖς, εἰς κατηγορίαν ἐκείνων ὅπου δέν θέλουν πιστεύσει...»*^[32] (**Θεοφύλακτος Βουλγαρίας**).

Εἶναι μάλιστα, οἱ περισσότεροι ἐξ αὐτῶν, αὐτοί οἱ ἴδιοι πού περιμένουν καί τήν περίφημη «Ἀναλαμπή τῆς Ὁρθοδοξίας», ὅπου ἡ Ὁρθοδοξία θά

ἐπικρατήσει καί θά λάμψει παγκοσμίως. Ἦλλοι λένε 33 ἔτη, ἄλλοι 70, ἄλλοι 100, ἄλλοι χίλια, ἄλλοι 44.000 καί ἄλλοι αἰωνίως...!!!

Μᾶς ἔχουν ζαλίσει δέ, ἰδιαίτερα τά τελευταῖα χρόνια, μέ διάφορα φυλλάδια, βιβλία καί σχετικές «ροδαλές ψευδοπροφητεῖες γιά ἕνα εὐχάριστο μέλλον, χιλιαστικοῦ τύπου, ἐπάνω σ' αὐτήν τή φθαρτή γῆ, γιά μελλοντική δῆθεν ἐπικράτηση τῆς Ὁρθοδοξίας, ἤ γιά τήν ἔνωση ὅλων σέ μία εἰδυλιακή παγκόσμια κοινωνία, νοσταλγία-παγῖδα τοῦ ἀντιχρίστου» πού ὅλοι οἱ ἄνθρωποι θά ζοῦν εὐτυχισμένοι καί θά τρῶνε μέ χρυσά κουτάλια καί πού αὐτοῦ τοῦ εἶδους οἱ «προφητεῖες» τους ἐπιβεβαιώνουν, ἄλλες λιγότερο καί ἄλλες περισσότερο, ὅλες αὐτές τίς πλάνες καί ἀνοσιές τους.

Ἦχουν δέ στήσει μεγάλες ἐπιχειρήσεις μέ διάφορα μαγαζιά καί βιβλιοπωλεῖα, μέ καθημερινές ἐκπομπές στήν τηλεόραση, ἐκμεταλλευόμενοι τό θρησκευτικό καί πατριωτικό συναίσθημα τῶν πιστῶν, ἀλλά καί τήν ἀφέλεια πολλῶν. Ἦχουν δέ «μεγάλο» ρεῦμα ὅλοι αὐτοί καί ὅλο καί αὐξάνονται, ὀδηγώντας στήν πλάνη καί στήν ἀπώλεια χιλιάδες ψυχές, γιά τίς ὁποῖες φυσικά θά δώσουν τεράστιο λόγο στό Θεό: *«πονηροί δέ ἄνθρωποι καί γόητες προκόψουσιν ἐπί τό χειρόν, πλανῶντες καί πλανώμενοι» (Β' Τιμ. γ', 13).*

Μία τέτοια κλασική περίπτωση πλάνης εἶναι καί τά λεγόμενα «σημεῖα» σέ μία οἰκία στό Τραχώνι τῆς Κύπρου, ἀπό διάφορα ἄστεῖα, παιδαριώδη, ἀκαλαίσθητα, κακόγουστα σκίτσα, σχέδια, καί σύμβολα, πού δῆθεν παρουσιάσθησαν ἐκ Θεοῦ καί ὁμιλοῦν γιά τήν ἐμφάνιση, σύντομα, ἑνός βασιλέως, ὁ ὁποῖος θά ἠγνηθεῖ τῆς Ὁρθοδοξίας, δίδοντας νικηφόρους πολέμους καί ἐπιβάλλοντας ἐν τέλει τήν Ὁρθοδοξία παγκοσμίως, γιά πολλά χρόνια...

Δέν μᾶς ἔφταναν, ἀγαπητοί μου, οἱ αἵρετικοί καί ἀντίχριστοι Ἰεχωβάδες μέ τήν δική τους πλανεμένη διδασκαλία σχετικά μέ τήν «χιλιετή» βασιλεία τοῦ Χριστοῦ ἐπί τῆς γῆς», τώρα ἔχουμε καί τούς «Ὁρθόδοξους Χιλιαστές», πού σάν τούς Ἰεχωβάδες κί' αὐτοί, περιμένουν νά ἔλθει ἡ Βασιλεία τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας Του, τῆς Ὁρθοδοξίας, σέ ὅλη τή γῆ.

Ἦς φωνάζει ὁ Χριστός ὅτι ἡ Βασιλεία του, δέν εἶναι σ' αὐτή τή γῆ, ἀλλά στόν οὐρανό: *«Ἡ βασιλεία ἡ ἐμή οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου» (Ἰω. ιη', 36).*

Ἦς φωνάζει ὁ Χριστός καί ὅλη ἡ Ἐκκλησία Του, ὅτι μόνον ΔΥΟ Παρουσίες ἔχουμε τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ πρώτη ἔγινε ὅταν γεννήθηκε καί ἡ Δεύτερη θά γίνει ὅταν θά ἔλθει γιά νά κρίνει ζῶντας καί νεκρούς.

Ἦς φωνάζει ὁ Χριστός, ὅτι ἡ Ἐκκλησία Του καί ὅσοι εἶναι μέσα σ' αὐτή θά κυνηγηθοῦν, θά διωχθοῦν, θά κλευαστοῦν, θά βασανιστοῦν, θά μισηθοῦν ἀπό τοὺς πολλοὺς καί τόν κόσμον, θά γίνουν θέατρο ἀγγέλλοις καί ἀνθρώποις, θά, θά... καί ἐν τέλει μάλιστα, σπὴν ἐποχὴ τοῦ ἀντιχρίστου, «θά πάψει» νά ὑπάρχει ἡ ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, δέν θά τελεῖται θυσία καί Θεία Λειτουργία στίς Ἐκκλησίες καί οἱ πιστοί θά φύγουν κυνηγημένοι, ἀπό τόν Ἄντιχριστο, στά ὄρη καί στά βουνά γιά νά γλυτώσουν.

Ὅχι, λένε αὐτοί, ἐρχόμενοι σέ ἀντίθεση μέ τοὺς λόγους τοῦ Χριστοῦ. Δέν θά γίνει ἔτσι, ἀλλά θά ἔλθει ὁ Χριστός καί ἡ βασιλεία Του, ἔστω καί γιά λίγο, σ' αὐτή πὶ γῆ.

Ὅλα αὐτά, θυμίζουν τὴν ἐποχὴ τῆς πρώτης Παρουσίας τοῦ Χριστοῦ, ὅπου οἱ Ἑβραῖοι, παρερμηνεύοντας καί διαστρέφοντας τὰ λόγια τοῦ ἰδίου τοῦ Θεοῦ καί τῶν Προφητῶν Του, ἀντὶ νά ἀναμένουν τόν Λυτρωτὴ καί Μεσσία τους γιά νά τοὺς σώσει ἀπὸ τὴν φθορά καί τόν θάνατο καί νά τοὺς ὀδηγήσει σπὴν αἰώνιο ζωῆ, αὐτοὶ τὸν περίμεναν ὡς παγκόσμιο βασιλιά καί ἐλευθερωτὴ, πού θά τοὺς ἔσωζε ἀπὸ τοὺς Ρωμαίους κατακτητές, ἀλλά καί ἀπὸ τοὺς κάθε λογῆς κατακτητές, κάνοντάς τους σπὴν συνέχεια «περιοῦσιο λαό του» καί παγκόσμιους κυβερνήτες.

Πεῖτε μου τώρα, σὰς παρακαλῶ, ἂν ἐσεῖς βλέπετε καμμία διαφορὰ μεταξύ τῆς τότε ἐποχῆς, τῆς πρώτης ἐλεύσεως τοῦ Χριστοῦ καί τῶν Ἑβραίων, καί τῆς σημερινῆς, τῆς δευτέρας ἐλεύσεως τοῦ Χριστοῦ καί τῶν «ὀρθοδόξων» Ἑλλήνων χιλιαστῶν, γιατί ἐγὼ δέν βλέπω ἀπολύτως καμμία, μὰ καμμία.

Ἄποκρυφα Εὐαγγέλια καί νόθα κείμενα

Μά, ἀναρωτιοῦνται πολλοί: καί ὅλα αὐτά τὰ βιβλία, τὰ κείμενα καί οἱ προφητεῖες πού παρουσιάζουν ὅλοι αὐτοί; Τί εἶναι, δέν εἶναι γνήσια; Δέν εἶναι Ὀρθόδοξα; Δέν εἶναι τῆς Ἐκκλησίας μας;

Όχι, τὰ περισσότερα ἀπὸ αὐτὰ, δὲν εἶναι γνήσια καὶ κανονικά βιβλία καὶ προφητεῖες πού παραδέχεται ἐπίσημα, στὸν κανόνα τῆς ἢ σπὴν Ἱερά Παράδοσός τῆς, ἢ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας.

Εἶναι ψεύτικα, νόθα, ἀπόκρυφα. Εἶναι κατασκευάσματα αἰρετικῶν καὶ πλανεμένων ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι νοθεύουν σκόπιμα τὰ ἱερά κείμενα καὶ τὴν Ἁγία Γραφή, προκειμένου νὰ διαστρεβλώσουν τὴν Ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας Του.

Μήπως ὅμως ἀνά τούς αἰῶνες, τό ἴδιο πρᾶγμα ἀκριβῶς δὲν ἔκανε ὁ Διάβολος, θέτοντας σέ ἐφαρμογή τό «Μυστήριον τῆς ἀνομίας» του;

- Ἐδωσε ὁ Θεός τὰ Εὐαγγέλια στοὺς ἀνθρώπους; Ἐδωσε καὶ ὁ διάβολος τὰ ψευτοευαγγέλια καὶ τὰ «ἀπόκρυφα εὐαγγέλια».
- Ἐστειλε ὁ Θεός Προφήτας στὸν κόσμο; Ἐστειλε καὶ ὁ διάβολος ψευδοπροφήτας.
- Ἐστειλε ὁ Θεός διδασκάλους; Ἐστειλε καὶ ὁ διάβολος τούς δικούς του ψευδοδιδασκάλους.
- Ἐστειλε ὁ Θεός τούς Ἀποστόλους; Ἐστειλε καὶ ὁ διάβολος τούς δικούς του ψευδαποστόλους.
- Ἐστειλε ὁ Θεός τούς Ἁγίους Του; Ἐστειλε καὶ ὁ διάβολος τούς δικούς του ψευτοαγίους.

Λέγει ὁ ἅγιος Μάξιμος:

«Ὁ Θεός ἐκλεξάμενος ἐξήγειρεν ἀποστόλους, καὶ προφήτας καὶ διδασκάλους, πρὸς τὸν καταρτισμὸν τῶν ἀγίων· ὁ δὲ διάβολος, ψευδαποστόλους, καὶ ψευδοπροφήτας καὶ ψευδοδιδασκάλους κατὰ τῆς εὐσεβείας ἐκλεξάμενος ἐξήγειρεν, ὥστε καὶ τὸν παλαιὸν πολεμηθῆναι νόμον καὶ τὸν εὐαγγελικόν»^[33] (**Ἁγίου Μαξίμου Ὁμολογητοῦ**).

Ὅ,τι καὶ ἐάν ἔκανε ὁ Θεός, τό ἴδιο ἔκανε ἀπὸ τὴν ἀνάποδη ὁ διάβολος γιὰ νὰ πολεμήσει τὴν Ἁγία Γραφή, Παλαιά καὶ Καινὴ Διαθήκη, ἐμποδίζοντας ἔτσι καὶ καταστρέφοντας τό ἔργο τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων.

Ἐάν ρίξουμε μιά ματιὰ σπὴν ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία, θὰ βροῦμε ὅχι μίαν ἢ δύο, ἀλλὰ ἀμέτρητες τέτοιες περιπτώσεις νοθεύσεως τῆς Ἁγίας Γραφῆς, τῶν Εὐαγγελίων, τῶν Προφητειῶν, τῶν Ἐπιστολῶν καὶ τῶν λόγων τῶν Ἁγίων μας ἀπὸ τούς αἰρετικούς καὶ πλανεμένους τῆς κάθε ἐποχῆς.

Ἐνδεικτικά, ἀναφέρω μερικές περιπτώσεις:

Ἐρμηνεύοντας τὴν Β΄ πρὸς Θεσσαλονικεῖς Ἐπιστολή ὁ Ἱερός Χρυσόστομος, λέγει τὰ παρακάτω

«Ἐδῶ μοῦ φαίνεται ὅτι ὑπαινίσσεται κάποιους πού κυκλοφοροῦσαν πλαστή ἐπιστολή δῆθεν τοῦ Παύλου, καί δείκνοντάς τιν ἐλεγαν ὅτι τάχα ἔφθασε ἡ ἡμέρα τοῦ Κυρίου, γιὰ νά πλανήσουν ἔτσι πολλούς. Ὡστε λοιπόν γιὰ νά μὴν ἀπατηθοῦν τοὺς προφυλάσσει ὁ Παῦλος μ' αὐτὰ πού γράφει καί λέγει “μή θορυβεῖσθε οὔτε ἀπό πνεῦμα, οὔτε ἀπό λόγο”. Αὐτό πού λέγει σημαίνει τό ἐξῆς· κι ἂν ἀκόμα τό πει αὐτό κάποιος ἔχοντας τάχα πνεῦμα προφητικό, μή πιστέψετε. Γιατί ὅταν ἤμουν κοντά σας αὐτά σᾶς τά εἶπα, καί ἐπομένως δέν πρέπει νά μεταβάλλετε γνώμη γι' αὐτά πού διδασχθήκατε. “Ἡ διά πνεύματος”. Ἔτσι ὀνομάζει τοὺς ψευδοπροφήτες πού μιλοῦσαν μέ ἀκάθαρτο πνεῦμα καί ἔλεγαν αὐτά πού ἔλεγαν. Ἐπειδή δηλαδή ἤθελαν αὐτοί νά γίνουν περισσότερο πιστευτοί, δέν ἐπιχειροῦσαν νά τοὺς ἐξαπατήσουν μόνο μέ πιθανολογίες, γιατί αὐτό δείχνει μέ τό νά πει, “οὔτε διά λόγου”, ἀλλ' ἔδειχναν καί πλαστή ἐπιστολή τάχα τοῦ Παύλου, πού ἔλεγε αὐτό τό ἴδιο. Γι' αὐτό γιὰ νά δείξει κι αὐτό πρόσθεσε τό “οὔτε μ' ἐπιστολή”, πού προέρχεται δῆθεν ἀπό μᾶς».^[34]

(Ἁγίου Χρυσοστόμου)

Ὁ δέ Ἁγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης ἔλεγε σέ κάποιους αἰρετικούς πού τοῦ ἔφερναν δῆθεν βιβλία καί συγγράματα «ἀγίων» προκειμένου νά τόν πείσουν ὅτι δέν πρέπει νά προσκυνᾷ τίς ἅγιες εἰκόνες:

«Ὡστε εἶναι νόθο καί αὐτό τό σύγγραμμα πού μιλάει κατά τῶν ἀγίων εἰκόνων καί λέτε ὅτι τό ἔχει γράψει ὁ Ἁγιος Ἐπιφάνιος. Ὅμως πρόσεχε ἐδῶ τί μᾶς λέγει ὁ Μ. Βασίλειος· Ἐγώ, λέγει ὁ Βασίλειος, δέν πρόκειται ποτέ νά ὑποχωρήσω καί νά δεχθῶ κάποια πράγματα ἢ νά γίνω κοινωνός κάποιων, ἐπειδή θά μοῦ φέρουν ἢ θά μοῦ ἐπιδείξουν κάποια ἐπιστολή ἐνός “σπουδαίου” ἢ “μεγάλου” ἢ “ἀγίου” ἀνθρώπου, ἀκόμη καί ἀγγέλου ἀπό τόν οὐρανό, τὴν στιγμή πού αὐτή ἡ ἐπιστολή θά ἔρχεται σέ ἀντίθεση μέ τὴν ἀλήθεια, τὴν παράδοση καί τὴν πίστη μας. Ἀκόμη νά σᾶς θυμίσω τί λέγει ὁ ἅγιος Χρυσόστομος τόν ὁποῖο δέν τόν ἐνδιαφέρει τό ἀξίωμα τοῦ προσώπου πού λέγει κάτι, ὅταν ὁ λόγος πού λέει δέν εἶναι ὀρθός καί σύμφωνος μέ τὴν παράδοσή μας. Καί ἀκόμη, συνεχίζει ὁ Ἁγιος Θεόδωρος, νά σᾶς φέρω σάν μαρτυρία τόν Ἀπόστολο Παῦλο πού μᾶς φωνάζει κραυ-

γάζοντας ότι ακόμη και αν έλθουμε έμεις οί ίδιοι οί Ἄποστολοι, ακόμη και αν έλθουν άγγελοι από τόν ουρανó και σās πούνε άλλα η διαφορετικά πράγματα από εκείνα πού σās είπαμε τήν πρώτη φορά, νά μήν τά πιστέψετε. Και όχι μόνον νά μήν τά πιστέψετε, αλλά και νά τούς άναθεματίσετε κιόλας».^[35] (**Ἄγιου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου**)

Ἄλλά, και όσα ελάχιστα έξ αὐτῶν εἶναι γνήσια και ἀληθινά, τά παρερμηνεύουν και τούς δίδουν ἄλλη ἐρμηνεία και σημασία, ἀπ' αὐτή πού εἶναι σπὴν πραγματικότητα.

Μήπως και τά βιβλία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, πού ἀναφέρονταν σπὴν ἔλευση τοῦ Χριστοῦ μέ διάφορα κείμενα και Προφητείες, τίς όποιες είχαν και διάβазαν σπὴν ἐποχή τοῦ Χριστοῦ οί Ἑβραῖοι, δέν ἦταν τά περισσότερα (λέω τά περισσότερα γιατί και τότε ὑπῆρχαν νόθα και ἀπόκρυφα, ό διάβολος ὑπῆρχε και τότε...) γνήσια και ἀληθινά; Φυσικά και ἦταν. Τά παρερμήνευαν όμως, τούς ἔδιναν ἄλλο νόημα, σύμφωνα πάντα μέ τίς ιδιοτελεῖς σκοπιμότητές τους, αλλά και τίς ἐγωϊστικές ἐπιθυμίες τους.

Μήπως όμως όλες αὐτές οί «ἀπόψεις», «θεωρίες», «πιστεύω», βολεύουν και ἐξυπηρετοῦν τόν Σατανά, τόν Ἄντίχριστον και τά ὄργανα τῆς Νέας ἐποχῆς και τῆς Νέας Τάξεως πραγμάτων; Γιατί και αὐτοί μιλάνε και προετοιμάζονται γιά παγκόσμιο βασιλέα και σωπῆρα. Γιατί και αὐτοί μιλάνε και προετοιμάζονται γιά παγκόσμια βασιλεία και κυβέρνηση μέ τόν ἀναμενόμενο «μεσσία» τους, τόν ἀναμενόμενον «χριστό» τους. Και αὐτοί περιμένουν νά ἔλθει κάποιος πού θά ἐνώσει όλους τούς ἀνθρώπους τῆς γῆς, θά φέρει παγκόσμια εἰρήνη και θά βασιλεύσει παγκόσμια.

Μήπως λοιπόν όλοι αὐτοί, και οί μέν και οί δέ και οί ἄλλοι -ό καθένας βέβαια γιά τόν δικό του λόγο και τό δικό του πιστεύω- περιμένουν τό ἴδιο πρόσωπο, τόν ἴδιο «μεσσία», τόν ἴδιο «σωπῆρα», τόν ἴδιο «βασιλέα», τόν Ἄντίχριστο και δέν τό ἔχουν πάρει εἶδηση;

Νά, λοιπόν, γιατί τά μεθόδευσε και τά ἐπεδίωξε όλα τά ἀνωτέρω ό Σατανᾶς και ό Ἄντίχριστος. Γιά νά προετοιμάσει τό ἔδαφος του, γιά νά τόν δεχθεῖ πύ εύκολα ό καθένας, όταν θά ἔλθει σέ λίγα χρόνια. Ὁ καθένας γιά τόν δικό του λόγο.

Οί Ἑβραῖοι γιατί θα πιστεύουν ότι εἶναι ό ἀναμενόμενος «μεσσίας» τους.

Οί Μουσουλμάνοι γιατί θα πιστεύουν ότι εἶναι ἀπεσταλμένος τοῦ Ἄλλάχ.

Οί Βουδιστές γιατί θα πιστεύουν ότι είναι μετενσάρκωση του Βούδα.

Καί οί Ὀρθόδοξοι γιατί θά πιστεύουν ότι εἶναι ὁ «βασιλεύς Ἰωάννης» (ὁ Βατάτζης) ἢ «ὁ βασιλεύς Κωνσταντῖνος» (μαρμαρωμένος βασιλεύς) ἢ ὁ «βασιλεύς Ἰωάννης ἐκ πενίας» ἢ ὁ Χριστός πού ξαναἦλθε γιά λίγο ἢ γιά πολύ ἢ γιά πάντα σπὴν γῆ, γιά νά ἐπιβάλλει τὴν Ὀρθοδοξία Του καί νά ἐπιβραβεύσει ὑλικά τούς πιστούς Του δούλους, δίνοντάς τους χρυσά κουτάλια γιά νά τρῶνε, πλούτη, μεγαλεῖα καί ἄλλα πολλά.*

Ἄλλά πιστεύω ὅτι, καί γιά ἓναν ἀκόμη λόγο, τὰ δημιούργησε ὁ σατανᾶς καί ὁ ἀντίχριστος ὅλα αὐτά. Γιατί, ὅσο πῖο μεγάλη σύγχυση ὑπάρχει γιά τὸ θέμα αὐτό, τόσο τὸ καλύτερο. Δέν θέλει νά ξέρουν οἱ ἄνθρωποι τὴν ἀλήθεια γύρω ἀπὸ τὸ θέμα αὐτό, ὥστε νά μπορεῖ νά δράσει ἀνενόχλητος καί ἄλλα νά περιμένουν οἱ ἄνθρωποι καί ἄλλα νά γίνονται.

«Ὁ λόγος ὃν ἐλάλησα ἐκεῖνος κρινεῖ αὐτόν...»

Προσοχή λοιπόν, γιατί ὁ Κύριός μας, μᾶς προειδοποίησε ὅτι θά ἔλθουν πολλοί ψευδοδιδάσκαλοι καί ψευδοπροφῆτες καί ψευδομεσσίες κατά καιρούς, ἰδιαίτερος ὅμως στά ἔσχατα χρόνια, οἱ ὁποῖοι θά προσπαθήσουν νά ξεγελάσουν τούς πιστούς καί νά τούς ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὴν ἀλήθεια. Πολλοί μάλιστα ἀπὸ αὐτούς θά εἶναι «μεγάλοι», «σπουδαῖοι», θά κάνουν «θαύματα» καί θά ξεγελᾶνε ἀκόμη καί τούς πῖο καλούς καί «ἐκλεκτούς» ἀνθρώπους. Προσέξτε, λέει ὁ Κύριός μας, μὴν τούς πιστέψετε.

«Ἐγερθήσονται γάρ ψευδόχριστοι καί ψευδοπροφῆται καί δώσουσι σημεῖα μεγάλα καί τέρατα, ὥστε πλανῆσαι, εἰ δυνατόν, καί τούς ἐκλεκτούς. ἰδοὺ προεῖρηκα ὑμῖν» (Ματθ. κδ', 24-25).

* Ὅλα αὐτά εἶναι ἐπίσημα καταγεγραμμένα μέσα στά βιβλία καί στίς «προφητείες» πού κυκλοφοροῦν ὅλοι αὐτοί οἱ ἀνεκδιήγητοι ἄνθρωποι καί πού βέβαια ὁ ἓνας «ἅγιος» ἔρχεται σέ ἀντίθεση μέ τόν ἄλλο «ἅγιο» καί ἡ μία «προφητεία» μέ τὴν ἄλλη «προφητεία». Βλέπετε πῶς, ἀπὸ αὐτό καί μόνο, καταλαβαίνει κανεὶς, ὅτι κάτι δεν πάει καλά καί ὅτι ὑπάρχει πλάνη. Εἶναι τόσες πολλές οἱ ἀπόψεις καί θεωρίες, μόνον τῶν ὀρθοδόξων, γύρω ἀπὸ τὸ θέμα αὐτό, πού κανεὶς δέν ξέρει τί νά δεχθεῖ καί τί νά πιστέψει. Ἔτσι ὅμως συμβαίνει πάντα, ὅπου ὑπάρχει ψεῦδος καί πλάνη.

Ἵς προσέξουμε λοιπόν ἀδελφοί μου, γιατί τίποτε ἀπό ὅλα αὐτά δέν εἶναι ἀλήθεια. Οὔτε ποτέ κανεῖς Ἵγιος τῆς πίστεώς μας μίλησε γιά ἀναλαμπή τῆς Ὁρθοδοξίας, μικρή ἢ μεγάλη ἢ αἰώνια. Ὅλα αὐτά εἶναι ἀπάτες καί παγίδες τοῦ σατανᾶ καί τῶν ὀργάνων του γιά νά μᾶς ἀπομακρύνουν ἀπό τήν ἹΑλήθεια καί τό λόγο τοῦ Εὐαγγελίου.

Κηρύχθηκε λοιπόν τό Εὐαγγέλιο σέ ὅλη τήν οἰκουμένη καί ὅσοι θέλουν, ἐλεύθερα, ἀβίαστα, ἄς τό ἀκούσουν. Ἵς τό πιστέψουν. Ἵς τό ἀκολουθήσουν. Ἵς τό ἐφαρμόσουν στήν ζωή τους. Ἐάν ὄχι, εἶναι δικαίωμά τους. Ὁ Θεός δέν βιάζει κανένα, *«εἰ τις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν καί ἀράτω τόν σταυρόν αὐτοῦ καί ἀκολουθείτω μοι» (Ματθ. Ἱ ιστ', 24).*

Ὁ λόγος ὅμως, ὁ ὁποῖος ἐξηλήθη ἐκ τοῦ στόματός Του, θά μᾶς κρίνει ὅλους, τήν μεγάλη καί φοβερᾶ ἐκείνη ὥρα τῆς τελικῆς κρίσεως καί ἀλλοίμονον σέ ὅλους ἐκείνους πού δέν τόν «ἄκουσαν», δέν τόν δέχθησαν, δέν τόν ἐφήρμοσαν στήν ζωή τους· θά ἦταν καλύτερα νά μὴν εἶχαν γεννηθεῖ.

«Ὁ ἀθετῶν ἐμέ καί μή λαμβάνων τά ῥήματά μου, ἔχει τόν κρίνοντα αὐτόν· ὁ λόγος ὃν ἐλάλησα, ἐκεῖνος κρίνει αὐτόν ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ» (Ἱω. ιβ', 48).

Κεφάλαιον

11

ΟΤΑΝ ΛΕΓΩΣΙΝ,
ΕΙΡΗΝΗ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΕΙΑ...

«Όταν γάρ λέγωσιν, εἰρήνη καὶ ἀσφάλεια, τότε αἰφνίδιος αὐτοῖς ἐφίσταται ὄλεθρος, ὡσπερ ἡ ὕδὴν τῆ ἐν γαστρὶ ἐχούσῃ, καὶ οὐ μὴ ἐκφύγωσιν». (Α΄ Θεσ. ε΄, 3)

Εδῶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μᾶς ἐφιστᾶ πὴν προσοχὴ σ' ἓνα ἄλλο σημεῖο, σχετικὸ μὲ τὰ ἔσχατα. Μᾶς λέγει ὅτι κατὰ πὴν πρώτη περίοδο τοῦ Ἀντιχρίστου, θά ὑπάρχει εἰρήνη καὶ ἀσφάλεια στόν πλανήτη. Ὅχι ὅμως πραγματικὴ εἰρήνη καὶ ἀσφάλεια, ἀλλὰ φαινομενικὴ, ἐπίπλαστῃ. Διότι, δέν λέγει «ὅταν θά ἔχουν εἰρήνη» ἀλλά, «ὅταν γάρ λέγωσιν εἰρήνην»· δηλαδή ὅταν θά λένε, ὅταν θά πιστεύουν ὅτι ἔχουν εἰρήνη καὶ ἀσφάλεια, τότε θά ἔλθει ξαφνικὰ ἡ καταστροφή, ὅπως ξαφνικὰ ἔρχονται καὶ οἱ πόνοι σπὴν ἔγκυο γυναῖκα.

Γι' αὐτό καὶ ὁ Παῦλος ἔλεγε:

«Όταν ὁμως λέγουν οἱ ἄνθρωποι, ὅτι ἔχομε εἰρήνη καὶ ἀσφάλεια, τότε ἐπέρχεται ἐναντίον τους ξαφνικὴ καταστροφή, ὅπως ὁ πόνος τοῦ τοκετοῦ σπὴν ἔγκυο γυναῖκα, καὶ δέν θά διαφύγουν αὐτήν...» (Α΄ Θεσ. ε΄, 3).

Μήπως όμως, από τό «Σημείο» αυτό, μπορούμε νά αντιληφθοῦμε τί παι-
χνίδι παίζεται στίς ἡμέρες μας, καί γιατί γίνονται ὅλα αὐτά πού γίνονται;

Γιατί παραδείγματος χάριν ὑπάρχει αὐτή ἡ παγκόσμια ἀνασφάλεια; Οἱ
πόλεμοι, οἱ ἀκοές πολέμων, τά τρομοκρατικά κτυπήματα, ἡ ἔξαρσις τῆς
ἐγκληματικότητος, οἱ φόννοι, οἱ βιασμοί, οἱ ληστείες, τά καθημερινά δελτία
τοῦ τρόμου σπίν πλεόραση καί γενικώτερα αὐτή ἡ διάσπαρτη τρομολα-
γενεία σέ ὅλους τούς τομεῖς καί σέ ὅλα τά ἐπίπεδα;

Γιατί ἄραγε; Γιατί «κάποιοι» νά θέλουν, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τῆς γῆς, νά μή
νιώθουν προστασία, ἀσφάλεια, καί εἰρήνη;

Γιατί νά ἀφήνουν νά περνοῦν ἀπό τά σύνορά μας «νόμιμα» ἢ παράνο-
μα, χωρίς ἔλεγχο, ὅλα τά κακοποιά στοιχεῖα ἀπό διάφορες κῶρες, ὡς
δῆθεν οἰκονομικοί μετανᾶστες καί λαθρομετανᾶστες σπίν πατρίδα μας,
αὐξάνοντας στά ὕψη πίν ἐγκληματικότητα καί ἀλλοιώνοντας τά ἥθη, τίς
παραδόσεις, πίν πίστη μας καί γενικώτερα πίν πληθυσμιακή μας σύνθεση;
Γιατί;*

* Ἦδη οἱ διάφοροι ξένοι σπίν Ἑλλάδα μας, ἔφθασαν περίπου τά
5.000.000 δηλαδή, ὁ μισός σχεδόν πληθυσμός τῆς κῶρας μας.

Γιατί νά μή συλλαμβάνουν τούς ἀναρχικούς, πού εἶναι μιά κούφτα
ἄνθρωποι σπίν κυριολεξία καί πού γιά τούς ὁποίους, ὅπως πολύ καλά γνω-
ρίζω ἀπό ἔγκυρες πηγές, πολλοί ἀστυνομικοί ὑψηλόβαθμοι καί μή, ἔχουν
ἐντολή νά μήν τούς πειράζουν καί νά μήν τούς συλλαμβάνουν;

* Ἐάν δέ τύχει καί τούς συλλάβουν, γιατί δέν μποροῦν νά κάνουν διαφο-
ρετικά, μετά ἀπό λίγες ὥρες ἢ μέρες νά εἶναι πάλι ἐλεύθεροι, γιά νά συνε-
κίσουν αὐτήν πίν ἐντεταλμένη ὑπηρεσία πού τούς ἔχουν ἀναθέσει (ἄραγε
ποιοί;) προκαλώντας φόβο καί τρόπο καί ἀνασφάλεια στούς πολῖτες καί
σπίν κοινωνία, ἀλλά καί καταστρέφοντάς τους βέβαια, πολλά περιουσιακά
στοιχεῖα, αὐτοκίνητα, βιτρίνες, μαγαζιά, προϊόντα καί πολλά ἄλλα; Γιατί;

Γιατί νά μήν συλλαμβάνουν τούς ἐμπόρους ναρκωτικῶν; Γιατί νά προω-
θοῦν τά ναρκωτικά σπίν νεολαία μας; Γιατί νά ὑποθάλπουν πίν ἐγκληματι-

* Φυσικά σέ καμμία περίπτωση δέν ἀναφερόμαστε σέ ὅλους τούς ξένους πού πολλοί ἐξ
αὐτῶν εἶναι τίμιοι καί καλοί ἄνθρωποι καί σωστοί οικογενειάρχες μέ παιδεία, μόρφω-
ση, ἠθος καί ἀξίες.

κόπτα και τά κακοποιά στοιχειά μέ τόν ένα ἢ μέ τόν ἄλλο τρόπο; Γιατί νά ὑπάρχει τόσο μεγάλη ἀνεργία στους νέους μας; Γιατί νά ὑπάρχει τόσο μεγάλη οικονομική ἀνέχεια καί ἀβεβαιότητα στίς οικογένειες γιά τό θέμα τό βιοποριστικό; Γιατί νά ὑπάρχει, σχεδόν καθημερινά, καί ἀπό μία ἀπεργιακή κινητοποίηση; Γιατί νά ὑπάρχει, σκόπιμα, τό μεγάλο «μποτιλιάρισμα» καί οἱ ἀτέλειωτες οὐρές τῶν αὐτοκινήτων; Γιατί νά ὑπάρχουν οἱ μαζικές ἔξοδοι τά Σαββατοκύριακα καί τίς γιορτές μέ δεκάδες θύματα ἑβδομαδιαίως;

Γιατί νά μᾶς «φοβίζουν» καί νά μᾶς «τρομοκρατοῦν» καθημερινά, πότε μέ τή «νόσο τῶν τρελῶν ἀγελάδων», πότε μέ τή «γρίπη τῶν πουλερικῶν», πότε μέ τά χαλασμένα τρόφιμα, πότε μέ τά σάπια κρέατα, πότε μέ τά ἀλλοιωμένα νερά, πότε μέ τά μεταλλαγμένα προϊόντα, πότε μέ τά βρώμικα στρώματα, πότε μέ τίς ἐπικίνδυνες ἠλεκτρικές συσκευές, πότε μέ τήν ἐπικείμενη κακοκαιρία, πότε μέ τίς πλημμύρες, πότε μέ τούς σεισμούς, πότε μέ τίς θεομηνίες, πότε μέ τούς τυφῶνες τύπου «katrin», πότε μέ τό τσουνάμι, πότε μέ τίς ληστείες, πότε μέ τούς φόνους, πότε μέ τίς ἀπαγωγές, πότε μέ τίς ἀποδράσεις τῶν κακοποιῶν, πότε μέ τίς ἠλεκτρονικές παρακολουθήσεις, πότε μέ τίς ὑποκλοπές, πότε μέ τίς κρυφές κάμερες, πότε μέ τήν 17 Νοέμβρη, πότε μέ τά τρομοκρατικά κτυπήματα, πότε μέ τό ένα καί πότε μέ τό ἄλλο θέμα; Γιατί; Γιατί;

Μά γιατί ἄλλο. Γιά νά μὴν μποροῦν οἱ ἄνθρωποι νά ἔχουν ἡσυχία, εἰρήνη, γαλήνη, ἡρεμία, ἀσφάλεια· βασικά πράγματα καί ἀγαθά πού εἶναι ἀπαραίτητα γιά τήν ψυχική καί σωματική υἰγεία. Νά μὴν μποροῦν νά φᾶνε καί νά πιοῦν τίποτα, χωρίς σκέψη καί ἀγωνία ὅτι κάτι θά πάθουν.

«Οἱ ἄνθρωποι θᾶχουν τά πάντα καί δέν θά μποροῦν νά τά ἀγγίξουν» λέει ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς.

Νά μὴν μποροῦν νά πᾶνε πουθενά χωρίς ἀγωνία καί σκέψη μήπως τούς συμβεῖ κάτι. Ἐνα ἀτύχημα, μία ἐπίθεση, ἕνα τρομοκρατικό κτύπημα. Νά μὴν μποροῦν νά κοιμηθοῦν ἥσυχα καί γαλήνια, μήπως καί τούς ἐπιτεθοῦν τήν νύκτα, τούς ληστέψουν, τούς βιάσουν ἢ καί τούς σκοτώσουν. Νά μὴν μποροῦν πουθενά καί σέ τίποτε νά βροῦν λίγη γαλήνη, λίγη ἡρεμία, λίγη ἀνάπαυση καί ἀσφάλεια.

Πρέπει λοιπόν νά ὑπάρχει παντοῦ, αὐτό τό παγκόσμιο κλίμα φόβου καί τρομοκρατίας, αὐτό τό παγκόσμιο χάος, αὐτή ἡ παγκόσμια ἀνασφάλεια,

οὕτως ὥστε ὁ κόσμος νά ἀποζητᾷ μέ ὅλη τή δύναμη τῆς ψυχῆς του, λύση καί λύτρωση σέ ὅλα αὐτά τά προβλήματα. Γιά νά ποῦν: «Φτάνει πιά! Δέν πάει ἄλλο! Δέν ἀντέχουμε ἄλλο! Θέλουμε λύση καί διέξοδο σέ ὅλα τά θέματα, σέ ὅλα τά προβλήματά μας. Σπὴν ἀνεργία, σπὴν πείνα, στίς ἀρρώστειες, στίς λησιτεῖες, στά ἐγκλήματα, στούς φόνους, στούς πολέμους, σπὴν τρομοκρατία. Θέλουμε λύση ἐδῶ καί τώρα!»

Καί νά ἔλθουν σπὴ συνέχεια τά ὄργανα τοῦ Ἐπιχριστοῦ γιά νά τοὺς φέρουν τόν «ἀπό μηχανῆς θεό» καί νά τοὺς ποῦν:

- «Θέλετε λύση σέ ὅλα αὐτά τά προβλήματα; Ὅριστε, ἐδῶ εἶναι ἡ λύση, ἡ μοναδική λύση. Αὐτός ἐδῶ ὁ ἄνθρωπος, πού δέν εἶναι ἕνας συνηθισμένος ἄνθρωπος, ἀλλά ἕνας ἄνθρωπος μέ πολλά χαρίσματα, ἕνας ἄνθρωπος μέ ξεχωριστές δυνάμεις, ἕνας ἄνθρωπος σταλμένος ἀπό τό Θεό, γιά νά σώσει τόν κόσμο. Μόνο αὐτός θά μπορέσει νά μᾶς δώσει λύση. Εἶναι ὁ “ἀπό μηχανῆς θεός”. Τόν θέλετε;»
- «ΝΑΙ! ΝΑΙ!! ΝΑΙ!!!» θά φωνάζουν καί θά κραυγάζουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τῆς γῆς, πού θά ζοῦν μακριά ἀπό τό Θεό.

«Καί θά τόν προσκυνήσουν γονατιστοί ὡς θεό, ὅλοι ἐκεῖνοι πού δέν πίστευαν στόν ἀληθινό Θεό καί δέν πείθονταν στίς ἐντολές Του, νομίζοντας ὅτι αὐτός εἶναι ὁ ἀληθινός Χριστός, μή ἀντιλαμβανόμενοι αὐτό πού εἶχε πεῖ ὁ Προφήτης Ἰερεμίας πὼς εἶναι πλάνος καί ἀπατεώνας... διὰ τοῦτο καί ὁ Ἀπόστολος Παῦλος γνωρίζοντας τήν πλάνην τῶν ἀνθρώπων ἀπό τήν μεγάλη ἐνέργεια τοῦ σατανᾶ σ' αὐτούς εἶπε: “Ὅταν λέγουν οἱ ἄνθρωποι, ὅτι ἔχουν εἰρήνη καί ἀσφάλεια, τότε θά ἔλθει ἐναντίον τους ξαφνική καταστροφή, ὅπως ὁ πόνος τοῦ τοκετοῦ σπὴν ἔγκυο γυναῖκα, καί δέν θά μπορέσουν νά ξεφύγουν ἀπό αὐτήν”...».^[36] (**Ἁγίου Ἰππολύτου**)

Γ' αὐτό λοιπόν γίνονται ὅλα αὐτά καί ἄλλα πολλά. Νά τό θυμᾶστε...

Καί βέβαια, μόλις θά ἀναλάβει σπὴν πρώτη φάση τήν ἐξουσία ὁ Ἐπιχριστος, θά σταματήσουν ξαφνικά ὡς «διά μαγείας», ὅλοι οἱ πόλεμοι, οἱ ἐχθροπραξίες, τά μίση, οἱ ἐχθρες, οἱ ἀντιπαλότητες καί τά πάσης φύσεως προβλήματα. Οἱ ἄνθρωποι θά ἀπολαμβάνουν τά ἀποτελέσματα τῆς «εἰρήνης» αὐτῆς καί θά εἶναι ὅλοι τους χαρούμενοι καί εὐτυχισμένοι, πού ἐπιτέλους ἦλθε, χάρις στόν «μεσσία» τους, ἡ εἰρήνη σπὴ γῆ. Θά τρώνε, θά πίνουν, θά διασκεδάζουν, θά ἐργάζονται καί θά κοιμοῦνται «ἥσυχοι», ὅτι ἐπιτέλους ὑπάρχει «ἀσφάλεια» καί «εἰρήνη» σπὴ γῆ, ἰδιαίτερα μετὰ τὰ τελευ-

ταῖα χρόνια πού τά πάντα ἦταν ἀνήσυχα, ταραχώδη καί δέν ὑπῆρχε καμμιά ἀσφάλεια, σέ τίποτε καί σέ κανέναν.

Ἦλα αὐτά ὅμως, μόνον κατ' ὄνομα, μόνο φαινομενικά καί γιά λίγο. Διότι ἀμέσως μετά, ἐκεῖ πού ὅλοι θά νομίζουν ὅτι, ὅλα πᾶνε καλά καί ὅτι, ὅλα εἶναι ἐντάξει καί ὅτι, ὑπάρχει «ἡσυχία, τάξις καί ἀσφάλεια» σέ ὅλα, ἐκεῖ ξαφνικά θά ξεκινήσουν τά τελευταῖα μεγάλα καί τρομερά γεγονότα, τῶν τελευταίων 3,5 ἐτῶν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τά ὁποῖα ἀδυνατεῖ νά συλλάβει ἀνθρώπινος νοῦς καί πού εὐχομαι κανεῖς νά μὴν τά ζήσει διότι δέν ξέρω πόσοι ἀπό ἐμᾶς θά μπορέσουμε νά τά ἀντέξουμε.

«Ἔσται γάρ τότε θλίψις μεγάλη, οἷα οὐ γέγονεν ἀπ' ἀρχῆς κόσμου ἕως τοῦ νῦν οὐδ' οὐ μὴ γένηται. καί εἰ μὴ ἐκολοβώθησαν αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι, οὐκ ἂν ἐσώθη πᾶσα σὰρξ· διὰ δέ τούς ἐκλεκτούς κολοβωθήσονται αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι. τότε ἐάν τις ὑμῖν εἴπῃ, ἰδοὺ ὤδε ὁ Χριστός ἢ ὤδε, μὴ πιστεύετε· ἐγερθήσονται γάρ ψευδόχριστοι καί ψευδοπροφῆται καί δώσουσι σημεῖα μεγάλα καί τέρατα, ὥστε πλανῆσαι, εἰ δυνατόν, καί τούς ἐκλεκτούς. ἰδοὺ προεῖρηκα ὑμῖν».

(Ματθ. κδ', 21-25)

«Διότι θά συμβῆ θλίψις τόσον μεγάλη, ὁμοία πρός τήν ὁποῖαν οὔτε ἔχει γίνεαι ἀπό τήν ἀρχήν τοῦ κόσμου ἕως τώρα οὔτε καί θά γίνῃ. Καί ἐάν δέν ὀλιγόστειναν αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι, δέν θά ἐσώζετο κανένας ἄνθρωπος. Ἄλλά χάριν τῶν ἐκλεκτῶν θά περιορισθῇ ὁ ἀριθμός τῶν ἡμερῶν ἐκείνων τῆς τρομερᾶς θλίψεως. Τότε ἐάν κανεῖς σᾶς πῆ: Ἰδοὺ ὁ Χριστός εἶναι ἐδῶ ἢ ἐκεῖ, μὴ πιστεύετε. Διότι θά ἀναφανοῦν ψευδόχριστοι καί ψευδοπροφῆται καί θά δώσουν μεγάλα σημεῖα καί θά κάμουν καταπληκτικά ἔργα, ὥστε νά πλανήσουν, ἐάν εἶναι δυνατόν, καί αὐτούς ἀκόμη τούς ἐκλεκτούς. Ἰδοὺ σᾶς τά προεῖπα, ὥστε νά λάβετε τά μέτρα σας».

Ἦάν ἓνας ΜΕΓΑΣ Βασιλεῖος, θέλοντας νά δείξει τό μέγεθος καί τό πλῆθος τῶν δεινῶν ἐκείνων, ἔλεγε ὅτι παρακαλοῦσε τόν Θεόν νά μὴν τόν ἀξιώσει νά ζήσει στά χρόνια τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, διότι δέν «ἤξερε» ἐάν θά ἄντεχε, (σ.σ. σχῆμα λόγου βέβαια) τότε, τί νά ποῦμε ἐμεῖς, οἱ ἁμαρτωλοί καί τρισάθλιοι ἀπό κάθε πλευρά καί ἄποψη. Μόνον αὐτοῖ πού θά ζοῦν οὐσιαστική μυστηριακή ζωή καί θά βρίσκονται κοντά στό Θεό καί δέν θά ἔχουν παραλάβει τό χάραγμα καί τό σφράγισμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, θά μπο-

ρέσουν να τά άντέξουν όλα αυτά, πάντα μέ τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ βέβαια, ὁ ὁποῖος θά τοὺς δώσει δύναμη, θάρρος, ἐλπίδα καί πίστη, σκεπάζοντάς τους ταυτόχρονα ὑπό τās πτερύγας του, «ὅτι ἐγενήθης βοηθός μου, καί ἐν τῇ σκέπῃ τῶν πτερυγῶν σου ἀγαλλιάσομαι» (**Ψαλμ. ξβ', 8**), ὅπου καί ἂν θά βρίσκονται ἢ θά κρύβονται, γιά νά γλυτώσουν ἀπό τόν Ἐπί-χριστο καί τά ὄργανά του.

Μᾶς λέγει ὁ Ἅγιος Ἐφραίμ:

«Διότι τότε θά εὐρεθῶσι πολλοί εὐάρεστοι εἰς τόν Θεόν, δυνάμενοι νά σωθῶσι εἰς τά ὄρη, καί εἰς τά βουνά, καί εἰς τοὺς ἐρήμους τόπους, μετά πολλῶν δεήσεων καί ὑπερβολικῶν κλαυθμῶν. Διότι ὁ ἅγιος Θεός, θεωρῶν αὐτούς εἰς τοιοῦτον ἀπερίγραπτον κλαυθμόν καί εἰλικρινῆ πίστιν, εὐσπλαχνίζεται αὐτούς, ὡς φιλόστοργος πατήρ, καί διατηρεῖ αὐτούς ὅπου ἐκρύβησαν...»^[37] (**Ἅγιος Ἐφραίμ ὁ Σύρος**).

Γι' αὐτό λοιπόν ὁ Ἐπίστολος Παῦλος μᾶς προειδοποιεῖ καί μᾶς λέγει, νά προσέξουμε πάρα πολύ νά μήν ξεγελαστοῦμε τήν ἐποχή ἐκείνη, ἀπό τήν φαινομενική εἰρήνη καί ἀσφάλεια πού θά ὑπάρχει σέ ὅλο τόν κόσμο, γιατί δέν θά εἶναι πραγματική καί ἀληθινή, ἀλλά ψεύτικη, πλαστική, φαινομενική. Καί ἀπόδειξη θά εἶναι ὅτι, ἐνῶ ὅλα κατ' αὐτούς -γιά τόν κόσμο- θά πηγαίνουν καλά καί ὠραῖα, τελείως ξαφνικά, «αἰφνιδίως», θά ξεσπάσει ἕνα μπουρίνι πού ὅμως δέν θά περάσει γρήγορα, ὅπως τά γνωστά μπουρίνια, ἀλλά θά ἐξελιχθεῖ σέ μεγάλη καί ἰσχυρή καταίγιδα πού θά φέρει τήν καταστροφή καί τόν ὄλεθρο...

«Ὅταν γάρ λέγωσιν, εἰρήνη καί ἀσφάλεια, τότε αἰφνιδίως αὐτοῖς ἐφίσταται ὄλεθρος, ὡσπερ ἡ ὕδιν τῇ ἐν γαστρὶ ἐχούσῃ, καί οὐ μή ἐκφύγωσιν» (**Α' Θεσ. ε', 3**).

Κεφάλαιον

12

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΥΚΗΣ

«Ἀπό δὲ τῆς συκῆς μάθετε τὴν παραβολὴν. ὅταν ἦδη ὁ κλάδος αὐτῆς γένηται ἀπαλός καὶ τὰ φύλλα ἐκφύη, γινώσκετε ὅτι ἐγγύς τὸ θέρος· οὕτω καὶ ὑμεῖς ὅταν ἴδητε ταῦτα πάντα, γινώσκετε ὅτι ἐγγύς ἐστὶν ἐπὶ θύραις. ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐ μὴ παρέλθῃ ἡ γενεὰ αὕτη ἕως ἂν πάντα ταῦτα γένηται. ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι». (Ματθ. κδ', 32-35)

Ἐδῶ ἔχουμε ἓνα ἀπὸ τὰ πλέον σημαντικὰ καὶ καθοριστικὰ «Σημεῖα τῶν Καιρῶν». Στὸ χωρίο αὐτό, ὁ Κύριός μας, ἀναφέρεται σαφέστατα στὰ ἔσχατα χρόνια. Ὅμιλεῖ γιὰ τὴν ἐπιστροφή τῶν Ἑβραίων σπὴν Ἱερουσαλήμ καὶ τὴν ἐπανίδρυση τοῦ κράτους τους. Καὶ μάλιστα, γιὰ τὸ ὅτι ἡ γενεὰ ἐκείνη πού θά ἴδει ὅλα αὐτά, δέν θά φύγει ἀπὸ τὴν ζωὴ, μέχρις ὅτου νά ἴδει καὶ ὅλα τὰ ὑπόλοιπα πού εἶπε ὁ Χριστός, σχετικὰ μέ τὸν Ἀντίχριστο καὶ τὴν Δευτέρα Ἑλευσὴ Του.

«Ἀπὸ τὴν συκιά δὲ μάθετε τὴν παρομοίωσιν· ὅταν πλέον ὁ κλάδος τῆς γίνῃ μαλακός καὶ ἀρχίζει νά βγάξῃ τὰ φύλλα, γνωρίζετε, καταλαβαίνετε ὅλοι ὅτι πλησιάζει τὸ καλοκαίρι. Ὅτσι λοιπὸν καὶ σεῖς, ὅταν θά δεῖτε ὅλα αὐτά, νά ξέρετε ὅτι εἶναι κοντὰ τὸ τέλος, ἡ Δευτέρα Παρουσία μου. Ὅπως διαβεβαιώνω, ὅτι δέν θά

περάσει ή γενεά αυτή, έως ότου γίνουν όλα όσα σās προείπα. Ὁ οὐρανός και ή γῆ θά παρέλθουν, οί λόγοι μου όμως δέν θά παρέλθουν, αλλά θά πραγματοποιηθοῦν ἐξ ὀλοκλήρου» (**Ματθ. κδ', 32-35**).

Ἐς ἀναλύσουμε προσεκτικά, μέ τήν βοήθεια τοῦ Θεοῦ, τά συγκεκριμένα χωρία τοῦ Εὐαγγελίου, γιά νά δοῦμε πόσο πολύ ἀποκαλυπτικά εἶναι, αλλά και γιά νά θαυμάσουμε, γιά μία φορά ἀκόμη, τό μεγαλεῖο και τήν Σοφία τοῦ Θεοῦ μας, ὁ ὁποῖος μās προεῖπε μέ τόση σαφήνεια και μέ τήν πιά παραμικρή λεπτομέρεια, τό τί μέλλει γενέσθαι.

Ἐδῶ ὁ Ἰησοῦς, στήν παραβολή πού χρησιμοποιεῖ, ἀναφέρει ἕνα δένδρο, τί συκιά, προκειμένου νά μās πεί κάποια πράγματα, πού ἔχουν σχέση μέ τό θέμα πού ὁμιλεῖ στό ΚΔ' κεφάλαιο τοῦ κατά Ματθαῖον Εὐαγγελίου και εἶναι τά σημεῖα πού θά προηγηθοῦν πρῖν ἀπό τί Δευτέρα Παρουσία Του.

Γιατί ὅμως χρησιμοποιεῖ ὡς παράδειγμα τό δένδρο τῆς συκιάς και ὄχι ἕνα ὀποιοδήποτε ἄλλο δένδρο;

Μήπως τά ἄλλα δένδρα δέν ἀρχίζουν νά βγάζουν και αὐτά φύλλα τήν ἄνοιξη; Ὑπάρχει μήπως δένδρο ἢ φυτό πού δέν βγάζει τήν ἄνοιξη φύλλα, ἀφοῦ ἔχει ἀρχίσει και ζεσταίνει ὁ καιρός και πλησιάζει τό καλοκαίρι; Ὁχι.

Τότε γιατί;

Ἐχουμε πεί και θά τό λέμε πολλές φορές ὅτι τίποτε, μά τίποτε, μέσα στήν Ἁγία μας Γραφή δέν εἶναι τυχαῖο, οὔτε ἔχει γραφεῖ τυχαῖα.

«Αὐτοί πού πρόκειται νά ἀποκομίσουν κάποια ὠφέλεια ἀπό τά ἀναγνωσκόμενα πρέπει νά μήν παρατρέχουν οὔτε τό παραμικρόν ἀπό τά λεγόμενα· διότι διά τοῦτο ἐλάβομεν ἐντολήν νά ἐρευνῶμεν τās Γραφάς, ἐπειδή θεωροῦνται τά περισσότερα ἀπό αὐτά, ὅτι ἔχουν κρυμμένα εἰς τό βάθος πολλά σπουδαῖα νοήματα».^[38] (**Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου**)

Και ἄλλοῦ πάλι μās λέγει ὁ ἅγιος:

«Ὁ Θεός δέν θέλει, ἔτσι ἀπλά, νά ἀκοῦμε τίς λέξεις και τά λόγια πού ὑπάρχουν εἰς τās Γραφάς, αλλά νά τά ἀκοῦμε μέ πολλή προσοχή, σκέψη και φρόνηση».^[39] (**Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου**)

Ἡ καταρασθεῖσα καὶ ξηρανθεῖσα Συκῆ

Ἔτσι καὶ στό συγκεκριμένο χωρίο. Κάτι θέλει νά μᾶς πῆ ἐδῶ ὁ Κύριός μας. Κάποιο μήνυμα θέλει νά μᾶς στείλει. Κάπου θέλει νά μᾶς παραπέμψει. Ἐάν ἀνατρέξουμε λοιπόν, σέ ἓνα ἄλλο κεφάλαιο τοῦ Εὐαγγελίου καὶ συγκεκριμένα στό ΚΑ΄ τοῦ Ματθαίου, βλέπουμε ὅτι καὶ ἐδῶ ὁ Ἰησοῦς Χριστός μᾶς ὁμιλεῖ πάλι γιά μιά συκιά. Μιά συκιά πού δέν εἶχε καρπούς καὶ ὁ Κύριός μας τὴν ξέρανε, ἀφοῦ ἦταν ἄχρηστη καὶ δέν ἔκανε καρπούς, ἀλλὰ εἶχε μόνο φύλλα.

Ἄς δοῦμε ὅμως μέ προσοχή αὐτὴ τὴ διήγηση.

«Πρωῖας δὲ ἐπανάγων εἰς τὴν πόλιν ἐπέινασε· καὶ ἰδὼν συκῆν μίαν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἦλθεν ἐπ' αὐτήν, καὶ οὐδέν εὗρεν ἐν αὐτῇ εἰ μὴ φύλλα μόνον, καὶ λέγει αὐτῇ· μικέτι ἐκ σοῦ καρπός γένηται εἰς τὸν αἰῶνα. καὶ ἐξηράνθη παραχρῆμα ἡ συκῆ» (Ματθ. κα΄, 18-19).

Κάποιο πρωῖνό, μᾶς λέγει ἡ Γραφή, ἐπιστρέφοντας ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τὴ Βηθανία εἰς τὴν πόλιν τῶν Ἱεροσολύμων, ἐπέινασε. Καὶ βλέποντας στό δρόμο του μία συκιά, πλησιάζει κοντά της γιά νά κόψει μερικά σύκα καὶ νά φάει. Μὴ βρίσκοντας ὅμως οὔτε ἓνα σύκο σέ αὐτήν, παρά μόνο φύλλα, τὴν «καταρᾶται» καὶ τῆς λέγει. Ἀπὸ ἐδῶ καὶ στό ἐξῆς καὶ μέχρι συντελείας τοῦ αἰῶνος, νά μὴν ξαναβγάλεις, οὔτε ἓνα καρπό. Καὶ μέ τό πού εἶπε αὐτά τὰ λόγια ὁ Χριστός, ἡ συκιά ἀμέσως, παραχρῆμα, ἐξηράνθηκε.

«Οὐ γάρ ἦν καιρός σύκων»

Ἄξιο παρατηρήσεως μάλιστα εἶναι, ὅτι ὁ Εὐαγγελιστὴς Μάρκος, πού ἀναφέρει καὶ ἐκεῖνος τὴν ἴδια ἱστορία μέ τὴ συκῆ, προσθέτει τὴ «μυστηριώδη» φράση ὅτι: «οὐ γάρ ἦν καιρός σύκων» (Μάρκ. ια΄, 13). Δηλαδή, δέν ἦταν ὁ καιρός, ἡ ἐποχή, πού ὑπῆρχαν σύκα, καρποί.

Καὶ ἀφοῦ δέν ἦταν ὁ καιρός πού ὑπῆρχαν σύκα, τότε γιατί πῆγε ὁ Κύριός μας καὶ ζητοῦσε, σέ περίοδο πού δέν ὑπῆρχαν καρποί, σύκα; Αὐτό, θέλει νά πῆ τό ἐξῆς:

Ἄς ὁ Θεός δέν μᾶς ζητάει καθημερινά, οὔτε πάντα, ἀποδείξεις γιά τίς ἀρετές μας καὶ τὴν πίστη μας. Δέν τὸν «ἐνδιαφέρει» ἰδιαίτερα, ἐάν ὅλο τό ἄλλο διάστημα, τοῦ καλοκαιριοῦ, πού εἶναι καιρός καρπῶν, πού ὅλα τὰ δένδρα

(όλοι οί άνθρωποι) έχουν καρπούς, «έχουμε» καί έμεϊς καρπούς, «σύκα».

Δέν τόν «ένδιαφέρει» ιδιαίτερα, εάν έμεϊς, κατά τί διάρκεια του καλοκαιριού (πού όλα πάνε δηλαδή καλά καί δέν υπάρχουν πειρασμοί), πού όλα τά δένδρα έχουν καρπούς «ήν γάρ καιρός καρπών», έμεϊς κάνουμε νηστείες, προσευχές, έλεημοσύνες, δείχνουμε καί έπιδεικνύουμε τίς αρετές μας, ευκαίρως άκαίρως, στους άλλους.

Δέν τόν «ένδιαφέρει» ιδιαίτερα τότε, γιατί είναι ο καιρός πού έτσι κι αλλιώς όλοι έχουν καρπούς «ήν γάρ καιρός σύκων»· δέν τούς ζήτησε μέν, αλλά αύπίν πίν περίοδο -πού όλα βαίνουν καλώς- οί καρποί υπάρχουν.

Έκείνο πού τόν ένδιαφέρει, είναι όταν, κάποια στιγμή πού δέ θά είναι καλοκαίρι καί καιρός καρπών («σύκων») αλλά χειμώνας (περίοδος δηλαδή δοκιμασιών καί θλίψεων καί πειρασμών) «ού γάρ ήν καιρός σύκων» καί θά θελήσει νά έλθει καί νά μās ζητήσει νά του δείξουμε τούς καρπούς μας, έμεϊς νά του αποδείξουμε ότι έχουμε καρπούς, διαφορετικά μās ζηραίνει καί μās πετā στή φωτιά, ως άχρηστα δένδρα, πού όταν είναι ή ώρα νά αποδώσουν καρπούς, αυτά δέν δίνουν τίποτε· ούτε έναν καρπό.

Μέ πιά άπλά λόγια, δηλαδή, γιά νά γίνει κατανοητό άπ' όλους, τό, «ού γάρ ήν καιρός σύκων» έχει πίν σημασία, ότι κυρίως σέ έποχές δύσκολες, μέ πολλές θλίψεις καί δοκιμασίες, πρέπει νά έχουμε νά δείξουμε τούς καρπούς μας στό Θεό, γιατί τότε ουσιαστικά θά έχουν νόημα. Στίς καλές, ήσυχες καί ευτυχισμένες έποχές, όλοι έχουν καρπούς, γιατί «ήν γάρ καιρός σύκων». Στίς δύσκολες, όμως, φαίνονται καί ξεχωρίζουν οί πραγματικά πιστοί καί δόκιμοι, όταν «ού γάρ ήν καιρός σύκων».

Έτσι καί στήν συγκεκριμένη περίπτωση τών Έβραίων. Όταν ήλθε ή ώρα νά αποδείξουν στόν Κύριό τους, ότι πράγματι είχαν αποκτήσει πνευματικούς καρπούς καί αρετές, πράγμα πού θά σήμαινε ότι θά Τόν ανεγνώριζαν καί θά Τόν δέχονταν ως Μεσσία καί Σωτήρα τους, εκείνοι δέν τό έπραξαν, αποδεικνύοντας ότι οί καρποί πού είχαν αποκτήσει όλο τό προηγούμενο διάστημα ήταν ψεύτικοι καί άνύπαρκτοι.

Οί συμβολισμοί τῆς Ξηρανθείσης Συκῆς

Α. Συκῆ - Ἑβραῖοι

Ποιά εἶναι λοιπόν ἡ συκία αὐτή καί γιατί ὁ Κύριός μας τήν καταρᾶται; Ἡ συκία συμβολίζει, σύμφωνα μέ τούς Ἁγίους Πατέρες μας, τό γένος τῶν Ἰουδαίων, ὅλους τούς Ἑβραίους.

«Θίς τοῦτο λήψη καί τήν ἐν τοῖς θύαγγελίοις περί τῆς συκῆς παραβολήν. Οὐκοῦν ὡς ἄκαρπον καί οὐκ εὐγενές ἔτι φυτόν ἐξεκόπη παρά Θεοῦ· πλὴν οὐκ εἰς τήν ῥίζαν τήν ἀξίην τεθεῖσθαι φησιν, ἀλλά πρὸς τήν ῥίζαν, τουτέστιν ἐγγύς τῆς ῥίζης. Ἐξεκόπησαν τό φυτόν· σέσωσται γάρ τό κατάλειμμα τοῦ Ἰσραήλ, καί οὐχ ὁλόρριξος ἀπόλωλεν»^[40] (**Ἁγίου Κυρίλλου Ἱεροσολύμων**).

«Τήν συκῆν οὐχ ἀπλῶς ὁ Κύριος καταρᾶσατο, μή τοῦτο νομίζετε, ὡ τῶν θείων ἀκόρεστε, ἀλλ' ἵνα δείξῃ τοῖς ἀγνώμοσιν Ἰουδαίοις, ὅτι ἔχει δύναμιν καί πρὸς τιμωρίαν ἀρκοῦσαν...»^[41] (**Ἁγίου Ἰσιδώρου Πηλουσιώτου**).

«καί τῶν ἀνθέων ὀφθέντων ἐν τῇ γῆ τῶν ἐν τῷ Χριστιανισμῷ ἀγίων ἀνδρῶν, καιρός τῆς τομῆς ἔφθασκε τῆς ἀποβολῆς τῶν Ἰουδαίων· καί ἡ συκῆ ἦν κόψαι διά τό μή φέρειν καρπόν ὁ οἰκοδεσπότης ἐκέλευσεν, τούς τῆς μετανοίας ἐξήνθησεν ὀλύνθους, μετά τήν ἐπιδημίαν Χριστοῦ...»^[42] (**Προκοπίου τοῦ Γαζαίου**).

Ἐάν πᾶμε καί σπὴν ἀκολουθία τῆς Ἁγίας καί Μ. Δευτέρας θά δοῦμε ὅτι οἱ Πατέρες ὄρισαν τήν ἡμέραν αὐτήν νά ἐορτάζονται ὁ Ἰωσήφ ὁ Πάγκαλος καί ἡ μνήμη τῆς καταρασθείσης καί ξηρανθείσης συκῆς.

Στό Συναξάριον λοιπόν τῆς Μ. Δευτέρας διαβάζουμε τά ἐξῆς:

«Τῆ ἀγία καί μεγάλη Δευτέρα μνεῖαν ποιούμεθα τοῦ μακαρίου Ἰωσήφ τοῦ Παγκάλου καί τῆς ὑπό τοῦ Κυρίου καταρασθείσης καί ξηρανθείσης συκῆς».

«Τήν συναγωγὴν, συκῆν Χριστός, Ἑβραίων, Καρπῶν ἄμοιρον πνευματικῶν εικάζων, Ἄρᾶ Ξηραίνει· ἡς φύγωμεν τό πάθος».

«Συκῆ ἐνταῦθα ἐννοεῖται ἡ συναγωγὴ τῶν Ἰουδαίων, εἰς τήν ὁποίαν ἐλθὼν ὁ Σωτήρ καί μή εὐρών ἐν αὐτῇ τόν πρέποντα καρ-

πόν, εἰμή μόνον τήν σκιάν τοῦ νόμου, ἀπέσυρε καί ταύτην τήν σκιάν ἀπ' αὐτῆς καί παντάπασιν ἀργήν τήν κατέστησεν».^[43]

Ἔνα λοιπόν πρωῖνό, καί μάλιστα σέ ἐποχή ἀνοιξέως πού τά δένδρα δέν βγάζουν ἀκόμα καρπούς, ὁ Ἰησοῦς «ἐπέινασεν» καί πλησίασε σέ μιά συκιά γιά νά φάει σύκα.

«Ἐπέινασεν» ὁ τῶν ὄλων Δεσπότης. «Ἐπέινασεν» Αὐτός πού ἐδημιούργησε ἀπό τό μηδέν τά πάντα. «Ἐπέινασεν» Αὐτός πού μέ πέντε ἄρτους καί δύο ψάρια ἐχόρτιασε πέντε χιλιάδες ἄνδρες, ἐκτός ἀπό τά γυναικόπαιδα. «Ἐπέινασεν» Αὐτός πού φροντίζει γιά τή τροφή καί τῶν πειτεινῶν τοῦ οὐρανοῦ. «Ἐπέινασεν»... «Ἐπέινασεν»...

*«Ἐπέινασεν ὁ τρέφων πᾶσαν τήν οἰκουμένην - ἐπέινασεν ὁ ἐκ πέντε ἄρτων πεντάκις χιλίους εἰς κόρον ἐκθρέψας· ἐπέινασεν ὁ ἐκ πηλοῦ ζῶντας ὀφθαλμούς ἐργασάμενος· ἐπέινασεν ὁ ἐπί τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης περιπατήσας, καί τούς πόδας εἰς τό ὕδωρ μί βάψας· ἐπέινασεν ὁ ἐννοία μόνῃ τό ὕδωρ εἰς οἶνον μετατρέψας»... Πῶς οὖν ἐπέινασεν ὁ Θεός;»^[44] (**Ἁγίου Ἰ. Χρυσοστόμου**).*

Αὐτός λοιπόν «ἐπέινασεν» καί, πρωῖ-πρωῖ μάλιστα, «τρέχει» στή συκιά γιά νά φάει σύκα καί ἐπειδή δέν βρῆκε τίποτε νά φάει, ἀπό «κακία», τήν καταρᾶται; Ἄστεῖα καί βλάσφημα πράγματα.

Ἐντάξει, ἄς ὑποθέσουμε ὅτι ἐπειδή ἦταν καί ἄνθρωπος καί εἶχε καί σῶμα, πείνασε πραγματικά. Δέν ἤξερε ὅμως καί σάν Θεός ὅτι τό συγκεκριμένο δένδρο δέν εἶχε καρπούς;

Καί ἂν ἀκόμη ὑποθέσουμε ὅτι οὔτε αὐτό τό γνώριζε, τουλάχιστον δέν γνώριζε ὅτι τήν ἐποχή ἐκείνη (ἀνοιξη) τά δένδρα δέν ἔχουν βγάλει ἀκόμα τούς καρπούς τους; «οὐ γάρ ἦν καιρός σύκων» (**Μάρκ. ια', 13**).

Φυσικά. Ὅλα τά ἤξερε, ὡς Θεάνθρωπος ὅπου ἦταν. Ἦθελε ὅμως ἄλλα νά μᾶς πεί καί ἄλλα νά μᾶς διδάξει μέ αὐτή του τήν πράξη.

*«Διότι δέν ὑπάρχει τίποτε πού λέγει ἢ πράττει ὁ Χριστός καί δέν ἔχει μεγάλη σημασία, δέν κρύβει κάποιο μυστήριο. Τίποτε ἀπολύτως δέν κάνει ἐάν δέν εἶναι πολύ χρήσιμο, ὠφέλιμο καί ἀληθινό καί ἐάν δέν ὀδηγεῖ τόν νοῦν μας εἰς οὐράνια πράγματα».^[45] (**Ἁγίου Ἰ. Χρυσοστόμου**)*

Τά πάντα λοιπόν, ἔχουν τόν λόγο καί τήν σημασία τους.

Πρωῖ λοιπόν ἐπέινασε, γιά νά μᾶς δείξει ὅτι πρωῖνό καί ὄχι μεσημέρι ἢ ἑσπέρας ἢ βράδυ ἐνδιαφέρθηκε γιά τόν ἄνθρωπο.

Ἡ ἀκόμη ἤθελε νά μᾶς εἰπεῖ ὅτι ἀπό τό πρωῖ, ἀπό τήν ἀρχή τῆς ἡμέρας, δηλαδή ἀπό τή ἀρχή τῆς ὑπάρξεως τοῦ Ἑβραϊκοῦ γένους, ἀλλά καί τῆς δημιουργίας τοῦ ἀνθρώπου γενικώτερα, «πεινοῦσε» καί «διψοῦσε» γιά τή σωτηρία τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Ἡ ἀκόμη, ἡ λέξις «πρωῖ» σημαίνει τήν παρούσα ζωή, διότι μετά θάνατον θά εἶναι πλέον ἀργά γιά ὅλους μας ἀφοῦ, *«ἀπόκειται τοῖς ἀνθρώποις ἅπαξ ἀποθανεῖν, μετά δέ τοῦτο κρίσις»* (**Ἑβρ. θ', 27**) καί ἀφοῦ ὅπως ξέρομε *«ἐν τῷ Ἰαδν οὐκ ἔστι μετάνοια»*.

Πλησίασε λοιπόν κοντά στήν συκιά, ἦλθε ἀπό τόν οὐρανό καί ἔγινε ἄνθρωπος, γιά νά δεῖ ἀπό κοντά τί ἔγινε τό δένδρο Του, τό δένδρο πού ἐφύτευσε ὁ ἴδιος, ἡ συκιά, δηλαδή οἱ Ἑβραῖοι.

Ἐβγαλε ἄραγε καρπούς μετά ἀπό τόση φροντίδα πού τῆς ἐπέδειξε ὅλα αὐτά τά χρόνια, σκαλίζοντας τό κῶμα τῆς, βάζοντας λίπασμα, ποτίζοντάς τιν, δηλαδή στέλνοντας τούς Προφήτας Του μέ τούς νόμους καί τίς ἐντολές Του, βοηθώντας τους σέ πολλές περιπτώσεις καί γλυτώνοντάς τους ἀπό πολλούς κινδύνους (αἰχμαλωσία Βαβυλῶνος, δουλεία τῶν Αἰγυπτίων, Ἐρυθρά θάλασσα, τό μάννα στήν ἔρημο, τά τείχη τῆς Ἱερικουῦς καί μύριες ἄλλες εὐεργεσίες), ἤ ὄχι;

Πλησίασε λοιπόν κοντά στό δένδρο Του, στή συκιά, στό Γένος τῶν Ἰουδαίων, πεινώντας καί διψώντας γιά καρπούς· γιά πίστη, γιά ἔργα, γιά ἀγάπη, γιά καλοσύνη καί ἄλλες ἀρετές. Δυστυχῶς ὅμως, δέ βρῆκε οὔτε ἕνα σύκο, οὔτε ἕναν καρπό, οὔτε ἕνα καλό ἔργο σιούς Ἰουδαίους, στό δένδρο Του, στό λαό Του, παρά μόνο φύλλα, δηλαδή τύπους, τυπολατρίες, θυσίες χωρίς ἔλεος, χωρίς ἀγάπη, χωρίς περιεχόμενο· *«ἔλεον θέλω καί οὐ θυσίαν»* (**Ματθ. θ', 13**).

Δέ βρῆκε πίστη (καρπούς) ἀλλά μόνο φύλλα, τό γράμμα τοῦ νόμου. Βρῆκε «Γραμματεῖς καί Φαρισαίους» πού ἡ καρδιά τους ἦταν γεμάτη ἀπό μῖσος καί ὑπερηφάνεια, καί πού ὅ,τι ἔκαναν, τό ἔκαναν «γιά τό θεαθεῖναι» τῶν ἀνθρώπων.

Πού, ἀντί νά προσέχουν νά μήν παραβαίνουν οἱ ἄνθρωποι, τίς ἐντολές καί τίς παραδόσεις τοῦ Θεοῦ, ἐκεῖνοι πρόσεχαν νά μήν παραβαίνουν οἱ ἄνθρωποι, τίς ἐντολές καί παραδόσεις τίς δικές τους. *«ἀφέντες γάρ τήν ἐντολήν τοῦ Θεοῦ κρατεῖτε τήν παράδοσιν τῶν ἀνθρώπων»* (**Μάρκ. ζ', 8**).

Πού αντί νά προῦν τούς Νόμους καί τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ, καθώς καί τήν οὐσία αὐτῶν, αὐτοί κοιτοῦσαν καί τηροῦσαν τούς τύπους. Ἐάν θά ἔπλεναν οἱ ἄνθρωποι τά χέρια τους πρίν φᾶνε, ἐάν θά τηροῦσαν τό Σάββατο, ἐάν θά τηροῦσαν κάποιες ἄλλες νομικές διατάξεις καί τά ὅμοια.

Μή βρίσκοντας λοιπόν ὁ Κύριός μας καρπούς, θλιμμένος, ἀπογοητευμένος, ἀλλά καί ἀγανακτισμένος γι' αὐτή τήν κατάσταση, ἀναγκάζεται νά ξηράνει τό συγκεκριμένο αὐτό δένδρο, τήν συκιά, τούς Ἑβραίους, ἀφοῦ μετά ἀπό τόσων χρόνων φροντίδα καί μετά ἀπό τόση ἐπιμέλεια, στοργή καί ἀγάπη πού τούς ἔδειξε, δέν ἀπέδωσαν καρπούς.

Τί νά τό κάνει πλέον ἕνα τέτοιο δένδρο (ἕναν τέτοιο λαό) πού δέν τοῦ ἀποδίδει οὔτε ἕναν καρπό; Τοῦ εἶναι ἄχρηστο. Ἐνα τέτοιο δένδρο δέ χρειάζεται νά τό ἔχει κανείς, καί νά τό φροντίζει, καί νά τό περιποιεῖται, κάνοντας τό χρόνο του. Στό μόνο πού μπορεῖ νά χρησιμεύσει, εἶναι ἡ φωτιά. Νά κοπεῖ καί νά γίνει καυσόξυλα.

Αὐτό ἄλλωστε δέ θά ἔκανε καί ὁ ὁποιοσδήποτε γεωργός καί ἄνθρωπος σέ κάποιο δένδρο του, πού τό ἔχει καί τό περιποιεῖται μέ ἰδιαίτερη φροντίδα, γιά πάρα πολλά χρόνια καί πού τελικά, ὅταν ἔλθει ἡ ὥρα νά δώσει τούς καρπούς του, αὐτό δέν βγάζει οὔτε ἕναν καρπό; Τί νά τό κάνει ἕνας γεωργός, ἕνα τέτοιο ἄχρηστο δένδρο; Δέν ξανασχολεῖται πλέον μαζί του. Τό κόβει καί τό πετάει στήν ἄκρη ἢ τό χρησιμοποιοῖ γιά τήν φωτιά.

Ἔτσι λοιπόν, τελικά ὁ Κύριός μας, ἀφοῦ αὐτό τό δένδρο (ὁ Ἰουδαϊκός Λαός) ἀπεδείχθη ἄχρηστο, τό ξήρανε καί φύτευσε ἄλλο δένδρο (τήν ἐξ ἐθνῶν ἐκκλησία) πιό καλό, πιό ὁμορφο, πιό δυνατό, πιό ποιοτικό, πού νά μπορεῖ νά ἀποδώσει καρπούς, ὅταν θά ἔλθει ἡ ὥρα.

Γι' αὐτό, καί στό ἴδιο κεφάλαιο, μετά τήν ἀναφορά στή συκιά, τούς ἀναφέρει ἄλλα δύο παραδείγματα.

Στό πρῶτο, μιλάει γιά ἕναν πατέρα πού εἶχε δύο υἱούς καί πού κάποια μέρα πηγαίνει στόν μεγάλο καί τοῦ λέει νά πάει στόν ἀμπελώνα του καί νά ἐργασθεῖ καί ἐκεῖνος τοῦ εἶπε μέν ἐντάξει, ἀλλά στή συνέχεια δέν πῆγε. Ἀργότερα, λέει τό ἴδιο στόν δεύτερο υἱό του, ὁ ὁποῖος στήν ἀρχή ἀρνήθηκε, ὅμως στή συνέχεια ἄλλαξε γνώμη καί πῆγε στόν ἀμπελώνα τοῦ πατέρα του.

Στό δεύτερο παράδειγμα, μᾶς μιλάει πάλι γιά ἕναν ἀμπελώνα, ὅπου ὁ κύριος αὐτοῦ, τόν παρεχώρησε σέ κάποιους γεωργούς γιά νά τόν καλ-

λιεργοῦν. Καί ὅταν, μετά ἀπό χρόνια ἦλθε ὁ υἱὸς αὐτοῦ πού εἶχε πὴν ἄμπελον, ἀφοῦ ὁ κύριος τοῦ ἀμπελώνα εἶχε στείλει προηγουμένως πολλοὺς δούλους του καί ἄλλους ἔδιωξαν, ἄλλους βασάνισαν καί ἄλλους σκότωσαν, οἱ γεωργοὶ ἐφόνευσαν καί αὐτόν, τὸν υἱόν τοῦ κυρίου τους, προκειμένου νά πάρουν δικό τους τὸν ἀμπελώνα.

Στὴν ἐρώτηση λοιπόν τοῦ Χριστοῦ, «ὅταν οὖν ἔλθῃ ὁ κύριος τοῦ ἀμπελώνα, τί ποιήσει τοῖς γεωργοῖς ἐκείνοις;» οἱ ἴδιοι οἱ Ἰουδαῖοι δίνουν πὴν ἀπάντηση· «κακοὺς κακῶς ἀπολέσει αὐτούς, καί τὸν ἀμπελώνα ἐκδώσεται ἄλλοις γεωργοῖς, οἵτινες ἀποδώσουσιν αὐτῶν τούς καρπούς ἐν τοῖς καιροῖς αὐτῶν» (**Ματθ. κα', 40-41**).

Καί μέ τὰ δύο αὐτά παραδείγματα, ἤθελε νά τοὺς πεῖ ὅτι, ἐπειδὴ δέν τό ἀξίζουν καί ἐπειδὴ θά ἔφθαναν στό φοβερό σημεῖο ἀκόμη καί νά Τόν φονεύσουν, θά τοὺς ἐγκαταλείψει, «ἰδοὺ ἀφίεται ὑμῖν ὁ οἶκος ὑμῶν ἔρημος» (**Ματθ. κγ', 38**), θά ἄρῃ πὴν χάρη καί πὴν εὐλογία Του ἀπ' αὐτούς καί θά πάψουν πλέον νά εἶναι ὁ «περιούσιος Λαὸς Του» (**Δευτ. ιδ', 2**) καί θά δώσει πὴν κληρονομία του σέ ἄλλους λαούς, σέ ἄλλα ἔθνη, στά εἰδωλολατρικά μέχρι τότε ἔθνη· «διὰ τοῦτο λέγω ὑμῖν ὅτι ἀρθήσεται ἀφ' ὑμῶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ καί δοθήσεται ἔθνει ποιῶντι τούς καρπούς αὐτῆς» (**Ματθ. κα', 43**).

Τόσα τοὺς εἶπε, τόσα τοὺς ἔκανε, γιὰ νά τοὺς βοηθήσει καί συνετίσει, ἀλλὰ αὐτῶν ἡ καρδιά εἶχε τόσο πωρωθεῖ, πού δέν ἀντελήφθησαν τίποτε. «Ἰερουσαλήμ Ἰερουσαλήμ, ἡ ἀποκτένουσα τούς προφήτας καί λιθοβολοῦσα τούς ἀπεσταλμένους πρὸς αὐτήν! ποσάκις ἠθέλησα ἐπισυναγαγεῖν τὰ τέκνα σου ὃν τρόπον ἐπισυνάγει ὄρνις τὰ νοσσία ἐαυτῆς ὑπὸ τὰς πτέρυγας, καί οὐκ ἠθέλησατε» (**Ματθ. κγ', 37**).

Λέγει χαρακτηριστικά, ἐρμηνεύοντας τὰ ἀνωτέρω, ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκνός·

«Ταῦτα διὰ παραβολῶν αἰνιγτόμενος, οὐκ ἔπειθεν. Ἐκάμμυσαν γάρ τούς ὀφθαλμούς αὐτῶν τοῦ μὴ βλέπειν καί τοῖς ὠσὶ βαρέως ἤκουσαν. Διὸ οὐκ κῦγασεν αὐτούς τό φῶς τοῦ εὐαγγελίου. Ὡς τῆς ἀτόπου τῶν ἀνέρων ἱερέων πωρώσεως»^[46] (**Ἰωάννου Δαμασκνοῦ**).

Β. Συκῆ - ἀνθρώπινη φύσις - πᾶσα ψυχὴ

Ἡ Ἀκόμη, ἡ Συκῆ, σύμφωνα μέ τούς Ἁγίους μας, συμβολίζει καί τήν ἀνθρώπινη φύση, τή φύση τῆς ἀνθρωπότητος.

«Ἡ συκῆ ὑπέγραφε τήν τῆς ἀνθρωπότητος φύσιν»^[47] (**Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ**).

Ἡ, ἀκόμη καί τήν ψυχὴ τοῦ καθενός μας, τήν ὁποία, ὅταν θά ἔλθει ὁ Κύριός μας ἕνα πρῶτῃ (ἡ λέξις «πρῶτῃ» σημαίνει τήν παρούσα ζωή διότι μετά θάνατον ὅπως προείπαμε, θά εἶναι πλέον ἀργά γιά ὅλους μας· «ἐν τῷ Ἄδῃ οὐκ ἔστι μετάνοια»), θά πρέπει νά τοῦ ἐπιδείξουμε τούς καρπούς μας, νά μὴν μᾶς βρεῖ ἔρημος καί ἄμοιρους ἀπό πνευματικούς καρπούς, γιατί τότε θά μᾶς «ξηράνει» καί θά μᾶς «πετάξει» εἰς τό πῦρ τό ἐξώτερον.

«Ἀλλά καί πᾶσα ψυχὴ, ἥτις εἶναι ἄμοιρος καί ἔρημος ἀπό κάθε πνευματικόν ἀγαθόν συκῆ λέγεται, εἰς τήν ὁποίαν, πρῶτῃς, ἥτοι εἰς τήν παρούσαν ζωήν, μή εὐρίσκων ὁ Κύριος ἀνάπαυσιν εἰς αὐτήν, τήν καταρᾶται καί τήν ξηραίνει καί τήν καταδικάζει εἰς τό πῦρ τό αἰώνιον».^[48]

Τό δέ, «οὐ γάρ ἦν καιρός σύκων» (**Μάρκ. ια', 13**), σημαίνει, γιά τήν παρούσα ἐρμηνεία ὅτι, ὅταν θά ἔλθει ὁ Κύριος, γιά νά κρίνει ζῶντας καί νεκρούς, δέν θά εἶναι καιρός καρπῶν, δέν θά μπορεῖ κανεὶς δηλαδή νά ἐργαστεῖ καί νά ἀποδώσει καρπούς, ἔργα, ἀρετές. Ὅ,τι ἔκανε ὅσο ζοῦσε, ἔκανε. Ἐάν μὲν μπόρεσε κατά τή διάρκεια τῆς παρούσης ζωῆς νά ἀποδώσει καρπούς σάν δένδρο (συκιά), ὁ Θεός θά τόν ἀνταμείψει καί θά τόν ἀφήσει νά ζεῖ εἰς τόν αἰῶνα, μαζί Του.

Ἐάν ὅμως δέν μπόρεσε κατά τή διάρκεια τῆς παρούσης ζωῆς νά ἀποδώσει καρπούς, σάν δένδρο (συκιά), ὁ Θεός θά τόν τιμωρήσει ξηραίνοντάς τον εἰς τόν αἰῶνα τόν ἅπαντα, χωρίς νά ἔχει ποτέ πλέον τήν δυνατότητα νά ξανανθίσει καί νά ξαναβγάλει καρπούς εἰς τόν αἰῶνα· «μικέτι ἐκ σοῦ καρπὸς γένηται εἰς τόν αἰῶνα» (**Ματθ. κα', 19**).

Ἡ Συκῆ τό δένδρο τοῦ Παραδείσου

Ἄκόμη, σύμφωνα μέ πολλούς Πατέρες μας, ἡ συκιά ἦταν τό «δένδρο τῆς γνώσεως», «τό ξύλον τοῦ εἰδέναι γνωστόν καλοῦ καί πονηροῦ» (**Γεν. β', 9**), ἀπό τό ὁποῖον ἔφαγαν οἱ πρωτόπλαστοι καί ἐξ αἰτίας του, ἐξεδιώχθησαν ἀπό τόν Παράδεισον.

«...καί ἀπόρρητος συμπλέκεται λόγος, παρά γερόντων εἰς ἡμᾶς σοφῶν διαφοιτίσας· ὅτι τό ξύλον τῆς παραβάσεως τοῦτο (ἦν ἡ συκῆ) οὐ καί τοῖς φύλλοις εἰς σκέπην οἱ παραβάντες ἐχρήσαντο. Καί κατηράθη παρά Χριστοῦ φιλανθρώπως, μηκέτι καρπὸν ἐνεγκεῖν αἴτιον ἁμαρτίας»^[49] (**Ἁγίου Ἰσιδώρου Πηλουσιώτου**).

«Ἄλλ' ἐάν σύ ὁ Ἀδάμ, μνησθῆς, ὅτε ἐν τῷ παραδείσῳ ἐγυμνώθης, ποίου δένδρου φύλλα λαβῶν καί συρῶάψας ἐαυτῷ περιβόλαιον ὕφανα, ὄψει πῶς δικαίως ταύτην ἐξήρανε· ἢ γάρ οὐχί φύλλα συκῆς λαβῶν τίν σεαυτοῦ αἰσχύνῃν ἐκάλυπτες;»^[50] (**Ἰω. Χρυσοστόμου**).

«Μέσον γάρ ζωῆς καί θνητότητος ὦν τῷ σώματι, πρότερον ὦν ἐν παραδείσῳ τρυφῆς, καί βασιλικῷ θαλάμῳ ἀναστρεφόμενος, θνητόν ὕστερον καί παχύ τό σῶμα ἐκτίσατο, δυνάμενον ἀνισχεῖν πρὸς τοὺς πόνους. Ὅντως τραχεῖα τά φύλλα τῆς συκῆς τῆς ἡμῶν φύσεως, ἢ ἀνώμαλος κακία τῆς ἡμῶν φύσεως»^[51] (**Ἁγίου Ἰωάννου Δαμασκνοῦ**).

Ἐπειδή λοιπόν, τότε, ὁ Θεός δέν «τιμώρησε» τό δένδρο αὐτό, τό ἐτιμώρησε τώρα πού ἦλθε στή γῆ, λέγοντάς του «μηκέτι ἐκ σοῦ καρπὸς γένηται εἰς τόν αἰῶνα» (**Ματθ. κα', 19**).

Δηλαδή, ποτέ πιά εἰς τόν αἰῶνα τόν ἅπαντα νά μὴν ξαναβγάλεις καρπὸ πού θά σταθεῖ ἀφορμή, ὅπως τότε, στόν Παράδεισο, νά ξαναέλθῃ ἡ φθορά, ὁ θάνατος καί ἡ ἁμαρτία στό ἀνθρώπινο γένος. Καί ἀμέσως, ἐξηράνθηκε ἡ συκιά, μὴν ἔχοντας πλέον τὴ δύναμιν νά ξαναβγάλῃ, οὔτε σέ αὐτὴ τὴ ζωή, οὔτε σπὴν ἄλλη, τέτοιους θανατηφόρους καρπούς.

«μηκέτι ἐκ σοῦ καρπὸς γένηται εἰς τόν αἰῶνα. καί ἐξηράνθη παραχρῆμα ἡ συκῆ» (**Ματθ. κα', 19**).

Καί πράγματι, ἡ Θυσία τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ, μέ τό Σταυρό, τό Θάνατο καί τήν Ἀνάστασί Του, κατήγγησαν ἅπαξ διά παντός τό θάνατο, πῆ φθορά καί τήν ἁμαρτία (τούς καρπούς τῆς συκῆς), χαρίζοντάς μας τήν ἀφθαρσία, ἀθανασία καί αἰώνια ζωή κοντά εἰς τόν Ἀληθινό Θεό μας.

Καί ὅπως βλέπουμε στό συγκεκριμένο κεφάλαιο, ὁ Θεός μᾶς προφητεύει ὅτι, λίγο πρὶν τό τέλος τοῦ κόσμου, αὐτό τό δένδρο θά ξαναβλαστήσει γιά λίγο καί γιά τελευταία φορά, δίνοντας καί πάλι τούς «καρπούς» του, πῆ γνώση, στούς ἀνθρώπους γιά νά τούς κάνει θεούς ὅπως καί τότε ὑπεσχέθη στόν Ἀδάμ καί στήν Εὔα.

Οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐποχῆς μας ξαναέφαγαν πάλι τόν καρπό τῆς συκῆς, τόν καρπό τῆς γνώσης, νομίζοντας ὅτι μόνο μέ πῆ γνώση θά μπορούσαν νά φθάσουν ψηλά καί νά γίνουν θεοί, χωρίς τόν Θεό, χωρίς πῆ βοήθειάν Του, χωρίς τήν κοινωνία καί ἐπικοινωνία μαζί Του. (Περισσότερα γιά τό θέμα αὐτό μπορείτε νά διαβάσετε στό 9^ο κεφάλαιο τοῦ βιβλίου μας «*Ἡ ΑΥΞΗΣΙΣ ΤΗΣ ΓΝΩΣΕΩΣ*»).

Στήν εὐλογη δέ ἀπορία πού μπορεῖ νά ἔχει κάποιος σχετικά μέ τό ὅτι, ἀφοῦ ἐξηράνθη ἡ συκιά ἀπό τόν Κύριο, πῶς ξαναέβγαλε καρπούς, δίνεται ἡ ἀπάντηση πῶς δέν ξαναέβγαλε καρπούς ἀλλά φύλλα, κατ' ἀνάγκη τούς ὀνομάζουμε καρπούς, γιὰτί ἔτσι θεωροῦνται ἀπό τούς ἄλλους.

Μποροῦμε ὅμως, νά τό καταλάβουμε καλύτερα, ἐάν σκεφθοῦμε τήν περίπτωση τοῦ διαβόλου, πού ἐνῶ σύμφωνα μέ πῆ διδασκαλία τῆς ἐκκλησίας μας πιστεύουμε, καί ἔτσι εἶναι, ὅτι ὁ διάβολος ἔχασε τήν δύναμή του καί ἐξουσία του καί ἐδέθη, ἡ Ἀποκάλυψις λέγει ὅτι, λίγο πρὶν τό τέλος τοῦ κόσμου, ἰδών ὅτι λίγον καιρόν ἔχει, θά λυθεῖ γιά ὀλίγον, *«οὐαί τήν γῆν καί τήν θάλασσαν, ὅτι κατέβη ὁ διάβολος πρὸς ὑμᾶς ἔχων θυμόν μέγαν, εἰδώς ὅτι ὀλίγον καιρόν ἔχει»* (**Ἀποκ. 1β', 12**). Κάτι ἀντίστοιχο ἄς νοήσουμε καί γιά πῆ συκῆ.

Ἡ συκιά λοιπόν συμβολίζει τούς Ἑβραίους, τούς ὁποίους ὁ Κύριος «καταράστηκε», ἀφοῦ ὄχι μόνο δέν βρῆκε καρπούς σέ αὐτούς, ἀλλά ἔφθασαν στό σημεῖο νά σταυρώσουν καί τόν ἴδιο τό Μεσσία καί Σωτήρα τους, τόν ἴδιο τόν Θεό τους.

Ἡ Συκῆ Ξαναβγάξει φύλλα τό 1948

Ἦς ἐπανεέλθουμε ὁμως σπὴν παραβολή μας.

«Ἀπὸ τὴν συκιά δέ μάθετε τὴν παρομοίωσιν· ὅταν πλέον ὁ κλάδος τῆς γίνῃ μαλακός καὶ ἀρχίζει νά βγάξῃ τὰ φύλλα, γνωρίζετε, καταλαβαίνετε ὅλοι ὅτι πλησιάζει τό καλοκαίρι. Ἔτσι λοιπόν καὶ σεῖς, ὅταν θά δεῖτε ὅλα αὐτά, νά ξέρετε ὅτι εἶναι κοντά τό τέλος, ἡ Δευτέρα Παρουσία μου. Ὡς διαβεβαιώνω, ὅτι δέν θά περάσῃ ἡ γενεά αὐτή, ἕως ὅτου γίνουν ὅλα ὅσα σᾶς προεῖπα. Ὁ οὐρανός καὶ ἡ γῆ θά παρέλθουν, οἱ λόγοι μου ὁμως δέν θά παρέλθουν, ἀλλά θά πραγματοποιηθοῦν ἐξ ὀλοκλήρου» **(Ματθ. κδ', 32-35).**

Τί μᾶς λέει λοιπόν ἐδῶ ὁ Θεός μας; Ὅτι ὅταν θά δοῦμε τὴν συκιά, ποιά συκιά; Αὐτὴν τὴ συκιά, πού «καταράστηκε» καὶ ξηράνθηκε, δηλαδή τούς Ἑβραίους, νά ξαναβγάξει φύλλα, φύλλα ὄχι καρπούς, δηλαδή νά ξαναεπιστρέφουν σπὴν πατρίδα τους καὶ νά ξαναρχίζουν πάλι τὴ ζωή τους σύμφωνα μέ τόν Μωσαϊκό Νόμο· μέ τούς Ραββίνους, τούς Γραμματεῖς καὶ τούς Φαρισαίους τους, μέ τίς συναγωγές καὶ τίς προσευχές τους κ.λπ., τότε νά ξέρομε ὅτι, ὁ ἐρχομός Του εἶναι «ἐγγύς ἐπί θύραις», πολύ κοντά, πάρα πολύ κοντά. Ὅσο κοντά εἶναι ἡ ἄνοιξις ἀπὸ τό καλοκαίρι.

«Ἀπὸ δέ τῆς συκῆς μάθετε τὴν παραβολήν. ὅταν ἴδῃ ὁ κλάδος αὐτῆς γέννται ἀπαλός καὶ τὰ φύλλα ἐκφύῃ, γινώσκετε ὅτι ἐγγύς τό θέρος· οὕτω καὶ ὑμεῖς ὅταν ἴδητε ταῦτα πάντα, γινώσκετε ὅτι ἐγγύς ἐστὶν ἐπί θύραις» **(Ματθ. κδ', 32-33).**

Μάλιστα δέ, γιά νά μὴν παρανοήσουμε ἢ κάποιοι ἐσκεμμένα διαστρέψουν τό νόημα τῶν λόγων Του, μᾶς δίνει καὶ ἓνα ἀκόμη ἐπιπλέον, σημεῖο-στοιχεῖο. Ποιό; ὅτι ἡ γενεά ἐκείνη πού θά δεῖ αὐτὴν τὴ συγκεκριμένη συκιά-τούς Ἰουδαίους, νά ξαναβγάξει φύλλα, μετὰ ἀπὸ 2.000 χρόνια πού ἦταν ξερή, πού ἦταν δηλαδή οἱ Ἑβραῖοι ἐγκαταλελειμμένοι ἀπὸ τὴ χάρις τοῦ Θεοῦ καὶ διεσκορπισμένοι εἰς ὅλη τὴ γῆ, δέν θά παρέλθῃ, δέν θά φύγει ἀπὸ αὐτὴν τὴ ζωή, ἕως ὅτου ἐκπληρωθοῦν ὅλα αὐτά πού εἶπε, καὶ φυσικά μέσα σέ αὐτά, καὶ ἡ Δευτέρα Παρουσία Του «ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐ μὴ παρέλθῃ ἡ γενεά αὕτη ἕως ἂν πάντα ταῦτα γέννται» **(Ματθ. κδ', 34).**

Πότε ἄραγε ἡ «συκιά» (ὁ Ἑβραϊκός λαός), ξαναέβγαλε φύλλα;

Τό 1948, ὅταν ξαναδημιούργησαν μετά ἀπό 2.000 χρόνια, τό κράτος τοῦ Ἰσραήλ.

Καί ὅπως μιά συκιά δέν βγάζει κατ' εὐθείαν τά φύλλα της μεγάλα καί ἔτοιμα, ἀλλά ξεκινάει νά βγάζει μιά μικρή μυτούλα, πού σιγά-σιγά ἀνοίγει καί δίνει μικρά καί τρυφερά φυλλάρια, τά ὁποῖα, ὅσο περνάει ὁ καιρός μεγαλώνουν καί γίνονται μεγάλα πάλι, κανονικά καί σκληρά φύλλα, ἔτσι καί οἱ Ἑβραῖοι, ἔφτιαξαν μέν τό κράτος τους τό 1948, ἀλλά αὐτό ἦταν ἡ ἀρχή. Σιγά σιγά, πῆραν τά παλαιά τους ἐδάφη καί τίς πόλεις, με πολλούς ἀγῶνες καί πολέμους.

Καί πότε τά φύλλα της μεγάλωσαν καί ἔγιναν κανονικά;

Ἦταν μέ τόν πόλεμο τῶν ἕξι ἡμερῶν τό 1967, κατέλαβαν καί πῆραν ὅ,τι πιά σπουδαῖο καί σημαντικό γι' αὐτούς: Τά Ἱεροσόλυμα. Πού εἶναι τά πάντα γι' αὐτούς. Πού εἶναι ἡ ἁγία Σιών, ἡ ἱερή τους πόλη, ἐκεῖ ὅπου εἶχαν τό μοναδικό Ναό καί θυσιαστήριό τους, τόν Ναό τοῦ Σολομώντα καί πού χωρίς αὐτόν δέν ἔχουν τίποτα.

Τό 1948 λοιπόν ἄρχισε ἡ «συκιά», ὁ Ἑβραϊκός λαός, νά ξαναβγάζει φύλλα καί τό 1967, στίς 7/6/1967, τά φύλλα της μεγάλωσαν καί ἔγιναν κανονικά.

Ἦρα, ἡ γενεά πού θά δεῖ ἢ μᾶλλον πού εἶδε πλέον τό 1948 τοὺς Ἑβραῖους νά ἐπιστρέφουν, μετά ἀπό 2.000 χρόνια, στήν πατρίδα τους καί τό 1967 νά ξαναπαίρνουν στά χέρια τους τά Ἱεροσόλυμα, δέν θά φύγει ἀπ' αὐτή τή ζωή μέχρι πού θά δεῖ τόν Κύριόν μας νά ἔρχεται ξανά στή Δεύτερη καί ἔνδοξη Παρουσία Του.

Καί προσέξτε, μᾶς τονίζει ὁ Κύριός μας: μήν διαστρέψει κανεῖς τά λόγια μου, μή νομίσει κάποιος, ὅτι ὅλα αὐτά πού εἶπα δέν θά γίνουν. ἮΟχι. ἮΟ οὐρανός καί ἡ γῆ μπορεῖ νά παρέλθουν, ἀλλά τά λόγια μου ὄχι. Θά γίνουν καί θά πραγματοποιηθοῦν ὅλα στό ἀκέραιο:

«Ὁ οὐρανός καί ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δέ λόγοι μου οὐ μή παρέλθωσι» (**Ματθ. κδ', 35**).

Κεφάλαιον

13

Η ΤΡΙΤΗ ΚΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΑΝΕΓΕΡΣΙΣ ΤΟΥ ΝΑΟΥ ΤΟΥ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ

«οὗτος ἔφη, δύναμαι καταλῦσαι τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ καὶ διὰ τριῶν ἡμερῶν οἰκοδομῆσαι αὐτόν». (Ματθ. κς', 61)

«Ἀνέστησεν ὁ σωτὴρ καὶ ἀπέδειξε τὴν ἁγίαν σάρκα αὐτοῦ ὡς ναόν (Ἰω. θ', 19), καὶ αὐτὸς ἀναστήσει τὸν ἐν Ἱεροσολύμοις λίθινον ναόν». (Ἁγίου Ἰππολύτου, ΒΕΠΕΣ 6, 200)

Ἐνα ἀπὸ τὰ Σημεῖα τὰ ὅποια πρέπει νά προηγηθοῦν τῆς Δευτέρας Παρουσίας εἶναι καὶ τὸ κτίσιμο τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος. Ὁ περικαλλὴς αὐτὸς καὶ σπουδαῖος Ναός τοῦ Σολομῶντος κατασκευάστηκε ἀπὸ τὸν Βασιλιά Σολομῶντα, υἱὸ τοῦ Προφητάνακτα Δαυῖδ, τὸ 960 π.Χ. περίπου.

Γράφει σχετικά ἡ Θρησκευτικὴ καὶ Ἠθικὴ Ἐγκυκλοπαίδεια:

«Τοῦ Σολομῶντος ἀνελθόντος νέου ἀκόμη ἐπὶ τοῦ θρόνου τοῦ Δαυῖδ, ἐν τῶν πρώτων μελημάτων του ἦτο ἡ ἀνέγερσις τοῦ οἴκου τοῦ Κυρίου... Ἀφοῦ ἐπὶ τρία ἔτη κατειργάζοντο τὰς πρώτας ὕλας καὶ ἐλάξενον τοὺς λίθους, ὥστε κατὰ τὴν κατασκευὴν νά μὴν ἀκουσθῆ ἦχος σφύρας ἢ πελέκως ἢ ἄλλο τινὸς σιδηροῦ ἐργαλείου (Γ' Βασ. ζ', 7) ἐγένετο ἡ τελετὴ

καταθέσεως τοῦ θεμελίου λίθου ὑπὸ τοῦ Σολομῶντος ἐπὶ τοῦ λόφου Μορία, τὸν δεύτερον μῆνα τοῦ τετάρτου ἔτους τῆς βασιλείας του, ἤτοι τὸ 959 π.Χ. Αἱ δὲ ἐργασίαι ἀνεγέρσεως τοῦ Ναοῦ διήρκεσαν ἑπτὰ ἔτη καὶ πέντε μῆνας, δηλαδή μέχρι τοῦ 952 π.Χ.

Πλήρης περιγραφή τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος εἶναι ἀδύνατον νά γίνη, διότι στερούμεθα ἀπολύτως ἀρχαιολογικῶν δεδομένων, πλὴν τῆς περιγραφῆς τῶν ἱερῶν βιβλίων, ἤτοι τοῦ Γ΄ Βασιλειῶν καὶ τοῦ Β΄ Παραλειπομένων (κατὰ τὴν μετάφρασιν τῶν Ο΄)...

Μεγάλη βοήθειαν διὰ τὴν μόρφωσιν μιᾶς ἐναργεστέρας εἰκόνας, μᾶς παρέχει τὸ μεταγενέστερον κείμενον τοῦ ὁράματος τοῦ Ἰεζεκιήλ (Ἰερ. μ΄-μγ΄)...

Πυρὴν καὶ λόγος ὑπάρξεως τοῦ Ναοῦ εἶναι τὸ ἄδυτον (δεβίρ), ἀφώτιστον καὶ ἀπροσπέλαστον εἰς τοὺς κοινούς θνητούς. Τοῦ ἀδύτου ἔπρεπε νά προηγῆται ὁ κυρίως ναὸς ἢ σπικός (ἐκάλ), ὅπου θά ἐγίνετο δεκτός ὁ κατώτερος Κληρὸς, ἄρα μεγαλυτέρων διαστάσεων τούτου. Οἱ δύο αὐτοὶ κῶροι ὄφειλον νά ἀποτελοῦν μίαν ἀρχιτεκτονικὴν ἐνότητα, καὶ πράγματι ἐχωρίζοντο ἀπὸ ἓν ἐλαφρόν ξύλινον πέτασμα μετὰ διφύλλου θύρας. Τοῦ συγκροτήματος τούτου, ἀναριστῶντος τὴν Σκηνὴν τοῦ Μαρτυρίου, προτέθη πρόδομος (αἰλάμ). Αἱ δὲ διαστάσεις των ἦσαν, τοῦ προδόμου 20x10 πήχεις, τοῦ κυρίως ναοῦ 20x40 πήχεις καὶ τοῦ ἀδύτου 20x20 πήχεις. Εἰκαστικῶς καὶ κατὰ τὴν περιγραφὴν τοῦ Ἰεζεκιήλ, δυνάμεθα νά δώσωμεν εἰς τοὺς λιθίνους τοίχους τὸ εὐλογον πάχος τῶν 6 πήχεων».^[52]

Ἦταν λοιπὸν ἓνα μεγάλο θαῦμα καὶ κόσμημα γιὰ τοὺς Ἰουδαίους καὶ τὸν εἶχαν περὶ πολλοῦ. Ἐκεῖ τελοῦσαν ὅλες τὶς θυσίαι τους καὶ ὅλες τὶς ἑορτές τους. Ἦταν ἓνας πόλος ἔλξης γιὰ ὅλους τοὺς Ἑβραίους. Εἰδικά σέ κάθε μεγάλη ἑορπὴ τοῦ Πάσχα (Πέσασ), τῆς Πεντηκοστῆς (Σσαβουότι), καὶ τῆς Σκηνοπηγίας (Σουκότι), μαζεύονταν ἀπ' ὅλες τὶς γύρω πόλεις χιλιάδες Ἰουδαῖοι προκειμένου νά ἑορτάσουν τὴν ἑορπὴ τους, στὸν μεγάλο καὶ σπουδαῖο αὐτὸ Ναὸ τοῦ Θεοῦ.

Πίστευαν ἀκράδαντα ὅτι μέσα σ' αὐτὸν τὸν συγκεκριμένο Ναὸ κατοικοῦσε ὁ Θεὸς τους. Ὁ Γιαχβέ.

Στὸν Ναὸ τοῦ Σολομῶντος βλέπουμε νά ἔρχεται πολλές φορές κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ζωῆς Του καὶ ὁ Ἰησοῦς γιὰ νά ἐπιτελέσει τὰ θρησκευτικὰ Του καθήκοντα ἢ νά διδάξει.

Ἔχουμε τὴν γνωστὴ περίπτωση ὅπου δωδεκαετῆς ἦλθε ἀπὸ τὴν πατρίδα Του τὴν Ναζαρέτ, μαζί μέ τὴν Παναγία Μητέρα Του καί τόν Μνήστορα Ἰωσήφ γιά νά ἐορτάσουν τό Πάσχα.

Κάποια στιγμή ἡ Παναγία μας τόν χάνει ἀπό τά μάτια της καί ἀφοῦ ἔψαξαν μαζί μέ τόν Ἰωσήφ ἀρκετή ὥρα καί δέν τόν βρῆκαν, ἄρχισαν νά ἀνησυχοῦν. Ὄταν μετά ἀπό ὥρα τόν βρῆκαν νά διδάσκει μέσα στόν Ναό τοῦ Σολομῶντος, δωδεκαετῆς ὢν, τούς πρεσβυτέρους τοῦ Ἰσραήλ, τόν πλησίασαν καί τόν ρώτησαν γιατί ἔφυγε χωρίς νά τούς ἐνημερώσει καί πού ἦταν ὅλη αὐτή τὴν ὥρα πού ἀνησυχοῦσαν καί ἔψαχναν νά τόν βροῦν. Καί ὁ Κύριός μας ἀπάντησε ὅτι δέν ἔπρεπε νά ἀνησυχοῦν διότι εὐρίσκετο εἰς τόν οἶκο τοῦ Πατρός του. *«Καί εἶπε πρὸς αὐτούς· τί ὅτι ἐζητεῖτέ με; οὐκ ᾔδειτε ὅτι ἐν τοῖς τοῦ πατρός μου δεῖ εἶναί με;» (Λουκ. β', 49).*

Βλέπουμε ἀκόμη τόν Κύριόν μας, τὴν Κυριακή τῶν Βαΐων, νά ἔρχεται εἰς τόν Ναόν τοῦ Σολομῶντος, καθήμενος ἐπὶ πώλου ὄνου, ὡς Βασιλεύς καί κάτω ἀπὸ τίς ἐπευφημίες τῶν Ἰουδαίων οἱ ὅποιοι ἔκραζον· *«ὡσαννά τῷ υἱῷ Δαυῖδ· εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου· ὡσαννά ἐν τοῖς ὑψίστοις» (Ματθ. κα', 6-9).*

Ἔρχεται γιά νά ἐορτάσει ὡς Ἰουδαῖος, τίς τρεῖς μεγάλες ἐορτές τῶν Ἰουδαίων, πού εἶχε παραδώσει σέ αὐτούς ὁ ἴδιος ὁ Θεός μέσω τοῦ Προφήτου Μωϋσέως· τό Πέσαχ (Πάσχα), τό Σαβουότι (Πεντηκοστή) καί τό Σουκότ (Σκηνοπηγία).

Γιά νά διδάξει· *«Ἦν δέ τὰς ἡμέρας ἐν τῷ ἱερῷ διδάσκων, τὰς δέ νύκτας ἐξερχόμενος κυλίζετο εἰς τό ὄρος τό καλούμενον ἔλαιῶν· καί πᾶς ὁ λαός ὤρθριζε πρὸς αὐτόν ἐν τῷ ἱερῷ ἀκούειν αὐτοῦ» (Λουκ. κα', 37-38) καί (Ματθ. κα', 23).*

Γιά νά προσευχηθεῖ (Λουκ. δ', 16).

Γιά νά ἐλέγξει τούς Γραμματεῖς καί τούς Φαρισαίους, λέγοντάς τους τά τρομερά *«οὐαί» (Ματθ. κγ')*.

Γιά νά ἐκδιώξει τούς ἐμπόρους, πού εἶχαν μετατρέψει «τόν οἶκον τοῦ Πατρός Του» σέ οἶκο ἐμπορίου· *«Καί λέγει αὐτοῖς· γέγραπται, ὁ οἶκός μου οἶκος προσευχῆς κληθήσεται· ὑμεῖς δέ αὐτόν ἐποιήσατε σπῆλαιον ληστῶν» (Ματθ. κα', 13).*

Πολύ σημαντικός λοιπόν ό Ναός αυτός για τους 'Ιουδαίους' κέντρο αναφοράς γι' αυτούς' κέντρο της όλης λατρείας τους. Ήταν τά πάντα γι' αυτούς' ή δόξα τους' τό καύχημά τους' ή ιστορία τους' οί ύποσχέσεις τών πατέρων τους' ή απόδειξη ότι ό Θεός είναι μαζί τους' τούς αγαπάει, τούς άκούει, τούς βοηθάει, τούς προστατεύει από τούς έχθρούς τους καί ότι κάποια στιγμή θά έλθει, για νά τούς σώσει καί νά τούς έχει κοντά Του αιώνια.

Γι' αυτό, καί θά θελήσουν νά τόν ξαναφτιάξουν.

Μάλιστα, σέ επίσημη ιστοσελίδα τους οί 'Εβραίοι, έδω σπίν 'Ελλάδα, γράφουν τά έξής, γύρω από τό έθιμο πού έχουν μέχρι καί σήμερα νά νηστεύουν κάθε χρόνο για πίν καταστροφή του Ναού τους' για νά θυμούνται τί είχαν καί τί έχασαν, αλλά καί για νά παρακαλούν τόν Θεό νά τούς άξιώσει νά τόν ξανακτίσουν:

Τò Μπέτ 'Αμικντάς

«Μέσω του συγκεκριμένου έθιμου, θυμόμαστε τόν έορταστικό χαρακτήρα τόσο της παραμονής της 9^{ης} 'Αβ, όσο και της ίδιας της 9^{ης} 'Αβ, πού είχαν οί μέρες αυτές κατά τη διάρκεια του δεύτερου Μπέτ 'Αμικντάς. Την περίοδο αυτή, οί τέσσερις μέρες νηστείας στις όποιες μνημονεύουμε σήμερα την καταστροφή του πρώτου Μπέτ 'Αμικντάς, θεωρούσαν τότε, μετά την ανοικοδόμηση του Ναού, σαν έορτές και ό κόσμος έτρωγε, έπινε και χαιρόταν ακόμα και στις 9 'Αβ. 'Εμείς πού δέν έχουμε ακόμα παρηγορηθεί, γιορτάζουμε σέ ανάμνηση αυτού πού ήταν και θά είναι πάλι στο μέλλον, όταν ξαναχτιστεί τò Μπέτ 'Αμικντάς και αυτό είτε νά συμβεί σύντομα και στις μέρες μας. Τò έθιμο αυτό δείχνει την πίστη και την έμπιστοσύνη μας στο Θεό, καθώς και την έλπίδα για σωτηρία. 'Η μελέτη της Τορά άπαγορεύεται στις 9 'Αβ, γιατί ό στίχος (Ψαλμοί 19:9) αναφέρει: «Τά θεσπίσματα του Θεού είναι δίκαια, αγαλλιάζουν την καρδιά», και κάποιος πού πενθεϊ άπαγορεύεται νά νιώθει αγαλλίαση. Τò έθιμό μας ύπαγορεύει νά απέχουμε από τη μελέτη της Τορά, από τò μεσημέρι της παραμονής της 9^{ης} 'Αβ.». (**Από τήν ιστοσελίδα [www. Chabad.gr](http://www.Chabad.gr)**)

Ἡ προφητεία τῆς καταστροφῆς τοῦ Ναοῦ

Καί ὅμως αὐτός ὁ τόσο σπουδαῖος, μεγάλος, ὁμορφος, περικαλλής καί θαυμαστός Ναός, ἔμελλε νά καταστραφεῖ ὀλοσχερῶς, σέ βαθμό πού νά μὴ μείνει πέτρα γιά πέτρα ὄρθια.

Μιά μέρα λοιπόν, ἐνῶ εὐρίσκοντο ἔξω ἀπό τόν Ναό τοῦ Σολομῶντα, ὁ Κύριος μέ τούς Μαθητάς Του, καί ἐνῶ αὐτοί ἐθαύμαζαν τά κτίρια καί τήν κατασκευή τοῦ Ναοῦ, τόν πλησιάζουν γιά νά τοῦ δείξουν μέ θαυμασμό καί ἐκπληξῆ ὅλα αὐτά. Ὁ Κύριός μας, ἀρπάζοντας τήν εὐκαιρία, τούς λέγει βλέπετε ὅλα αὐτά τώρα καί τά θαυμάζετε, ἀλλά νά ξέρετε ὅτι δέν πρόκειται νά μείνει τίποτε ὄρθιο ἀπ' ὅλα αὐτά πού βλέπετε αὐτή τή στιγμή. Οὔτε μιά πέτρα τοῦ ναοῦ δέν θά μείνει ὄρθια.

«Ὁ δέ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· οὐ βλέπετε ταῦτα πάντα; ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐ μὴ ἀφεθῆ ἰὼδε λίθος ἐπὶ λίθον, ὃς οὐ καταλυθήσεται.» (Ματθ. κδ', 2).

Καί ὅταν ἐκπληκτοί καί ἀπορημένοι οἱ Μαθηταί Του, οἱ ὁποῖοι μάλιστα δέν εἶχαν ἀκόμη λάβει τό Πνεῦμα τό Ἅγιον κατά τήν Πεντηκοστή καί δέν ἤξεραν ὅσα θά ἔπρεπε νά ξέρουν, οὔτε καί καταλάβαιναν πολλά-πολλά καί νόμιζαν ὅτι αὐτό πού τούς εἶπε γιά τήν καταστροφή τοῦ Ναοῦ, σημαίνει καί τό τέλος τοῦ κόσμου (σκεφθεῖτε τί ἦταν καί τί ἐσήμαινε γιά τούς Ἑβραίους ὁ Ναός αὐτός, πού μέ τό πού ἄκουσαν ὅτι θά καταστραφεῖ, τό μὴ ἄλλο τους πῆγε ἀμέσως καί στήν καταστροφή τοῦ κόσμου), ἀμέσως τόν ρωτοῦν: «Κύριε πότε θά γίνει αὐτό; (δηλαδή ἡ καταστροφή τοῦ Ναοῦ) καί πές μας ἀκόμη ποιὰ θά εἶναι τά σημεῖα τά ὁποῖα θά προηγηθοῦν πρὶν ἀπό τό τέλος τοῦ κόσμου καί τῆς δικῆς σου ἐλεύσεως;»

«Καί ἐξεληθὼν ὁ Ἰησοῦς ἐπορεύετο ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ· καί προσῆλθον οἱ μαθηταί αὐτοῦ ἐπιδείξαι αὐτῷ τὰς οἰκοδομὰς τοῦ ἱεροῦ· ὁ δέ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· οὐ βλέπετε ταῦτα πάντα; ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐ μὴ ἀφεθῆ ἰὼδε λίθος ἐπὶ λίθον, ὃς οὐ καταλυθήσεται. καθημένου δέ αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ὄρους τῶν ἐλαιῶν προσῆλθον αὐτῷ οἱ μαθηταί κατ' ἰδίαν λέγοντες· εἶπέ ἡμῖν πότε ταῦτα ἔσται, καί τί τό σημεῖον τῆς σῆς παρουσίας καί τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος; καί ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· βλέπετε μὴ τις ὑμᾶς πλανήσῃ.» (Ματθ. κδ' 1-4).

Καί ἀφοῦ ὁ Κύριος ἄρχισε νά τοὺς ἀπαριθμεῖ τὰ σημεῖα, (Ματθ. κδ΄ καί Λουκ. κα΄) τοὺς ἐπεσήμανε καί τό ἐξῆς σημαντικό:

«ὅταν δέ ἴδητε κυκλουμένην ὑπό στρατοπέδων τήν Ἱερουσαλήμ, τότε γινώτε ὅτι ἤγγικεν ἡ ἐρήμωσις αὐτῆς. τότε οἱ ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ φευγέτωσαν εἰς τὰ ὄρη, καί οἱ ἐν μέσῳ αὐτῆς ἐκχωρείτωσαν, καί οἱ ἐν ταῖς χώραις μή εἰσερχέσθωσαν εἰς αὐτήν, ὅτι ἡμέραι ἐκδικήσεως αὐταί εἰσι τοῦ πληρωθῆναι πάντα τὰ γεγραμμένα» (Λουκ. κα΄, 20-22). Καί τέλος, τοὺς λέει ὅτι δέν θά παρέλθῃ ἡ γενεά ἐκείνη πού ζοῦσε τότε, μέχρις ὅτου γίνουν ὅλα αὐτά πού τοὺς εἶπε: «ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐ μή παρέλθῃ ἡ γενεά αὕτη ἕως ἄν πάντα ταῦτα γένῃται» (Ματθ. κδ΄, 34) καί «ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι οὐ μή παρέλθῃ ἡ γενεά αὕτη ἕως ἄν πάντα γένῃται» (Λουκ. κα΄, 32).

Εἶναι κάτι τό «τρομερό» καί «ἀπίστευτο», αὐτό πού ἐπακολούθησε μετά ἀπό λίγα χρόνια.

Δέν πέρασαν, οὔτε σαράντα χρόνια, ἀπό τότε πού ὁ Κύριός μας εἶπε τήν συγκεκριμένη προφητεία καί ὅσα ἀκριβῶς εἶπε, ἐπαληθεύθησαν μέ κάθε λεπτομέρεια.

Τό 70 μ.Χ., ὁ Ρωμαῖος Στρατηγός Τίτος ἐξεστράτευσε ἐναντίον τῆς Ἱερουσαλήμ καί μετά ἀπό πολιορκία ἀρκετῶν μηνῶν τήν καταλαμβάνει, καταστρέφει ἐκ θεμελίων τόν Ναό τοῦ Σολομώντα, σκοτώνει ὅσους εἶχαν ἀπομείνει ζωντανοί ἀπό τήν πείνα, καί τοὺς νέους τοὺς πουλάει δούλους σ' ὅλο τόν κόσμο, πραγματοποιώντας κατά γράμμα ὄχι μόνον τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου μας, «οὐ βλέπετε ταῦτα πάντα; ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐ μή ἀφεθῆ ὡδὲ λίθος ἐπὶ λίθον, ὃς οὐ καταλυθήσεται» (Ματθ. κδ΄, 2) καί «ταῦτα ἃ θεωρεῖτε, ἐλεύσονται ἡμέραι ἐν αἷς οὐκ ἀφεθήσεται λίθος ἐπὶ λίθῳ ὃς οὐ καταλυθήσεται» (Λουκ. κα΄, 6), ἀλλά καί τοὺς λόγους τῶν Προφητῶν σπὴν Παλαιά Διαθήκη, πού περιέγραφαν μέ φοβερές λεπτομέρειες ὅτι τό Ἰσραήλ θά χάσει τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ, θά καταστραφεῖ σάν ἔθνος, καί αὐτοί θά αἰχμαλωτιστοῦν, θά πουληθοῦν καί θά διασκορπιστοῦν σ' ὅλες τίς κῶρες τῆς γῆς. Ὅτι ἀπό ἐδῶ καί πέρα θά ζοῦν σάν κυνηγημένοι, ὅτι δέν θά προλαβαίνουν νά πᾶνε σέ ἕναν τόπο («οὐ μή γένῃται στάσις τῷ ἴχνει τοῦ ποδός σου») καί θά φεύγουν διωγμένοι, φοβισμένοι καί κυνηγημένοι σέ κάποια ἄλλη χώρα. Ὅτι θά ξαναπᾶνε σπὴν

Αίγυπτο ὡς δοῦλοι. Ὅτι κατὰ τὴν ὥρα πού θά τούς πουλᾶνε στά σκλαβο-
 πάζαρα, δέν θά τούς θέλουν οὔτε δωρεάν (καί πράγματι αὐτοί πού τούς
 ἀγόραζαν, ἀγόρασαν ὅσους ἀγόρασαν καί στή συνέχεια δέν ἤθελαν
 ἄλλους, ὅποτε δέν τούς ἔπαιρνε κανεὶς πλέον καί τούς ἔδιναν οἱ Ῥωμαῖοι
 ὅσο-ὅσο, ἀκόμη καί δωρεάν, μὴ γνωρίζοντας φυσικά ὅτι ἔτσι, πραγματο-
 ποιοῦν τίς Προφητεῖες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης.

«Καί διασπερεῖ σε Κύριος ὁ Θεός σου εἰς πάντα τὰ ἔθνη ἀπ’
 ἄκρου τῆς γῆς ἕως ἄκρου τῆς γῆς, καί δουλεύσεις ἐκεῖ θεοῖς ἐτέ-
 ροις, ξύλοις καί λίθοις, οὓς οὐκ ἠπίστω σύ καί οἱ πατέρες σου.
 ἀλλά καί ἐν τοῖς ἔθνεσιν ἐκείνοις οὐκ ἀναπαύσει σε, οὐδ’ οὐ μί-
 γένηται στάσις τῷ ἴχνει τοῦ ποδός σου, καί δώσει σοι Κύριος ἐκεῖ
 καρδίαν ἀθυμοῦσαν καί ἐκλείποντας ὀφθαλμούς καί τιχομένην
 ψυχίν. καί ἔσται ἡ ζωὴ σου κρεμαμένη ἀπέναντι τῶν ὀφθαλμῶν
 σου, καί φοβηθήσῃ ἡμέρας καί νυκτός καί οὐ πιστεύσεις τῇ ζωῇ
 σου· τό πρῶτ’ ἐρεῖς· πῶς ἂν γένοιτο ἐσπέρας; καί τό ἐσπέρας ἐρεῖς·
 πῶς ἂν γένοιτο πρῶτ’; ἀπό τοῦ φόβου τῆς καρδίας σου, ἃ φοβη-
 θήσῃ, καί ἀπό τῶν ὄραμάτων τῶν ὀφθαλμῶν σου, ὧν ὄψῃ. καί
 ἀποστρέψει σε Κύριος εἰς Αἴγυπτον ἐν πλοίοις καί ἐν τῇ ὁδῷ, ἣ
 εἶπα· οὐ προσθήσῃ ἔτι ἰδεῖν αὐτήν· καί πραθήσεσθε ἐκεῖ τοῖς
 ἐχθροῖς ὑμῶν εἰς παῖδας καί παιδίσκας, καί οὐκ ἔσται ὁ κτώμε-
 νος» (Δευτ. κη’, 64-68).

Ἄς δοῦμε ὅμως τὴν ἐπαλήθευση καί πραγματοποίηση ὅλων τῶν ἀνω-
 τέρω, ἀλλά καί ὅλων ὅσων ἀφοροῦν τὴν καταστροφή τοῦ Ναοῦ τοῦ
 Σολομῶντος, σύμφωνα μέ ἕναν δικό τους ἱστορικό, τὸν Φλάβιον Ἰώση-
 πον, ὁ ὁποῖος μάλιστα ἔζησε τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἦταν «αὐτόπτης» μάρτυρας
 καί κατέγραψε τὰ συγκεκριμένα γεγονότα, ὅπως ἀκριβῶς συνέβησαν τότε.

Ἡ Πολιορκία καί καταστροφή τῆς Ἱερουσαλήμ

{Οἱ ἐξεγερμένοι Ἰουδαῖοι, μετὰ ἀπὸ τὴν ἀποχώρηση τῶν Ῥωμαίων πρὶν ἀλώ-
 σουν τὴν Ἱερουσαλήμ κατὰ τὴν πολιορκία τοῦ 66 μ.Χ., πίστεψαν ὅτι νίκησαν. Οἱ
 Ῥωμαῖοι βέβαια δέν εἶχαν πεῖ ἀκόμα τὴν τελευταία τους λέξη...

Ἄς δοῦμε ὅμως τί κατάστασι ἐπικρατοῦσε πίν περίοδο ἐκείνη στήν Ἱερουσαλήμ.

Στή διάρκεια τοῦ ἐμφύλιου πολέμου, παρὰ τὸ ὅτι εἶχαν φύγει τὰ Ρωμαϊκὰ στρατεύματα, οἱ συνθήκες διαβίωσις στήν Ἱερουσαλήμ εἶχαν χειροτερέψει. Οἱ ἴδιοι οἱ στασιαστές «πολεμοῦσαν ὁ ἕνας ἐναντίον τοῦ ἄλλου, ἐνῶ ποδοπατοῦσαν τὰ σώματα τῶν νεκρῶν καθὼς αὐτὰ κείτονταν στοιβαγμένα τὸ ἕνα πάνω σὸ ἄλλο». Λεηλατοῦσαν τὸ λαό, σκοτώνοντας γιὰ τροφή καὶ πλοῦτο. Ἡ Ἱερουσαλήμ ἔγινε πεδίο μάχης τῶν ἀντιμαχομένων Ἰουδαϊκῶν φατριῶν: τῶν «Ζηλωτῶν» καὶ τῶν «Μειριοπαθῶν». Οἱ «Ζηλωτές» ἀνέλαβαν τὴ διοίκηση τοῦ ναοῦ καὶ τὸν ἔκαναν φρούριο. Ἀπὸ ἐκείνη τὴ βάση, ἐπιδίδονταν σὲ πράξεις λεηλασίας καὶ αἱματοχυσίας.

Οἱ κραυγὲς τῶν ταλαιπωρημένων ἦταν συνεχεῖς. Μέσα στήν πόλη, ἀντιμαχομένους φατρίες προσπαθοῦσαν νὰ πάρουν τὸν ἔλεγχο. Κατέφυγαν σὲ ἀκραιῶ μέτρα, καὶ χύθηκε πολὺ αἷμα. Μερικοὶ «ἦταν τόσο δυστυχημένοι ἀπὸ τὴς ἐσωτερικῆς τους συμφορῆς, ὥστε εὔχονταν νὰ εἰσβάλουν οἱ Ρωμαῖοι», ἐλπίζοντας νὰ «γλυτώσουν ἀπὸ τὰ ἐσωτερικὰ δεινὰ τους», λέει ὁ Ἰώσηπος. Ἀποκαλεῖ τοὺς ἐπαναστάτες «ληστές» ποὺ ἀσχολοῦνταν μὲ τὴν καταστροφὴ τῆς περιουσίας τῶν πλουσίων καὶ μὲ τὸ φόνο σπουδαίων ἀντρῶν (δηλαδὴ ἐκείνων, γιὰ τοὺς ὁποίους ὑπῆρχαν ὑποψίαι ὅτι ἦταν πρόθυμοι νὰ συμβιβαστοῦν μὲ τοὺς Ρωμαῖους).

Ἀργότερα ὁ ἱερέας Ἰαννῆς ξεσήκωσε τοὺς πολῖτες ἐναντίον τῶν «Ζηλωτῶν». Ἐπακολούθησε ἄγρια μάχη καὶ οἱ «Ζηλωτές» τελικὰ πολιορκήθηκαν στήν περιοχὴ τοῦ ναοῦ. Ἀλλὰ ὁ Ἰαννῆς δὲν ἤθελε νὰ ὠθήσει τὴ μάχη μέσα στὸν ἱερὸ περίβολο καὶ γι' αὐτὸ διευθέτησε νὰ ὑπάρχει μία φρουρὰ ἀπὸ 6.000 ἄνδρες ἢ ὅποια νὰ φρουρεῖ τοὺς πολιορκημένους «Ζηλωτές» ὥστε νὰ μὴ διαφύγουν.

Οἱ «Ζηλωτές», χωρὶς νὰ γίνουν ἀντιληπτοί, ἀπέστειλαν δυὸ μηνυτὲς ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη γιὰ νὰ καλέσουν τοὺς Ἰδουμαίους νὰ ἔλθουν σὲ βοήθειά τους. Σὲ λίγο μία δύναμη 20.000 Ἰδουμαίων κατευθυνόταν πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ. Μὲ τὴν κάλυψη ἀπ' τὸ σκοτάδι καὶ τὴ θύελλα, μιὰ ὁμάδα «Ζηλωτῶν» ξέφυγε ἀπὸ τοὺς φρουροὺς καὶ ἄνοιξε τὴς πύλες στοὺς Ἰδουμαίους. Ἐπακολούθησε μεγάλη αἱματοχυσία καὶ οἱ «Μειριοπαθεῖς» ὑπέστησαν πλήρη ἤττα. Ὁ Ἰαννῆς θανατώθηκε.

Ἐνῶ ὅμως ἡ Ἱερουσαλήμ κλονιζόταν ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐσωτερικῶν ἀγῶνων καὶ τῆς διαμάχης, οἱ Ρωμαϊκὲς στρατιῆς ἐξακολουθοῦσαν νὰ προελαύνουν καὶ νὰ ἐντείνουν τὴν ἐκστρατεία τους. Τότε ὅμως ἔγινε σοβαρὴ ἀναταραχὴ μέσα στὴ Ρωμαϊκὴ Αὐτοκρατορία. Οἱ ἐπαρχίαι ξεσήκωσαν ἐπανάσταση καὶ ἰσχυρὰ στοιχεῖα συνωμοτοῦσαν ἐναντίον τοῦ Νέρωνα. Τελικὰ ἡ Ρωμαϊκὴ Γερουσία ἐξέδωσε τὴν ἀπόφαση θανατώσεώς του. Ὁ Νέρων, γιὰ νὰ μὴν ἀντιμετωπίσει ἐκτέλεση αὐτοκτόνησε τὸν Ἰούλιο τοῦ ἔτους 68 μ.Χ.

Ὁ Βεσπασιανὸς ἐτοιμαζόταν νὰ βαδίσει μὲ τὴς δυνάμεις του ἐναντίον τῆς Ἱερουσαλήμ, ὅποτε τοῦ ἀνῆγγειλαν τὴν αὐτοκτονία τοῦ Νέρωνα. Αὐτὸ τὸν ἔκανε

ν' ἀναστείλει τὰ σχέδιά του, διότι ἐπιθυμοῦσε νὰ γνωρίσει τὴν ἐπιθυμία τοῦ νέου αὐτοκράτορα, Τρεῖς ἀντίπαλοι αὐτοκράτορες, ὁ Γάλβας, ὁ Ὀθων καὶ ὁ Βιτέλιος, διαδέχθησαν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον πολὺ σύντομα. Ὁ Βεσπασιανός, καλεσμένος ἀπὸ τὸν στρατὸ τοῦ ν' ἀναλάβει τὴν αὐτοκρατορία (τὸ 69 μ.Χ.), ἐγκατέλειψε τὴν προσωπικὴ διεύθυνση τοῦ πολέμου καὶ προσηλώθηκε στὴν ἐξασφάλιση τῆς θέσης του, μὲ σκοπὸ ν' ἀποκτήσει τὸν θρόνον.

Στὸ μεταξὺ ἡ κατάσταση δὲν βελτιωνόταν στὴν Ἱερουσαλήμ. Σχετικὰ μὲ τὶς ἐνέργειες τῶν «Ζηλωτῶν», ὁ Ἰώσηπος γράφει:

«Τὸ πάθος τοὺς γιὰ λεπλασία ἦταν ἀκόρεστο! Λεπλατοῦσαν τὰ σπίτια τῶν πλουσίων, σκότωναν ἄνδρες καὶ βίαζαν γυναῖκες γιὰ διασκέδαση καὶ ἔπιναν μὲ τὰ λάφυρά τοὺς βουτηγμένα στὸ αἷμα, ἀπὸ καθαρὴ πλήξη παραδίδονταν ἀναίσχυντα σὲ θηλυπρεπεῖς πράξεις μὲ τὸ νὰ στολίζουν τὰ μαλλιά τοὺς καὶ νὰ φοροῦν γυναικεῖα ροῦχα, νὰ ἀλείφονται μὲ ἀρώματα καὶ νὰ βάφουν ἀπὸ κάτω τὰ μάτια τοὺς γιὰ νὰ γίνονται ἐλκυστικοί. Μιμήθησαν ὄχι μόνον τὸ ντύσιμο ἀλλὰ καὶ τὰ πάθη τῶν γυναικῶν, καὶ μὲ τὴν πλήρη ρυπαρότητα τῶν ἐπινοοῦσαν παράνομες ἀπολαύσεις, κυλιόντουσαν στὸ βόρβορο, μεταβάλλοντες ὀλόκληρη τὴν πόλη σὲ πορνοστάσιο καὶ μολύνοντάς τιν μὲ βρωμερὲς πράξεις. Ἐν τούτοις, ἂν καὶ εἶχαν πρόσωπα γυναικῶν, εἶχαν χέρια φονιάδων, πλησίαζαν μὲ κουνιστὰ βήματα καὶ κατόπιν ἀπότομα γίνονταν πολεμιστὲς, ἔβγαζαν τὰ ξίφη τοὺς κάτω ἀπὸ τοὺς βραχιόλους τοὺς καὶ διαπερνοῦσαν κάθε διαβάτι μὲ τὸ ξίφος».

Ὅσο κακὴ καὶ ἂν ἦταν ἡ κατάσταση, ἡ διαφυγὴ ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ ἦταν ἀδύνατη. Οἱ «Ζηλωτὲς» ἔκαναν ὅ,τι μπορούσαν γιὰ νὰ ἐμποδίσουν τὴ ληποταξία στοὺς Ρωμαίους. Ὅποιοσδήποτε ἔβγαине ἀπὸ τὴν πόλη, κινδύνευε νὰ σκοτωθεῖ ἀπὸ μία ἄλλη ἀντίπαλη φατρία, ποὺ ἦταν ἔξω ἀπὸ τὴν πύλη τῆς πόλεως.

Ἡ δεύτερη πολιορκία

Ὑπὸ αὐτὲς τὶς συνθῆκες, τὸ 70 μ.Χ. τὰ Ρωμαϊκὰ στρατεύματα ἐπέστρεψαν στὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ ὁ στρατηγὸς Τίτος, ἦρθε γιὰ νὰ τὴν κατακτίσει. Ἡ πόλη πολιορκήθηκε γιὰ ἕξι μῆνες (ἀπὸ Μάρτιο ἕως Σεπτέμβριο).

Ἡ ἐσωτερικὴ διαμάχη δὲν ἔπαυσε ἀκόμη καὶ ὅταν οἱ Ρωμαϊκὲς στρατιές, ποὺ ἦταν τώρα κάτω ἀπὸ τὴν ἡγεσία τοῦ Τίτου, βρίσκονταν μπροστὰ στὰ τεῖχη τῆς Ἱερουσαλήμ τὸν καιρὸ τοῦ Πάσχα τοῦ ἔτους 70 μ.Χ.

Ἡ πόλη ἦταν τότε κατὰμεστη ἀπὸ τοὺς ἑορτασμοὺς τοῦ Πάσχα. Τὴν ἡμέρα τοῦ Πάσχα, 14^η τοῦ μηνὸς Νισσάν (Μάρτιος-Ἀπρίλιος) ἐπιτράπηκε στοὺς προσκυνητὲς ἢ εἰσοδος στὴν περιοχὴ τοῦ ναοῦ, ἀλλὰ ἀπροσδόκητα βρέθηκαν περικυκλωμένοι ἀπὸ ἐνόπλους ἄνδρες μιᾶς ἀπὸ τὶς ἀνταγωνιστικὲς φατρίες τῆς πόλης. Αὐτοὶ οἱ ἄνδρες μῆκαν ἀπαρατήρητοι, διότι μῆκαν μεταμφιεσμένοι μὲ κρυμμέ-

να τὰ ὄπλα τους. Προσπάθησαν νὰ ἐπικρατήσουν στὰ ἐνδότερα τοῦ ναοῦ καὶ στὶς ἀποθήκες του. Ἐπακολούθησε βία καὶ αἵματοχυσία. Τὸ Ἱερό τοῦ Ναοῦ μετὰ τὴν ἐπανάσταση, εἶχε βεβηλωθεῖ χειρότερα ἀπὸ ὅ,τι τὸ εἶχαν βεβηλώσει οἱ ἐθνικοί. Ὁ Ἰώσηπος προφανῶς, θεωρώντας τὴ βεβήλωση αὐτὴ τοῦ ναοῦ ἀπὸ τοὺς σικαρίους τοῦ Ἐλεάζαρου ὡς ἐκπλήρωση προφητείας τοῦ Δανιὴλ γιὰ «τὸ βδέλυγμα στὸν ἅγιο τόπο», γράφει: «ἂ παραβάντες οἱ ζηλωταί, καὶ τὴν κατὰ τῆς πατρίδος προφητείαν τέλους ἠξίωσαν» (Ἰώσηπος «Πόλεμοι τῶν Ἰουδαίων» IV, 6, 3).

Σύντομα οἱ Ρωμαϊκὲς πολιορκητικὲς μηχανὲς χτυποῦσαν τὸ ἐξωτερικὸ βόρειο τεῖχος τοῦ τριπλοῦ οἰκοδομήματος τῆς Ἱερουσαλήμ. Τὴν δέκατη πέμπτη μέρα τῆς πολιορκίας αὐτὸ τὸ τεῖχος κυριεύθηκε ἀπὸ τοὺς Ρωμαίους. Μετὰ ἀπὸ τέσσερις μέρες οἱ Ρωμαῖοι κυρίευσαν τὸ δεύτερο τεῖχος. Ἀλλὰ οἱ Ἰουδαϊκὲς ἀντεπιθέσεις τὰ ἐπανεκτίσθησαν. Μὲ μεγάλες ἀπώλειες οἱ Ρωμαῖοι, μέσα σὲ τέσσερις μέρες τελικὰ ἔδιωξαν τοὺς Ἰουδαίους ἀπὸ τὸ δεύτερο τεῖχος καὶ κατόπιν γκρέμισαν τὸ βόρειο τμήμα ἀπὸ τὸ ἕνα ἄκρο ὡς τὸ ἄλλο. Ἀπέμεινε τότε μόνο ἕνα τεῖχος.

Ὁ Τίτος προέτρεψε τοὺς Ἰουδαίους νὰ παραδώσουν τὴν πόλη καὶ ἔτσι νὰ σωθοῦν. «Ἔστειλε τὸν Ἰώσηπο νὰ τοὺς μιλήσει στὴ δική τους γλῶσσα, ἐπειδὴ φανταζόταν ὅτι μπορεῖ νὰ ὑποχωροῦσαν στὴν πειθῶ ἑνὸς συμπατριώτη τους». Ἀλλὰ ἐκεῖνοι ἔβρισαν τὸν Ἰώσηπο.

Ἀργότερα ὁ Τίτος συγκάλεσε πολεμικὸ συμβούλιο καὶ πρότεινε τὴν ἀνέγερση ἑνὸς τεῖχους γύρω ἀπὸ τὴν πόλη. Ἐπειδὴ οἱ Ἰουδαῖοι δὲν θὰ ἦταν δυνατὸν μ' αὐτὸν τὸν τρόπο νὰ φύγουν, ὁ Τίτος πίστευε ὅτι αὐτὸ θὰ πετύχαινε τὴν παράδοσή τους ἢ θὰ διευκόλυνε τὴν κατάληψη τῆς πόλης, λόγῳ τῆς πείνας ποὺ θὰ ἐπακολουθοῦσε.

Τὸ σχέδιό του ἔγινε δεκτό. Οἱ στρατιῶτες ὀργανώθηκαν γιὰ νὰ ἀναλάβουν τὸ σχέδιο. Οἱ λεγεῶνες καὶ οἱ μικρότερες φάλαγγες τοῦ στρατοῦ συναγωνίζονταν μεταξὺ τους γιὰ νὰ τελειώσουν τὸ ἔργο. Ἀτομικὰ οἱ ἄνδρες ὑποκινούνηταν ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία νὰ εὐχαριστήσουν τοὺς ἀνωτέρους τους. Ἡ ὀχύρωση περισσοτέρων ἀπὸ τεσσεράμισυ μιλίων, τελείωσε σὲ τρεῖς μέρες μόνο. Ἔτσι ἐκπληρώθηκαν τὰ προφητικὰ λόγια τοῦ Ἰησοῦ ποὺ ἀπευθύνθηκαν στὴν Ἱερουσαλήμ: «*Ἦξουσιν ἡμέραι ἐπὶ σέ καὶ περιβαλοῦσιν οἱ ἐχθροὶ σου χάρακα σοὶ καὶ περικυκλώσουσί σε καὶ συνέξουσί σε πάντοθεν, καὶ ἐδαφιοῦσί σε καὶ τὰ τέκνα σου ἐν σοί, καὶ οὐκ ἀφήσουσιν ἐν σοί λίθον ἐπὶ λίθῳ, ἀνθ' ὧν οὐκ ἔγνωσ τὸν καιρὸν τῆς ἐπισκοπῆς σου*» (Λουκ. 19' 43-44).

Καθὼς κάθε ἐλπίδα διαφυγῆς εἶχε χαθεῖ καὶ οἱ μετακινήσεις ἦταν περιορισμένες, ἡ πείνα «κατέστρεψε ὀλόκληρα σπιτικά καὶ οἰκογένειες». Ὁ παρατεινόμενος πόλεμος αὔξησε τὸν ἀριθμὸ τῶν νεκρῶν. Οἱ συνθῆκες πείνας στὴν Ἱερουσαλήμ ἔγιναν τώρα χειρότερες. Ὁ Ἰώσηπος γράφει: «Οἱ στέγες καλύφθηκαν ἀπὸ γυναῖκες καὶ βρέφη, οἱ δρόμοι ἦταν γεμάτοι ἀπὸ νεκροὺς γέροντες. Νέοι καὶ παι-

διά ἐξαντλημένοι ἀπὸ τὴν πείνα, γύριζαν τὶς πλατεῖες σὰν φαντάσματα καὶ ἔπεφταν ἀναίσθητοι λιποθυμώντας. Ἡ ταφὴ τῶν συγγενῶν τοὺς ὑπερέβαινε τὶς δυνάμεις τῶν ἀσθενῶν, καὶ ὅσοι μποροῦσαν νὰ τὸ κάμουν τὸ ἀπέφευγαν λόγῳ τοῦ μεγάλου ἀριθμοῦ τῶν νεκρῶν καὶ τῆς ἀβεβαιότητος γιὰ τὴ δική τους τύχη, ἐπειδὴ πολλοὶ ἐνῶ ἔθαβαν ἄλλους, ἔπεφταν οἱ ἴδιοι νεκροί. Καὶ πολλοὶ ξεκίνοῦσαν γιὰ τοὺς τάφους τοὺς προτοῦ ἔλθει ἡ ὥρα τους. Δὲν ἄκουγε κανεὶς κλάμα ἢ θρῆνο στὴν ἄθλια κατάστασι πού ἦταν... μερικοὶ ἦταν σὲ τόσο δύσκολη θέσι ὥστε σκάλιζαν τοὺς ὀχετοὺς καὶ τοὺς κοπρῶνες καὶ ἔτρωγαν τὰ σκουπίδια πού ἔβρισκαν ἐκεῖ». Οἱ Ρωμαῖοι πληροφορήθηκαν ὅτι στὴ διάρκεια τῆς πολιορκίας τουλάχιστον 600.000 πτώματα εἶχαν ριχτεῖ ἔξω ἀπὸ τὶς πύλες τῆς πόλεως.

Ἡ καταστροφὴ τῆς Ἱερουσαλήμ

Οἱ Ρωμαῖοι τελικὰ ἄρχισαν νὰ χτυποῦν τὴν περιοχὴ τοῦ ναοῦ. Ἀφοῦ πυρπολήθηκε τὸ ἱερό, ἀποφάσισαν νὰ πυρπολήσουν καὶ ὅ,τιδήποτε ἄλλο. Στὴν τελευταία κιονοστοιχία πού ἀπέμεινε ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ τοῦ ναοῦ εἶχαν καταφύγει περίπου 6.000 ἄτομα, πιστεύοντας σ' ἓνα ψευδοπροφήτη πού τοὺς εἶχε πεί νὰ πᾶνε ἐκεῖ, γιὰ νὰ λάβουν σημεῖα τῆς ἀπελευθέρωσής τους. Ἐν τούτοις, οἱ στρατιῶτες πυρπόλησαν αὐτὴ τὴν κιονοστοιχία ἀπὸ κάτω. Πολλοὶ Ἰουδαῖοι τότε πήδησαν ἔξω ἀπὸ τὴ φωτιά καὶ σκοτώθηκαν, ἐνῶ ἄλλοι κᾶνκαν μέσα στὶς φλόγες.

Ὅταν τελείωσε ἡ πολιορκία μὲ τὴν καταστροφὴ τῆς πόλεως, στὶς 10 Αὐγούστου τοῦ 70 μ.Χ., ὁ ἀπολογισμὸς τῶν χαμένων ἦταν τεράστιος. Ὁ Ἰώσηπος λέει ὅτι 1.100.000 ἄνθρωποι πέθαναν, γιατί ἡ Ἱερουσαλήμ ἦταν «γεμάτη ἀπὸ κατοίκους», πλήθη μεγάλα πού εἶχαν ἔρθει «ἀπὸ ὅλη τὴ χώρα» στὴν Ἱερουσαλήμ γιὰ τὸ Πάσχα. (**Ἰώσηπος «Πόλεμοι τῶν Ἰουδαίων» I, θ' 3, 4**). Οἱ περισσότεροι νεκροὶ πέθαναν ἀπὸ ἀσθένειες καὶ πείνα. Οἱ αἰχμάλωτοι πού συνελήφθησαν ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος τοῦ πολέμου ἀνέρχονταν σὲ 97.000 περίπου. Οἱ πιὸ ὑψηλοὶ καὶ πιὸ κομψοὶ νέοι κρατήθηκαν γιὰ τὴ θριαμβευτικὴ πομπή. Ὅσο γιὰ τοὺς λοιποὺς, πολλοὶ στάλθηκαν ἔξω γιὰ νὰ ἐκτελοῦν καταναγκαστικὰ ἔργα στὴν Αἴγυπτο ἢ στὴ Ρώμη, ἄλλους τοὺς ἔφεραν στὶς Ρωμαϊκὲς ἐπαρχίες γιὰ νὰ ἐξολοθρευτοῦν στὶς παλαιστρες. Ὅσοι ἦταν κάτω τῶν δεκαεπτὰ ἐτῶν, πωλήθηκαν.

Ἐκπληρώνοντας ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ τὴν προφητεία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ Τίτος κατέλαβε τὴν Ἱερουσαλήμ. Στὴ συνέχεια, παρατηρώντας τὰ ὀγκώδη τείχη τῆς καὶ τοὺς ὀχυροὺς πύργους τῆς, ἀναφώνησε: «Δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Θεὸ, ἐκεῖνος πού ἔδωξε τοὺς Ἰουδαίους ἀπὸ αὐτὰ τὰ ὀχυρώματα».

Ὁ Τίτος σὲ μνήμη τῆς ἐπιτυχίας του, ἔφτιαξε στὴ Ρώμη τὴν Ἀψίδα τοῦ Θριάμβου, ὅπου ἀπεικονίζονται τὰ σκεῦη τοῦ ναοῦ πού διαρπάχθηκαν, ὅπως ἡ ἐπτάφωτη λυχνία καὶ ἡ τράπεζα τῶν ἄρτων τῆς προθέσεως.

Ἡ πολιορκία διήρκεσε λιγότερο ἀπὸ πέντε μῆνες. Ἀλλὰ σὲ ἐκπλήρωση τῆς προφητείας τοῦ Ἰησοῦ, ἦταν πραγματικά ἡ μεγαλύτερη θλίψη πού εἶχε ἔλθει ποτὲ στὴν Ἱερουσαλήμ. Ἡ πόλη καὶ ὁ ναὸς τῆς κατεδαφίστηκαν. Μόνο τρεῖς πύργοι καὶ ἓνα τμήμα τοῦ δυτικοῦ τείχους τῆς πόλης ἔμειναν ὄρθια. Ὁ Ἰώσηπος λέει: «Ὅλες οἱ λοιπὲς ὀχυρώσεις πού περιέβαλλαν τὴν πόλη ἴσοπεδώθηκαν».

Ὁ Ἰώσηπος μαρτυρεῖ, ὅτι ὅταν ὁ Τίτος κυρίευσε τὴν Ἱερουσαλήμ ὄρισε τὸ ἔργο τῆς καταστροφῆς καὶ κατάλυσης νὰ συντελεστεῖ ὀλοκληρωτικά ἀπὸ δέκα λεγεῶνες. Καὶ ἐκτελέστηκε αὐτὸ σὲ τέτοιο βαθμὸ, ὥστε κανεὶς ὁ ὁποῖος ἐπισκέπτονταν τὴν πόλη δὲν θὰ πίστευε, ὅτι ὁ τόπος ἐκεῖνος εἶχε ποτὲ κατοικηθεῖ (Ἰώσηπος «Πόλεμοι τῶν Ἰουδαίων». VII 1, 1). Ἐπὶ πλέον, γράφει ὁ Θεόφραστος, ὅτι: «ἰστόρηται ὅτι ὁ Αἴλιος Ἀδριανὸς κατέσκαψε τὴν πόλιν καὶ τὸ ἱερὸν ἐκ βάρων αὐτῶν, ὥστε καὶ τοῦτο ἐπ' αὐτοῦ πληρωθῆναι τὸ μὴδὲ λίθον ὑπολειφθῆναι ἐπὶ λίθῳ».

Ἡ καταστροφὴ τῆς Ἱερουσαλήμ, ἦταν κάτι πολὺ περισσότερο ἀπὸ ἓνα ἀπλὸ ἱστορικὸ γεγονός. Ἦταν ἡ ἐντυπωσιακὴ ἐκπλήρωση μιᾶς προφητείας, μὲ ἐντυπωσιακὴ ἀκρίβεια. Γιὰ τοὺς πιστοὺς εἶναι ἐπιβεβαίωση τῆς πίστεως τους στὸν Ἰησοῦ Χριστό, καὶ γιὰ τοὺς ἀπίστους εἶναι διαχρονικὴ ἀπόδειξη τοῦ σκοτισμένου νοῦ τους, στὸν ὁποῖο δὲν εἰσχωρεῖ οὔτε ἀκτίδα θεοῦ Φωτός.^[53]

Ἡ Αἰτία τῆς καταστροφῆς τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος

Ἀφορμὴ λαμβάνοντας ἀπ' αὐτὸ τὸ μεγάλο καὶ συγκλονιστικὸ γεγονός, τῆς καταστροφῆς τοῦ Ναοῦ καὶ τῶν Ἱεροσολύμων, ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος προσπαθώντας, στοὺς λόγους τοῦ Δ' καὶ Ζ' «Κατὰ Ἰουδαίων» (ΕΠΕ τόμος 34), νὰ πείσει τοὺς Ἑβραίους ὅτι δὲν ἔχουν δίκαιο πού δὲν πιστεύουν στὴν διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ καὶ ὅτι πράγματι, Αὐτὸς ἦταν ὁ Μεσσίας τους, καὶ Αὐτὸν προφήτευσαν οἱ Προφῆτες τους, τοὺς λέγει τὰ ἑξῆς, σημαντικὰ καὶ ἀφοπλιστικὰ ἐπιχειρήματα τὰ ὁποῖα μεταφέρω κατωτέρω στὴν ἀγάπη σας μὲ δικά μου λόγια, κρατώντας βέβαια τὴν οὐσία τῶν λεγομένων τοῦ Ἁγίου:

«Πεῖτε μου σὰς παρακαλῶ, ἀφοῦ θέλετε νὰ ἐμμένετε στὶς πλάνες σας καὶ νὰ ἐπιμένετε ὅτι ἔχετε δίκαιο·

Κάθε φορὰ πού βαρυγκομοῦσατε στὸν Θεόν ἢ παραβαίνατε τὶς ἐντολές Του, ὁ Θεὸς δὲν σὰς ἔστειλε κάποια δοκιμασία ἢ κάποια “τιμωρία”;

“Όταν π.χ., παρακούσατε τόν Μωϋσή στήν ἔρημο καί γενικά γογγύζατε ἔναντίον του, ἀλλά καί ἔναντίον τοῦ Θεοῦ, σᾶς ἔστειλε τά φίδια πού σᾶς δάγκωναν καί πεθαίνατε;

Σᾶς περιπλάνησε γιά 40 χρόνια μέσα στήν ἔρημο καί τελικά οἱ περισσότεροι ἀπό ἐσᾶς δέν ἀξιωθήκατε νά δεῖτε τήν γῆ τῆς Ἑπαγγελίας;

“Όταν, ἐπίσης, παραβήκατε τίς ἐντολές Του σᾶς ἔστειλε αἰχμάλωτους στήν Βαβυλώνα, γιά 70 χρόνια; “Όταν παραβήκατε τήν τάδε ἐντολή Του, δέν σᾶς τιμώρησε μέ ἐκείνη τήν τιμωρία; “Όταν διαπράξατε ἐκείνη τήν ἁμαρτία, δέν σᾶς ἔστειλε αὐτή τήν “τιμωρία”;

Πεῖτε μου λοιπόν τώρα, σᾶς παρακαλῶ.

Γιά ποιό λόγο, ἐδῶ καί τόσα πολλά χρόνια (400, μέχρι τότε πού ζοῦσε ὁ Χρυσόστομος) καί γιά ποιά αἰτία, καί τί εἶναι αὐτό τό τόσο μεγάλο καί φοβερό ἁμάρτημα πού διαπράξατε, οὕτως ὥστε ὁ Θεός νά σᾶς τιμωρήσει μέ τόσο μεγάλη τιμωρία, ὥστε νά καταστραφεῖ ὁ Ναός σας, μή μπορώντας πλέον νά τελέσετε τίς θυσίες καί τίς προσφορές σας*, νά ὑποφέρετε τόσες φοβερές δοκιμασίες καί στερήσεις σέ βαθμό πού οἱ μάνες νά τρῶνε ἀκόμα καί τά παιδιά τους (ἐπί πολιορκίας τοῦ Ναοῦ τό 70 μ.Χ.), νά πεθαίνουν ἀπό τήν πείνα καί τίς κακουχίες χιλιάδες ἄνθρωποι (600.000 πτώματα πέταξαν μόνο ἔξω ἀπό τά τεῖχη τῆς πόλεως κατά τήν περίοδο τῆς πολιορκίας, καί συνολικά 1.100.000 πέθαναν καί σκοτώθηκαν, ὅπως ἀναφέρει ὁ Ἰώσηπος) καί ὅσοι τελικά ζήσουν νά ὀδηγηθοῦν αἰχμάλωτοι στήν Ρώμη, στήν Αἴγυπτο, καί σέ ὅλα τά μέρη τῆς γῆς, ὅπου μέχρι καί σήμερα εἶστε διασκορπισμένοι, κυνηγημένοι, κατατρεγμένοι, μή ἔχοντας στόν ἥλιο μοίρα; (σ.σ. σκεφθεῖτε σήμερα, πού ἔχουν περάσει 2.000 χρόνια, πόσο πιά μεγάλη βαρύτητα ἔχει τό συγκεκριμένο ἐπιχείρημα τοῦ Ἁγίου Χρυσοστόμου).

* Σημειωτέον ὅτι μόνον εἰς τόν Ναόν τοῦ Σολομῶντος οἱ Ἑβραῖοι μπορούσαν καί εἶχαν δικαίωμα νά τελέσουν προσφορά καί θυσία εἰς τόν Θεόν. Πουθενά ἄλλου· «Οὐ δυνήσῃ θῦσαι τό πάσχα ἐν οὐδεμιᾷ τῶν πόλεων σου, ὧν Κύριος ὁ Θεός σου δίδωσί σοι, ἀλλ’ ἢ εἰς τόπον, ὃν ἂν ἐκλέξῃται Κύριος ὁ Θεός σου ἐπικληθῆναι τό ὄνομα αὐτοῦ ἐκεῖ, θύσεις τό πάσχα ἐσπέρας πρὸς δυσμᾶς ἡλίου ἐν τῷ καιρῷ, ὃ ἐξῆλθες ἐξ Αἰγύπτου» (Δευτ. 16’, 5-6).

Ποῦ λοιπόν ἔχετε φταίξει; Σέ τί ἔχετε ἀμαρτήσει; Σέ τί ἔχετε λυπήσει τόν Θεόν σας γιά νά σᾶς στερεῖ ἀκόμα καί τήν θυσία καί προσφορά σας σ' Αὐτόν, (εἶναι σάν νά λένε γιά μᾶς τούς χριστιανούς ὅτι δέν μπορούμε νά τελέσουμε Θ. Λειτουργία), νά σᾶς τιμωρεῖ τόσο πολύ, τόσο σκληρά, ἀλλά καί τόσο μακροπρόθεσμα, ἐάν ὄχι στό ὅτι, πράγματι ὁ Ἰησοῦς ἦταν ὁ ἀναμενόμενος Μεσσίας καί Σωτήρας σας; Ἦταν αὐτός πού προφήτευσαν οἱ Πατέρες σας καί περιμένατε μέ τόση ἀγωνία καί πού ὅταν ἦλθε ἐσεῖς τελικά ὄχι μόνον δέν τόν δεχθήκατε, ἀλλά καί τόν σταυρώσατε;

Πεῖτε μου, ἐάν δέν εἶναι αὐτός ὁ λόγος καί ἡ αἰτία πού τιμωρεῖστε γιά τόσα πολλά χρόνια, τότε ποιός εἶναι ὁ λόγος; πεῖτε μου· τί ἄλλο πιά φοβερό καί ἀσύλληπτο μπορεῖ νά ἔχετε διαπράξει; πεῖτε μου».

Καί βέβαια δέν ὑπάρχει ἀπάντηση, γιατί πράγματι αὐτός ἦταν ὁ λόγος πού οἱ Ἑβραῖοι διεσκορπίσθησαν σ' ὅλα τά μῆκη καί πλάτη τῆς γῆς ἐπί 2000 χρόνια καί ἐνῶ ἦταν «ὁ Περιούσιος καί ἐκλεκτός Λαός τοῦ Θεοῦ», «ὅτι λαός ἅγιος εἶ Κυρίῳ τῷ Θεῷ σου, καί σέ ἐξελέξατο Κύριος ὁ Θεός σου γενέσθαι σε λαόν αὐτῷ περιούσιον ἀπό πάντων τῶν ἐθνῶν τῶν ἐπί προσώπου τῆς γῆς» (**Δευτ. 18', 2**), κατήντησαν κυνηγημένοι καί «κατηραμένοι» «τό αἷμα αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς καί ἐπί τά τέκνα ἡμῶν» (**Ματθ. κζ', 25**), ὅπως οἱ ἴδιοι φώναζαν καί ζητοῦσαν.

Ἄφοῦ μετά ἀπό τόσες καί τόσες προσπάθειες τοῦ Κυρίου μας νά τούς μαζέψει κοντά Του, ὑπό τās πτέρυγās Του, νά τούς ξυπνήσει καί νά τούς κάνει νά καταλάβουν ὅτι Αὐτός πράγματι εἶναι ὁ Μεσσίας τους καί νά τόν δεχθοῦν, αὐτοί δέν θέλησαν, Τόν ἀρνήθηκαν, καί Τόν ἀπέρριψαν, τότε καί ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος σέβεται πίν ἐλευθερία καί τό αὐτεξούσιο τοῦ ἀνθρώπου, τούς «ἐγκατέλειψε», τούς ἄφησε μόνους τους, «ἰδοῦ ἀφίεται ὑμῖν ὁ οἶκος ὑμῶν ἔρημος» (**Ματθ. κγ', 38**), χωρίς πίν παρουσία Του, χωρίς πίν προστασία Του. Καί νά τά ἀποτελέσματά τους...

*«Ἱερουσαλίμ Ἱερουσαλίμ... ποσάκις ἠθέλησα ἐπισυναγεῖν τά τέκνα σου ὄν τρόπον ἐπισυνάγει ὄρνις τά νοσσία ἑαυτῆς ὑπό τās πτέρυγας, καί οὐκ ἠθελήσατε. ἰδοῦ ἀφίετε ὑμῖν, ὁ οἶκος ὑμῶν ἔρημος» (**Ματθ. κγ' 37-39**).*

Αὐτός λοιπόν ὁ σπουδαῖος, σημαντικός καί περικαλλής Ναός τοῦ Σολομῶντος εἶναι προφητευμένο ὅτι θά ξανακτισεῖ, γιά τρίτη καί τελευταία φορά στά ἔσχατα χρόνια τοῦ κόσμου, σημεῖο καί αὐτό περίτρανο, ἰδιαίτερα γιά τούς Ἑβραίους, ὅτι ὁ Θεός εἶναι Τριαδικός. Εἶναι σά νά τούς φωνάζει καί νά τούς λέγει:

«Μόνο ἀπό τό ὅτι κτίσατε τρεῖς φορές τό Ναό τοῦ Σολομῶντος, ἔπρεπε νά καταλάβετε ὅτι εἶμαι ἕνας Θεός μέν, ἀλλά Τρισυπόστατος, Πατήρ, Υἱός καί Ἅγιον Πνεῦμα καί ὄχι μόνο ἕνα Πρόσωπο, ὅπως πιστεύατε καί πιστεύετε. Γι' αὐτό καί ἐπέτρεψα καθ' ὅλη τήν ὑπαρξή σας σάν ἔθνος καί λαός, τρεῖς φορές νά τόν κτίσετε. Ἕνας, γιά κάθε Πρόσωπο τῆς Ἁγίας Τριάδος...».

Αὐτόν λοιπόν, τόν τρίτο καί τελευταῖο Ναό τοῦ Σολομῶντος, θά τόν ἀνεγείρει ὁ ἴδιος ὁ Ἄντίχριστος προκειμένου νά ἀποδείξει, ἰδιαίτερα στους Ἑβραίους, ὅτι αὐτός εἶναι ὁ ἀναμενόμενος Μεσσίας τους. *«Ἀνέστησεν ὁ σωτήρ καί ἀπέδειξε τήν ἁγίαν σάρκα αὐτοῦ ὡς ναόν (Ἰω. β', 19), καί αὐτός ἀναστήσει τόν ἐν Ἱεροσολύμοις λίθινον ναόν»^[54] (Ἁγίου Ἰππολύτου).*

Εἶναι σάν νά τούς λέει ὁ Ἄντίχριστος:

«Νά, ἐκτός ὅλων τῶν ἄλλων σᾶς ξαναφτιάχνω καί τόν σημαντικό αὐτό Ναό σας, τόν Ναό τοῦ Σολομῶντα, τόν Ναό τοῦ Θεοῦ σας, τόν Ναό τοῦ Μεσσία σας. Τί ἄλλο θέλετε γιά νά πιστέψετε, ὅτι ἐγώ εἶμαι αὐτός πού περιμένατε χρόνια;»

Ἔτσι λοιπόν, σ' αὐτόν τόν Ναό πρῶτα θά τόν ἐνθρονίσουν καί θά τόν προσκυνήσουν ὡς «μεσσία» καί «θεό» οἱ Ἑβραῖοι.

Μᾶς λέγει χαρακτηριστικά ὁ Ἀπόστολος Παῦλος: *«ὥστε αὐτόν (τόν Ἄντίχριστον) εἰς τόν ναόν τοῦ Θεοῦ ὡς θεόν καθίσει, ἀποδεικνύοντα ἑαυτόν ὅτι ἐστὶ θεός» (Β' Θεσ. β', 3-4).*

Δηλαδή:

«Τόσον δέ πολύ θά ἀλαζονευθῆ αὐτός, ὥστε θά καθίσῃ ὡς θεός εἰς τόν ναόν τοῦ Θεοῦ καί θά προσπαθῆ μέ πονηρά καί δόλια τεχνάσματα νά ἀποδείξῃ τόν ἑαυτόν του, ὅτι εἶναι θεός» (Β' Θεσ. β', 3-4).

Ὁ δέ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός λέγει:

«Καί θά μπεῖ ὄχι στό ναό τοῦ Θεοῦ, τόν δικό μας, ἀλλά στόν παλιό, τόν Ἰουδαϊκό. Γιατί δέν θά εἰσέλθει σέ μᾶς ἀλλά στούς Ἰουδαίους· δέν θά εἶναι ὑπέρ τοῦ Χριστοῦ ἀλλά κατά τοῦ Χριστοῦ καί τῶν ὁπαδῶν του, γι' αὐτό λέγεται καί ἀντίχριστος».^[55] (**Ἅγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ**)

Στήν συνέχεια βέβαια θά καθίσει καί στούς δικούς μας Ναούς, ἀφοῦ θά τόν δεχθοῦν ὡς ἐρχόμενον, ἢ ξαναερχόμενον «Χριστόν» οἱ πάσης φύσεως χριστιανοί ἀνά πῆν γῆν, ἀκόμη καί ὀρθόδοξοι, ἀκόμη καί ἱερεῖς καί ἀρχιερεῖς πού δυστυχῶς θά προτρέπουν τούς πιστούς νά δεχθοῦν καί νά προσκυνήσουν τόν Ἀντίχριστον ὡς «χριστόν», ὡς «μεσσία», ὡς «θεόν», σύμφωνα μέ τούς Ἁγίους Πατέρες μας.

«Δέν θά ὀδηγήσει ἐκεῖνος στήν εἰδωλολατρία, ἀλλά θά εἶναι κάποιος ἀντίθεος, καί θά καταλύσει ὅλους τούς θεούς, καί θά προστάξει νά προσκυνοῦν αὐτόν ἀντί τοῦ Θεοῦ, καί θά καθίσει στό ναό τοῦ Θεοῦ, ὄχι μόνο στόν ναό τῶν Ἱεροσολύμων, ἀλλά καί στίς Ἐκκλησίες πού βρίσκονται παντοῦ».^[56] (**Ἅγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου**)

Ὁ δέ ἅγιος Κύριλλος Ἱεροσολύμων λέγει:

«...Σέ ποιόν ναό ἄραγε; Τῶν Ἰουδαίων, λέγει, ὁ ὁποῖος ἔχει καταστραφεῖ. Μή γένοιτο, νά ἐννοεῖ αὐτόν στόν ὁποῖο βρισκόμαστε. Γιατί τό λέγω αὐτό; Γιά νά μή θεωρηθεῖ ὅτι χαριζόμαστε στούς ἑαυτούς μας. Διότι, ἐφόσον ἔρχεται ὡς Χριστός στούς Ἰουδαίους, θέλει ἀσφαλῶς καί νά προσκυνεῖται ἀπό Ἰουδαίους, καί γιά νά τούς ἀπατήσει περισσότερο, δείχνει ἰδιαίτερη φροντίδα γιά τόν ναό, δίνοντάς τους ἔτσι τήν ἐντύπωση, ὅτι αὐτός εἶναι ἀπό τή γενιά τοῦ Δαβίδ, ὁ ὁποῖος θά ἀνοικοδομήσει τόν ναό πού ὁ Σολομών εἶχε οἰκοδομήσει».^[57] (**Ἅγίου Κυρίλλου Ἱεροσολύμων**)

Λέγεται μάλιστα ὅτι θά τόν φτιάξει σέ τρεῖς ἡμέρες, προκειμένου νά ἐπαληθεύσει τόν λόγον τοῦ Κυρίου μας πού εἶπε στούς Ἰουδαίους, ὅτι μπορεῖ νά καταστρέψει καί νά ξαναφτιάξει τόν Ναόν σέ τρεῖς ἡμέρες, ἐννοώντας βέβαια τόν Ναό τοῦ σώματός Του, πῆν τριήμερον ταφή καί Ἀνάστασή Του· «οὗτος ἔφη, δύναμαι καταλῦσαι τόν ναόν τοῦ Θεοῦ καί διά τριῶν ἡμερῶν οἰκοδομῆσαι αὐτόν» (**Ματθ. κς', 61**).

Λέγει καί πάλιν ὁ Ἅγιος Ἰππόλυτος:

«Ἀνέδειξε ὁ Χριστὸς τὴν ἰδίαν σάρκα ὡς ναόν, καὶ ἀνέστησε τὸν ἑαυτὸν Του μετὰ ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες καὶ αὐτὸς θὰ πράξει ἀκριβῶς τὸ ἴδιο καὶ θὰ ἀναστήσει μέσα σέ τρεῖς ἡμέρες στὰ Ἱεροσόλυμα τὸν λίθινον ναόν».^[58]

(Ἅγίου Ἰππολύτου)

καί λίγο πιο κάτω:

«Καὶ κατοπιν θὰ οἰκοδομήσει τὸν ναόν στὰ Ἱεροσόλυμα καὶ θὰ τὸν ἀνυψώσει ταχύτατα καὶ θὰ τὸν ἀποδώσει στοὺς Ἰουδαίους».^[59]

(Ἅγίου Ἰππολύτου)

Στὸ ἐρώτημα δέ, πῶς εἶναι δυνατόν νά φτιαχτεῖ μέσα σέ τρεῖς μέρες ἕνα τόσο μεγάλο ἔργο, δέν νομίζω ὅτι εἶναι καί πολύ δύσκολη ἢ ἀπάντησι· ἰδιαίτερα σήμερα μέ τόσα μέσα καὶ τέτοια τεχνολογία, ὅλα εἶναι δυνατά.

Ἄλλωστε σήμερα ὑπάρχουν πολλά σπίτια καὶ μάλιστα πολυτελῆ πού εἶναι προκατασκευασμένα, εἶναι ἀπὸ πολύ καλύτερα ὕλικά καὶ πολύ πιο ὁμορφα ἀπὸ τὰ συνήθη.

Καὶ ἀπὸ ὅ,τι ἀκούγεται καὶ γράφεται, τὰ θεμέλια τοῦ Ναοῦ ἔχουν ἤδη γίνει, ἀφοῦ στό κάτω μέρος τοῦ σημερινοῦ Ἱεροσολύμου, ἐκεῖ πού ἦταν παλαιότερα ὁ Ναός τοῦ Σολομῶντος, βρίσκεται σήμερα μία συναγωγή τῶν Ἑβραίων καὶ μποροῦν νά κάνουν ὅ,τι θέλουν μέσα, χωρίς νά πάρει κανεῖς εἶδησι ἢ νά τοὺς ἐνοχλήσει κανεῖς.

Ἄκόμη, ὅπως ἔχει γραφεῖ καὶ εἰπωθεῖ πολλές φορές ἀπὸ τοὺς ἰδίους τοὺς Ἑβραίους, πολλά μεμονωμένα κομμάτια καὶ τμήματα τοῦ Ναοῦ τους, εἶναι ἤδη ἔτοιμα καὶ προκατασκευασμένα στὰ Ἱεροσόλυμα, περιμένοντας πὴν κατάλληλη ὥρα γιὰ νά τὰ συνδέσουν ὅλα μαζί, παρουσιάζοντας μέσα σέ μικρό χρονικό διάστημα ἀνεγειρομένο τὸν Ναό τους, εἰς κατάπληξιν καὶ θαυμασμόν πάντων καὶ ὀλοκληρώνοντας ταυτόχρονα τὸ αἰώνιο καὶ μεγάλο τους ὄνειρο...

Οἱ Ἑβραῖοι, ὅπως οἱ ἴδιοι ἔχουν πεῖ καὶ δημοσιεύσει ἐπίσημα μέσα ἀπὸ ραδιόφωνα, τηλεοράσεις, ἐφημερίδες καὶ ἰστοσελίδες, ἤδη ἔχουν ἔτοιμα τὰ σχέδια τοῦ Ναοῦ, ἔχουν παραγγεῖλει ἐδῶ καὶ πολλά χρόνια 60.000 τόνους ὀνυχίτου, καθὼς καὶ τὰ ἱερά σκεύη τοῦ Ναοῦ, τίς ἱερατικές τους στολές, πὴν στολή τοῦ Μέγα Ἀρχιερέα τους, τοῦ «μεσσία» γι' αὐτούς καὶ τοῦ

Ἄντιχρίστου γιά μᾶς καί εἶναι κατά πάντα ἕτοιμοι γιά νά τόν ἀνεγείρουν μόλις ἔλθει ἡ κατάλληλη στιγμή.

Δεῖτε στό τέλος τοῦ βιβλίου μας, τί ἔχουν φτιάξει καί δημοσιεύσει οἱ ἴδιοι στό Ἰσραήλ σέ ἐπίσημη ἰστοσελίδα τους πού ἔχουν δημιουργήσει εἰδικά γιά τόν Ναό τοῦ Σολομῶντος.

Θά πρέπει βέβαια πρῖν κατασκευαστεῖ ὁ Ναός, νά γίνουν δύο πράγματα.

Τό πρῶτο εἶναι νά πέσει τό Τέμενος τοῦ Ὁμάρ, πού βρίσκεται αὐτή πῆ στιγμή καί δεσπόζει ἐκεῖ πού ἦταν παλαιότερα ὁ Ναός τοῦ Σολομῶντος.

Τό Τέμενος αὐτό τό ἔφτιαξε ὁ Χαλίφης Ὁμάρ, γι' αὐτό καί πῆρε καί τό ὄνομά του, ὅταν οἱ Ἀραβες τό 680 μ.Χ. κατέλαβαν τά Ἱεροσόλυμα. Τό ἔφτιαξαν ἀκριβῶς στήν θέση πού ἦταν ὁ Ναός τοῦ Σολομῶντα, ἐπειδή πιστεύουν ὅτι ἀπό τό μέρος ἐκεῖνο ἀναλήφθηκε ὁ προφήτης τους Μωάμεθ στόν οὐρανό. Μάλιστα μέσα στό Τέμενος ὑπάρχει μέχρι καί σήμερα ἕνας βράχος ἀρκετά μεγάλος, πού θεωρεῖται ἀπό τούς Μουσουλμάνους, ὅτι εἶναι ἀκριβῶς τό σημεῖο ἐκεῖνο, ἀπό τό ὁποῖο ἔγινε ἡ ἀνάληψις τοῦ προφήτη τους.

Ἐκτοτε, τό Τέμενος τοῦ Ὁμάρ, θεωρεῖται ἱερό καί τό δεύτερο πῶ σημαντικό παγκόσμιο προσκύνημα γιά τούς Μουσουλμάνους, μετά τήν Μέκκα.

Πῶς λοιπόν, θά πέσει ἕνα τόσο σημαντικό προσκύνημα τῶν Μουσουλμάνων; Πῶς θά ἀφήσουν νά συμβεῖ κάτι τέτοιο, χωρίς νά ἀντιδράσουν;

Πολλά σενάρια λέγονται καί πολλά ἀκούγονται σχετικά μέ αὐτό τό θέμα.

Γιά μένα, ταπεινά, δέν ἔχει καμμιά σημασία τό ΠΩΣ θά γίνει. Ἐάν θά ρίξουν πύραυλο ἢ ρουκέτα, κατά λάθος ἢ ὄχι, ἐάν θά τό ἀνατινάξουν μέ βόμβα, ἐάν θά τό βομβαρδίσουν ἀπό τό ἀεροπλάνο, ἐάν θά τό ἀνατινάξουν «τρομοκράτες», ἐάν θά τό γκρεμίσουν κάποιες φανατικές ὁμάδες μουσουλμάνων πού εἶναι σέ ἀντιπαράθεση μεταξύ τους, ἐάν θά προηγηθεῖ πόλεμος καί ἥττα τῶν Παλαιστινίων καί Ἀράβων καί στήν συνέχεια τό γκρεμίσουν μέ τήν ἀνεσή τους, ἢ ὁποιοδήποτε ἄλλο σενάριο.

Σημασία ἔχει ὅτι θά γίνει. Καί μάλιστα πολύ σύντομα.

Καί τό δεύτερο πού πρέπει νά γίνει εἶναι ἡ ἐμφάνιση τοῦ Ἄντιχρίστου, ἀφοῦ, ὅπως εἶναι προφητευμένο, θά τόν κατασκευάσει ὁ ἴδιος.

Ἄς εἶναι, «κοντός ψαλμός ἀλληλουΐα» πού λέει καί ὁ σοφός λαός μας...

Κεφάλαιον

14

ΟΙ «ΕΠΤΑ ΚΑΙΡΟΙ» ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

«Ἐκκόψατε τό δένδρον καί ἐκτίλατε τούς κλάδους αὐτοῦ καί ἐκτινάξατε τά φύλλα αὐτοῦ καί διασκορπίσατε τόν καρπόν αὐτοῦ· ... πλὴν τήν φυήν τῶν ριζῶν αὐτοῦ ἐν τῇ γῆ ἐάσατε καί ἐν δεσμῶ σιδηρῶ καί χαλκῶ καί ἐν τῇ χλόῃ τῇ ἔξω, καί ἐν τῇ δρόσῳ τοῦ οὐρανοῦ κοιτασθήσεται, καί μετὰ τῶν θηρίων ἡ μερίς αὐτοῦ ἐν τῷ χόρτῳ τῆς γῆς. ἡ καρδιά αὐτοῦ ἀπό τῶν ἀνθρώπων ἀλλοιωθήσεται, καί καρδιά θηρίου δοθήσεται αὐτῷ, καί ἑπτὰ καιροί ἀλλαγῆσονται ἐπ' αὐτόν. ... ἵνα γνῶσιν οἱ ζῶντες ὅτι Κύριός ἐστιν ὁ ὑψιστος τῆς βασιλείας τῶν ἀνθρώπων, καί ἦ ἐάν δόξη, δώσει αὐτήν καί ἐξουδένωμα ἀνθρώπων ἀναστήσει ἐπ' αὐτήν». (Δαυιὴλ δ' 11-14)

Μέ πὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ, στό παρόν κεφάλαιο θά προσπαθήσουμε νά σᾶς παρουσιάσουμε, πὴν σπουδαιότερη ἴσως καί ἀποκαλυπτικότητα ἐσχατολογική Προφητεία πού μᾶς ἔχει ἀφήσει ὁ Πανάγαθος Θεός μας, ἐδῶ καί 2.600 περίπου χρόνια διὰ τοῦ Προφήτου Δαυιὴλ, σχετικά μέ τὴν ἐξέλιξη κυρίως τοῦ Ἰσραὴλ, ἀλλὰ καί ὄλων τῶν ἐθνῶν τοῦ κόσμου.

Μέσα ἐκεῖ περιγράφονται μέ μαθηματική ἀκρίβεια καί συγκεκριμένες ἀδιαμφισβήτητες ἡμερομηνίες, πολλά σημαντικά καί καθοριστικά γεγονό-

τα, κυρίως τῶν ἑβδομήντα τελευταίων χρόνων τοῦ κόσμου. Ἐκ τῆς ἰδρυση τοῦ κράτους τοῦ Ἰσραήλ τό 1948, μέχρι καί τήν Συντέλεια τοῦ Κόσμου καί τήν Δευτέραν Παρουσία τοῦ Κυρίου μας, τό 2018.

Πρίν ξεκινήσουμε ὁμως τήν ἔρμηνεϊα καί τήν «ἀποκάλυψη» τῆς Προφητείας αὐτῆς, ἄς δοῦμε πρῶτα μία ἄλλη σχετική Προφητεία, πού ἀνέφερε ὁ ἴδιος ὁ Θεός μας γιά τήν Ἱερουσαλήμ καί τούς «Καιρούς τῶν Ἐθνῶν».

**«Ἱερουσαλήμ ἔσται πατουμένη ὑπό ἐθνῶν
ἄχρι πληρωθῶσι καιροί ἐθνῶν»**

Ὁ Κύριος μας ἐξιστορώντας καί προφητεύοντας ταυτόχρονα, στούς μαθητές Του, μέ ἀπόλυτη ἀκρίβεια, τήν καταστροφή τῶν Ἱεροσολύμων, τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος, καθώς καί τόν διασκορπισμόν τους σέ ὅλη τή γῆ, προεῖπε ἀκόμη καί τήν ἐπιστροφή τῶν Ἰουδαίων πίσω στήν πατρίδα τους, μετά ἀπό πολλά ἔτη καί τήν ἀπελευθέρωση τῆς Ἱερουσαλήμ, ἀφοῦ συμπληρωθοῦν «οἱ Καιροί τῶν Ἐθνῶν». Ἀφοῦ δηλαδή τελειώσουν τά χρόνια καί οἱ καιροί πού ἔθεσε ὁ ἴδιος γιά τήν ὑπαρξη ὅλων τῶν ἐθνῶν-κρατῶν-ἐξουσιῶν καί βασιλειῶν τῆς γῆς, καί θά ἔλθει πλέον ἡ Βασιλεία ἡ δική Του πού θά εἶναι αἰώνια καί ἀτελεύτητος: *«καί Ἱερουσαλήμ ἔσται πατουμένη ὑπό ἐθνῶν ἄχρι πληρωθῶσι καιροί ἐθνῶν» (Λουκ. κα', 24).*

Πράγματι, μετά τήν ὀλοκληρωτική καταστροφή τῆς Ἱερουσαλήμ καί τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος ἀπό τούς Ρωμαίους τό 70 μ.Χ., ἡ Ἱερουσαλήμ κατεπατεῖτο ἀπό διάφορα ἔθνη ἐπί 1900 περίπου χρόνια. Ἀπό τή Ρώμη ὡς τό 615 μ.Χ., ἀπό τήν Περσία ὡς τό 629 μ.Χ., ἀπό τή Βυζαντινὴ Αὐτοκρατορία ὡς τό 637 μ.Χ., ἀπό τούς Σαρακηνούς ὡς τό 1099 μ.Χ., ἀπό τούς Σταυροφόρους ὡς τό 1187 μ.Χ., ἀπό τήν Αἴγυπτο ὡς τό 1229 μ.Χ., ἀπό τήν Ἁγία Ρωμαϊκὴ Αὐτοκρατορία ὡς τό 1243 μ.Χ., ἀπό τήν Τουρκία ὡς τό 1917 μ.Χ., ἀπό τή Μεγάλη Βρετανία ὡς τό 1948 μ.Χ., ἀπό τήν Ἰορδανία ὡς τό 1967 μ.Χ.

Ὡσπου ξαφνικά, ἀπό ἐκεῖ πού δέν τό περίμενε κανεὶς, οἱ Ἰσραηλίτες ἐπιστρέφουν στήν πατρίδα τους τό 1948, δημιουργοῦν τό κράτος τοῦ Ἰσραήλ καί μετά ἀπό 19 ἔτη ἀκριβῶς, κάνουν ξανά δική τους τήν αἰώνια Πόλη τοῦ Θεοῦ, τήν Ἁγία Ἱερουσαλήμ, ἐκπληρώνοντας κατά γράμμα ὅλες τίς σχετικές Προφητεῖες τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

ἼΑρα λοιπόν, ἀπό τήν στιγμή πού ἡ Ἱερουσαλήμ τό 1967 καί συγκεκριμένα ἀπό τίς 7/6/1967, ἔπαψε νά εἶναι «ὑπό ἐθνῶν πατουμένη» καί ξαναἠλθε στά χέρια καί σπίν δικαιοδοσία τῶν Ἑβραίων, «οἱ καιροί τῶν ἐθνῶν» ἔχουν πιά τελειώσει. Ὅ,τι ἦταν νά κάνουν τά ἔθνη-κράττ-βασιλεῖες καί οἱ διάφοροι ἀρχηγοί-ἡγέτες-βασιλεῖς, τό ἔκαναν. Τώρα πλέον δέν ὑπάρχει ἄλλος χρόνος γιά ἄλλα ἔθνη καί κυριαρχίες ἐπί τῆς γῆς. Ἔρχεται ἡ μία καί μοναδική καί αἰώνιος κυριαρχία. Ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία εἶναι αἰώνιος καί τήν ὁποία κανεῖς δέν θά μπορέσει νά τήν διαφθεῖρει, νά τήν ἀλλοιώσει καί νά τήν ἀλλάξει:

«καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις τῶν βασιλέων ἐκείνων ἀναστήσει ὁ Θεὸς τοῦ οὐρανοῦ βασιλείαν, ἣτις εἰς τοὺς αἰῶνας οὐ διαφθαρήσεται, καὶ ἡ βασιλεία αὐτοῦ λαῶ ἑτέρῳ οὐχ ὑπολειφθήσεται· λεπτυνεῖ καὶ λικμήσει πάσας τὰς βασιλείας, καὶ αὐτὴ ἀναστήσεται εἰς τοὺς αἰῶνας». (Δανιὴλ β', 44)

Δηλαδή:

«Στὶς ἡμέρες τῶν βασιλιάδων ἐκείνων, ὁ Θεὸς τοῦ οὐρανοῦ θά ἰδρύσει μία βασιλεία, πού δέ θά καταστραφεῖ ποτέ οὔτε θά παραδοθεῖ σέ ἄλλον λαό. Αὐτὴ ἡ βασιλεία θά διαλύσει καί θά συνιρίψει ὅλα τά προηγούμενα βασιλεία, ἡ ἴδια ὅμως δέν πρόκειται ποτέ νά καταστραφεῖ καί νά παρέλθει, ἀλλὰ θά μείνει γιά πάντα εἰς τοὺς αἰῶνας». (Δανιὴλ β', 44)

Γιατί ὅμως θά πρέπει «οἱ Καιροί τῶν Ἑθνῶν» νά ἔχουν ὅπωςδήποτε τελειώσει τό 1967; Ἄπό πού τό γνωρίζουμε ἢ τό συμπεραίνουμε αὐτό;

Οἱ «Ἑπτὰ Καιροί» τοῦ Ναβουχοδονόσορα καί τοῦ Ἰουδαϊκοῦ ἔθνους

Σημεῖο-κλειδί γιά νά κατανοηθοῦν οἱ «Καιροί τῶν Ἑθνῶν», πότε δηλαδή θά συμπληρωθοῦν τά χρόνια (οἱ καιροί) πού ἔχει θέσει ὁ Θεός γιά τήν ὕπαρξη ὅλων τῶν ἐθνῶν, «Ἱερουσαλήμ ἔσται πατουμένη ὑπό ἐθνῶν ἄχρι πληρωθῶσι καιροί τῶν ἐθνῶν» (Λουκ. κα', 24) καί τόν ἱστορικό ρόλο πού θά διαδραματίσουν, εἶναι τό κεφάλαιο Δ' τοῦ Προφήτου Δανιὴλ.

Ἐκεῖ, ὁ Προφήτης μᾶς ἀφηγεῖται ἓνα ὄνειρο πού εἶδε ὁ βασιλεὺς Ναβουχοδονόσορ καὶ πού στήν συνέχεια τό ἐρμηνεύει ὁ ἴδιος.

Ἔλες οἱ Προφητεῖες, βέβαια, εἶναι σπουδαῖες καί σημαντικές.

Αὐτή ἡ Προφητεῖα ὅμως, πιστεύω ὅτι εἶναι συγκλονιστική ἀσύλληπτη μεγαλειώδης μοναδική. Ὁ Μεγάλος καί Πάνσοφος Θεός μας, φρόντισε μέσα στήν Προφητεῖα αὐτή, νά μᾶς καταγράψει ξεκάθαρα σχεδόν τά πάντα.

Ἔλες τίς σημαντικές ἡμερομηνίες-σταθμούς γιά τόν Ἰουδαϊκό λαό, γιά ὅλα τά ἔθνη, τόν Ἀντίχριστο, τήν Δευτέρα Παρουσία καί τό τέλος τοῦ κόσμου.

Ὁ Ναβουχοδονόσορ εἶναι τύπος, εἰκόνα καί προτύπωση ταυτόχρονα, τοῦ Ἰουδαϊκοῦ ἔθνους, τοῦ Ἀντιχρίστου καί ὅλων τῶν βασιλειῶν καί ἐξουσιῶν, πού θά περάσουν ἐπί τῆς γῆς.

Πολλά πού συνέβησαν σέ αὐτόν, θά συμβοῦν στούς Ἑβραίους, στόν Ἀντίχριστο καί σ' ὅλους ἐμᾶς.

Ὅ,τι προεῖπε, λόγου χάριν, ὁ Θεός γιά τόν Ναβουχοδονόσορα, ἀφοροῦσε καί τόν Ἰουδαϊκό λαό καί πραγματοποιήθηκαν κατά γράμμα. Καί ὅπως ὁ Ναβουχοδονόσορας ἐνῶ στήν ἀρχή κατά παρακώρηση Θεοῦ, εἶχε μεγάλη δόξα, ἰσχύ καί δύναμη καί τό βασίλειό του ἔγινε κυρίαρχο σέ ὅλα τά ἔθνη, ἔπειτα, ἔφυγε σάν κλέφτης ἀπό τό βασίλειό του καί ζοῦσε σάν κυνηγημένος γιά «ἑπτὰ καιρούς» καί στή συνέχεια, ἀφοῦ μετανόησε, ἐπέστρεψε πίσω στό βασίλειό του, ὑμνῶντας καί δοξολογώντας τόν ἀληθινό Θεό καί ἔχοντας μεγαλύτερες τιμές καί δόξα (**Δαν. ἔ', 31-34**), ἔτσι ἀκριβῶς συνέβη καί μέ τόν Ἰουδαϊκό λαό.

Ἐνῶ στήν ἀρχή ὁ Θεός αὔξησε τόν Ἰσραήλ σέ μεγάλο ἔθνος, κάνοντας τον δυνατό, ἰσχυρό καί ἀνίκητο στούς ἐχθρούς του, ἔπειτα, λόγω τῶν ἁμαρτιῶν πού διέπραξε, τόν «τιμώρησε» γιά «ἑπτὰ καιρούς», ξεριζώνοντας τοὺς Ἰσραηλίτες τελείως ἀπό τό βασίλειό τους, τήν πατρίδα τους, καί διασκορπίζοντας τους σ' ὅλη τήν γῆ, ζώντας σάν τά ἄγρια θηρία κυνηγημένοι, κατατρεγμένοι καί τρομαγμένοι.

Στή συνέχεια δέ, μετά τό πέρας τῶν «ἑπτὰ καιρῶν», ξαναεπιστρέφουν πίσω στό βασίλειό τους, στήν πατρίδα τους, ξανααἰδρύνουν τό κράτος τους, ξαναπαίρνουν τήν Ἱερουσαλήμ καί θά ξαναβασιλεύουν γιά 3,5 μόνο χρόνια, μέ μεγαλύτερη δόξα, τιμή καί δύναμη.

Πράγματι, από την ημέρα που δέχθηκαν την πρώτη επίθεση στην Ίερουσαλήμ από τον Ναβουχοδονόσορα, τό 605 π.Χ., και όδηγήθηκαν οί πρώτοι αϊχμάλωτοι στην Βαβυλώννα, μεταξύ αυτών και ό Προφήτης Δανιήλ μέ τους τρεις Παϊδας και ξεκίνησαν επίσημα τά προβλήματα, τά βάσανα, οί δοκιμασίες και οί θλίψεις τους σαν λαού και ξεριζώθηκαν από την πατρίδα τους την Ίερουσαλήμ, έως την ημέρα που ξαναεπίστρεψαν στην πατρίδα τους τό 1948, πέρασαν ακριβώς «έπτά καιροί».

ΎΑς δοϋμε όμως τό όνειρο:

«Εγώ, ό Ναβουχοδονόσορ, αναπαύομουν εύτυχισμένος στό άνάκτορό μου. 2 Μιά νύχτα, ενώ ήμουν ξαπλωμένος στό κρεβάτι μου, είδα ένα όνειρο, που μου δημιούργησε άνησυχτικές σκέψεις: πράγματι, τό όραμα αυτό ήταν τρομερό! 3 Γι' αυτό διάταξα νά όδηγηθούν μπροστά μου όλοι οί σοφοί της Βαβυλώνας, για νά μου εξηγήσουν τό όνειρο. 4 Ήρθαν, λοιπόν, οί μάγοι, οί μάντις και οί άστρολόγοι, τους είπα τό όνειρό μου, αλλά δέν μπόρεσαν νά τό εξηγήσουν. 5 Τέλος παρουσιάστηκε μπροστά μου κι ό Δανιήλ. Ή άνθρωπος αυτός, που όνομάζεται Βαλτάσαρ (όνομα που προέρχεται άπ' αυτό του θεού μου), έχει τό Πνεϋμα των άγιων θεών, κι έτσι του είπα τό όνειρό μου: 6 Βαλτάσαρ, άρχηγέ των μάγων, ξέρω πως σ' έσένα ύπάρχει τό Πνεϋμα των άγιων θεών και κανένα μυστήριο δέν είναι δύσκολο για σένα. Πές μου, λοιπόν, την έρμυνεία του όνείρου που είδα: 7 Ένώ κοιμόμουν στό κρεβάτι μου, είδα σε όραμα ένα δέντρο στή μέση της γης, που τό ύψος του ήταν πολύ μεγάλο. 8 Τό δέντρο μεγάλωσε κι άλλο και δυνάμωσε: άγγιξε τον οϋρανό και ήταν όρατό από κάθε άκρη της γης. 9 Τά φύλλα του ήταν ώραϊα και οί καρποί του ήταν τόσο πολλοί, ώστε όλος ό κόσμος μπορούσε νά φάει άπ' αυτούς. Κάτω από τή σκιά του αναπαύονταν τά άγρια θηρία, στα κλαδιά του έχτιζαν φωλιές τά πουλιά κι από αυτό τρεφόταν κάθε ζωντανός όργανισμός. 10 Πάντα ξαπλωμένος στό κρεβάτι μου είδα ακόμα ότι ένας άγρυπνος άγγελος κατέβηκε από τον οϋρανό. 11 Αυτός φώναξε δυνατά και είπε: κόψτε τό δέντρο και σπάστε τά κλαδιά του, τινάξτε τά φύλλα του και σκορπίστε τους καρπούς του! 12 Μόνο τίς ρίζες του αφήστε μέσα στή γη και πάνω στό χορτάρι, νά είναι όμως δεμένες μέ σιδερένια και χάλκινα δεσμά. Μέ τή δροσιά του οϋρανού θά ποτίζεται και θά ζει εκεί, στό χορτάρι της γης μαζί μέ τά θηρία. 13 Για έπτά χρόνια δέν θά έχει ανθρώπινο λογικό αλλά λογικό θηρίου. 14 Αυτή είναι ή διαταγή των άγρυπνων άγγέλων, που μεταβιβάζεται στους

θνητούς, για να γνωρίσουν ότι ο Ὑψίστος είναι κυρίαρχος ὅλων τῶν ἀνθρωπίνων βασιλείων. Σ' ὅποιον αὐτός θέλει, τίς δίνει καί τόν πῖο ταπεινό ἀπό τούς ἀνθρώπους τόν κάνει κυρίαρχο πάνω στούς ἄλλους. 15 Αὐτό τό ὄνειρο εἶδα ἐγώ, ὁ βασιλιάς Ναβουχοδονόσορ. Καί τώρα ἐσύ, Βαλτάσαρ, ἐξήγησέ το, γιατί ὅλοι οἱ σοφοί τοῦ βασιλείου μου δέν μπόρεσαν νά τό ἐρμηνεύσουν. Ἐσύ ὅμως μπορεῖς, γιατί ἔχεις τό Πνεῦμα τῶν ἁγίων θεῶν. 16 Τότε ὁ Δανιήλ, πού ὀνομαζόταν καί Βαλτάσαρ, γιά μιά στιγμή τρόμαξε καί ταραχτήκε μέ τίς σκέψεις του. Ὁ βασιλιάς τοῦ εἶπε: Βαλτάσαρ, τό ὄνειρο καί ἡ ἐρμηνεία του ἄς μή σέ ταραζουν. Κι ὁ Βαλτάσαρ ἀπάντησε: Κύριέ μου, βασιλιά, τό ὄνειρο πού εἶδες ἄς πραγματοποιηθεῖ σ' αὐτούς πού σέ μισοῦν, καί ἡ ἐρμηνεία του ἄς βρεῖ τούς ἐχθρούς σου. 17 Εἶπες πώς εἶδες ἕνα δέντρο πού μεγάλωσε καί θέριψε, ἔτσι πού τό ὕψος του ν' ἀγγίζει τόν οὐρανό καί ἦταν ὀρατό ἀπό κάθε ἄκρη τῆς γῆς· 18 τά φύλλα του ἦταν ὄρατα καί οἱ καρποί του πολλοί, ὥστε νά θρέψει ὅλους τούς ἀνθρώπους· κάτω ἀπ' αὐτό ἀναπαύονταν τά ἄγρια θηρία καί στά κλαδιά του ἔχτιζαν φωλιές τά πουλιά. 19 Ἐσύ εἶσαι τό δέντρο αὐτό, βασιλιά! Μεγάλωσες καί θέριψες· ἡ δύναμή σου αὐξήθηκε κι ἄγγιξε τόν οὐρανό καί ἡ ἐξουσία σου ἔφτασε σ' ὅλα τά ἄκρα τῆς γῆς. 20 Μετά ὅμως εἶδες ἕναν ἄγρυπνο ἄγγελο πού κατέβαινε ἀπό τόν οὐρανό κι ἔλεγε: κόψτε τό δέντρο καί καταστρέψτε το! Μόνο τίς ρίζες του ἀφήστε στή γῆ, πάνω στό χορτάρι, ἀλλά δέστε τες μέ σιδερένια καί χάλκινα δεσμά. Μέ τή δροσιά τοῦ οὐρανοῦ θά ποτίζεται καί θά ζεῖ ἐκεῖ στό χορτάρι τῆς γῆς μαζί μέ τ' ἄγρια θηρία γιά ἑπτὰ χρόνια. 21 Κύριέ μου, βασιλιά, αὐτή εἶναι ἡ ἐρμηνεία καί ἡ ἀπόφαση τοῦ Ὑψίστου, πού διακηρύσσεται ἐναντίον σου: 22 Θά ἀποπεμφθεῖς ἀπό τήν ἀνθρώπινη κοινωνία καί θά πᾶς νά μείνεις μαζί μέ τ' ἄγρια θηρία. Χορτάρι θά τρῶς σάν τό βόδι, καί θά βρέχεσαι ἀπ' τή δροσιά τοῦ οὐρανοῦ. Κι ὅταν περάσουν ἑπτὰ χρόνια θά καταλάβεις ὅτι ὁ Ὑψίστος εἶναι κυρίαρχος ὅλων τῶν ἀνθρώπινων βασιλείων καί σ' ὅποιον αὐτός θέλει, τά δίνει. 23 Τό ὅτι δόθηκε διαταγή ν' ἀφήσουν τίς ρίζες τοῦ δένδρου, αὐτό σημαίνει ὅτι τό βασίλειό σου θά σοῦ ἀποδοθεῖ πάλι, ὅταν ἀναγνωρίσεις ὅτι ὁ Θεός εἶναι ὁ μόνος ἐξουσιαστής. 24 Γι' αὐτό, βασιλιά, ἀκολούθησε τή συμβουλή μου: Ἀπαρνήσου τήν ἁμαρτία σου, πράξε τό σωστό καί δεῖξε καλωσύνη στούς φτωχοῦς, μήπως καί συνεχιστεῖ ἡ εὐτυχία σου. 25 Πράγματι, ὅλα αὐτά ξέσπασαν ἐναντίον τοῦ βασιλιά Ναβουχοδονόσορ. 26 Ἀφοῦ πέρασαν δώδεκα μῆνες, ἐκεῖ πού βημάτιζε πάνω σέ κάποιον ἐξώστη τῶν ἀνακτόρων τῆς Βαβυλώνας, φώναξε: 27 Αὐτή εἶναι ἡ

μεγάλη Βαβυλώνα, πού τήν ἔχτισα γιά πρωτεύουσα τοῦ βασιλείου μου! Μέ τή μεγάλη δύναμή μου τήν ὀλοκλήρωσα, γιά νά δείχνει σ' ὄλους τή δόξα καί τό μεγαλεῖο μου! 28 Ἐνῶ ἀκόμα ὁ βασιλιάς μιλοῦσε, ἤρθε μιά φωνή ἀπό τόν οὐρανό πού ἔλεγε: Ἔκου αὐτό τό μήνυμα, Ναβουχοδονόσορ, βασιλιά: Ἡ βασιλεία ἀφαιρέθηκε ἀπό σένα. 29 Θά ἀποπεμφθεῖς μέσα ἀπό τήν ἀνθρώπινη κοινωνία καί θά πᾶς νά μείνεις μαζί μέ τά ἄγρια θηρία. Χορτάρι θά τρῶς σάν τό βόδι, ἐπτά χρόνια, ὥσπου νά καταλάβεις ὅτι ὁ Ὑψιστος εἶναι κυρίαρχος ὅλων τῶν ἀνθρώπινων βασιλείων καί σ' ὅποιον θέλει αὐτός, τίς δίνει. 30 Τήν ἴδια στιγμή ἐκπληρώθηκε αὐτός ὁ λόγος ἐναντίον τοῦ Ναβουχοδονόσορ. Ἀποπέμφθηκε μέσα ἀπό τήν ἀνθρώπινη κοινωνία κι ἔτρωγε χορτάρι, σάν τό βόδι. Τό σῶμα του βρεκόταν ἀπό τή δροσιά τοῦ οὐρανοῦ, οἱ τρίκες του μεγάλωσαν σάν φτερά ἀετῶν καί τά νύχια του ἔγιναν σάν τοῦ ὄρνιου. 31 Ἀφοῦ πέρασαν τά ἐπτά χρόνια, ἐγώ ὁ Ναβουχοδονόσορ σήκωσα τά μάτια μου στόν οὐρανό καί ξαναβρῆκα τά λογικά μου. Εὐλόγησα τότε τόν Ὑψιστο· ὕμνησα καί δοξολόγησα αὐτόν πού ζεῖ αἰώνια μέ ἐτοῦτα τά λόγια: Παντοτινὴ εἶν' ἡ ἐξουσία του κι ἀπό γενιά σ' ἄλλη γενιά ἡ βασιλεία του! 32 Ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς γῆς μπροστά του ὑπολογίζονται σάν τίποτα. Κάνει ὅ,τι θέλει στίς δυνάμεις τοῦ οὐρανοῦ καί στά ἀνθρώπινα ὄντα· κανένας δέν ὑπάρχει τά σχέδιά του νά ἐμποδίσει οὔτε τά ἔργα του ν' ἀμφισβητήσει. 33 Κι ὅταν ξαναβρῆκα τά λογικά μου, ξαναβρῆκα τή μεγαλοπρέπειά μου, τή λαμπρότητά μου καί τή δόξα τοῦ βασιλείου μου. Οἱ σύμβουλοί μου καί οἱ μεγιστάνες μου μέ καλωσόρισαν κι ἀποκαταστάθηκα πάλι στό βασίλειό μου· καί μάλιστα μοῦ ἀποδόθηκαν τιμές μεγαλύτερες ἀπό πρὶν. 34 Τώρα ἐγώ ὁ Ναβουχοδονόσορ ὑμῶν, τιμῶ καί δοξολογῶ τό βασίλειό τοῦ οὐρανοῦ! Ὅλες του οἱ ἐνέργειες εἶναι σωστές, ὅλες οἱ πράξεις του δίκαιες. Αὐτός μπορεῖ καί ταπεινώνει ὅσους ὑπερηφανεύονται».^[60]

(Ὅσοι θέλουν νά δοῦν τό πρωτότυπο κείμενο τοῦ ἀνωτέρου κεφαλαίου τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, τό παραθέτουμε στό Α΄ Παράρτημα τοῦ βιβλίου μας).

Ὁ συμβολισμός τοῦ οὐρανοῦ

Ἐάν σπὶ θέση τοῦ δένδρου καί τοῦ Ναβουχοδονόσορα θέσουμε τὰ Ἱεροσόλυμα καί τό Ἰουδαϊκό ἔθνος, τότε τὰ πράγματα εἶναι πολύ ξεκάθαρα καί ἀποκαλυπτικά. Μᾶς ὠθοῦν δέ πάλι γιά μιά ἀκόμη, πολλοστή, φορά

ὄλους ἡμᾶς τούς πιστούς νά θαυμάσουμε, δοξάσουμε καί νά εὐχαριστήσουμε τόν Θεό μας, γιά τήν Πανσοφία καί τήν Παντοδυναμία Του. Πῶς πρὶν ἀπό 2.555 χρόνια προέβλεψε μέ ἀπόλυτη ἀκρίβεια τήν ἐξέλιξη τοῦ ἑβραϊκοῦ λαοῦ· τήν τιμωρία του, τόν τρόπο τῆς τιμωρίας του, τόν χρόνο τῆς τιμωρίας του, τήν ἐπιστροφή στήν πατρίδα του, τήν μετάνοια ἀπό τίς ἀμαρτίες του, καί τήν ἀποκατάσταση τῶν σχέσεών του μέ τόν Θεό, δοξάζοντας καί εὐλογώντας Τον. (Τά τρία τελευταῖα βέβαια δέν ἔχουν πραγματοποιηθεῖ ἀκόμη, ἀλλά θά γίνουν καί αὐτά, ὅπως ἔγιναν καί ὅλα τά ἄλλα πού προεῖπε ὁ Μεγάλος Θεός μας. Ὅχι βέβαια ἀπό ὄλους τούς Ἑβραίους, ἀλλά ἀπό ἀρκετούς καλοπροαίρετους, ὅπως ἀναφέρει καί ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στήν πρὸς Ρωμαίους ια΄, 26).

Τό δένδρο λοιπόν, εἶναι τό ἑβραϊκό ἔθνος καί ἡ Ἁγία Πόλις Ἱερουσαλήμ, πού ὁ ἴδιος ὁ Θεός φύτεψε, πότισε, περιποιήθηκε καί τό μεγάλωσε φθάνοντάς το ψηλά, μέχρι τόν οὐρανό. Πάνω στό δένδρο καί κάτω ἀπ' αὐτό ἔβρισκαν ἀνάπαυση πολλά πτηνά καί ζῶα, καί ἡμερα καί ἄγρια, δηλαδή πολλοί λαοί καί ἄνθρωποι.

Ὅλοι τό θαύμαζαν καί ὄλοι τό ζήλευαν αὐτό τό δένδρο, αὐτήν τήν Πόλη, αὐτόν τόν λαό.

Ἐπειδή ὅμως ὑπερηφανεύθηκε, γόγγυζε, ἀπιστοῦσε, παρέβαινε τό θέλημα καί τίς ἐντολές Του, ἄφησε τόν Θεό του καί λάτρευε τά εἰδῶλα καί ξέχασε ὅτι, αὐτό πού ἦταν, τό ὄφειλε στόν Θεό ὁ ὁποῖος, ὅποιον «θέλει» ἐξυψώνει καί ὅποιον «θέλει» ταπεινώνει, ἔπρεπε νά τιμωρηθεῖ σκληρά. Καί ἡ τιμωρία του ἦταν νά κοπεῖ ὀλόκληρο τό δένδρο αὐτό καί νά πεταχθεῖ. Ἡ ρίζα ὅμως δέν θά καταστρεφόταν, θά παρέμενε, οὕτως ὥστε ὅταν θά καταλάβαιναν καί θά συναισθανόταν πόσο πολύ ἀμάτησαν καί λύπησαν τόν Θεό, νά μετανοήσουν καί νά ξαναβγάλουν πάλι κορμό, κλαδιά καί φύλλα καί ἴσως καί καρπούς.

Στό σημεῖο αὐτό βλέπουμε ὅτι συμφωνεῖ καί ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ὁ ὁποῖος μᾶς λέει ἀκριβῶς τό ἴδιο πρᾶγμα μέ τόν Προφήτη Δανιήλ· ὅτι ἡ ρίζα τοῦ δένδρου τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ ἔμεινε· γιά νά ξανακαρπίσει στό τέλος τοῦ κόσμου· σάν μία τελευταία εὐκαιρία τοῦ Θεοῦ πρὸς αὐτούς.

«Οὐ γάρ θέλω ὑμᾶς ἀγνοεῖν, ἀδελφοί, τό μυστήριον τοῦτο, ἵνα μή ἦτε παρ' ἑαυτοῖς φρόνιμοι, ὅτι πύρωσις ἀπό μέρους

τῷ Ἰσραὴλ γέγονεν ἄχρις οὗ τό πλήρωμα τῶν ἐθνῶν εἰσέλ-
θη, καί οὕτω πᾶς Ἰσραὴλ σωθήσεται, καθὼς γέγραπται...».
(**Ρωμαίους 1α', 25-26**)

Δηλαδή:

«Σᾶς τά λέγω αὐτά, ἀδελφοί, διότι δέν θέλω νά ἀγνοῖτε αὐτήν τήν
κρυμμένην μέχρι σήμερον ἀλήθειαν, διά νά μή θεωρῆτε σεις τόν ἑαυτόν
σας συνετόν καί ἅγιον καί περιφρονῆτε τοῦ Ἰσραηλίτας. Ἡ ἀλήθεια δέ
αὐτή εἶναι ὅτι εἰς ἓνα μεγάλο μέρος τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ ἔχει γίνει
σκληρύνσις, μέχρις ὅτου τό πλῆθος τῶν ἐθνικῶν, πού ἔχει προγνωρίσει ὁ
Θεός, εἰσέλθουν εἰς τήν βασιλείαν τοῦ Χριστοῦ. Καί ἔτσι, ὅταν αὐτό πραγ-
ματοποιηθῆ, κάθε ἕνας καλοπροαίρετος ἀπό τόν Ἰσραήλ θά σωθῆ, ὅπως
ἄλλωστε εἶναι γραμμένον...» (**Ρωμαίους 1α', 25-26**)

Ἄκόμη καί ἡ ἀγιογραφία τοῦ Προδρόμου μέ τό δένδρο καί τήν ἀξίνα
δίπλα στίς ρίζες, αὐτό δηλώνει.

Ἡ τιμωρία τους δέ, θά εἶναι νά ζοῦν σάν «ζῶα κυνηγημένα μακριά ἀπό
τούς ἀνθρώπους καί νά τρῶνε χόρτα ἀπό τή γῆ, ὅπως τά ἀγρίμια καί τά
ζῶα», ἀπλή δηλαδή, φτωχική, ἐμπερίστατη τροφή ὅ,τι βροῦν καί ὅποτε
βροῦν.

Ὁ χρόνος δέ, πού θά διαρκέσει αὐτή ἡ τιμωρία, προσέξτε ἐδῶ, θά εἶναι
«ΕΠΤΑ ΚΑΙΡΟΙ». Μετά δέ τό τέλος τῶν «ἑπτὰ καιρῶν» θά πάψουν, ὅπως
ὁ Ναβουχοδονόσορ, νά εἶναι κυνηγημένοι καί θά ἐπιστρέψουν ξανά στήν
Πόλη τους καί στό βασίλειό τους, ἀπολαμβάνοντας, ὄχι μόνο τίς τιμές καί
τίς δόξες καί τά μεγαλεῖα πού εἶχαν πρίν, ἀλλά πολύ μεγαλύτερα.

Τό διάστημα τῶν «ἑπτὰ Καιρῶν»

Πόσο χρονικό διάστημα ὅμως εἶναι, τό διάστημα τῶν «ΕΠΤΑ ΚΑΙΡΩΝ»;

Οἱ «ἑπτὰ καιροί», εἶναι ἑπτὰ χρόνια. Κάθε «καιρός» εἶναι ἴσος μέ ἕναν
χρόνο.

Λέγει ἡ Ἁγία Γραφή: «ὅτι εἰς καιρόν καιρῶν καί ἡμισυ καιροῦ...»
(**Δανιήλ 1β', 7**).

Τό διάστημα αὐτό εἶναι «ἡμέραι χίλιαι διακόσiai ἐνενήκοντα»
δηλαδή περίπου τρισήμισυ χρόνια, ὅπως μᾶς ἀποκαλύπτει ὁ ἴδιος ὁ Δανιήλ

λίγους στίχους πίο κάτω (**Δαν. ιβ', 11**), έρμηνεύοντας τό άνωτέρω χωρίον «είς καιρόν καιρών και ήμισυ καιροῦ...».

Τό ίδιο όμως μάς λένε και οί άγιοι πατέρες μας.

«Τό δέ εἶπεῖν “είς καιρόν και καιρούς και ήμισυ καιροῦ” τά τρία ήμισυ ἔτι τά τοῦ ἀντιχρίστου ἐσήμανεν· καιρόν δέ λέγει ἐνιαυτόν και καιρούς δέ δύο ἔτι, ήμισυ δέ καιροῦ ήμισυ ἐνιαυτοῦ αὐταί εἰσίν αἱ χίλια διακόσσια ἐνεήκοντα ήμέραι ἅς προεῖπεν Δανιήλ».^[61] (**Ἁγίου Ἰηπολύτου**)

«Διότι ὁ Ἄντιχριστος θά βασιλεύσει μόνο τρία και μισό χρόνια. Και τό λέμε... σπηριζόμενοι στόν προφήτη Δανιήλ, ὁ ὁποῖος λέγει “θά δοθεῖ στά χέρια του καιρός και καιροί και τό μισό τοῦ καιροῦ” (Δαν. ζ', 25). Καιρός εἶναι ὁ ἕνας χρόνος, κατά τόν ὁποῖο ἡ παρουσία του θά φτάσει στό ἀποκορύφωμά της. Καιροί πάλι εἶναι τά ὑπόλοιπα δύο χρόνια τῆς παράνομης δράσης του, και κάνουν ὅλα μαζί τρία χρόνια· και τό μισό τοῦ καιροῦ σημαίνει ἄλλο ἕνα ἐξάμηνο».^[62] (**Ἁγίου Κυρίλλου Ἱεροσολύμων**)

Ἐπίσης ὁ ἕνας χρόνος ἀποτελεῖται ἀπό 365 ήμέρες. Ἄρα τά ἑπτά χρόνια εἶναι, 365x7=2.555 ήμέρες.

Ἄρα, οί «ἑπτά καιροί», εἶναι 2.555 ήμέρες.

Ἐάν λάβουμε τώρα ὑπ' ὄψιν μας τόν λόγο τοῦ Κυρίου μας στόν Προφήτη Ἰεζεκιήλ, πού λέει ὅτι μία ήμέρα λογίζεται γιά ἕνα ἔτος, «και σύ κοιμηθήσῃ ἐπί τό πλευρόν σου τό ἀριστερόν και θήσεις τάς ἀδικίας τοῦ οἴκου Ἰσραήλ ἐπ' αὐτοῦ κατά ἀριθμόν τῶν ήμερῶν πεντήκοντα και ἑκατόν, ἅς κοιμηθήσῃ ἐπ' αὐτοῦ, και λήψῃ τάς ἀδικίας αὐτῶν. και ἐγώ δέδωκά σοι τας δύο ἀδικίας αὐτῶν εἰς ἀριθμόν ήμερῶν ἐνεήκοντα και ἑκατόν ήμέρας. και λήψῃ τάς ἀδικίας τοῦ οἴκου Ἰσραήλ και συντελέσεις ταῦτα πάντα· και κοιμηθήσῃ ἐπί τό πλευρόν σου τό δεξιόν και λήψῃ τάς ἀδικίας τοῦ οἴκου Ἰούδα τεσσαράκοντα ήμέρας. ήμέραν εἰς ἐνιαυτόν τέθεικά σοι» (**Ἰεζεκιήλ δ', 4-6**), ἀλλά και τόν λόγον πάλιν τοῦ ἰδίου τοῦ Κυρίου μας, στόν Προφήτη Μωϋσή στους Ἄριθμούς πού λέει ἐπίσης ὅτι ἡ μία ήμέρα εἶναι ἕνα ἔτος, «οἱ δέ υἱοί ὑμῶν ἔσονται νεμόμενοι ἐν τῇ ἐρήμῳ τεσσαράκοντα ἔτι και ἀνοίσουσι τήν ποργείαν ὑμῶν, ἕως ἄν ἀναλωθῇ τά

κῶλα ὑμῶν ἐν τῇ ἐρήμῳ, κατὰ τόν ἀριθμό τῶν ἡμερῶν, ὅσας κατεσκέψασθε τήν γῆν, τεσσαράκοντα ἡμέρας, ἡμέραν τοῦ ἐνιαυτοῦ λύψετε τās ἀμαρτίας ὑμῶν τεσσαράκοντα ἔτη καί γνώσεσθε τόν θυμόν τῆς ὀργῆς μου» (**Ἀριθμ. 18', 33-34**), τότε βγάζουμε ἀβίαστα τό συμπέρασμα ὅτι ἡ κάθε ἡμέρα σύμφωνα μέ τόν λόγο τοῦ ἴδιου τοῦ Θεοῦ μας, λογίζεται γιά ἓνα ἔτος.

Ὅποτε, οἱ 2.555 ἡμέρες εἶναι 2.555 ἔτη.

Ἄρα οἱ «Ἐπτά Καιροί» εἶναι 2.555 ἔτη.

Ἄντιστοιχία Ναβουχοδονόσορος καί Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ

Ὁ Ναβουχοδονόσορ ἔχουμε πει, ὅτι εἶναι τύπος καί εἰκόνα τοῦ Ἰουδαϊκοῦ ἔθνους. Πολλά πού συνέβησαν σέ αὐτόν, θά συμβοῦν καί στούς Ἑβραίους.

Εἶναι ἀκόμη τύπος καί προτύπωση τοῦ Ἄντιχρίστου. Πολλά πού συνέβησαν σέ αὐτόν, θά συμβοῦν καί στόν Ἄντίχριστο.

Εἶναι ὅμως ἀκόμη τύπος, προτύπωση καί εἰκόνα τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας τῶν βασιλειῶν καί ἐξουσιῶν πού θά περάσουν ἐπί τῆς γῆς, ἀρχῆς γενομένης ἀπό ἐκεῖνον, τό Ναβουχοδονόσορα, ἀφοῦ ἄλλωστε εἶναι καί ἡ χρυσή κεφαλή (ἡ ἀρχή) τῆς εἰκόνας πού εἶδε, μέ ὅλες τίς βασιλεῖες τοῦ κόσμου (**Δανιήλ, κεφ. β'**).

Ὁ Κύριος εἶπε στόν Ναβουχοδονόσορα ὅτι, λόγω τῶν ἀμαρτιῶν του θά χάσει τήν ἐξουσία του γιά «ἑπτὰ καιρούς» καί στή συνέχεια, μετά τό πέρας τῶν ἑπτὰ καιρῶν θά ἐπιστρέψει ξανά στό βασίλειό του, μετανοημένος καί δοξάζοντας τόν Θεό.

(**σ.σ.** Γιά τήν καλύτερη κατανόηση τῆς ἐρμηνείας τῶν «ἑπτὰ καιρῶν» σᾶς παραθέτουμε στό ἀκόλουθο σχεδιάγραμμα, ὅλες τίς ἀντιστοιχίες τῶν γεγονότων καί τῶν χρονολογιῶν μεταξύ Ναβουχοδονόσορα-Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ-Ἄντιχρίστου).

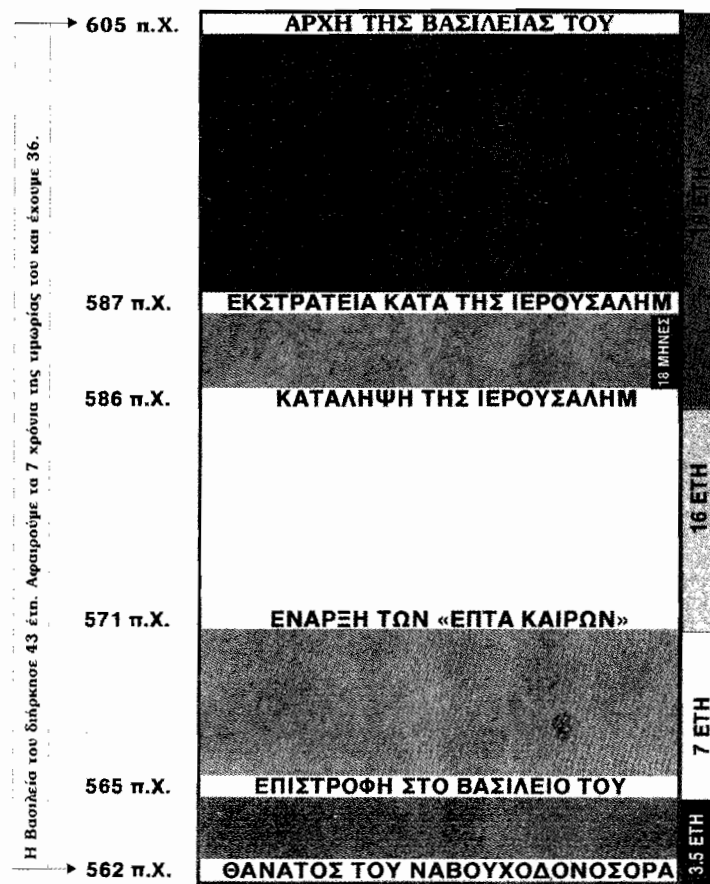
Ὁ Ναβουχοδονόσορ, ἀνέλαβε τήν βασιλεία του, τό ἔτος 605 π.Χ.

Οἱ «ἑπτὰ καιροί», ὅπως ἔχουμε πει, εἶναι 2.555 ἔτη.

ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΜΜΑ ΤΩΝ «ΕΠΤΑ ΚΑΙΡΩΝ»

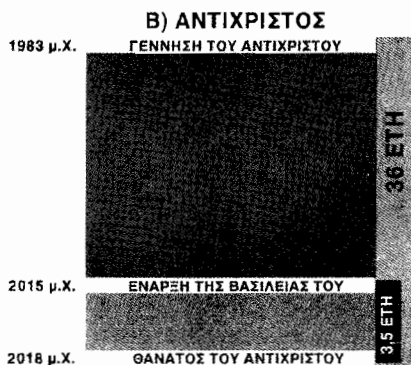
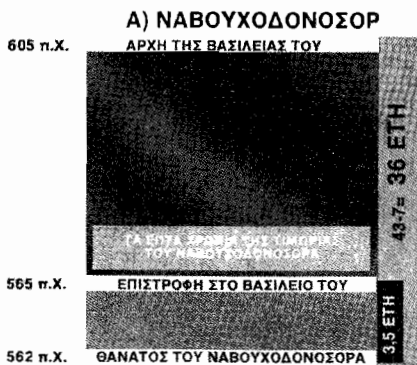
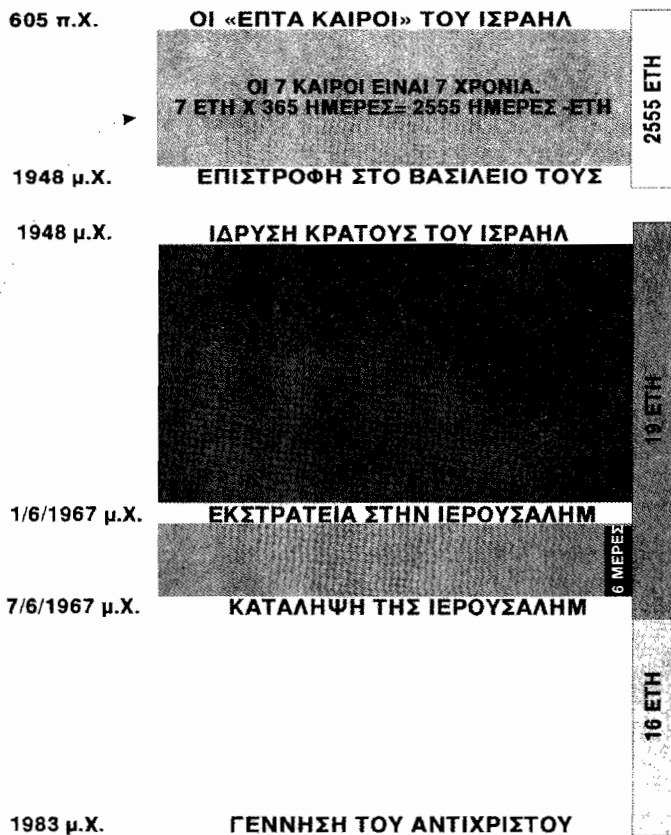
Τό παρόν σχεδιάγραμμα υπάρχει
έγχρωμο καί στό φωτογραφικό ύλικό
τοῦ βιβλίου μας.

Α) ΝΑΒΟΥΧΟΔΟΝΟΣΟΡ

ΤΟΥ ΝΑΒΟΥΧΟΔΟΝΟΣΟΡΑ-ΙΣΡΑΗΛ

▼ Β) ΕΒΡΑΪΚΟΣ ΛΑΟΣ

Ἐάν ἀπό τό 2.555, ἀφαιρέσουμε τό 605, πού εἶναι τό ἔτος πού ἀνέλαβε πίν ἐξουσία, φθάνουμε στό ἔτος 1948 πού εἶναι τό ἔτος πού θά τελειώσουν οἱ «ἐπτά καιροί», τά 2.555 χρόνια, τό διάστημα δηλαδή πού ἔθεσε ὡς χρόνο ὑπαρξης τῶν ἐθνῶν καί ὁρόσημο ὁ Θεός.

Πράγματι τό 1948, τελείωσε ἡ τιμωρία τῶν «ἐπτά καιρῶν» τοῦ ἑβραϊκοῦ ἔθνους.

Ἐάν σπῆν θέση τοῦ Ναβουχοδονόσορα βάλουμε τούς Ἑβραίους, θά δοῦμε κατάπληκτοι ὅτι πράγματι ἡ τιμωρία τους, ἐξαιτίας τῶν ἁμαρτιῶν τους, κράτησε ἀκριβῶς «ἐπτά καιρούς», δηλαδή 2.555 χρόνια, ἀφοῦ τό 1948 ἐπέστρεψαν πίσω σπῆν πατρίδα τους καί ἴδρυσαν ξανά κράτος.

Ἄς κάνουμε τούς ὑπολογισμούς:

Ἀπό τό 605 ἕως τό ἔτος «μηδέν»* ἔχουμε 606 ἔτη. (Μετράμε καί τό ἔτος 605 μέσα).

Ἀπό τό ἔτος 1 μ.Χ. ἕως τό ἔτος 1948, πού ἐπέστρεψαν καί ἔφτιαξαν κράτος, ἔχουμε 1948 ἔτη.

* Ἐδῶ νά ποῦμε, ὅτι ἔτος «μηδέν» (0) φυσικά δέν ὑπάρχει.

Ὡς ἔτος μηδέν θεωροῦμε τό ἔτος πού γεννήθηκε ὁ Χριστός, δηλαδή, τό ἔτος 5508 ἀπό Ἄδὰμ.

Ὡς ἐκ τούτου λοιπόν δέν θά μπορούσαμε νά τό ὀνομάσουμε ὡς 1^ο ἔτος μ.Χ., γιατί μόλις εἶχε γεννηθεῖ ὁ Χριστός.

Ἐπρεπε πρῶτα νά περάσουν οἱ 12 μῆνες (ἡμερολογιακά) ἢ τό ἔτος 5508 (χρονολογιακά), γιά νά μπορέσουμε νά ποῦμε μετά ἀπό ἕνα χρόνο (ἡμερολογιακό ἢ χρονολογιακό) πού πέρασε ἀπό πῆ στιγμή πού γεννήθηκε ὁ Χριστός, ὅτι τό τρέχον ἔτος ἦταν τό 1 μ.Χ.

Ἐπειδή ὅμως σπῆν συνέχεια μετατρέψαμε τά ἔτη ἀπό Ἄδὰμ, σέ π.Χ. καί μ.Χ., τό ἔτος 5508 ἀπό Ἄδὰμ θεωρήθηκε ὡς ἀφετηρία καί ἔτος «μηδέν» (0) γιά τίς π.Χ. καί μ.Χ. χρονολογίες.

Δέν παύει ὅμως νά εἶναι ἕνα κανονικό ἡμερολογιακό ἔτος μέ 12 μῆνες, τό ἔτος «μηδέν» (0), τό ἔτος δηλαδή 5508 ἀπό Ἄδὰμ. Ἔτσι, τό ἔτος 5508 = ἔτος (0), τό 5509 = ἔτος 1 μ.Χ., τό ἔτος 5510 = ἔτος 2 μ.Χ. καί οὕτω καθ' ἑξῆς.

Ὅπως καί γιά τά ἔτη π.Χ.

Τό 5508 = ἔτος (0), τό 5507 = ἔτος 1 π.Χ., τό ἔτος 5506 = ἔτος 2 π.Χ. καί οὕτω καθ' ἑξῆς. (Βλέπε περισσότερα γιά τό θέμα αὐτό στό Κεφάλαιο «Πότε θά γίνει ἡ Β' Παρουσία»).

Καί φυσικά, έχουμε και τό έτος «μηδέν» (0), πού εἶναι 1 έτος.

Ἐάν προσθέσουμε τώρα τό 606, τό 1948, καί τό 1, έχουμε 2.555 έτη, πού μέ τό πέρας τους λήγουν οἱ «έπτά καιροί».

Τό έτος 2.555 λοιπόν, βρίσκει τούς Ἑβραίους νά μαζεύονται ἀπό ὅλα τά ἔθνη πού ἦταν διασκορπισμένοι, λόγω τῆς τιμωρίας τους ἀπό τόν Θεό καί νά ξαναεπιστρέφουν πίσω στό Ἰσραήλ.

Ἐχουμε καί συνέχεια ὅμως.

- Ποιό έτος τῆς βασιλείας του κατέλαβε τήν Ἱερουσαλήμ ὁ Ναβουχοδονόσορ;

- Τό 19^ο έτος τῆς βασιλείας του (Δ΄ Βασ. κε΄, 8 καί Ἱερεμ. νβ΄, 29).

Συγκεκριμένα τό 18^ο έτος ἐξεστράτευσε ἐναντίον τῆς Ἱερουσαλήμ καί τό 19^ο έτος τῆς βασιλείας του τήν κατάλαβε (Ἱερεμ. νβ΄, 1-13 καί Δ΄ Βασ. κε΄, 1-8).

Κάνετε τώρα τήν ἀντιστοιχία μέ τούς Ἑβραίους.

Τό 1948 πῆραν τό Ἰσραήλ καί ἔφτιαξαν κράτος, ἀλλά τήν Ἱερουσαλήμ δέν μπόρεσαν νά τήν καταλάβουν.

- Πότε τήν κέρδισαν;

- Μά τό έτος πού τήν πῆρε καί ὁ Ναβουχοδονόσορας, τό 19^ο έτος.

Πράγματι, προσθέστε στό 1948 τό 19 καί βγαίνει ΑΚΡΙΒΩΣ τό έτος 1967, πού οἱ Ἑβραῖοι μετά τόν πόλεμο τῶν 6 ἡμερῶν κατέλαβαν τά Ἱεροσόλυμα. Καί προσέξτε, ὄχι 7 ἡμέρες, οὔτε 5, οὔτε 8 ἢ 10 ἢ 30 ἢ 300 ἡμέρες, ἀλλά μετά ἀπό πόλεμο ΕΞΙ (6) ἡμερῶν, τό 1/3 δηλαδή τοῦ ἀριθμοῦ 18.

Ἦ ὁ Ναβουχοδονόσορ ἔκανε ἀκριβῶς 18 μῆνες γιά νά καταλάβει τά Ἱεροσόλυμα (Δ΄ Βασ. κε΄, 1-8 καί Ἱερεμ. νβ΄, 1-13).

Ἐχουμε δηλαδή τόν ἀριθμόν 18 ὁ ὁποῖος διαιρούμενος μέ τό 3 μᾶς δίνει τό 6 ὅσες καί οἱ ἡμέρες πού χρειάσθηκε γιά νά καταλάβουν τά Ἱεροσόλυμα οἱ Ἑβραῖοι καί ὁ ὁποῖος ἀκόμη ἀριθμός 18 προέρχεται ἀπό τήν πρόσθεση τριῶν ἑξαριῶν 6+6+6=18.

Προσέξτε τώρα ἄλλη μία περίεργη «σύμπτωση», γιά νά δεῖτε τελικά ὅτι τίποτε δέν εἶναι «τυχαῖο» καί συμπτωματικό.

Ποιά συγκεκριμένη ἡμερομηνία κατέλαβαν τήν Ἱερουσαλήμ οἱ Ἑβραῖοι; Στίς 7 Ἰουνίου τοῦ 1967.

Ἐάν προσθέσουμε ὅλους τούς ἀριθμούς μέ τήν σειρά τῆς ἀνωτέρω ἡμερομηνίας, ἔχουμε ἀκριβῶς τόν ἀριθμό 36 πού εἶναι τά χρόνια πού πρόκειται νά ζήσει ὁ Ἄντίχριστος:

$$(7-6-1967: 7+6+1+9+6+7=36).$$

Ἐνῶ, ἐάν πάλι προσθέσουμε ξεχωριστά τούς ἀριθμούς τῶν τριῶν μερῶν τῆς ἡμερομηνίας θά ἔχουμε τόν ἀριθμό 18 πού εἶναι ὁ ἀριθμός τῶν μηνῶν πού ἔκανε ὁ Ναβουχοδονόσορ γιά νά καταλάβει τήν Ἱερουσαλήμ, ἀλλά καί ὁ ἀριθμός πού μᾶς δίνει τά τρία 666:

$$[7-6-1967: 7+6+ (1+9+6+7=23. 2+3=5)+5=18]$$

Πιό ἀναλυτικά:

Α΄ ΜΕΡΟΣ: 7

Β΄ ΜΕΡΟΣ: 6

A+B: 7+6=13

Γ΄ ΜΕΡΟΣ: 1967, 1+9+6+7=23 (2+3)=5

ΟΠΟΤΕ: A+B+Γ = 13+5=18

Ἐχει ὁμως ἐνδιαφέρον τό θέμα.

Μετά τό 586 π.Χ., πού εἶναι τό ἔτος καταλήψεως τῆς Ἱερουσαλήμ, τόν ἐπόμενο χρόνο, τό ἔτος 585 π.Χ., ὁ Ναβουχοδονόσορ ἐξεστράτευσε ἐναντίον τῆς Τύρου καί ἄλλων πόλεων καί μετά ἀπό 13 χρόνια πολέμου τίς κατακτᾷ. (Βλέπε λήμμα «Ναβουχοδονόσορ» Η.Θ.Ε. Τόμος 9^{ος}, σελ. 291 καί Δομή Τόμος 19^{ος} σελ. 103).

Στή συνέχεια ἐπιστρέφει στήν Βαβυλώνα τό 573 π.Χ., βλέπει τό ὄνειρο, περνάει τό ὀλιγότερο ἕνας χρόνος (**Δαν. 8', 26**), ἀφοῦ τό ὄνειρο τό εἶδε μετά τήν ἐπιστροφή του ἀπό τήν κατάληψη τῆς Τύρου καί περνοῦν μετά τό ὄνειρο 12 μῆνες, δηλαδή ἕνας χρόνος. Μετά ἀπό αὐτά φεύγει, ἐξορισμένος καί κυνηγημένος γιά «ἑπτὰ καιρούς» στά δάση καί στά ἄγρια θηρία. Ἄρα εἴμαστε γύρω στό 571 π.Χ.

Ἄρα ὅποτε ἔχουμε συνολικά, ἀπό τό 586 πού κατέλαβε τήν Ἱερουσαλήμ μέχρι πού ξεκινᾷ ἡ τιμωρία τῶν «ἑπτὰ καιρῶν», τό 571 περίπου 16 χρόνια.

Προσθέστε τώρα στό 1967 (πού ἀντίστοιχα μέ τό 586 τοῦ Ναβουχοδονόσορα, εἶναι τό ἔτος πού πῆραν καί οἱ Ἑβραῖοι τήν Ἱερουσαλήμ) τά 16 χρόνια καί φτάνουμε στό ἔτος 1983, πού εἶναι τό ἔτος πού γεννήθηκε ὁ Ἄντίχριστος (σύμφωνα βέβαια πάντα μέ τήν ἄποψή μας) καί ξεκινάει μία

ἄλλη μικρή περίοδος τιμωρίας «ἐπτά καιρῶν» γιά τό Ἰσραήλ, τί στιγμή πού γεννήθηκε αὐτός, τόν ὁποῖο θά δεχθοῦν γιά μεσσία καί σωτήρα τους, ἀφοῦ τόν Ἄληθινό τους Μεσσία τόν ἀρνήθηκαν καί τόν σταύρωσαν. Καί εἶναι πράγματι τιμωρία καί μάλιστα μεγάλη τιμωρία ἀπό τόν Θεό, νά ἐπιτρέψει νά πιστέψουν σέ κάποιον ἀπατεῶνα, πλάνο καί ἀντίχριστο, ὁ ὁποῖος μάλιστα θά τούς ὀδηγήσει στήν καταστροφή καί στήν ἀπώλεια.

Ἡ τελευταία «ἐβδομάδα» τῶν ἐθνῶν

Τό καταπληκτικό δέ εἶναι ὅτι ὁ Ἀντίχριστος ἔρχεται ἀκριβῶς στήν μέση τῆς τελευταίας μεγάλης ἐβδομάδας τῶν ἐθνῶν πού εἶναι 70 χρόνια.

Ἀπό τό 1948 ἕως τό 2018 πού θά γίνει ἡ Δευτέρα Παρουσία εἶναι ἀκριβῶς 70 χρόνια. Καί ἀκριβῶς στήν μέση τῆς ἐβδομάδος τῶν 70 χρόνων πού εἶναι 35 χρόνια, βρίσκεται τό ἔτος 1983 πού γεννήθηκε ὁ Ἀντίχριστος. ($70:2=35$ / $1948+35=1983$ / $1983+35=2018$)

Ἐάν ἀνατρέξουμε σέ μία ἀπό τίς Προφητείες τοῦ Δανιήλ θά δοῦμε ὅτι μιλάει γιά μία τελευταία «ἐβδομάδα», κατά τήν ὁποία θά ἔλθει ὁ «ἅγιος τῶν ἁγίων» καί στήν μέση ἀκριβῶς τῆς «ἐβδομάδος» θά τόν θανατώσουν, θά ἀρθεῖ καί θά πάψει ἡ θυσία καί ἀμέσως μετά ἔρχεται τό βδέλυγμα τῆς ἐρπώσεως (**Δαν. θ', 25-27**)*.

Ἡ προφητεία αὐτή εἶναι ἡ προφητεία τῶν 70 ἐβδομάδων**, ἡ ὁποία μᾶς ἀναφέρει μέ μαθηματική ἀκρίβεια καί αὐτή, ὅτι στό διάστημα τῶν 70 αὐτῶν ἐβδομάδων ($7+62+1=70$) ἀπό τό ἔτος ἐπιστροφῆς τῶν Ἑβραίων ἀπό τήν Βαβυλώνιον αἰχμαλωσία καί τῆς ἀνοικοδομήσεως τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος τό 453 π.Χ., θά ἔλθει ὁ Χριστός, ὁ ὁποῖος στό μέσο τῆς

* Αὐτή βέβαια ἡ προφητεία ἔχει κυρίως ἀναφορά στήν ἔλευση τοῦ Χριστοῦ. Σύμφωνα μέ τόν Δανιήλ, ὁ Χριστός θά γεννιόταν καί θά πέθαινε μέσα στό διάστημα τῶν ἐβδομήκοντα ἐβδομάδων, δηλαδή 490 ἔτη ($70 \times 7 = 490$ ἡμέρες-ἔτη) μετά ἀπό τήν ἀνοικοδόμησι τῆς Ἱερουσαλήμ, πού ἔγινε ἐπί Βασιλείας τοῦ Ἀρταξέρξου, γύρω στό 453 π.Χ. (βλέπε μελέτη Ἀρχ. Ἰωήλ Γιαννακοπούλου, Ἡ Παλαιά Διαθήκη κατά τούς Ο', Τόμος 7^{ος}, σελ. 124-131).

** Ἡ μία ἐβδομάδα ἔχει 7 ἡμέρες. Ἄρα 70 ἐβδομάδες ἐπί 7 ἡμέρες ἔχουμε γινόμενο 490 ἡμέρες-ἔτη. $7 \times 70 = 490$.

τελευταίας εβδομάδας τῶν ἑπτὰ ἐτῶν (πού εἶναι ἡ 70^η εβδομάδα) θά θανατωθεῖ.

Πράγματι ἔτσι ἀκριβῶς καί ἔγινε.

Ἐπί τῷ ἔτος 453 π.Χ. μέχρι πού ἦλθε ὁ Χριστός, πέρασαν 453 χρόνια καί τήν τελευταία εβδομάδα τῶν ἐτῶν ἀπό τό 30 μ.Χ. πρός τό 37 ἀκριβῶς σπὴν μέση, στό 33,5 δηλαδή, ὁ Κύριός μας ἐσταυρώθη.

Ὅμως τό τελευταῖο τῆς τμῆμα (**Δαν. θ', 27**) ἔχει ἐφαρμογή καί στό τέλος τοῦ κόσμου, στά τελευταία ἑπτὰ χρόνια τῆς βασιλείας τοῦ Ἐπιχρίστου, ὅπου σπὴν μέση τῶν ἑπτὰ χρόνων, τό «βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως», ὁ Ἐπιχρίστος, θά ἐνθρονιστεῖ καί θά προσκυνηθεῖ ὡς θεός καί ἀμέσως μετά θά πάψει τήν παντοτινή θυσία καί σπονδή (= Θ. Λειτουργία καί τήν Κοινωνία τοῦ Τιμίου Σώματος καί τοῦ Ἀκράντου Αἵματος τοῦ Χριστοῦ), μέχρι τήν συντέλεια τοῦ κόσμου, δηλαδή γιά 3,5 περίπου χρόνια.

«...μετά τὰς εβδομάδας τὰς ἐξήκοντα δύο, ἐκκενωθήσονται οἱ καιροί καί διαθήσει διαθήκην πολλοῖς εβδομάς μία· καί ἐν τῷ ἡμίσει τῆς εβδομάδος ἀρθήσεται θυσία καί σπονδή καί ἐπὶ τό ἱερόν βδέλυγμα τῶν ἐρημώσεως» (Δαν. 9, 25-27) τῶν γάρ ἐξήκοντα δύο εβδομάδων πληρωθεισῶν καί Χριστοῦ παραγενομένου καί τοῦ εὐαγγελίου ἐν παντί τόπω κηρυχθέντος ἐκκενωθέντων τῶν καιρῶν μία εβδομάς περιλειφθήσεται ἡ ἐσχάτη, ἐν ἧ παρῆται Ἡλίας καί Ἐνώχ καί ἐν τῷ ἡμίσει αὐτῆς ἀφανήσεται «τό βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως» (Δαν. 9, 27) ὁ ἐπιχρίστος, ἐρημώσιν τῷ κόσμῳ καταγέλων· οὗ παραγενομένου «ἀρθήσεται θυσία καί σπονδή» ἡ νῦν κατά πάντα τόπον ὑπό τῶν ἐθνῶν τῷ θεῷ προσφερομένη»^[63] (**Ἁγίου Ἰππολύτου**).

Καί λίγο πῖό κάτω:

«...Καθ' ἃ καί τῷ Δανιὴλ εἶρηκεν· «καί διαθήσει διαθήκην πολλοῖς εβδομάς μία, καί ἔσται ἐν τῷ ἡμίσει τῆς εβδομάδος ἀρθήσεται μου θυσία καί σπονδή» (Δαν. 9, 7)· ἵνα δειχθῆ ἡ μία εβδομάς εἰς δύο μεριζομένη, τῶν μὲν δύο μαρτύρων τρία ἡμισυ ἔτη κηρυσόντων, τοῦ δὲ ἐπιχρίστου τό ἐπίλοιπον τῆς εβδομάδος τοὺς ἀγίους πολεμοῦντος καί πάντα τὸν κόσμον ἐρημοῦντος· ἵνα πληρωθῆ τό εἰρημένον· «καί δώσουσιν βδέλυγμα ἐρημώσεως ἡμέρας χιλίας

διακοσίας ἐνεήκοντα· μακάριος ὁ ὑπομείνας εἰς Χριστὸν καὶ φθάσας εἰς ἡμέρας χιλίας τριακοσίας τριάκοντα πέντε"...»^[64] (**Ἁγίου Ἰησοῦ**).

Πιστεύω ὅμως ταπεινά, ὅτι ἔχει ἐφαρμογή καὶ σπὴν περίοδο τῶν τελευταίων 70 χρόνων πού τρόπον τινά συμπληρώνουν τὴν πρώτη περίοδο τῶν 70 χρόνων, πού ἔζησε ὁ Κύριός μας. Ἐκ τῆς Γέννηση τοῦ Χριστοῦ μας δηλαδή, τὸ 1 μ.Χ., ἕως τῆς καταστροφῆς τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος τὸ 70 μ.Χ.

Ἐκ τῆς τότε πού ἐσταυρώθη καὶ «ἔφυγε» ὁ Κύριός μας, ὁ ἔμψυχος Ναός, τὸ 33,5 μ.Χ. περίπου, μέχρι πού κατεστράφη ὁ Ναός τοῦ Σολομῶντος, ὁ ἄψυχος Ναός, τὸ 70 μ.Χ. ἔχουμε περίπου 36,5 χρόνια.

Ἐτσι ἀκριβῶς, ἀπὸ τὴν ὥρα πού ἔρχεται ὁ Ἄντίχριστος τὸ 1983 πού γιὰ τὸ Ἰσραὴλ εἶναι ὁ μεσσίας τους, δηλαδή ὁ ἔμψυχος ναός τους, μέχρι τὴν ὥρα πού θὰ καταστραφεῖ ξανά γιὰ πάντα ὁ ἄψυχος ναός τους (αὐτὸν πού θὰ ἀνοικοδομήσει ὁ Ἄντίχριστος), θὰ περάσουν καὶ πάλι 36,5 περίπου χρόνια.

Ἄκόμη, θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε ὅτι ὁ Κύριός μας ἄφησε σπὴν μέση τὴν τελευταία «Ἑβδομάδα». Ἐζησε ἀκριβῶς 33 χρόνια καὶ λίγους μῆνες, δηλαδή τριανταεπτά μισό.

Ἐάν προσθέσουμε στά 33,5 χρόνια τοῦ Κυρίου μας, τὰ χρόνια τοῦ Ἄντιχρίστου πού εἶναι περίπου 36,5 ἔχουμε ἄθροισμα ἀκριβῶς 70 χρόνια καὶ ἔτσι πάλι συμπληρώνεται ἡ τελευταία «μεγάλῃ ἑβδομάδα» τῶν 70 χρόνων.

Μὴν ξεχνᾶμε ὅτι ὁ Ἄντίχριστος ἔρχεται σπὴν θέση τοῦ Χριστοῦ, ἀντὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ οἰκοιοποιεῖται τὰ πάντα πού ἔχουν σχέση μέ τὸν Χριστόν.

«Κατὰ πάντα γὰρ ἐξομοιοῦσθαι βούλεται ὁ πλάνος τῷ υἱῷ τοῦ θεοῦ» (**Ἁγίου Ἰησοῦ**, **ΒΕΠΕΣ 6, 199**).

Ἄλλωστε ἐπειδὴ γιὰ τὸν Θεόν δέν ὑπάρχει χρόνος καὶ ὅλα εἶναι ἓνα συνεχές παρόν, οὐσιαστικά ἡ περίοδος αὐτῆ τῶν 70 χρόνων, εἶναι σάν νὰ εἶναι συνεχής. Ἦλθε ὁ Χριστός, ἔζησε τὴν μισή περίοδο περίπου τῶν 70 χρόνων καὶ «φεύγει». Μέ τὸ πού «φεύγει», ἔρχεται «ἀμέσως» ὁ Ἄντίχριστος σπὴν θέση τοῦ Χριστοῦ, ζεῖ περίπου τὴν ἄλλη μισή περίοδο τῶν 70 χρόνων, ὀλοκληρώνει τὸν κύκλο τῆς τελευταίας «μεγάλῃς ἑβδομάδος», ἢ τῶν τελευ-

ταίων «μικρῶν» καιρῶν (ἀναφέρομαι στους «ἑπτὰ καιρούς» τοῦ Ναβουχοδονόσορα) καί φεύγει γιά πάντα, σπίν κόλαση, γιά νά ξαναέλθει ὁ ἀληθινός Χριστός, ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός μέ τήν Δευτέρα καί ἔνδοξη Παρουσία Του πού θά μείνει πλέον γιά πάντα, εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

Μέ τό θέμα τῶν «ΕΠΤΑ ΚΑΙΡΩΝ» συμβαίνουν «περίεργα» πράγματα. Οἱ ἑπτὰ καιροί ἐπαναλαμβάνονται περιέργως τρεῖς φορές. Ἔχουμε δηλαδή ἐπαναλαμβανόμενα γεγονότα, καί μάλιστα τρεῖς φορές ἀπό ἑπτὰ. Ὁ ἱερός ἀριθμός 7 καί ὁ ἀριθμός 3 τῆς Ἁγίας Τριάδος. Τρεῖς φορές τό ἑπτὰ.

Ἡ πρώτη περίοδος τῶν «ΕΠΤΑ ΚΑΙΡΩΝ», εἶναι ἡ μεγάλη περίοδος τῶν 2.555 χρόνων, καί ξεκινάει ἀπό τό ἔτος πού ἀναλαμβάνει βασιλεὺς ὁ Ναβουχοδονόσορ, τό 605 π.Χ. καί λήγει τό ἔτος 1948.

Ἐκ τῆς 605 π.Χ. ἕως τό 1948 μ.Χ. = 2.555 ἔτη.

Ἡ δεύτερη περίοδος τῶν «ΕΠΤΑ ΚΑΙΡΩΝ», εἶναι ἡ μεσαία περίοδος τῶν 70 χρόνων καί ξεκινάει ἀπό τό ἔτος 1948 καί λήγει τό ἔτος 2018 πού εἶναι τό ἔτος τῆς Δευτέρας Παρουσίας. (1948+70=2018).

Ἡ τρίτη περίοδος τῶν «ΕΠΤΑ ΚΑΙΡΩΝ» εἶναι ἡ μικρή περίοδος τῶν 7 χρόνων καί ξεκινάει ἀπό τό ἔτος 2012-2013 πού εἶναι τό ἔτος τῆς ἐμφανίσεως δημόσια τοῦ Ἀντιχρίστου καί λήγει τό 2018 μέ τήν ἔνδοξη Δευτέρα Παρουσία τοῦ Κυρίου μας, ὁ ὁποῖος θά «ἐξαφανίσει» κυριολεκτικά μέ τήν πνοή τοῦ στόματός του τόν Ἀντίχριστο (**Β΄ Θεσ. β΄, 8**) στέλνοντάς τον σπίν ἀπώλεια καί τήν αἰώνια κόλαση, μαζί μέ τόν Σατανᾶ, τόν Ψευδοπροφήτη καί ὅσους τούς δέχθηκαν καί τούς προσκύνησαν (**Ἀποκ. ιθ΄, 20 καί κ΄, 10 καί ιδ΄, 9-11**).

Ἀντιστοιχία Ναβουχοδονόσορος καί Ἀντιχρίστου

Ὁ Ναβουχοδονόσορ ἔχουμε ἤδη πεῖ ὅτι, ἐκτός ἀπό τύπος καί εἰκόνα τοῦ Ἰουδαϊκοῦ ἔθνους, εἶναι ἀκόμη τύπος καί προτύπωση τοῦ Ἀντιχρίστου.

Πολλά πού συνέβησαν σέ αὐτόν, θά συμβοῦν καί στόν Ἀντίχριστο.

Ἄς δοῦμε μερικές «ἀπίστευτες» ἀντιστοιχίες.

Ὁ Ναβουχοδονόσορ βασιλεύσει τὰ ἔτη 605-562 π.Χ. πού εἶναι συνολικά 43 ἔτη (βλέπε Θ.Η.Ε. Τόμος 9^{ος} σελ. 290 καί Δομή Τόμος 19^{ος} σελ. 103).

Ἐάν ἀφαιρέσουμε τὰ 7 ἔτη (τούς ἑπτὰ καιρούς τοῦ Δανιήλ) πού ζούσε κυνηγημένος ἔχουμε περίπου 36 ἔτη.

Ὅσα ἀκριβῶς καί τὰ ἔτη πού θά ζήσει ὁ Ἄντίχριστος.

Πότε ἄρχισαν οἱ «Ἑπτὰ Καιροί» τοῦ Ναβουχοδονόσορα; Τό 571 π.Χ.

Ἄς τό δοῦμε καί διά τῆς ἀτόπου ἀπαγωγῆς.

Ἀποκλείουμε τήν χρονική περίοδο ἀπό τό 605 π.Χ. πού ἀνέλαβε τήν βασιλεία του, μέχρι τό 19^ο ἔτος τῆς βασιλείας του, δηλαδή τό 586 π.Χ. πού κατέλαβε τὰ Ἱεροσόλυμα (**Δ' Βασ. κε', 8**).

Καί σίγουρα ὄχι μεταξυ τῶν ἐτῶν 586 καί 573 π.Χ., πού βρισκόταν σέ πολυετῆ πόλεμο μακριά ἀπό τήν Βαβυλώνα καί κατέλαβε μετά ἀπό 13 χρόνια πόλεμο τήν Τύρο (βλέπε Θ.Η.Ε. Τόμος 9^{ος} σελ. 291 καί Δομή Τόμος 19^{ος} σελ. 103).

Ἄρα σίγουρα μετά τό 573 π.Χ.

Ἀφοῦ ἐπιστρέφει στήν Βαβυλώνα τό 573 π.Χ., μετά ἀπό λίγο τό 572 π.Χ. βλέπει τό ὄνειρο.

Στήν συνέχεια περνᾶνε 12 μῆνες ἀπό τότε πού εἶδε τό ὄνειρο (**Δανιήλ δ', 26**) καί φτάνουμε στό 571 π.Χ. καί ἀμέσως ξεκινᾶνε νά μετρᾶνε οἱ «Ἑπτὰ καιροί», πού γιά μέν τὰ ἔθνη εἶναι 2.555 χρόνια, γιά δέ τόν Ναβουχοδονόσορα ἑπτὰ χρόνια, ἀφοῦ ὅπως ἔχουμε ἤδη ἀποδείξει ὁ κάθε «καιρός» εἶναι ἕνας χρόνος.

«Τὸ δὲ εἰπεῖν "εἰς καιρὸν καὶ καιροῦς καὶ ἡμισυ καιροῦ" τὰ τρία ἡμισυ ἔτη τὰ τοῦ ἀντιχρίστου ἐσίμανεν· καιρὸν δὲ λέγει ἐνιαυτὸν καὶ καιροῦς δὲ δύο ἔτη, ἡμισυ δὲ καιροῦ ἡμισυ ἐνιαυτοῦ αὐταὶ εἰσὶν αἱ χίλιαι διακόσμιαι ἐνενήκοντα ἡμέραι ἃς προεῖπεν Δανιήλ»^[65] (**Ἅγιος Ἰησοῦς**).

«Ὁ Ἄντίχριστος θά βασιλεύσει μόνο τρία καί μισό χρόνια. Καί δέν τό λέμε αὐτό στηριζόμενοι στά ἀπόκρυφα εὐαγγέλια, ἀλλά στόν προφήτη Δανιήλ, ὁ ὁποῖος λέγει "θά δοθεῖ στά χέρια του καιρός καί καιροί καί τό μισό τοῦ καιροῦ". Καιρός εἶναι ὁ ἕνας χρόνος, κατά τόν ὁποῖο ἡ παρουσία του θά φτάσει στό ἀποκορύφωμά της. Καιροί πάλι εἶναι τὰ υπόλοιπα

δύο χρόνια τῆς παράνομης δράσης του, καί κάνουν ὅλα μαζί τρία χρόνια· καί τό μισό τοῦ καιροῦ σημαίνει ἄλλο ἓνα ἔξάμνηο».^[66]

(Ἁγίου Κυρίλλου Ἱεροσολύμων)

Προσέξτε τώρα τό φοβερό καί ἀποκαλυπτικό.

Ἐάν ἀφαιρέσουμε τό ἔτος πού ξεκίνησαν νά μετρᾶνε οἱ «Ἑπτὰ Καιροί» τῶν ἐθνῶν, τό 571 ἀπό τά 2.555 ἔτη πού θά κρατοῦσαν οἱ «Ἑπτὰ Καιροί» ἔχουμε τό ἔτος 1983, πού εἶναι τό ἔτος πού γεννήθηκε ὁ Ἄντιχριστος καί πού οὐσιαστικά τελείωσαν οἱ βασιλεῖες καί κυριαρχίες τῶν ἐθνῶν, ἀφοῦ ἦλθε ἐκεῖνος (ὁ Ἄντιχριστος) πού πρόκειται νά παραλάβει ἀπό ὅλα τά ἔθνη πῖν βασιλεία καί νά γίνει Παγκόσμιος βασιλεύς.

[2.555-571=1984 ἀφαιροῦμε καί ἓνα ἔτος ἀκόμη πού εἶναι τό ἔτος «μηδέν» (0) 1984-1=1983 καί ἔχουμε τό ἔτος 1983].

Ἐχουν ὅμως καί συνέχεια τά μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ.

Ἐάν ἀφαιρέσουμε καί ἀπό τό ἔτος 571 π.Χ.* τούς «ἑπτὰ καιρούς» τά ἑπτὰ χρόνια τοῦ διωγμοῦ τοῦ Ναβουχοδονόσορα, ἔχουμε τό ἔτος 565 π.Χ. πού ἐπιστρέφει ὁ Ναβουχοδονόσορ καί ἀναλαμβάνει καί πάλι πῖν βασιλεία του μέ περισσότερη δόξα καί τιμή, γιά πόσο λέτε; Γιά 3,5 περίπου χρόνια, ὅσα δηλαδή καί τά χρόνια πού θά κυβερνήσει ἐπίσημα ὁ Ἄντιχριστος. Ἄποκαλυπτικώτατο καί καταπληκτικώτατο!!!

Καί ἀκόμη.

α) Ποιό ἔτος ἔφτιαξε πῖν εἰκόνα του ὁ Ναβουχοδονόσορ;

Τό 18^ο ἔτος τῆς βασιλείας του.

β) Ποιό ἔτος ἐξεστράτευσε ἐναντίον τῆς Ἱερουσαλήμ, τῆς Ἁγίας Πόλεως καί τοῦ «λαοῦ τοῦ Θεοῦ», ὁ Ναβουχοδονόσορ, πού εἶπαμε ὅτι εἶναι τύπος καί προτύπωση τοῦ Ἄντιχρίστου;

Τό 18^ο ἔτος τῆς Βασιλείας του.

γ) Καί πόσο κράτησε ἡ πολιορκία τῆς Ἱερουσαλήμ;

18 μῆνες.

* Ἄπό τό ἔτος 565 ἕως τό ἔτος 571 ἔχουμε ἑπτὰ ἔτη. Μετρᾶμε μέσα καί τό 565 καί τό 571 ἔτος. 565=1^ο ἔτος, 566= 2^ο ἔτος, 567= 3^ο ἔτος, 568= 4^ο ἔτος, 569= 5^ο ἔτος, 570= 6^ο ἔτος, 571= 7^ο ἔτος.

Τό ἴδιο καί στά τρισήμιση ἔτη. 565=1^ο ἔτος, 564=2^ο ἔτος, 563=3^ο ἔτος, καί 562=3,5 ἔτος.

Ἔχουμε δηλαδή παντοῦ τὸν ἀριθμὸ 18, ὁ ὁποῖος περικλείει καὶ περιλαμβάνει μέσα του τὰ τρία ἑξάρια. ($6+6+6=18$)

Ἐπίσης ὅσον ἀφορᾷ τὴς ἀνωτέρω τρεῖς περιπτώσεις, ἐάν διαιρέσουμε τὸ 18:3 θὰ συναντήσουμε πάλι τὰ τρία ἑξάρια. (6 6 6)

- α) ἔτος εἰκόνας 18 ($18:3=6$)
- β) ἔτος βασιλείας 18 ($18:3=6$)
- γ) διάστημα πολιορκίας 18 ($18:3=6$)

Ἀκόμη ἡ εἰκόνα τοῦ Ναβουχοδονόσορα πού ἔγινε τὸ 18^ο ἔτος τῆς βασιλείας του, εἶχε ὕψος 60 πήχεις καὶ πλάτος 6 πήχεις:

- α) ἔτος 18 ($18:3=6$)
 - β) ὕψος 60 ($6+0=6$)
 - γ) πλάτος 6 ($0+6=6$)
- Φοβερό, παντοῦ τὰ τρία ἑξάρια (6 6 6)

Ἄς δοῦμε ὅμως καὶ κάποιο ἄλλο σημαντικό συμβολισμό μέσα ἀπὸ τὴν εἰκόνα τοῦ Ναβουχοδονόσορα.

Εἶπαμε ὅτι ἡ εἰκόνα τοῦ Ναβουχοδονόσορα ἔγινε στὸ 18^ο ἔτος τῆς βασιλείας του καὶ εἶχε ὕψος 60 πήχεις καὶ πλάτος 6 πήχεις:

- α) ἔτος 18 ($1+8=9$)
- β) ὕψος 60 ($6+0=6$)
- γ) πλάτος 6 ($0+6=6$)

Ἐάν τοὺς τοποθετήσουμε σπὴ σειρά αὐτοὺς τοὺς τρεῖς ἀριθμοὺς θὰ ἔχουμε τὸν ἀριθμὸ 966 πού εἶναι σχεδὸν τρία ἑξάρια, μέ τὴν μόνη διαφορὰ ὅτι τὸ πρῶτο εἶναι ἀνάποδο.

Τὸ σημαντικό ὅμως ἐδῶ εἶναι ἄλλο, ἀφοῦ ὁ μέγας Προφῆτης Δανιὴλ θέλησε μέσῳ τοῦ Ναβουχοδονόσορα, πού ἀποτελεῖ προτύπωση τοῦ Ἄντιχρίστου, νά μᾶς ἐνημερώσει γιὰ τὸ πότε αὐτός (ὁ Ἄντιχρίστος) θὰ φτιάξει τὴν δική του εἰκόνα γιὰ προσκύνηση, κάνοντας θριαμβευτικὴ-ἐπίσημη ἐμφάνιση, καὶ καλώντας ὅλους τοὺς ἄρχοντες τῆς γῆς γιὰ νά τὸν προσκυνήσουν (**Δανιὴλ γ', 1-4**).

Τὸν 3^ο χρόνο λοιπὸν καὶ συγκεκριμένα τὴν 966^η ἡμέρα ἀπὸ τὴν ὥρα πού θὰ ἐμφανιστεῖ δημόσια ὁ Ἄντιχρίστος, θὰ γίνει ἡ ἐπίσημη ἐνθρόνιση καὶ

προσκύνηση του Ἀντιχρίστου, κυρίως ἀπ' ὅλους τούς ἀρχηγούς-ἡγέτες-ἄρχοντες τῆς γῆς, ἀλλά καί ἀπό χιλιάδες λαοῦ.

Ἡ ἡμερομηνία αὐτή (966ⁿ ἡμέρα) βγαίνει «περιέργως» καί μέ ἄλλο τρόπο, ἀπό ἄλλη ὁδó.

Ἄς τὴν δοῦμε.

Σύμφωνα μέ τόν Δανιήλ (**Κεφ. ιβ', 11-13**), τό κυνηγητό καί ὁ διωγμός τῆς Ἐκκλησίας καί ἡ παύση τῆς καθημερινῆς καί παντοτινῆς θυσίας τοῦ Κυρίου μας, θά κρατήσει 1.290 ἡμέρες. Μακάριος ὅποιος φθάσει στίς 1.335 ἡμέρες, δηλαδή ἄλλες 45 ἡμέρες, προφανῶς γιατί θά ἀξιωθεῖ νά δεῖ τὴν ἔνδοξον καί Δευτέραν Παρουσία τοῦ Κυρίου μας.

«Οὗτος ὑπ αὐτῶν βασιλεὺς ἀναγορευθεὶς καὶ ὑπὸ πάντων δοξασθεὶς καὶ βδέλυγμα ἐρημώσεως τῷ κόσμῳ γενηθεὶς, κρατήσει ἡμέρας χιλίας διακοσίας ἐνενήκοντα· ὡς καὶ Δανιήλ λέγει· "καὶ δώσουσιν βδέλυγμα ἐρημώσεως ἡμέραι χιλιαὶ διακόσιοι ἐνενηκόντα· μακάριος ὁ ὑπομείνας καὶ φθάσας εἰς ἡμέρας χιλίας τριακοσίας τριάκοντα πέντε" (Δαν. 12, 11-12). τοῦ γὰρ βδελύγματος παραγενομένου καὶ πολεμοῦντος τούς ἀγίους, ὅς ἂν ὑπερβῆ τὰς ἡμέρας αὐτοῦ καὶ ἐγγίσῃ εἰς ἡμέρας τεσσαράκοντα πέντε ἑτέρας ἐγγιζούσης πεντηκοστῆς, ἔφθασεν εἰς βασιλείαν οὐρανῶν»^[67] (**Ἁγίου Ἰππολύτου**).

Ἡ δημόσια παρουσία τοῦ Ἀντιχρίστου εἶναι περίπου 7 χρόνια, συγκεκριμένα μάλιστα 2.300 ἡμέρες (**Δανιήλ n', 14**) καί χωρίζονται σέ δύο περιόδους.

Ἡ πρώτη περίοδος θά εἶναι αὐτή πού θά ξεπροβάλλει σιγά-σιγά καί δειλά, μέχρι νά γίνει ἀποδεκτός ἀπό ὅλους καί νά καθιερωθεῖ.

Καί ἡ δεύτερη εἶναι αὐτή πού θά δείξει τό πραγματικό του πρόσωπο καί τόν πραγματικό του σκοπό, ζητώντας νά σφραγίσει ὅλους τούς ἀνθρώπους τῆς γῆς καί νά τόν προσκυνήσουν οἱ πάντες ὡς θεό ἐπὶ τῆς γῆς, καί θά κρατήσει «καιροῦ καὶ καιρῶν καὶ ἡμισυ καιροῦ» (**Δανιήλ z', 25 καὶ ιβ', 7**).

Δηλαδή τρισήμισυ χρόνια καί πιό συγκεκριμένα σύμφωνα μέ τόν Δανιήλ, 1.290 ἡμέρες (**Δανιήλ ιβ', 11**).

Ἄς δοῦμε λοιπόν. Ἐάν ξεκινήσουμε ἀπὸ τό τέλος τῶν 1.290 ἡμερῶν πού εἶναι τό σίγουρο καί προσθέσουμε τίς 45 τελευταῖες ἡμέρες πού ἀνα-

φέρει ο Προφήτης Δανιήλ (**Κεφ. ιβ', 11-13**) έχουμε άθροισμα 1.335 ημέρες: $(1.290+45=1.335)$.

Ήταν τώρα αφαιρέσουμε από τις 2.300 ημέρες που είναι συνολικά όλη η χρονική διάρκεια της δημόσιας παρουσίας του Αντιχρίστου, τις τελευταίες 1.335 ημέρες, έχουμε υπόλοιπο 965 ημέρες: $(2.300-1.335=965)$.

Ήρα μετά τη 965^η ημέρα, δηλαδή την 966^η, θα κάνει την επίσημη εμφάνισή του, ο Αντίχριστος.

Ουσιαστικά δηλαδή η πρώτη ημέρα των 1.335 ημερών είναι η ημέρα της ενθρονίσεως, η 966^η και είναι κοινή.

Ήρα οί 1.290 ημέρες ξεκινάνε μετά τις 965 που είναι η 966^η ημέρα (η 966^η ημέρα είναι κοινή με την πρώτη ημέρα των 1.290 ημερών) και είναι η 1^η ημέρα των 1.290 ημερών $(965+1.290+45=2.300)$.

Οί 1.290 ημέρες είναι τρισήμισυ χρόνια περίπου $(3 \times 365=1.095$ και $6 \times 30=180$ και 15 μέρες υπόλοιπο. Ήαν τά προσθέσουμε $1.095+180+15=1.290)$.

Ήρα έχουμε 3 έτη, έξι μήνες και 15 ημέρες σύνολο 3,5 χρόνια περίπου που θα κυριαρχήσει ο Αντίχριστος και θα ξεκινήσει τους μεγάλους διωγμούς έναντίον της Εκκλησίας του Χριστού και όσων δέν θελήσουν νά τον προσκυνήσουν.

Τό έτος δέ που θα κυριαρχήσει ο Αντίχριστος, παίρνοντας καθαρά πλέον την εξουσία στα χέρια του, είναι τό έτος 2015. Αυτό τό συμπεραίνουμε εύκολα εάν αφαιρέσουμε από τό έτος 2018 που θα γίνει η Δευτέρα Παρουσία τά 3,5 χρόνια της βασιλείας του Αντιχρίστου $(2018=1^\circ$ έτος, $2017=2^\circ$ έτος, $2016=3^\circ$ έτος, $2015=3,5$ έτος)

Ής τό δοῦμε λίγο πιο αναλυτικά.

Τό 1983 γεννήθηκε ο Αντίχριστος.

Τό 2012-2013 που θα είναι 30 ετών, θα εμφανιστεί δημόσια σύμφωνα με τον Μωσαϊκό Νόμο.

Ήαν προσθέσουμε και τις 966 ημέρες που είναι περίπου τρία χρόνια παρά 129 ημέρες, έχουμε τό έτος 2015 μ.Χ. $(966$ ημέρες $=$ δύο έτη και οκτώ μήνες: $365+365+236=966)$

Ής δοῦμε όμως και από άλλη όδο πάλι τό ίδιο αποτέλεσμα με τό έτος 2015, που είναι τό έτος της ενθρόνισης του Αντιχρίστου.

Ἡ ἙΑλωσις τῆς Πόλεως

Λίγα χρόνια πρὶν πέσει ἡ Βασιλεύουσα, τὸ 1453, ὑπῆρχε σπὴν Κωνσταντινούπολη στοὺς Ὁρθοδόξους καὶ ἰδιαίτερα στοὺς Ἀρχιερεῖς καὶ κληρικούς ἕνα κλῆμα φιλοπαπικό καὶ μία τάση καὶ ἐπιθυμία νά ἐνωθοῦν μέ τόν αἰρετικό Πάπα καὶ τὴν Δύση.

Ὁ Αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου Ἰωάννης Η΄ ὁ Παλαιολόγος μαζί μέ πολλοὺς Ἀρχιερεῖς, ἱερεῖς καὶ ἀξιωματούχους, μεταβαίνουν σπὴν Φερράρα γιὰ νά ξεκινήσουν τὴ συζήτηση καὶ διαδικασία γιὰ τὴν ἔνωση.

Σπὴ συνέχεια μεταφέρονται σπὴν Φλωρεντία, ὅπου καὶ στίς 6 Ἰουλίου 1439 ὑπεγράφη ἡ ψευδοένωση μέ τοὺς Λατίνους.

Δέν πέρασαν 14 χρόνια, μετά ἀπὸ αὐτὴ τὴν ὑπογραφή καὶ ἡ «ΠΟΛΙΣ ΕΑΛΩ».

Ὁ Θεός ἐπέτρεψε λόγῳ τῆς μεγάλης αὐτῆς προδοσίας τῆς Πίστεώς μας, νά χάσουμε τὴν Πόλη, τὴν Ἁγία-Σοφία καὶ τὴν ἐπὶ χίλια χρόνια Βυζαντινὴ-Ἑλληνικὴ Αὐτοκρατορία καὶ νά ὑποδουλωθοῦμε στοὺς Τούρκους.

Προσέξτε τώρα ἐδῶ.

Τὸ Μάρτιο τοῦ 2001 ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐπίσημα «ἐν Συνόδῳ» ὑπογράφει τὴν συγκατάθεσή της γιὰ τὴν ἔλευση τοῦ Πάπα σπὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν ἐπίσημη ὑποδοχή του ἐκ μέρους τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας, ἀνακοινώνοντας αὐτὴ τὴν ἀπόφαση της, μέ τὸ ὑπ' ἀριθμ. «7/3/01 Ἀνακοινωθέν» της*.

Πράγματι τὸν Μάϊο τοῦ 2001 (1/5/2001) ἡ Ἐκκλησία μας ἐδέχθη μέ τιμές ἀρχηγοῦ κράτους καὶ θρησκείας τὸν Ποντίφηκα, ἀναγνωρίζοντάς του (παγκοσμίως, μέσα ἀπὸ τὴν δορυφορική τηλεόραση) ὅτι εἶναι ὁ πρῶτος τῆ τάξει Ἀρχιερεὺς ἀπὸ τὰ πρεσβυγενῆ Πατριαρχεῖα, ὅτι εἶναι «Ἁγιώτατος ἐν Χριστῷ ἀδελφός», ὅτι ἔχει κανονικὴ ἀρχιερωσύνη, ἄρα καὶ μυστήρια, κτλπ.

Αὐτὴ ἡ πρᾶξις τῆς Διοικούσας Ἐκκλησίας μας, παρά τὴν ἀντίθετη ἄποψη καὶ τὴν μεγάλη καὶ συνολικὴ ἀντίδραση τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ, ὅπως ἄλλωστε καὶ τότε σπὴν Κωνσταντινούπολη, ἦταν μία προδοσία τῆς Πίστεώς μας. Καὶ ὅπως τότε ἡ τιμωρία δέν ἄργησε νά ἔλθει, ἀλλὰ μόλις μετά ἀπὸ

* Βλέπε στὸ Β΄ Παράρτημα τοῦ βιβλίου μας τὸ σχετικὸ ἀνακοινωθέν.

14 χρόνια, τό 1453, κατεστράφη και κυριεύθηκε ή Πόλις και οί Ὁρθόδοξοι και υποδουλώθηκαν στους άλλοθρήσκους Τούρκους, ἔτσι και σήμερα ή τιμωρία δέν θά ἀργήσει νά ἔλθει, ἀλλά τό 2015, μετά ἀκριβῶς ἀπό 14 χρόνια αὐτῆς τῆς προδοσίας, μία ἄλλη «Βασιλεύουσα» θά καθεῖ, θά ἀλωθεῖ, και θά κυριευθεῖ, ή Ὁρθοδοξία μας, ή Πίστη μας, ή Ἐκκλησία μας, ή ὁποία θά υποδουλωθεῖ σ' ἕναν ἄλλον ἄπιστο, σ' ἕναν ἄλλον ἀντίχριστο, στόν «υἱό τῆς ἀπωλείας», στόν «ἄνθρωπο τῆς ἁμαρτίας», στό «βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως», στόν Ἀντίχριστο. Αὐτός πού θά ἀλώσει κυριολεκτικά τήν Ὁρθοδοξία και τήν Ἐκκλησία, υποδουλώνοντας τούς πιστούς και ἐξαλείφοντας τήν παντοινή θυσία τοῦ Χριστοῦ.

Γι' αὐτό ἦλθε ὁ Πάπας, γιά νά προετοιμάσει τό ἔδαφός του, ὡς πρόδρομος και ψευδοπροφήτης τοῦ Ἀντιχριστοῦ.

Διότι αὐτός εἶναι τό θηρίο τῆς Ἀποκαλύψεως, ὁ ψευδοπροφήτης πού ἀναφέρει ὁ Ἰωάννης (**Ἀποκ. ιγ', 13**).

Και ἀφοῦ «δεχθήκαμε» ἐπίσημα, μέσω τῆς ἐκκλησίας μας, ἐκεῖνον ὡς πρόδρομο και ἀπεσταλμένο τοῦ Ἀντιχριστοῦ, δυστυχῶς θά «δεχθοῦμε» ἐπίσημα, σίγουρα και τόν Ἀντίχριστο.

Τί βλέπουμε λοιπόν;

Τό 1439 ή τότε Διοικοῦσα Ἐκκλησία υπέγραψε ἔνωση μέ τόν Πάπα και τόν ἐδέχθη ὡς Ὁρθόδοξο.

Μετά ἀπό 14 χρόνια, τό 1453, ἔπесе ή Πόλις και ἦλθε ή καταστροφή και ἀπώλεια τῶν ὀρθοδόξων, ἀπό τούς Τούρκους.

Τό 2001 ή νῦν Διοικοῦσα Ἐκκλησία υπέγραψε συνοδικό ἔγγραφο δεχόμενη και «προσκυνώντας» τόν Πάπα ὡς Ὁρθόδοξο.

Μετά ἀπό 14 χρόνια, τό 2015, θά «πέσει» ή Ὁρθοδοξία και θά ἔλθει ή καταστροφή και ἀπώλεια πολλῶν πιστῶν ἀπό τόν Ἀντίχριστο.

Και ἐδῶ λοιπόν τό 2015. Και αὐτό τυχαῖο;

Ὅταν πρίν 6 περίπου χρόνια εἶχε προκύψει τό θέμα σχετικά μέ τήν ἔλευση τοῦ Πάπα στήν Ἑλλάδα, και ή ἀναξίότης μου ἐκτός ὄλων τῶν ἄλλων (ὁμιλίες, διαδηλώσεις κ.ἄ.) ἔγραψε και μία ἀνοικτή ἐπιστολή πρὸς τόν Μακαριώτατο και τήν Ἱερά Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, δέν πίστευα ποτέ ὅτι χωρίς νά τό θέλω και χωρίς νά τό ξέρω θά γινώμουν «προφήτης» κακῶν οἰωνῶν.

Διαβάζοντας τώρα, μετά από 6 χρόνια, ξανά για τίς ανάγκες του παρόντος βιβλίου την επιστολή αυτή ξμείνα κατάπληκτος!

Εἶχα γράψει σπριζόμενος και ἔρμηνεύοντας τήν Προφητεία τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ «τόν Πάπα νά καταρᾶσθε, διότι αὐτός θά εἶναι ἡ αἰτία», ὅτι ἐάν τελικά ἔλθει ὁ Πάπας στήν Ἑλλάδα κάποιο μεγάλο κακό θά μᾶς βρεῖ.

Καί πράγματι ἡ πρόβλεψις βῆκε ἀληθινή.

Ἄς δοῦμε σέ μερικά ἀποσπάσματα, τί ἀκριβῶς ἔγραφα τό 2001.

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΝ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΝ

ΚΑΙ ΤΗΝ Ι. ΣΥΝΟΔΟΝ

Μακαριώτατε, Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, τήν εὐχήν σας.

Μέ πόνο ψυχῆς καί θλίψη μεγάλη παρακολουθοῦμε τό τελευταῖο διάστημα, ὅλα τά γεγονότα καί τίς ἐξελίξεις, τά ἀφορῶντα εἰς τήν ἔλευσιν τοῦ Πάπα.

Γνωρίζομεν τίς ἑκατοντάδες ἀναφορές καί Διαμαρτυρίες, γραπτές καί προφορικές, ὄλων τῶν πιστῶν καί ἀγωνιστῶν λαϊκῶν, μοναχῶν, ἱερομονάχων, ἡγουμένων, κληρικῶν καί ἀρχιερέων, διά τόν Ρωμαῖο Ποντίφηκα καί δέν ἔχομεν τήν ψευδαίσθησιν καί τήν πεποίθησιν ὅτι «κομίζομεν γλαύκας εἰς Ἀθήνας» γράφοντας τά κατωτέρω.

Πλήν ὅμως, δέν δύναμεθα νά σιωπήσωμεν, ἐπειδή ἀφ' ἑνός μὲν, ὑφιστάμεθα τρομερές πιέσεις ἀπό πολλούς πιστούς ἀνά τήν Ἑλλάδα μέ ἑκατοντάδες διαμαρτυρίες τους γραπτές, τηλεφωνικές καί προσωπικές, ἀφ' ἑτέρου δέ, ἔχοντας εἰς τοὺς ὤμους μας ἕνα βαρὺ φορτίο, αὐτό τό τοῦ Ἡγουμένου τῆς ΠΡΩΤΗΣ Ἱ. Μονῆς εἰς ὅλη τήν Ἑλλάδα ἐπ' ὀνόματι τοῦ ΑΓΙΟΥ ΚΟΣΜΑ ΤΟΥ ΑΙΤΩΛΟΥ, ὁ ὁποῖος, ὅπως εἶναι τοῖς πᾶσι γνωστό, ὁμίλησε μέ πολύ σκληρή γλῶσσα διά τόν Πάπα, χαρακτηρίζοντας τον ὡς ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΝ, ΑΙΡΕΤΙΚΟΝ καί ΚΑΤΗΡΑΜΕΝΟΝ, δέν δύναμεθα, λέγω, νά σιωπήσωμεν, φοβούμενοι τήν θεία δίκην καί τήν ἐπίπληξιν τοῦ

* Τά ἀποσπάσματα πού παρατίθενται εἶναι αὐτούσια ὅπως ἀκριβῶς ἐγράφησαν τό 2001. Δέν ἔχουμε προσθέσει ἀπολύτως τίποτε. Οὔτε ἔχουμε κάνει κάποια ἐπεξεργασία τώρα τονίζοντας κάποια σημεῖα μέ ἔντονο χρώμα, μέ κεφαλαῖα γράμματα κ.λπ. Εἶναι ὅπως ἀκριβῶς ἐγράφησαν. Μόνο οἱ ὑπογραμμίσεις εἶναι προσθήκη γιά νά τονίσουμε τά σημαντικά σημεῖα πού θέλουμε νά δεῖτε.

Ἁγίου, ἀλλά καί «τό μέγα καί φοβερόν τῆς σιωπῆς κρίμα» ὅπως θά ἔλεγε ἓνας ἄλλος Ἅγιος, ὁ πολὺς Θεόδωρος Στουδίτης...

... Ὁ διαπρύσιος καί μέγας ἀναμορφωτής τοῦ Γένους μας, Ἱερομάρτυς, Ἐθνομάρτυς, Ἰσαπόστολος καί Προφήτης Ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός ἦ ὅπως τόν ἤξερε καί τόν φώναζε ὁ λαός μας, ὁ Πατροκοσμᾶς ἔλεγε:

«ὁ ἓνας ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ εἶναι ὁ ΠΑΠΑΣ, καί ὁ ἕτερος εἶναι αὐτός πού εἶναι στό κεφάλι μας, χωρὶς νά εἰπῶ τό ὄνομά του· τό καταλαμβάνετε, μά λυπηρόν εἶναι νά σᾶς τό εἰπῶ, διότι αὐτοί οἱ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΙ εἶναι εἰς τήν ΑΠΩΛΘΙΑΝ, καθώς τό ἔχουν» **(Διδαχή Η΄)**.

Ἄλλοῦ πάλι ὁ μέγας διδάχος τοῦ Γένους μας ΚΑΤΑΡΑΤΑΙ τόν ΠΑΠΑ καί μᾶς προειδοποιεῖ προφητεύοντας ὅτι ὁ ΠΑΠΑΣ θά εἶναι ἡ αἰτία πού θά μᾶς ἔλθουν πολλὰ καί μέγала κακά.

«Τόν ΠΑΠΑ νά ΚΑΤΑΡΑΣΘΕ, διότι αὐτός θά εἶναι ἡ αἰτία τοῦ κακοῦ» **(Ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός, 90^ο Προφητεία)**.

Ἄραγε τί ΚΑΚΟ θά μᾶς βρῆ, ἐάν ἔλθει ὁ ΠΑΠΑΣ στήν Ἑλλάδα, γιά τό ὁποῖο θά εὐθύνεται ὁ ΠΑΠΑΣ καί θά πρέπει οἱ Ὁρθόδοξοι Ἕλληνες νά τόν ΚΑΤΑΡΩΝΤΑΙ; Μήπως, ἔφθασε ἡ ὥρα νά πραγματοποιηθεῖ καί αὐτή ἡ Προφητεία τοῦ ΠΑΤΡΟΚΟΣΜΑ καί μάλιστα ἐπί τῶν ἡμερῶν σας, δυστυχῶς Μακαριώτατε καί τελικά μᾶς βρῆ τό ΜΕΓΑΛΟ ΚΑΚΟ, ἀφοῦ ἐξ αἰτίας αὐτοῦ τοῦ ΣΥΜΒΙΒΑΣΜΟΥ καί τῆς ΥΠΟΧΩΡΗΤΙΚΟΤΗΤΟΣ, κυρίως ἐκ μέρους τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας μας, (ἐάν βέβαια καί ἐμεῖς ὁ καθένας ξεχωριστά ἀδιαφορήσουμε, προδώσουμε τήν ΠΙΣΤΗ μας καί δέν ἀγωνισθοῦμε) θά πατήσει μετά ἀπό 1000 ΧΡΟΝΙΑ, ΔΙΑ ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ ΜΕΤΑ ΤΟ ΣΧΙΣΜΑ ὁ Πάπας τά πόδια του στήν ἁγιασμένα κόματά μας; Ὁ Θεός νά μᾶς λυπηθεῖ καί νά μᾶς βοηθήσει. Ὁ καθένας ἀπό ἐμᾶς θά εἶναι ὑπεύθυνος διά τίς πράξεις του. ΤΟ ΚΡΙΜΑ ΣΤΟ ΛΑΙΜΟ ΤΟΥΣ...

...«Κατώδυνος καί περίλυπος ἐστίν ἡ ψυχὴ μου, ἕως θανάτου»

Μακαριώτατε,

Αἰσθανόμαστε, εἰλικρινῶς, μεγάλη θλίψιν καί ὀδύνη, πού ὅλα αὐτά γίνονται ἐπί τῶν ἡμερῶν σας.

Διατί ὅμως, ΤΩΡΑ;

Μήπως εἶναι Σημεῖο ἀπό τόν Θεόν;...

Μήπως εἶναι Σημεῖο τῶν Καιρῶν;

Μήπως «ΕΑΛΩ Η ΠΟΛΙΣ»;

Μήπως;... Μήπως;... Μήπως;...

Μακαριώτατε,

Εἴσθε Ἄρχιερεύς καί εἶμαι ἡγούμενος.

Εἴσθε Μεγαλύτερος καί εἶμαι μικρότερος.

Εἴσθε Ἐπικεφαλῆς καί εἶμαι ἀκόλουθος.

Εἴσθε Πρῶτος καί εἶμαι ἕσχατος.

Ὅμως μὴν ὑπερείδτε πὴν μικρὴν φωνὴν μας, ὅπως δὲν ἀγνόησαν καί κάποι-
οι ἄλλοι μεγαλύτεροι ἀπὸ ἐσᾶς, κάποιες ἄλλες πολὺ μικρότερες φωνές.

α) Ὁ Προφήτης καί Θεόπτης Μωϋσῆς πὴν φωνὴ τοῦ πενθεροῦ του, Ἰσθόρ.

β) Ὁ Προφητᾶναξ Δαυΐδ, πὴν Φωνὴ τοῦ ὑπῆρέτη του.

γ) Ἡ ΣΤ΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, πὴν φωνὴ τοῦ ἁγίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολο-
γητοῦ.

δ) Ὁ Πατριάρχης Κων/λεως Ταράσιος, πὴν Φωνὴ τοῦ ἁγίου Θεοδώρου τοῦ
Στουδίτου.

ε) Τὰ πρῶτα καί πῶς ἔνδοξα Τάγματα τῶν Ἀγγέλων πὴν φωνὴ τοῦ Ἀρχαγγέ-
λου Μιχαήλ, «Στῶμεν καλῶς, στῶμεν μετὰ φόβου» καί ἄλλα πολλὰ.

ΣΤΩΜΕΝ, λοιπόν, ΚΑΛΩΣ, Μακαριώτατε καί Ἅγιοι Συνοδικοί, ΣΤΩΜΕΝ
ΜΕΤΑ ΦΟΒΟΥ.

«Θερμῶς σᾶς ἰκετεύομεν καί σᾶς παρακαλοῦμεν. Ἀναθεωρήσατε αὐτὴν πὴν
ἀπόφασιν πού ΚΑΤΑΣΚΑΝΔΑΛΙΣΕ καί ΝΤΡΟΠΙΑΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ πραγματι-
κὰ ΠΙΣΤΟΥΣ, πρὶν εἶναι ΠΟΛΥ ΑΡΓΑ... Σταθεῖτε εἰς τὸ ὕψος τῶν περιστάσεων
καί μὴν δειλιάσετε πρό οὐδενός. Φερθεῖτε ἀντάξια τῶν Ἁγίων Πατέρων καί προ-
κατόχων σας. Σταθεῖτε ἐκεῖ πού σᾶς θέλει ὁ πιστός λαός σας. Ἐνθυμηθεῖτε τόν
ἀείμνηστο Ἀρχιεπίσκοπο Σεραφεῖμ, καί ὑψῶστε στεντορεῖως πὴν φωνὴν, λέγο-
ντας, ὅπως ἐκεῖνος, «ΟΣΟ ΖΩ ΕΓΩ Ο ΠΑΠΑΣ ΔΕΝ ΘΑ ΠΑΤΗΣΕΙ ΤΑ ΠΟΔΙΑ
ΤΟΥ ΣΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΕΛΛΑΔΑ ΜΑΣ». Μὴν ἀφήσετε κάποιες φωνές, ἐντός
ἢ ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας, νά σᾶς ἐπηρεάσουν.

Ἡ Ἱστορία περιμένει καί θά σᾶς καταγράψει ἢ ὡς Διαδόχους καί ἀντάξιους
μιμητές τῶν Ἁγίων, Μ. Φωτίου, Μ. Κηρουλλαρίου, Γρηγορίου Παλαμᾶ, Μάρκου
τοῦ Εὐγενικοῦ, Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ, ἢ ὡς ἀνάξιους διαδόχους των καί ζηλώσα-
ντας δόξαν Βελησσαρίου.

Εὐχόμεθα τὸ Πανάγιον Πνεῦμα, νά φωτίσῃ ὅλους Ὑμᾶς, ὅπως ἀναθεωρήση-
τε πὴν ἀπαράδεκτὴν αὐτὴν καί αἰτίαν μεγάλου σκανδάλου, ἀπόφασιν, περὶ τῆς
ἐλεύσεως τοῦ ΑἰΡΕΣΙΑΡΧΟΥ, ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ καί ΚΑΤΗΡΑΜΕΝΟΥ ΠΑΠΑ,
μῆπως, ἔστω καί σὸ παρά πέντε, μᾶς λυπηθῇ ὁ Θεός καί μᾶς συγχωρήσῃ, ΠΡΙΝ
γίνει κανένα ΜΕΓΑΛΟ ΚΑΚΟ, πού θά γίνη, ἐάν τελικῶς παῖσει διὰ ΠΡΩΤΗ

ΦΟΡΑ τὰ ἀκάθαρτα καὶ αἰμοσταγῆ πόδια του, σπὴν ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΕΛΛΑΔΑ ΜΑΣ,
ὁ ΠΑΠΑΣ, τὸ Θηρίον αὐτὸ τῆς ἸΑποκαλύψεως.

Εἶθε νὰ διαφευσθῶμεν. ΑΜΗΝ. ΓΕΝΟΙΤΟ.

Μετὰ Σεβασμοῦ καὶ ἸΕκτιμήσεως
ἸΑσπαζόμενος τὴν ἸΥμετέραν Δεξιάν

ἸΟ Καθηγούμενος
π. Μάξιμος Μοναχὸς ἸΑγιορείτης

(Βλέπε Περιοδικὸν «Ἡ ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΚΟΣΜΑ» Τεύχος 8 Μάρτιος 2001 καὶ Βιβλίον «Ἡ ἸΑντίθεσις μας διὰ τὸν ἐρχομὸν τοῦ Πάπα εἰς τὴν ἸΟρθόδοξον ἸΕλλάδα» Μαξίμου Μοναχοῦ, Καθηγουμένου. ἸΑθῆναι 2003)

Αὐτὰ λοιπὸν γράφαμε τὸ 2001. Δυστυχῶς δέν διαφευσθήκαμε καὶ τὸ ΜΕΓΑΛΟ αὐτὸ κακὸ πού μεγαλύτερο δέν γίνεται οὔτε ὑπάρχει, θὰ μᾶς βρεῖ ὅπως ξεκάθαρα φαίνεται μέσα ἀπὸ τὸ βιβλίον μας, σέ λίγα χρόνια, τὸ 2015...

Κλείνοντας τὸ παρὸν κεφάλαιον μέ ὅλα αὐτὰ τὰ τόσο σπουδαῖα καὶ ἀποκαλυπτικά γεγονότα καὶ ἡμερομηνίες πού ἀφοροῦν τοὺς «ΕΠΤΑ ΚΑΙΡΟΥΣ» τοῦ Προφήτου Δανιήλ καὶ καλύπτουν μία μεγάλη Περίοδο 2.555 χρόνων (605-1948) μία μικρὴ 70 χρόνων (1948-2018) καὶ μία μικρότερη 7 χρόνων (2012-2018) πού ἀποδεικνύουν γιὰ πολλοσπὴ φορά τὴν ἸΑπειρην Πανσοφία καὶ ἸΑγάπη τοῦ Μεγάλου Θεοῦ μας γιὰ τὸ πλάσμα Του, καθὼς καὶ τὸ ὅτι τὰ πάντα ἐδημιουργήθησαν, συντηροῦνται, προνοοῦνται, ἐλέγχονται καὶ καθοδηγοῦνται ἀπὸ τὸν Πατέρα, διὰ τοῦ Υἱοῦ, ἐν ἸΑγίῳ Πνεύματι, τὸ μόνο πού θὰ ἤθελα νὰ ἀναφωνήσω εἶναι:

*«Τίς Θεὸς Μέγας ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν.
Cύ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν ὁ ποιῶν θαυμάσια μόνος»*

*«Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου Κύριε·
πάντα ἐν Cοφία ἐποίησας».*

Κεφάλαιον

15

Η ΕΜΦΑΝΙΣΙΣ ΚΑΙ ΔΙΑΔΟΧΙΣ ΤΟΥ ΑΡΙΘΜΟΥ «666»

«Καὶ ποιεῖ πάντα, τοὺς μικροὺς καὶ τοὺς μεγάλους, καὶ τοὺς πλουσίους καὶ τοὺς πτωχοὺς, καὶ τοὺς ἐλευθέρους καὶ τοὺς δούλους, ἵνα δώσωσιν αὐτοῖς χάραγμα ἐπὶ τῆς χειρὸς αὐτῶν τῆς δεξιᾶς ἢ ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν, καὶ ἵνα μή τις δύνηται ἀγοράσαι ἢ πωλῆσαι εἰ μὴ ὁ ἔχων τὸ χάραγμα, τὸ ὄνομα τοῦ θηρίου ἢ τὸν ἀριθμὸν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ. Ὡδε ἡ σοφία ἐστίν· ὁ ἔχων νοῦν ψηφισάτω τὸν ἀριθμὸν τοῦ θηρίου· ἀριθμὸς γὰρ ἀνθρώπου ἐστί· καὶ ὁ ἀριθμὸς αὐτοῦ χξς'».

(Ἀποκ. ιγ', 16-18)

Από τὰ πλέον σημαντικά καὶ καθοριστικά «ΣΗΜΕΙΑ τῶν ΚΑΙΡΩΝ» εἶναι καὶ ἡ ἐμφάνισις τοῦ ἀριθμοῦ «666». Πολλὰ ἔχουν γραφεῖ καὶ ἀκουστεῖ γύρω ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ αὐτόν «666» ἐκ τῶν ὁποίων ἄλλα ἀληθεύουν καὶ ἄλλα ὄχι, ἄλλα ἔχουν κάποια δόση ἀληθείας καὶ ἄλλα εἶναι μύθοι καὶ παραμύθια.

Ἐμεῖς, μέ τῆ βοήθεια τοῦ Θεοῦ καὶ ἀκολουθώντας τὰ φωτισμένα κείμενα τῶν Ἁγίων Πατέρων μας, θά προσπαθήσουμε τό κατά δύναμιν, νά παρουσιάσουμε πὴν ὅλη ἀλήθεια γύρω ἀπὸ τὸν τόσο «μυστηριώδη», περίεργο, πολυσυζητημένο καὶ ξακουστό ἀριθμὸ «666».

Ἐάν ἀνατρέξουμε εἰς τό ἐγγύς ἢ εἰς τό ἀπώτερον παρελθόν θά διαπιστώσουμε ὅτι ὁ ἀριθμός αὐτός, «χξς´=666», πρὶν μερικές δεκαετίες ὄχι μόνο δέν ὑπῆρχε πουθενά, ὄχι μόνο δέν εἶχε κᾶν ἐμφανιστεῖ σέ οἰανδήποτε μορφή σέ καμμιά χώρα τοῦ κόσμου, ἀλλά καί ἦταν ἄγνωστος σιούς περισσοτέρους. Σχεδόν κανεῖς, δέν ἤξερε τίποτε γι' αὐτόν τόν ἀριθμό.

Καί ξαφνικά, ἐδῶ καί 30 χρόνια περίπου, ἄρχισε νά ἐμφανίζεται καί νά κυκλοφορεῖ παγκοσμίως καί ὅλοι νά συζητᾶνε, θετικά ἢ ἀρνητικά δέν ἔχει σημασία, γιά τόν ἀριθμό αὐτόν.

Δέν εἶναι λοιπόν πολύ περίεργο, πῶς ξαφνικά τά τελευταῖα χρόνια, ὁ ἀριθμός αὐτός ἐμφανίζεται παντοῦ καί ἔχει κατακλύσει τά πάντα; Γιά ποιόν λόγο καί αἰτία; Πῶς ἔτσι ξαφνικά; Εἶναι ἀπλή σύμπτωση; Ἔτυχε; Ἦ εἶναι σκόπιμο καί μεθοδευμένο; Τί ἀπ' ὅλα αὐτά συμβαίνει; Ἄς ἴδωμεν.

ἘΟ τυχαῖος καί ἀφηρημένος ἀριθμός

Κατ' ἀρχάς νά ποῦμε, ὅτι δέν ἔχουμε τίποτε ἀπολύτως, μέ τόν ἀπλό, ἀφηρημένο καί τυχαῖο ἀριθμόν 666.

Ἐνα παράδειγμα:

Εἴμαστε σέ μία δημόσια ὑπηρεσία, γιά κάποιες προσωπικές μας ὑποθέσεις, πού στεγάζεται μέσα σ' ἕνα 10ώροφο μεγάλο κτίριο πού ὁ κάθε ὄροφος ἔχει 100 γραφεῖα. Ἐφοῦ ἐπισκεφθοῦμε τό ὑπ' ἀριθμ. 323 γραφεῖο στόν 3^ο ὄροφο γιά πίν ὑπόθεσή μας, αὐτοῖ σπή συνέχεια μᾶς παραπέμπουν στόν 8^ο ὄροφο καί στό ὑπ' ἀριθμ. 847, καί σπή συνέχεια, γιά νά ὀλοκληρώσουμε πίν ὑπόθεσή μας, στόν 6^ο ὄροφο καί στό ὑπ' ἀριθμ. 666 γραφεῖο.

Τί θά κάνουμε; Δέν θά πᾶμε στό συγκεκριμένο γραφεῖο ἐπειδή ἔτυχε νά ἔχει τόν αὔξοντα ἀριθμό 666; Φυσικά καί θά πᾶμε.

Ἐάν ἀκόμη τόν συναντήσουμε, ὡς ἀποτέλεσμα, σέ μία ὀποιαδήποτε μαθηματική πράξη προσθέσεως, ἀφαιρέσεως, πολλαπλασιασμοῦ ἢ διαιρέσεως ἢ ὡς ἀριθμό σέ κάποια πολυκατοικία πού ἢ προηγούμενη φέρει τόν ἀριθμόν 664, καί ἢ ἐπόμενη φέρει τόν ἀριθμόν 668, ἢ σέ κάποιο δημόσιο ἢ προσωπικό μας ἔγγραφο, μέ αὔξοντα ἀριθμό τό 666, δέν ὑπάρχει κανένα πρόβλημα.

Ἐάν ἐπίσης τόν συναντήσουμε εἰς τὴν ἀρίθμηση ἑνὸς βιβλίου ὡς αὐξο-
ντα ἀριθμὸ σελίδος 663, 664, 665, 666, 667, 668 καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, πάλι
δέν ὑπάρχει κανένα πρόβλημα καὶ φυσικά δέν θά σχίσουμε ἢ δέν θά πετά-
ξουμε τὸ βιβλίον ἐπειδὴ ἔχει μέσα καὶ τὴ σελίδα μὲ τὸν ἀριθμὸ 666.

Ἔτσι λοιπὸν ὁ τυχαῖος, ἀφηρημένος, ἀόριστος, αὐξων ἀριθμὸς 666 δέν
μᾶς ἀπασχολεῖ καθόλου, οὔτε καὶ μᾶς ἐνδιαφέρει διότι, οὔτε δεισιδαίμο-
νες εἴμεθα, οὔτε προληπτικοί, οὔτε ἀνόητοι, οὔτε παιδιά γιὰ νὰ μᾶς τρομά-
ξουν μὲ «μορμολύκεια» καὶ τέρατα.

Ἄσσυγκεκριμένος καὶ συμβολοποιημένος ἀριθμὸς «666»

Ὄταν ὅμως κάποιος ἢ κάποιοι λαμβάνουν τὸν ἀριθμὸν 666 καὶ τὸν
κάνουν ἔμβλημα καὶ σύμβολο τους, τὸν ἀπολυτοποιοῦν καὶ τὸν ἐπιφορτί-
ζουν μὲ ἰδιαίτερο νόημα, τότε πλέον παύει νὰ εἶναι ἕνας ἀπλὸς, τυχαῖος
καὶ ἀφηρημένος ἀριθμὸς καὶ γίνεται, ὄχι τυχαῖος ἀλλὰ, συγκεκριμένος καὶ
συμβολοποιημένος ἀριθμὸς, προσλαμβάνοντας ἰδιαίτερη ἀξία ἢ ἀπαξία καὶ
σημασία καὶ τότε τὰ πράγματα ἀλλάζουν.

Σάν ἔμβλημα καὶ σύμβολο, «φορτίζεται» μὲ εἰδικές ἔννοιες, ἐκφράζει
πλέον κάποιες ἰδέες, ἰδεολογίες, πιστεύω, ἀξίες κ.λπ., ὅπως ἰδεολογίες καὶ
πιστεύω ἐκφράζουν ὅλα τὰ σύμβολα, ἔμβλήματα καὶ σφραγίδες στὴ σημε-
ρινή μας ἐποχή, ὅπως π.χ. τὰ σύμβολα καὶ οἱ σφραγίδες τῶν διαφόρων
πολιτικῶν κομμάτων, ὑπουργείων, δημοσίων ὑπηρεσιῶν, διαφόρων φορέων,
συλλόγων, σωματείων, ἀλλὰ καὶ πολλῶν φυσικῶν προσώπων καὶ ἰδιωτῶν.

Ὄταν λοιπὸν τὸν συναντᾶμε τυχαῖα, ὅπουδήποτε ἀφηρημένα, μᾶς εἶναι
ἀδιάφορος.

Ἀπὸ τὴ στιγμή ὅμως πού γίνεται Σύμβολο-Ἐμβλημα καὶ τὸν χρησιμο-
ποιοῦν παντοῦ ὡς τέτοιο, τότε παύει νὰ εἶναι ἀδιάφορος καὶ ἀποκτᾶ τούς
συμβολισμούς καὶ τὰ νοήματα πού περιλαμβάνει καὶ περικλείει μέσα του ὁ
ἀριθμὸς «666», σάν σύμβολο-ἔμβλημα τοῦ Ἄντιχρίστου, σὲ ὅποια μορφή
καὶ ἐάν εὑρίσκεται αὐτὸ ἐντυπν, ἠλεκτρονική, ψηφιακή, μὲ ἀριθμούς, μὲ
γράμματα, μὲ σύμβολα, μὲ γραμμοῦλες ὅπως στὸ σύστημα «BAR CODE», ἢ
δέν ξεύρω σὲ ποία ἄλλη μορφή γνωστὴ ἢ ἄγνωστη αὐτὴν τὴ στιγμή, εἶναι τὸ

ἔμβλημα καί τό σύμβολο τοῦ Ἐντιχρίστου, πού μέ αὐτό θά σφραγίσει ὄσους τόν δεχθοῦν, σύμφωνα μέ τήν Ἁγία Γραφή καί τούς Ἁγίους Πατέρας μας.

Μπορεῖ -ἀκόμη- νά μήν ἔχει ἐμφανιστεῖ ὁ Ἐντίχριστος, ἀλλά αὐτόν ἐκφράζει, αὐτόν σημαίνει, αὐτόν ὑποδεικνύει.

Μᾶς τό ἔχει ἐπισημάνει ὁ Θεός καί οἱ Ἁγιοί Του ἐδῶ καί χιλιάδες χρόνια.

Τί συμβολίζει ὁ ἀριθμός «666»

Τί εἶναι ὅμως ὁ ἀριθμός 666; Καί τί συμβολίζει; Ἐπό ποῦ «ξεφύτρωσε»; Ποιός τόν ἀναφέρει, καί ποῦ;

Τόν ἀριθμό αὐτόν τόν συναντᾶμε ἀπό τήν Παλαιά ἀκόμη Διαθήκη, στό Γ΄ Βασιλειῶν καί στό Β΄ Παραλειπομένων. Ἐκεῖ βλέπουμε ὅτι ὁ Βασιλεὺς Σολομών εἶχε καθιερώσει, ὡς ἐπίσιο φόρο στοὺς Ἑβραίους, τό ποσό τῶν 666 χρυσῶν ταλάντων. «Καί ἦν ὁ σταθμὸς τοῦ χρυσοῦ τοῦ ἐλληλυθότος τῶν Καλωμῶν ἐν ἐνιαυτῶ ἐνὶ ἑξακόσια καὶ ἐξήκονταἕξ τάλαντα χρυσοῦ...» (Γ΄ Βασ. 1΄, 14 & Β΄ Παρ. 9΄, 13).

Σίγουρα δέν θά εἶναι τυχαῖο. Γιατί ὁ Σολομών νά διαλέξει τόν ἀριθμόν 666 καί ὄχι ἓνα ὁποιοδήποτε ἄλλο νούμερο. Σημειωτέον ὅτι ὁ Σολομών, γιά μεγάλη περίοδο τῆς ζωῆς του, ὄχι μόνον εἶχε ξεφύγει ἀπό τό δρόμο τοῦ Θεοῦ, ἀλλά εἶχε ἀναμειχθεῖ καί μνηθεῖ σέ μαγεῖες καί διάφορες σατανιστικές τελετές, γράφοντας μάλιστα καί τό γνωστό βιβλίο τῆς μαγείας, «Σολομωνική».

Ἄλλά ὁ ἀριθμός 666 ὑπάρχει, κυρίως, καταγεγραμμένος μέσα σπὴν Ἐποκάλυψη τοῦ Ἰωάννου καί συγκεκριμένα στό 13^ο Κεφάλαιο.

Λέγει ἐκεῖ ὁ Ἰωάννης:

«Καὶ ποιεῖ πάντας, τοὺς μικροὺς καὶ τοὺς μεγάλους, καὶ τοὺς πλουσίους καὶ τοὺς πτωχοὺς, καὶ τοὺς ἐλευθέρους καὶ τοὺς δούλους, ἵνα δώσωσιν αὐτοῖς χάραγμα ἐπὶ τῆς χειρὸς αὐτῶν τῆς δεξιᾶς ἢ ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν, καὶ ἵνα μή τις δύνηται ἀγοράσαι ἢ πωλῆσαι εἰ μὴ ὁ ἔχων τὸ χάραγμα, τὸ ὄνομα τοῦ θηρίου ἢ τὸν ἀριθμὸν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ. Ὡδε ἡ σοφία ἐστίν· ὁ ἔχων νοῦν ψηφισάτω τὸν ἀριθμὸν τοῦ θηρίου· ἀριθμὸς γὰρ ἀνθρώπου ἐστίν· καὶ ὁ ἀριθμὸς αὐτοῦ χξς΄».

(Ἐποκ. 13΄, 16-18)

Δηλαδή:

«Παρασύρει δέ και πείθει όλους, τους μικρούς και τους μεγάλους, τους πλουσίους και τους πτωχούς, τους ελευθέρους και τους δούλους, να προσκυνήσουν τό είδωλον και να ύποταχθούν εις τό θηρίον και να τους δώσουν ανεξάλειπτον χαραγμένην σφραγίδα εις τό δεξι των χέρι και εις τά μέτωπά των, όπως γίνεται μέ τους δούλους, (διά να διαλαλούν έτσι τήν ισόβιον ύποταγήν των εις τό θηρίον). Και διά να θλίψη και ταλαιπωρήση τους Χριστιανούς, πειθαναγκάζει, κανείς να μή ήμπορη να αγοράση ή πωλήση, εκτός εκείνων που έχουν τό χάραγμα και τήν σφραγίδα του θηρίου, ή οποία σφραγίς είναι τό όνομα του θηρίου ή ό αριθμός, που συμβολίζουν τά γράμματα του ονόματός του. Έδω είναι ή θεία σοφία εκείνος που έχει φωτισμένον και καθαρόν νούν ως ύπολογίση τό σύνολον των αριθμών, που συμβολίζουν τά γράμματα του ονόματός του. Διότι είναι αριθμός ονόματος ανθρώπου. Και ό αριθμός αυτός, που βγαίνει, από τήν άθροισιν των γραμμάτων λαμβανομένων ως αριθμών, κατά τό ελληνικόν σύστημα, είναι έξακόσια εξήκοντα έξ ή χξστ'. Είναι δέ τό όνομα του 'Αντιχρίστου». (**Αποκ. ιγ', 16-18**)

Βλέπουμε λοιπόν έδω, ότι ό Ευαγγελιστής 'Ιωάννης μας αναφέρει σαφέστατα ότι ό αριθμός χξς'=666, είναι ό αριθμός του ονόματος του 'Αντιχρίστου. Εάν δηλαδή πάρουμε τό όνομα του 'Αντιχρίστου και τό αντίστοιχίσουμε-μετατρέψουμε σε αριθμούς, τό άθροισμα των αριθμών του ονόματός του, θά βγάξει τόν αριθμό 666. Και αυτός ό συγκεκριμένος πλέον και άπολυτοποιημένος αριθμός 666, θά συμβολίζει και θά παραπέμπει στον 'Αντίχριστο, ως έμβλημα-σύμβολο-σφραγίδα του. Και μέ αυτό τό έμβλημα-σύμβολο-σφραγίδα του, θά θελήσει να δώσει τό χάραγμα που αναφέρει ή 'Αποκάλυψις στό ΙΓ' κεφάλαιο, σε όλους τους ανθρώπους τής γής, προκειμένου να τους κάνει δικούς του, δούλους του, ύπηκόους του.

‘Η χρῆσις τοῦ «666» καὶ ἡ διάδοσίς του

‘Ο αριθμός αυτός «χξς'=666», όπως ήδη είπαμε, δέν υπήρχε πουθενά στό παρελθόν, πρό 30 περίπου έτών, αλλά εμφανίζεται μετά στό προσκήνιο και μάλιστα σήμερα έχει παγκόσμια ισχύ και εφαρμογή.

Στίν αρχή, ξεκίνησε μέ πίν άπλή του μορφή, σαν άραβικός αριθμός «666», επάνω σε διάφορα είδη και αντικείμενα.

Μετά, σάν γραμμικός κώδικας κάποιων προϊόντων, σέ όρισμένες κώρες.

Στή συνέχεια, προστέθησαν καί άλλα προϊόντα καί άλλα αντικείμενα καί άλλες κώρες καί τέλος σήμερα, δέν ύπάρχει, σχεδόν, ούτε ένα προϊόν καί αντικείμενο, σέ καμμία χώρα του κόσμου, όπως θά δείτε στό 21^ο κεφάλαιο του βιβλίου μας, πού νά μίν έχει επάνω του τόν γραμμικό αυτόν κώδικα «bar code», πού σίγουρα χρησιμοποιει σάν πρόθεμα-μπάρες ασφαλείας τόν αριθμό «666». (Βλέπε ηλεκτρονικές μελέτες ειδικών επιστημόνων «Στή Δύση τής Έλευθερίας», σελ. 67-82. Άλλά καί τήν εκπομπή «ΑΘΕΑΤΟΣ ΚΟΣΜΟΣ» στό ALTER 28/2/06 όπου πολλοί ηλεκτρονικοί, έβεβαίωσαν τή χρήση του αριθμού «666» στόν γραμμικό κώδικα).

Τό τοποθέτησαν ακόμα σέ ψάρια καί σέ ζώα, δήθεν γιά τό καλό τους, γιά νά παρακολουθοούν έρευνητικά τή συμπεριφορά τους, τίς μεταναστεύσεις τους, τήν υγεία τους κ.λπ., γιά νά μίν τά κλέβουν, γιά νά μή χάνονται, γιά νά μίν τά αφήνουν αδέσποτα (ψηφίστηκε μάλιστα καί σχετικός νόμος από τή Βουλή των Έλλήνων (ΦΕΚ 191, Τεύχος Α΄, 29.07.2003 Ν. 3170/2003).

Τό τοποθέτησαν σέ διάφορα δημόσια καί ιδιωτικά έγγραφα, λογαριασμούς, σέ προσωπικά έγγραφα, πιστωτικές κάρτες, κάρτες υγείας, ταυτότητες, διαβατήρια, στά αυτοκίνητά μας, στά κατοικίδια ζώα μας.

Στήν αρχή, ξεκίνησαν από τά άψυχα. Μετά, πήγαν στά έμψυχα άλογα ζώα, καί στή συνέχεια, θά έλθουν στά έμψυχα έλλογα ζώα, στόν άνθρωπο, αφού αυτός είναι ό τελικός στόχος καί αποδέκτης του σφραγίσματος μέ τόν αριθμό «666». Σέ πειραματικό στάδιο βέβαια, καί αυτό έχει ήδη γίνει.

Έχει τοποθετηθεί λοιπόν παντού, σέ διάφορες μορφές, εκτός άκόμη από τόν άνθρωπο.

Ένδεικτικά μόνο αναφέρω, από τό βιβλίο «Πότε θά γίνει ή Δευτέρα Παρουσία του Κυρίου μας» σελ. 244, του Άρχ. Νεκταρίου Μουλατσιώτη, μερικές περιπτώσεις εμφάνισης, τοποθετήσεως, κυκλοφορίας του δυσώ- νυμου αυτού αριθμού 666 πού καθημερινά γενικεύεται.

α΄) Ό κωδικός της Διεθνούς Τραπέζης είναι ό 666.

β΄) Οί πιστωτικές κάρτες πού εκδίδει ή Έθνική Τράπεζα τής Αυστραλίας έχουν πάνω τους τόν 666.

- γ') Στην επίσημη επαναλειτουργία της διώρυγας του Σουέζ, ο Αιγύπτιος πρόεδρος Α. Σαντὰτ επέβαινε στη ναυαρχίδα της χώρας του, που είχε στην πλήρη γραμμένο με μεγάλα, εμφανή ψηφία, το 666.
- δ') Τα κεντρικά κομπούτερ των εταιριών Sears, Belk, Montgomery Ward και C. Penny, (αμερικάνικες αλυσίδες πολυκαταστημάτων), προτάσσουν στις συναλλαγές τους το 666, σαν απαραίτητο στοιχείο για τα προγράμματα που χρησιμοποιούν.
- ε') Το σύστημα κομπούτερ της εταιρίας Olivetti, χρησιμοποιεί αριθμούς επεξεργασίας που αρχίζουν με 666.
- ς') Πλακίδια δαπέδου της εταιρείας Armstrong έχουν σαν κωδικό τους το 666-13.
- ζ') Αντρικά πουκάμισα που κατασκευάστηκαν στην κομμουνιστική Κίνα, έχουν σήμα κατατεθέν στην étικέτα τους, το 666.
- η') Παπούτσια που κατασκευάστηκαν στην Ίταλία, έχουν σήμα κατατεθέν το 666.
- θ') Οί εργαζόμενοι στην έφορία καπνοῦ, ποτῶν καὶ ὄπλων στις ΗΠΑ, φοροῦν ἓνα ἔμβλημα που ἔχει πάνω του, καθαρά, το 666.
- ι') Ὁ ἀριθμὸς τοῦ τμήματος τῶν ὑπαλλήλων, για τὴν κεντρικὴ περίθαλψη τῶν μελῶν τῆς ὁμοσπονδιακῆς κυβερνήσεως τῶν ΗΠΑ, εἶναι ὁ 666.
- ια') Τὸ ἔμβλημα που φοροῦσαν οἱ ἄνδρες ἀσφαλείας τοῦ τ. Προέδρου Τ. Κάρτερ, εἶχε πάνω του τὸ 666.
- ιβ') Ἡ έφορία τῶν ΗΠΑ ἀπὸ τὸ 1977 ἀπαιτεῖ τὸ πρόθεμα 666 για πάρα πολλοὺς τύπους δηλώσεων π.χ. ἡ δήλωση για ἀναπηρία εἶναι 666,3 ἐνῶ για τὸ θάνατο 666,4 κ.ο.κ.
- ιγ') Λαχεῖα που κυκλοφόρησαν στὸ Ἰσραήλ (Μάρτιος 1981), ἔφεραν τὸν κωδικὸ ἀριθμὸ 666 ἐπάνω τους, ἐνῶ μιὰ διαφήμιση ἐνὸς διαγωνισμοῦ σὲ ἑβραϊκὴ ἐθνικὴ κλίμακα εἶχε τίτλο:
«Ξεσκεπάστε τὸ 666 καὶ κερδίστε!»
Τὸν διαγωνισμὸ τοῦτον τὸν διύθυσε καὶ τὸν ὑποστήριξε τὸ Ὑπουργεῖον Παιδείας τοῦ Ἰσραήλ. Αὐτὴ ἡ διαφήμιση δημοσιεύτηκε στὴν ἔφημερίδα «Jerusalem Post», στίς 25-11-1980.

- ιδ') Ἡ πιστωτικὴ κάρτα τηλεφωνικῆς ἐταιρίας, στὶς κεντρικὲς πολιτεῖες τῶν ΗΠΑ, ἔχει κωδικὸ 666.
- ιε') Οἱ ἐτικέτες προσδιορισμοῦ ὄλων τῶν ξένων ἐξαρτημάτων ποὺ κατασκευάζονται στὴν Ἰαπωνία, γιὰ λογαριασμὸ τῆς ἐταιρίας Caterpillar Co, Neotia III, περιέχουν τὸν ἀριθμὸ 666.
- ισ') Γάντια ἐργασίας ποὺ κατασκευάστηκαν ἀπὸ τὴν Boss Glove Co, ἔχουν σφραγίδα τὸ 666.
- ιζ') Ἡ ἐταιρία ἐτοιμῶν ἐνδυμάτων Mc Gregor παρουσίασε μιὰ κολλέξιὸν γιὰ ἄνδρες, τὴν 666.
- ιη') Ἐνα τελειοποιημένο λίπασμα τῆς ἐταιρίας Scotty εἶναι τὸ 666.
- ιθ') Ἡ Crows Hybrid Corn Corp of Nevada προσφέρει τοὺς σπόρους καλαμποκιοῦ μάρκας 666, σὰν τὸν σπόρο ὑβρίδιο μὲ τὴν μεγαλύτερη παραγωγὴ.
- κ') Οἱ κάρτες προσκλήσεως γιὰ κατάταξη στὸν στρατὸ τῶν ΗΠΑ ἔχουν ἐπάνω τους τὸ 666.
- κα') Οἱ κάρτες ἀπεριορίστων διαδρομῶν τοῦ ΟΑΣ στὴν Ἑλλάδα παλαιότερα εἶχαν ἐπάνω τους τὸ 666.
- κβ') Τὸ νούμερο κλήσεως τῆς τηλεφωνήτριας γιὰ τηλεφωνήματα ἐξωτερικοῦ ἀπὸ τὸ Ἰσραήλ, εἶναι τὸ 666.
- κγ') Ἀρκετὰ αὐτοκίνητα στὴν Ἱερουσαλήμ ἔχουν στὶς πινακίδες τους τὸ πρόθεμα 666.
- κδ') Ἐνας δίσκος ποὺ κυκλοφόρησε ἀπὸ τὸ συγκρότημα μουσικῆς ρόκ, Black Sabbath (=Τὸ μαῦρο Σάββατο!) ἔχει τίτλο 666 καὶ τὰ μέλη του ἔχουν δηλώσει πὼς εἶναι σατανολάτρες.
- κε') Ἡ ρουλέτα. Ἐχει τὰ νούμερα ἀπὸ τὸ μηδέν (0) ἕως τὸ 36.
Ἐάν τὰ προσθέσουμε ὅλα, ἀπὸ τὸ 1-36, τότε θὰ ἔχουμε σύνολο, τὸν ἀριθμὸ 666!

Τυχαῖα λοιπόν, ἄραγε, εἶναι ὅλα αὐτά; Μόνο ἀφελεῖς καὶ ἀνόητοι, μποροῦν νὰ πιστέψουν ὅτι αὐτὸ συμβαίνει τυχαῖα.

Καί μετὰ ἀπὸ ὅλα αὐτά, θέλουν νὰ μᾶς πείσουν ὅτι δέν «τρέχει» τίποτα. Δέν συμβαίνει ἀπολύτως τίποτα. Ὅτι ὅλα αὐτά, εἶναι παραμύθια τῆς Χαλιμάς. Ὅτι εἴμεθα ὑπερβολικοί, «φαντασιόπληκτοι» καὶ πολλὰ ἄλλα.

Δέν πειράζει, ἄς λένε ὅ,τι θέλουν, αὐτοί κάνουν τί δουλειά τους καί ἐμεῖς τί δική μας. Ὅπως δικαιωθήκαμε σέ ὅλα τὰ προηγούμενα, ἔτσι, πολύ σύντομα θά δικαιωθοῦμε καί σ' ὅλα αὐτά.

Βέβαια, τό θέμα δέν εἶναι ἡ δικαίωσις, ἐάν θά δικαιωθοῦμε ἢ ὄχι, αὐτό καθόλου σημασία δέν ἔχει, ἀλλά τό θέμα εἶναι, γι' αὐτό καί γράφουμε αὐτό τό βιβλίο, νά προλάβουμε καί νά μπορέσουμε νά ἐνημερώσουμε, καί νά ἀφυπνίσουμε ὅσο γίνεται περισσότερους ἀδελφούς μας, γιά νά μὴν πιστοῦν στόν ὕπνο ἀπό τὰ δίκτυα καί τὰ πλοκάμια τοῦ Ἐντιχρίστου καί τῶν ὀργάνων του.

Νά ἀφυπνισθοῦν, γιά νά προλάβουν νά προετοιμασθοῦν, γιά ὅλα τὰ ἐπερχόμενα δεινά. Νά μὴν σφραγιστοῦν. Νά μὴν προσκυνήσουν τόν Ἐντίχριστον καί χάσουν τήν αἰώνια ψυχή τους, ὅπως λέγει καί ὁ Ἅγιος Ἐφραίμ:

«Διότι ἐάν εὐρεθῇ ἄνθρωπος ν' ἀδιαφορῇ ὀλίγον, εὐκόλα πολιορκεῖται καί γίνεται αἰχμάλωτος τοῦ δράκοντος τοῦ πονηροῦ καί δολίου, καί ὁ τοιοῦτος εὐρίσκεται ἀσυγχώρητος εἰς τήν κρίσιν, διότι ἐπίστευσεν εἰς τόν Τύραννον ἐκουσίως».^[68] (**Ἅγιου Ἐφραίμ τοῦ Σύρου**)

Αὐτά, καί μόνον αὐτά, ἔχουν σημασία καί τίποτε ἄλλο.

Ἡ χρήση τοῦ 18ψήφιου ἀριθμοῦ ΕΚΑΜ ἀπό ὄλους τούς ἀνθρώπους τῆς γῆς

Τυχαῖο ὅμως δέν εἶναι, πού ὁ ἀριθμός αὐτός τοποθετήθηκε καί σάν κωδικός κλειδί στόν 18ψήφιο ἀριθμό, πού πρόκειται νά πάρει σέ λίγο ὁ κάθε ἄνθρωπος ἐπί τῆς γῆς, καί θά εἶναι μοναδικός γιά τόν καθένα.

Χωρίς αὐτόν τόν 18ψήφιο ἐνιαῖο κωδικό ἀριθμό μητρώου (ΕΚΑΜ), ὁ ὁποῖος βάσει τῆς παγκοσμιοποιήσεως σύντομα θ' ἀρχίσει νά ἐφαρμόζεται ἀπό τήν ἐφορία, δέν θά μπορεῖ κανεῖς μά κανεῖς ἄνθρωπος, νά κάνει καμμία συναλλαγῆ. Σέ πρώτη φάση στό κράτος καί στήν περιοχὴ πού ζεῖ, σέ μία δεύτερη φάση σέ λίγα χρόνια, στήν Ἐνωμένη Εὐρώπη καί σέ μία τρίτη καί τελική, σ' ὀλόκληρο τόν κόσμο.

Τό «περίεργο» εἶναι ὅτι (πάλι τυχαῖο καί αὐτό;) ἔχουμε σύνολο 18 ψηφία-ἀριθμούς πού μέσα του πάλι βρίσκουμε τὰ τρία ἐξάρια $6+6+6=18$.

Καί ἐπιπλέον, καί ἐδῶ, τά πρῶτα 3 ψηφία ἀπό τά 18, περιλαμβάνουν τόν κωδικό 666 (ἔμβλημα-σύμβολο τοῦ Ἰαντιχρίστου). Ἐνῶ τά δεύτερα 3 ψηφία, θά εἶναι ὁ κωδικός τῆς χώρας-κράτους, τά 3 ἐπόμενα ψηφία, θά εἶναι ὁ κωδικός τοῦ δήμου-περιοχῆς (σχέδιο «Καποδίστριας») καί τά ἐπόμενα ἑννέα ψηφία θά εἶναι ὁ ΑΦΜ πού ἔχει σήμερα ὁ κάθε ἕνας ἀπό ἐμᾶς. Ὅλα δέ μαζί, καί τά 18 ψηφία, θά εἶναι μοναδικά γιά κάθε ἄνθρωπο ἐπί τῆς γῆς.

«Καί ποιεῖ πάντα τοὺς μικροὺς καί τοὺς μεγάλους, καί τοὺς πλουσίους καί τοὺς πτωχοὺς, καί τοὺς ἐλευθέρους καί τοὺς δούλους, ἵνα δώσουσιν αὐτοῖς χάραγμα ἐπὶ τῆς χειρὸς αὐτῶν τῆς δεξιᾶς ἢ ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν, καί ἵνα μή τις δύνηται ἀγοράσαι ἢ πωλῆσαι εἰ μή ὁ ἔχων τὸ χάραγμα, τὸ ὄνομα τοῦ θηρίου ἢ τὸν ἀριθμὸν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ. Ὡδε ἡ σοφία ἐστίν· ὁ ἔχων νοῦν ψηφισάτω τὸν ἀριθμὸν τοῦ θηρίου· ἀριθμὸς γὰρ ἀνθρώπου ἐστὶ· καί ὁ ἀριθμὸς αὐτοῦ χξς'» (ἸΑποκ. ιγ', 16-18).

Χωρίς λοιπόν τόν 18ψηφίο αὐτό ἀριθμό, τυπικά, θά εἶσαι ἀνύπαρκτος, δέν θά ὑπάρχεις γι' αὐτούς, θά εἶσαι ὁ «κανεῖς». Ἐνας ἄνθρωπος χωρίς ταυτότητα, χωρίς στοιχεῖα, χωρίς ὕπαρξη». Δέν θά μπορούν νά σέ βροῦν, σέ κανένα κομποῦτερ τοῦ κόσμου, ἐάν δέν θά ἔχεις παραλάβει τὸ χάραγμα τοῦ Ἰαντιχρίστου, τόν συγκεκριμένο αὐτό, μοναδικό ἀριθμό γιά κάθε ἄνθρωπο τῆς γῆς. Ὅποτε, θά εἶσαι περιθωριοποιημένος καί ἀποκλεισμένος κοινωνικά.

Δέν θά ἔχεις τί δυνατότητα γιά καμμία, μά καμμία συναλλαγῆ. Δέν θά μπορεῖς νά πιάσεις δουλειά καί νά διοριστεῖς στόν ἰδιωτικό ἢ δημόσιο τομέα, νά σπουδάσεις σέ κάποια σχολή ἢ πανεπιστήμιο, νά ἔχεις τὴν ἰατροφαρμακευτική σου περίθαλψη, νά ἀγοράσεις τά φάρμακά σου ἀπό ἕνα τυχαῖο φαρμακεῖο, νά πᾶς νά πληρώσεις λογαριασμούς, νά πραγματοποιήσεις ἀναλήψεις καί καταθέσεις σπὴν τράπεζα, νά ἀγοράσεις κάτι ἀπό ὅπου-δήποτε, οὔτε θά μπορεῖς νά ταξιδέψεις κάπου καί μέ μία λέξη, δέν θά μπορεῖς νά κάνεις, ἀπολύτως τίποτα.

Ὅποτε, ποιός θά εἶναι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος, εἴτε συμφωνεῖ εἴτε δέ συμφωνεῖ, εἴτε τοῦ ἀρέσει εἴτε δέν τοῦ ἀρέσει, δέν θά τρέξει νά παραλάβει ἐκούσια, μέ τί θέλησή του, αὐτόν τόν «μαγικό» ἀριθμό (χάραγμα-σφράγισμα τοῦ Ἰαντιχρίστου), προκειμένου νά μὴν ἀποκλειστεῖ κοινωνικά, νά μὴν

περιθωριοποιηθεί, αλλά ταυτόχρονα νά μπορεί νά απολαμβάνει καί ὅλα τὰ ἀγαθὰ τοῦ σύγχρονου «πολιτισμοῦ»;

Μόνον οἱ «ἔχοντες γινῶσιν» (**Ἐφραίμ τοῦ Σύρου**) καί πιστοί στόν ἀληθινό Θεό, πού γνώριζαν ὅτι ὅλα αὐτά ἦταν καταγεγραμμένα μέσα στόν αἰώνιο καί διαχρονικό λόγο τοῦ Θεοῦ, σπὴν Ἁγία Γραφή, ἀκριβῶς, γιά νά μᾶς ἐνημερώσουν καί προειδοποιήσουν γιά ὅλα αὐτά, προκειμένου νά μὴν πλανηθοῦμε καί δεχθοῦμε νά προσκυνήσουμε, ἀντὶ «πινακίου φακῆς» τόν πλάνο καί ἀπατεῶνα ψευτομεσσία καί ψευδόχριστο, τόν Ἀντίχριστο, ὁ ὁποῖος θά παρουσιαστεῖ ἐξωτερικά ὡς ἀρνίον, ἔσωθεν δέ λῦκος ὢν, μέ ἓνα προσωπεῖο καλοῦ καί γλυκοῦ ἀνθρώπου πού πονάει καί ἀγαπάει τούς ἀνθρώπους, προκειμένου, στό τέλος, νά τούς ὀδηγήσει σπὴν ἀποδοχή καί προσκύνησή του.

Καί γιά νά μὴ νομίσετε ὅτι ὑπερβάλλω, δεῖτε σᾶς παρακαλῶ, τί φοβερὰ καί ἀποκαλυπτικά ἀναφέρει ἐπίσημα, ὅχι κάποιος ὑπερβολικός ἢ «φαντασιόπληκτος» ἀπὸ ἐμᾶς, ἀλλὰ ἓνας ἄνθρωπος, ξένος πρὸς ἐμᾶς, τοῦ δικοῦ τους συστήματος, ὁ Δρ. ELDEMAN ἀπὸ τὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἑνωσι:

«Ὁ Δρ. H. Eldeman, εἰδικός καί πρόεδρος τοῦ τμήματος Στατιστικῶν ἀναλύσεων τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς, ἀνεκοίνωσε στὶς Βρυξέλλες, ὅτι προπαρασκευάζεται ἓνα σύστημα ἀπὸ ἠλεκτρονικούς ἐγκεφάλους, τὸ ὁποῖον θ' ἀσχοληθεῖ μέ προβλήματα πού ἐνδιαφέρουν ὀλόκληρη τὴν οἰκουμένη. Κατὰ τὴν συνέλευση τῶν εἰδικῶν, ἡ ὁποία ἀποτελεῖτο ἀπὸ ἐπιστήμονες, συμβούλους καί διευθυντές τμημάτων τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς, ὁ Δρ. Eldeman ἀποκάλυψε ὅτι ἐτοιμάζεται ἓνα "θηρίο" γιγαντιαίων διαστάσεων. Πρόκειται γιά ἓνα ὀλόκληρο κτιριακὸ συγκρότημα ἀπὸ τρεῖς ὀρόφους, γεμάτο ἀπὸ κατάλληλους ἠλεκτρονικούς ἐγκεφάλους, μέσα στοῦ Κέντρο τῶν κτιριακῶν συγκροτημάτων τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς.

Τὸ "τέρας" αὐτό, τῶν ἠλεκτρονικῶν ἐγκαταστάσεων, μπορεῖ νά καταγράψει καί ν' ἀναλύει τὸ παγκόσμιο ἐμπόριο. Ὁλόκληρο τὸ σύστημα πάνω στό ὁποῖο ἐργάζεται τὸ "θηρίο" τοῦτο, εἶναι σύνολο ἀριθμῶν. Κάθε ἄνθρωπος πάνω σπὴ γῆ μας θά πάρει ἓναν ἀριθμὸ δικό του. Τὸν ἀριθμὸ αὐτόν θά τὸν δώσει τὸ ἠλεκτρονικὸ αὐτὸ σύστημα γιά κάθε πολίτη καί μέ βάση αὐτόν τὸν ἀριθμὸ θά μπορεῖ κανεὶς νά ἀγοράζει καί νά πουλάει, καθὼς ἐπίσης θά μπορεῖ νά συναλλάσσεται στόν οἰκονομικὸ τομέα. Ὁ ἀριθμὸς θά εἶναι ἀόρατος καί θά μπαίνει εἴτε στό μέτωπο, εἴτε σπὴν παλάμη τοῦ ἀνθρώπινου χεριοῦ, μέ χρήση ἀκτίνων Λέιζερ. Μέ εἰδικὸ μηχανήμα θά εἶναι δυνατόν, σέ μιά στιγμή, νά διαβασθεῖ ὁ ἀριθμὸς αὐτός, ὁ ὁποῖος θά δίνεται ἐπάνω σέ μιά πλάκα μέ φωτεινούς ἀριθμούς.

‘Ο Δρ. Eldeman, πρόσθεσε ότι, μέ τί χρήση τριῶν ἑξαψηφίῶν ἀριθμῶν, μπορεῖ ὀλόκληρος ὁ πληθυσμός τῆς γῆς, νά πάρει κι’ ἕνα δικό του, ἀνεξάρτητο νού-μερο. Τό σύστημα αὐτό θά μπορούσε νά γίνει ὄργανο γιά τήν εἰρήνη τοῦ κόσμου ἢ νά χρησιμοποιηθεῖ σάν ὄπλο κάποιου παγκόσμιου δικτάτορα»^[69]

Πεῖτε μου, σᾶς παρακαλῶ, εἶναι ἢ δέν εἶναι φοβερό τό ὅτι, ὅλα αὐτά εἶναι καταγεγραμμένα σπίν ἸΑποκάλυψη πρίν 2.000 περίπου χρόνια καί πραγματοποιοῦνται στίς ἡμέρες μας, μέ μαθηματική ἀκρίβεια; Ποιός ἄλλος θά μπορούσε νά προγνῶριζει μέ τόση ἀκρίβεια τό μέλλον, παρά μόνον ὁ Θεός, πού εἶναι ὁ Δημιουργός τοῦ χρόνου καί τοῦ σύμπαντος καί προγνῶριζει τά πάντα πρίν τῆ γενέσει αὐτῶν;

Καί τί δικαιολογία μπορεῖ, πλέον, νά ὑπάρξει, ἀπό τόν ὁποιονδήποτε ἀπό ἐμᾶς, μετά ἀπό τόσες πολλές καί μεγάλες προειδοποιήσεις καί προφητεῖες τοῦ Θεοῦ μας;

Εἶναι λοιπόν καί αὐτό ἕνα μεγάλο καί ἰσχυρό «Σημεῖο τῶν Καιρῶν», ἡ ἐμφάνιση τοῦ ἀριθμοῦ 666, πού μᾶς ἐπιβεβαιώνει ὅτι ὁ ἸΑντίχριστος γεννήθηκε.

Οἱ «σοφοί» τῆς Σιών καί τό «ἱερατεῖο» του, πού τόν περιμένει, ὁ λαός του, τά ὄργανά του καί οἱ ἐπιτελεῖς του ἦταν ἀδύνατο νά κάνουν λάθος σπίν ἔλευσή του καί νά ξεκινήσουν πρίν τῆς ὥρας, ἄκαιρα, τήν διαφήμιση καί ἐπιβολή τοῦ συμβόλου-ἀριθμοῦ του, 666. Δέν εἶναι τόσο ἀνόητοι. ἸΑλλῶστε, ὅπως ἐμεῖς οἱ Χριστιανοί ἔχουμε τά δικά μας «Σημεῖα» γιά τήν Πρώτη καί Δεύτερη Παρουσία τοῦ Χριστοῦ, ἔτσι καί αὐτοί ἔχουν τά δικά τους «Σημεῖα», γιά τήν ἔλευση τοῦ δικοῦ τους «χριστοῦ», πού γιά ἐμᾶς εἶναι ὁ ἸΑντίχριστος.

ἸΟπως γιά παράδειγμα μιά μητέρα -παλαιότερα τουλάχιστον- δέν ξεκινούσε νά ράφει ροῦχα γιά τό παιδί πού θά γεννοῦσε, χρόνια πρίν ἄλλά ὅταν θά ἔμενε ἔγκυος ἢ τουλάχιστον λίγο πρίν γεννηθεῖ, διότι θά ἦταν παράκαιρο ἢ θά τήν περνούσαν γιά ἀνόητη, καί ὅπως κανένας ἀρμόδιος, σέ κανένα μέρος τοῦ κόσμου δέν θά ἔβγαζε παντοῦ, ἐπίσημα καί σέ δημόσιους χώρους κάποιο ἔμβλημα-σύμβολο-σημαῖα ἑνός ἄλλου ἐπισήμου καί ὑψηλοῦ προσώπου, ἐάν δέν ἐπρόκειτο, σύντομα, αὐτό τό πρόσωπο νά ἐπισκεφθεῖ τί συγκεκριμένη αὐτή πόλη-κράτος, διότι ἀφ’ ἑνός θά δημιουργεῖτο διπλωματικό ἐπεισόδιο, ἀφ’ ἑτέρου θά τόν περνούσαν γιά ἀνόητο,

ἀναξιόπιστο καί δέν ξέρω ἐγώ τί ἄλλο, ἔτσι καί οἱ «σοφοί» τοῦ Ἐπιχρίστου. Δέν θά τολμοῦσαν νά διαφημίσουν, νά διαδώσουν καί νά ἐξαπλώσουν παγκοσμίως, τόν ἀριθμό τοῦ ὀνόματός του, ἐάν δέν ἦταν ἀπολύτως σίγουροι ὅτι εἶχε γεννηθεῖ καί ὅτι ἔφθασε ἡ ὥρα ἐπιτέλους, γιά νά βασιλέψουν μαζί μέ τόν «μεσσία» τους, πού γιά ἐμᾶς τούς Χριστιανούς, εἶναι ὁ προφητευμένος καί ἀναμενόμενος Ἐπιχρίστος. Γι' αὐτό μάλιστα καί σέ πολλά σημεῖα διαφόρων ἱστοσελίδων τους, ἀνά τόν κόσμο, μιλάνε καί γράφουν γιά τήν ἐπικείμενη ἔλευση τοῦ «μεσσία» τους καί γιά τήν ἀνοικοδόμηση τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος.

Ἄλλωστε, θά ἦταν ἀδύνατον, ὁ Θεός, νά ἐπέτρεπε νά ἐμφανιστεῖ καί νά διαδοθεῖ σέ ὅλη τή γῆ ὁ ἀριθμός τοῦ «666» ἐάν δέν εἶχε γεννηθεῖ, ἢ δέν ἦταν «ἐγγύς ἐπί θύραις» (**Ματθ. κδ', 33**).

Ὁ καλός καί εὐσπλαχνικός Πατέρας μας, δέν θά ἄφηνε νά συμβεῖ ποτέ κάτι τέτοιο, ὅπως καί δέν ἄφησε, προκειμένου νά μὴν δημιουργηθεῖ σύγχυση, νά μὴν μπερδευτοῦμε καί νά μὴν πλανηθοῦμε.

Γι' αὐτό ἀκριβῶς καί γιά τούς ἀνωτέρω λόγους, δέν ἐμφανίστηκε ποτέ ἄλλοτε στό παρελθόν, οὔτε κἂν σέ κάποια μικρή χώρα, πόλη, χωριό.

Ἐσφαλμένες ἀπόψεις κάποιων κληρικῶν γιά τόν «666»

Δυστυχῶς ὅμως ἀδελφοί μου, ὑπάρχουν κληρικοί τῆς Ἐκκλησίας μας καί μάλιστα ἱεράρχες, οἱ ὁποῖοι, ὄχι μόνον πιστεύουν οἱ ἴδιοι ἀλλά καί τό κηρύττουν δημόσια μέσα ἀπό βιβλία, περιοδικά, τηλεοπτικές ἐκπομπές κ.ἄ., ὅτι ὁ ἀριθμός 666, δέν εἶναι ἀπολύτως τίποτε καί δέν πρέπει οἱ ἄνθρωποι καί ἰδιαίτερα οἱ πιστοί νά ἀνησυχοῦν καθόλου, οὔτε καί νά τοῦ δίνουν καμμία σημασία.

Ἄς δοῦμε κάποιες δηλώσεις τους:

«666: Ὁ Μύθος καί ἡ ἀπάτη. "Θλιβερά ἐφευρήματα αἰρετικῶν".

Μπορεῖ νά μὴ συχνάζει στά τηλεοπτικά παράθυρα, καί νά ἀποφεύγει τή δημοσιότητα, ἀλλά εἶναι ὁ Ἱεράρχης πού ἔχει μελετήσει ὅσο κανεὶς ἄλλος τὸ πρόβλημα τοῦ "666". Ὁ Μητροπολίτης... ἦταν ὁ πρῶτος πού δέν χაίδεψε τὰ αὐτιά τῶν ὀρθόδοξων φονταμενταλιστῶν πού διαδήλωναν ἔξω ἀπὸ τὴ βουλή κατὰ τὴν

ψήφιση τῆς συμφωνίας Σένγκεν τὸ 1997. Ἡ μελέτη τοῦ “Τὸ χάραγμα τοῦ Ἄντι-χριστοῦ...” καταρρίπτει ἀπὸ θεολογικὴ σκοπιὰ τὴ συσχέτιση τοῦ «666» μὲ τὸν bar code, τοὺς ὑπολογιστὲς καὶ τὶς ταυτότητες. Στὴ συνέντευξη ποὺ παραχώρησε στὸν «Ἴο» δὲν διστάζει νὰ τοποθετηθεῖ ἐναντία στὸ ρεῦμα καὶ νὰ καταγγεῖλει ὡς πλάνη καὶ ἀπάτη τὴ σχετικὴ φιλολογία ποὺ ἐκπορεύεται ἀκόμα καὶ ἀπὸ τὰ ὑψηλὰ κλιμάκια τῆς Ἱεραρχίας.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Στὴ μελέτη σας “Τὸ χάραγμα τοῦ Ἄντιχριστοῦ” ἀποκαλύπτετε ὅτι τὸ “666” ὡς χάραγμα τοῦ ἀντίχριστοῦ εἶναι ἐφεύρημα Ἀμερικανῶν προτεσταντῶν. Πῶς ἐξηγεῖτε τὸ γεγονός ὅτι σήμερα χρησιμοποιεῖται ὡς βασικὸ ἐπιχείρημα γιὰ νὰ κινητοποιήσῃ τοὺς πιστοὺς στὶς “λαοσυνάξεις” καὶ μάλιστα ἀπὸ χεῖλη Ἱεραρχῶν, συμπεριλαμβανομένου τοῦ Ἀρχιεπισκόπου;

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ: Τὸ θέμα, ἂν τὸ 666 εἶναι τὸ χάραγμα τοῦ ἀντίχριστοῦ, εἶναι θέμα ἐρεύνης τῆς ἐπιστήμης τῆς Ὁρθόδοξης Θεολογίας. Σὲ θέματα ἐπιστημονικά, ἔρευνας καὶ ἐπιστήμης, οἱ γνωματεύσεις καὶ ἀποφάνσεις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου δὲν ἔχουν καμία θέση. Ὅταν τὸ κάνει, πέφτει στὸ ἴδιο ἐκεῖνο λάθος, ποὺ ἔκαμε ἡ Δυτικὴ Ἐκκλησία, τότε πού, ἀντίθετα στὴν ἐπιστημονικὴ παρατήρηση τοῦ Γαλιλαίου, προσδιόρισε «αὐθεντικά» ὅτι ἡ γῆ μένει ἀκίνητη καὶ ὁ ἥλιος κινεῖται!... Εἶναι θλιβερὸ ὅτι ἡ Ἱεραρχία μας σήμερα, ἀντὶ νὰ καταδικάζει καὶ νὰ καταστῆλει τὸ νόθο αὐτὸ παραλήρημα γύρω ἀπὸ τὸ 666, ἀφήνει νὰ δίνεται ἡ ἐντύπωση ὅτι τὸ υἰοθετεῖ καὶ τὸ ἀποδέχεται!... Καὶ μάλιστα, ἐνῶ ἡ Ὁρθόδοξη Θεολογία διακηρύττει ὅτι εἶναι ἀδύνατο νὰ δοθεῖ αὐθεντικὴ ἐρμηνεῖα στὰ ἐσχατολογικὰ προβλήματα ποὺ θέτει ἡ Ἀποκάλυψη. Ταλαιπωροῦμε τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ γιὰ πράγματα τὰ ἀβέβαια!...

ΕΡΩΤΗΣΗ: Μὲ βάση τὴ δική σας βαθιὰ θεολογικὴ κατάρτιση, μπορεῖτε νὰ βεβαιώσετε τοὺς πιστοὺς ὅτι τὸ 666 δὲν ἔχει καμμιά σχέση μὲ τὸ θέμα τῶν ταυτοτήτων;

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ: Στὸ βιβλίο μου... γράφω σαφῶς καὶ κατηγορηματικά: Τὸ 666 δὲν εἶναι τὸ χάραγμα τοῦ ἀντίχριστοῦ. Πρῶτα θὰ ἔλθῃ ὁ ἀντίχριστος. Μετὰ θὰ ζητήσει νὰ τὸν λατρεύσει ὁ κόσμος σὰν Θεό. Μετὰ θὰ δώσει τὸ χάραγμά του. Ὅσο ὁ ἀντίχριστος δὲν ἔχει ἔλθῃ, “χάραγμα” δὲν ὑπάρχει. Καὶ συνεπῶς, τὸ 666 ὅπου καὶ ἂν εἶναι, σὲ ὅ,τι καὶ ἂν χρησιμοποιεῖται, εἶναι πάντοτε ἕνας ἀπλὸς ἀριθμὸς ὅπως ὅλοι. Καὶ τίποτε πλεόν».

(Κυριακάτικη Ἐλευθεροτυπία, 9/7/2000)

Δέν μᾶς λένε ὅμως, ὅλοι ὅσοι φρονοῦν τὶς ἀνωτέρω θέσεις, ποιοὶ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας λένε παρόμοια πράγματα καὶ ἀπὸ ποῦ προκύπτει ὅτι σήμερα τὸ «666» εἶναι ἕνας ἀπλὸς καὶ τυχαῖος ἀριθμὸς;

Πώς μπορεί να είναι άπλός και τυχαίος ένας αριθμός που χρησιμοποιείται παντού, σε όλη τη γη και σε όλα τα πράγματα;

Γιατί δεν βάζουν και άλλο τριψήφιο αριθμό; Τό 777 ή τό 888 ή τό 333 ή 123 ή οποιοδήποτε άλλο τριψήφιο ή πενταψήφιο, δεκαψήφιο ή ό,τι άλλο θέλουν και επιθυμούν;

Αλλά όχι, θέλουν τό «666». Και θέλουν τό 666 γιατί είναι τό όνομα, ό αριθμός, τό σύμβολο του Άντιχρίστου (**Άποκ. ιγ', 13-18**).

Δέ βλέπετε ότι τό διαφημίζουν εις τά πέρατα της οικουμένης;

Είναι σάν να μάς λένε: Έρχεται αυτός, που είναι πίσω από τό «666». Έρχεται αυτός, που τό σύμβολό του είναι τό «666». Έρχεται αυτός, που τό όνομά του θά βγάξει τόν αριθμό 666.

Θυμάστε παλαιότερα, που δεν υπήρχε ραδιόφωνο και τηλεόραση, όταν ήταν να επισκεφθεί κάποιος βασιλιάς ή άρχοντας τούς υπηκόους του, σε κάποιο χωριό ή πόλη, έστελνε πρώτα τούς τελάληδες, οί όποιοι φώναζαν μέ μεγάφωνα και έννημέρωναν τόν κόσμο ότι σε λίγες μέρες θά έλθη να τους επισκεφθεί ό Βασιλιάς τους. Ταυτόχρονα τοποθετούσαν και τό οικόσημο του Βασιλιά ή τίν Σημαία ή κάποιο σύμβολό του που ήταν γνωστό και τό ήξεραν όλοι, για να ένημερωθούν και να μάθουν ότι θά έλθη ό Βασιλιάς σπίν πόλη τους. Τό ίδιο βέβαια γίνεται και σήμερα μέ άλλους, σύγχρονους τρόπους, όταν επισκέπτεται ένα ύψηλό πρόσωπο μιά χώρα ή ένα κράτος, όπου σε κεντρικούς δρόμους και σε διάφορα σημεία τοποθετούν τη Σημαία και τό έμβλημά του. Βλέπουμε πίν τάδε Σημαία ή τό τάδε έμβλημα και καταλαβαίνουμε ότι θά έλθει, ή ήλθε ό τάδε ή ό δεΐνα επίσημος.

Έ! Αυτό ακριβώς γίνεται και μέ τόν Άντίχριστο. Έπειδή επίκειται ή επίσκεψη του σε όλους μας, παγκόσμια, έχει βάλει τούς διάφορους «τελάληδες του» να διαδώσουν και να «κρεμάσουν» παντού σε όλη πίν γη τό Σύμβολό του. Τό Έμβλημά του. Τίν Σημαία του. Τίν Σφραγίδα του. Τό 666.

Τόσο δύσκολο είναι να τό καταλάβουμε;

Είναι ποτέ δυνατόν να είναι σύμπτωση που τό 666 τά τελευταία 30 χρόνια έχει εξαπλωθεί σε όλο τόν κόσμο και έχει κατακλύσει τά πάντα; Δεν νομίζω. Μόνο ένας άφελής και ανόητος θά δεχόταν κάτι τέτοιο.

Αλλά εγώ θά ήθελα να έρωπίσω όλους εκείνους που πρεσβεύουν ότι τό 666, μέχρι να έμφανιστεί ό Άντίχριστος, δεν είναι τίποτε.

Καλά, ἄς συμφωνήσουμε ὅπως ἰσχυρίζονται, ὅτι μέχρι νά ἔλθει ὁ Ἄντι-χριστος, τό 666 δέν εἶναι τό τελικό σφράγισμα.

Πολύ ὥραϊα. Ἄς ρωπήσουμε λοιπόν τό ἔξῃς:

Εἶναι ἢ δέν εἶναι ὅμως, ὁ ἀριθμός-ὄνομα-σύμβολο-σφράγισμα τοῦ Ἄντιχρίστου, σύμφωνα μέ τήν Γραφή καί τούς Πατέρες;

Ἐάν αὐτοί ὑποστηρίζουν πώς ὄχι, τότε πλανῶνται «πλάνην οἰκτράν» καί ἀλλοίμονο στούς πιστούς πού θά τούς ἀκολουθήσουν... διότι ὅλοι οἱ ἅγιοι Πατέρες μας, ὁμολογοῦν ὅτι εἶναι, καί μᾶς ἐφιστοῦν τήν προσοχή νά μὴν τό δεχθοῦμε.

Ἐάν ναί, τότε γιατί κακίζουν, κατηγοροῦν καί χλευάζουν δημόσια, ὅλους ἐκεῖνους πού ἀντιδροῦν καί διαμαρτύρονται γιά τό 666;

Ἄντί νά τούς ἐπαινοῦν, πού ἀγωνίζονται καί προσπαθοῦν νά ἐνημερώσουν τόν κόσμο, γιά τόν κίνδυνο τοῦ 666 καί τό ἐπικείμενο σφράγισμα, αὐτοί τούς μέμφονται καί τούς συκοφαντοῦν;

Ξεχνοῦν, ὅτι πρῶτοι ἐκεῖνοι ὡς Ἱερεῖς καί Ἀρχιερεῖς, θά ἔπρεπε νά ἀντιληφθοῦν τά τεκταινόμενα, ὡς Ἐπίσκοποι-σκοποί καί φρυκτωροί τῆς Πίστεώς μας καί νά ἐνημερώσουν, καθοδηγήσουν καί προστατέψουν τό λογικό ποίμνιο τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου Χριστοῦ, ὡς ἔχουν χρέος καί καθῆκον καί ὡς ὀρκιστίκανε τήν ὥρα τῆς χειροτονίας τους;

Τί θά ἔπρεπε, δηλαδή, νά πράξουν ὅλοι αὐτοί; Νά σιωπήσουν προδίδοντας τήν συνείδησή τους καί λαμβάνοντας «τό φοβερόν τῆς σιωπῆς κρῖμα»^[70] κατά τόν Ἅγιο Θεόδωρο τόν Στουδίτη ἢ νά ἀδιαφορήσουν καί νά ἐφησυχάσουν, ὅπως οἱ περισσότεροι σήμερα, λέγοντας «τί μέ νοιάζει;» ἢ «τί μέ ἐνδιαφέρει ἐμένα;», γενόμενοι, ἔτσι, συμμετοχοί στή μεγαλύτερη καί τρομακτικότερη πλεκτάνη τοῦ Ἄντιχρίστου καί τῶν ὀργάνων του;

Γιά ὅλους αὐτούς, λέγει ὁ ἀνωτέρω ἅγιος:

«Δέν ὑπάρχει κανεῖς λόγος καί φροντίδα νά ἐνδιαφερθῶ καί νά ἀσχοληθῶ γιά τό συγκεκριμένο θέμα. Ἀλλοίμονο, οἱ πέτρες θά φωνάξουν γιά ὅλα αὐτά καί σύ μένεις σιωπηλός καί χωρίς κανένα ἐνδιαφέρον; καί σύ ἐνῶ γνωρίζεις ὅτι τήν ὥρα τῆς κρίσεως ὁ Θεός θά σοῦ ζητήσει λόγο γιά κάθε ἀργό λόγο πού εἶπες, ἀκόμη καί ἐάν εἶσαι ζητιάνος, λέγεις ἀνοήτως· τί μέ νοιάζει ἐμένα καί τί μέ ἐνδιαφέρει;»^[71] (Ἅγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου)

Μά, θά μᾶς ξαναποῦν, ἀφοῦ μέχρι νά ἔλθει, δέν ὑπάρχει σφράγισμα καί ἄρα δέν κινδυνεύουμε ἀκόμη.

Πολύ «ώραία» λογική καί τακτική.

Μά ἐάν περιμένουμε πρῶτα νά ἔλθει, τότε θά εἶναι πολύ ἀργά..

Εἶναι σάν νά μᾶς λένε τό ἐξῆς:

Ἐπειδή ὀρισμένοι ἀντιλαμβάνονται ἔγκαιρα ὅτι κάποιοι θέλουν νά βάλουν φωτιά στό σπίτι τους -ἀφοῦ βλέπουν ὅτι ἔξω ἀπό αὐτό μέρα μέ πῆν ἡμέρα, τοποθετοῦν διάφορα εὐφλεκτα πράγματα καί ὑλικά- ἀρχίζουν νά φωνάζουν καί νά διαμαρτύρονται ὅτι θέλουν νά τούς κάψουν τό σπίτι, ἔρχονται μερικοί καί τούς λένε:

«Μά γιατί φωνάζετε; Πῶς κάνετε ἔτσι; Δέ βλέπετε ὅτι τό σπίτι σας εἶναι μιά χαρά; Δέ βλέπετε ὅτι, ἐδῶ καί τόσο καιρό, φωνάζετε καί διαμαρτύρεστε καί ἀκόμα, δέν ἔχει καεῖ; Μὴν εἴστε ὑπερβολικοί..., μὴν εἴστε φαντασιόπληκτοι..., μὴν ἀνησυχεῖτε...»

Μά ἀγαπητοί μου, «κοντά στόν νοῦ καί ἡ γνώση».

Τί θά ἔπρεπε, δηλαδή, οἱ καημένοι νά κάνουν, νά ἀφήσουν νά καεῖ πρῶτα καί μετά νά τρέξουν νά διαμαρτυρηθοῦν καί νά φωνάξουν; Μά τότε, συγχωρεῖστε με, ἀλλά θά ἦταν ἀφελεῖς καί ἀνόητοι οἱ ἄνθρωποι. Ἐπίσης, ἀπό πῆ στιγμή πού βλέπουν, ὅτι ἡ προετοιμασία ἔχει γίνει κατά πάντα καί ἀπομένει, αὐτοί πού ἔχουν σκοπό νά τούς βλάψουν, νά ρίξουν τή βενζίνη, νά ἀνάψουν τό σπέρτο καί στή συνέχεια νά γίνει παρανάλωμα πυρός τό σπίτι τους, πολύ καλά κάνουν πού διαμαρτύρονται καί φωνάζουν πρὸς πᾶσα κατεύθυνση, μήπως τούς ἀκούσουν κάποιοι καί ἔλθουν νά βοηθήσουν ἢ μήπως, φοβίσουν τούς κακοποιούς καί σηκωθοῦν καί φύγουν καί ματαιωθεῖ, ἔτσι, τό σχέδιό τους.

Ἐμεῖς δηλαδή, πού ἔχουμε ἀντιληφθεῖ καί συνειδητοποιήσει, ὅτι ἡ ὅλη ὑποδομή τοῦ συστήματος καί Κράτους τοῦ Ἐπιχρίστου ἔχει γίνει, σέ μεγάλο βαθμό, καί ὅλο καί προχωρᾷ, θά μείνουμε μέ σταυρωμένα χέρια καί δέν θά ἀντιδράσουμε καί δέν θά πολεμήσουμε, ὅπως καί ὅσο μπορούμε, καί μέ ὅ,τι ἔμψυχο καί ἄψυχο ὑλικό ἔχουμε, ἀκόμη καί ἂν κάποιοι δέν εἶναι τόσο πολύ μορφωμένοι, ἐπίσημοι καί ἐπιφανεῖς;

Μήπως ξεχνᾶνε ὅλοι αὐτοί, ὅτι στό μέγα δεῖπνο πού ἔκανε ὁ Κύριός μας (Λουκ. 18', 16-24) καί πού ἔστειλε νά καλέσουν ὅλους τούς «καθώς

πρέπει» και τά ύψηλά πρόσωπα, δέν πῆγε κανένας ἀπ' αὐτούς, ὁ καθένας βέβαια γιά τόν δικό του λόγο, καί σπή συνέχεια ὁ Κύριός μας, δίνει ἐντολή στους ὑπηρέτες Του νά πᾶνε στίς πλατεῖες καί στάς ρύμας τῆς πόλεως καί νά μαζέψουν ὅποιους βροῦν ἐκεῖ φτωχοῦς, ζητιάνους, ἀρρώστους, ἀναπήρους, κωλοῦς, τυφλοῦς κ.λπ., προκειμένου νά κάνει τό δεῖπνο Του;

Ἔπως ἄλλωστε καί ἔγινε, ἀφήνοντας ἀπ' ἔξω ὄλους τούς ἐπισήμους, μεγάλους καί σπουδαίους· *«λέγω γάρ ὑμῖν ὅτι οὐδεὶς τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῶν κεκλημένων γεύσεται μου τοῦ δεῖπνου» (Λουκ. 14', 24).*

Ἔς μὴν ὑποτιμᾶμε λοιπόν αὐτούς τούς ἀνθρώπους, γιατί θά ἐκπλαγοῦμε κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς κρίσεως.

Ὁ Μύθος τοῦ χταποδιοῦ

Ἄλλά ὄλη αὐτή ἡ ἀνωτέρω νοοτροπία, μοῦ θυμίζει τόν «μῦθο τοῦ χταποδιοῦ», τόν ὁποῖο ἀναφέρει ὁ ἀείμνηστος Φώτης Κόντογλου στό βιβλίο του, «Μυστικά ἙΑνη».

Σᾶς τό παραθέτω μέ μία πολύ μικρή ἀλλαγὴ στους διαλόγους, γιά τίς ἀνάγκες τοῦ θέματός μας, χωρίς ὅμως νά ἀλλάζει καθόλου ἡ οὐσία τοῦ Μύθου.

Μιά ὁμορφη μέρα λέει τό χταποδάκι σπὴν μαμά του:

- Μαμά ἔχουν ἔλθει κάποιοι «κύριοι» πού δέν μοῦ ἀρέσουν καί τόσο.
- Μή Φοβᾶσαι παιδί μου.
- Μαμά οἱ κύριοι αὐτοὶ μοῦ φαίνονται ἐπικίνδυνοι.
- Μή Φοβᾶσαι παιδί μου.
- Μαμά ἄρχισαν νά μέ κυνηγοῦν!
- Μή Φοβᾶσαι παιδί μου.
- Μαμά μέ ἔπιασαν!!
- Μή Φοβᾶσαι παιδί μου.
- Μαμά μέ κοπανᾶνε στά βράχια!!!
- Μή Φοβᾶσαι παιδί μου.
- Μαμά μέ «σγουρίζουν»!!!!
- Μή Φοβᾶσαι παιδί μου.
- Μαμά μέ βράζουν στό τσουκάλι!!!!

- Μή Φοβᾶσαι παιδί μου.
- Μαμά μέ τρῶνε!!!!!!
- Μή Φοβᾶσαι παιδί μου.
- Μαμά μέ φάγανε καί τώρα πίνουν καί κρασί!!!
- Ἄχ! Σ' ἔχασα παιδί μου.

Χωρίς σχόλια...

«Οἱ κληρικοί στά ἔσχατα χρόνια θά γίνουν οἱ χειρότεροι καί ἀσεβέστεροι ὄλων»

Καί μετά ἀποροῦμε ἀγαπητοί μου ἀδελφοί γιατί δέν πᾶμε καλά, γιατί ὑπάρχει αὐτή ἡ ἀποστασία καί γιατί ἔρχεται ὁ Ἄντίχριστος.

Μέ τέτοιους θερμούς ὑποστηρικτές καί μάλιστα Ἀρχιερεῖς τοῦ Ὑψίστου, πῶς νά μὴν ἔλθει ὁ Ἄντίχριστος...

Μήπως σπὴν πρώτη Παρουσία τοῦ Χριστοῦ μας, Ἀρχιερεῖς δέν ἦταν ἐκεῖνοι πού δέν πῆραν καθόλου εἶδηση γιά τό ὅτι εἶχε ἔλθει ὁ Μεσσίας τους;

Ἀρχιερεῖς πρῶτοι, δέν εἶπαν στό Λαό «*μή τις ἐκ τῶν ἀρχόντων ἐπίστευσεν εἰς αὐτόν ἢ ἐκ τῶν Φαρισαίων;*» (**Ἰω. 2', 48**) δίδοντας ἐντολή νά μὴν Τόν ἀκολουθήσει κανεῖς, «*ἵνα μή ἀποσυνάγωγος γένηται;*» (**Ἰω. 9', 22**).

Ἀρχιερεῖς πρῶτοι, δέν ἀρνήθηκαν τόν Χριστόν;

Ἀρχιερεῖς πρῶτοι, δέν παρέδωσαν τόν Χριστόν μας, «*ἵνα σταυρωθῇ*» (**Ματθ. κζ', 1, 20, 26**).

Καί μάλιστα σπὴ συνέχεια ἐόρτασαν καί τό Πάσχα τους ἥσυχοι καί ἀναπαυμένοι, προσευχόμενοι καί τελώντας θυσία, προσφορές καί ὀλοκαυτώματα σέ Ἐκεῖνον πού πρὶν λίγο εἶχαν παραδώσει σέ θάνατο. Τό θέατρο τοῦ παραλόγου δηλαδή.

Ἦ, Θεέ μου! φύλαξέ μας ἀπό τέτοια τύφλωση καί πώρωση τοῦ νοῦ καί τῆς καρδίας μας!!!

Ἔτσι καί σήμερα, πού πλησιάζει ἡ Δεύτερη Παρουσία τοῦ Κυρίου μας:

Μήπως πρῶτοι, κάποιοι Ἀρχιερεῖς καί ἱερεῖς, δέν κοιμούνται «τόν ὕπνο τοῦ δικαίου» καί δέν πῆραν καθόλου εἶδηση τό ὅτι ἔρχεται ὁ Ἄντίχριστος καί σπὴ συνέχεια, ἀμέσως, ὁ Κύριός μας;

Μήπως πρώτοι, κάποιοι Ἄρχιερεῖς καί ἱερεῖς, δέν λένε στόν πιστό λαό «μή τις ἐκ τῶν Ἄρχιερέων καί ἀρχόντων ἐπίστεψε σέ ὅλους αὐτούς πού φωνάζουν γιά τό 666 καί τόν Ἄντίχριστον»;

Μήπως πρώτοι, κάποιοι Ἄρχιερεῖς καί ἱερεῖς, δέν ἔδωσαν ἐντολή νά μήν ἀκολουθήσει κανείς ὅλους αὐτούς, «ἵνα μή ἀποσυνάγωγοι γένονται»;

Μήπως πρώτοι, κάποιοι Ἄρχιερεῖς καί ἱερεῖς, δέν πολέμησαν ὅλους αὐτούς πού μίλησαν καί ἔγραψαν γιά τόν ἐρχομόν τοῦ Ἄντιχρίστου;

Μήπως πρώτοι, κάποιοι Ἄρχιερεῖς καί ἱερεῖς, δυστυχῶς, δέν θά ἀρνηθοῦν τόν Χριστόν καί θά δεχθοῦν τόν Ἄντίχριστον, ὅπως μᾶς προφητεύουν οἱ Ἅγιοί μας;

Μήπως πρώτοι, κάποιοι Ἄρχιερεῖς καί ἱερεῖς, δέν θά παραδώσουν πρὸς «σταύρωση» ὅλους αὐτούς, πού πιστεύουν στόν Ἰησοῦ Χριστό καί δέ θά προσκυνοῦν τόν Ἄντίχριστον;

Γι' αὐτό καί οἱ ἅγιοί μας, ἀδελφοί μου, φρόντισαν καί μᾶς ἐνημέρωσαν, προκειμένου νά γνωρίζουμε καί νά λάβουμε τά μέτρα μας· ὅτι στά ἔσχατα χρόνια καί σπὴν ἐποχή τοῦ Ἄντιχρίστου πολλοί κληρικοί δέν θά εἶναι σωστοί, ἐνάρετοι, καλοί, ἅγιοι, πραγματικοί ποιμένες, πού θά τούς ἐνδιαφέρουν τά πρόβατά τους καί ἡ σωτηρία τους· ἀλλά θά γίνουν ἀσεβέστεροι πάντων, πονηροί, φιλάργυροι, ἀλαζόνες, μή γνωρίζοντες τὴν δεξιάν ἀπὸ τὴν ἀριστεράν καί λύκοι ἄρπαγες, πού θά κατασπαράσσουν οἱ ἴδιοι τά πρόβατα, ἀντὶ νά τὰ φροντίζουν καί νά τὰ προστατεύουν ἀπὸ τούς λύκους, τούς αἵρετικούς καί τούς «ἀντίχριστους».

«Ὅταν πλησιάσῃ ὁ καιρὸς τῆς ἐλεύσεως τοῦ Ἄντιχρίστου θὰ σκοτισθῆ ἡ διάνοια τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τὰ πάθη τῆς σαρκὸς καί θὰ πληθυνθῆ σφόδρα ἡ ἀσέβεια καί ἡ ἀνομία... Οἱ ποιμένες τῶν Χριστιανῶν Ἀρχιερεῖς καί Ἱερεῖς θά εἶναι ἄνδρες κενόδοξοι, μή γνωρίζοντες παντελῶς τὴν δεξιάν ὁδὸν ἀπὸ τὴν ἀριστεράν... Αἱ ἐκκλησίαι δέ τοῦ Θεοῦ θά στερηθοῦν εὐλαβῶν καί εὐσεβῶν Ποιμένων καί ἀλλοίμονον τότε εἰς τούς ἐν τῷ κόσμῳ εὐρισκομένους Χριστιανούς οἱ ὅποιοι θά στερηθοῦν τελείως τὴν πίστιν, διότι δέν θά βλέπουν ἀπὸ κανένα φῶς ἐπιγνώσεως...» ^[72] **(Προφητεία Ἁγίου Νείλου)**

«Οἱ κληρικοί (στά ἔσχατα χρόνια) θά γίνουν οἱ χειρότεροι καί ἀσεβέστεροι ὄλων». ^[73] (**Ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός**)

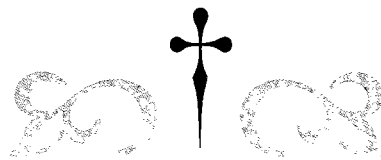
«Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις... θέλουν προχειρίζεσθαι ἡγούμενοι καί ποιμένες ἄνδρες ἀδόκιμοι ἀρετῆς, ἄπιστοι... μὴ διακρίνοντες τὴν δεξιάν ὁδὸν ἐκ τῆς ἀριστερᾶς, ἀμελεῖς, φιλομέρμιοι, τὰ πρωτεῖα μὲ δῶρα ἀρπάζοντες... μὴ γνωρίζοντες κατηχεῖν καί νουθετεῖν τὸ ποίμνιον... ἐκ τῆς τοιαύτης δὲ ἀμελείας καί καταφρονήσεως τῶν ποιμένων ἀπολοῦνται οἱ ἀδελφοί...» ^[74] (**Προφητεῖα Ἄββᾶ Μωϋσέως**)

Στὴν ἐποχὴ τοῦ Ἀντιχρίστου, λέγει ὁ Ἅγιος Ἰππόλυτος, «οἱ ποιμένες ὡς λύκοι γενίσκονται. οἱ ἱερεῖς τὸ ψεῦδος ἀσπάζονται. οἱ μοναχοὶ τὰ τοῦ κόσμου ποθήσουσιν...» ^[75]

(**Ἁγίου Ἰππολύτου**)

Βέβαια ἀγαπητοί μου, φυσικά καί δέν ἀναφερόμαστε σέ ὄλους τοὺς σεβαστοὺς καί ἀγαπητοὺς μας κληρικούς· ἱερεῖς καί Ἀρχιερεῖς.

Δόξα τῷ Θεῷ, ὑπάρχουν ἀκόμα ἀρκετοὶ ἐνάρετοι, διακριτικοί, εὐσεβεῖς καί πιστοὶ ἱερεῖς καί Ἀρχιερεῖς, μὲ ἀγάπη μέσα τους, πού μιλάνε τὴν γλῶσσα τῆς ἀλήθειας γιὰ πολλὰ θέματα γύρω ἀπὸ τὴν Πίστη μας, ἀλλὰ καί γιὰ τὸ θέμα τοῦ Ἀντιχρίστου καί τοῦ «666», πού ξεχωρίζουν καί ὁ κόσμος τοὺς ξέρει, τοὺς ἀγαπᾷ, τοὺς τιμᾷ καί τοὺς σέβεται, καί πού δίπλα σέ αὐτοὺς ὄλοι ἐμεῖς καί ἐσεῖς θά συσπειρωθοῦμε, ὅταν θά ἔλθει ἐκείνη ἡ δύσκολη ὥρα.

Ἡ ἀντιστοιχία τοῦ ἐλληνικοῦ ἀλφαβήτου μέ τούς ἀραβικούς ἀριθμούς

Γιά ὅσους δέν ἔτυχε νά γνωρίζουν, οἱ Ἕλληνες παλαιότερα, γιά πίν ἀρίθμησή τους δέν χρησιμοποιοῦσαν τούς ἀραβικούς ἀριθμούς 0, 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9 (δεκαδικό σύστημα ἀρίθμησης), ἀλλά, τά 24 γράμματα τοῦ ἐλληνικοῦ Ἀλφάβητου ἀπό τό Α ἕως τό Ω σύν τρία ἐμβόλιμα. Τό στίγμα ἡ σίγμα ταῦ «ς» πού εἶναι τό 6, τό κόπα «ϛ» πού εἶναι τό 90 καί τό σανπί «Ϟ» πού εἶναι τό 900.

ΠΙΝΑΚΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΡΙΘΜΗΣΗΣ

ΜΟΝΑΔΕΣ	ΔΕΚΑΔΕΣ	ΕΚΑΤΟΝΤΑΔΕΣ	ΧΙΛΙΑΔΕΣ
α´=1	ι´=10	ρ´=100	,α =1000
β´=2	κ´=20	σ´=200	β =2000
γ´=3	λ´=30	τ´=300	,γ =3000
δ´=4	μ´=40	υ´=400	,δ =4000
ε´=5	ν´=50	φ´=500	,ε =5000
ς´=6	ξ´=60	χ´=600	,ς =6000
ζ´=7	ο´=70	ψ´=700	,ζ =7000
η´=8	π´=80	ω´=800	,η =8000
θ´=9	ϛ´=90	Ϟ = 900	,θ =9000

Ἔτσι λοιπόν βλέπουμε, ὅτι τό γράμμα «χ´» σημαίνει τόν ἀριθμό ἑξακόσια (600), τό γράμμα «ξ´» τόν ἀριθμό ἐξήντα (60) καί τό γράμμα «ς´» τόν ἀριθμό ἕξι (6), δηλαδή συνολικά, καί τά τρία, μᾶς δίνουν τόν ἀριθμό ἑξακόσια ἐξήκοντα ἕξι (666).

Νά λοιπόν ποιά είναι ή σφραγίδα καί τό σύμβολο τοῦ Ἐντικρίστου, μέ τό ὅποιο θά θελήσει νά σφραγίσει (ὡς ἀπόδειξη ὅτι τοῦ ἀντίκουν) ὅλους τούς ἀνθρώπους τῆς γῆς; Τό χξς´= 666, σέ ὁποιαδήποτε μορφή καί ἐάν ὑπάρχει αὐτό· ἔντυπη, γραμμική, ψηφιακή, ἠλεκτρονική, ἢ σέ ὁποιαδήποτε ἄλλη μορφή, πιά ἐξελιγμένη στό μέλλον.

Σύμφωνα δέ μέ τόν ἅγιο Ἰππόλυτο ή Σφραγίδα αὐτή μέ τό 666, σημαίνει: «Ἄρνοῦμαι τόν ποιητή τοῦ οὐρανοῦ καί τῆς γῆς, ἄρνοῦμαι τό βάπτισμα μου, ἄρνοῦμαι τήν λατρεία τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ καί ἀπό ἐδῶ καί πέρα ἔρχομαι μαζί σου, ἀκολουθώντας καί πιστεύοντας ἐσένα γιά θεό» ^[76] (**Ἁγίου Ἰππολύτου**).

Τό νούμερο αὐτό προκύπτει, ὅπως μᾶς λέγει ὁ Ἰωάννης, ἀπό τό ὄνομά του. Ἐάν πάρουμε ἕνα-ἕνα τά γράμματα τοῦ ὀνόματός του καί τά μετατρέψουμε σέ ἀριθμούς καί στή συνέχεια τά προσθέσουμε, τό ἄθροισμα ὅλων τῶν ἀριθμῶν τοῦ ὀνόματός του θά ἔχει σύνολο, ἑξακόσια ἐξήκοντα ἕξι (666).

Ἐνα παράδειγμα.

Παίρνουμε τό ὄνομα, ΜΩΥΣΗΣ.

Μετατρέπουμε κάθε γράμμα τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ στόν ἀντίστοιχό του ἀριθμό:

M=40, Ω=800, Υ=400, Σ=200, Η=8 καί Σ=200

προσθέτουμε τώρα ὅλους τούς ἀριθμούς καί βγάζουμε σύνολο 1.648.

$40 + 800 + 400 + 200 + 8 + 200 = 1.648$

Ἄρα τό ὄνομα ΜΩΥΣΗΣ ἀντιστοιχεῖ ἢ μεταφράζεται καί στόν ἀριθμό 1.648.

Τό ἴδιο ἀκριβῶς γίνεται καί σέ ὁποιοδήποτε ἄλλο ὄνομα.

Ἄς πάρουμε καί τό ὄνομα τοῦ Κυρίου μας, «ΙΗΣΟΥΣ» τό ὅποιο μᾶς δίνει τόν ἀριθμόν 888:

I=10, Η=8, Σ=200, Ο=70, Υ=400, Σ=200

Ἄς προσθέσουμε τώρα ὅλους τούς ἀριθμούς:

$10 + 8 + 200 + 70 + 400 + 200 = 888$

Σύνολο 888.

Μάλιστα ὁ ἀριθμός αὐτός (888) ἦταν προφητευμένος πρὶν ἀκόμα ἔρθῃ ὁ Χριστός στή Γῆ 150 χρόνια, ἀπό τήν Ρωμαία Σίβυλλα.

«Δὴ τότε καὶ μέγαλοιο Θεοῦ παῖς ἀνθρώποισιν
 Ἦξει σαρκοφόρος, θνητοῖς ὁμοιούμενος ἐν γῆ·
 Τέσσαρα φωνήεντα φέρων. τὰ δ' ἄφωνα ἐν αὐτῷ
 Δισσά, τ' ἀγγέλω· ἀριθμὸν δι' ὅλον ἐξονομίσω·
 Ὀκτὼ γὰρ μονάδας, τόσσας δεκάδας δ' ἐπὶ ταύταις,
 Ἦδ' ἑκατοντάδας ὀκτὼ ἀπιστοκόροις ἀνθρώποις
 Οὐνομα δηλώσει· σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ σῆσι νόησον
 Ἀθανάτοιο Θεοῦ Χριστὸν παῖδ' ὑψίστοιο».^[77]

Ἐνα ἄλλο παράδειγμα εἶναι ἡ φράση ΤΡΙΑΔΙΚΟΣ ΘΕΟΣ, πού μᾶς δίνει τὸν ἀριθμὸν 999.

T P I A Δ I K O Σ
 300 + 100 + 10 + 1 + 4 + 10 + 20 + 70 + 200 = 715
 Θ E O Σ
 9 + 5 + 70 + 200 = 284
 Σύνολο: 615 + 284 = 999

Τὸ ἴδιο ἄθροισμα 999 συναντοῦμε καὶ στὶς φράσεις:

- Εἷς Θεὸς ὁ Μόνος: 999

E I Σ Θ E O Σ
 5 + 10 + 200 + 9 + 5 + 70 + 200 = 499
 O M O N O Σ
 70 + 40 + 70 + 50 + 70 + 200 = 500
 Σύνολο: 499 + 500 = 999

- Ὁ Ἀπόρρητος, δίνει πάλι ἄθροισμα 999!

O A Π O P P H T O Σ
 70 + 1 + 80 + 70 + 100 + 100 + 8 + 300 + 70 + 200 = 999

Ἀλλὰ καὶ οἱ ἀκόλουθες φράσεις δίνουν τὸ ἄθροισμα 999:

- Ἡ παραμυθία Ἰσραήλ.
- Παράκλησις Ἰσραήλ.

Κατὰ τὸν ἴδιο ἀκριβῶς τρόπο, τὸ ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου, θά μᾶς δίνει τὸν ἀριθμὸ «666».

Δέν γνωρίζουμε ποιά ακριβῶς θά εἶναι τό ὄνομά του. Ἐάν ψάξουμε, πού δέν χρειάζεται βέβαια, θά βροῦμε πολλά ὀνόματα καί προσωνύμια πού δίδουν τόν ἀριθμό «666».

«Καί ὡς οἶμαι οὐδέ ἀκριβῶς ἐπίσταμαι τοῦτο, ἐν τῇ γραφῇ γάρ πολλά ἐν τῷ ψήφῳ τούτῳ ὀνόματα εὑρηνται, ἀλλά λέγομεν ἴσως γράφειν τήν αὐτήν σφραγίδα ΑΡΝΟΥΜΘ, ἐπειδή καί πρῶην διά τῶν ὑπηρετῶν αὐτοῦ ὁ ἀντίδικος ἐχθρός, ἤγουν τῶν εἰδωλολατρῶν, τοῖς μάρτυσι τοῦ Χριστοῦ προέτρεπον οἱ ἄνομοι Ἄρηνσαι, φησίν, τόν θεόν σου τόν ἐσταυρωμένον...»^[78] (**Ἁγίου Ἰππολύτου**).

Ἔτσι, γιά τήν ἱστορία καί γιά ὅσους ἔχουν περιέργεια, ἀναφέρουμε μερικά, εἴτε ἀπ' αὐτά πού προανέφεραν σάν παράδειγμα οἱ Πατέρες μας, εἴτε ἀπό ἡμέτερες ἢ ἄλλες πηγές.

ΟΝΟΜΑΤΑ, ΠΡΟΣΩΝΥΜΙΑ ΚΑΙ ΛΕΞΕΙΣ ΠΟΥ ΒΓΑΖΟΥΝ ΤΟ «666»

1) ΤΕΙΤΑΝ	10) ΘΕΟΣ ΕΙΜΙ ΕΠΙ ΓΑΙΗΣ
2) ΛΑΤΕΙΝΟΣ	11) ΑΘΕΟΣ Ο ΚΑΚΟΣ
3) ΒΕΝΕΔΙΚΤΟΣ	12) ΚΑΚΟΣ ΟΔΗΓΟΣ
4) ΕΥΑΝΘΑΣ	13) ΑΛΗΘΗΣ ΒΛΑΒΕΡΟΣ
5) ΙΑΠΕΤΟΣ	14) ΚΕΝΟΣ ΝΑΟΣ
6) ΛΑΜΠΕΤΙΣ	15) ΑΠΟΔΡΑΣΙΣ
7) ΤΟ ΜΕΓΑ ΘΗΡΙΟΝ	16) ΔΙΟΣ ΕΡΕΒΟΣ
8) ΟΣ ΕΛΘΗ ΕΚ ΓΕΝΕΑΣ ΔΑΝ	17) ΑΜΝΟΣ ΑΔΙΚΟΣ
9) ΑΝΤΙΘΕΟΣ ΕΣΤΙ	18) ΠΑΛΛΙ ΒΑΣΚΑΝΟΣ

Ἄξιοπερίεργο ἀκόμη φαίνεται καί τὸ γεγονός, ὅτι οἱ Λατῖνοι χρησιμο-
ποιοῦσαν μονάχα ἕξι γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου τους, ὡς σύμβολα, γιά νά
σχηματίσουν τοὺς διάφορους ἀριθμούς.

Αὐτά εἶναι τά:

I, V ἢ U, X, L, C καὶ D.

Τὸ I γιά τὸ 1

Τὸ V γιά τὸ 5

Τὸ X γιὰ τὸ 10

Τὸ L γιὰ τὸ 50

Τὸ C γιὰ τὸ 100

Τὸ D γιὰ τὸ 500

Αὐτὰ τὰ ἕξι γράμματα-σύμβολα, ἂν προστεθοῦν, δίνουν παραδόξως σύνολο 666!

Ἄς τό δοῦμε:

$$1+5+10+50+100+500= 666$$

Ἐπίσης:

Ἡ Β' Σύνοδος τοῦ Βατικανοῦ, πού ἔγινε στὴ δεκαετία τοῦ 1960 καὶ ἔμεινε στὴν ἱστορία ὡς:

Β' Β Α Τ Ι Κ Α Ν Ι Ο Σ, δίνει τὸν ἀριθμὸ 666

$$2+2+1+300+10+20+1+50+10+70+200= 666$$

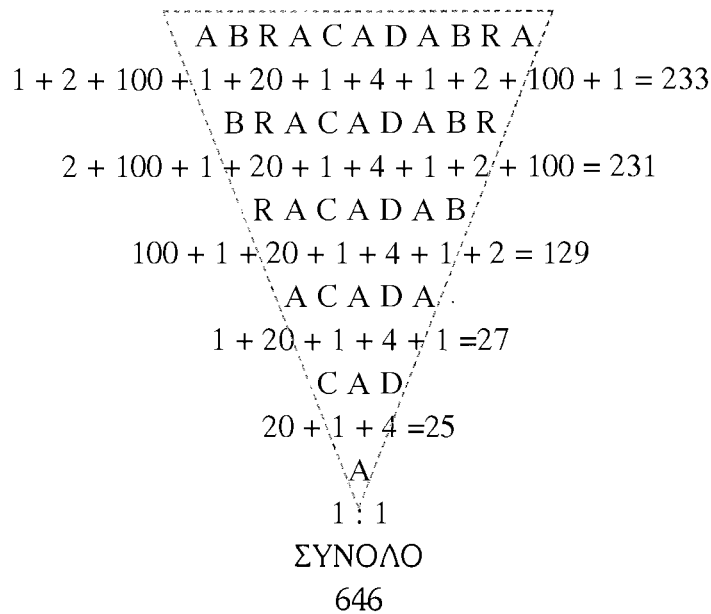
Δέν νομίζω νὰ εἶναι τυχαῖο καὶ ὁ λεξάνριθμος τῆς λέξεως Δανία (66), πού δείχνει κάποια συμμετοχὴ στὸ ἀντίχριστο 666, ἀφοῦ, μᾶλλον, πρέπει νὰ ἔχει σχέση μέ τὴ φυλὴ Δάν ἀπὸ τὴν ὁποία, σύμφωνα μέ τοὺς ἁγίους Πατέρας, θὰ κατάγεται ὁ Ἄντίχριστος.

Ἐπάρχει ἀκόμη μιὰ μαγικὴ φράση, πού ἔχει «περάσει» μέσω, κυρίως, τῶν κόμιξ καὶ στὰ παιδικὰ χεῖλη ἀπὸ ὅπου, πολλές φορές, ἐκφωνεῖται ἀσυνείδητα ἢ ὡς ἀστεϊσμός. Τούτη ἡ φράση ἀποτελεῖται ἀπὸ τρεῖς λέξεις: τὴν λέξη «ἄμπρα», τὴν λέξη «κάντ» καὶ ξανά τὴν λέξη «ἄμπρα».

Ἡ λέξη ABRA σύμφωνα μέ εἰδικούς, προέρχεται, ἐτυμολογικά, ἀπὸ τὰ μεσαιωνικὰ γερμανικὰ καὶ εἶναι προστακτικὴ τοῦ ρήματος abrechen πού σημαίνει συντριβεῖν ὥστε abra, σημαίνει συντριβήτω! Τὸ κάντ, φαίνεται νὰ εἶναι παραφθορὰ τῆς γερμανικῆς λέξεως Gott ἢ ἀγγλικά God μέ προφορὰ γκάντ, πού σημαίνει, Θεός.

Ἐποῦτε τὸ ἀμπρακαντάμπρα ἔχει τὴν φοβερὴ καὶ διαβολικὴ εὐχὴ τῶν σατανιστῶν: «Συντριβήτω ὁ Θεός, συντριβήτω!» Τοῦτο τὸ σατανικῆς ἐμπνεύσεως κατασκεύασμα, παριστάνεται στὴ μορφή συχνὰ, σὲ ἀπεικόνιση (σατανικοῦ) ἀντεστραμμένου τριγώνου, κατὰ τὸ παρακάτω σχῆμα:

A B R A C A D A B R A
 B R A C A D A B R
 R A C A D A B
 A C A D A
 C A D
 A

Στόν αριθμό αυτό (646), αν προσθέσουμε και τόν αριθμό 20 πού είναι τά 20 γράμματα-στοιχεία τής τριγωνικής περιμέτρου, έχουμε ακριβώς: 666!
 (Τά 20 γράμματα-στοιχεία αποτελούν τά 11 γράμματα τής άνω φράσης «A B R A C A D A B R A» και τά 9 γράμματα-στοιχεία στο Περιμετρικό V τής φράσης B R A C (A) D A B R A δηλαδή σχηματίζεται αντεστραμμένο Τρίγωνο, τοῦ ὁποῖου ὁ ἀπόκρυφος συμβολισμός τοῦ Ἑωσφόρου εἶναι ἐμφανεστάτος καθ' ὅτι, ὡς γνωστόν, τὸ ὄρθιο Τρίγωνο παριστάνει τήν Ἁγία Τριάδα ἐνῶ τὸ ἀνάποδο, τὸν Σατανᾶ).

*Ας δοῦμε ὅμως καί τὴν ἀντιστοιχία τῶν ἀριθμῶν μὲ τὸ ἀγγλικὸ ἀλφάβητο.

ΑΓΓΛΙΚΟ ΑΛΦΑΒΗΤΟ

ΠΙΝΑΞ ΜΕΤΑΒΛΗΤΩΝ ΑΞΙΩΝ									
A	1	2	3	4	5	6	7	8	9
B	2	4	6	8	10	12	14	16	18
C	3	6	9	12	15	18	21	24	27
D	4	8	12	16	20	24	28	32	36
E	5	10	15	20	25	30	35	40	45
F	6	12	18	24	30	36	42	48	54
G	7	14	21	28	35	42	49	56	63
H	8	16	24	32	40	48	56	64	72
I	9	18	27	36	45	54	63	72	81
J	10	20	30	40	50	60	70	80	90
K	11	22	33	44	55	66	77	88	99
L	12	24	36	48	60	72	84	96	108
M	13	26	39	52	65	78	91	104	117
N	14	28	42	56	70	84	98	112	126
O	15	30	45	60	75	90	105	120	135
P	16	32	48	64	80	96	112	128	144
Q	17	34	51	68	85	102	119	136	153
R	18	36	54	72	90	108	126	144	162
S	19	38	57	76	95	114	133	152	171
T	20	40	60	80	100	120	140	160	180
U	21	42	63	84	105	126	147	168	189
V	22	44	66	88	110	132	154	176	198
W	23	46	69	92	115	138	161	184	207
X	24	48	72	96	120	144	168	192	216
Y	25	50	75	100	125	150	175	200	225
Z	26	52	78	104	130	156	182	208	234

Παίρνοντας τώρα τὴν Ἀγγλική λέξη Computer στὴν κλίμακα τοῦ 6 καί ἀντικαθιστώντας τὰ γράμματα μὲ ἀριθμούς, θὰ ἔχουμε τὸ ἄθροισμα:

C O M P U T E R

$$18 + 90 + 78 + 96 + 126 + 120 + 30 + 108 = 666!$$

Φυσικά, ἂν πάρουμε ὁποιαδήποτε ἄλλη κλίμακα, θὰ ἔχουμε 111, 222, 333, κ.λπ. Μόνον στὴν κλίμακα τοῦ 6, βγάζει ἡ λέξη Computer 666.

Κεφάλαιον

16

Ο ΕΡΧΟΜΟΣ ΤΩΝ ΔΥΟ ΠΡΟΦΗΤΩΝ

«Καί δώσω τοῖς δυσὶ μάρτυσί μου, καὶ προφητεύσουσιν ἡμέρας χιλίας διακοσίας ἑξήκοντα, περιβεβλημένοι σάκκους. οὗτοι εἰσιν αἱ δύο ἐλαῖαι καὶ αἱ δύο λυχνίαι αἱ ἐνώπιον τοῦ Κυρίου τῆς γῆς ἐστῶσαι. καὶ εἴ τις αὐτούς θέλει ἀδικῆσαι, πῦρ ἐκπορεύεται ἐκ τοῦ στόματος αὐτῶν καὶ κατεσθίει τοὺς ἐχθρούς αὐτῶν· καὶ εἴ τις θέλει αὐτούς ἀδικῆσαι, οὕτω δεῖ αὐτόν ἀποκτανθῆναι». (Ἀποκ. 11', 3-5)

Στά δύσκολα αὐτά χρόνια τοῦ Ἄντιχρίστου, ὁ Θεός μας δέν θά μᾶς ἀφήσει μόνους, ἀβοήθητους καὶ ἀπροστάτευτους, χωρίς ἀπλανεῖς πνευματικούς ὁδηγούς.

Θά μᾶς στείλει τοὺς δύο Μάρτυρες καὶ Προφῆτες Του, οἱ ὁποῖοι δέν ἔχουν ἀκόμη γευθεῖ θάνατο. Τόν Προφήτη Ἡλία καὶ τόν Ἰωάννη τόν Θεολόγον. Κατ' ἄλλους, τόν Ἡλία καὶ τόν Ἐνώχ. Καί κατ' ἄλλους καὶ τοὺς τρεῖς.

«Βλέπε καὶ θαύμαζε τὴν μεγάλη ἀγάπη καὶ φιλανθρωπία τοῦ Κυρίου μας, διότι ἀκόμη καὶ στά τελευταῖα χρόνια (παρ' ὅλα ὅσα τοῦ ἔχουμε κάνει) Ἐκεῖνος μᾶς λυπᾶται καὶ μᾶς ἐλεεῖ, ὅλους ἐμᾶς τοὺς ἀνθρώπους, τὰ παιδιά Του, καὶ δέν μᾶς ἀφήνει μόνους μας, ἀλλὰ μᾶς στέλνει τοὺς δύο Προφῆτας Του, προκειμένου νά μᾶς διδάξουν καὶ νά μᾶς πληροφορήσουν

τά σχετικά μέ τόν Ἄντίχριστον, ἀλλά καί ταυτόχρονα νά μᾶς βοηθήσουν, καί γλυτώσουν ἀπό τίς παγίδες καί τά τεχνάσματα αὐτοῦ, ἀλλά καί γιά νά μᾶς ἐπιστρέψουν εἰς τήν ἀλήθεια, ἀπό τήν μεγάλη πλάνη πού θά δημιουργηθεῖ ἐξ αἰτίας τῆς παρουσίας τοῦ Ἄντιχρίστου».^[79] (**Ἁγίου Ἰππολύτου**)

Ἄ Ο Προφήτης Ἡλίας

Ἄ Ο ἔνδοξος καί μέγας Προφήτης Ἡλίας ἦταν υἱός τοῦ Σωβάκ, καί καταγόταν ἀπό τή φυλῆ τοῦ Ἄαρών. Γεννήθηκε στήν Θέσβη, πόλη τῆς Γαλαδδ ἡ ὁποία βρισκόταν πέραν τοῦ Ἰορδάνου. Ἡ δέ Θέσβη, ἀπό τὸ ὄνομα τῆς ὁποίας ἐκλήθη ὁ ἅγιος καί Θεσβίτης, ἦταν δοσμένη εἰς τοὺς ἱερεῖς.

Ἄ Όταν δέ γεννήθηκε ὁ Ἡλίας, ὁ πατέρας του ὁ Σωβάκ εἶδε μία ὄπτασία, ὅτι ἄνδρες λευκοφόροι τὸν ὀνόμαζαν Ἡλία (τὸ ὁποῖο σημαίνει θεὸς ἢ θεῖος, παραγόμενο ἀπὸ τὸ Ἡλί, τὸ ὁποῖο στὰ ἑβραϊκὰ σημαίνει Θεός), ὅτι τὸν ἐσπαργάνωναν μὲ φωτιά, καί ὅτι τοῦ ἔδιναν φωτιά νά φάει. Γι αὐτό, πηγαίνοντας εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα ἐφάνέρωσε τὴν ὄπτασία αὐτὴ στους ἱερεῖς, οἱ ὁποῖοι τοῦ εἶπαν μέσῳ προφητικῆς ἐνοράσεως καί ἀποκαλύψεως τὰ ἑξῆς: *«Μὴ φοβηθεῖς, ὦ ἄνθρωπε, ὅτι ἡ κατοίκησις τοῦ τέκνου θά εἶναι φῶς, ὁ λόγος του ἀπόφασις, ἡ ζωὴ του κατὰ Κύριον, καί ὁ πῆλος του θά φανῆ εὐάρεστος εἰς τὸν Θεόν, θέλει δέ κρίνει τὸν Ἰσραὴλ διὰ πυρὸς καί μαχαίρας».*

Ἄ Ο Προφήτης Ἡλίας ἔδρασε ἐννιακόσια περίπου χρόνια πρὶν τὴν ἔλευση τοῦ Χριστοῦ καί προφήτευσε συνολικὰ εἰκοσιπέντε χρόνια, ἀπὸ τὸ 921 896 π.Χ. Ἡ μνήμη του ἐορτάζεται στίς 20 Ἰουλίου.

Ἄ Ολοι οἱ Προφῆται τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἦταν ἀναμφίβολα χαρισματικά καί σημαντικά πρόσωπα, πού ὁ καθένας ἔπαιξε τὸν δικό του, σημαντικό καί καθοριστικό ρόλο, σέ κάθε ταραγμένη καί δύσκολη ἐποχὴ, σύμφωνα μέ τὴ θεία Πρόνοια.

Μελετώντας ὅμως κανεὶς τὸν τρόπον σκέψεως, τὴ συμπεριφορὰ καί γενικώτερα τὴ ζωὴ τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ, δέν μπορεῖ νά μὴν μείνει ἐκπληκτος καί νά μὴν θαυμάσει τὸ μεγαλεῖο τῆς ψυχῆς του, τὴν δύναμη τῆς προσευχῆς του, τὴν φλόγα τῆς πίστεώς του, τὸν θεῖον του πῆλο γιά τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ, τὴ μεγάλη του ἀγάπη γιά τὸν Θεό ἀλλά καί τοὺς ἀνθρώ-

πους, τό θάρρος καί τή μαχητικότητα μέ τήν όποία πολέμησε τούς αντίπαλους του, τήν έγκράτεια τής σαρκός του, τήν ύπομονή, τήν καρτερία καί τήν ταπείνωση, πού επέδειξε εις τάς διαφόρους θλίψεις καί ιδιαίτερα όταν έδιδόκετο από τούς βασιλείς 'Αχαάβ καί 'Ιεζάβελ, αλλά καί τήν ιερή αγανάκτησι καί τήν δικαία όργή του, όταν έπρεπε, έναντίον τών 450 ψευτοϊερέων του Βάαλ αλλά καί τών 400 ιερέων του 'Υψίστου, πού απεστάτησαν καί ακολουθοῦσαν τόν ψεύτικο θεό Βάαλ.

Ίσως, γιά όλους αὐτούς τούς ανωτέρω λόγους, καί γιά πολλούς άλλους άκόμη, ό Θεός νά διάλεξε τόν Προφήτη 'Ηλία, γιά νά γίνει ό Δεύτερος Του Πρόδρομος (ό πρώτος ήταν ό 'Ιωάννης ό Πρόδρομος) στήν Δεύτερη Παρουσία Του, όπως αναφέρει καί τό τροπάριό του:

Ἄπολυτίκιον

«'Ο ένσαρκος Ἄγγελος τῶν Προφητῶν ή κρηπίς, ό δεύτερος Πρόδρομος τῆς Παρουσίας Χριστοῦ, Ἡλίας ό ένδοξος. Ἄνωθεν καταπέμψας Ἑλισσαίῳ τήν χάριν, νόσους άποδιώκει καί λεπρούς καθαρίζει, διό καί τοῖς τιμῶσιν αὐτῷ θρύει ιάματα».

ἌΟ Μεγάλος λοιπόν καί σπουδαίος αὐτός Προφήτης τής Παλαιᾶς Διαθήκης ό «Ζηλωτής 'Ηλίας», δέν έχει άκόμη γευθεῖ θάνατο, γιά όλα όσα αναφέραμε ανωτέρω. ἌΟ Θεός τόν έχει κρατήσει ζωντανό, (δέν γνωρίζουμε πού τό πιό πιθανό είναι έδῶ στή γῆ καί όχι στόν οὐρανό), έδῶ καί 2900 περίπου χρόνια, προκειμένου νά έρθει, τό πιθανότερο, λίγο πρίν καί κατά τή διάρκεια τής εμφάνισεως του Ἄντιχρίστου, γιά νά σπηρίξει επί 1260 ήμέρες (τρισήμισυ χρόνια) τούς πιστούς πού θά ζοῦνε τήν εποχή εκείνη, αλλά καί νά έλέγξει τόν Ἄντίχριστο καί τά όργανά του.

Λέγει σχετικά ό Συναξαριστής:

«'Ο Προφήτης οὗτος έφάνη μέν ότι ανελήφθη ως εις τόν οὐρανόν, καθώς τό ήκούσατε, αλλά εις τόν οὐρανόν δέν ανέβη· διά τοῦτο λέγει καί ή Παλαιά Γραφή, ότι ανέβη ως εις τόν οὐρανόν, επειδή δέν είναι δυνατόν σῶμα φθαρτόν νά αναβῆ εις τόν οὐρανόν. Οὐδέ άλλος τις ανέβη ποτέ εις τούς οὐρανοῦς μετά του σώματος, μόνον ό Χριστός, καθώς τό λέγει καί ό Εὐαγγελιστής 'Ιωάννης εις τό τρίτον αὐτοῦ Κεφάλαιον "Οὐδείς αναβέβηκεν εις τόν οὐρανόν ειμή ό εκ του οὐρανοῦ καταβάς, ό υίός του ανθρώπου, ό ὢν έν τῷ οὐρανῷ".

Ὁ δὲ Ἀπόστολος Παῦλος, ἐν τῇ πρὸς Ἐφεσίους Ἐπιστολῇ, εἰς τὸ τέταρτον Κεφάλαιον, τοῦτο ἀποδεικνύει λέγων· “Ὁ καταβάς, αὐτός ἐστι (τούτέστι ὁ Χριστός) καὶ ὁ ἀναβάς ὑπεράνω πάντων τῶν οὐρανῶν, ἵνα πληρώσῃ τὰ πάντα”. Ἄλλ’ ὁ Θεός, θέλων νὰ φυλάξῃ τὸν Προφήτην Ἡλίαν, διὰ νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ τέλος τοῦ κόσμου νὰ ἐλέγξῃ τὸν Ἀντίχριστον, διὰ τοῦτο ἄφησε μὲν νὰ φανῇ ὅτι ἀνελήφθη ὡς εἰς τὸν οὐρανόν, πλὴν ἐδῶ κάτω εἰς τὴν γῆν εὐρίσκεται ζῶν μετὰ τοῦ φθαρτοῦ σώματος, ἅν καὶ ἡμεῖς δὲν τὸν βλέπομεν μέ τούς αἰσθητοὺς ὀφθαλμούς ὡς ἀνάξιοι ὄντες τῆς τοιαύτης θεωρίας. Εἰς ποῖον δὲ τόπον εὐρίσκεται οὐδεὶς Ἅγιος, οὔτε διδάσκαλος τῆς Ἐκκλησίας μᾶς τὸ ἔγραψε, καὶ διὰ τοῦτο μῆτε ἡμεῖς δὲν δυνάμεθα νὰ ἀποφασίσωμεν περὶ τοῦ τόπου, τόσον δὲ μόνον γνωρίζομεν, ὅτι ὁ Θεός, ὅστις τὸν ἔτρεφε καὶ ἄλλοτε διὰ κόρακος, αὐτός δύναται καὶ τώρα δι’ Ἀγγέλου νὰ τὸν τρέφῃ μέχρι τῆς συντελείας τοῦ κόσμου.^[80]

Φαίνεται ἀπίστευτο, βέβαια, στους πολλούς ἀλλὰ εἶναι ἀληθινόν.

Στὴν Παλαιὰ Διαθήκη, Βασιλειῶν Γ’, διαβάζουμε ὅτι ἓνα πύρινο ἄρμα παρέλαβε ζωντανὸ τὸν Προφήτην Ἡλία καὶ τὸν μετέφερε «ὡς» εἰς τὸν οὐρανόν. Ἐκεῖ τὸν ἔχει κρυμμένο ὁ Θεός μέχρι νὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα, λίγο πρὶν τὴν Δευτέρα Παρουσία Του, γιὰ νὰ τὸν ξαναστείλῃ μαζί μέ τὸν Ἰωάννη τὸν Θεολόγον. Ἴδου πῶς περιγράφει ἡ Παλαιὰ Διαθήκη τὸ συγκεκριμένο γεγονός· «καὶ ἐγένετο αὐτῶν πορευομένων, ἐπορεύοντο καὶ ἐλάλουν· καὶ ἰδοὺ ἄρμα πυρός καὶ ἵπποι πυρός καὶ διέστειλαν ἀνά μέσον ἀμφοτέρων, καὶ ἀνελήφθη Ἡλίου ἐν συσσεισμῷ ὡς εἰς τὸν οὐρανόν» (Δ’ Βασ. β’, 11).

Ὁ Προφήτης Ἰωάννης

Ὁ Ἰωάννης ὁ Θεολόγος εἶχε ἀδελφὸ τὸν Ἰάκωβον (ὄχι τὸν ἀδελφόν-θεον) καὶ ἦταν παιδιὰ τοῦ Ζεβεδαίου καὶ τῆς Σαλώμης. Ἡ Σαλώμη ἦταν ἓνα ἀπὸ τὰ ἑπτὰ παιδιὰ (τέσσερις υἱοὶ καὶ τρεῖς θυγατέρες) τοῦ Μνήστωρος Ἰωσήφ. Ἀπὸ αὐτὸ λοιπὸν συνάγεται ὅτι ὁ Χριστὸς ἦταν θεῖος τοῦ Ἰωάννου, ὡς ἀδελφός λογιζόμενος τῆς Σαλώμης, τῆς θυγατέρας τοῦ Ἰωσήφ, τοῦ νομιζομένου ὡς πατέρα τοῦ Κυρίου μας.

Ἦταν ὁ μόνος ἀπὸ τούς μαθητὲς τοῦ Χριστοῦ, πού Τὸν ἀγάπησε μέ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς του, τῆς καρδίας του, τῆς διανοίας του, σύμφωνά μέ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου μας «ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐξ

ὅλης τῆς καρδίας σου καί ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου καί ἐξ ὅλης τῆς διανοίας σου καί ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος σου» (Μαρκ. ιβ', 30).

Δέν ἔλειψε στιγμή ἀπό κοντά Του καί δέν Τόν ἐγκατέλειψε ποτέ, οὔτε ὅταν Τόν συνέλαβαν, Τόν δίκασαν καί Τόν σταύρωναν, τί στιγμή μάλιστα πού ὄλοι οἱ ἄλλοι μαθητές εἶχαν ἐξαφανισθεῖ καί κρυφθεῖ διά τόν «φόβο τῶν Ἰουδαίων».

Γι' αὐτό καί ὑπῆρξε ὁ ἠγαπημένος μαθητής τοῦ Κυρίου μας.

Γι' αὐτό καί σ' αὐτόν μόνο ἐμπιστεύθηκε ποιός ἦταν αὐτός πού θά τόν πρόδιδε.

Γι' αὐτό καί τόν πῆρε μαζί μέ ἄλλους δύο, τόν Πέτρο καί τόν Ἰάκωβο, εἰς τό Ὅρος Θαβώρ καί μετεμορφώθη ἔμπροσθεν αὐτῶν, ἀποκαλύπτοντάς τους μέρος τῆς θεϊκῆς Του δόξας.

Γι' αὐτό καί τόν εἶχε πάντα κοντά Του.

Γι' αὐτό καί τοῦ ἐμπιστεύθηκε ὅταν ἦταν ἐπάνω στό Σταυρό, λίγο πρὶν τό «τετέλεσται», τήν Παναγία Μητέρα Του.

Γι' αὐτό καί τοῦ ἀπεκάλυψε ἐν τέλει, ὅλα ἐκεῖνα τά φοβερά καί καταπληκτικά, μελλοντικά γεγονότα γύρω ἀπό τά ἔσχατα χρόνια, ἀλλά καί ὅλα τά γεγονότα πού σημειώθηκαν καί θά σημειωθοῦν, ἀπό τήν στιγμή τῆς Δημιουργίας τοῦ Κόσμου ἕως καί τῆς Δευτέρας Παρουσίας τοῦ Θεοῦ καί ἀκόμη πέραν αὐτῆς. Γι' αὐτό, ἴσως, καί δέν τόν ἄφησε νά γευθεῖ θάνατο, μέχρι σήμερα.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης δέν ἔχει γευθεῖ θάνατο

Σύμφωνα μέ τήν Ἁγία Γραφή καί πολλούς Ἁγίους Πατέρες μας, ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης δέν ἔχει γευθεῖ θάνατο, γι' αὐτό καί ἡ Ἐκκλησία μας, δέν ἐορτάζει κοίμηση τοῦ Ἁγίου Ἰωάννη ἀλλά Μετάσταση.

Στό βίο τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, διαβάζουμε σχετικά μέ τήν Μετάστασή του:

«Ἀφοῦ ἐπεστρέψαμεν εἰς τήν Ἔφεσον ἀπό τήν ἐξορίαν, διεμείναμεν εἰς αὐτήν ἑπτὰ εἴκοσιν ἔξ· ἐμείναμεν δέ καί εἰς τήν νῆσον Πάτμον ἑπτὰ δέκα πέντε· καί πρό τῆς ἐξορίας ἡμῶν διετρίψαμεν ἐξ Ἱεροσολύμων ἐτῶν πενήκοντα. Καί ἀφοῦ συνεπληρώθησαν εἴκοσιν ἔξ ἔτι ἀπό τῆς ἐπιστροφῆς ἡμῶν ἐκ τῆς ἐξορίας εἰς τήν Ἔφεσον, μίαν ἡμέραν παραλαβὼν ὁ Ἰωάννης ἐμέ καί ἑτέρους ἔξ μαθητάς αὐτοῦ, εἶπε· «Λάβετε σκαπτήρια εἰς τὰς χεῖράς σας καί ἀκολουθήσατέ με»· ἐλάβομεν δέ

δύο σκαπτήρια καί ἀκολουθήσαντες αὐτόν ἐξήλθομεν τῆς πόλεως· φθάσαντες δέ εἰς ἓνα τόπον, εἶπε πρὸς ἡμᾶς ὁ Ἰωάννης· “Καθήσατε ἐνταῦθα”· καί ἐκαθήσαμεν, αὐτός δέ ἐπροχώρησεν ὀλίγον διὰ νά ἔχη ἡσυχίαν, καί ἐκεῖ προσύχεται· ἦτο δέ ὥρα τοῦ ὄρθρου, νύξ δηλαδή ἀρκετή πρό τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου. Καί μετὰ τὴν εὐχὴν ἐλθὼν πρὸς ἡμᾶς λέγει· Σκάψατε εἰς τὴν γῆν εἰς μέτρον τοῦ ἀναστήματός μου σταυροειδῶς.

Ἐποῦ λοιπὸν ἡμεῖς ἐσκάψαμεν, προσύξατο ὁ Ἰωάννης· καί μετὰ τὴν εὐχὴν εἰσῆλθεν εἰς τὸν τάφον τὸν ὁποῖον ἐσκάψαμεν, καί ἐκεῖθεν εἶπε πρὸς με· “Τέκνον Πρόχορε, νά υπάγης εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα· διότι ἐκεῖ πρέπει νά τελειώσης τὸν βίον”· διδάξας δέ ἡμᾶς καί ἀσπασάμενος, εἶπε· “Σύρατε τὸ κῶμα τῆς μπιρός μου γῆς καί σκεπάσατέ με”· ἡμεῖς δέ ἀσπασάμενοι αὐτόν, καί σύραντες κῶμα ἐσκεπάσαμεν μέχρι τῶν γονάτων. Πάλιν ἐκεῖνος ἀσπασάμενος ἡμᾶς, εἶπε· “Σύραντες κῶμα σκεπάσατέ με ἕως τοῦ τραχήλου”· καί ἀσπασάμενοι αὐτόν ἐποιήσαμεν οὕτω· εἶτα δέ πάλιν εἶπε πρὸς ἡμᾶς· “Φέρετε λεπτόν πανίον καί σκεπάσατε δι’ αὐτοῦ τὸ πρόσωπόν μου, καί ἀσπασασθέ με διὰ τελευταίαν φοράν· διότι δέν θά μέ ἴδτε πλέον εἰς τὴν ζωὴν ταύτην”. Καί ποιήσαντες οὕτως, ἠσπασάμεθα αὐτόν πάλιν κλαίοντες· αὐτός δέ δούς εἰς ἡμᾶς τὴν εἰρήνην ἀπέλυσεν ἡμᾶς. Καί οὕτω κλαίοντες πικρῶς ἐσκεπάσαμεν ὅλον τὸ σῶμά του. Τότε καί ὁ ἥλιος ἀνέτειλε, καί αὐτός παρέδωκε τὸ πνεῦμά του.

Ἐπιστρέψαντες ἡμεῖς εἰς τὴν πόλιν ἠρωπήθημεν παρὰ τῶν ἀδελφῶν “Ποῦ εὐρίσκεται ὁ Διδάσκαλος ἡμῶν;” ἡμεῖς δέ διηγήθημεν πρὸς αὐτοὺς λεπτομερῶς πάντα τὰ γεγονότα· καί ἐκεῖνοι παρεκάλεσαν ἡμᾶς ἵνα δεῖξωμεν εἰς αὐτοὺς τὸν τόπον. Ἀπελθόντες ὅθεν μετὰ τῶν ἀδελφῶν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, τὸν μὲν Ἰωάννην δέν εὔρομεν, εὔρομεν δέ μόνον τὰ ὑποδήματα αὐτοῦ. Καί τότε ἐνεθυμήθημεν τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, τὸν ὁποῖον εἶπε πρὸς τὸν Πέτρον περὶ τοῦ Ἀποστόλου τούτου, ὅτι “Ἐάν αὐτόν θέλω μένειν ἕως ἔρχομαι, τί πρὸς σέ;” καί ἐδοξάσαμεν διὰ ταῦτα πάντα τὸν Πατέρα καί τὸν Υἱόν καί τὸ Ἅγιον Πνεῦμα τὸν ἓνα Θεόν· ᾧ πρέπει δόξα, τιμὴ καί προσκύνησις εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν».^[81]

Διαβάζουμε ἀκόμη στὴν Καινὴ Διαθήκη ὅτι, ὅταν ὁ Ἀπόστολος Πέτρος ρώτησε τὸν Χριστό μας περὶ τοῦ Ἰωάννη «οὗτος δέ τί; δηλαδή, αὐτός τί θά ἀπογίνει; καλὰ, ἐμένα μοῦ εἶπες τί θά γίνω, ἀλλὰ ὁ Ἰωάννης; Ὁ Κύριός μας ἀπάντησε: «ἐάν αὐτόν θέλω μένειν ἕως ἔρχομαι, τί πρὸς σέ;» (**Ἰω. κα', 22**) δηλαδή· «ἐάν ἐγὼ θέλω νά τὸν κρατήσω ζωντανό μέχρι πού θά ξαναέλθω, στὴν Δεύτερη Παρουσία μου, ἐσένα τί σέ νοιάζει; τί σέ ἐνδιαφέρει; αὐτό εἶναι θέμα δικό μου».

Γι' αυτό και οι Ἀπόστολοι, ἄρχισαν νά πιστεύουν καί νά τό συζητοῦν μεταξύ τους, ὅτι ὁ Ἰωάννης δέν πρόκειται νά ἀποθάνει· «ἐξῆλθεν οὖν ὁ λόγος οὗτος εἰς τοὺς ἀδελφούς ὅτι ὁ μαθητής ἐκεῖνος οὐκ ἀποθνήσκει» (**Ἰω. κα', 23**).

Ὅμως, ὁ ἴδιος ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης, μᾶς διευκρινίζει τὰ λόγια τοῦ Κυρίου μας, λέγοντας ὅτι ὁ Χριστός δέν εἶπε ὅτι δέ θά ἀποθάνει, ἀλλά ἐάν θέλει νά τόν κρατήσει ζωντανό μέχρι νά ξαναέλθει.

Πότε ὅμως θά ἔλθει ξανά ὁ Κύριός μας; Φυσικά στή Δευτέρα παρουσία Του. Δέν ἔχουμε ἄλλους ἐρχομούς ἢ παρουσίες τοῦ Χριστοῦ μας. Μόνο δύο. Τήν πρώτη, ὅταν ἔγινε ἄνθρωπος καί ἐσταυρώθη γιά τή σωτηρία τοῦ κόσμου, καί τήν Δεύτερη, ὅταν θά ἔλθει στό τέλος τοῦ κόσμου γιά νά κρίνει ζῶντες καί νεκρούς.

Ἄρα, ἀφοῦ ὁ ἴδιος ὁ Ἰωάννης βεβαιώνει ὅτι σίγουρα θά πεθάνει, ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τῆς γῆς, δύο ἐκδοχές ὑπάρχουν·

Ἡ πέθανε τότε, κανονικά, ὅταν ζοῦσε στήν ἐποχή τοῦ Χριστοῦ, ἢ θά πεθάνει στό τέλος τοῦ κόσμου.

Ἐάν ὅμως πάρουμε τήν πρώτη ἐκδοχή, ὅτι δηλαδή πέθανε τότε, τότε πρὸς τί ὁ λόγος τοῦ Κυρίου μας «ἐάν αὐτόν θέλω μένειν ἕως ἔρχομαι, τί πρὸς σέ;» (**Ἰω. κα', 22**).

Πῶς θά ἐρμηνεύσουμε τό «μένειν ἕως ἔρχομαι;»

Τό «ἕως ἔρχομαι» σημαίνει τήν Δευτέρα Παρουσία Του, ἄρα θά τόν κρατάει πεθαμένο μέχρι νά ξανάρθει; Δέν εὐσταθεῖ.

Ἐάν ὑποθέσουμε πάλι ὅτι πέθανε καί στή συνέχεια τόν ἀνέστησε, ὅπως καί τήν Παναγία μας, καί τόν ἔχει κοντά Του, τότε καί πάλι τό «μένειν ἕως ἔρχομαι» πῶς θά τό ἐξηγήσουμε; Ἀφοῦ εἶναι ἤδη κοντά Του ἀνεστημένος καί θά εἶναι πάντοτε πλέον, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, πῶς θά τόν κρατήσει μέχρι νά ξανάρθει;

Μόνο λοιπόν αὐτή ἡ ἐξήγηση, κατά τήν ταπεινή μας ἄποψη, ταιριάζει ἀπόλυτα. Ὅτι θά μείνει ζωντανός, μέχρι τήν Δευτέρα Παρουσία Του, καί ἔπειτα θά ἀποθάνει καί μάλιστα μέ μαρτυρικό θάνατον, «καί οὐκ εἶπεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς ὅτι οὐκ ἀποθνήσκει, ἀλλ' ἐάν αὐτόν θέλω μένειν ἕως ἔρχομαι, τί πρὸς σέ;» (**Ἰω. κα', 23**).

Τόν κράτσει λοιπόν στή ζωή ό Θεός, προφανώς λόγω τῆς μεγάλης αγάπης πού εἶχε στόν Θεό καί τούς ἀνθρώπους· γιά νά ξαναέλθει καί νά κηρύξει, στηρίξει καί βοηθήσει τούς πιστούς τῆς ἐποχῆς μας· οἱ ὅποιοι θά παραπαίουν ἀπό τά πάθη καί τίς ἀμαρτίες, ἀλλά καί ἀπό τά τεχνάσματα καί τίς πανουργίες τοῦ διαβόλου καί τοῦ Ἐπιχρίστου, καί στή συνέχεια νά ἀποθάνη, ὅπως κάθε ἄνθρωπος ἐπί τῆς γῆς.

Μήν ξεχνᾶμε, ὅτι εἶναι καί ὁ κατ' ἐξοκῆν μαθητής τῆς Ἀγάπης. Τά λιγοστά λόγια, πού ἔλεγε τά τελευταῖα χρόνια στους μαθητάς του ἦταν: «*Τεκνία, ἀγαπᾶτε ἀλλήλους*». «*Παιδιά μου, νά ἀγαπᾶτε εἰλικρινά ὁ ἕνας τόν ἄλλον*».

Ἴσως ἀκόμη, καί τήν ὥρα πού διετάχθη νά καταπιεῖ τό βιβλίον τῆς Ἀποκαλύψεως, ἐνῶ στήν ἀρχή ἔνοιωσε μιά γλυκιά γεύση στό στόμα του, προφανώς ἀπό τήν αἴσθηση τῆς ἀποκαλύψεως τῶν θαυμασίων καί τῶν μυστηρίων τοῦ Θεοῦ, στή συνέχεια, ὅταν τό βιβλίον κατέβηκε στήν κοιλίαν του, ὅταν τό «*κόνεψε*» δηλαδή, ὅταν ἄρχισε καί τό ἐπεξεργαζόταν καί συνειδητοποιοῦσε ὅλα ἐκεῖνα τά ὅποια ἐπρόκειτο νά περάσουν οἱ ἄνθρωποι τῆς ἔσχατης γενιᾶς, ἔνιωσε μιά πίκρα, μιά στεναχώρια μέσα του· «*καί ἔλαβον τό βιβλίον ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ ἀγγέλου καί κατέφαγον αὐτό, καί ἦν ἐν τῷ στόματί μου ὡς μέλι γλυκύ· καί ὅτε ἔφαγον αὐτό, ἐπικράνθη ἡ κοιλία μου*» (**Ἀποκ. 1', 10**) καί ἴσως, λέγω ἴσως, ἐκείνη τήν ὥρα νά ζήτησε καί νά παρακάλεσε ἀπό τόν Θεό, νά τόν ἀφήσει νά ζήσει μέχρι τήν ἐποχή ἐκείνη, δηλαδή τή δικιά μας, γιά νά μπορέσει νά βοηθήσει καί νά ἐμψυχώσει τούς πιστούς.

Ἡ ἀκόμη, μπορεῖ, ἀνακαλύπτοντας ὅτι ὁ Θεός τόν εἶχε διαλέξει νά ξαναέλθει στά ἔσχατα, πρὸς στιγμὴν ἔνιωσε θλίψη, στεναχώρια καί πίκρα πού θά ἔμενε ἀκόμη τόσα πολλά χρόνια κάτω στή γῆ, μακριά ἀπό τόν Κύριο καί Θεό Του πού τόσο πολύ ἀγάπησε καί πίστεψε, ὅπως καί ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ἀλλά καί πολλοί ἄλλοι ἅγιοι, πού παρακαλοῦσαν νά φύγουν γρήγορα ἀπό αὐτή τή ζωή γιά νά πᾶνε κοντά στό Θεό.

Ἀλλά καί ὅταν κάποτε τά δύο ἀδελφία, Ἰάκωβος καί Ἰωάννης, μὴν ἔχοντας ἀκόμη συνειδητοποιήσει κάποια πράγματα (διότι δέν εἶχε ἔλθει ἀκόμη ἡ Πεντηκοστή καί δέν εἶχαν λάβει τό Πνεῦμα τό Ἅγιον, ὅπου τούς μεταμόρφωσε καί τούς ἔκανε ἄλλους ἀνθρώπους, Χριστοφόρους, Θεοφό-

ρους, Πνευματοφόρους), ζήτησαν από τον Κύριο, όταν θά ἔλθει στή γῆνι Βασιλεία Του, νά βάλει τόν ἕνα ἐκ δεξιῶν καί τόν ἄλλον ἐξ εὐωνύμων, ὁ Χριστός τούς ἀπάντησε· «Δέν γνωρίζετε τί ζητᾶτε, διότι ἡ Βασιλεία ἡ δική μου, δέν εἶναι ἐδῶ στή γῆ. Μπορεῖτε νά πιεῖτε τό ποτήριον μέ τίς θλίψεις, τίς δοκιμασίες καί τούς διωγμούς πού ἤπια ἐγώ καί νά βαπτισθεῖτε μέ τό βάπτισμα (τόν θάνατον) τόν δικό μου;» Καί ἐκεῖνοι ἀπάντησαν· «Μποροῦμε Κύριε». Καί ὁ Χριστός τούς ἀπαντᾷ, ὅτι πράγματι ἔτσι θά γίνει. Δηλαδή θά περάσουν ὅλα αὐτά πού πέρασε ἐκεῖνος καί στό τέλος θά μαρτυρήσουν γιά τήν πίστη τους (**Μάρκ. 1', 35-39**).

Ὁ Ἰάκωβος πράγματι ἐμαρτύρησε, ὅπως γνωρίζουμε ἀπό τή βιογραφία του·

«...Τόσον δέ πολύ ἠγάπησεν αὐτούς ὁ Δεσπότης Χριστός (τόν Ἰάκωβον καί τόν Ἰωάννην δηλαδή), ὥστε εἰς μέν τόν ἕνα ἀδελφόν, τόν Ἰωάννην, προσέφερε τό στήθος του, ἵνα ἀνακλιθῆ ἐπ' αὐτοῦ, εἰς δέ τόν ἄλλον ἀδελφόν, τοῦτον δηλαδή τόν θεῖον Ἰάκωβον, ἔδωκε τήν τιμὴν νά πῆ τὸ ποτήριον τοῦ θανάτου, τὸ ὁποῖον Αὐτός ὁ ἴδιος ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ἔπιεν... Τά περί τοῦ μακαρίου τούτου Ἰακώβου, πληροφορούμενος ὁ Ἑρῶδης ὁ Ἀγρίππας, ὁ τοῦ Ἀριστοβούλου υἱός, τοῦ ὁποίου θεῖος ἦτο ὁ Ἑρῶδης ὁ θανατώσας τόν Πρόδρομον καί μή ὑποφέρων νά βλέπῃ αὐτόν μετά τόσης παρρησίας διδάσκοντα τό Εὐαγγέλιον μετά τό Πάθος καί τό σωτήριον κήρυγμα τοῦ Χριστοῦ, ἐθανάτωσεν αὐτόν διά μαχαίρας ἐν ἔτει ἀπό Χριστοῦ μδ' (44ω). Οὕτω μετά τόν Πρωτομάρτυρα Στέφανον δεύτερον Μάρτυρα ἔστειλε τοῦτον πρὸς τόν Χριστόν, ὡς γράφεται εἰς τό βιβλίον τῶν Πράξεων (ιβ', 1-2): «Κατ' ἐκεῖνον δέ τόν καιρόν ἐπέβαλεν Ἑρῶδης ὁ βασιλεύς τὰς χεῖρας κακῶσαί τινας τῶν ἀπό τῆς ἐκκλησίας. ἀνεῖλε δέ Ἰάκωβον τόν ἀδελφόν Ἰωάννου μαχαίρα».⁸²¹

Ὁ Ἰάκωβος λοιπόν, ὁ ἀδελφός τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου ἐμαρτύρησε, σύμφωνα μέ τά λόγια τοῦ Κυρίου μας.

Ὁ Ἰωάννης; δέν πρέπει καί αὐτός ὄχι μόνον νά πεθάνει ὡς ἄνθρωπος, ἀλλά καί νά ΜΑΡΤΥΡΗΣΕΙ ὅπως προεφήτευσε ὁ Χριστός μας;

Φυσικά καί ἔτσι θά γίνει· Εἶναι ἀδύνατον νά διαψευστεῖ ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς· «ὁ οὐρανός καί ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δέ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι» (**Ματθ. κδ', 35**).

Πρέπει λοιπόν λογικά, να «ξαναέλθει» για να πεθάνει και μάλιστα με μαρτυρικό θάνατο.

Ἄλλά καί εἰς τήν Ἐποκάλυψιν διαβάζουμε: «δεῖ σε πάλιν προφητεῦσαι ἐπί λαοῖς καί ἔθνεσι καί γλώσσαις καί βασιλεῦσι πολλοῖς» (**Ἀποκ. 1', 11**).

Τοῦ λέει ὁ Ἄγγελος νά καταπιεῖ τό βιβλίον τῆς Ἐποκαλύψεως, προφανῶς γιά νά τό κωνέψει καί κατανοήσει ἀπόλυτα ἐπειδή τοῦ ἔχει ὀρίσει πάλι ὁ Θεός νά ξαναπροφητεύσει στά ἔσχατα χρόνια, σέ πολλούς βασιλεῖς, λαούς, φυλές, γλώσσες καί ἔθνη σέ ὅλο τόν κόσμον.

Ἄλλωστε, ποιός θά ἦτο καταλληλότερος τοῦ Ἰωάννου, γιά νά ἐρμηνεύσει καί ἐξηγήσει ὅλα ἐκεῖνα τά διαδραματισθέντα εἰς τήν «Ἐποκάλυψη», τά ὁποῖα τοῦ ἀπεκάλυψε ὁ ἴδιος ὁ Θεός καί ἔχουν σχέση μέ τόν Ἐντίχριστο, τό σφράγισμα, τά σχέδιά του καί τήν Δευτέρα Παρουσία τοῦ Κυρίου μας;

Ἡ γνώμη βέβαια αὐτή, δέν εἶναι μόνον ἰδική μας, οὔτε καί τά ἐπινοοῦμε ἐμεῖς ὅλα αὐτά.

«Ταῦτα δέ διδάσκομεν, οὐχ εὐρεσιλογοῦντες, ἀλλ' ἐκ τῶν θείων ἐκκλησιαζομένων Γραφῶν...»^[83] (**Ἁγίου Κυρίλλου**).

Πολλοί Πατέρες ἔχουν καταγράψει τά ἀνωτέρω πολύ ὁμορφα, γλαφυρά καί ξεκάθαρα. Ἄς δοῦμε μερικούς.

Μαρτυρίες Πατέρων σχετικές μέ τό ὅτι ὁ Ἐυαγγελιστής Ἰωάννης δέν ἔχει κοιμηθεῖ

• Ἐνθίμου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων

«Τό δέ εἰπεῖν τόν ἄγγελον πρός αὐτόν, δεῖ σε πάλιν προφητεῦσαι ἐπί λαοῖς καί ἔθνεσι καί λοιπά, βεβαιοῖ τό παρ' ἡμῖν τοῖς Γραικοῖς δόγμα περί τοῦτου τοῦ ἁγίου καί ἐνδόξου Ἐυαγγελιστοῦ Ἰωάννου, ὅτι οὐκ ἀπέθανε θάνατον κατά διάξενον ψυχῆς ἐκ τοῦ σώματος, ἀλλά μετέστη ἐν χώρῳ, ὃν εἶδε μόνος ὁ Κύριος, καί ζῆ ὡς καί ὁ Ἥλιος, ἵνα πάλιν ἔλθῃ ἐπί τοῦ ἀντιχρίστου μετά τοῦ Ἡλιοῦ καί Ἐνώχ, καί διδάξῃ τοὺς ἀνθρώπους ἃ ἐκελεύσθη σφραγῖσαι μέχρι τοῦ τρι-

καῦτα καιροῦ· τῷ γάρ γένοι τῶν ἀνθρώπων τρεῖς νόμους δέδωκεν ὁ Θεός, τόν φυσικόν λέγω, ὃν ἐνομοθέτησεν ὁ Θεός τῷ Ἀδάμ ἐν τῷ παραδείσῳ, καί αὐτοδίδακτον τῇ ἡμῶν ἐκάστου ἐνεκόλαψε φύσει, καί τόν γραπτόν, ὃν διά τοῦ Μωϋσέως δέδωκε τοῖς Ἰσραηλιταῖς ἐν τῷ Σινᾶ, καί τόν εὐγγελικόν, ὃν διά τῶν ἁγίων Ἀποστόλων παρέδωκεν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ἐν Ἱερουσαλήμ. Δεῖ οὖν ἐν ἐσχάτοις καιροῖς παραγενέσθαι καί μάρτυρας τούτων· ὅθεν τοῦ μέν φυσικοῦ, ἐλεύσεται ὁ Ἐνώχ, τοῦ δέ Μωσαϊκοῦ, ὁ Ἡλίας, τοῦ δέ εὐαγγελικοῦ, ὁ παρῶν θύαγγελιστής, ὅστις καί συναποκτανθήσεται τῷ Ἐνώχ καί τῷ Ἡλίᾳ ἐπί ἀντιχρίστου· εἴρηται γάρ αὐτῷ καί τῷ ὁμαίμονι αὐτοῦ Ἰακώβῳ παρά τοῦ Κυρίου· "Τό ποτήριον ὃ ἐγώ πίνω πίεσθε, καί τό βάπτισμα, ὃ ἐγώ βαπτίζομαι, βαπτισθήσεσθε" (Μαρκ. ι', 39)· διπλοῦντος τόν διά μαρτυρίου θάνατον· καί ὁ μέν Ἰακώβος ὑπό Ἡρώδου ἀκηρέθη, καί ἔπιε τό ποτήριον τοῦ Χριστοῦ, καί ἐβαπτίσθη κατά τόν θάνατον αὐτοῦ· ὁ δέ Ἰωάννης οὕτω τοῦ τοιούτου τετύχηκε τέλος. Θικότως οὖν λέγομεν, ὅτι ἀποκτανθήσεται ἐπί ἀντιχρίστου, καί ἀμφοτέροις πληρωθήσεται τό τοῦ Κυρίου λόγιον».^[84]

- Θεοφυλάκτου Βουλγαρίας

«Ἔστοντας νά ἀκούσῃ ὁ Πέτρος, λέγουσιν, ὅτι μέλλει νά ἀποθάνῃ διά τόν Χριστόν, εἶπεν, ἀλλά ὁ Ἰωάννης τί; δέν θέλει ἀποθάνει καί αὐτός; ὁ δέ Χριστός δέν τό ἀπηγόρευσε τοῦτο, δηλαδή δέν τό ἐβεβαίωσε νά εἰπῇ, ὅτι δέν ἀποθαίνει· διότι κάθε ἄνθρωπος πού θά γεννηθῇ, εἶναι βέβαιο ὅτι καί θά ἀποθάνῃ. Εἶπε δέ τό, ἐάν θέλω αὐτόν μένειν, δηλαδή νά ζῇ, ἕως τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, καί τότε νά μαρτυρήσῃ δι' ἐμέ. Διά τοῦτο καί λέγουσιν, ὅτι ζῇ αὐτός, πρόκειται δέ νά φονευθῇ ὑπό τοῦ Ἀντιχρίστου μαζί μέ τόν Ἡλίαν, κηρύττοντες τόν Χριστόν. Ἐάν δέ καί τό μνῆμα αὐτοῦ φαίνεται, τί πρὸς αὐτό; διότι ζωντανός μέν εἰσῆλθεν εἰς αὐτό, καί ἔπειτα μετεστάθη. Καθώς καί ὁ Ἐνώχ καί ὁ Ἡλίας. Ἀνατρέπει λοιπόν ὁ Εὐαγγελιστής τήν ψευδῆ δόξαν, δηλαδή ἐμποδίζει τόν ψεύτικον λογισμόν ἐκείνων ὁποῦ νομίζουν, ὅτι δέν ἀποθαίνει ὁ μαθητής αὐτός, ἀλλά θέλει εἶναι ἀθάνατος· διότι κατά ἀλήθειαν ψευδές εἶναι, τό νά εἶναι ἄνθρωπος ἀθάνατος. Διότι ἂν καί ὁ Ἐνώχ, καί ὁ Ἡλίας δέν ἀπέθαναν, ἀλλ' ὅμως πρόκει-

ται στο μέλλον να αποθάνουν· έτσι λοιπόν και αυτός, εάν και δεν απέθανεν, αλλά θέλει αποθάνει. Τό δέ λεγόμενον και λογιζόμενον ότι δεν θά αποθάνει ποτέ, δηλαδή, τό ότι θά είναι άθάνατος, είναι ψευδος...»^[85]

- Άγίου Ίππολύτου

«Ή μέν πρώτη Παρουσία του Κυρίου μας είχε Πρόδρομον τόν Βαπτιστή Ίωάννη, ή δέ Δευτέρα Παρουσία, εις τήν όποια πρόκειται να έλθει μέ μεγάλη δόξα, θά έχει Προδρόμους τόν Ένώχ, τόν Ήλίαν και Ίωάννην τόν Θεολόγον».^[86]

- Άγίου Θεοδώρου του Στουδίτου

«Έπειδή θά είναι όλίγοι αυτοί που θά μπορέσουν να άντέξουν και να γλυτώσουν από τίς παγίδες του Άντιχρίστου, ό Θεός θά στείλει τόν Ήλία και τόν Ένώχ, ίσως και τόν Ευαγγελιστή Ίωάννη, δέν τό γνωρίζουμε αυτό, προκειμένου να βοηθήσουν τήν αδύνατη και ασθενή ανθρώπινη φύση μας, ως πρωτοστάτες και άθλοφόροι στον άγωνα και όμολογία τους υπέρ τής νίκης του Χριστού και κατά του Άντιχρίστου».^[87]

- Άγίου Ίωάννου του Δαμασκηνού

«...Τό συγκεκριμένο «εάν αυτός θέλω να μείνει μέχρι να ξανάρθω, έσένα τί σε νοιάζει;» έχει λεχθει για τόν Ίωάννη τόν Θεολόγον, ό όποιος δέν έχει γευθει θάνατον και διαμένει ζωντανός μέχρι τήν Δευτέρα Παρουσία του Κυρίου μας. Αυτή είναι ή σωστή έρμηνεία που έχουν δώσει πολλοί από τούς σοφούς άγιους μας στο άνωτέρω χωρίον».^[88]

- Μεγάλου Φωτίου

«...Μάρτυρες αδιάφυστοι ότι οί άνθρωποι, εάν δέν άμάρτανε ό Άδάμ, δέν θά πέθαιναν και θά είχαν τά σώματά τους αιώνια, είναι οί τρεις άνθρωποι Ένώχ, Ήλίας και Ίωάννης ό Θεολόγος, που ό Θεός κράτησε ζωντανούς. Έναν από κάθε έποχή. Ό Ένώχ, ως ζήσας πρό του Νόμου· ό Ήλίας μετά τόν Νόμον· και ό Ίωάννης μετά τήν Χάριν.

Ἐπίδειξη δὲ ὅτι εἶναι ζωντανός καὶ ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης εἶναι ὁ λόγος τοῦ Κυρίου μας στὸ Εὐαγγέλιο πού λέγει “Ἐάν αὐτόν θέλω μένειν ἕως ἔρχομαι, τί πρὸς σέ;”. Ὅχι ὅτι δέν θά ἀποθάνει ὅπως ὅλοι οἱ ὑπόλοιποι ἄνθρωποι, ἀλλὰ ὅτι ὁ Θεὸς τὸν ἔχει φυλάξει ζωντανό γιὰ νὰ ξαναέλθει ὡς Πρόδρομος στήν Δευτέρα Παρουσία Του μαζί μέ τόν Ἰησοῦν καί τόν Ἐνώχ...».^[89]

Ἔτσι λοιπόν καταλήγοντας, ταπεινή μας γνώμη εἶναι, ὅτι ὁ δεύτερος Μάρτυρας καί Προφήτης δέν θά εἶναι ὁ Ἐνώχ, ἀλλά ὁ Ἰωάννης ὁ Θεολόγος. Ἐάν βέβαια μιλάμε γιὰ δύο Μάρτυρες καί Προφήτες, ὅπως λέγει ἡ ἱερὴ Ἀποκάλυψις. «Καί δώσω τοῖς δυσὶ μάρτυσί μου, καί προφητεύσουσιν ἡμέρας χιλίας διακοσίας ἑξήκοντα, περιβεβλημένοι σάκκους. οὗτοι εἰσιν αἱ δύο ἐλαῖαι καί αἱ δύο λυχνίαι αἱ ἐνώπιον τοῦ Κυρίου τῆς γῆς ἐστῶσαι» (Ἀποκ. 11', 3-5).

Ἐάν εἶναι τρεῖς οἱ Μάρτυρες καί Προφήτες, τότε θά εἶναι καί ὁ Ἐνώχ.

Ἡ Ἀποκάλυψις ὅμως, εἶναι σαφής. Μιλάει γιὰ δύο ΜΑΡΤΥΡΑΣ καί ΠΡΟΦΗΤΑΣ καί ὄχι γιὰ τρεῖς· «καί δώσω τοῖς δυσὶ μάρτυσί μου...» (Ἀποκ. 11', 3).

Βέβαια, καί ὁ Ἐνώχ δέν πρέπει νὰ ἔχει γευθεῖ θάνατον σύμφωνα με τὴ Γραφή καί τούς Πατέρες, ἀλλὰ «μετέστη» ἐπειδὴ ἦτο δίκαιος καί ἐνάρετος καί πιστός σιόν Θεόν «καί εὐηρέστησεν Ἐνώχ τῷ Θεῷ καί οὐκ εὗρίσκετο, ὅτι μετέθηκεν αὐτόν ὁ Θεός» (Γέν. 5', 24).

Ὅμως δέν ὑπάρχει κάτι ἄλλο στή Γραφή καί σιούς Πατέρες, πού νὰ μαρτυρεῖ τόν ἐρχομόν του. Καμμία, μὰ καμμία, ἀγιογραφικὴ μαρτυρία, ἐκτός ἐπαναλαμβάνω ἀπὸ τὴ συγκεκριμένη αὐτὴ ἀναφορὰ τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Αὐτὴ ὅμως, καί μόνον αὐτὴ. Γιὰ τὸ συγκεκριμένο αὐτὸ θέμα γράφει καί ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Χριστόδουλος, τὰ ἐξῆς:

«Περὶ μὲν τοῦ Ἰησοῦ συμφωνοῦν οἱ ἐρμηνευτὲς ὅτι πρόκειται ἀκριβῶς περὶ αὐτοῦ καί ὄχι περὶ τοῦ Ἐνώχ (ὑπάρχει καί μία τέτοια ἄποψη ἀφοῦ ὁ Ἰησοῦς καί ὁ Ἐνώχ εἶναι δύο μοναδικοὶ ἄνθρωποι στήν ἱστορία τοῦ κόσμου οἱ ὁποῖοι δέν γνώρισαν θάνατον). Τὸ γεγονός λοιπόν αὐτό, ὁδηγεῖ στήν ἐπιλογή τοῦ Ἐνώχ ὡς τοῦ δευτέρου μάρτυρος, στή θέση δηλαδή τοῦ Μωϋσέως, χωρὶς ὅμως νὰ ὑπάρχει καμμία ἄλλη σαφὴς μαρτυρία στήν Ἁγία Γραφή».^[90]

Ἐναφορές γιά τόν Προφήτη Ἡλία

Γιά τόν Προφήτη Ἡλία υπάρχουν πολλές ἀναφορές καί μάλιστα ὀνομαστικές.

Ὅπως: Στόν Προφήτη Μαλαχία: «καί ἰδού ἐγώ ἀποστελῶ ὑμῖν Ἡλίαν τόν Θεσβίτην, πρὶν ἢ ἐλθεῖν τήν ἡμέραν Κυρίου τήν μεγάλην καί ἐπιφανῆ», (**Μαλαχία δ', 4**).

Στόν Εὐαγγελιστή Μάρκο: «Ἡλίας μὲν ἐλθὼν πρῶτον ἀποκαθιστᾷ πάντα» (**Μάρκ. θ', 12**).

Στόν Εὐαγγελιστή Λουκᾶ: «ἐν πνεύματι καί δυνάμει Ἡλίου» (**Λουκ. α', 17**).

Στόν Εὐαγγελιστή Ματθαῖον: «ἠρώτα τοὺς μαθητάς αὐτοῦ (ὁ Ἰησοῦς) λέγων· τίνα με λέγουσιν οἱ ἄνθρωποι εἶναι τόν υἱόν τοῦ ἀνθρώπου; οἱ δὲ εἶπον· οἱ μὲν Ἰωάννην τόν βαπτιστήν, ἄλλοι δὲ Ἡλίαν, ἕτεροι δὲ Ἰερεμίαν ἢ ἓνα τῶν προφητῶν» (**Ματθ. ιοι', 13-14**). Πού ἀπό ἐδῶ βγαίνει, ὅτι οἱ τότε Ἰουδαῖοι περίμεναν τόν Ἡλία νά ἔλθει, ὡς Πρόδρομο τοῦ Μεσσία τους.

Στόν ἅγιο Ἰωάννη τόν Χρυσόστομον, ὁ ὁποῖος ἐρμηνεύοντας διάφορα χωρία τῆς Γραφῆς, λέγει τά ἑξῆς:

«Καί ὁ Ἡλίας θά ἔρθει τότε γιά ν' ἀσφαλίσει τοὺς πιστοὺς (Μαλακ. δ', 5). Καί αὐτό τό λέγει ὁ Χριστός: “ἔρχεται ὁ Ἡλίας καί θ' ἀποκαταστήσει τά πάντα” (Μαρκ. θ', 12). Γι' αὐτό ἔχει λεχθεῖ γιά τόν Ἰωάννη τό “μέ δύναμη καί πνεῦμα τοῦ Ἡλία” (Λουκ. α', 17). Γιατί ὁ Ἰωάννης δέν ἔκαμε σημεῖο, ὅπως ὁ Ἡλίας, οὔτε θαύματα· γιατί λέγει “ὁ Ἰωάννης δέν ἔκαμε κανένα σημεῖο, ὅλα ὅμως ὅσα εἶπε ὁ Ἰωάννης γι' αὐτόν, ἦταν ἀληθινά” (Ἰω. ι', 41). Πῶς λοιπόν “μέ δύναμη καί πνεῦμα τοῦ Ἡλία;” Διπλαδί θ' ἀναλάβει τήν ἴδια διακονία. Ὅπως ἀκριβῶς ἐκεῖνος ὑπῆρξε πρόδρομος τῆς πρώτης παρουσίας, ἔτσι καί αὐτός θά εἶναι πρόδρομος τῆς δεύτερης καί ἔνδοξης παρουσίας αὐτοῦ, καί γι' αὐτό τό σκοπό φυλάσσεται. Ἄς μή φοβηθοῦμε λοιπόν...»^[91] (**Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου**)

Ἀναφορές γιά τόν Ἰωάννη τόν Θεολόγο

Γιά τόν Εὐαγγελιστή Ἰωάννη ἐπίσης, ὑπάρχουν πολλές ἀναφορές.

Στήν Ἀποκάλυψη: «δεῖ σε πάλιν προφητεῦσαι ἐπί λαοῖς καί ἔθνεσι καί γλώσσαις καί βασιλεῦσι πολλοῖς» (**Ἀποκ. ι', 11**).

Στό Εὐαγγέλιο του: «ἐάν αὐτόν θέλω μένειν ἕως ἔρχομαι, τί πρός σέ; ἐξῆλθεν οὖν ὁ λόγος οὗτος εἰς τούς ἀδελφούς ὅτι ὁ μαθητής ἐκεῖνος οὐκ ἀποθνήσκει» (**Ἰω. κα', 22-23**).

Στόν Εὐαγγελιστή Μάρκο: «Καί προσπορεύονται αὐτῷ Ἰάκωβος καί Ἰωάννης υἱοί Ζεβεδαίου λέγοντες· διδάσκαλε, θέλομεν ἵνα ὁ ἐάν αἰτήσωμεν ποιήσης ἡμῖν. ὁ δέ εἶπεν αὐτοῖς· τί θέλετε ποιῆσαι με ὑμῖν; οἱ δέ εἶπον αὐτῷ· δός ἡμῖν ἵνα εἰς ἐκ δεξιῶν καί εἰς ἐξ εὐωνύμων σου καθίσωμεν ἐν τῇ δόξῃ σου. ὁ δέ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· οὐκ οἶδατε τί αἰτεῖσθε. δύνασθε πιεῖν τό ποτήριον ὃ ἐγώ πίνω, καί τό βάπτισμα ὃ ἐγώ βαπτίζομαι βαπτισθῆναι; οἱ δέ εἶπον αὐτῷ· δυνάμεθα· ὁ δέ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· τό μέν ποτήριον ὃ ἐγώ πίνω πίεσθε, καί τό βάπτισμα ὃ ἐγώ βαπτίζομαι βαπτισθήσεσθε» (**Μαρκ. ι', 35-39**).

Ὅρισμένοι λένε, ὅτι ὁ Ἰωάννης, στό συγκεκριμένο χωρίο τῆς Ἀποκαλύψεως (ια', 3) ἀναφέρει δύο καί ὄχι τρεῖς ἀπό ταπείνωση. Καί στό Εὐαγγέλιο του, λένε, πολλές φορές δέν ἀναφέρει τό ὄνομά του, ἀπό ταπείνωση, ἀλλά λέει «ὁ μαθητής ὃν ἠγάπα ὁ Ἰησοῦς» (**Ἰω. κα', 20**) ἢ «ὁ ἄλλος μαθητής» (**Ἰω. ιη', 15 καί 16**) ἢ κάτι παρόμοιο.

Λυπᾶμαι, ἀλλά ἔχουν πέρα γιά πέρα ἄδικο. Διότι ἀφ' ἑνός τό ὁμολογοῦν καί οἱ ἴδιοι, ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Ἰωάννης ἀναφέρει «ὁ μαθητής ὃν ἠγάπα ὁ Ἰησοῦς» ἢ «ὁ ἄλλος μαθητής». Ἄρα μπορεῖ νά μὴν ἀναφέρει τό ὄνομά του, κάνει ὅμως νύξη καί ἀναφορά στό πρόσωπό του, δέν τό παραλείπει. Γιατί λοιπόν νά μὴν κάνει τό ἴδιο καί ἐδῶ, στό συγκεκριμένο χωρίο τῆς Ἀποκαλύψεως, ἀναφέροντας εἴτε, «ὁ μαθητής ὃν ἠγάπα ὁ Ἰησοῦς» εἴτε «ὁ ἄλλος μαθητής» εἴτε ὁ,τιδήποτε ἄλλο; Ἀφ' ἑτέρου ἐδῶ, δέν τίθεται κἄν θέμα ταπεινώσεως καί μετριοφροσύνης, διότι δέν ἀναφέρει ὀνόματα γιά τούς δύο προφήτας καί μάρτυρας, ὥστε ἀπό ταπείνωση νά παραλείπει τό δικό του. Ἐδῶ, μιλάει ἀριθμητικά καί ὄχι ὀνομαστικά. Λέει θά ἀποστείλῃ ὁ Θεός τούς δύο προφήτας καί μάρτυράς του.

Τί νά ἔγραφε δύο, ὅπως ἔγραψε, τί νά ἔγραφε τρεῖς. Τί θά ἀλλαζε; Μέ τό δύο θά ἔδεικνε ταπείνωση, ἐνῶ μέ τό τρεῖς ὑπερηφάνεια; Μά ἀφοῦ, οὔτε στό δύο ἀναφέρει ὀνόματα, οὔτε στό τρεῖς θά ἀνέφερε ὀνόματα.

Δέν εὐσταθεῖ λοιπόν, καθόλου, τό ἐπιχείρημά τους.

Ἔτσι λοιπόν γιά τόν Προφήτη Ἡλία καί τόν Εὐαγγελιστή Ἰωάννη ὑπάρχουν πολλές ἀναφορές τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Γιά τόν Ἐνώχ ὅμως, δέν ὑπάρχει καμμία ἄλλη ἀναφορά ἐκτός τῆς συγκεκριμένης πού ἤδη ἀναφέραμε.

Ἄς εἶναι ὅμως, ἐγώ δέν εἶμαι οὔτε ἅγιος, οὔτε προφήτης γιά νά γνωρίζω ἀκριβῶς τήν ἀλήθεια, γύρω ἀπό τό συγκεκριμένο θέμα.

Ζήτημα δευτερεῦον καί θεολογούμενον

Ἄν οἱ ἅγιοί μας, μιλώντας γιά τό θέμα αὐτό δεχόταν καί τό ἕνα καί τό ἄλλο, ὅπως ἤδη ἔχουμε ἀναφέρει καί δεῖ σέ πολλά κείμενα τῶν ἁγίων μας καί ἐάν γιά τό ἴδιο θέμα ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Χριστόδουλος γράφει, «Πολλοί ἐρμηνευτές βεβαίως θεωροῦν ὅτι εἶναι λεπτομέρεια τό ποιοί θά εἶναι οἱ δύο μάρτυρες τῆς Ἀποκαλύψεως. Ἐκεῖνο ὅμως τό ὁποῖο ἐμᾶς κυρίως μᾶς ἐνδιαφέρει καί τό ὁποῖο πρέπει νά τονίσουμε εἶναι αὐτό πού ἀναφέραμε προηγουμένως ὅτι δηλαδή στόν καιρό τῆς μεγάλης δοκιμασίας καί τῆς δεινῆς καταστάσεως εἰς βάρος τῶν πιστῶν ὁ Θεός δέν θά μᾶς ἀφήσει μόνους καί ἀβοήθητους...»^[92] πόσο μᾶλλον ἢ ταπεινότης μου.

Ἄλλωστε τό συγκεκριμένο θέμα, ὅπως λέει καί ὁ Μέγας Φώτιος, δέν εἶναι θέμα πίστεως ἢ δογματικό, ὥστε νά μήν ἔχει κανείς δικαίωμα νά προσθέσει ἢ νά ἀφαιρέσει κάτι χωρίς τόν κίνδυνο νά χαρακτηρισθεῖ αἰρετικός, ἀλλά εἶναι θέμα δευτερεύον καί «θεολογούμενον» ὅπως λέγεται καί γι' αὐτό, ἀπλῶς, σᾶς ἐξωτερικεύω τίς σκέψεις μου καί σᾶς καταθέτω τήν ἄποψή μου, ὄχι δογματικά καί ἀποφαντικά, ἀλλά ἐρμηνευτικά καί ταπεινά, «ὁ δέ χρόνος καί ἡ πείρα τοῖς νύφουσιν»^[93], ὅπως λέγει καί ὁ ἅγιος Ἀνδρέας Καισαρείας, σύντομα θά δείξει τί ἀπ' ὅλα αὐτά θά γίνει.

«Ἐκεῖνο δέ δῆλον, ὡς τό παρόν ζήτημα, (ἡ ἔλευσις ἢ ὄχι τοῦ Ἰωάννου) κἂν τῆς ἀληθείας παρασφαλῆ, οὐ φέρει ψυχῆς κίνδυνον. Ἡ μέν γάρ περί πίστεως ἔρευνα τῆς ἀληθείας παρατραπέισα ναυάγιον μέγα τῇ ψυχῇ προξενεῖ, διό δή καί θρα-

χείας τῆς εἰς αὐτήν τελούσης ἀντέχεσθαι δεῖ συλλαβῆς· ἡ δὲ
ζήτησις τῶν παρὰ τὴν εὐσέβειαν προβλημάτων καλὸν μὲν εἶ
πρὸς τὸ τῆς ἀληθείας καταλίγει τέλος· εἰ δὲ γε ταύτης
ἀστοχίσει, οὐ καλὸν μὲν, ὅμως ὄλεθρον ψυχῆς οὐ φέρει».^[94]
(Μεγάλου Φωτίου)

“Ὅπου Θεός βούλεται νικᾶται φύσεως τάξις

Ἔορισμένοι, βέβαια, ἴσως ἀναρωτηθοῦν. Καλά, εἶναι δυνατόν νά ζεῖ
ἄνθρωπος, τόσα πολλά χρόνια;

Κάτω ἀπό κανονικές καί φυσιολογικές συνθηκῆς, φυσικά καί δέν εἶναι
δυνατόν νά συμβεῖ κάτι τέτοιο. Ἄν καί εἰς τοὺς χρόνους τῆς Παλαιᾶς Δια-
θήκης, οἱ ἄνθρωποι ζοῦσαν πολύ περισσότερα χρόνια, ἀπ’ ὅ,τι ζοῦν σήμε-
ρα. Ζοῦσαν 200, 300, 500, ἕως καί χίλια χρόνια.

Ἦ Ἀδάμ π.κ., ἔζησε 930 ἔτη.

Ἦ Νῶε, ἔζησε 950.

Ἦ Μαθουσάλας ἔζησε τά περισσότερα χρόνια πού ἔζησε ἄνθρωπος
ἐπάνω σ’ αὐτήν πῆ γῆ, 969 χρόνια.

Προσοχή, κάνουμε μιά διευκρίνιση. Δέν ὑπῆρχε ἄλλη μονάδα μετρήσε-
ως τῶν ἐτῶν, ὅπως νομίζουν καί πιστεύουν κάποιοι ἀπό ἄγνοια, ἢ ἰσχυρί-
ζονται καί ὑποστηρίζουν κάποιοι ἄλλοι, ἀναπόδεικτα.

Ἦς μὴν ξεχνᾶμε ὅμως ὅτι, πάνω ἀπό ὅλους τοὺς Νόμους τῆς φύσεως
καί πάνω ἀπό ὅλα τά δημιουργήματα, εἶναι ὁ Νομοθέτης καί ὁ Δημιουργός.

Ἦκεῖνος ὅπου ἐδημιούργησε τά πάντα ἀπό τό πουθενά, καί ἔθεσε τοὺς
φυσικούς νόμους.

Ἦκεῖνος ὅπου, «ἐκ τοῦ μή ὄντος εἰς τό εἶναι ἡμᾶς παράγαγε».

Ἦκεῖνος ὅπου, «ὅταν βούλεται νικᾶται φύσεως τάξις».

Ἦκεῖνος ὅπου, «οὐκ ἀδυνατεῖ παρὰ τῷ Θεῷ πᾶν ρῆμα».

Δέν ὑπάρχει ΤΙΠΟΤΑ πού δέν μπορεῖ, ἐάν θέλει, νά τό κατορθώσει ὁ
Θεός.

Γιατί ο Θεός θά στείλει τούς δύο προφήτας Του

Έτσι λοιπόν και έδω. Θέλησε ο Θεός και κράτησε ζωντανούς, μέχρι και σήμερα, τούς Προφήτες Ήλία και Ίωάννη, για να παίξουν σημαντικό ρόλο σπίν περίοδο του ΄Αντιχρίστου.

Μιά πού προφανώς τότε, οί περισσότεροι από έμās, αλλά δυστυχώς και οί περισσότεροι κληρικοί, οί φύσει και θέσει φρουροί και ταγοί τής Πίστεως και τής Πατρίδος μας θά έχουν «προδώσει», άλλοι έν γνώσει ή έν άγνοία, άλλοι έκούσια ή άκούσια, δέν έχει σημασία, τόν Θεό, πίν Έκκλησία και τό Λαό Του, και θά ακολουθοϋν τόν ΄Αντίχριστο και τό σύστημά του, σύμφωνα μέ τούς λόγους τών άγίων μας.

Οί ποιμένες ως λύκοι γενήσονται

«Οί ποιμένες ως λύκοι γενήσονται. οί ιερείς τό ψεύδος ασπάζονται. οί μοναχοί τά του κόσμου ποθήσουσιν...»^[96] γράφει για τήν έποχή του ΄Αντιχρίστου ο άγιος Ίππόλυτος.

«Οί κληρικοί θά γίνουν οί χειρότεροι και άσεβέστεροι τών άλλων»^[96] προφητεύει για τά έσχάτα χρόνια ο άγιος Κοσμάς ο Αίτωλός.

«Όταν πλησιάσει ο καιρός τής έλεύσεως του ΄Αντιχρίστου θά σκοτισθῆ ή διάνοια τών ανθρώπων από τά πάθη τής σαρκός και θά πληθυνθῆ σφόδρα ή άσέβεια και ή άνομία... Οί ποιμένες τών Χριστιανών Αρχιερείς και ιερείς θά είναι άνδρες κενόδοξοι, μή γνωρίζοντες παντελώς τήν δεξιάν οδόν από τήν άριστεράν... Αί εκκλησίαι δέ του Θεού θά στερηθοϋν εύλαβών και εύσεβών Ποιμένων και άλλοίμονον τότε εις τούς έν τῷ κόσμῳ εύρισκομένους Χριστιανούς οί οποιοι θά στερηθοϋν τελείως τήν πίστιν, διότι δέν θά βλέπουν από κανένα φῶς έπιγνώσεως...»^[97] προφητεύει και ο άγιος Νείλος.

«Έν ταῖς ήμέραις εκείναις... θέλουν προχειρίζεσθαι ήγούμενοι και ποιμένες άνδρες άδόκιμοι άρετῆς, άπιστοι... μή διακρίνοντες τήν δεξιάν οδόν εκ τῆς άριστεράς, άμελείς, φιλομέριμνοι, τά πρωτεία μέ δῶρα αρπάζοντες... μή γνωρίζοντες κατixeῖν και νουθε-

τεῖν τό ποιμνιον... ἐκ τῆς τοιαύτης δέ ἀμελείας καί καταφρονήσεως τῶν ποιμένων ἀπολοῦνται οἱ ἀδελφοί...»^[98] προφητεύει καί ὁ Ἄββᾶς Μωϋσῆς.

Καί ὁ ἅγιος Κύριλλος·

«Ἀλλά ζητᾶμε δικό μας σημεῖο τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου. Ἐμεῖς οἱ ἐκκλησιαστικοί ζητᾶμε ἐκκλησιαστικό σημεῖο, καί ὁ Κύριος λέγει “καί τότε θά σκανδαλισθοῦν πολλοί καί θά παραδώσουν ὁ ἓνας τόν ἄλλο καί θά μισήσουν ὁ ἓνας τόν ἄλλο” (Ματθ. κ', ις'). Ἄν ἀκούσεις ὅτι, ἐπίσκοποι στρέφονται ἐναντίον ἐπισκόπων, καί κληρικοί ἐναντίον κληρικῶν, καί λαοί ἐναντίον λαῶν, καί φτάνουν μέχρι νά κυθεῖ αἷμα, νά μήν ταραθεῖς. Διότι κάτι τέτοιο εἶναι ἤδη γραμμένο».^[99] (**Ἁγίου Κυρίλλου Ἱεροσολύμων**)

Ὁ καιρός τῆς ἐμφάνισεως τῶν Προφητῶν καί ὁ σκοπός τους

Οἱ δύο Προφῆτες θά ἐμφανιστοῦν, ταυτόχρονα σχεδόν μέ τόν Ἄντίχριστο καί θά κηρύξουν 1260 μέρες· «καί δώσω τοῖς δυοῖς μάρτυσί μου καί προφητεύσουσιν ἡμέρας χιλίας διακοσίας ἐξήκοντα, περιβεβλημένοι σάκκους...» (**Ἀποκ. ια', 3**).

Δηλαδή, 42 μῆνες ἢ τρισήμισυ περίπου χρόνια (γιά πῆν ἀκρίβεια, τρία χρόνια καί πεντέμισυ μῆνες).

(3x365=1095 καί 5x30=150 καί 15. Ἐάν ἀθροίσουμε τό 1095+150+15 =1.260 ἡμέρες).

Αὐτές οἱ 1.260 ἡμέρες θά εἶναι τά τρισήμισυ πρῶτα ἔτη τῆς ἐμφάνισεως τοῦ Ἄντιχρίστου

Οἱ δύο Προφῆτες μας, θά ἔλθουν γιά νά καταδείξουν καί νά στιγματίσουν τόν Ἄντίχριστο σέ ὅλους. Θά ἔλθουν γιά νά προφυλάξουν τούς πιστούς ἀπό τά τεχνάσματα καί τίς πανουργίες τοῦ Ἄντιχρίστου. Θά ἔλθουν γιά νά κηρύξουν σέ ὅλους τούς ἀνθρώπους πῆν ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ. Θά ἔλθουν γιά νά ἀποκαταστήσουν τίς καρδιές καί τίς σχέσεις τῶν ἀνθρώπων. Θά ἔλθουν γιά νά βοηθήσουν τούς Ἑβραίους καί νά τούς δώσουν μιά τελευταία εὐκαιρία, πρὶν τό τέλος, μήπως καί ἀποδεχθοῦν τόν ἀληθινό Μεσσία καί Σωτήρα τους, τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστόν. Θά ἔλθουν γιά

νά ἐπιστρέψουν καρδίας πατέρων πρὸς τὰ παιδιά τους, ὅπως λέγει ὁ Προφήτης Μαλαχίας: «καὶ ἰδοὺ ἐγὼ ἀποστελῶ ὑμῖν Ἡλίαν τὸν Θεοβίτην, πρὶν ἢ ἔλθειν τὴν ἡμέραν Κυρίου τὴν μεγάλην καὶ ἐπιφανῆ, ὅς ἀποκαταστήσει καρδίαν πατρός πρὸς υἱὸν καὶ καρδίαν ἀνθρώπου πρὸς τὸν πλησίον αὐτοῦ, μὴ ἐλθῶν πατάξω τὴν γῆν ἄρδην» (**Μαλαχ. δ', 4-5**).

Ἐρμηνεύοντας τὸ συγκεκριμένο χωρίο ὁ ἅγιος Χρυσόστομος, λέγει τὰ ἑξῆς σημαντικά: «Προσέξτε δὲν εἶπε ὅτι θὰ ἀποκαταστήσει τὴν καρδίαν τοῦ υἱοῦ πρὸς τὸν πατέρα του, ἀλλὰ “τοῦ πατρός πρὸς τὸν υἱόν”. Γιατί ἐπειδὴ οἱ Ἰουδαῖοι ἦσαν πατέρες τῶν Ἀποστόλων, λέγει αὐτὸ, ὅτι ὁ Προφήτης Ἡλίας θὰ ὀδηγήσῃ εἰς τὸ νὰ πιστέψουν οἱ Ἑβραῖοι εἰς τὰς ἀλήθειαις τῶν υἱῶν τους, δηλαδή τῶν Ἀποστόλων»^[100] (**Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου**).

Θὰ ἔλθουν γιὰ νὰ βοηθήσουν καὶ νὰ στηρίξουν, ὅλους ἐκείνους πού θὰ ἔχουν καλὴ προαίρεση, ἢ θὰ ὀλιγοπιστοῦν καὶ θὰ ἀμφιταλαντεύονται λόγω τῶν πολλῶν, «ἰσχυρῶν» φωνῶν πού θὰ ἀκούγονται ὑπὲρ τοῦ Ἀντιχρίστου, ἀλλὰ καὶ τὰ πολλὰ «σημεῖα καὶ τέρατα» πού θὰ πράττει ὁ ἴδιος καὶ ὁ ψευδοπροφήτης του, ὁ Πάπας.

Θὰ ἔλθουν τέλος, διὰ νὰ ὀδηγήσουν καὶ νὰ καθοδηγήσουν ὅσους θὰ ἔχουν ἀπομείνει πιστοὶ εἰς τὸν Ἐνα καὶ Ἀληθινὸ Τριαδικὸ Θεό, εἰς τὴν Μία καὶ Μοναδικὴ ἐξ ἀποκαλύψεως Ἀλήθεια, αὐτὴν τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως.

Θὰ ἔλθουν, μέ μιὰ λέξη, γιὰ νὰ «ἀποκαταστήσουν τὰ πάντα».

«Προτοῦ μάλιστα νὰ συμβοῦν αὐτά, θὰ στείλει ὁ Κύριος, ὡς εὐσπλαχνος, τὸν Ἡλία τὸν Θεοβίτη καὶ τὸν Ἐνώχ, γιὰ νὰ διδάξουν αὐτοὶ τὴν εὐσέβεια στοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων καὶ νὰ κηρύξουν μέ παρηρησία σὲ ὅλους τὴ γνώση τοῦ Θεοῦ, ὥστε νὰ μὴν πιστεύσουν στὸν τύραννο ἀπὸ φόβο, καὶ θὰ κραυγάζουν καὶ θὰ λένε: Ἄνθρωποι, εἶναι ἀπατεώνας· κανεὶς νὰ μὴν πιστεύσει ἐντελῶς σ' αὐτόν, οὔτε νὰ ὑπακούσει στὸν θεομάχο».^[101]

(**Ἁγίου Ἐφραίμ τοῦ Σύρου**)

«Τέλος θὰ σταλοῦν ὁ Ἐνώχ καὶ ὁ Ἡλίας ὁ Θεοβίτης καὶ θὰ φέρουν πίσω πατέρες στὰ παιδιά τους, δηλαδή τὴ συναγωγὴ στὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστὸ καὶ στοῦ κήρυγμα τῶν ἀποστόλων, καὶ γι αὐτὸ θὰ φονευθοῦν».^[102] (**Ἁγίου Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ**)

«Καί ὁ Ἡλίας θά ἔρθῃ τότε γιά ν' ἀσφαλίσῃ τούς πιστούς. Καί αὐτό τό λέγει ὁ Χριστός· “ἔρχεται ὁ Ἡλίας καί θ' ἀποκαταστήσῃ τά πάντα”...
“Ὅπως ἀκριβῶς ἐκεῖνος ὑπῆρξε πρόδρομος τῆς πρώτης παρουσίας, ἔτσι καί αὐτός θά εἶναι πρόδρομος τῆς δεύτερης καί ἔνδοξης παρουσίας αὐτοῦ, καί γι' αὐτό τό σκοπό φυλάσσεται. Ἄς μή φοβηθοῦμε λοιπόν...”^[103]
(Ἅγιου Ἰωάννου Χρυσοστόμου)

Ἡ Δρα̃σις τῶν δύο Προφητῶν γιά τρισήμισυ ἔτη

Στό διάστημα αὐτό τῶν 1.260 ἡμερῶν, οἱ δύο Προφῆτες θά μπορούν νά κηρύττουν ἐλεύθερα σέ ὅλη πίν οἰκουμένη καί συγχρόνως νά ἐλέγχουν δριμύτατα τόν Ἐντίχριστον καί τά ὄργανά του, χωρίς νά μπορεῖ κανείς νά τοὺς ἐμποδίσει, ἢ νά τοὺς συλλάβει, ἢ νά τοὺς κάνει ὁποιοδήποτε κακό. Ἀνθρώπινο κέρι δέν θά μπορέσει νά τοὺς ἀγγίξει. Οὔτε κἂν νά τοὺς πλησιάσει κάποιος. Θά ἔχουν λάβει τό χάρισμα καί τή δύναμιν ἐξ οὐρανοῦ, ὥστε, ὅποτε θελήσουν, νά «βγαίνει φωτιά ἀπό τό στόμα τους» καί νά κατακαίει ὅσους θά ἐπιχειρήσουν νά τοὺς συλλάβουν ἢ νά τοὺς κάμουν κακό.

Δηλαδή ὁ Θεός δέν θά ἐπιτρέπει σέ κανέναν νά τοὺς βλάψει στό ἐλάχιστο. Μόλις δέ συμπληρωθοῦν τά χρόνια δράσης τους καί ἔχει ἐπιτελεσθεῖ τό ἔργο καί ὁ σκοπός τους, τότε θά ἐπιτρέψει ὁ Θεός νά συλληφθοῦν καί νά θανατωθοῦν.

Γιά τοὺς λόγους αὐτούς, ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι θά ὑπηρετοῦν τόν Ἐντίχριστον, μικροί καί μεγάλοι, ἄνδρες καί γυναῖκες καί ἰδιαίτερα, οἱ πολιτικοί καί ἐκκλησιαστικοί ἄρχοντες, θά μισήσουν τόσο πολύ τοὺς δύο αὐτούς Προφῆτες, ὥστε μόνη τους σκέψη καί ἐπιθυμία θά εἶναι ἡ σύλληψη καί θανάτωσή τους. Μέ αὐτὴν τή σκέψη θά κοιμοῦνται καί μ' αὐτὴν τή σκέψη θά ξυπνοῦν (Θεέ μου, φύλαξε μας ἀπό τοιαύτην πώρωσιν καί διαστροφήν)!

Μάταια ὅμως θά προσπαθοῦν ἐπὶ τρισήμισυ χρόνια νά τοὺς συλλάβουν καί νά τοὺς θανατώσουν. Μόνο ὅταν ὀλοκληρώσουν τό ἔργο τους καί πίν ἀποστολή τους ὁ Θεός θά ἐπιτρέψει νά συλληφθοῦν καί νά θανατωθοῦν μέ μαρτυρικό θάνατο, γιά νά λάβουν καί αὐτοί, ὡς θνητοὶ ἄνθρωποι, πείρα θανάτου καί νά ἐκπληρωθεῖ ὁ ἀδιάφυστος Λόγος τοῦ Θεοῦ μας, πού

λέγει «Γῆ εἶ και εἰς γῆν ἀπελεύσει» (**Γέν. γ', 19**) καί «οὐκ ἔστι ἄνθρωπος ὃς ζήσεται και οὐκ ὄψεται θάνατον» (**Ψαλμ. πη', 49**).

«...και πληρώσουσι τὴν μαρτυρίαν αὐτῶν, καθὼς φησι και τοῦτο Δανιὴλ, προεωρακίως ὅτι τό θηρίον τό ἀναβαῖνον ἐκ τῆς ἀβύσσου ποιήσει μετ' αὐτῶν πόλεμον, ἤγουν μετὰ Ἐνώχ, Ἡλία και Ἰωάννου, και νικήσει αὐτούς και ἀποκτενεῖ αὐτούς διά τό μή θέλειν αὐτούς δόξαν δοῦναι τῷ διαβόλῳ τουτέστι τό ἀναφανέν μικρόν κέρασ, ὃς ἐπαρθεῖς τῇ καρδίᾳ λοιπόν ἄρχεται ἑαυτόν ὑψοῦν και δοξάζειν ὡς θεόν, διώκων τούς ἀγίους και βλασφημιῶν τόν Χριστόν»^[104] (**Ἁγίου Ἰππολύτου**).

Ὁ θάνατος και ἡ Ἀνάστασις τῶν δύο Προφητῶν

Ἄφοῦ λοιπόν περάσουν οἱ 1.260 ἡμέρες (3.5 ἔτη) τότε ὁ Ἀντίχριστος, κατά παραχώρηση Κυρίου, θά συλλάβει τούς δύο Προφήτας, Ἡλία και Ἰωάννη, και θά τούς κρεμάσει στήν πλατεῖα τῆς Ἱερουσαλήμ.

Ἡ Πλατεῖα αὐτή, σύμφωνα μέ τὴν Ἱερά Ἀποκάλυψη και τὴν μέχρι σήμερα παράδοση τῶν Ἀγιοταφιῶν Πατέρων, πρέπει νά εἶναι ἡ Ἁγία Αὐλή, ἡ ὁποία εὐρίσκεται ἔξω ἀπό τό Ναό τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μας «ἐκεῖ ὅπου και ὁ Κύριος αὐτῶν ἐσταυρώθη» (**Ἀποκ. 1α', 8**), ἐτάφη και ἀνεστήθη, ὁ Ἰησοῦς Χριστός, γιά νά τούς ἰδεῖ ὅλος ὁ κόσμος και ἀφ' ἑνός μέν νά κάμει ἐπίδειξη τῆς δυνάμεώς του ὁ Ἀντίχριστος, και νά στείλει ἕνα μήνυμα πρὸς ὅλες τίς κατευθύνσεις, ἀφ' ἑτέρου δέ γιά νά χαροῦν, νά γλεντήσουν και νά ἡσυχάσουν ὅλοι ἐκεῖνοι πού ἠλέγχοντο και μισοῦσαν τούς Προφήτες.

Πράγματι, μέχρι δῶρα θά ἀνταλλάξουν μεταξὺ τούς ὅλοι αὐτοί «και οἱ κατοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς χαίρουσιν ἐπ' αὐτοῖς, και εὐφρανθήσονται και δῶρα πέμψουσιν ἀλλήλοις» (**Ἀποκ. 1α', 10**), ἐπειδή ἐπιτέλους συνελήφθησαν οἱ δύο «πλάνοι και ἀπατεῶνες», οἱ δύο «ψευδοδιδάσκαλοι και ψευδοπροφήτες», οἱ δύο «τρομοκράτες», οἱ δύο...

Και ἐνῶ αὐτοί θά πανηγυρίζουν, οἱ δυστυχεῖς, γιά τὴ μεγάλη τους «ἐπιτυχία», πού ἐπιτέλους γλύτωσαν ἀπό τούς δύο Προφήτας, και ἐνῶ ὅλος ὁ

κόσμος θά βλέπει (δορυφορικά μέσω τῶν τηλεοράσεων τους) τά ἄψυχα σώματα τῶν δύο Προφητῶν νά εἶναι κρεμασμένα ἐπί τρεῖς καί ἥμισυ ἡμέρας, ξαφνικά θά πραγματοποιηθεῖ ἓνα μεγάλο θαῦμα!

Τά σώματα τῶν δύο Προφητῶν θά ἀνασπασθοῦν καί θά ἀναληφθοῦν εἰς τοὺς οὐρανοὺς, πιστοποιώντας γιά μία ἀκόμη φορά τήν πίστη μας σπὴν ἀνάστασι τῶν νεκρῶν, ἀλλά καί τήν ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΙΑ τοῦ Θεοῦ, μὴν ἀφήνοντας πλέον κανένα περιθώριο ἀμφισβητήσεως εἰς οὐδένα καί ἀφήνοντας ἔντρομους καί ἔκπληκτους ὅλους τοὺς κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς, καί ἰδιαίτερα τοὺς ἐχθροὺς αὐτῶν.

Καί δέν εἶναι μόνον αὐτό. Ἐνῶ κατὰ τήν ἴδιαν ἡμέραν θά γίνῃ μέγας σεισμός, κατὰ τόν ὅποιον θά καταστραφεῖ τό 1/10 τῆς πόλεως τῆς Ἱερουσαλήμ καί θά σκοτωθοῦν 7.000 ἄνθρωποι. Τόσος δέ θά εἶναι ὁ φόβος καί ὁ τρόμος ὅλων, ὥστε πολλοί θά δοξάσουν τόν Θεό τοῦ οὐρανοῦ.

«Καί μετὰ τὰς τρεῖς ἡμέρας καί ἥμισυ, πνεῦμα ζωῆς ἐκ τοῦ Θεοῦ εἰσῆλθεν εἰς αὐτούς, καί ἔστησαν ἐπὶ τοὺς πόδας αὐτῶν, καί φόβος μέγας ἐπέπεσεν ἐπὶ τοὺς θεωροῦντας αὐτούς. καί ἤκουσα φωνὴν μεγάλην ἐκ τοῦ οὐρανοῦ λέγουσαν αὐτοῖς: ἀνάβητε ὦδε. καί ἀνέβησαν εἰς τόν οὐρανόν ἐν τῇ νεφέλῃ, καί ἐθεώρησαν αὐτούς οἱ ἐχθροὶ αὐτῶν. Καί ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἐγένετο σεισμός μέγας, καί τό δέκατον τῆς πόλεως ἔπεσε, καί ἀπεκτάνθησαν ἐν τῷ σεισμῷ ὀνόματα ἀνθρώπων χιλιάδες ἑπτὰ, καί οἱ λοιποὶ ἐμβοβοὶ ἐγένοντο καί ἔδωκαν δόξαν τῷ Θεῷ τοῦ οὐρανοῦ» (Ἀποκ. ια', 11-13).

Ἀπαραίτητο λοιπόν ΣΗΜΕΙΟ γιά τήν ἐμφάνισι τοῦ Ἀντιχρίστου εἶναι καί ἡ ἔλευσις, ΟΠΩΣΔΗΠΟΤΕ, τῶν δύο Προφητῶν, Ἡλία καί Ἰωάννη.

Προσοχή ὅμως, διότι ὅπως πάντα ἄλλωστε, ὁ διάβολος θά θελήσει καί ἐδῶ νά μᾶς μπερδέψει καί σίγουρα κάποιους ψευτοπροφήτες θά στείλει, οἱ ὅποιοι θά παριστάνουν τόν Ἡλία καί τόν Ἰωάννη, προκειμένου νά μᾶς δημιουργήσουν σύγχυσι καί ταραχή.

Γιά ὅσους εἶναι καλοπροαίρετοι, γνωρίζουν τά ἀνωτέρω καί ἔχουν σῶας τὰς φρένας, ζοῦν μυστηριακή ζωὴ καί μελετοῦν τό Λόγο τοῦ Θεοῦ, ἔχουν ταπείνωσι καί παρακαλοῦν μέ δάκρυα τόν Θεόν νά τοὺς βοηθήσει σ' αὐτές τίς πολύ δύσκολες στιγμές, σίγουρα ὁ Θεός θά τοὺς βοηθήσει νά μὴν πλανηθοῦν καί νά ἀντιληφθοῦν ποιοί θά εἶναι οἱ ἀληθινοὶ Προφῆτες

Του. Καί ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλά καί θά ἀξιωθοῦν νά τούς δοῦν ἀπό κοντά, νά πάρουν πῆν εὐχή καί εὐλογία τους, νά συνομιλήσουν μαζί τους, νά τούς ρωπήσουν καί νά τούς συμβουλευθοῦν γιά διάφορα προσωπικά τους θέματα (ὁ νοῶν νοεῖτω...) ἀλλά καί ἄλλα πολλά.

Εὐχομαι εἰλικρινά νά εἶμαστε ὅλοι μας. Ἄμην.

Γιατί δέν θά δεχθοῦν οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι τούς δύο Προφήτας,

Ἐνα ἐρώτημα πού ἀπασχολεῖ πολλούς καί τούς δημιουργεῖ διάφορα ἐρωτήματα καί ἀμφιβολίες εἶναι, τό πῶς εἶναι δυνατόν ἀφοῦ θά ἔλθουν οἱ δύο Προφῆτες γιά νά κηρύξουν καί νά βοηθήσουν τόν κόσμο νά μὴν πλανηθεῖ, οἱ πιστοί, δέν θά τούς ἀκούσουν, δέν θά τούς δεχθοῦν, καί δέν θά τούς ἀκολουθήσουν;

Καί ἀκόμη μάλιστα, πῶς εἶναι δυνατόν, ἰδιαίτερα οἱ Χριστιανοί, ὄχι μόνο νά μὴν ἀναγνωρίσουν, νά μὴ δεχθοῦν καί νά μὴν ἀκολουθήσουν τούς δύο Προφήτας, ἀλλά ἀντιθέτως νά δεχθοῦν καί νά προσκυνήσουν τόν Ἄντιχριστο; Τούς φαίνεται πολύ περίεργο, ἀδιανόητο καί ἀπίστευτο νά συμβεῖ.

Ἡ ἀπάντηση ὅμως εἶναι ἀπλή.

Γιά τούς ἴδιους ἀκριβῶς λόγους πού δέν δέχθησαν καί δέν ἀκολούθησαν τόν Χριστόν, τότε, οἱ ἄνθρωποι καί εἰδικώτερα οἱ Ἰουδαῖοι, οἱ Γραμματεῖς καί οἱ Φαρισαῖοι, πού ἐνῶ γνῶριζαν πῆν Γραφή, ἐνῶ ἤξεραν τίς Προφητεῖες γιά πῆν ἔλευση τοῦ Μεσσία, ἐνῶ ἦταν κοινή πεποίθηση ὅτι θά ἔλθῃ ἢ ὅτι ἔρχεται ὁ Μεσσίας τους, ὅταν τελικά ἦλθε δέν Τόν ἀναγνώρισαν, δέν Τόν δέχθηκαν καί Τόν σταύρωσαν.

Ἐὁ διάβολος, ἀφοῦ δέν μπόρεσε τούς Ἰουδαίους νά τούς ἀπομακρύνει ἀπό τούς Νόμους τοῦ Μωϋσέως καί πῆν προσκύνηση τοῦ Ἀληθινοῦ Θεοῦ, ὅπως τούς ἄλλους λαούς πού λάτρευαν τά εἰδῶλα καί τά δαιμόνια, κατάφερε σιγά-σιγά νά τούς ἀλλοιώσει πνευματικά.

Κατάφερε νά τούς ὑποδουλώσει στά πάθη τους καί τούς ἐγώισμούς τους, κάνοντάς τους νά προσέχουν τούς τύπους καί ὄχι πῆν οὐσία τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ, προσθέτοντας κατά καιρούς διάφορες παραδόσεις τῶν πρεσβυτέρων πού ἐρχόταν σέ ἀντίθεση μέ τόν Νόμο τοῦ Θεοῦ.

Κατάφερε ακόμη σιγά-σιγά νά διαστρέψει τό νόημα καί τό πνεῦμα τῶν προφητειῶν γιά τήν ἔλευση τοῦ Χριστοῦ, κάνοντάς τους ὅλους νά περιμένουν μέ προσμονή, ἀγωνία καί ἀδημονία τήν ἔλευσή Του, ἀλλά ὄχι ὡς Μεσσία καί Σωτήρα τῆς ψυχῆς τους πού θά τους ἐλευθέρωνε ἀπό τήν ἁμαρτία, τήν φθορά, τόν θάνατο καί τήν κυριαρχία τοῦ Διαβόλου, ἀλλά ὡς Μεσσία καί Σωτήρα τῶν σωμάτων τους, πού θά τους ἐλευθέρωνε καί θά τους ἔσωζε ἀπό τήν σκλαβιά καί τήν κυριαρχίαν τῶν Ρωμαίων, ἀλλά καί τῶν ὑπολοίπων λαῶν, ἐγκαθιδρύοντας μία παγκόσμιο κυριαρχία μέ Βασιλέα τόν Χριστό καί κυρίαρχο λαό τούς Ἑβραίους.

Κάτι παρόμοιο λοιπόν συμβαίνει καί σήμερα.

Ἦ,τι ἴσχυε καί γινόταν πρὶν ἔλθῃ ὁ Κύριος σπὴν Πρώτη Του Παρουσία, τὰ ἴδια περίπου θά ἰσχύουν καί γιά τήν Δεύτερη Παρουσία Του.

Γιά τούς ἴδιους ἀκριβῶς λόγους οἱ ἄνθρωποι δέν θά δεχθοῦν καί δέν θά ἀκολουθήσουν τούς δύο Προφήτας τοῦ Θεοῦ, ἐνῶ θά ἀποδεχθοῦν καί θά προσκυνήσουν μέ μεγάλη εὐκολία καί χαρά θά ἔλεγα, τόν Ἄντίχριστο, ὁ ὁποῖος, γιά νά ξεγελάσει τούς ἀνθρώπους θά ἔλθῃ ἀκριβῶς σπὴν θέση τοῦ Χριστοῦ, προσφέροντάς τους μάλιστα, ὅ,τι θά θέλει καί θά ἐπιθυμεῖ ὁ καθένας τους καί ἐκπληρώνοντας τίς προσδοκίες καί ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα εἶχε δημιουργήσει καί πιστέψει ὁ καθένας, μέσα σπὴν ἀρρωστημένη φαντασία του καί ἐγκαταλελειμένο ἀπό τή χάρη τοῦ Θεοῦ μυαλό του.

Ἦ Σατανᾶς ἔχοντας πάντα σέ ἐνέργεια καί ἐφαρμογή «τό μυστήριον τῆς ἀνομίας» πού «ἤδη ἐνεργεῖται» μπόρεσε νά ἀπομακρύνει τούς πιστοὺς ἀπὸ τόν δρόμον τοῦ Θεοῦ καί τήν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησία Του, εἴτε μέ διάφορες ἁμαρτίες καί παρανομίες, εἴτε μέ διάφορες πλάνες καί αἵρέσεις, καταφέροντας ἔτσι νά ἀποκόψει τήν πνευματικὴ πρόοδο τῶν πιστῶν καί νά ἐμποδίζει τήν ἔλευση τῆς θείας χάριτος καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἰς τούς ἀνθρώπους καί εἰς τόν κόσμον. Διότι εἶναι γνωστόν ὅτι οἱ αἵρέσεις καί ἡ ἁμαρτία διώχνουν καί ἀπομακρύνουν τήν χάρη τοῦ Θεοῦ, σκοτίζοντας σπὴν συνέχεια τόν νοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος δέν μπορεῖ νά δεῖ καθαρά ἢ νομίζει ὅτι βλέπει καθαρά.

«Ἐνθα χοιρώδης βίος καί δυσωδία καί βόρβορος καί παραίτησις καλοῦ, ὁ Χριστός οὐ μένει ἐκεῖ»^[105] (**Ἁγίου Ἰωάννου Ξιφιλίνου**) καί «ἡ αἵρεσις χωρίζει ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας πάντα ἄνθρωπον»^[106] (**Ζ' Οἰκ. Συνόδου**).

Ἔτσι λοιπόν πολλοί ἀπό αὐτούς τούς ἀνθρώπους θά φαίνεται καί θά νομίζουν ὅτι εἶναι εὐσεβεῖς καί ὅτι εἶναι κοντά στόν Θεό, ἀλλά μέσα τους θά εἶναι ἄδαιοι, κενοί, χωρίς Θεό, χωρίς ζωντανή πίστη. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί θά ἔχουν μέν «μόρφωση εὐσεβείας» ὅπως λέει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, θά ἔχουν ἀρνηθεῖ ὅμως τήν δύναμη αὐτή τῆς εὐσεβείας «ἔχοντες μόρφωσιν εὐσεβείας τήν δέ δύναμιν αὐτῆς ἠρνημένοι» (**Β΄ Τιμ. γ΄, 5**), ἀφοῦ «τό μυστήριον τῆς ἀνομίας» θά ἔχει κάνει τήν δουλειά του πολύ καλά.

Θά ἔχει φροντίσει ὁ διάβολος, νά τούς ἀλλοιώσει τό ὀρθόδοξο φρόνημα, τήν πίστη, τίς παραδόσεις, τήν ἀγάπη στό Θεό καί στούς ἀνθρώπους, τίς ἀρετές καί ἄλλα πολλά.

Θά ἔχει φροντίσει νά τούς ὑποδουλώσει στά πάθη τους καί στούς ἐγωισμούς τους καί ἐν τέλει, θά ἔχει καταφέρει νά νεκρώσει τήν ψυχή τους.

Μία τέτοια νεκρωμένη καί πωρωμένη ψυχή, δέ νοιώθει καί δέν καταλαβαίνει τίποτε. Ἀκόμη καί ἐάν δεῖ τό μεγαλύτερο θαῦμα τοῦ κόσμου. Ἀκόμα καί ἐάν δεῖ μπροστά της τόν ἴδιο τό Θεό, ὄχι δύο προφήτας Του, οἱ ὅποιοι μάλιστα θά τούς ἐλέγχουν καί θά τούς καυτηριάζουν ἀκριβῶς γιά τούς ἀνωτέρω λόγους.

Πολύ ὥραϊα μᾶς περιγράφει μιά τέτοια ψυχική κατάσταση ὁ πάντοτε ἐπίκαιρος, ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος:

*«Πρός ποῖον σκοπόν δέν διέλυσε τήν δύναμίν των; διότι ἔτσι θά ἦτο δυνατόν νά πιστεύσουν. Παράλυτον ἐθεράπευσε καί δέν ἐπίστευσαν, ἄλλα ἀμέτρητα θαύματα ἔκαμε καί κατά τό πάθος του ἀκόμη τούς ἔρριψεν ὑπῆ-
ους (Ἰω. ιη΄, 6), καί ἐπεσκότωσε τούς ὀφθαλμούς των, καί δέν ἐπίστευσαν, καί πῶς ἦτο δυνατόν νά πιστεύσουν, ἐάν διέλυε τήν δύναμίν των; Διότι τίποτε δέν ὑπάρχει χειρότερον ἀπό ἀπεγνωσμένην ψυχήν καί ἄν ἀκόμη ἰδῆ θαύματα, καί ἄν ἀκόμη ἰδῆ τέρατα, ἐξακολουθεῖ νά δεικνύῃ τήν ἰδίαν ἀναισχυντίαν. Καθ’ ὅσον καί ὁ Φαραώ, ἄν καί ἐδέχετο μυρίας πληγᾶς, μόνον ὅταν ἐτιμωρεῖτο, ἐσωφρονίζετο, καί μέχρι τήν τελευταίαν ἡμέραν τέτοιος παρέμεινε, καταδιώκων αὐτούς πού ἠλευθέρωσε (Ἐξ. ζ΄, 14). Διά τοῦτο καί ὁ Παῦλος συνεχῶς λέγει: “Νά μή σκληρυνθῆ κανεῖς σας ἀπό τήν ἀπατηλήν ἀμαρτίαν”. Διότι, ὅπως ἀκριβῶς τά μέλη τοῦ σώματος νεκρώνονται εἰς τό τέλος καί δέν αἰσθάνονται τίποτε, ἔτσι καί ἡ ψυχή, ὅταν κυριευθῆ ἀπό πολλά πάθη, νεκρώνεται ὡς πρός τήν ἀρετήν. Καί ὅ,τιδήποτε καί ἄν τῆς προσφέρῃς, δέν αἰσθάνεται αὐτό πού τῆς προσφέ-*

ρεται, αλλά και ἂν ἀκόμη τὴν ἀπειλήσῃς μέ τιμωρίαν, καὶ ἂν ἀκόμη μέ
ὅ,τιδήποτε ἄλλο παραμένει ἀναίσθητος».^[107]

(**Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου**)

Καὶ συμπληρώνει ὁ ἅγιος Ἐπιφάνιος:

«Χείρων γάρ ἡ κακοπιστία τῆς ἀπιστίας. ἡ μὲν γάρ ἀπιστία
πίστιν λαμβάνουσα διορθωθήσεται· ἡ δέ κακοπιστία ἀκατόρθω-
τος, δυσχερῶς σωζομένη, μή τι ἂν ἄρα τό χάρισμα ἄνωθεν ἐπι-
φοιτήσῃ»^[108] (**Ἁγίου Ἐπιφανίου**).

Κεφάλαιον

17

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΑΝΟΜΙΑΣ

«Τό γάρ μυστήριον ἤδη ἐνεργεῖται τῆς ἀνομίας...»

(Β' Θεο. β', 7)

«Καί ἐπί τό μέτωπον αὐτῆς ὄνομα γεγραμμένον· μυστήριον, Βαβυλῶν ἡ μεγάλη, ἡ μήτηρ τῶν πορνῶν καί τῶν βδελυγμάτων τῆς γῆς». (Ἀποκ. 12', 5)

Οπως γνωρίζουμε, τό Μυστήριον τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ, ἦτο ἄγνωστον καί κεκρυμμένον, ὄχι μόνον εἰς ἀνθρώπους ἀλλά καί εἰς τούς Ἄγγέλους. «Τό ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον καί Ἄγγελοις ἄγνωστον Μυστήριον, διά σοῦ Θεοτόκε τοῖς ἐπί γῆς πεφανέρωται...»

Ἄμέσως μετά τήν πτώσιν τοῦ Ἀδάμ, ὁ Θεός εἶχε θέσει σέ ἐφαρμογή τό σχέδιον «τῆς Σωτηρίας Του» διά τό ἀνθρώπινο γένος. Τό σχέδιο αὐτό τοῦ Θεοῦ, τό «Μυστήριον τῆς Σωτηρίας» προχωροῦσε καί βρισκόταν σέ ἐξέλιξη, χωρίς κανείς νά μπορεῖ νά τό σταματήσει. Πραγματοποιήθηκε δέ, ὅταν «ἦλθεν τό πλήρωμα τοῦ χρόνου» καί ἐσαρκώθει ὁ Κύριός μας.

Ἔτσι ἀκριβῶς, θά γίνει (διότι μὴν ξεχνᾶμε ὅτι «κατά πάντα γάρ ἕξομοιοῦται τῷ Κυρίῳ ὁ πλάνος») καί μέ τό «μυστήριον τῆς ἀνομίας».

Ὁ Διάβολος, ἀκούγοντας ἀπό τόν Θεό κατά τήν ὥρα τῆς παραβάσεως, ὅτι τό σπέρμα τῆς γυναικός θά τοῦ συντρίψει τό κεφάλι *«καί ἔχθραν θήσω ἀνά μέσον σου καί ἀνά μέσον τῆς γυναικός καί ἀνά μέσον τοῦ σπέρματός σου καί ἀνά μέσον τοῦ σπέρματος αὐτῆς· αὐτός σου τηρήσει κεφαλὴν, καί σύ τηρήσεις αὐτοῦ πτέρναν» (Γένεσις γ', 15)*, ἔθεσε σέ ἐφαρμογή τό δικό του σχέδιο· τό ἄνομο σχέδιό του, ἐνεργώντας κρυφά, ὑπουλα, μυστηριώδη, προκειμένου νά παρασύρει καί νά ὀδηγήσει ὅλη τήν ἀνθρωπότητα σπίν ANOMIA καί σπίν ἁμαρτία, ἀπομακρύνοντάς τιν ἀπό τόν Θεό καί ἐμποδίζοντας, μέ αὐτόν τόν τρόπον, νά ἔλθει Αὐτός, ὁ ὁποῖος θά τοῦ συνέτριβε τήν κεφαλὴν, θανατώνοντάς τον.

Ὅταν δέ, μέ τήν ἔλευση τοῦ Χριστοῦ, ἔπαθε αὐτό πού χρόνια πάσχισε νά ἀποτρέψει, τότε ἦταν πού θύμωσε, ἀγρίεψε καί δέν ἐγκατέλειψε (ὡς ἀλαζόνας καί ὑπερήφανος πού εἶναι) τό ἀρχικό του σχέδιο, ἀλλά ἔβαλε, ὅλη τήν «τέχνη» καί τήν δύναμίν του, διά νά ἀνατρέψει αὐτήν τήν κατάσταση.

Ἐς μὴν ξεχνᾶμε ὅπως μᾶς ἔχει πει ὁ Κύριός μας ὅτι, ὅταν ἓνα ἀκάθαρτο πνεῦμα φύγει ἀπό τόν κῶρο του, ψάχνει νά βρεῖ κάποιον ἄλλο τόπο καί σπὶ συνέχεια, ἀφοῦ πάρει καί ἄλλα δαιμόνια μαζί του, ἐπιστρέφει καί προσπαθεῖ νά ξανακερδίσει αὐτόν πού ἔχασε. Καί ὅταν τὰ καταφέρει, τόν κάνει νά εἶναι πολὺ χειρότερος ἀπὸ πρῶτα *«καί γίνεται τὰ ἔσχατα τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου χείρονα τῶν πρώτων» (Ματθ. ιβ', 43- 45)*.

Καί ἐπειδὴ εἶναι δόλιος καί πανουργός, πάντοτε προσπαθεῖ νά ἐργάζεται, ὅσο γίνεται κρυφά καί ὑπόγεια, γιὰ νά καταφέρει τὰ σχέδιά του. Συνέχισε λοιπόν νά ἐργάζεται τό «μυστήριον τῆς ἀνομίας», προκειμένου νά μπορέσει νά φέρει τήν ἀνομία καί τήν ἁμαρτία σ' ὅλη τή γῆ καί σ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, *«καί ἐπὶ τό μέτωπον αὐτῆς ὄνομα γεγραμμένον· μυστήριον, Βαβυλῶν ἡ μεγάλη, ἡ μήτηρ τῶν πορνῶν καί τῶν βδελυγματῶν τῆς γῆς» (Ἄποκ. ιζ', 5)* οὕτως ὥστε, κάποια στιγμή, ὅταν ἔλθει «τό πλήρωμα τοῦ χρόνου», νά «γεννήσει» τό δικό του παιδί· τό παιδί τῆς ἀπωλείας καί τῆς ἀνομίας· τόν «υἱό τῆς ἀπωλείας», πού λέγει καί ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, σπίν Β' πρὸς Θεσσαλονικεῖς ἐπιστολή του.

Τό «Μυστήριον τῆς Σωτηρίας» καί τό «μυστήριον τῆς ἀνομίας»

«Μυστήριον τῆς Σωτηρίας» ἐργάστηκε ὁ Θεός;

«Μυστήριον τῆς ἀνομίας» μηχανεύεται καί ὁ Διάβολος.

Ἐγινε ἡ Ἐνανθρώπηση καί Σάρκωση τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ, διὰ τὴν Σωτηρία τῶν ἀνθρώπων;

Θά γίνει καί ἡ «ἐνανθρώπηση» καί «σάρκωση» τοῦ «υἱοῦ» τοῦ Διαβόλου (τοῦ Ἄντικρίστου) διὰ τὴν καταστροφή τῶν ἀνθρώπων.

[Βέβαια ἐδῶ δέν ἔχουμε ἀκριβῶς ἐνανθρώπηση καί σάρκωση τοῦ Διαβόλου, διότι δέν ἔχει αὐτὴν πῆ δυνατότητα. Δέν μπορεῖ, δηλαδή, ποτέ, ἀκόμη καί ἐάν τό «ἤθελε», νά σαρκωθεῖ ὁ Διάβολος.

Εἰς τὴν προκειμένη περίπτωσιν ἔχουμε κατοίκησιν-ἐγκατοίκησιν τοῦ Σατανᾶ καί ὅλης τῆς δυνάμεώς του μέσα εἰς τὸν Ἄντικρίστον, παρέχοντάς του τὴν δυνατότητα νά πράττει, ὅ,τι θά μπορούσε νά πράξει καί ὁ ἴδιος ὁ Διάβολος. Αὐτό μπορεῖ μόνο νά πράξει, αὐτό πράττει].

«Υἱός» ὀνομάζεται ὁ Χριστός;

«υἱός» καί ὁ Ἄντικρίστος.

Μέ τὴν διαφορὰν ὅμως, ὅτι ὁ Χριστός εἶναι «Υἱός Θεοῦ» καί «Υἱός Ἀνθρώπου» (**Ματθ. ιβ', 8**), ἐνῶ ὁ Ἄντικρίστος: «υἱός» διαβόλου καί «υἱός τῆς ἀπωλείας» (**Β' Θεο. β, 3**).

Ὅπως γνωρίζουμε, τό «Μυστήριον τῆς Σωτηρίας», ἔγινε γνωστό καί ἀποκαλύφθηκε, μόνον ὅταν γεννήθηκε ὁ Κύριός μας, ἔτσι καί τό «Μυστήριον τῆς Ἀνομίας» θά γίνει γνωστό καί θά ἀποκαλυφθεῖ μόνον ὅταν γεννηθεῖ καί ἐμφανιστεῖ ὁ Ἄντικρίστος.

Καί ὅπως γνωρίζουμε, ἡ Σάρκωσις τοῦ Κυρίου μας ἀποτελεῖ ἓνα «Μυστήριον»: ἓνα ἀπό τὰ «Μυστήρια» τῆς Πίστεώς μας πού δέν μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος, ὅσο καί ἐάν προσπαθεῖ, νά τό κατανοήσει μέ τό πτωχό καί πεπερασμένο του μυαλό.

Ἐτσι, καί ἡ «ἐνοίκηση-κατοίκηση» καί παραχώρηση ὅλης τῆς δυνάμεως τοῦ Σατανᾶ εἰς ἓναν ἄνθρωπο, τὸν Ἄντικρίστο, ὁ ὁποῖος θά ἐνεργεῖ «κατ' ἐνέργειαν τοῦ σατανᾶ» (**Β' Θεο. β', 9**), εἶναι ἓνα «μυστήριον», ἀλλά, «ἄνομο» μυστήριον. Δι' αὐτό καί ὁ Ἀπόστολος τό ἀποκαλεῖ «μυστήριον τῆς ἀνομίας», τό ὁποῖον ἐνεργεῖτο πρὶν τὴν ἔλευση τοῦ Χριστοῦ, μετὰ

τὴν ἔλευση τοῦ Χριστοῦ, ἐνεργεῖται μέχρι καὶ σήμερα, γιὰ νὰ μπορέσει νὰ πετύχει ὁ σατανᾶς διὰ μέσου τοῦ Ἐπιχρίστου τὸ μεγάλο ὄνειρό του καὶ σκοπό του· πού εἶναι νὰ γίνει θεός καὶ νὰ κυβερνήσει αὐτός, ὡς θεός, ἀντὶ τοῦ Θεοῦ, στὸν οὐρανὸ καὶ στὴ γῆ...

Κεφάλαιον

18

ΠΕΡΙ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ

«Ἐγὼ ἐλήλυθα ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ πατρὸς μου, καὶ οὐ λαμβάνετε με· ἐάν ἄλλος ἔλθῃ ἐν τῷ ὀνόματι τῷ ἰδίῳ, ἐκεῖνον λήψεσθε». (Ἰω. ε', 43)

«Περὶ τούτου, τοῦ ἀντιχρίστου, πᾶσα γραφῆ οὐκ ἐσιώπησεν, καὶ προφῆται τοῦτον ἐπ' ἀπωλεία πολλῶν ἐρχόμενον προκατήγγειλαν, καὶ ὁ κύριος τούτοις ἐμαρτύρησεν, καὶ ἀπόστολοι ταῦτα περὶ αὐτοῦ ἐδίδαξαν, καὶ τὸ τούτου ὄνομα δι' ἀριθμοῦ μυστικῶς Ἰωάννης ἐν τῇ Ἀποκαλύψει ἐφάνερωσεν (Ἀποκ. ιγ', 17-18). Τοῦτον "βδέλυγμα ἐρημώσεως" ὁ κύριος ἀπέφηνετο (Ματθ. κδ', 15), καὶ ὁ ἀπόστολος υἱὸν διαβόλου "κατ' ἐνέργειαν τοῦ σατανᾶ" (Β Θεσσ. β', 9)...» (Ἁγίου Ἰππολύτου)

Ανά τούς αἰῶνας, πολλοί ἦταν ἐκεῖνοι πού προσπάθησαν νά διαστρεβλώσουν καὶ νά ἀλλοιώσουν πίν ἀλήθεια, σχετικὰ μέ πίν ὀρθόδοξη διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μας γιά τό θέμα τοῦ Ἄντιχρίστου. Πολλοί ἀκόμη, προσπάθησαν νά ὑποβιάσουν τό ὄλο θέμα τοῦ Ἄντιχρίστου, μέ τόν ἕναν ἢ μέ τόν ἄλλον τρόπο.

Μεταξύ αὐτῶν, ἄλλοι, ἦταν ἐκτός ἐκκλησίας· ἄθεοι, αἵρετικοί, σχισματικοί, ἀλλόδοξοι, καὶ ἄλλοι ἐντός ἐκκλησίας· κληρικοί, μοναχοί, λαϊκοί, θεολόγοι, καθηγητές πανεπιστημίου καὶ ἄλλοι.

Ἄλλοι ἐξ' αὐτῶν (καί ἀπό τούς μέν καί ἀπό τούς δέ) ἰσχυρίσθηκαν, ὅτι τᾶχα, ὁ ἀντίχριστος δέν θά εἶναι ἓνα συγκεκριμένο πρόσωπο, ὁ «ιδιοτροπῶς καί ἐξαιρέτως ἀντίχριστος ὁ ἐπὶ τῇ συντελείᾳ τοῦ αἰῶνος ἐρχόμενος»,^[109] πού ἀναφέρει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκνός, ἀλλά θά εἶναι ἓνα πολιτειακό σύστημα, μιά ἰδέα, ἓνας φορέας, μιά οικονομική θεωρία.

Ἄλλοι εἶπαν, ὅτι ἀντίχριστος καί ἀντίχριστοι εἶναι οἱ πάσης φύσεως αἵρετικοί καί βλάσφημοι ἄνθρωποι.

Ἄλλοι πάλι εἶπαν, ὅτι ὅλα αὐτά εἶναι ἀλληγορικά καί μεταφορικά καί δέν ἔχουν καμμία σχέση μέ τήν ἱστορική πραγματικότητα.

Ἄλλοι πάλι, ὅτι ὁ Σατανᾶς ὁ ἴδιος σάν ὄντοπτα εἶναι ὁ Ἄντίχριστος.

Ἄλλοι, ὅτι ὁ Ἄντίχριστος εἶναι ἡ ἐνσάρκωση τοῦ Σατανᾶ, ὁ ὁποῖος θά σαρκωθεῖ ὅπως σαρκώθηκε ὁ Χριστός μας.

Ἄλλοι, ὅτι θά εἶναι ἓνα ἀνθρωπόμορφο τέρας πού θά μοιάζει μέ ἄνθρωπο, ἀλλά δέν θά εἶναι ἄνθρωπος... ἄλλοι τό ἓνα καί ἄλλοι τό ἄλλο.

Ἀκόμη, δέν ἔλειψαν σέ κάθε ἐποχή καί ἐκεῖνοι, πού ταύτιζαν στό πρόσωπο τοῦ Ἄντιχρίστου κάποιον αὐτοκράτορα, ἢ κάποιον κατακτητή, ἢ δικτάτορα.

Πολλοὶ παραδείγματος χάριν στήν ἀρχαία ἐκκλησία, ἦσαν τῆς γνώμης ὅτι ὁ ἀντίχριστος, ἦταν ὁ Ρωμαῖος αὐτοκράτωρ, ἢ γενικῶς οἱ Ρωμαῖοι.

Φυσικά, τίποτε ἀπό τά ἀνωτέρω δέν ἀληθεύει.

Καί τό μόνο πού ἔχω νά πῶ, ἐπαναλαμβάνοντας τά λόγια τοῦ Ἁγίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ (7^{ος} αἰ. μ.Χ.), εἶναι ὅτι ὅπως ὁ Θεός ἔδωσε στήν Ἐκκλησία Του τούς Προφήτας, τούς Ἀποστόλους, τούς Ἁγίους καί τούς Διδασκάλους Του, γιά νά στηρίξει καί νά ὀδηγήσει τούς ἀνθρώπους κοντά Του, στήν Ἀλήθεια καί στήν Σωτηρία, κατά τόν ἴδιο τρόπο καί ὁ διάβολος, ἔδωσε Ψευδοπροφήτας, Ψευδαποστόλους, Ψευτοαγίους καί Ψευδοδιδασκάλους γιά νά διαστρέψει τήν Ἀλήθεια, τούς Νόμους καί τίς Ἐντολές τοῦ Θεοῦ, δημιουργώντας σύγχυση στους πιστούς καί ὀδηγώντας τους στήν ἀπώλεια καί μακριά ἀπό τήν Ἀλήθεια καί τόν Θεό.

«Ὁ Θεός ἐκλεξάμενος ἐξήγειρεν ἀποστόλους, καί προφήτας καί διδασκάλους, πρὸς τόν καταρτισμόν τῶν ἁγίων· ὁ δέ διάβολος, ψευδαποστόλους, καί ψευδοπροφήτας καί ψευδοδιδασκάλους κατά τῆς εὐσεβείας ἐκλεξάμενος ἐξήγειρεν,

ὥστε καί τόν παλαιόν πολεμηθῆναι νόμον καί τόν εὐαγγελικόν». ^[110] (**Ἁγίου Μαξίμου Ὁμολογητοῦ**)

Ἐπειδή τό θέμα εἶναι ἰδιαζόντως σοβαρό, καί ἄπτεται καίρια τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς μας, παρ' ὅλο τόν κλευασμό καί ὑποβιβασμό πού ἔχει δεχθεῖ κατά καιρούς, ὁ καλός Θεός μας φρόντισε νά διασώσει τήν σώζουσα ἀλήθειά Του καί γύρω ἀπό τό θέμα αὐτό, μέσα ἀπό τήν Ἐκκλησία Του, πού εἶναι «στῦλος καί ἐδραῖωμα τῆς ἀληθείας» (**Α΄ Τιμ. γ', 15**).

Ἄς δοῦμε λοιπόν, τί μᾶς λέει ἡ Ἁγία Γραφή, Παλαιά καί Καινή Διαθήκη, καθώς καί οἱ ἅγιοι καί σοφοί καί πνευματοφόροι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἡ θέσις τῆς Ἁγίας Γραφῆς καί τῶν Ἁγίων Πατέρων γιά τόν Ἀντίχριστον

Καί ἄρχας νά ποῦμε ὅτι ἀσχολούμαστε μέ τόν Ἀντίχριστον καί τόν Διάβολον ὄχι γιατί μᾶς ἀρέσει καί μᾶς εὐχαριστεῖ ἢ δέν ἔχουμε μέ τί ἄλλο νά ἀσχοληθοῦμε ἢ γιά ἄλλους διαφόρους λόγους πού μπορεῖ νά ἰσχυρισθεῖ κάποιος, ἀλλά διότι πρῶτοι ἀσχολήθηκαν καί ἔγραψαν οἱ ἅγιοι καί θεοφόροι Πατέρες μας. Καί τοῦτο γιά νά μᾶς ἐνημερώσουν καί προστατεύσουν ἀπό τίς παγίδες τους. Γιατί ὅσο πιά πολλά γνωρίζουμε γι' αὐτούς, τόσο καί πιά εὐκόλα θά προστατευθοῦμε.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος λέγει σχετικά:

«Ἀκόμη ὁ λόγος μας ἔχει θέμα τόν διάβολον... καί τό κάμνομεν αὐτό ὄχι διότι ὁ λόγος διά τόν διάβολον μᾶς εἶναι εὐχάριστος, ἀλλά ἐπειδή εἶναι δι' ἡμᾶς ἀσφαλές ἐφόδιον ἢ διδασκαλία περί αὐτοῦ, διότι ὁ διάβολος εἶναι ἐχθρός καί πολέμιος. Καί εἶναι μεγάλη ἀσφάλεια νά γνωρίζης σαφῶς τά πράγματα τῶν ἐχθρῶν». ^[111] (**Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου**)

Ὁ Ἀντίχριστος, ἀναφέρεται σέ ἄρκετά χωρία καί κείμενα τῆς Ἁγίας Γραφῆς καί τῶν Ἁγίων Πατέρων μας.

Ἀναφορά, ἔκανε πρῶτος ὁ Προφήτης Δανιήλ, στήν Παλαιά Διαθήκη (**Δανιήλ ζ', 20-25**).

Στή συνέχεια ὁ Κύριός μας, στό κατά Ματθαῖον Εὐαγγέλιο, μιλώντας γιά τά «*Σημεῖα τῶν Καιρῶν*» ἀναφέρθηκε στόν Ἀντίχριστο, παραπέμποντας καί στόν Προφήτη Δανιήλ (**Ματθ. κδ', 15**).

Ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης, μᾶς μιλάει ξεκάθαρα γιά τόν Ἀντίχριστο στήν Καθολική ἐπιστολή του (**Α΄ Ἰωάννου β΄, 18**).

Πάλι, ὁ ἴδιος Ἀπόστολος, κάνει πολλές ἀναφορές στό ἱερό βιβλίο τῆς Ἀποκαλύψεως (**Ἀποκ. ιγ΄ καί ιδ΄, 11 καί ιστ΄, 10, 13 καί ιζ΄, 10 καί ιθ΄, 20 καί κ΄, 10**).

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στήν Β΄ πρὸς Θεσσαλονικεῖς Ἐπιστολή του καί στό β΄ Κεφάλαιο: «Ὅταν θά ἔλθῃ ἄλλος ἐν τῷ ὀνόματι τῷ ἰδίῳ, ἐκεῖνον λήψετε».

Ὁ Κύριός μας, βλέποντας κάποια στιγμή ὅτι οἱ Ἑβραῖοι δέν τόν δέχονται ὡς ΜΕΣΣΙΑ καί ΣΩΤΗΡΑ τους, παρ' ὅλο πού ὅλες οἱ Προφητεῖες τῶν Πατέρων τους πραγματοποιήθηκαν καί ἐκπληρώθηκαν εἰς τό πρόσωπόν Του, παρ' ὅλο πού ἦταν ὁ «Περιοῦσιος Λαός» Του, ὁ Λαός ἐκεῖνος τόν ὁποῖον γέννησε, σπαργάνωσε, φρόντισε καί μεγάλωσε ὁ ἴδιος, μέ πολύ ἀγάπη καί στοργή, καί τόν ὁποῖον γαλούχησε μέ τίς ἀλήθειες καί τίς ἐντολές Του, μέσα ἀπό τόν Νόμο τοῦ Μωϋσέως, ἀπό τούς Πατριάρχες καί Προφῆτες Του, λέγει, μέ μεγάλη πίκρα καί στεναχώρια, αὐτά τά προφητικά λόγια:

«Ἐγὼ ἐλίλυθα ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ πατρός μου, καί οὐ λαμβάνετε με· ἐάν ἄλλος ἔλθῃ ἐν τῷ ὀνόματι τῷ ἰδίῳ, ἐκεῖνον λήψετε». (**Ἰω. ε΄, 43**)

Δηλαδή:

«Ἐγὼ ἦλθα εἰς τό ὄνομα τοῦ Πατρός μου, καί δέν μέ δεχθήκατε. Ὅταν ὅμως θά ἔλθῃ κάποιος ἄλλος εἰς τό ἰδικόν του ὄνομα, ἐκεῖνον θά τόν δεχεῖτε». (**Ἰω. ε΄, 43**)

Μέ ἄλλα λόγια.

Ἐγὼ πού ἤμουν προφητευμένος ἀπό ὅλους τούς Πατέρες καί Προφῆτες σας καί ἦλθα εἰς τό ὄνομα τοῦ Πατρός μου (τοῦ ΓΙΑΧΒΕ), ἐκπληρώνοντας ὅλες τίς Προφητεῖες καί κάνοντάς σας πολλά σημεῖα καί πλῆθος ἀπό εὐεργεσίες, δέν μέ πιστέψατε, οὔτε μέ δεχθήκατε. Ὅταν ὅμως, ἀργότερα, θά ἔλθῃ κάποιος ἄλλος, ὄχι εἰς τό ὄνομα τοῦ Θεοῦ-Γιαχβέ, ἀλλά εἰς τό δικό του ὄνομα καί καπηλευόμενος τό ὄνομα καί τήν ιδιότητά Μου, ἐκεῖνον, παρ' ὅλο πού δέν θά πληροῖ τίς προϋποθέσεις, παρ' ὅλο πού θά

εἶναι ἀπατεῶνας, παρ' ὅλο πού θά εἶναι ψευδοπροφήτης καί ψευδόχριστος, θά τόν δεχθεῖτε καί μάλιστα μέ χαρά.

Τί θά πεῖτε, λοιπόν, τότε καί ποιά δικαιολογία θά ἔχετε, ὅταν ἐμένα, πού ἤμουν ὁ ἀληθινός σας Μεσσίας καί Σωτήρας μέ ἀπορρίψατε, ἐνῶ ἀντιθέτως δεχθήκατε τόν πλάνο καί ἀπατεῶνα, χωρίς ἀμφιβολία;

Ποῖος ὅμως εἶναι αὐτός «ὁ ἄλλος», πού ἀναφέρει ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός;

Μά ποῖος ἄλλος; ὁ Ἀντίχριστος. Αὐτός, πού θά ἔλθῃ ἀντί τοῦ Χριστοῦ, σπὴ θέση τοῦ Χριστοῦ, γιά νά πλανήσῃ καί νά κοροϊδέψῃ τόν κόσμον, ὀδηγώντας τον εἰς τήν ἀπώλεια, τήν καταστροφή καί τόν αἰώνιο θάνατο.

Ὅλοι οἱ ἅγιοι καί θεοφόροι Πατέρες μας, πού ἐρμήνευσαν ἢ ἀναφέρθησαν εἰς τό συγκεκριμένο χωρίο, αὐτό μᾶς λένε.

Ἐνδεικτικά, ἀναφέρουμε:

α) Τόν Ἅγιο Ἰωάννη τόν Χρυσόστομο.

«Βλέπεις λοιπόν ὅτι ὁ Χριστός λέγει παντοῦ, ὅτι ἔχει ἀποσταλῆ δι' αὐτήν τήν αἰτίαν, ὅτι ἔχει λάβει τήν κρίσιν ἀπό τόν Πατέρα καί ὅτι δέν ἤμπορεῖ νά κάμῃ τίποτε ἀπό τόν ἑαυτόν του, διά ν' ἀποκόψῃ κάθε δικαιολογίαν ἀσεβείας τῶν Ἰουδαίων; Ποῖον ἐννοεῖ δέ ὅτι θά ἔλθῃ ἐξ ὀνόματος τοῦ ἑαυτοῦ του; Ἐδῶ ὑπαινίσσεται τόν Ἀντίχριστον καί παρουσιάζει ἀναμφισβήτητον ἀπόδειξιν τῆς ἀσεβείας των. Διότι, ἐάν ἐμένα μέ καταδιώκετε, ἐπειδή δῆθεν ἀγαπᾶτε τόν Θεόν, αὐτό ἔπρεπε νά γίνῃ πολύ περισσότερο διά τόν Ἀντίχριστον. Διότι ἐκεῖνος οὔτε τοῦτο θά σᾶς εἰπῇ, οὔτε ὅτι ἔχει ἀποσταλῆ ἀπό τόν Πατέρα, οὔτε ὅτι ἔχει ἔλθῃ σύμφωνα μέ τήν θέλησιν ἐκείνου, ἀλλ' ὅλως ἀντιθέτως, ἀρπάζων τυραννικῶς ὅσα δέν τοῦ ἀρμόζουν καί ἰσχυριζόμενος, ὅτι εἶναι θεός ὄλων, καθώς λέγει καί ὁ Παῦλος: "Ἐναντίον παντός πού λέγεται Θεός ἢ λατρεύεται προβάλλων τήν ἀξίωσιν ὅτι αὐτός εἶναι ὁ Θεός" (Β' Θεσσ. β', 4). Διότι αὐτό σημαίνει, ὅτι θά ἔλθῃ ἐξ ὀνόματος τοῦ ἑαυτοῦ του».^[112] (**Ἅγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου**)

β) Τόν Ἅγιο Ἰωάννη τόν Δαμασκνό.

«Εἶναι ἀνάγκη νά ξέρουμε ὅτι πρέπει νά ἔλθῃ ὁ ἀντίχριστος... γιά νά ἐλέγξῃ τοὺς ἀντίθεους Ἰουδαίους. Γιατί εἶπε ὁ Κύριος πρὸς αὐτούς: "Ἐγὼ ἦλθα εἰς τό ὄνομα τοῦ Πατρὸς μου, καί δέν μέ δεχθήκατε. Ὅταν ὅμως

θά ἔλθῃ κάποιος ἄλλος εἰς τό ἰδικόν του ὄνομα, ἐκεῖνον θά τόν δεχθεῖτε"... Οἱ Ἰουδαῖοι λοιπόν τόν Κύριον Ἰησοῦ Χριστό, πού εἶναι Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καί Θεός, δέν τόν δέχτηκαν, ἐνῶ θά δεκτοῦν τόν πλάνο πού λέγει τόν ἑαυτό του Θεό».^[113] (**Ἁγίου Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ**)

γ) Τόν Θεοφύλακτο Βουλγαρίας.

«...“Ἐγὼ ἦλθα εἰς τό ὄνομα τοῦ Πατρὸς μου, καί δέν μέ δεχθήκατε. Ὅταν ὅμως θά ἔλθῃ κάποιος ἄλλος εἰς τό ἰδικόν του ὄνομα, ἐκεῖνον θά τόν δεχθεῖτε.”... εἶναι φανερόν ὅτι αὐτός ὁ ἄλλος πού θά ἔλθῃ εἶναι ὁ Ἄντιχριστός, ὁ ὁποῖος πρόκειται νά παρουσιάσει καί νά ἀποδείξει τόν ἑαυτόν του ὅτι εἶναι ὁ μοναδικός Θεός».^[114] (**Θεοφύλακτου Βουλγαρίας**)

Τά ἀνωτέρω λόγια λοιπόν, εἶχε πεῖ ὁ Κύριός μας πρὶν 2.000 χρόνια. Μετά ἀπὸ 2.000 χρόνια, δεῖτε τί λένε οἱ Ἑβραῖοι:

«Πιστεύουμε ὅτι ἡ καλοσύνη, πού ἐδῶ καὶ καιρὸ ὁ Θεὸς ἔχει προφητέψει γιὰ τὸ λαὸ τοῦ Ἰσραὴλ καὶ γιὰ τὸν κόσμον, εἶναι ἕτοιμη νὰ ἀποκαλυφθεῖ μέσῳ τῆς ἔλευσης τοῦ Δίκαιου Μεσσία μας, καὶ ἐμεῖς πρέπει νὰ εἴμαστε ἕτοιμοι γιὰ αὐτὴν τὴν ἀποκάλυψη μέσῳ τῆς τήρησης τῆς *Τορά*, τῶν *Μισβότ* καὶ τῶν *εὐγενικῶν πράξεων*».

(www.Chabad.gr)

«Περὶ τοῦ Ἄντιχρίστου, πᾶσα γραφῆ οὐκ ἐσιώπησεν...»

Βλέπουμε λοιπόν ξεκάθαρα, ὅτι τόν Ἄντιχριστόν ὑπονοοῦσε ὁ Χριστός μας, λέγοντας τό: «ἐάν ἄλλος ἔλθῃ... ἐκεῖνον λήψεσθε».

Γι' αὐτό καί ὁ Θεός, ὡς Παντογνώστης, ἐπειδὴ προγνώριζε τὰ πάντα, εἶχε προβλέψει καὶ φροντίσει νὰ καταγραφοῦν ὅλα τὰ σχετικὰ μέ τόν Ἄντιχριστό μέσα σπὴν Ἁγία Του Γραφή, προκειμένου νὰ μᾶς ἐνημερώσει καὶ νὰ μᾶς προειδοποιήσει γιὰ νὰ μὴν πλανηθοῦμε, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ εἶναι ἀναπολόγητοι ὅλοι ἐκεῖνοι πού θά τόν δεκθοῦν, καὶ ἰδιαίτερα οἱ Ἑβραῖοι.

Λέγει σχετικά ο Άγιος Ίππόλυτος:

«Περί αὐτοῦ, τοῦ Ἀντιχρίστου, ἔγραψαν ὅλες οἱ γραφές. Καί οἱ Προφῆτες τόν κατήγγειλαν ἀπό πρὶν σέ ὅλους μας ὅτι θά ἔλθει γιά νά ὀδηγήσει στήν ἀπώλεια πολλούς ἀνθρώπους καί ὁ Κύριός μας μίλησε καί κατήγγειλε αὐτόν καί οἱ Ἅγιοι ἀπόστολοι τά ἴδια περὶ αὐτοῦ μᾶς εἶπαν, καί γιά τό ὄνομα αὐτοῦ μυστικά μέσω τοῦ ἀριθμοῦ “666” ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης στήν Ἀποκάλυψη μᾶς φανέρωσε. Τόν Ἀντίχριστον ὀνόμασεν ὁ Κύριός μας “βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως” αὐτόν ὀνόμασε υἱόν διαβόλου “καί ἐνέργειαν τοῦ σατανᾶ” καί ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στήν πρὸς Θεσσαλονικεῖς...»^[115] (**Ἅγιου Ἰππολύτου**)

Μόνον ὅμως ἡ Ἁγία Γραφή ἔγραψε περὶ Ἀντιχρίστου;

Ὅχι ἀδελφοί μου. Καί πάρα πολλοί ἅγιοί μας. Δέν ὑπάρχει, ἔστω καί ἓνας ἅγιος ἢ ἐκκλησιαστικός συγγραφέας σέ κάθε αἰῶνα, πού νά πέρασε καί νά μὴν μίλησε ἢ νά μὴν ἔγραψε, ἔστω καί λίγα λόγια, σχετικά μέ τά ἔσκατα χρόνια, τόν Ἀντίχριστο καί τὴν Δευτέρα Παρουσία τοῦ Κυρίου μας.

Μεταξὺ αὐτῶν εἶναι καί οἱ κατωτέρω:

- Α΄ αἰῶνας: Οἱ 4 Εὐαγγελισταί, Ματθαῖος, Μάρκος, Λουκᾶς καί Ἰωάννης. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος.
- Β΄ αἰῶνας: Εἰρηναῖος Λουγδούνων, Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος.
- Γ΄ αἰῶνας: Ἰππόλυτος πάπας Ρώμης.
- Δ΄ αἰῶνας: Ἰωάννης Χρυσόστομος, Ἐφραίμ ὁ Σύρος, Ἐπιφάνιος Κύπρου, Μεθόδιος Πατάρων, Εὐσέβιος Παμφίλου.
- Ε΄ αἰῶνας: Μέγας Βασίλειος, Γρηγόριος Θεολόγος, Ἄνδρέας Καισαρείας, ἱερός Αὐγουστῖνος, Θεοδώρητος Κύρρου.
- ΣΤ΄ αἰῶνας: Μάξιμος Ὁμολογητής, Ἀναστάσιος Σιναΐτης.
- Ζ΄ αἰῶνας: Ἰωάννης Δαμασκηνός.
- Η΄ αἰῶνας: Θεόδωρος Στουδίτης.
- Θ΄ αἰῶνας: Μέγας Φώτιος.
- Ι΄ αἰῶνας: Ἀρέθας Καισαρείας, Γεώργιος Μοναχός ὁ καλούμενος Ἄμαρτωλός.
- ΙΑ΄ αἰῶνας: Συμεών ὁ Νέος Θεολόγος, Οἰκουμένιος Τρίκκης.
- ΙΒ΄ αἰῶνας: Θεοφύλακτος Βουλγαρίας.

ΙΓ΄ αιώνας: Θεόδωρος Βαλσαμών.

ΙΔ΄ αιώνας: Γρηγόριος Παλαμᾶς, Νικηφόρος Κάλλιστος Ξανθόπουλος.

ΙΕ΄ αιώνας: Μάρκος Εὐγενικός, Συμεών Θεσσαλονίκης.

ΙΣΤ΄ αιώνας: Μελέτιος Πηγᾶς.

ΙΖ΄ αιώνας: Δοσίθεος Ἱεροσολύμων, Γεώργιος Κορέσιος,
Ἰ Αναστάσιος Γόρδιος.

ΙΗ΄ αιώνας: Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός, Νικόδημος Ἁγιορείτης.

ΙΘ΄ αιώνας: Κοσμᾶς Φλαμιάτος, Ἀνθιμος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων.

(Κείμενα καί ἀποσπάσματα, ἀπό ἀρκετούς ἀγίους καί συγγραφεῖς πού ἀναφέρονται ἀνωτέρω, ὑπάρχουν διάσπαρτα μέσα στό βιβλίο μας).

Ἐσεῖς, τί πιστεύετε, λοιπόν, ἀδελφοί μου; ὅτι ὅλοι αὐτοί οἱ ἀνωτέρω Ἅγιοι καί ἐκκλησιαστικοί συγγραφεῖς, τυχαῖα καί μάταια, ἔγραψαν γιά τά ἔσχατα χρόνια καί τόν Ἀντίχριστον;

Φυσικά καί ὄχι.

Τό Πνεῦμα τό Ἅγιον τούς ἐφώτισε νά γράψουν καί νά καταγράψουν ὅλα τά σχετικά μέ τά ἔσχατα χρόνια, προκειμένου νά ἐνημερώνονται καί νά προετοιμάζονται σέ κάθε ἐποχή οἱ πιστοί Χριστιανοί, ἀλλά καί ἰδιαίτερα αὐτοί πού θά ἔχουν τήν «ἀτυχία» νά ζήσουν σπίν ἐποχή τοῦ Ἀντιχρίστου, ἀλλά ταυτόχρονα, καί τήν μεγάλη χαρά καί εὐτυχία, νά δοῦν καί νά γνωρίσουν ἀπό κοντά τούς δύο Προφῆτας καί νά ζήσουν τήν ἔνδοξον καί Δευτέραν Ἐλευσιν τοῦ Κυρίου μας.

Ποιός θά εἶναι; Πότε θά ἔλθει; Πῶς θά ἐμφανιστεῖ; Τί θά πράξει;...

Ἄς δοῦμε ὅμως ἀναλυτικά, ὅλα τά σχετικά μέ τόν Ἀντίχριστο.

Τί εἶναι ὁ Ἀντίχριστος. Ποιός εἶναι. Ποιό θά εἶναι τό «ὄνομά» του. Ἀπό ποιά φυλή θά κατάγεται. Πότε θά ἔλθει. Ἀπό ποῦ θά ἔλθει. Πῶς θά ἔλθει. Ποῦ καί ποιούς θά κυβερνήσει. Πόσο θά βασιλεύσει. Τί θά κάνει κατά τή διάρκεια τῆς βασιλείας του. Μέ ποιό τρόπο θά ἐπιβάλλει τό σφράγισμά του. Πῶς θά ἐπιβάλλει παγκοσμίως τά σχέδιά του. Πῶς θά τελειώσει ἡ βασιλεία του. Ποιό θά εἶναι τό τέλος του, καθώς καί ἄλλα πολλά σχετικά μέ τό πρόσωπο τοῦ Ἀντιχρίστου.

«Ἐπειδὴ ὅμως ὁ καιρὸς ἀπαιτεῖ νὰ ἔλθουμε στὸ θέμα μας καὶ ἀρκετὰ εἰπώθηκαν στὸ προοίμιό πρὸς δόξαν Θεοῦ, εἶναι δίκαιο νὰ στηρικθοῦμε στὶς θεῖες Γραφές καὶ νὰ δοῦμε μέσα ἀπ' αὐτὲς ποιά καὶ ἀπὸ ποῦ ἡ παρουσία τοῦ Ἄντιχριστοῦ, σὲ ποιά ἐποχὴ καὶ σὲ ποιοῦ χρόνον θὰ φανερωθεῖ ὁ ἄνομος, ἀπὸ ποῦ καὶ ἀπὸ ποιά φυλὴ καὶ ποιοῦ τὸ ὄνομά του τὸ ὁποῖο σημειώνεται μὲ ἀριθμὸ στὴ Γραφὴ καὶ πῶς θὰ ξεγελάσει τὸν λαόν, ἀφοῦ τοὺς συγκεντρῶσει ἀπὸ τὶς ἄκρες τῆς γῆς, πῶς θλίψη καὶ διωγμὸς κατὰ τῶν ἁγίων πιστῶν θὰ κινήσει καὶ πῶς θὰ δοξάσει τὸν ἑαυτὸ του ὡς θεόν, ποιά θὰ εἶναι ἡ καταστροφὴ καὶ τὸ τέλος του, μὲ ποιοῦ τρόπο θὰ γίνῃ ἡ ἐμφάνιση τοῦ Κυρίου ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς καὶ ποιά θὰ εἶναι ἡ φλόγα ποῦ θὰ καλύψει ὅλον τὸν κόσμον, ποιά θὰ εἶναι ἡ ἐνδοξη καὶ ἐπουράνια βασιλεία τῶν ἁγίων, ποῦ θὰ συμβασιλεύσουν μὲ τὸν Χριστόν καὶ ποιά θὰ εἶναι ἡ τιμωρία τῶν ἀνόμων μὲ φωτιὰ».^[116] (**Ἁγίου Ἰππολύτου**)

Ὁ Ἄντιχριστός, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ποῦ τόσο πολὺ λόγος γίνεται γι' αὐτόν τελευταίως, ὄχι βέβαια τυχαῖα, μὴ νομίσετε ὅτι εἶναι κανένα τέρας ἢ κανέναν «σατανᾶς μεταμορφωμένον», ποῦ λέμε. Ὁχι. Θὰ εἶναι ἕνας κανονικός καὶ φυσιολογικός ἄνθρωπος, ποῦ μέσα του ὅμως, θὰ «σκηνώσει», θὰ κατοικήσει, ὅλη ἡ δύναμη καὶ ἡ ἐνέργεια τοῦ Διαβόλου· «οὐ ἔστιν ἡ παρουσία κατ' ἐνεργείαν τοῦ σατανᾶ ἐν πάσῃ δυνάμει καὶ τέρασι ψεύδους» (**Β' Θεσ. β', 9**).

Δέν θὰ εἶναι, ὅπως πολλοὶ νομίζουν, ἡ ἐνσάρκωση-ἐνανθρώπιση τοῦ διαβόλου. Ὁ σατανᾶς δέν ἔχει τὴ δυνατότητα αὐτῆ, νὰ σαρκωθεῖ, ὅπως τὴν ἔχει ὁ Θεός.

Λέγει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός:

«Δέν γίνεται λοιπὸν ὁ ἴδιος ὁ Διάβολος ἄνθρωπος, ὅπως ἔγινε μὲ τὴν ἐνανθρώπιση τοῦ Κυρίου -μὴ γένοιτο-».^[117]

καὶ ὁ Ἅγιος Ἐφραίμ· «οὐχ οὗτος δὲ σαρκοῦται».^[118]

Ἀλλὰ καὶ νὰ τὴν εἶχε, ποτέ δέν θὰ σαρκωνόταν, μόνο καὶ μόνο ἀπὸ τὴν ἀλαζονεῖα καὶ τὸν ἐγωῖσμό του. Ἐδῶ ἀρχάγγελος ἦταν καὶ μάλιστα ὁ πῖο ἐνδοξος ἀπ' ὅλα τὰ τάγματα· Ἐωσφόρος τὸ ὄνομά του, δηλαδή αὐτός ποῦ φέρνει τὸ φῶς, καὶ πάλι δέν τοῦ ἀρκοῦσε καὶ θέλησε νὰ γίνῃ θεός ἀπὸ ὑπερηφάνεια, καὶ θὰ ὑπῆρχε ποτέ περίπτωση, ἀκόμη καὶ ἐάν μπορούσε, νὰ ἤθελε νὰ γίνῃ ἄνθρωπος; Δηλαδή κατώτερος; Ὁχι, σὲ καμμία περίπτωση.

Ὁ Ἄντίχριστος, λοιπόν, θά εἶναι ἕνας κανονικός ἄνθρωπος καί θά γεννηθεῖ φυσιολογικά, ὅπως γεννιοῦνται ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἀπό ἄνδρα καί γυναῖκα.

Αὐτό τό ζευγάρι ὅμως, δέν θά εἶναι ἕνα παντρεμένο καί εὐλογημένο ἀπό τόν Θεόν ἀνδρόγυνο, ἀλλά δύο διεστραμμένοι ἄνθρωποι πού θά ζοῦν μακριά ἀπό τήν Ἐκκλησία καί τήν Πίστη, μέσα στήν ἁμαρτία καί παρανομία, ἱκανοποιώντας τά πάθη καί τίς αἰσchrές ὀρέξεις καί ἐπιθυμίες τους.

Γεννιέται λοιπόν ἀπό πορνεία, ἁμαρτία καί ἀσεβεῖς γονεῖς.

Ἄπό δύο τέτοιους ἀνθρώπους, φυσικό εἶναι, νά γεννηθεῖ ἕνα παιδί ἁμαρτίας καί ἀπόλυτης διαστροφῆς, ἕνα παιδί πού, «ἐκ κοιλίας μητρός», θά εἶναι κατάλληλο σκεῦος καί δοχεῖο, γιά νά κατοικήσει μέσα του ὅλη ἡ δύναμη καί ἐνέργεια τοῦ διαβόλου·

«... ἀλλά ἄνθρωπος γεννιέται ἀπό τήν πορνεία καί ὑποδέχεται ὅλη τήν ἐνέργεια τοῦ Σατανᾶ. Προβλέποντας ὁ Θεός τὸ ἄτοπο τῆς μελλοντικῆς του προαιρέσεως, παρακωρεῖ νά ἐγκατασταθεῖ σ' αὐτόν ὁ διάβολος».^[119]

(Ἄγιου Ἰωάννου Δαμασκνοῦ)

Ἡ μιανή καί διεφθαρμένη γυναῖκα, λοιπόν, πού θά γεννήσει τόν Ἄντίχριστο, δέν θά εἶναι παντρεμένη, θά ζεῖ μόνη της, καί θά θεωρεῖται παρθένος, προκειμένου, ὅταν θά γεννηθεῖ ὁ Ἄντίχριστος, νά ἰσχυριστοῦν οἱ πέριξ αὐτοῦ (Ἑβραῖοι), ὅτι αὐτός εἶναι ὁ ἀναμενόμενος Μεσσίας πού προφητεύουν οἱ Γραφές (**Ἡσαΐας z', 14**).

Γράφει ὁ Ἅγιος Ἐφραίμ:

«Γεννᾶται μέν ἀκριβῶς ἐκ κόρης μιανῆς, τό ὄργανον τοῦ διαβόλου, ὁ Ἄντίχριστος, διότι αὐτός (ὁ σατανᾶς) δέν μπορεῖ νά σαρκωθεῖ. Θά ἔλθῃ δέ ὁ παμμίανος μέ τέτοια μορφή, ὡς κλέπτης, διά νά ἀπατήσῃ τά σύμπαντα».^[120] **(Ἄγιου Ἐφραίμ τοῦ Σύρου)**

Καί ὁ Ἅγιος Ἰππόλυτος:

«Ὅπως προείπομεν, σέ ὅλα προσπαθεῖ νά ἐξισωθεῖ μέ τόν Σωτήρα μας ὁ διάβολος καί υἱός τῆς ἀνομίας. Ἔτσι μᾶς φανερώνει καί ἡ ἀπόδειξις. Ἐπειδή, λοιπόν, ὁ Σωτήρ τοῦ Κόσμου, θέλοντας νά σώσει τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, ἐτέχθη ἐκ τῆς ἀκράντου καί ἀειπαρθένου Μαρίας, καί μέ τὸ σχῆμα τῆς σαρκὸς τόν ἐχθρόν κατεπάτησε μέ τήν ἴδια δύναμη τῆς Θεότητος αὐτοῦ. Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον καί ὁ διάβολος ἀπὸ μιανῆς-βρώμικῃ

γυναῖκα θὰ γεννηθεῖ ἐπὶ τῆς γῆς. Γεννᾶται δὲ ἀπὸ γυναῖκα πού θά εἶναι τάχα παρθένος, ὅπως ἐσφαλμένα καὶ πλανεμένα θά πιστεύουν οἱ περισσότεροι».^[121] (*Ἁγίου Ἰππολύτου*)

Ἡ καταγωγή του ἐκ τῆς φυλῆς Δάν

Ὁ Ἄντίχριστος θά εἶναι Ἑβραῖος καὶ θά κατάγεται ἀπὸ τῆ φυλῆ τοῦ Δάν, πού ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς δώδεκα υἱοὺς τοῦ Ἰακώβ.

Στὴ Γένεση (**μθ' 1-28**), διαβάζουμε ὅτι ὅταν ἤλθε ἡ ὥρα νά πεθάνει ὁ Πατριάρχης Ἰακώβ σπὴν Αἴγυπτο, κάλεσε ὅλα τὰ παιδιά του γιὰ νά τὰ εὐλογήσει καὶ νά τὰ ἀποχαιρετήσῃ. Ἐκεῖ λοιπόν, κατὰ τὴν τελευταῖα στιγμή τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ, ἄρχισε νά εὐλογεῖ τὸ καθένα ξεχωριστά καί, ταυτόχρονα, νά προφητεύει, γιὰ τὸ τί ἀκριβῶς θά συμβεῖ σὺν ἑκάστῳ ἀπὸ τὰ δώδεκα παιδιά του.

Ὅταν ἤλθε ἡ ὥρα νά εὐλογήσῃ τὸν Ἰούδα, εἶπε ὅτι ἀπὸ αὐτόν, τὴν φυλὴν του δηλαδή, θά κατάγεται καὶ θά γεννηθεῖ ὁ Βασιλιάς τους, ὁ Μεσσίας τους: «*Ἰούδα, σέ αἰνέσασαν οἱ ἀδελφοί σου· αἱ χεῖρές σου ἐπὶ νύχτου τῶν ἐχθρῶν σου· προσκυνήσουσί σοι οἱ υἱοὶ τοῦ πατρὸς σου. σκύμνος λέοντος Ἰούδα· ἐκ βλαστοῦ, υἱέ μου, ἀνέβης· ἀναπεσὺν ἐκοιμήθης ὡς λέων καὶ ὡς σκύμνος· τίς ἐγερεῖ αὐτόν;*» (**Γένεσις μθ', 8-10**).

Ἐνῶ, ὅταν ἔφθασε ἡ σειρά τοῦ Δάν, εἶπε, ὅτι ἀπ' αὐτόν (τὴν φυλὴν του) θά γεννηθεῖ ἕνα φίδι, τὸ ὁποῖο θά παραμονεύει στὰ μονοπάτια καὶ στοὺς δρόμους, γιὰ νά δαγκώσῃ τὴν πτέρνα τοῦ ἀλόγου, προκειμένου, νά πέσει ὁ ἀναβάτης. Ἐννοώντας, ὡς ἀναβάτη, τὸν Θεάνθρωπο Ἰησοῦ καί, ὡς ἄλογο, τὴν ἀνθρωπίνην φύση Του: «*καὶ γεννηθήτω Δάν ὄφις ἐφ' ὁδοῦ, ἐγκαθήμενος ἐπὶ τρίβου, δάκνων πτέρναν ἵππου, καὶ πεσεῖται ὁ ἵππεύς εἰς τὰ ὀπίσω*» (**Γένεσις μθ', 17**).

Τὰ χωρία αὐτὰ ἐρμηνεύοντας ὁ Ἅγιος Ἰππόλυτος, λέγει

«διότι ὅπως ὁ Χριστός θά κατάγεται ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Ἰούδα, ἔτσι καὶ ὁ Ἄντίχριστος θά κατάγεται ἀπὸ τὴν φυλὴν τοῦ Δάν».^[122]

Ἄξιο παρατηρήσεως εἶναι, ὅτι, κατὰ τὴ διάρκεια πού ὁ Ἰακώβ εὐλογεῖ τὰ 12 παιδιά του, καὶ ἐνῶ τὰ εὐλογεῖ ἕνα-ἕνα ξεχωριστά, ξεκινώντας πρῶτα ἀπὸ

τόν Ρουβήν, τὰ δύο ἀδελφία Συμεών καί Λευΐ, τὰ εὐλογεῖ μαζί ὡς δεύτερα σπή σειρά, προκειμένου, ὅταν φθάσει στόν Δάν νά ἔχει αὐτός σειρά 6^ο, τόν ἀριθμό ἕξι. Τυχαῖο; Δέν νομίζω, ἀφοῦ, καί σπὴν Ἐποκάλυψη, ὁ Θεός τόν ἔχει 6^ο σπὴν σειρά ἀπό τίς 12 φυλές τοῦ Ἰσραήλ (**Ἀποκ. ζ', 4-9**).

Μάλιστα, ἐπειδὴ ἀπό τὴν φυλή αὐτῆ τοῦ Δάν θά προέλθει, σίγουρα, ὁ Ἐντίχριστος, ὁ ὁποῖος θά γίνει αἰτία νά καθοῦν πολλές ψυχές, ὁ Θεός «τιμωρεῖ» τὴν φυλή τοῦ Δάν (προφανῶς γιατί πρῶτοι, καί κυρίως αὐτοί, θά τόν σπρίξουν καί ἀκολουθήσουν), ἀποκλείοντάς τιν ἀπό τὴν Βασιλεῖα Του. Γι' αὐτό καί δέν τὴν ἀναφέρει μέσα στίς δώδεκα φυλές τοῦ Ἰσραήλ, ἀλλά, τὴν ἀντικαθιστᾷ με τὴν φυλή τοῦ Μανασσῆ, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἰωσήφ·

*«Καί ἤκουσα τόν ἀριθμόν τῶν ἐσφραγισμένων· ἑκατόν τεσσαράκοντα τέσσαρες χιλιάδες ἐσφραγισμένοι ἐκ πάσης φυλῆς υἱῶν Ἰσραήλ· ἐκ φυλῆς Ἰούδα δώδεκα χιλιάδες ἐσφραγισμένοι, ἐκ φυλῆς Ρουβὴν δώδεκα χιλιάδες, ἐκ φυλῆς Γάδ δώδεκα χιλιάδες, ἐκ φυλῆς Ἀσήρ δώδεκα χιλιάδες, ἐκ φυλῆς Νεφθαλεὶμ δώδεκα χιλιάδες, ἐκ φυλῆς Μανασσῆ δώδεκα χιλιάδες, ἐκ φυλῆς Συμεών δώδεκα χιλιάδες, ἐκ φυλῆς Λευΐ δώδεκα χιλιάδες, ἐκ φυλῆς Ἰσάχαρ δώδεκα χιλιάδες, ἐκ φυλῆς Ζαβουλὼν δώδεκα χιλιάδες, ἐκ φυλῆς Ἰωσήφ δώδεκα χιλιάδες, ἐκ φυλῆς Βενιαμὴν δώδεκα χιλιάδες ἐσφραγισμένοι». (**Ἀποκάλυψη ζ', 4-8**)*

Αὐτός εἶναι ὁ λόγος, προφανῶς, πού καί ὁ Προφήτης Ἄμώς, ἀναφέρει ὅτι ὁ Δάν (ἡ φυλή τοῦ Δάν) θά πέσει καί δέν θά ξανασηκωθεῖ ποτέ·

*«Ὁ ἕξι ὁ Θεός σου, Δάν, καί ὁ ἕξι ὁ Θεός σου, Βηρσαβέε· καί πεσοῦνται καί οὐ μὴ ἀναστῶσιν ἔτι» (**Ἄμώς η', 14**).*

Περί τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἐντιχρίστου

Ἡ γέννησις τοῦ Ἐντιχρίστου θά γίνει ἀθόρυβα, ὅπως ἀθόρυβα γεννήθηκε καί ἦρθε ὁ Χριστός μας.

Θά ζεῖ ἀνάμεσά μας, σάν ἕνας κανονικός καί φυσιολογικός ἄνθρωπος, μὴ γνωρίζοντας καί αὐτός, σπὴν ἀρχὴ πολλά, ἀλλά συνειδητοποιώντας ὀλίγον καί ὀλίγον, κάποια πράγματα.

Τό ὄνομά του, πού τόσο πολύ θόρυβο ἔχει κατά καιρούς δημιουργήσει, ιδιαίτερα σέ ὀρισμένους περίεργους, πού ὅπωςδήποτε θέλουν νά βροῦν καί νά μάθουν ποιό θά εἶναι, κατά πάσα πιθανότητα θά εἶναι ἐβραϊκό· ἀφοῦ θά εἶναι Ἑβραῖος καί ἀφοῦ θά ἔλθει, κυρίως, γιά τούς Ἑβραίους. Θά εἶναι δέ ἕνα κανονικό καί φυσιολογικό ὄνομα, ὅπως κάθε ἀνθρώπου.

Ἡ Ἁγία Γραφή καί οἱ ἅγιοι Πατέρες μας, δέν μᾶς ἀπεκάλυψαν ποιό θά εἶναι αὐτό, γιά πολλούς καί διαφόρους λόγους· κυρίως, γιατί δέν θά χρειάζοταν, ἀλλά καί γιατί, ὅπως λένε οἱ ἅγιοί μας, τό Πνεῦμα τό Ἅγιον δέν ἤθελε νά γραφεῖ τό βέβηλο καί ἀκάθαρτο ὄνομά του, μέσα σπίν Ἁγία Γραφή, ἀφοῦ, οὔτε καί στό Βιβλίο τῆς Ζωῆς ἔχει γραφεῖ.

Μᾶς ἔδωσε ὅμως ἕνα στοιχεῖο, πολύ σημαντικό, ἀπό τό ὅποιο, «οἱ ἔχοντες γινῶσιν»^[123] (**Ἁγίου Ἐφραίμ τοῦ Σύρου**) θά μπορέσουν νά τόν ἀντιληφθοῦν καί νά τόν καταλάβουν, ὅταν θά γεννηθεῖ καί ὅταν θά ἐμφανιστεῖ.

Τό στοιχεῖο αὐτό εἶναι ὁ ἀριθμός χξς', δηλαδή 666, πού εἶναι τό ἄθροισμα ἀπό τά γράμματα-ἀριθμούς τοῦ ὀνόματός του* «Ὡδε ἡ σοφία ἐστίν· ὁ ἔχων νοῦν ψηφισάτω τόν ἀριθμόν τοῦ θηρίου· ἀριθμός γάρ ἀνθρώπου ἐστί· καί ὁ ἀριθμός αὐτοῦ χξς'» (**Ἀποκ. ιγ', 18**).

Ἡ σύγχυσις πού ἀφορᾷ τό χρονικό διάστημα τῆς βασιλείας του

Μέχρις ὅτου μεγαλώσει θά ζεῖ κρυφά, λάθρα, γιά νά μὴν τόν ἀντιληφθοῦν κάποιοι πού γνωρίζουν καί τόν ἀποκαλύψουν, χαλώντας του τά σχέδια. Πολλοί λίγοι θά εἶναι ἐκεῖνοι πού θά γνωρίζουν πὴν γέννηση καί πὴν ὑπαρξή του.

Ὅταν ὅμως γίνει τριάντα ἐτῶν, πού εἶναι ἡ ἡλικία πού ὀρίζει ὁ Νόμος τοῦ Μωϋσέως γιά νά μπορεῖ κανεὶς νά διδάξει, τότε πλέον θά κάνει δημόσια πὴν ἐμφάνισή του, χωρίς ὅμως ἀκόμα νά δείξει τό πραγματικό του πρόσωπο, ἀλλά, καί τό σκοπό του.

* Βλέπε περισσότερα γιά τό θέμα αὐτό στό κεφάλαιο· «Γιατί ὁ Ἄντίχριστος ἐπέλεξε τόν ἀριθμό 666».

Ἐδῶ, θά πρέπει, ἐπειδή ὑπάρχει σύγχυση ἀναφορικά μέ τά χρόνια τῆς βασιλείας τοῦ Ἄντιχρίστου, νά τονίσουμε τό ἑξῆς:

Ἡ βασιλεία τοῦ Ἄντιχρίστου, δέν θά εἶναι ἐπτά χρόνια, ἀλλά, μόνο 3,5 χρόνια. Θά ξεκινήσει στά 33 του χρόνια καί θά τελειώσει στά 36 του περίπου.

Ἡ σύγχυση ἔχει δημιουργηθεῖ ἀπό τό ὅτι, ἐπειδή πολλοί ἅγιοι μιλοῦν γιά δύο περιόδους τῆς ζωῆς του, ἀπό 3,5 περίπου χρόνια ἢ κάθε μία, ὀρισμένοι, ἔβγαλαν τό συμπέρασμα ὅτι ἡ ὅλη περίοδος τῆς βασιλείας του θά εἶναι ἐπτά ἔτη.

Δέν εἶναι ὅμως ἔτσι.

Γιατί, νάί μέν, θά ἐμφανιστεῖ δημόσια στά 30 του, ἀλλά δέν θά εἶναι, οὔτε θά γίνει ἀκόμη, παγκόσμιος βασιλεὺς, γιά 3,5 περίπου χρόνια.

Ἀπλῶς, στά 3,5 αὐτά πρῶτα χρόνια, θά προσπαθήσει, ὑποκρινόμενος τόν καλό καί ἅγιο, νά κερδίσει τόν κόσμον καί νά καθιερωθεῖ σπὴν παγκόσμιο κοινή γνώμη, σάν ἕνας ξεχωριστός ἄνθρωπος, σάν ἕνας ἀπεσταλμένος Θεοῦ, σάν ἕνας σωτήρας καί μεσσίας.

Μάλιστα, ἐπειδή τά πρῶτα αὐτά 3,5 χρόνια, θά εἶναι καθοριστικά καί γιά τόν Ἄντιχριστο, ἀλλά, καί γιά τούς πιστούς, ὁ Θεός θά ἀποστείλλει τούς δύο μάρτυρας καί Προφήτας Του, Ἡλία καί Ἰωάννη, προκειμένου νά τόν ἐλέγξουν, σπλιτεύσουν, ἀλλά καί νά στηρίξουν καί βοηθήσουν τούς πιστούς, πού θά κλονίζονται ἀπό τά σημεῖα καί τέρατα, πού θά κάνει ὁ Ἄντιχριστος.

Καί στή συνέχεια, μόλις καταφέρει καί ξεγελάσει πολλούς ἀνθρώπους, μετά ἀπό 3,5 περίπου χρόνια, τότε θά τοῦ παραδώσουν *«μέ μία γνώμη»* (**Ἄποκ. ιγ', 4**) ὅλοι οἱ «ἰσχυροί» καί «μεγάλοι» καί «ἄρχοντες» τῆς γῆς, ὅλη τήν ἐξουσία τοῦ κόσμου, ἀναλαμβάνοντας, ἐπίσημα πλέον, τήν βασιλεία του καί παγκόσμιο κυριαρχία του, γιά 3,5 περίπου χρόνια.

Τυπικά, λοιπόν, ἐμεῖς θά τόν «ζήσουμε» μέν γιά 7 περίπου χρόνια, ἀπό τό 2012-13 πού θά ἐμφανιστεῖ ἕως τό 2018-19 πού θά τελειώσει ἡ ψευτοβασιλεία καί κυριαρχία του, μαζί καί ἡ ζωή του, ἀφοῦ θά τόν συνιρίψει ὁ Κύριός μας μέ τήν φοβερὰ καί ἔνδοξο Δευτέρα Παρουσία Του, ἀλλά οὐσιαστικά, μόνο τά δεύτερα 3,5 περίπου χρόνια θά εἶναι παγκόσμιος βασιλεὺς καί ΔΙΚΤΑΤΟΡΑΣ.

Λέγει ὁ Προφήτης Δανιήλ:

«Καί λόγους πρὸς τὸν Ὑψίστον λαλήσει καὶ τοὺς ἁγίους Ὑψίστου παλαιώσει καὶ ὑπονοήσει τοῦ ἀλλοιῶσαι καιροὺς καὶ νόμον. καὶ δοθήσεται ἐν χειρὶ αὐτοῦ ἕως καιροῦ καὶ καιρῶν καὶ ἡμισυ καιροῦ». (**Δανιήλ z', 25**)

Δηλαδή:

«Καὶ θά ξεστομίσει λόγια ἐναντίον τοῦ Ὑψίστου Θεοῦ καὶ θά καταδιώξει τὸν ἅγιο λαὸ του· θά προσπαθήσει νά ἀλλάξει τίς γιορτές καὶ τοὺς νόμους, καὶ ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ θά παραδοθεῖ στὴν ἐξουσία του γιὰ τρισήμισυ χρόνια». (**Δανιήλ z', 25**)

Καὶ ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης:

«Καὶ ἐδόθη αὐτῷ στόμα λαλοῦν μεγάλα καὶ βλασφημίαν καὶ ἐδόθη αὐτῷ ἐξουσία πόλεμον ποιῆσαι μῆνας τεσσαράκοντα δύο». (**Ἀποκ. ιγ', 5**)

Δηλαδή:

«Καὶ ἐδόθη εἰς αὐτό (τό θηρίο, τὸν Ἀντίχριστον) ἀπὸ τὸν σατανᾶν βέβηλον στόμα, τό ὁποῖον λαλεῖ ἀλαζονικὰς καυχησιολογίας καὶ βλασφημίας ἐναντίον τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἐδόθη εἰς αὐτό (κατὰ παρακώρησιν Θεοῦ) ἡ ἄδεια καὶ ἡ ἐξουσία νά κάμη πόλεμον ἐπὶ τρία ἔτη καὶ μισό».

(**Ἀποκ. ιγ', 5**)

Ἐρμηνεύοντας τὰ ἀνωτέρω χωρία οἱ Ἅγιοί μας, λέγουν τὰ ἑξῆς.

«Διότι ὁ Ἀντίχριστος θά βασιλεύσει μόνο τρία καὶ μισό χρόνια. Καὶ δέν τό λέμε αὐτό σπληνιζόμενοι στά ἀπόκρυφα εὐαγγέλια, ἀλλά στόν προφήτη Δανιήλ, ὁ ὁποῖος λέγει: "θά δοθεῖ στά χέρια του καιρός καὶ καιροί καὶ τό μισό τοῦ καιροῦ" (Δαν. z', 25). Καιρός εἶναι ὁ ἕνας χρόνος, κατὰ τὸν ὁποῖο ἡ παρουσία του θά φτάσει στό ἀποκορύφωμά της. Καιροί πάλι εἶναι τὰ ὑπόλοιπα δύο χρόνια τῆς παράνομης δράσης του, καὶ κάνουν ὅλα μαζί τρία χρόνια· καὶ τό μισό τοῦ καιροῦ σημαίνει ἄλλο ἕνα ἐξάμνηνο».^[124]

(**Ἁγίου Κυρίλλου Ἱεροσολύμων**)

«Τὸ δὲ εἶπεῖν «εἰς καιρὸν καὶ καιροὺς καὶ ἥμισυ καιροῦ» τὰ τρία ἥμισυ ἔτη τὰ τοῦ Ἀντιχρίστου ἐσήμανε· καιρὸν δὲ λέγει ἐνιαυτὸν καὶ καιροὺς δὲ δύο ἔτη, ἥμισυ δὲ καιροῦ ἥμισυ ἐνιαυτοῦ· αὐταὶ εἰσιν αἱ χίλιαι διακόσιαι ἐνεήκοντα ἡμέραι ἃς προεῖπεν Δανιήλ». ^[125] (**Ἁγίου Ἰππολύτου**)

«Ὅταν λοιπὸν συμπληρωθῶσι οἱ τρεῖς καιροὶ καὶ ἥμισυ (τὰ τρισήμισυ χρόνια) τῆς ἐξουσίας καὶ πράξεως τοῦ μιανοῦ, καὶ ὅταν ἐκπληρωθῶσι πάντα τὰ σκάνδαλα πάσης τῆς γῆς, θὰ ἔλθῃ ἐπὶ τέλος ὁ Κύριος, ὡς ἀστραπή ἀστράπτων ἐξ οὐρανοῦ...» ^[126] (**Ἁγίου Ἐφραίμ Σύρου**)

«Ἐπὶ ἔτη δὲ τρία, ἥμισυ, τὰ ὑπὸ τῶν χιλίων διακοσίων ἐξήκοντα ἡμερῶν δηλούμενα· ἐν οἷς κρατήσει ἡ ἀποστασία». ^[127] (**Ἁγίου Ἀνδρέα Καισαρείας**)

Ὁ Ἀντίχριστος ὡς ἀπάντησις εἰς ὅλα τὰ παγκόσμια προβλήματα

Στὴν ἀρχὴ θὰ παρουσιάζεται ὡς ἀρνίον, μὲ ἀγγελικὸ προσωπεῖο, σὺν τὸ ὅτι θὰ εἶναι καὶ πάρα πολὺ ὁμορφος, σαγηνευτικὸς στὴν ὄψη («εὐειδὴς καθ' ὑπερβολὴν», Ἐφραίμ ὁ Σύρος) προκειμένου νὰ ἑλκύει, νὰ γοπεύει καὶ ἔτσι νὰ ξεγελᾷ τοὺς ἀνθρώπους.

Θὰ εἶναι πολὺ πρᾶος, ἥρεμος, γαλήνιος, ταπεινός, ἥσυχος, καλός, ἀγαπητός, εὐσεβής, θὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὰ προβλήματα τοῦ κόσμου, θὰ βοηθᾷ τοὺς ἔχοντας ἀνάγκη, θὰ σέβεται καὶ θὰ τιμᾷ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους· τοὺς ἱερεῖς, τοὺς ἄρχοντες καὶ ἰδιαίτερα τὸ γένος τῶν Ἑβραίων, ἀφοῦ αὐτοὶ εἶναι ἐκεῖνοι, πού τὸν περίμεναν καὶ τὸν περιμένουν ἐναγωνίως καὶ κάρησ' αὐτούς, θὰ βασιλεύσει.

Μὲ τὴν μεσολάβησή του, θὰ σταματήσει ὅλους τοὺς πολέμους καὶ θὰ φέρει εἰρήνην σέ ὅλη τὴ γῆ. Θὰ ἐπιλύει διάφορα δύσκολα καὶ δισεπίλυτα προβλήματα· πού χρόνια βασάνιζαν καὶ ταλαιπωροῦσαν τὴν ἀνθρωπότητα (πεῖνες, ἀρρώστιες, ἀνεργία, οἰκονομικά, ἐγκληματικότητα, τρομοκρατία κ.ἄ.).

Θά κάνει πολλά θαύματα· ἄλλα κατά φαντασίαν καί ἄλλα ἀληθινά. Θά ἀναστήσει νεκρούς (κατά φαντασίαν), θά θεραπεύσει πολλούς ἀρρώστους μέ ἀνιάτες ἀσθένειες, ὅπως καρκίνο, σκλήρυνση κατά πλάκας, aids κ.ἄ. ἀλλά καί πολλούς τυφλούς, κωλούς, δαιμονισμένους, παράλυτους κ.ἄ. Καί, γενικώτερα, θά παρουσιάζεται ὡς ἕνας πραγματικός ἄγγελος ἐπί τῆς γῆς, προκειμένου νά κάνει ἅπαντας, ὅχι μόνο νά τόν συμπαθήσουν καί νά τόν ἀγαπήσουν, ἀλλά καί νά πιστεύσουν, ὅτι εἶναι ἕνας ἀπεσταλμένος τοῦ Θεοῦ, ἕνας προφήτης, ἕνας διδάσκαλος, ἕνας σωτήρας τῶν ἀνθρώπων· ὁ μεσσίας πού προφήτεψαν καί ἀνήγγειλαν οἱ Γραφές, ἀφοῦ στό πρόσωπό του «ἐπαληθεύονται» καί «πραγματοποιουῦνται» ὅλες οἱ προφητεῖες τῆς Γραφῆς, ἀνακηρύσσοντάς τον, στή συνέχεια, παγκόσμιο βασιλιά καί θεό τους.

Γράφει σχετικά ὁ Ἅγιος Ἐφραίμ:

«Θά ἔλθῃ δέ ὁ παμμάρτος ἐν σχήματι τοιούτῳ, ὡς κλέπτῃς, διά νά ἀπατήσῃ τά σύμπαντα. Θά εἶναι ταπεινός, ἥσυχος, θά μισῇ τήν ἀδικίαν, θά ἀποστρέφῃται τά εἰδωλα, θά προτιμᾷ τήν εὐσέβειαν, ἀγαθός, φιλόπτωχος, εὐειδής καθ' ὑπερβολήν, εὐκατάστατος, ἰλαρός εἰς ὅλους, θά τιμᾷ πολύ τό γένος τῶν Ἰουδαίων, διότι αὐτοί προσμένουσι τήν ἔλευσιν ἐκείνου. Μεταξύ δέ πάντων τούτων, θά ἐκτελῇ σημεῖα καί τέρατα, φόβητρα μέ πολλήν ἐξουσίαν, θά προσπαθῇ δολίως νά ἀρέσῃ εἰς ὅλους, διά νά ἀγαπηθῇ ταχέως ἀπό πολλούς, δέν θά λάβῃ δῶρα... θά ἐξαπατᾷ τόν κόσμον ὑπό τό πρόσχημα τῆς εὐταξίας, ἕως οὗ βασιλεύσῃ... καί πιστεύσωσιν αὐτόν ὡς θεόν ἰσχυρόν».^[128] (**Ἅγιου Ἐφραίμ Σύρου**)

Καί ὁ Ἅγιος Ἰππολύτος:

«Ἐν πρώτοις θά ἀγαπήσει τό ἔθνος τῶν Ἰουδαίων. Μετά ἀπό αὐτά ὅλα, θά ἐπιτελέσει διάφορα παράξενα σημεῖα καί τρομακτικά θαύματα, ἀλλά ὅχι ἀληθινά, ἀλλά φανταστικά, ἀπατηλά, ὥστε νά παραπλανήσῃ τοὺς ὅμοιους μέ αὐτόν ἀσεβεῖς. Θά προσπαθήσῃ δέ ἐάν εἶναι δυνατὸν νά παραπλανήσῃ καί νά κερδίσει ἀκόμη καί τοὺς ἐκλεκτοὺς καί νά τοὺς κάνει νά ἀποστατήσουν ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ. Καί στήν ἀρχὴ αὐτὸς θά παρουσιάζεται πρᾶϋς, ἀγαπητός, ἥσυχος, εὐλαβής, εἰρηνοποιός, θά μισῇ τὴν ἀδικία, θά βδελύττειται τὰ δῶρα, δέν θά συμπαθεῖ τὴν εἰδωλολατρεία, θά λέγει

ὅτι ἀγαπᾶ τὶς Γραφές, θὰ σέβεται τοὺς ἱερεῖς, θὰ τιμᾶ τὰ γηραιά, δὲν θὰ ἀνέχεται τὴν πορνεία, θὰ βδελύσσεται τὴν μοιχεία, δὲν θὰ ἀνέχεται τοὺς ὄρκους, θὰ εἶναι φιλόξενος, φιλόπικτος καὶ ἐλεήμων. Ἐπειτα θὰ κάνει σημεῖα καὶ τέρατα, θὰ καθαρίζει λεπρούς, θὰ σηκώνη παραλύτους, θὰ ἀποδιώκῃ δαίμονες, τὰ μελλοντικά πράγματα θὰ τὰ βλέπει σὰν παρόντα, θὰ ἀνασταίνει νεκρούς, θὰ βοηθεῖ κῆρες, θὰ φροντίζει ὀρφανά, θὰ ἀγαπᾶ τοὺς πάντες, θὰ συμφιλιώνει μὲ ἀγάπη τοὺς ἀλληλομαχόμενους καὶ θὰ λέγει “νά μὴ βασιλεύει ὁ ἴλιος, εὐρίσκοντάς σας σὲ παροργισμόν”. Χρυσὸν δὲν θὰ ἀποκτήσει, ἀργύριον δὲν θὰ ἀγαπήσει καὶ τὸν πλοῦτον δὲν θὰ τὸν συμπαθεῖ. Καὶ ὅλα αὐτὰ θὰ τὰ κάνει, ἐνῶ εἶναι ὑπουργὸς καὶ δόλιος καὶ ἐπειδὴ θέλει νὰ κερδίσει τοὺς πάντες, γιὰ νὰ τὸν κάνουν βασιλιά. Διότι ὅταν οἱ λαοὶ καὶ οἱ δῆμοι ἰδοῦν τόσες ἀρετὲς καὶ τόσες δυνάμεις σὲ αὐτόν, ὅλοι μὲ μία γνώμη θὰ συγκεντρωθοῦν γιὰ νὰ τὸν κάνουν βασιλιά. Μάλιστα ἐπειδὴ αὐτός, ὁ τύραννος θὰ ἀγαπήσει περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο τὸ γένος τῶν Ἑβραίων, αὐτοὶ θὰ λένε ἀναμεταξὺ των. Μήπως εὐρίσκεται ἄραγε ἄλλος τόσο σπουδαῖος καὶ ἀγαθὸς καὶ δίκαιος στὴ γενιά μας; ἰδιαίτερα δέ θὰ τὸ λένε αὐτό ὅπως προείπαμε, τὸ γένος τῶν Ἰουδαίων, νομίζοντας ὅτι θὰ τὸν ἰδοῦν βασιλέα τοῦ κράτους των. Θὰ προσέρχονται δέ σ’ αὐτόν καὶ θὰ τοῦ λέγουν. “Ὅλοι πειθαρχοῦμε σὲ σένα καὶ σὲ ἀναγνωρίζουμε δίκαιον πάνω σὲ ὅλη τὴ γῆ. Ὅλοι ἐλπίζουμε νὰ σωθοῦμε διὰ σοῦ καὶ διὰ τοῦ στόματός σου ἐλάβαμε δικαιοκρισία χωρὶς νὰ ἐξαγοράζεται μὲ δῶρα. Καὶ χρησιμοποιώντας μὲ ὑπουλόγητα τὴν πρωτινὴ του κατάστασις ὁ ψεύτης καὶ ὁ ἄνομος, θὰ παραιτηθεῖ ἀπὸ τὴν δόξαν αὐτὴν. Οἱ δὲ ἄνθρωποι θὰ προσμένουν καὶ θὰ τὸν παρακαλοῦν νὰ τὸν ἀναδείξουν βασιλέα». ^[129] (Ἁγίου Ἰππολύτου)

«Κατὰ πάντα γὰρ ἐξομοιοῦσθαι ὁ πλάνος τῷ υἱῷ τοῦ θεοῦ»

Γι’ αὐτό καὶ θὰ προσπαθήσει νὰ ὁμοιάσει, κατὰ πάντα, τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ· προκειμένου νὰ τὸν περάσουν ὅλοι γιὰ τὸν μεσσία, ἰδιαίτερα σπὴν ἀρχὴ οἱ Ἑβραῖοι, ἀφοῦ ὡς γνωστόν τὸν ἀληθινὸ τους Μεσσία τὸν σταύρωσαν καὶ ἔκτοτε περιμένουν τὸν ψεύτικο, τὸν πλάνο, τὸν ἀπατεῶνα, τὸν Ἄντιχριστο, αὐτόν πού θὰ ἔλθει σπὴν θέσι τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀντὶ τοῦ Χριστοῦ· «ἐγὼ ἐλίλυθα ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ πατρὸς μου, καὶ οὐ λαμ-

βάνετε με· εάν ΑΛΛΟΣ ἔλθῃ ἐν τῷ ὀνόματι τῷ ἰδίῳ, ἐκεῖνον λήψετε» (**Ἰω. ε', 43**).

- Πῶς παρουσιάστηκε ὁ Χριστός, ὡς λεοντάρι; ὡς λεοντάρι θά παρουσιαστεῖ καί ὁ Ἄντίχριστος.
- Ὡς Βασιλεύς, παρουσιάστηκε ὁ Χριστός; ὡς βασιλεύς ἐπίγειος καί ὁ Ἄντίχριστος.
- Ὡς ἀρνίον, ὁ Χριστός; ὡς ἀρνί μέν ἐξωτερικά καί ὁ ἀντίχριστος, μέσα του ὅμως θά εἶναι λύκος, ἔτοιμος νά κατασπαράξῃ τά λογικά πρόβατα τοῦ Χριστοῦ.
- Περιτομή ἔκανε ὁ Χριστός; περιτομή θά κάνει καί ὁ Ἄντίχριστος.
- Μαθητάς καί Ἀποστόλους εἶχε, ὁ Χριστός, κοντά Του; μαθητές καί ἀποστόλους, θά ἔχει καί ὁ Ἄντίχριστος.
- Τόν Βαπτιστή Ἰωάννη εἶχε ὡς Πρόδρομο καί Προφήτη ὁ Κύριός μας; πρόδρομο καί ψευδοπροφήτη θά ἔχει καί αὐτός· Τόν Πάπα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.
- Μάζεψε καί συγκέντρωσε δίπλα Του, ὁ Χριστός, τά διασκορπισμένα, πτωκά, ἄρρωστα καί ταλαιπωρημένα πρόβατα τοῦ Ἰσραήλ; Τό ἴδιο θά κάνει καί ὁ Ἄντίχριστος.
- Ἔδωκεν ὁ Χριστός, κατά τήν ὥρα τοῦ Βαπτίσματος, ἀνεξάλειπτον Σφραγίδα μέ τόν Τίμιο καί Ζωοποιό Σταυρό; τό ἴδιο καί ὁ Ἄντίχριστος· Θά δώσει καί αὐτός, κατά τήν ὥρα πού θά τόν προσκυνοῦν ἐκούσια καί θά παίρνουν τό χάραγμά του, τήν ἀνεξάλειπτο σφραγίδα του, τό 666, πού θά σημαίνει, ὅπως λέγει ὁ ἅγιος Ἰππόλυτος, «ἀρνοῦμαι τόν Χριστό, ἀρνοῦμαι τόν Ποιπτήν τοῦ οὐρανοῦ καί τῆς γῆς καί σέ πιστεύω, σέ προσκυνῶ καί σέ λατρεύω».
- Ἦλθεν ὁ Χριστός ὡς ἄνθρωπος ἐπί τῆς γῆς; ὡς ἄνθρωπος θά ἔλθῃ καί αὐτός.
- Ἄνεσπσε ὁ Χριστός τόν ἑαυτό Του μετά ἀπό τρεῖς ἡμέρες; καί αὐτός θά ἐγείρῃ σέ τρεῖς ἡμέρες τό Ναό τοῦ Σολομῶντος πού, ἐδῶ καί 2.000 χρόνια περίπου, εἶναι κατεστραμμένος καί δέν ὑπάρχει.

Λέγει χαρακτηριστικά, ὁ Ἅγιος Ἰππόλυτος:

«Κατά πάντα γάρ ἐξομοιοῦσθαι βούλεται ὁ πλάνος τῷ υἱῷ τοῦ Θεοῦ. λέων μέν ὁ Χριστός, καί λέων μέν ὁ ἀντίχρι-

στος. βασιλεύς ὁ Χριστός (Ίω. ιι', 37), καί βασιλεύς ἐπίγειος ὁ ἀντίχριστος. ἐδείχθη ὁ σωτήρ ὡς ἀρνίον (Ίω. α', 29), καί αὐτός ὁμοίως φανίσκεται ὡς ἀρνίον, ἐνδοθεν λύκος ὢν (Ματθ. ζ', 15). ἐμπερίτομος ἦλθεν ὁ σωτήρ εἰς τόν κόσμον, καί αὐτός ὁμοίως ἐλεύσεται. ἀπέστειλεν ὁ κύριος τούς ἀποστόλους εἰς πάντα τά ἔθνη (Ματθ. κ', 19), καί αὐτός ὁμοίως πέμψει ψευδαποστόλους. συνήγαγε τά διεσκορπισμένα πρόβατα ὁ σωτήρ (Ίω. ια', 52), καί αὐτός ὁμοίως ἐπισυνάξει τόν διεσκορπισμένον λαόν τῶν Ἰουδαίων. ἔδωκεν ὁ κύριος σφραγίδα τοῖς εἰς αὐτόν πιστεύουσιν (Ματθ. κ', 19. Ἀποκ. ζ', 2. θ', 4), καί αὐτός δώσει ὁμοίως. ἐν σχήματι ἀνθρώπου ἐφάνη ὁ κύριος (Φιλιπ. β', 7), καί αὐτός ἐν σχήματι ἀνθρώπου ἐλεύσεται. ἀνέστησεν ὁ σωτήρ καί ἀπέδειξε τήν ἁγίαν σάρκα αὐτοῦ ὡς ναόν (Ίω. β', 19), καί αὐτός ἀναστήσει τόν ἐν Ἱεροσολύμοις λίθινον ναόν». ^[130] (**Ἁγίου Ἰππολύτου**)

Ἔτσι λοιπόν, σέ ὅλα θά προσπαθήσει νά ὁμοιάσει τοῦ Χριστοῦ, πιθκίζοντας, ὁ Ἄντίχριστος, γιά νά πιστέψουν ὅλοι, ὅτι πράγματι, αὐτός εἶναι ὁ ἀναμενόμενος «μεσσίας».

Ὅταν ὁμως ἡ μάσκα πέσει...

Καί ἀφοῦ, σπὴν πρώτη αὐτή περίοδο τῶν τριῶν χρόνων περίπου, ὑποκρινόμενος τέλεια, καταφέρει νά ξεγελάσει τούς «πάντες», γιά νά τόν ἀποδεχθῶν ὡς παγκόσμιο βασιλιά καί σωτήρα τους, τότε, θά ἀξιώσει ἀπό ὅλους, νά τόν προσκυνήσουν ὑποχρεωτικά ὡς θεό, ρίχνοντας πλέον τό προσωπεῖο καί τή μάσκα πού εἶχε τά προηγούμενα χρόνια, καί δείχνοντας, πλέον, τό πραγματικό του πρόσωπο· ὅτι εἶναι πονηρός, ὀργίλος, θυμώδης, ἄγιος, βρωμερός, ἀσεβής, ἀναιδής, κακός, πονηρός καί ἄλλα πολλά.

«Ἐπειτα ὑψοῦται ἡ καρδία του καί θά ἐμέσῃ ὁ Δράκων τήν πικρότητα του. Ταράσσειν δέ τήν οἰκουμένην κινεῖ τά πέρατα, θλίβει τά σύμπαντα, καί μαιίνει τὰς ψυχάς. Ὅχι πλέον ὡς εὐλαβής, ἀλλά πολύ αὐστηρός εἰς ὅλα· ἀπότομος, ὀργίλος, θυμώδης, ἀκατάστατος, φοβερός, ἀειδής, μιστός, βδελυκτός, ἀνήμερος, ἀλάστωρ, ἀναιδής, καί προσπαθῶν νά ἐμβάλῃ εἰς τό βόθρον τῆς ἀσεβείας ὅλον τό ἀνθρώπινον

γένος. Πληθύνει σημεῖα ψευδῶς, καὶ ὄχι ἀληθῶς· καὶ ἐνῶ παρίσταται πολὺς λαός καὶ εὐφημεῖ αὐτόν, βάλλει φωνὴν ἰσχυράν, ὥστε νὰ σαλευθῆ ὁ τόπος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἴστανται οἱ ὄχλοι, λέγων. Γνωρίσατε ὅλοι οἱ λαοὶ τὴν δύνάμιν μου καὶ τὴν ἐξουσίαν· μεταθέτει ὄρη, καὶ ἀνάγει νήσους ἀπὸ τὴν θάλασσαν μὲ πλάνην καὶ φαντασίαν· καὶ ἐνῶ πλανᾷ τὸν κόσμον καὶ φαντάζει τὰ σύμπαντα, πολλοὶ θὰ δοξάζωσι καὶ θὰ πιστεύωσιν αὐτόν ὡς θεὸν ἰσχυρόν».^[131]

(**Ἁγίου Ἐφραίμ τοῦ Σύρου**)

Ὁ δὲ ἅγιος Ἰππόλυτος, λέγει:

«Καὶ στὴ συνέχεια ἀλαζονεύεται στὴν καρδιά του, καὶ ὁ πρότερον πραῦς θὰ γίνῃ σοβαρὸς καὶ ἐκεῖνος πού ἐπεδίωκε τὴν ἀγάπην, θὰ γίνῃ ἀνελεήμων. Ὁ ταπεινὸς κατὰ τὴν καρδιά, θὰ γίνῃ ὑψηλόφρονας καὶ ἀπάνθρωπος. Αὐτὸς πού δῆθεν μισοῦσε τὴν ἀδικία θὰ καταδιώξει τοὺς δικαίους. Ἐπειτα, ἀφοῦ ἀνέλθει στὴν ἐξουσία ὡς βασιλεὺς, θὰ προκαλέσει πόλεμον. Καὶ τρεῖς μεγάλους βασιλεῖς θὰ ἐκμηδενίσει μὲ θυμὸ, τῶν Αἰγυπτίων, τῶν Λιβύων καὶ τῶν Αἰθιοπῶν. Καὶ κατόπιν θὰ οἰκοδομήσῃ τὸν ναὸν στὰ Ἱεροσόλυμα καὶ θὰ τὸν ἀνυψώσει ταχύτατα καὶ θὰ τὸν ἀποδώσει στοὺς Ἰουδαίους. Ἐπειτα θὰ ὑψηλοφρονήσει ἀπέναντι κάθε ἀνθρώπου καὶ ὄχι μόνον, ἀλλὰ καὶ κατὰ τοῦ Θεοῦ θὰ λαλήσῃ βλάβη, νομίζοντας ὁ δόλιος ὅτι στὴ συνέχεια θὰ εἶναι ἐπὶ τῆς γῆς αἰώνιος βασιλεὺς. Δὲν γνωρίζει ὅμως ὁ ταλαίπωρος, ὅτι ἡ βασιλεία του πολὺ γρήγορα καταργεῖται καὶ θὰ ἀπολαύσῃ ταχέως τὸ ἐτοιμασμένο γιὰ αὐτὸν πῦρ τῆς κολάσεως μαζὶ μὲ ὅλους τοὺς πειθαρχοῦντες σὲ αὐτόν, καὶ εἶχαν γίνῃ δουλοὶ του».^[132] (**Ἁγίου Ἰππολύτου**)

Στὴ συνέχεια μετὰ τὴν ἐνθρόνισή του θὰ κινήσῃ γῆ καὶ οὐρανὸ ὁ Ἄντιχριστος, προκειμένου, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, εἴτε ἐκούσια σπὴν ἀρχή, εἴτε ἀκούσια στό τέλος, νὰ τὸν προσκυνήσουν ὡς Θεὸ καὶ νὰ φέρουν τὴν σφραγίδα του, τὸ χάραγμά του, πού θὰ εἶναι τὸ ὄνομά του, ὁ ἀριθμὸς τοῦ ὀνόματός του, τὸ χξς', τὸ 666. Καὶ μάλιστα, ὄχι ὅπουδήποτε, ἀλλὰ στό δεξιὸ χέρι καὶ μέτωπο.

Ὡς γνωστόν, κατὰ τὴν ὥρα τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος μας, ὁ ἱερεὺς χρεῖται σταυροειδῶς μὲ τὸ Ἅγιον Μῦρον, πού συμβολίζει τὴν χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὸν πιστὸν στό μέτωπο λέγοντας: «σφραγὶς δωρεᾶς Πνεύμα-

τος Ἁγίου», γιά νά φωτιστεῖ καί νά ἀγιασθεῖ ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τήν Χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, οὕτως ὥστε, σέ ὅλη του τήν ζωή νά ἔχει «Νοῦ Χριστοῦ» σκεπτόμενος καί πράττοντας πάντα σύμφωνα μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Τό ἴδιο, καί στά ὑπόλοιπα μέλη τοῦ σώματος· Τά σταυρώνει μέ τό ἅγιο Μῦρο, γιά νά γίνουν «μέλη Χριστοῦ» καί νά εἶναι εὐλογημένα, πράττοντας πάντοτε τό θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Γι' αὐτό καί ὁ Ἄντίχριστος, θά θελήσει νά σφραγίσαι τούς ἀνθρώπους στό μέτωπο καί στό δεξί χέρι.

Συμβολικά, λοιπόν, καί τά δύο.

Στό μέτωπο, γιατί ἐκεῖ βρίσκεται ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου. Θέλει νά ἐλέγξει καί νά κάνει δικό του, τόν νοῦ τοῦ ἀνθρώπου, τόν «ἠγεμόνα» νοῦ, τίς σκέψεις μας, τούς λογισμούς, τίς ἐπιθυμίες μας. Νά μετατρέψει τόν νοῦ μας, ἀπό «νοῦ Χριστοῦ» σέ «νοῦ διαβόλου», νά μήν μπορεῖ πλέον ὁ ἄνθρωπος, νά σκέφτεται κατὰ Θεόν καί νά πράττει κατὰ Θεόν.

Καί στό δεξί χέρι, γιά νά ἐκκόψει μέ τό ἀντίχριστον σφράγισμά του τά καλά ἔργα, τίς καλές πράξεις, πού συμβολίζονται μέ τό δεξί χέρι.

Θέλει, δηλαδή, νά μᾶς «ἀποχριστοποιήσει» τελείως, νά μᾶς «ἀντιχριστοποιήσει» καί νά μᾶς δαιμονοποιήσει. Νά σκεφτόμαστε καί νά πράττουμε, μόνο τά θελήματα τά δικά του καί τοῦ «πατρός» αὐτοῦ, τοῦ διαβόλου.

Ταυτόχρονα γιά ὅσους δέν δεχθοῦν νά τόν προσκυνήσουν ὡς θεό καί νά δεχθοῦν τήν σφραγίδα του μέ τό 666 θά ξεκινήσει μεγάλο καί φοβερό διωγμό. Τόσο μεγάλο καί τόσο σκληρό πού ποτέ ἄλλοτε στό παρελθόν, κανεῖς διώκτης τῆς Ἐκκλησίας καί τοῦ Χριστοῦ δέν μπόρεσε νά φθάσει.

Γι' αὐτό καί οἱ πιστοί, πού θά τύχει νά μαρτυρήσουν ἐπί Ἄντιχρίστου, θά εἶναι καί οἱ μεγαλύτεροι ΜΑΡΤΥΡΕΣ πού πέρασαν ποτέ ἐπί τῆς γῆς, σύμφωνα μέ τούς ἁγίους μας, ἀφοῦ δέν θά ἔχουν νά ἀντιμετωπίσουν ἕναν ὁποιοῦνδήποτε ἄνθρωπο καί ὄργανο τοῦ διαβόλου, ἀλλά αὐτόν τόν ἴδιο τόν διάβολο καί τόν «υἷόν» του, Ἄντίχριστον.

Γράφει, σχετικά, ὁ ἅγιος Κύριλλος:

«Ποιός ἄραγε θά εἶναι ὁ μακάριος πού θά μαρτυρήσει τότε γιά τόν Χριστό μέ πίστη; Ἐγώ λέω ὅτι οἱ μάρτυρες τῆς περιόδου ἐκείνης θά εἶναι πιά πάνω ἀπό ὅλους τούς μάρτυρες. Διότι οἱ προηγούμενοι πάλεψαν μέ

ἀνθρώπους μόνο, ἐνῶ τὴν ἐποχὴ τοῦ Ἐπιχρίστου θὰ πολεμήσουν μὲ τὸν ἴδιο τὸν Σατανᾶ αὐτοπροσώπως. Καί οἱ προηγούμενοι βασιλεῖς καταδιώκοντας τοὺς μάρτυρες τοὺς θανάτωναν μόνο, ἀλλὰ δέν προσποιούνταν πὼς ἀνασταίνουν, οὔτε ἔκαναν ἐπίδειξη φανταστικῶν σημείων καὶ τεράτων. Ἐνῶ ἐδῶ γίνεται κακὴ χρησιμοποίησις καὶ τοῦ φόβου καὶ τῆς ἀπάτης, «γιά νὰ παραπλανηθοῦν, ἄν εἶναι δυνατόν καὶ οἱ ἐκλεκτοί».^[133]

(Ἁγίου Κυρίλλου Ἱεροσολύμων)

Καί ὁ Ἅγιος Ἰππόλυτος:

«Μακάριοι θὰ εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ θὰ νικήσουν τὸν τύραννον γιατί θὰ ἀναδειχθοῦν ἐνδοξότεροι καὶ ὑψηλότεροι ἀπὸ τοὺς πρώτους μάρτυρες, διότι οἱ πρώτοι μάρτυρες τοὺς παλαιοὺς ἐκείνους ὑπασπιστὲς τοῦ ἐνίκησαν. Ἐνῶ αὐτοὶ ἐδῶ μὲ αὐτὸν τὸν ἴδιο τὸν διάβολο, τὸν γιὸ τῆς ἀπωλείας, ἀφοῦ ἐπάλαιψαν, καὶ ἔγιναν νικητὲς μὲ ποιά ἐγκώμια καὶ μὲ ποιούς στεφάνους δέν θὰ τιμηθοῦν ἀπὸ τὸν βασιλέα μας Ἰησοῦ Χριστόν;»^[134]

(Ἁγίου Ἰππολύτου)

Θὰ διώξει λοιπόν τὴν ἐκκλησία καὶ τοὺς πιστοὺς, οἱ ὅποιοι θὰ φύγουν σπὴν ἔρημο γιά 3,5 χρόνια, καὶ κατὰ παραχώρησις Θεοῦ, θὰ τοῦ ἐπιτραπεῖ νὰ τοὺς «νικήσει» προσωρινά.

«Ἐθεύρουν καὶ τό κέρας ἐκεῖνο ἐποίει πόλεμον μετὰ τῶν ἁγίων καὶ ἴσχυσε πρὸς αὐτούς.» (Δανιὴλ ζ', 21) καὶ

«Ἐδόθη αὐτῷ στόμα λαλοῦν μεγάλα καὶ βλασφημίαν· καὶ ἐδόθη αὐτῷ ἐξουσία πόλεμον ποιῆσαι μῆνας τεσσαράκοντα δύο... καὶ ἐδόθη αὐτῷ πόλεμον ποιῆσαι μετὰ τῶν ἁγίων καὶ νικῆσαι αὐτούς, καὶ ἐδόθη αὐτῷ ἐξουσία ἐπὶ πᾶσαν φυλὴν καὶ λαὸν καὶ γλῶσσαν καὶ ἔθνος» (Ἀποκ. ιγ', 5-7).

«Καὶ ἐδόθησαν τῇ γυναικί δύο πτέρυγες τοῦ ἀετοῦ τοῦ μεγάλου, ἵνα πέτιται εἰς τὴν ἔρημον εἰς τὸν τόπον αὐτῆς, ὅπως τρέφεται ἐκεῖ καιρὸν καὶ καιρούς καὶ ἡμισυ καιροῦ ἀπὸ προσώπου τοῦ ὄφειως» (Ἀποκ. ιβ', 14).

«Αὐτὲς εἶναι οἱ 1260 ἡμέρες (Ἀποκ. ια', 3) τὸ μισό τῆς ἑβδομάδας (Δαν. θ', 27), ποὺ θὰ κυριαρχήσει ὁ Τύραννος διώκοντας τὴν Ἐκκλησία, ποὺ φεύγει ἀπὸ πόλη σὲ πόλη καὶ σπὴν ἔρημία, νὰ κρύβεται στὰ βουνά» καὶ

νά μὴ ἔχει τίποτε ἄλλο μαζί της παρὰ μόνο τις δυὸ φτεροῦγες τοῦ μεγάλου ἀετοῦ, δηλαδὴ τὴν πίστη τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος ἀνοιξε καὶ ἄπλωσε τὰ ἅγια χέρια Του στὸ Ἅγιο ξύλο, σάν δύο φτεροῦγες δεξιά καὶ ἀριστερὰ προσκαλώντας ὅλους ὅσους πιστεύουν σὲ αὐτὸν καὶ σκεπάζοντάς τους, ὅπως ἡ κλῶσσα τὰ μικρά της. Καὶ διὰ τοῦ προφήτου Μαλαχίου λέγει. Καὶ γιὰ σᾶς, πὺ φοβεῖσθε τὸ ὄνομά μου θὰ ἀνατεῖλει Ἡλῖος δικαιοσύνης καὶ θεραπεία κάτω ἀπὸ τις φτεροῦγες Του».^[135]

(Ἁγίου Ἰππολύτου)

Θά ἐκδώσει δέ διαταγή νά κλείσουν οἱ ἐκκλησίες, νά σταματήσει ἡ Θεία Λειτουργία, ἡ Θυσία καὶ Κοινωνία τῶν Χριστιανῶν. Δέν θά ἀκούγεται πλέον πουθενά ψαλμωδία καὶ ἦχος καμπάνας. Θά ἀπαγορεύεται ρητά, ἐπί ποινή θανάτου, νά ὁμιλεῖ κανεὶς γιὰ τὸν Χριστό, νά ψάλλει, νά κάνει ἀκολουθίες, μυστήρια, νά προσεύχεται, νά κάνει τὸν Σταυρό του, νά λειτουργεῖται, νά κοινωνάει καὶ ὅ,τιδήποτε ἄλλο σχετικό μέ τὴν Πίστη τοῦ Χριστοῦ.

Λέγει, σχετικά, ὁ ἅγιος Ἰππόλυτος:

«Οἱ ναοὶ τοῦ Θεοῦ θὰ γίνουν σάν ἀπλές κατοικίες καὶ παντοῦ θὰ γίνουν καταστροφές τῶν ἐκκλησιῶν. Οἱ Γραφές θὰ καταφρονηθοῦν καὶ τὰ ἄσματα τοῦ ἐχθροῦ πανταχοῦ θὰ τραγουδηθοῦν...

...πενθοῦν ἀκόμη καὶ οἱ Ἐκκλησίες πένθος μεγάλο, διότι οὔτε προσφορά, οὔτε θυμίαμα προσφέρεται οὔτε θεάρεστη λατρεία. ἀλλὰ τὰ ἱερά τῶν Ἐκκλησιῶν θὰ γίνουν ὡς ὀπωροφυλάκειο. Καὶ τὸ τίμιον σῶμα καὶ αἷμα τοῦ Χριστοῦ κατὰ τις ἡμέρες ἐκείνες δέν θὰ μεταλαμβάνεται. Ἡ λειτουργία θὰ σβεσθεῖ, ἡ ψαλμωδία θὰ παύσει, ἡ ἀνάγνωση τῶν Γραφῶν δέν θὰ ἀκούγεται. Ἀλλὰ θὰ ὑπάρχει σκότος στοὺς ἀνθρώπους καὶ θρῆνος πάνω σὲ θρῆνο καὶ ἀλλοίμονο πάνω σὲ ἀλλοίμονο».^[136]

(Ἁγίου Ἰππολύτου)

Καὶ ὁ Ἅγιος Ἐφραίμ:

«Πενθεῖ ἡ γῆ καὶ ἡ θάλασσα, διότι αἰφνιδίως κατέπαυσεν ἡ φωνὴ τῆς ψαλμωδίας καὶ τῆς προσευχῆς ἐκ στόματος ἀνθρώπου. Πενθοῦσι πᾶσαι αἱ ἐκκλησίαι τοῦ Χριστοῦ πένθος μέγα· διότι δέν λειτουργεῖται ὁ ἁγιασμός καὶ ἡ προσφορά».^[137] (Ἁγίου Ἐφραίμ Σύρου)

Πουθενά λοιπόν δεν θά τελείται θεία Λειτουργία, ούτε θά ἀκούγεται λόγος Θεοῦ γιά νά θρέψει τίς ψυχές τῶν ἀνθρώπων. Οἱ ἄνθρωποι θά τρέχουν παντοῦ ἀπό πόλη σέ πόλη, ἀπό χωριό σέ χωριό, ἀπό κράτος σέ κράτος, ἀπό τήν Ἐνατολή στή Δύση καί ἀπό τόν Βορρά στόν Νότο, γιά νά βροῦν καί νά ἀκούσουν λίγο τόν λόγο τοῦ Θεοῦ, ἀλλά δυστυχῶς, πουθενά δεν θά βρίσκουν καί δεν θά ἀκοῦν κάτι.

«Ἰδοὺ ἡμέραι ἔρχονται, λέγει Κύριος, καί ἐξαποστελῶ λιμόν ἐπί τήν γῆν, οὐ λιμόν ἄρτων οὐδέ δίψαν ὕδατος, ἀλλά λιμόν τοῦ ἀκοῦσαι τόν λόγον Κυρίου· καί σαλευθήσονται ὕδατα ἀπό τῆς θαλάσσης ἕως θαλάσσης, καί ἀπό βορρᾶ ἕως ἀνατολῶν περιδραμοῦνται ξητοῦντες τόν λόγον τοῦ Κυρίου καί οὐ μή εὕρωσιν». (**Ἀμώς π', 11-12**)

«Ποιός λοιπόν θά ἀντέξει τίς ἡμέρες ἐκεῖνες; Καί ποιός θά μπορέσει νά ὑπομείνει τήν θλίψη τήν ἀφόρητον;... Ὅταν θά δεῖ ὅλα τά πρόσωπα τῶν ἀνθρώπων νά κλαῖνε καί νά ρωτοῦν μέ πόθο, ἂν ὑπάρχει ἐπάνω στή γῆ λόγος Θεοῦ; καί θά ἀκούσει, ὅτι δεν ὑπάρχει πουθενά... Πενθεῖ ἡ γῆ καί ἡ θάλασσα, γιατί ξαφνικά σταμάτησαν νά ἀκούγονται προσευχές καί ψαλμωδίες ἀπό τά στόματα τῶν ἀνθρώπων. Πενθοῦν καί ὅλες οἱ ἐκκλησίες τοῦ Χριστοῦ ἐπί τῆς γῆς, γιατί πουθενά δεν γίνεται προσφορά στόν Θεό καί θεία Λειτουργία».^[138] (**Ἁγίου Ἐφραίμ Σύρου**)

Θά ἐκδώσει, ἀκόμα, «ντιρεκτίβα», «φιρμάνι» πού θά ὀρίζει συγκεκριμένες ὥρες τῆς ἡμέρας, κατά τίς ὁποῖες θά εἶναι ὑποχρεωμένοι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τῆς γῆς νά πέφτουν καί νά προσκυνοῦν τήν «εἰκόνα» τοῦ Ἀντιχρίστου· ὅπου καί ἂν βρίσκονται καί ὅ,τι κι' ἂν κάνουν.

Ἄλλοίμονο δέ σέ ἐκείνους, πού τήν συγκεκριμένη ἡμέρα καί ὥρα, δεν θά πέφτουν στά γόνατα γιά νά προσκυνήσουν τήν εἰκόνα του· θά συλλαμβάνονται ἀμέσως καί θά ὀδηγοῦνται στόν Ἀντίχριστο γιά βασανιστήρια καί θάνατο. (**Δαυιὴλ γ' 4-6**) καί (**Ἀποκ. ιγ', 14-15**).

Ἡ ἐκπλήρωσις τῆς Προφητείας γιά τή σύγχρονη τεχνολογία

Εἶναι φοβερό, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, πῶς ἡ Γραφή καί οἱ ἅγιοι προφητεύουν μέ τέτοια σαφήνεια καί ἀκρίβεια πίν σύγχρονη τεχνολογία, ἡ ὁποῖα θά χρησιμοποιηθεῖ γιά πίν πνευματική καί ὑλική σκλαβιά καί δικτατορία τοῦ Ἐπιχρίστου.

Πῶς θά βλέπουν παντοῦ, σ' ὄλη τή γῆ, οἱ ἄνθρωποι, πίν εἰκόνα τοῦ Ἐπιχρίστου γιά νά πίν προσκυνήσουν; Μά ἀπό τίς γιγαντοσθόνες πού ὑπάρχουν στους δρόμους, ἀλλά καί σέ ἄλλα κεντρικά σημεῖα τῶν πόλεων. Ἐπό τίς μεγαλύτερες ἢ μικρότερες ὁθόνες τῶν πολυκαταστημάτων, διαφορῶν ἐμπορικῶν κέντρων, μέχρι φυσικά καί ἀπό τίς τηλεοράσεις τῶν σπιτιῶν μας.

Καί πῶς θά γίνεται, ἐάν κάποιος δέν προσκυνήσει, νά συλλαμβάνεται; Εἶναι καί αὐτό πολύ ἀπλό, πλέον, σήμερα:

Μέ τίς κάμερες τῶν δρόμων πού, δῆθεν, παρακολουθοῦν μόνο πίν κυκλοφορία καί πού, δῆθεν, τοποθετήθηκαν, οἱ περισσότερες ἀπ' αὐτές, πίν περίοδο τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων σπίν Ἑλλάδα τό 2004, γιά πίν ἀσφάλεια τῶν ἀγῶνων μόνο.

Μέ τίς χιλιάδες ἄλλες, κρυφές ἢ φανερές κάμερες, πού μέχρι τότε, τό 2016 περίπου, θά ἔχουν κατακλύσει τά πάντα.

Καλά στους δρόμους καί στά μαγαζιά. Στά σπίτια μας ὁμως, πῶς θά μᾶς βλέπουν; Πάλι μέ τίς κάμερες πού θά ἔχουν τοποθετήσει, μέχρι τότε, γιά τόν ἕνα ἢ γιά τόν ἄλλο λόγο· εἴτε γιά λόγους ἀσφάλειας, εἴτε λόγω τηλεοπτικῶν παιγνιδιῶν, εἴτε γιά χίλιους ἄλλους λόγους.

Γιατί, νομίζετε, ἔφεραν καί σπίν Ἑλλάδα τηλεπαιχνίδια τοῦ τύπου «BIG BROTHER» (ὁ Μεγάλος ἀδελφός), «BAR», «THE WALL» κ.ἄ. χρηματοδοτώντας μάλιστα τίς παραγωγές τους, μέ πολλές χιλιάδες εὐρώ, καί δίδοντας ἀστρονομικά ποσά ὡς ἔπαθλο στόν νικητή, μαζί μέ μεγάλη δημοσιότητα, δόξα, ἐπαγγελματική ἀποκατάσταση καί ἄλλα πολλά; Τυχαῖα, νομίζετε, ὅτι ἦταν ὅλα αὐτά; Φυσικά καί ὄχι.

Ὅλα εἶναι μέσα στά σχέδιά τους καί στό ὀργανωμένο πλάνο τους, προκειμένου, νά συνηθίσει ὁ κόσμος, ἐν εἴδει παιγνιδιοῦ, ἀστείου, ἢ μέ καλά

δῶρα καί ἔπαθλα γιά τούς πιά διστακτικούς καί προβληματισμένους, τίς κάμερες, οἱ ὁποῖες ἐπί 24ώρου βάσεως, παρακολουθοῦν τά σπίτια καί τούς παῖκτες τῶν παιχνιδιῶν.

Σίγουρα ὅμως, θά μᾶς παρακολουθοῦν καί μέσα ἀπό πολλά ἄλλα, σύγχρονα τεχνολογικά ἐπιτεύγματα, γνωστά αὐτή τή στιγμή ἤ ὄχι.

Ὅπως, τούς δορυφόρους, πού βρίσκονται πλέον παντοῦ καί βλέπουν τά πάντα, μέ τήν παραμικρή λεπτομέρεια. Μάλιστα, ἤδη, ἐδῶ καί πολλά χρόνια ὑπάρχει εἰδικό πρόγραμμα στό internet (www.googleearth.com), στό ὁποῖο δύναται νά ἔχει πρόσβαση ὁ καθένας, καί μπορεῖ, μέσα ἀπό τό πρόγραμμα αὐτό, νά δεῖ, ὅποιο σημεῖο τῆς γῆς θέλει καί ἐπιθυμεῖ μέ φοβερή εὐκρίνεια καί καθαρότητα. Μπορεῖ δηλαδή κάποιος, νά εἶναι, π.χ. στήν Ἑλλάδα, καί μέσα ἀπό αὐτό τό πρόγραμμα, νά δεῖ τούς γονεῖς του καί τό σπίτι του, πού βρίσκονται στήν ἄλλη ἄκρη τῆς γῆς· στήν Αὐστραλία ἢ στήν Ἀμερική, π.χ. Μπορεῖ ἀκόμη, ὁποιαδήποτε στιγμή καί ὥρα, νά δεῖ τί γίνεται, σέ ἕνα ὁποιοδήποτε, πολυσύχναστο ἢ ὄχι, δρόμο ἢ λεωφόρο, οἰασδήποτε πόλεως τοῦ κόσμου. Καί ἐάν αὐτή ἡ δυνατότητα ὑπάρχει, καί ἔχει δοθεῖ πρὸς κοινή χρήση γιά τόν ὁποιοδήποτε, σκεφθεῖτε, τί ἄλλα ἀκόμη ὑπάρχουν καί ἔχουν ἀνακαλύψει, οἱ ὑπεύθυνοι καί ἀρμόδιοι, τά ὁποῖα τά ἔχουν γιά «προσωπική» τους χρήση, καί πού ἀδυνατεῖ ὁ ἀνθρώπινος νοῦς νά συλλάβει.

Θά μπορούν, ἀκόμη, νά μᾶς παρακολουθοῦν μέσα ἀπό τά σύγχρονα κινητά τρίτης γενιᾶς (3G), πού κάνουν βιντεοκλήσεις.

Ἀπό τίς τηλεοράσεις νέας τεχνολογίας, πού θά ἔχουν ἐνσωματωμένες ψηφιακές κάμερες, προκειμένου οἱ κάτοχοί τους, νά ἐλέγχουν τό σπίτι τους ἢ τήν ἐπιχείρησή τους ὅταν ἀπουσιάζουν, καί βέβαια κανεῖς δέν μπορεῖ νά ἀποκλείσει τό ἐνδεχόμενο, νά μπορούν νά ἐνεργοποιηθοῦν καί ἀπό ἄλλους. Ἀλλά καί ἀπό τίς «ἀπλές», τίς συνηθισμένες τηλεοράσεις, χωρίς, φαινομενικά, ἐξωτερικές κάμερες, πού ὅμως θά εἶναι ἀμφίδρομες τηλεοράσεις. Θά μπορεῖς δηλαδή ἐσύ, νά βλέπεις κανονικά, ὅποτε θέλεις, τά διάφορα προγράμματα τῆς τηλεοράσεως, ἀλλά, θά ὑπάρχει καί ἡ δυνατότητα σέ «κάποιους», νά σέ βλέπουν ὅποτε θελήσουν, ἐνεργοποιώντας τό δικό τους τηλεκοντρόλ.

Θά μπορούν νά μᾶς βλέπουν καί μέσα ἀπό τήν τηλεόραση λοιπόν, αὐτήν τήν σύγχρονη «πόρνη», τήν πρωτότοκη θυγατέρα τῆς «Πόρνης τῆς

Μεγάλης» πού αναφέρει ή Ἐποκάλυψις (**Ἐποκ. ιζ'**), καί πού δέν ὑπάρχει δυστυχῶς οἰκογένεια πού νά μήν ἔχει, ἀπό μία ἕως καί πέντε πλεοράσεις σπίτι τῆς.

Ἐλλά, καί ἀπό ἄλλες, γνωστές ἢ ἄγνωστες μέχρι τί στιγμή αὐτή, ἠλεκτρονικές συσκευές.

Αὐτά, καί πολλά ἄλλα, ἀγαπητοί μου, θά πράξει ὁ Ἐντίχριστος μέ μόνο σκοπό καί στόχο, νά προσκυνηθεῖ σάν θεός ἐπί γῆς, καί νά σφραγίσει ὄλους τούς ἀνθρώπους ὡς ὑπνκούς του.

Τά δεινά τοῦ Ἐντιχρίστου

Καί ἀπό πού νά ξεκινήσουμε ἀγαπητά μου ἀδέλφια, ὄλα ἐκεῖνα τά φοβερὰ καί τρομερά πού ἔχουμε νά ζήσουμε πίν ἐποχή τοῦ Ἐντιχρίστου καί πού γνωρίζοντάς τα, οἱ Ἁγιοι, παρακαλοῦσαν θερμά τόν Θεό, νά μήν ἐπιτρέψει νά ζήσουν πίν ἐποχή αὐτή.

«Θεὶ γάρ καί νῦν ἐφ' ἡμῶν οὐ συμβαίνει ταῦτα διά τό μήπω τούς χρόνους πεπληρωῦσθαι, ἀλλά γοῦν εὐχεσθαι δεῖ μηδέ εὐρεθῆναι ἡμᾶς ἐν τοῖς τοιούτοις καιροῖς, ἐν οἷς ταῦτα συμβήσεται, μήποτε ἀτονήσας τις ἀπό τῆς θλίψεως τῆς μεγάλης τῆς ἐπερχομένης τῷ κόσμῳ ἐκπέση τῆς αἰωνίου ζωῆς».^[139]

(Ἐπίου Ἰππολύτου)

Εἶναι προφητευμένο, δυστυχῶς, ἀπό πολλές πηγές, ἀλλά καί ἀπό τό ἀδιάφυστο στόμα τοῦ Κυρίου μας, ὅτι πίν ἐποχή αὐτή θά ἔλθει τέτοια μεγάλη θλίψη καί στεναχώρια στόν κόσμο καί μάλιστα κυρίως σέ αὐτούς πού θά πάρουν τό σφράγισμά τοῦ Ἐντιχρίστου, πού οὔτε πρίν ποτέ, οὔτε καί μετά, πρόκειται νά ξαναέλθει τέτοια μεγάλη θλίψη καί δοκιμασία:

«ἔσται γάρ τότε θλίψις μεγάλη, οἷα οὐ γέγονεν ἀπ' ἀρχῆς κόσμου ἕως τοῦ νῦν οὐδ' οὐ μή γένηται». **(Ματθ. κδ', 21)**

Δηλαδή:

«διότι θά συμβῆ θλίψις τόσον μεγάλη, ὁμοία πρὸς πίν ὁποῖαν οὔτε ἔχει γίνε ἀπό πίν ἀρχήν τοῦ κόσμου ἕως τώρα οὔτε καί θά γίνη».

(Ματθ. κδ', 21)

Γράφει ὁ Ἅγιος Ἰππόλυτος ἑρμηνεύοντας τό ἀνωτέρω χωρίο:

«Τότε γάρ "ἔσται θλίψις μεγάλη, οἷα οὐ γέγονεν τοιαύτη ἀπό καταβολῆς κόσμου"... Χρὴ οὖν ἐνορᾶν τὴν ἐσομένην τῶν ἀγίων τότε θλίψιν καὶ ταλαιπωρίαν δεῖ γὰρ ἡμᾶς ἐκ τῶν ἤδη μερικῶς γινομένων ἐνοεῖν τὰ ἐσόμενα-, τοιαύτης ζάλης καὶ ταραχῶ ἐν παντὶ τῷ κόσμῳ γενισομένης... Τάραχος ἔσται ἐν πόλεσιν τότε, τῶν ἀγίων ἐκεῖθεν διωκομένων· τάραχος ἔσται ἐν ὁδοῖς καὶ ἐν ἐρημίαις, πάντων ἐκεῖ κρύβεσθαι βουλομένων· τάραχος ἔσται ἐν θαλάσσῃ, πάντων δι' ὕδατος φεύγειν πειρωμένων· τάραχος ἔσται ἐν νήσοις, πάντων ἐκεῖ ἐκζητουμένων...»^[140] (**Ἅγίου Ἰππολύτου**)

Ἡ ἀλλοίωσις τῶν στοιχείων τῆς φύσεως καὶ ἡ δυστυχία ὄσων τὸν προσκυνήσουν

Καὶ ἀφοῦ πλέον ἀποκαλύψει σέ ὅλους ὁ Ἄντίχριστος, ποιός πραγματικά εἶναι, τό ἀληθινό του προσωπεῖο, σπὴ συνέχεια, θά ἀρχίσουν οἱ μεγάλες δοκιμασίες· οἱ μεγάλοι διωγμοί· τὰ μεγάλα βασανιστήρια, οἱ μεγάλες θλίψεις. Τόσες πολλές καὶ τόσο μεγάλες θλίψεις, πού οἱ ἄνθρωποι δέν θά μποροῦν νά ἀντέξουν.

Ἄκόμη καὶ τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως, θά ἀλλάξουν καὶ θά ἀρνηθοῦν τοὺς νόμους πού τοὺς ἔθεσε ὁ Θεός.

«Καὶ τί μιλῶ γιὰ ἀνθρώπους, ὅπου καὶ αὐτὰ τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως θά ἀρνηθοῦν τὴν φυσικὴν τῶν κατάστασι. Σεισμοί σέ κάθε πόλι, λοιμώδεις ἀσθένειες σέ κάθε χώρα, κεραυνοὶ ἀσυνήθιστοι καὶ φοβερές ἀστραπές, οἴκοι καὶ ἀγροὶ κατακαίονται. Καταιγίδες ἀνέμων, οἱ ὁποῖες διαταράσσουν χωρὶς ὄρια τὴν ξηρὰ καὶ τὴν θάλασσα, ἀκαρπίες τῆς γῆς βουητό ἀπό τὴ θάλασσα καὶ σάλος ἀφόρητος ἀπό τὴν ἀπώλεια ψυχῶν ἀνθρώπων. Σημαντικὲς μεταβολές στὸν ἥλιο καὶ στὴ σελήνη, ἐκτροπές ἀστρῶν ἀπό τὴ θέσι των, συγκρούσεις ἐθνῶν, καταστρεπτικοὶ ἄνεμοι, βολίδες χαλάζης ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς γῆς, χειμῶνες ἄτακτοι καὶ ἀσυνήθιστοι, παγετοὶ μεγάλοι, καύσωνες ἀνυπόφοροι, κεραυνοὶ αἰφνίδιοι, ἐμπρησμοὶ ἀπροσδόκητοι, μὴ ἀναμενόμενοι, γενικός θρῆνος καὶ ὀδυρμός πάσης τῆς γῆς πού δέν ἔχει παρηγορίαν».^[141] (**Ἅγίου Ἰππολύτου**)

Θά γίνονται λοιπόν μεγάλοι και φοβεροί σεισμοί παγκοσμίως, διάφορες καταστροφές, από ισχυρούς ανέμους, βροχές, καλάζι, τυφώνες, καύσωνες, πυρκαγιές, θεομηνίες, θανατηφόρες πείνες, αρρώστιες και άλλα.

Ο Θεός θέλει κλείσει τούς ουρανούς και δεν θά βρέχει πλέον. Η γη δεν θά μπορεί νά αποδώσει καρπούς και νά βλαστήσει αφού δεν θά βρέχεται από τόν ουρανό. Τά ποτάμια θά στερέψουν. Οί λίμνες και οί θάλασσες θά βρωμίσουν αφού και αυτές δεν θά δέχονται ὄμβρια ὕδατα. Τά ψάρια θά ψοφίσουν, τό ἴδιο και τά ζῶα. Στήν συνέχεια θά πεθαίνουν και οί ἄνθρωποι αφού δεν θά ἔχουν νά φᾶνε τίποτε. Θά ψάχνουν γιά λίγο νερό καθαρό και γιά λίγη τροφή και δεν θά βρίσκουν πουθενά.

Θά πηγαίνουν στόν Ἀντίχριστο και θά τόν παρακαλοῦν νά τούς βοηθήσει λέγοντάς του. Ἐμεῖς σέ προσκυνήσαμε ὡς θεό και πήραμε τί σφραγίδα σου γιατί πιστέψαμε σέ σένα, ποῦ εἶναι τώρα ἡ βοήθεια σου και ἡ δύναμή σου; δεν βλέπεις ὅτι πεθαίνουμε και δεν ἔχουμε νά φᾶμε και νά πιῶμε τίποτε; Βοήθησέ μας...

Και ὁ φθονερός και καιρέκακος Ἀντίχριστος θέλει τούς πει:

«Ἀπό ποῦ νά βρῶ και νά σᾶς δώσω νά πιεῖτε νερό και νά φᾶτε; δεν βλέπετε ὅτι ὁ ουρανός δεν βρέχει και τά ποτάμια ἔχουν στερέψει και οί θάλασσες ἔχουν βρωμίσει; δεν βλέπετε ὅτι ἡ γη δεν βλαστάνει τίποτε πιά;» και βλέποντας πλέον ὅτι δεν μπορεί σέ τίποτε νά τούς βοηθήσει και ὅτι ἔπесαν θύματα τοῦ Ἀντιχρίστου και ξεγελάστηκαν πιστεύοντας σέ ἕναν πλάνο και ἀπατεῶνα και ἄνθρωπο τοῦ διαβόλου, θά φεύγουν ἀπογοητευμένοι και θλιμμένοι προσπαθώντας νά βροῦν κάπου μιά παρηγοριά και μιά ἀνάπαυση.

Δυστυχῶς ὅμως. Πουθενά δεν θά βρίσκουν παρηγοριά και ἀνάπαυση. Λέγει ὁ Ἅγιος Ἰππόλυτος:

«Ὅταν οί ἄνθρωποι τότε λάβουν τή σφραγίδα τοῦ Ἀντιχρίστου και δεν θά εὔρουν τροφές, οὔτε νερό, θά προσέρχονται πρὸς αὐτόν με ὀδυνηρὰν φωνὴν και θά λένε. Δῶσε νά φᾶμε και νά πιῶμε, γιατί ἀλλιῶς ὅλοι θά πεθάνωμε ἀπὸ τὴν πείνα και ἀπὸ κάθε ἀνάγκη και διάταξε τὸν ουρανὸν νά μᾶς δώσει νερό και διώξε τὰ ἀνθρωποφάγα θηρία. Τότε ὁ δόλιος θά ἀπαντήσει ἐμπαίζοντας αὐτούς με πολλὴ ἀπανθρωπία και θά τούς λέει: ὁ ουρανός δεν θέλει νά δώσει βροχή. Ἡ γη πάλιν δεν βλασταίνει τὰ φυτά της, ἀπὸ ποῦ νά σᾶς δώσω ἐγὼ τροφές; Τότε, αφού ἀκούσουν τὰ λόγια

του δολίου τούτου οί ἄθλιοι, θὰ καταλάβουν ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ πονηρὸς διάβολος, καὶ θὰ θρηνήσουν μὲ πόνο καὶ θὰ κλαύσουν πολὺ καὶ θὰ κτυπήσουν τὸ πρόσωπό τους μὲ τὰ χέρια τους, καὶ θὰ ἐκριζώσουν τὰ μαλλιά τους καὶ μὲ τὰ νύχια τους θὰ ξεσχίζουν τὰ μάγουλά τους λέγοντας ὁ ἕνας πρὸς τὸν ἄλλον. Ὡς τῆς συμφορᾶς, ὡς τοῦ φοβεροῦ πράγματος, ὡς τῆς δολίας συναλλαγῆς, ὡς τῆς φοβερῆς πώσεως. Πῶς πλανηθήκαμε ἀπὸ τὸν πλάνο; Πῶς προσφερθήκαμε σὲ αὐτόν; Πῶς συλληφθήκαμε στὰ δίκτυά του; Πῶς πιασθήκαμε στὴ μιὰρά του σαγήνη; Πῶς ἐνῶ ἀκούγαμε τὶς Γραφὲς δὲν καταλαβαίναμε;»^[142] (**Ἁγίου Ἰππολύτου**)

Οἱ ὀδυνηρές συνέπειες τῆς προσκυνήσεως τοῦ Ἀντιχρίστου

Οἱ συνέπειες δέ, πού θὰ ἀκολουθήσουν τὰ φοβερά αὐτά γεγονότα πού ἀναφέρθηκαν πῶς πάνω συνοψίζονται στὰ ἐξῆς:

Οἱ ἄνθρωποι, πού θὰ ἔχουν λάβει τὸ σφράγισμα τοῦ Ἀντιχρίστου καὶ θὰ τὸν ἔχουν προσκυνήσει, θὰ πεθαίνουν ἀπὸ τὴν πείνα καὶ τὴν δίψα, σιγά-σιγά, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν ἀβάστακτη θλίψη καὶ στεναχώρια.

Τὰ πτώματα τους θὰ μένουν ἄταφα, γιατί ἀφ' ἑνὸς θὰ εἶναι χιλιάδες καὶ ἀφ' ἑτέρου δὲν θὰ ἔχουν τὴν δύναμη καὶ τὴν διάθεση νὰ τὰ θάψουν. Βρῶμα δέ καὶ δυσωδία, ἀφάνταστη καὶ ἀνυπόφορη θὰ ἐπικρατεῖ παντοῦ.

Καὶ θὰ πεθαίνει τὸ παιδί δίπλα στὴ μάνα καὶ ἡ μάνα δίπλα στό παιδί, καὶ ὁ πατέρας δίπλα στό γιό του καὶ ὁ γιός δίπλα στόν πατέρα, καὶ ὁ ἄνδρας δίπλα στὴν γυναῖκα καὶ ἡ γυναῖκα δίπλα στόν ἄνδρα, καὶ κανεὶς δὲν θὰ μπορεῖ νὰ κάνει ἀπολύτως τίποτε.

Θλίψη καὶ ὀδυρμός καὶ πόνοι καὶ δυστυχία καὶ πείνα καὶ δίψα, παντοῦ καὶ σὲ ὅλους. Τόσο πολὺ θὰ ὑποφέρουν, πού θὰ μακαρίζουν ὅλους ἐκείνους πού ἀπέθανον πρὶν, ἐνῶ θὰ νύχοντο, νὰ εἶχαν πεθάνει καὶ ἐκεῖνοι. Καὶ μέρα μὲ τὴν μέρα, ὅλο καὶ θὰ χειροτερεύουν τὰ πράγματα, ἀντὶ νὰ καλυτερεύουν. Τὸ πρῶτ' ἄρα ὅλοι, πότε νὰ βραδιάσει γιὰ νὰ ξεκουραστοῦν καὶ νὰ ἠρεμήσουν λιγάκι, καὶ τὸ βράδυ, θὰ λένε, πότε νὰ ξημερώσει γιατί δὲν θὰ μποροῦν νὰ κοιμηθοῦν καὶ νὰ ἠρεμήσουν ἀπὸ τὰ δεινά.

«Τότε θὰ θρηνῆ δεινῶς καὶ θὰ στενάξῃ πᾶσα ψυχὴ· τότε ὅλοι θὰ ὑποφέρωσι θλίψιν ἀπαραμύθητον, ἢ ὅποια θὰ

κατέχη αὐτοὺς νύκτα καὶ ἡμέραν, καὶ δὲν θά εὐρίσκωσιν οὐδαμοῦ παρηγορίαν. Τότε θά ἀποθνήσκωσι τὰ νήπια εἰς τοὺς κόλπους τῶν μητέρων, καὶ πάλιν ἡ μήτηρ θά ἀποθνήσκῃ ἐπάνω εἰς τό παιδίον καὶ ὁ πατήρ μετὰ τῆς γυναικός καὶ τῶν τέκνων του θ' ἀποθνήσκῃ εἰς τὰς ἀγοράς, καὶ δὲν θά ὑπάρχῃ τις νά θάψῃ αὐτοὺς καὶ νά τοὺς βάλῃ εἰς μνήμα. Ἀπό τὰ πολλά δέ θνησιμαῖα, τὰ ὅποια θά ῥίπτωνται εἰς τὰς πλατείας, θά ὑπάρχῃ παντοῦ δυσωδία, ἡ ὅποια θά στενοχωρῆ πολὺ τοὺς ζῶντας. Τό πρωῖ ὅλοι θά λέγωσι μετ' ὀδύνης καὶ στεναγμῶν πότε θέ γίνῃ ἑσπέρα διὰ ν' ἀναπαυθῶμεν ὀλίγον; Ὅταν δέ θά ἔλθῃ πάλιν ἡ ἑσπέρα θά λέγωμεν μέ πικρότατα δάκρυα, πότε ἄρα θά φωτίσῃ διὰ ν' ἀποφύγωμεν τὴν θλίψιν, ἡ ὅποια μᾶς κυριεύει; Καὶ δὲν θά ὑπάρχῃ τόπος νά φύγῃ τις καὶ νά κρυβῆ, διότι τὰ πάντα θά ταραχθῶσι, καὶ ἡ θάλασσα καὶ ἡ ξηρά.

Διὰ τοῦτο εἶπεν εἰς ἡμᾶς ὁ Κύριος· Γρηγορεῖτε δεόμενοι ἀδιαλείπτως νά διαφύγητε τὴν θλίψιν· θά εἶναι δυσωδία ἐν θαλάσῃ, δυσωδία ἐπὶ τῆς γῆς, λιμοί, σεισμοί, ἐν θαλάσῃ σύγχυσις, ἐπὶ τῆς γῆς σύγχυσις, ἐν θαλάσῃ φόβητρα, φόβητρα ἐπὶ τῆς γῆς. Χρυσός πολὺς καὶ ἄργυρος, καὶ μεταξωτά ἱμάτια, ἀλλὰ δὲν θέλουσιν ὠφελήσει εἰς τὴν θλίψιν ἐκεῖνῃ, καὶ πάντες οἱ ἄνθρωποι μακαρίζουσι τοὺς ὅσους ἀπέθανον πρὶν ἔλθῃ ἡ μεγάλη θλίψις ἐπὶ γῆς. Διότι ῥίπτεται καὶ ὁ χρυσός καὶ ὁ ἄργυρος εἰς τὰς πλατείας, καὶ οὐδεὶς ἐγγίξει αὐτά· ἐπειδὴ ὅλα εἶναι βδελυκτά. Πάντες σπουδάξουσι νά διαφύγωσι καὶ νά κρυβῶσιν, ἀλλ' οὐδαμοῦ εὐρίσκουσι τόπον διὰ νά κρυβῶσιν ἐκ τῆς θλίψεως... ἔσωθεν φόβος, καὶ ἔξωθεν τρόμος· καὶ ἐν νυκτί καὶ ἐν ἡμέρᾳ θνησιμαῖα κείνται εἰς πλατείας. Εἰς τὰς πλατείας δυσωδία, εἰς τὰς οἰκίας δυσωδία, εἰς τὰς πλατείας πεῖνα καὶ δίψα, εἰς τὰς οἰκίας πεῖνα καὶ δίψα· εἰς τὰς πλατείας φωνὴ κλαυθμοῦ, εἰς τὰς πλατείας θόρυβος, καὶ εἰς τὰς οἰκίας θόρυβος. Εἷς ἕκαστος μετὰ κλαυθμοῦ συναντᾷ τὸν ἕτερον· πατήρ τό τέκνον, καὶ ὁ υἱός τὸν πατέρα, μήτηρ τὴν θυγατέρα· φίλοι μετὰ φίλων ἐναγκαλισθέντες ἐκλείπουσιν· καὶ ἀδελφοί μετὰ ἀδελφῶν ἐναγκαλισθέντες ἀποθνήσκουσιν. Ἐμαράνθησαν καὶ τὰ κάλλη τοῦ προσώπου πάσης σαρκός. Γίνονται δέ αἱ μορφαὶ τῶν ἀνθρώπων ὡς νεκροῦ. Γίνεται βδελυκτόν καὶ μισητόν τό

κάλος τῶν γυναικῶν. Θέλει μαρανθῆ πᾶσα σὰρξ, καί ἡ ἐπι-
θυμία τῶν ἀνθρώπων». ^[143] (**Ἁγίου Ἐφραίμ τοῦ Σύρου**)

Ἡ ἐμφάνισις θηρίων καί ἐρπετῶν...

Ἡ Ἱερά Ἀποκάλυψις μάλιστα, ἀλλά καί κάποιοι ἅγιοι, ἀναφέρουν ὅτι κοντά σέ ὅλα αὐτά τά βάσανα καί τίς θλίψεις, θά προστεθοῦν καί τά δεινά ἀπό κάποια περίεργα καί φοβερὰ θηρία, πού θά βγοῦν πίν ἐποχή ἐκείνη καί θά βασανίζουν καί θά τρῶνε τοὺς ἀνθρώπους:

«Πρὸς δέ τούτοις μετὰ λιμοῦ καί τῆς θλίψεως, καί τοῦ φόβου, εὐρίσκονται θηρία καί ἐρπετά δάκνοντα». ^[144]

(**Ἁγίου Ἐφραίμ τοῦ Σύρου**)

«Καί θηρίοις ἐτέρων παραβαλλομένων...» ^[145] (**Ἁγίου Ἰππολύτου**)

Δέν γνωρίζω ἂν θά εἶναι ἀληθινά καί πραγματικά τά θηρία ἢ συμβολικά. Καί ἐάν μὲν εἶναι ἀληθινά, καί πάλι δέν γνωρίζω πῶς ἀκριβῶς θά εἶναι. Θά εἶναι «δράκοι», τεράστια φίδια δηλαδή, πού ὑπῆρχαν καί παλαιότερα καί πού μέχρι καί σήμερα ἔχουν μείνει ζωντανά μέσα ἀπό τά παραμύθια, ἀλλά, καί ἀπό τήν παράδοση τῆς ἐκκλησίας μας; (βλέπε τήν εἰκόνα τοῦ ἁγίου Γεωργίου, τήν ἱστορία «Βήλ καί Δράκων» πού ἀναφέρει ὁ Προφήτης Δανιήλ σπίν Παλαιά Διαθήκη, τόν ἅγιο Ἰωάννη τόν Δαμασκηνό κ.ἄ.).

Θά εἶναι ἀκόμη, ἄλλα παλαιά θηρία πού εἶχαν ἐξαφανισθεῖ καί ξαφνικά θά κάνουν τήν ἐπανεμφάνισή τους; ὅπως δεινόσαυροι, βροντόσαυροι, περὸδάκτυλοι κ.ἄ. Ἡ θά εἶναι σύγχρονα θηρία (δημιουργήματα κάποιων «σπουδαίων» ἐπιστημόνων πού δέν ἀκολουθοῦν κανόνες ἠθικῆς καί δεοντολογίας) ἀπό πειράματα, διασταυρώσεις, μεταλλάξεις, κλωνοποιήσεις καί πολλά ἄλλα.

Δέν γνωρίζω ὁ Θεός γνωρίζει. Ὅ,τι καί νᾶναι πάντως, θά εἶναι δύσκολο νά τά ἀντέξει ὁ ἄνθρωπος.

Θά συμβεῖ λοιπόν τότε, τόσο μεγάλη θλίψη «ὁμοία πρὸς τήν ὁποίαν οὔτε ἔχει γίνει ἀπό τήν ἀρχήν τοῦ κόσμου ἕως τῶρα οὔτε καί θά γίνῃ. Καί ἐάν δέν ὠλιγόστευαν αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι, δέν θά ἐσώζετο κανένας ἄνθρωπος εἰς τήν ἐποχή ἐκείνην. Ἀλλά χάριν τῶν ἐκλε-

κτῶν θά περιορισθῆ ὁ ἀριθμός τῶν ἡμερῶν ἐκείνων τῆς τρομερᾶς θλίψεως» (**Ματθ. κδ', 21-22**).

Ὁ ἅγιος Ἐφραίμ ὁ Σύρος, ἐνθυμούμενος ὅλα αὐτά πού πρόκειται νά περάσουν οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐποχῆς αὐτῆς, τρέμει, συγκλονίζεται, φοβᾶται καί ξεσπᾶ σέ θερμά δάκρυα, γιά τό πῶς θά καταγράψει καί ἀναφέρει μέ λόγια, ὅλα αὐτά τὰ φοβερὰ δεινά καί βασανιστήρια:

«Ἐγώ φιλόχριστοι καί τέλειοι ἀδελφοί, ἐφοβήθην ἐξ αὐτῆς τῆς ἐνθυμίσεως τοῦ Δράκοντος, μελετῶν καθ' ἑαυτόν τήν θλίψιν, ἥτις μέλλει νά γίνῃ εἰς τοὺς ἀνθρώπους κατὰ τοὺς καιρούς ἐκείνους... Θά λαλήσω δέ μέ ὀδύνας, καί θά εἶπω μέ στεναγμούς, περί τῆς συντελείας τοῦ κόσμου τούτου, καί περί τοῦ ἀναιδεστάτου καί φοβεροῦ Δράκοντος, ὅστις μέλλει νά ταράξῃ πᾶσαν τήν ὑπό τόν οὐρανόν κτίσιν, καί νά ἐμβάλῃ δειλίαν, καί ὀλιγωρίαν, καί δεινὴν ἀπιστίαν εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων, καί νά ποιήσῃ τέρατα καί σημεῖα καί φόβητρα, ὥστε, ἐάν δυνηθῆ, νά πλανήσῃ καί τοὺς ἐκλεκτούς.... Ὅταν ἴδῃ τήν ἀπερίγραπτον ἐκείνην θλίψιν, ἥτις γίνεται πανταχοῦ εἰς πᾶσαν ψυχὴν, ἡ ὁποία δέν ἔχει τελείως παραμυθίαν, οὔτε πάλιν ἀνεσιν ἐν γῆ καί θαλάσῃ· ὅταν ἴδῃ ὅτι συνταράσσεται ὁ σύμπας κόσμος, καί φεύγει ἕκαστος διὰ νά κρυβῆ εἰς τὰ ὄρη, καί ἄλλος μὲν ἀποθνήσκει τῆς πείνης, ἄλλος δέ ἀναλύεται ὡς κηρός ἐν δεινῇ θλίψει, καί οὐδεὶς ὑπάρχει ὁ ἐλεῶν· ὅταν ἴδῃ ἅπαντα τὰ πρόσωπα δακρύνοντα, καί μετά πόθου ἐρωτῶντας τοὺς ἀνθρώπους, μήπως ἀκούεται λόγος Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς; καί ἀκούῃ οὐδαμοῦ. Τίς θέλει ὑποφέρει τὰς ἡμέρας ἐκείνας; Τίς δέ θά ὑπομείνῃ τήν θλίψιν τήν ἀφόρητον; ὅταν ἴδῃ σύγχυσιν τῶν λαῶν, οἱ ὁποῖοι ἔρχονται ἀπὸ τῶν περάτων τῆς γῆς εἰς θέαν τοῦ τυράννου, καί ἴδῃ ὅτι πολλοὶ προσκυνοῦσιν ἐμπροσθεν τοῦ τυράννου, καί κράξουσι μετά τρόμου, ὅτι σύ εἶσαι ὁ Κυτῆρ ἡμῶν· ὅταν ἴδῃ ὅτι ἡ θάλασσα ταράσσεται, καί ἡ γῆ ξηραίνεται, οἱ οὐρανοὶ δέν βρέχουσι, τὰ φυτὰ μαραίνονται· ἅπαντες δέ οἱ ὄντες πρὸς ἀνατολάς, φεύγουσι πρὸς δυσμάς, ἐκ τῆς πολλῆς δειλίας· καί πάλιν δέ οἱ ὄντες πρὸς δυσμάς, φεύγουσι πρὸς ἀνατολάς μετά τρόμου, ὁ δέ ἀναιδὴς λαβὼν τότε ἐξουσίαν θά ἀποστείλῃ δαίμονα εἰς πάντα τὰ πέρατα, ὥστε νά κηρύξῃ παρρησία, ὅτι βασιλεύς μέγας ἐφάνη μετά δόξης, ἔλθετε καί

ἴδετε αὐτόν. Τίς εἶναι ἔχων οὕτω ἀδαμαντίνην ψυχὴν, ὥστε νά ὑποφέρῃ γενναίως ἅπαντα τά σκάνδαλα; Τίς ἄρα ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὡς προεῖπον, ὥστε νά μακαρίσωσιν αὐτόν πάντες οἱ ἄγγελοι;...»^[146] (**Ἁγίου Ἐφραίμ τοῦ Σύρου**)

Ὁ δέ ἅγιος Ἰππόλυτος, γράφει γιά τόν διωγμό τῶν πιστῶν ἀπό τά ὄργανα τοῦ Ἄντιχρίστου:

«Τότε γάρ "ἔσται θλίψις μεγάλη, οἷα οὐ γέγονεν τοιαύτη ἀπό καταβολῆς κόσμου" (Ματθ. κδ', 21), ἄλλων ἀλλαχῆ κατὰ πᾶσαν πόλιν καί χώραν εἰς τὸ ἀναιρεῖν τοὺς πιστοὺς πεμπομένων, καί τῶν μὲν Ἰουδαίων ἐπὶ τῆ τούτων ἀπωλείᾳ εὐφραινομένων, καί τῶν ἐθνῶν ἐπιχαιομένων καί τῶν ἀπίστων αὐτοῖς συναιρομένων, τῶν δέ ἁγίων ἀπό δύσεως εἰς ἀνατολήν πορευομένων, καί ἐτέρων ἀπό ἀνατολῶν εἰς μεσημβρίαν διωκωμένων, ἄλλων δέ ἐν τοῖς ὄρεσιν καί ἐν τοῖς σπηλαίοις κρυπτομένων, πανταχοῦ αὐτοὺς βδελύγματος πολεμοῦντος καί διὰ θαλάσσης καί διὰ ξηρᾶς τούτους διὰ τοῦ προστάγματος ἀναιροῦντος καί κατὰ πάντα τρόπον ἐκ τοῦ κόσμου ἐκθλιβόντος, μὴ δυναμένων αὐτῶν μήτε "πωλῆσαι" τι τῶν ἰδίων μήτε "ἀγοράσαι" παρὰ τῶν ἀλλοτρίων, χωρὶς ἐὰν μή τις "τό ὄνομα τοῦ θηρίου ἐν χειρὶ περιφέρῃ", ἢ τὸ τούτου "χάραγμα" ἐπὶ τῷ μετώπῳ βαστάξῃ (Ἄποκ. 13, 17). Πάντες γάρ οἱ πιστοὶ τότε ἐκ παντός τόπου ἐκδιωχθήσονται καί ἐκ τῶν οἰκιῶν κατασπασθήσονται καί ἐκ τῶν πόλεων ἐξελασθήσονται καί ἐν τῷ δημοσίῳ συρῆσονται καί πάσῃ κολάσει κολασθήσονται καί ἐκ παντός τοῦ κόσμου ἐκβληθήσονται.

Χρῆ οὖν ἐνορᾶν τὴν ἐσομένην τῶν ἁγίων τότε θλίψιν καί ταλαιπωρίαν δεῖ γάρ ἡμᾶς ἐκ τῶν ἤδη μερικῶς γινομένων ἐννοεῖν τὰ ἐσόμενα, τοιαύτης ζάλης καί ταράχου ἐν παντὶ τῷ κόσμῳ γεννησομένης, καί πάντων πιστῶν πανταχοῦ ἀναιρουμένων καί κατὰ πᾶσαν πόλιν καί χώραν σφαζομένων, καί δικαίων αἵματος ἐκχυνομένου, καί ζώντων ἀνθρώπων καιομένων, καί θηρίοις ἐτέρων παραβαλλομένων, καί νηπίων ἐν ἀφόδοις φονευομένων, καί ἀτάφων πάντων ῥιπτομένων, καί ὑπὸ κυνῶν βιβρωσκομένων, παρθένων τε καί γυναικῶν παρρησία φθειρομένων καί αἰσχυρῶς ἐμπαιζομένων, καί ἀναρπαγῶν γινομένων, καί κοιμητηρίων ἁγίων ἀνασκαπτομένων, καί λειψάνων ἀνορυσσομένων καί ἐν πεδίῳ ῥιπτομένων, καί βλα-

σφημιῶν γινομένων. Τάραχος ἔσται ἐν πόλεσιν τότε, τῶν ἁγίων ἐκεῖθεν διωκομένων· τάραχος ἔσται ἐν ὁδοῖς καὶ ἐν ἐρημίαις, πάντων ἐκεῖ κρύβεσθαι βουλομένων· τάραχος ἔσται ἐν θαλάσῃ, πάντων δι ὕδατος φεύγειν πειρωμένων· τάραχος ἔσται ἐν νήσοις, πάντων ἐκεῖ ἐκζητούμενων. Καὶ ἔσται ἡ γῆ τότε τοῖς ἁγίοις ἄκαρπος καὶ πᾶσα πόλις ἀοίκητος καὶ θάλασσα ἄπλωτος καὶ πᾶς ὁ κόσμος ἔρημος, τῶν μὲν ὑπὸ λιμοῦ διαφθειρομένων, τῶν δὲ ἀπὸ δίψης ἐκλιμπανόντων, ἐτέρων δὲ ἀπὸ τοῦ φόβου καὶ τῆς πολλῆς θλίψεως ἀθησκόντων. Ποῦ δὲ τότε κρυβήσεται ἄνθρωπος; τίτι δὲ τὰ ἴδια τέκνα παραθήσεται; Ποῦ δὲ τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ ἀποκομίσας διασύσει, ὅποτε μὴδὲ τὴν ἰδίαν ψυχὴν σῶσαι δύναται; Τότε ἔσονται οἰμωγαὶ νηπίων πολλαί, πατέρων τε καὶ μητέρων ὀδυρμοί, γυναικῶν τε καὶ παρθένων ὀλολυγμοί, ἀδελφῶν τε καὶ συγγενῶν κοπετοί. Τίς τίνα πενήσει τότε; Οὐκ ἀδελφὸς ἀδελφόν, καὶ γὰρ αὐτὸς τὸν θάνατον προσδοκᾷ· οὐ μήτηρ θυγατέρα, καὶ αὐτὴ τὸν θάνατον ὑφορωμένη· οὐ πατὴρ υἴόν, φοβούμενος μὴ καὶ αὐτὸς ἀναιρεθῆ.

Διὰ τοῦτο προειδῶς ὁ κύριος ταῦτα λέγει· “προσεύχεσθε, ἵνα μὴ γένηται ἡ φυγὴ ὑμῶν χειμῶνος ἢ σαββάτου” (Ματθ. κδ', 20), μίτε ἀργοῦντας ὑμᾶς ἀπὸ δικαιοσύνης, μίτε ἀσχολουμένους ὑμᾶς ἐν βιωτικοῖς πράγμασιν, ὡς ἐν χειμῶνι, μήπως “αἰφνιδίως ἐπιστῆ ἐφ' ὑμᾶς ἡ ἡμέρα ἐκείνη ὡς παγίς” (Λουκ. κα', 34-35) “εἰ γὰρ μὴ ἐκολοβώθησαν, φησὶν, αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι, οὐκ ἂν ἐσώθη πᾶσα σὰρξ· διὰ δὲ τοὺς ἐκλεκτοὺς κολοβωθήσονται αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι”^[147] (Ἁγίου Ἰππολύτου)

Καὶ ὁ Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητὴς λέγει τὰ ἑξῆς

«Ἐὰν δὲν συντόμευαν ἐκεῖνες οἱ ἡμέρες, δηλαδὴ αὐτὲς τῆς κακίας, δὲν θὰ μπορούσε νὰ σωθεῖ τίποτε, καὶ πῶς συγκεκριμένα κάθε εὐσεβῆς σκέψη γιὰ τὸν Θεό. Γι' αὐτὸν τὸ λόγο μειώνονται οἱ μέρες τῆς κακίας, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνες ποὺ δημιουργεῖ ἡ λανθασμένη κρίση ποὺ στηρίζεται στὶς αἰσθήσεις καὶ στὸ εὐσεβὲς -σύμφωνα μ' αὐτόν- δικαίωμα, παρ' ὅλο ποὺ ἡ κρίση αὐτὴ ἔχει περιγραφεῖ λίγο καὶ προέκυψε ἀργότερα. Διότι σὲ τίποτε δὲν διαφέρει ἀπὸ τὸν Ἀντίχριστο ὁ νόμος τῆς σαρκὸς ἐπειδὴ πάντοτε ὁ νόμος τῆς σάρκας συγκρούεται, μὲ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα καὶ ἀντιστρατεύεται τὸν νόμο τοῦ Θεοῦ...»^[148] (Ἁγίου Μαξίμου Ὁμολογητοῦ)

Ποιοί και πώς θά γλυτώσουν από τις θλίψεις αυτές

Ποιοί όμως και πώς, θά μπορέσουν νά γλυτώσουν απ' όλα αυτά;

Μόνο εκείνοι, πού θά βρίσκονται κοντά στό Θεό πραγματικά και ουσιαστικά και δέν θά ἔχουν λάβει τό χάραγμα τοῦ Ἐπιχρίστου, θά μπορέσουν νά γλυτώσουν απ' όλα αυτά τά τρομερά και φοβερά δεινά, πού ἀδυνατεῖ νά συλλάβει ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου και πού εὐχομαι εἰλικρινά, μέσα ἀπό τά βάρη τῆς ψυχῆς μου κανεῖς μας ἀλλά και κανεῖς μά ΚΑΝΕΙΣ ἄνθρωπος ἐπί τῆς γῆς νά μὴν ζήσει.

Μόνο, οἱ ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ· οἱ ἔχοντες τὴν σφραγίδα τοῦ ἀρνίου, οἱ μὴ προσκυνήσαντες τὸν ἀντίχριστο και οἱ μὴ λαβόντες τὴν μισαρά σφραγίδα ἐκείνου. Μόνο αὐτοί, θά μπορέσουν νά γλυτώσουν και νά ἀποφύγουν ὅλα αὐτά.

Ὁ Θεός, ὡς εὐσπλαγκνος και στοργικός Πατέρας, θά ἀγκαλιάσει ὅλα τά πραγματικά παιδιά Του και θά τά προστατεύσει ἀπὸ τὶς παγίδες τοῦ Ἐπιχρίστου και τά δεινά τῆς ἐποχῆς αὐτῆς.

«Διότι τότε θά εὐρεθῶσι πολλοὶ εὐάρεστοι εἰς τὸν Θεόν, δυνάμενοι νά σωθῶσι εἰς τὰ ὄρη, και εἰς τὰ βουνά, και εἰς τοὺς ἐρήμους τόπους, μετὰ πολλῶν δειξέσεων και ὑπερβολικῶν κλαυθμῶν. Διότι ὁ ἅγιος Θεός, θεωρῶν αὐτούς εἰς τοιοῦτον ἀπερίγραφτον κλαυθμόν και εἰλικρινῆ πίστιν, εὐσπλαχνίζεται αὐτούς, ὡς φιλόστοργος πατήρ, και διατηρεῖ αὐτούς ὅπου ἐκρύβισαν».^[149] (Ἁγίου Ἐφραίμ τοῦ Σύρου)

Ἐκεῖνοι ὅμως, πού ἀκούουν τὶς θεῖες Γραφές, και ἔχουν αὐτὲς στὰ χέρια τους και τὶς κατανσοῦν, και αὐτοί θά εἶναι πολλοί, θά γλυτώσουν ἀπὸ τὴν πλάνη αὐτή. Θά ἀντιληφθοῦν τὴν ἐπικίνδυνη ἐπιβολή τοῦ Ἐπιχρίστου και τὴν ἀλαζονεία τῆς πλανερῆς διαθέσεώς του και γλυτώνουν ἀπὸ τὰ χέρια του φεύγοντας και κρυβόμενοι στὰ ὄρη και στὶς σπηλιές τῆς γῆς ζητώντας μὲ δάκρυα και συντετριμμένη καρδιά τὴν φιλανθρωπία τοῦ Κυρίου. Τότε λοιπὸν ὁ Κύριός μας ὅλους αὐτούς οἱ ὁποῖοι ἐπαξίως και δικαίως προσπίπτουν σὴν εὐσπλαχνία Του θά τοὺς ἀποσπάσει ἀπὸ τὶς θηλιές και τὶς παγίδες τοῦ διαβόλου και θά τοὺς διασώσει σκεπάζοντάς

τους ἀοράτως μέ τήν δεξιά του χειρα, ἀπό τὰ σκάνδαλα τίς θλίψεις, καί τὰ φοβερά δεινά πού θά γίνουν τήν ἐποχή ἐκείνη».^[150] (**Ἁγίου Ἰππολύτου**)

Ὁ καλός καί στοργικός Θεός μας, δέν θά ἀφήσει, λοιπόν, ἀπροστάτευτα τὰ παιδιά Του. Δέν θ' ἀφήσει χωρίς βοήθεια καί προστασία τούς δικούς Του ἀνθρώπους, ὅπως δέν τούς ἄφησε ποτέ. Ὅπως δέν ἄφησε στόν Κατακλυσμό τόν Νῶε καί τήν οἰκογένειά του. Ὅπως δέν ἄφησε στά Σόδομα καί τὰ Γόμορρα, τόν Λώτ καί τήν οἰκογένειά του. Ὅπως δέν ἄφησε τούς τρεῖς Παῖδας μόνους, ἀβοήθητους εἰς τήν κάμινο. Ὅπως δέν ἄφησε τόν Προφήτη Δανιήλ στό λάκκο τῶν λεόντων. Ὅπως δέν ἄφησε τούς Ἑβραίους 40 ὀλόκληρα χρόνια σπίν ἔρημο, ἀλλά τούς ἔστειλε κάθε μέρα τό μάννα ἐξ οὐρανοῦ. Ὅπως δέν ἄφησε, τόσες καί τόσες χιλιάδες ἁγίους, καί δικαίους ἄνδρες καί γυναῖκες, παιδιά καί μεγάλους, σέ παρόμοιες δύσκολες στιγμές, ἀλλά, ἔσπευδε πάντα μέ ἀγάπη, μέ χαρά, εὐπρόσδεκτα καί «ἀγαλλομένῳ ποδί», νά βοηθήσει τὰ παιδιά Του πού βρίσκονται σέ δύσκολη θέση, ὑποφέρουν, κινδυνεύουν καί τοῦ ζητοῦν τήν βοήθειά Του.

Τά Θαύματα, ἡ Παντοδυναμία καί ἡ Ἀγάπη τοῦ Θεοῦ

Τότε, πολλοί ἀπό ἐμᾶς, θά δοῦν καί θά ζήσουν πολλά θαύματα. Θά νοιώσουν πολύ ἔντονα τό μεγαλεῖο τῆς πίστεως μας καί τήν παντοδυναμία τοῦ Θεοῦ.

Ἄρκεϊ, νά ἔχουμε τήν Σφραγίδα τήν δική Του, τόν Τίμιο καί Ζωοποιό Σταυρό, καί ὄχι τήν σφραγίδα τοῦ Ἄντιχρίστου, τό «666».

Εἰδικά, ὅταν θά ξεκινήσουν οἱ μεγάλες δοκιμασίες καί τιμωρίες τοῦ Θεοῦ ἐπί τῆς γῆς καί ἐπί τῶν ἀνθρώπων, μέ τὰ φοβερά «οὐαί» κανεῖς μά κανεῖς δέν θά μπορέσει νά γλυτώσει καί νά ἀντέξει, ἐάν δέν εἶναι δοῦλος τοῦ Θεοῦ καί δέν βρεθεῖ σφραγισμένος μέ τήν «Σφραγίδα τοῦ Θεοῦ», *«Καί ἐρρέθη αὐταῖς ἵνα μή ἀδικήσωσι τόν χορτον τῆς γῆς οὐδέ πᾶν χλωρόν οὐδέ πᾶν δένδρον, εἰ μή τούς ἀνθρώπους οἵτινες οὐκ ἔχουσι τήν σφραγίδα τοῦ Θεοῦ ἐπί τῶν μετώπων αὐτῶν».* (**Ἀποκ. θ', 4**) Δηλαδή: *«Καί ἐλέχθη εἰς αὐτά (τά θηρία) νά μή βλάψουν τό χορτάρι τῆς*

γῆς, οὔτε κάθε πράσινον φυτόν οὔτε κανένα δένδρον, παρά μόνον τούς ἀνθρώπους, πού δέν ἔχουν εἰς τὰ μέτωπά των τήν σφραγίδα τοῦ Θεοῦ»

Καί ἄλλοῦ·

«Μή ἀδικήσετε τήν γῆν μήτε τήν θάλασσαν μήτε τὰ δένδρα, ἄχρις οὔ σφραγίσωμεν τούς δούλους τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐπί τῶν μετώπων αὐτῶν» (**Ἀποκ. 2', 3**). Δηλαδή· «Μήν ἐξαπολύσετε ἀκόμη καταστροφὴν εἰς τήν γῆν, οὔτε εἰς τήν θάλασσαν, οὔτε εἰς τὰ δένδρα, μέχρις ὅτου σφραγίσωμεν μέ τήν σφραγίδα τοῦ ζῶντος Θεοῦ καί σημαδέψωμεν ἐπάνω εἰς τὰ μέτωπά των τούς πιστούς δούλους τοῦ Θεοῦ μας, ὥστε νά μήν ἐπέλθουν ἐναντίον αὐτῶν αἱ καταστροφαί».

Καί ἄλλοῦ·

«Καί ἐγένετο ἔλκος κακόν καί πονηρόν ἐπί τούς ἀνθρώπους τούς ἔχοντας τό χάραγμα τοῦ θηρίου καί τούς προσκυνοῦντας τῆ εἰκόνι αὐτοῦ» (**Ἀποκ. 15', 2**). Δηλαδή· «Καί ἐγένε μία κακή πληγὴ, γεμάτη πόνους εἰς τούς ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι εἶχαν τό χάραγμα τῆς σφραγίδος τοῦ θηρίου καί εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἐπροσκυνοῦσαν τό εἶδωλον αὐτοῦ» (Τιμωρία φοβερὰ ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ, πού προκαλοῦσε σωματικούς καί ψυχικούς πόνους).

Τό τέλος τοῦ Ἀντιχριστοῦ

Καί ἐνῶ, τέλος, θά ἔχει καταφέρει νά σφραγίσῃ ὅλους ἐκείνους τούς ἀνθρώπους τῆς γῆς, τὰ ὀνόματα τῶν ὁποίων δέν εἶναι γραμμένα εἰς τό βιβλίον τῆς αἰωνίου ζωῆς· «καί προσκυνήσουσιν αὐτόν πάντες οἱ κατοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς, ἧν οὐ γέγραπται τό ὄνομα ἐν τῷ βιβλίῳ τῆς ζωῆς τοῦ ἀρνίου τοῦ ἐσφαγμένου ἀπό καταβολῆς κόσμου» (**Ἀποκ. 14', 8**) καί θά ἀπολαμβάνει, ὡς θεός καί παγκόσμιος βασιλεὺς, τίς τιμές καί τίς δόξες, καί ἐκεῖ πού θά ἔχει ἀρχίσει πλέον νά πιστεύει, μαζί μέ τόν «πατέρα» του τόν διάβολον, ὅτι τὰ κατάφεραν καί εἶναι πλέον κυρίαρχοι καί θεοί ἐπὶ τῆς γῆς, ἐκεῖ ξαφνικά, ὡς ἀστραπή ἐξ οὐρανοῦ, θά ἐμφανιστεῖ ὁ Κύριός μας, ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός καί θά τούς συντρίψει, ἐξαφανίζοντας μέ ἓνα φύσημα τοῦ στόματός Του, τόσο ἀπλά καί εὐκόλα δηλαδή, τόν Ἀντίχριστον, τόν ψευδοπροφήτη του καί τόν σατανᾶ,

στέλνοντάς τους, μαζί και μέ ὄσους τόν προσκύνησαν και ἔλαβαν τήν σφραγίδα του, εἰς τό πῦρ τό ἐξώτερον και εἰς τήν αἰώνιον κόλασιν· ἐκεῖ ὅπου εἶναι ὁ τρυγμός και ὁ βρυγμός τῶν ὀδόντων και ἐκεῖ ὅπου, δέν θά ἔχουν ἀνάπαυση ἡμέρας και νυκτός.

«Και ἐπιάσθη τό θηρίον και ὁ μετ' αὐτοῦ ψευδοπροφήτης ὁ ποιήσας τά σημεῖα ἐνώπιον αὐτοῦ, ἐν οἷς ἐπλάνησε τούς λαβόντας τό χάραγμα τοῦ θηρίου και τούς προσκυνοῦντας τῇ εἰκόνι αὐτοῦ· ζῶντες ἐβλήθησαν οἱ δύο εἰς τήν λίμνην τοῦ πυρός τήν καιομένην ἐν θείῳ». (**Ἀποκ. 1θ', 20**)

Δηλαδή:

«Και ἐπιάσθηκε αἰχμάλωτον τό θηρίον (ὁ Ἀντίχριστος) και μαζί μέ αὐτό ὁ ψευδοπροφήτης, ὁ ὁποῖος εἶχε κάμει τά παραπλανητικά σατανικά θαύματα ἐμπρός εἰς αὐτό, μέ τά ὁποῖα ἐξηπάτησε και παρεπλάνησε αὐτούς, πού ἐδέχθησαν τήν χαραγμένην σφραγίδα τοῦ θηρίου και προσκυνοῦν σάν Θεόν τήν εἰκόνα του. Ζωντανοί ἐρρίφθησαν και οἱ δύο εἰς τήν λίμνην τῆς φωτιᾶς, πού καίεται συνεχῶς και ἀκαταπαύστως μέ θειάφι».

«Και ὁ διάβολος ὁ πλανῶν αὐτούς ἐβλήθη εἰς τήν λίμνην τοῦ πυρός και τοῦ θείου, ὅπου και τό θηρίον και ὁ ψευδοπροφήτης, και βασανισθήσονται ἡμέρας και νυκτός εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων». (**Ἀποκ. κ', 10**)

Δηλαδή:

«Και ὁ διάβολος, πού τούς παραπλανοῦσε εἰς τό ψεῦδος και εἰς τήν κακίαν, ἐρρίφθη εἰς τήν λίμνην τῆς φωτιᾶς και τοῦ θειαφιῦ, ὅπου ἦταν τό θηρίον, δηλαδή ὁ ἀντίχριστος, και ὁ ψευδοπροφήτης. Και θά βασανισθοῦν ἐκεῖ ἀκατάπαυστα ἡμέραν και νύκτα εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων».

Και ἀκόμη.

«Ἐἴ τις προσκυνεῖ τό θηρίον και τήν εἰκόνα αὐτοῦ, και λαμβάνει τό χάραγμα ἐπί τοῦ μετώπου αὐτοῦ ἢ ἐπί τήν χεῖρα αὐτοῦ, και αὐτός πίεται ἐκ τοῦ οἴνου τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ τοῦ κεκερασμένου ἀκράτου ἐν τῷ ποτηρίῳ τῆς ὀργῆς αὐτοῦ, και βασανισθήσεται ἐν πυρί και θείῳ ἐνώπιον τῶν ἀγίων ἀγγέλων και ἐνώπιον τοῦ ἀρνίου. και ὁ καπνός τοῦ βασανισμοῦ αὐτῶν εἰς αἰῶνας αἰώνων ἀναβαίνει, και οὐκ

ἔχουσιν ἀνάπαυσιν ἡμέρας καί νυκτός οἱ προσκυνοῦντες τό θηρίον καί τήν εἰκόνα αὐτοῦ, καί εἴ τις λαμβάνει τό χάραγμα τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ». (**Ἀποκ. 1δ', 9-11**)

Δηλαδή:

«Ὅποιος προσκυνεῖ τό θηρίον, τόν ἀντίχριστον καί τήν εἰκόνα αὐτοῦ καί παίρνει τήν χαραγμένην σφραγίδα του ἐπάνω εἰς τό μέτωπόν του ἢ εἰς τό χέρι του (καί δηλώνει ἔτσι δουλικήν ὑποταγήν εἰς αὐτό) καί αὐτός θά πῆ ἀπό τόν οἶνον τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ, πού ἔχει κερασθῆ ἀνόθευτος καί δραστικός εἰς τό ποτήρι τῆς ὀργῆς του καί θά βασανισθῆ μέ φωτιά καί θειάφι (μέ σωματικές καί ψυχικές τιμωρίας) ἐμπρός εἰς τούς ἁγίους ἀγγέλους καί ἐμπρός εἰς τό Ἄρνιον. Καί ὁ καπνός ἀπό τήν φωτιά καί τό θειάφι τοῦ ἀκαταπαύστου βασανισμοῦ των θά ἀνεβαίνη εἰς αἰῶνας αἰώνων καί δέν θά ἔχουν καθόλου ἀνάπαυσιν ἡμέραν καί νύκτα αὐτοί πού προσκυνοῦν τό θηρίον καί τήν εἰκόνα του, καί ὅποιος ἄλλος παίρνει τό χάραγμα τῆς σφραγίδος τοῦ ὀνόματος τοῦ θηρίου».

Κεφάλαιον

19

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ '83

Όπως αναφέρω και σέ άλλο κεφάλαιο, αφορμή για τήν συγγραφή του παρόντος βιβλίου, στάθηκε ή έκπομπή του κ.Χαρδαβέλλα πού είχε θέμα ένα «παράξενο» ευρωπαϊκό Πρόγραμμα-έρευνα και ή όποια αφορούσε τά παιδιά πού γεννήθηκαν σπίν Ἑλλάδα τόν Ἀπρίλιο του 1983.

Μετά τήν ἀνάλυση και τά ἀποδεικτικά στοιχεῖα πού παραθέτουμε στό κεφάλαιο «ΕΠΤΑ ΚΑΙΡΟΙ» ἀλλά και σέ ὄλο τό βιβλίο μας, για τήν γέννηση του Ἀντιχρίστου, νομίζω εὐκόλα κανείς, πλέον, κάνει τόν σχετικό συνειρμό, νά συνδέσει τήν ἡμερομηνία πού γεννήθηκε ὁ Ἀντίχριστος (και ἀποδείξαμε πώς θά εἶναι τό 1983) και τῆς ἀσυνήθιστης, «παράξενης» αὐτῆς ἔρευνας πού αφορούσε και Ἑλληνόπουλα, τά όποια ὁμως γεννήθηκαν ΜΟΝΟ, ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΑ, κατά τό ἔτος 1983 ἀλλά και τόν μήνα Ἀπρίλιο πού ἦταν τί χρονιά ἐκείνη τό Ἑβραϊκό Πάσχα. [Τό Πάσχα τῶν Ἑβραίων (τό Πεσάχ) ἐορτάζεται πάντοτε τήν 14^η του μηνός Nissan πού εἶναι μεταξύ Μαρτίου και Ἀπριλίου].

«Τυχαῖο» ἦταν πώς τό πρόγραμμα αὐτό ἐνδιαφερόταν λοιπόν μόνο για τά συγκεκριμένα παιδιά του ἔτους 1983, και τίς τρεῖς φορές πού διεξήχθη ή ἐν λόγω ἔρευνα; Εἶναι πασιφανές πώς ὄχι. Γιατί δέν ἐπιλέχθηκαν τά παιδιά πού γεννήθηκαν τό1970 ἢ τό 1980 ἢ τό 1990 ἢ τό 1995, κ.λπ.; Δέν μᾶς ἀναφέρουν τό κριτήριο μέ τό όποιο ἐπιλέχθηκε τό συγκεκριμένο ἔτος! Τί ἰδιαίτερο εἶχαν αὐτά τά παιδιά και τό όποιο ἔπρεπε νά «ἀνακαλυφθεῖ» ἢ «νά ἀποκαλυφθεῖ» μέ τήν ἐν λόγω ἔρευνα; Γιατί σίγουρα κάτι ἔπρεπε νά

«ύπολογισθεῖ» καί «βεβαιωθεῖ». Διαβάζοντας κανείς τίς ἐρωτήσεις τοῦ σχετικού ἐρωτηματολογίου, καί στίς ὁποῖες κλήθηκαν νά ἀπαντήσουν τόσο οἱ μητέρες τῶν συγκεκριμένων παιδιῶν, ἀλλά κυρίως, τά ἴδια τά παιδιά, ἀμέσως ἀποκτᾷ αὐτήν τήν αἴσθηση, ὅσο καί ἀποστασιοποιημένος καί ἄν εἶναι ἀπό τήν μελέτη θρησκευτικῶν θεμάτων ἢ τήν ἐρμηνεῖα προφητειῶν τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Στοιχειώδη εὐστροφία ἢ κριτική σκέψη ἄν ἔχει, τό ἀντιλαμβάνεται, πῶς τό ἐρωτηματολόγιο αὐτό δέν ἔχει σκοπό, ἢ δέν ἔχει κύριο σκοπό, σέ καμμιά περίπτωση, τήν ἔκδοση πορισμάτων πού θά προάγουν τή σωματική ἢ ψυχική υἰγεία τῶν παιδιῶν. Πέρα τοῦ ὅτι καί μόνο ὁ ἐπίσημος τίτλος, πού δόθηκε στό ἐν λόγω Διευρωπαϊκό Πρόγραμμα, καί πού εἶναι «Βιολογικά, κλινικά καί γενετικά χαρακτηριστικά πού προάγουν...» ξενίζει γιατί θυμίζει κάτι ἀπό «χιτλερική» ἐποχή καί ἀπό ρατσιστικές ἀντιλήψεις. Δηλαδή τά παιδιά πού ἔχουν βεβαρημένη κληρονομικότητα ἢ φυσικά χαρακτηριστικά τά ὁποῖα δέν τά «καθιστοῦν» προνομιούχα γιά τήν σημερινή, ἀνταγωνιστική κοινωνία μας θά πρέπει νά πεταχθοῦν στόν «καιάδα» ἢ θά πρέπει νά «ἐπεμβοῦμε» στό DNA τῶν ἀνθρώπων προκειμένου νά «παράγουμε» τούς «τέλειους» ἀνθρώπους.

Πάντως δέν μᾶς πείθουν ὅτι αὐτός ἦταν ὁ σκοπός τῆς ἔρευνας.

Ἄξιο προσοχῆς καί προβληματισμοῦ ἀκόμη εἶναι τό ὅτι ὁ ἀριθμός τῶν ἐρωτηθέντων παιδιῶν πού ΑΡΝΗΘΗΚΑΝ νά συμμετέχουν στήν ἐν λόγω ἔρευνα, ἦταν 887 ὅπως οἱ ἴδιοι μᾶς πληροφοροῦν. Δηλαδή ἕνας λιγότερο ἀπό τόν ἀριθμό 888 πού εἶναι ὡς γνωστόν ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος ΙΗΣΟΥΣ.

Κατά τήν ἄποψή μας, ἴσως νά ἦταν 888 καί ἀφαίρεσαν ἕνα, γιά νά μὴν φαίνεται καί ἀκούγεται ὁ ἀριθμός 888. Σάν νά ἤθελε νά στείλει μήνυμα ὁ Θεός ὅτι αὐτοί πού θά ἀρνηθοῦν ὅλα τά ἀνωτέρω, θά εἶναι οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι πού πιστεύουν καί προσκυνοῦν τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστόν. Ὅπως κάποτε στήν Παλαιά Διαθήκη οἱ τρεῖς Παῖδες (εἰς τύπον τῆς Ἁγίας Τριάδος) πού ἀρνήθηκαν νά προσκυνήσουν καί νά δεχθοῦν τήν εἰκόνα τοῦ Ναβουχοδονόσορα, πού ἦταν τύπος τοῦ Ἄντιχρίστου.

Γιά τοῦ λόγου τό ἀληθές παραθέτουμε, τά ἐπίσημα ἔγγραφα τῆς σχετικῆς ἔρευνας καθώς καί τά ἐρωτηματολόγια.

Σημειωτέον ὅτι τά πορίσματα του συγκεκριμένου προγράμματος οὐδέποτε δημοσιεύτηκαν...

(σ.σ. Οἱ ὑπογραμμίσεις εἶναι δικές μας)

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΔΙΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ: «ΒΙΟΛΟΓΙΚΑ, ΚΛΙΝΙΚΑ ΚΑΙ ΓΕΝΕΤΙΚΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ
ΠΟΥ ΠΡΟΑΓΟΥΝ ΤΗ ΣΩΜΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΨΥΧΙΚΗ ΥΓΕΙΑ»
ΥΠΟ ΤΗΝ ΑΙΓΙΔΑ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Ἀγαπητοὶ νέοι καὶ νέες,

Ζητοῦμε τὴ συνεργασία σας γιὰ τὸ Διευρωπαϊκὸ Πρόγραμμα «Βιολογικά, κλινικά καὶ γενετικά χαρακτηριστικά πού προάγουν τὴν ψυχική καὶ σωματική υγεία» στό ὁποῖο συμμετέχουν συνομήλικοί σας ἀπό τὴν Ἀγγλία, τὴ Δανία καὶ τὴν Φινλανδία. Σκοπὸς αὐτοῦ τοῦ προγράμματος εἶναι ἡ ἀναζήτηση τῶν παραγόντων ἐκείνων πού συνδέονται μέ μακροζωΐα καὶ εὐζωΐα στὴν ἐνήλικη ζωή. Ὅπως γνωρίζετε, ἡ υγεία μας, στηρίζεται στὰ γονίδια πού κληρονομοῦμε ἀπὸ τοὺς γονεῖς μας ἀλλὰ διαμορφώνεται σέ μεγάλο βαθμὸ ἀπὸ τὸν τρόπο πού ζοῦμε, τὶς συνήθειες καὶ τὴ συμπεριφορὰ μας. Ἡ θετική αὐτὴ προσέγγιση τοῦ προβλήματος ἀποσκοπεῖ στὴν υἱοθέτηση τρόπου ζωῆς πού παράγει τὴν υγεία.

Ἔσεῖς, γεννημένοι τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1983, ἀνήκετε σέ μία ὁμάδα παιδιῶν γιὰ τὰ ὁποῖα σέ αὐτές τὶς χώρες, ὅπως καὶ στὴν Ἑλλάδα, ἔχουν συγκεντρωθεῖ πληροφορίες γιὰ τὴν ἐνδομήτρια ζωή μέχρι καὶ τὴν ἡλικία τῶν ἐπτά ἐτῶν. Τώρα πού ἀπὸ τὴν ἐφηβεία περνᾶτε στὴν ἐνήλικη ζωή καὶ ἀντιπροσωπεύετε τὴ σύγχρονη γενιά καὶ νοοτροπία, σᾶς παρακαλοῦμε νὰ συμπληρώσετε μέ εὐλικρίνεια καὶ σαφήνεια τὸ ἐρωτηματολόγιο αὐτό, τὸ ἴδιο πού θὰ συμπληρώσουν καὶ οἱ ἔφηβοι τῆς Εὐρώπης. Εἶναι γνωστό ὅτι αἰσθάνεστε καὶ εἶστε πεισμένοι ἐν ὄψει τῶν Πανελληνίων Ἐξετάσεων. Ἐλπίζουμε ὡστόσο νὰ βρεῖτε μιά ὥρα στὶς διακοπές τοῦ Πάσχα καὶ νὰ μᾶς δώσετε τὶς ἀπαραίτητες πληροφορίες. Μετὰ τὶς ἐξετάσεις, θὰ ζητηθεῖ ἀπὸ μερικούς/μερικές ἀπὸ σᾶς νὰ συναντηθοῦν μαζί μας γιὰ μιά ἀδρή ἐξέταση (ῦψος, βάρος, μέτρηση ἀρτηριακῆς πίεσης) καὶ πάντοτε μέ τὴ συγκατάθεσή σας θὰ γίνῃ μέτρηση τῶν λιπιδίων τῆς χοληστερίνης καὶ τοῦ σακκάρου στό αἷμα.

Θεωροῦμε ὅτι εἶστε τὰ «τυχερά παιδιά» τῆς χρονιᾶς μιά καὶ ἡ ἐπιλογή γιὰ τὴ συμμετοχή σας σ' αὐτὸ τὸ πρόγραμμα θὰ δώσει αἰσιόδοξα μηνύματα γιὰ τὴν υγεία τοῦ αὔριο, μιά ζωή μέ υγεία ὅπως τὴν ἀξίζετε.

Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴ συνεργασία καὶ καλὴ ἐπιτυχία στὶς ἐξετάσεις καὶ τοὺς στόχους σας.

Νικόλαος Μασσανιώης
Γενικός Γραμματέας
Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν

Χρύσα Μπακούλα
Ἀν. Καθ. Παιδιατρικῆς
Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΔΙΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ: «ΒΙΟΛΟΓΙΚΑ, ΚΛΙΝΙΚΑ ΚΑΙ ΓΕΝΕΤΙΚΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ
ΠΟΥ ΠΡΟΑΓΟΥΝ ΤΗ ΣΩΜΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΨΥΧΙΚΗ ΥΓΕΙΑ»
ΥΠΟ ΤΗΝ ΑΙΓΙΔΑ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Ἀγαπητοὶ γονεῖς, κυρίες καὶ κύριοι,

Ὅλοι γνωρίζετε ὅτι ἡ υἰεΐα μας στριζεται στὶς καταβολές μας δηλαδή τὴν προΐκα πού κληρονομοῦμε ἀπὸ τοὺς προγόνους μας, ἀλλὰ καὶ στὸν τρόπο πού ζοῦμε δηλαδή τὶς συνήθειές μας (διατροφή, ἄθληση, τσιγάρο). Εἶναι ἐπίσης γνωστό ὅτι νοσήματα φθοράς στὴν ἐνήλικη ζωή ὅπως ἡ παχυσαρκία, ἡ ὑπέρταση, τὰ καρδιαγγειακά προβλήματα, ἀλλὰ καὶ ἡ ψυχικὴ μας υἰεΐα ἔχουν τὶς ρίζες τους στὴν παιδικὴ ἡλικία καὶ μάλιστα ἀπὸ τὴν ἐνδομήτρια ζωή.

Μέ αὐτό τό σκεπτικὸ ἢ ἐπιστήμη προσπαθεῖ νὰ ἐντοπίσει τοὺς βλαπτικούς αὐτοὺς παράγοντες καὶ νὰ προλάβει ὅσο γίνεται πῶ ἀποτελεσματικὰ ἀσθένειες σπὶ νεαρὴ ἐνήλικη ζωή, ἐξασφαλίζοντας διὰ βίου υἰεΐα, σωματικὴ καὶ ψυχικὴ.

Θυμάστε ὅτι γιὰ κάθε παιδί, πού γεννήθηκε σπὶ χώρα μας τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1983, κατὰ συνέπεια καὶ τό δικὸ σας, συμπληρώθηκε εἰδικὸ ἐρωτηματολόγιο μέ πληροφορίες γιὰ τὴν ἐγκυμοσύνη, τὸν τοκετό καὶ τὴν πρώτη ἐβδομάδα τῆς ζωῆς του. Τὰ ἴδια παιδιά ἐντοπίσθηκαν πάλι σπὴν ἡλικία τῶν 7 ἐτῶν σπὴν Α΄ Δημοτικοῦ καὶ μέ τὴ βοήθειά σας συμπληρώθηκαν ἄλλα ἐρωτηματολόγια πού ἀφοροῦσαν σπὴν ἐξέλιξη τῆς υἰεΐας καὶ τῆς συμπεριφορᾶς τους τὰ πρώτα κρίσιμα χρόνια τῆς ζωῆς.

Τώρα πού τό παιδί σας ἐτοιμάζεται γιὰ τὴν ἐνήλικη ζωή καὶ ὀλοκληρώνει τὸν κύκλο τῆς παιδικῆς καὶ ἐφηβικῆς του ἡλικίας χρειαζόμαστε πάλι τὴ βοήθεια καὶ συνεργασία σας.

Ἐσωκλείουμε ἓνα ἐρωτηματολόγιο πού ἀπευθύνεται σέ σᾶς. Εἶναι σχετικὰ σύντομο καὶ σαφές. Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν ὀρθὴ συμπλήρωσή του. Τό σπουδαιότερο ὡστόσο εἶναι νὰ ἐξηγήσετε σπὶ παιδί σας πὶ μεγάλη σημασία πού ἔχει νὰ συμπληρώσει καὶ ἐκεῖνο σωστά ὅλες τὶς πληροφορίες πού τοῦ ζητοῦνται. Σημασία πού ἀφορᾶ τὴ δικὴ του υἰεΐα ἀλλὰ καὶ τῶν ὀμπλίκων του σπὴν Εὐρώπη, ἀφοῦ ἀνήκει σπὴν τυχερὴ ὀμάδα τῶν νέων ἀπὸ τὴν Ἀγγλία, πὶ Δανία καὶ πὶ Φινλανδία, πού θὰ λάβουν ἐπίσης μέρος σπὶ ἐρευνητικὸ αὐτό πρόγραμμα.

Ἐπειδὴ γνωρίζουμε πόσο φορτωμένο εἶναι τό παιδί σας καὶ σέ πόση ἔνταση βρίσκεται πρὶν ἀπὸ τὶς Πανελλήνιες Ἐξετάσεις διαλέξαμε τὶς διακοπές τοῦ Πάσχα, ὅστε σέ μία ὄρα χαλάρωσης, νὰ ἀπαντήσει στὰ ἐρωτήματα πού τοῦ ζητοῦμε. Μετὰ τὶς ἐξετάσεις καὶ πρὶν φύγει γιὰ διακοπές, ἴσως χρειαστεῖ νὰ μετρήσουμε τό βᾶρος, τό ὕψος καὶ τὴν ἄρτηριακὴ του πίεση καὶ νὰ τοῦ πάρουμε αἷμα

ΕΡΩΤΗΜΑΤΟΛΟΓΙΟ ΕΦΗΒΩΝ ΚΩΔΙΚΟΣ ΕΡΩΤΗΜΑΤΟΛΟΓΙΟΥ

ΓΕΝΙΚΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Ήμερομηνία συμπλήρωσης έρωτηματολογίου:/..... 2000

Φύλο: Άγόρι Κορίτσι

Ήμερομηνία γέννησης:/4/1983

Τόπος (νομός) γέννησης:

ΟΔΗΓΙΕΣ ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΗΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΗΜΑΤΟΛΟΓΙΟΥ

Άρχικά διάβασε ολόκληρη τήν έρώτηση και τίς αντίστοιχες άπαντήσεις.

Κυκλώστε (παράδειγμα 1) τόν αριθμό τής άπάντησης πού άνταποκρίνεται καλύτερα στην κατάσταση σου και/ή γράψε τήν άπάντησή σου στο διαθέσιμο διάστημα (παράδειγμα 2). Κάποιες από τίς έρωτήσεις παρουσιάζονται σαν πίνακες (παράδειγμα 3): συμπλήρωσε τίς απαραίτητες πληροφορίες για κάθε περίπτωση χωριστά.

Θυμήσου νά άπαντήσεις όλες τίς έρωτήσεις· επίσης σημείωσε τίς άρνητικές άπαντήσεις σου είτε κυκλώνοντας τήν «Όχι» άπάντηση ή τόν αντίστοιχο αριθμό, είτε σημειώνοντας «0» στο αντίστοιχο διάστημα.

Σέ μερικές έρωτήσεις όρισμένες άπαντήσεις συνοδεύονται από τήν ένδειξη: «πέρασε στην έρώτηση...». Αυτό σημαίνει ότι μπορείς νά προχωρήσεις άπευθείας στην έρώτηση αυτή, αφήνοντας τίς υπόλοιπες άναπάντητες.

Τό έρωτηματολόγιο πρέπει νά είναι ΑΝΩΝΥΜΟ - μή γράφεις τό όνομά σου σέ αυτό. Παρακαλούμε άπάντησε τό έρωτηματολόγιο μόνος σου.

Παράδειγμα 1

Πόσο συχνά ή οικογένειά σου μετακινήθηκε σέ νέο τόπο κατοικίας κατά τή διάρκεια τής ζωής σου;

1. Δέν έχουμε μετακινηθεῖ
2. Μία φορά
3. Δύο φορές
4. Τρεῖς ή περισσότερες φορές

Παράδειγμα 2

Πόσες ώρες τήν ημέρα ξοδεύεις στις παρακάτω άσχολίες;

Διάβασμα για τό σχολείο 03 ώρες/24ωρο

Παρακολούθηση τηλεόρασης 01 ώρες/24ωρο

Παράδειγμα 3

Εἶχες ποτέ ἔμβοή (συνεχές βουητό στά αὐτιά σου) μετά ἀπό παραμονή σου σέ κῶρο μέ δυνατή μουσική;

(ἀπάντησε ξεχωριστά γιά κάθε αὐτί)

	Δεξί αὐτί	Ἀριστερό αὐτί
᾽Οχι	1	2
Περιστασιακά, γιά λίγα λεπτά ἢ δευτερόλεπτα	1	2
Περιστασιακά, γιά πάνω ἀπό μία ὥρα	1	2
Συνεχῶς	1	2
Δέν μπορῶ νά πῶ	1	2

1. ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ, ΦΙΛΟΙ, ΣΧΟΛΕΙΟ

- 1. Μέ ποιά ἄτομα ἀπό τά παρακάτω μένεις;
- 1 Μητέρα καί πατέρας
 - 2 Μητέρα καί σύζυγος τῆς μητέρας
 - 3 Πατέρας καί σύζυγος τοῦ πατέρα
 - 4 Μητέρα μόνο
 - 5 Πατέρα μόνο
 - 6 Ἄλλος κηδεμόνας
 - 7 Ζῶ μόνος/η
2. Μένουν μαζί σας παπποῦδες-γιαγιάδες;
- 0 ᾽Οχι κανένας
 - 1 Naί, ἕνας
 - 2 Naί, δύο
 - 3 Naί, περισσότεροι
3. ᾽Εχεις ἀδέλφια;
- 0 ᾽Οχι
 - 1 Naί Πόσα;
4. Τά ἀδέλφια σου μένουν μαζί σας;
- 0 Δέν ἔχω ἀδέλφια
 - 1 ᾽Οχι, δέ μένουν μαζί μας
 - 2 Naί, μένουν
 - Πόσα μένουν μαζί σας;
- 5. Πόσο συχνά ἡ οἰκογένειά σου μετακινήθηκε σέ νέο τόπο κατοικίας κατά τή διάρκεια τῆς ζωῆς σου;
- 1 Δέν ἔχουμε μετακινηθεῖ
 - 2 Μία φορά
 - 3 Δύο φορές
 - 4 Τρεῖς ἢ περισσότερες φορές
6. ᾽Εχεις ζήσει ποτέ σέ χώρα ἐκτός Ἑλλάδος;
- 0 ᾽Οχι
 - 1 Naί

Σέ ποιά χώρα; Ἐξ ἄπο Ἐως*

_____

_____

_____

*Ἀναφέρατε χρονολογίες

7. Ἐάν οἱ γονεῖς σου εἶναι χωρισμένοι, πόσο συχνά συναντᾶς τή μητέρα ἢ τόν πατέρα πού δέ μένει μαζί σας;

- 1 Οἱ γονεῖς μου δέν εἶναι χωρισμένοι
- 2 Δέ συναντῶ τή μητέρα ἢ τόν πατέρα μου καθόλου
- 3 Τήν/τόν συναντῶ μόνο λίγες φορές τό χρόνο
- 4 Τήν/τόν συναντῶ μία φορά τό μήνα
- 5 Τήν/τόν συναντῶ κάθε ἐβδομάδα

8. Γνωρίζουν οἱ γονεῖς σου πού περνᾶς τόν ἐλεύθερο χρόνο σου;

- 1 Συνήθως δέ γνωρίζουν
- 2 Μερικές φορές γνωρίζουν
- 3 Σχεδόν πάντα γνωρίζουν

9. Οἱ γονεῖς σου γνωρίζουν τούς φίλους σου;

- 1 Δέν ἔχω φίλους
- 2 Οἱ γονεῖς μου δέ τούς γνωρίζουν
- 3 Μόνο ἡ μητέρα μου τούς γνωρίζει
- 4 Μόνο ὁ πατέρας μου τούς γνωρίζει
- 5 Καί οἱ δύο γονεῖς μου τούς γνωρίζουν

10. Ἐχεις κάποιο στενό φίλο στόν ὁποῖο ἐμπιστεύεσαι τά μυστικά σου;

- 1 Δέν ἔχω στενό-π φίλο-π

2 Ἐχω ἓνα στενό-π φίλο-π

3 Ἐχω δύο στενοῦς-ες φίλους-ες

4 Ἐχω ἄρκετούς στενοῦς-ες φίλους-ες

11. Ἐνδιαφέρονται οἱ γονεῖς σου γιά τήν ἀπόδοσή σου στό σχολεῖο;

- 1 Ποτέ
- 2 Σπάνια
- 3 Σχεδόν πάντα

12. Ἐνδιαφέρονται οἱ γονεῖς σου γιά τίς ἐξωσχολικές δραστηριότητές σου;

- 1 Ποτέ
- 2 Σπάνια
- 3 Σχεδόν πάντα

13. Πῶς θά περιέγραφες τήν οἰκονομική κατάσταση τῆς οἰκογένειάς σου;

- 1 Πολλά οἰκονομικά προβλήματα
- 2 Λίγα οἰκονομικά προβλήματα
- 3 Καλή
- 4 Πολύ καλή

14. Πόσα χρήματα ξοδεύεις περίπου τήν ἐβδομάδα; (τό ἐβδομαδιαῖο καρτζιλίκι ἢ ἄλλο εἰσόδημα πού μπορεῖς νά διαθέσεις ὅπως θέλεις)

- 0 Καθόλου χρήματα
- 1 _____ δραχμές τήν ἐβδομάδα

.....
.....

34. Χρησιμοποιείς μονίμως κάποιο από τὰ παρακάτω;

	Όχι	Ναί
Γυαλιά	0	1
Φακούς επαφής	0	1
Άκουστικά	0	1
Κινητικά βοηθήματα (άναπηρική πολυθρόνα, μπαστούνι, δικανίκια)	0	1

→ 35. Αντιμετωπίζεις κάποιο από τὰ παρακάτω προβλήματα αὐτὴ τὴν περίοδο;

	Ναί	Όχι
Τερηδονιομένα δόντια	0	1
Αίμορραγία ὅταν βουρτσίζεις τὰ δόντια σου	0	1
Ὄρθοδοντική θεραπεία τώρα ἢ στό παρελθόν	0	1
Πόνος ἢ ἄλλα συμπτώματα στὰ δόντια σου	0	1
Ἐγχειρῆσις στόμα-δέ χρειάζεται καμμία θεραπεία	0	1

36. Τό βάρος σου: κιλά

Ἡμερομηνία μέτρησης _____
(Μήνας/Χρόνος)

37. Τό ὕψος σου: ἑκατοστά

Ἡμερομηνία μέτρησης _____
(Μήνας/Χρόνος)

38. Θεωρεῖς τόν ἑαυτό σου:

- 1 Σαφῶς ἐλλιποβαρῆ
- 2 Ἐλαφρά ἐλλιποβαρῆ
- 3 Φυσιολογικό
- 4 Ἐλαφρά ὑπέρβαρο
- 5 Σαφῶς ὑπέρβαρο

→ 39. Ἡ ἰδέα νά γίνεις ὑπέρβαρος σέ φοβίζει;

- 0 Όχι
- 1 Ναί

→ 40. Πῶς νοιώθεις σχετικά μέ τὴν ἐμφάνισή σου;

- 1 Εἶμαι σχετικά ἱκανοποιημένος/η μέ τὴν ἐμφάνισή μου
- 2 Δέν ὑπάρχουν χαρακτηριστικά στὴν ἐμφάνισή μου πού δέ μοῦ ἀρέσουν
- 3 Ἄνησυχῶ ὅτι μπορεῖ νά μὴν εἶμαι ἐλκυστικός/η
- 4 Αἰσθάνομαι ὅτι εἶμαι ἄσχημος/η
- 5 Εἶμαι σίγουρος/η ὅτι εἶμαι ἄσχημος/η καί ἀποκρουστικός/η

→ 41. Έχεις νοιώσει πόνο (πού δέν ὀφειλόταν σέ τραυματισμό) σέ κάποιο ἀπό τά παρακάτω μέρη τοῦ σώματος τούς τελευταίους 6 μῆνες;

	Ὄχι	Ναί, ἀλλά δέν ἐπισκέφτηκα γιατρό, φυσιοθεραπευτή ἢ ἄλλο ἐπαγγελματία ὑγείας ἐξαιτίας αὐτοῦ	Ναί καί ἐπισκέφτηκα γιατρό, φυσιοθεραπευ- τή ἢ ἄλλο ἐπαγγελματία ὑγείας ἐξαιτίας αὐτοῦ
Κεφάλι	0	1	2
Αὐχένος, ὀπίσθιο μέρος κεφαλῆς	0	1	2
Ὦμοι	0	1	2
Ὄσφυς (μέση)	0	1	2
Ἄγκῶνες	0	1	2
Καρποί, ἄκρα χέρια	0	1	2
Γόνατα	0	1	2
Ἄστράγαλοι, πόδια	0	1	2

6. ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΙΔΙΟΣΥΓΚΡΑΣΙΑΣ

Ἀκολουθεῖ μία σειρά ἐρωτήσεων πού ἀφοροῦν σπὴν ἰδιοσυγκρασία σου.

Κύκλωσε τὸν ἀριθμὸ τῆς ἀπάντησης πού σοῦ ταιριάζει. Ἐάν ἀπαντήσεις «Μερικές φορές», «Συχνά» ἢ «Σχεδόν πάντα», μὴν ξεχάσεις νά σημειώσεις πόσο αὐτὸ σέ ἐνοχλεῖ.

1. Αἰσθάνεσαι καμμιά φορά λυπη-
μένος/η;

0 Ποτέ

1 Μερικές φορές

2 Συχνά

3 Σχεδόν πάντα

Πόσο αὐτὸ σέ ἐνοχλεῖ;

0 Καθόλου

1 Λίγο

2 Ἀρκετά

3 Πολύ

2. Νοιώθεις καμμιά φορά οἱ ἄλλοι
γύρω σου, σάν νά σοῦ πετᾶνε
ὑπονοούμενα ἢ σάν ἄλλα νά
λένε καί ἄλλα νά ἐννοοῦνε;

0 Ποτέ

1 Μερικές φορές

2 Συχνά

3 Σχεδόν πάντα

Πόσο αὐτὸ σέ ἐνοχλεῖ;

0 Καθόλου

1 Λίγο

2 Ἀρκετά

3 Πολύ

3. Αισθάνεσαι ποτέ ότι είσαι χαρ-
κήρας πού του λείπει ή ζωντά-
νια;
- 0 Ποτέ
1 Μερικές φορές
2 Συχνά
3 Σχεδόν πάντα
Πόσο αυτό σε ενοχλεί;
0 Καθόλου
1 Λίγο
2 Άρκετά
3 Πολύ
- 4. Νοιώθεις καμιά φορά πώς δέν
έχεις καί πολλά νά πεις στίς
κουβέντες σου μέ άλλους;
- 0 Ποτέ
1 Μερικές φορές
2 Συχνά
3 Σχεδόν πάντα
Πόσο αυτό σε ενοχλεί;
0 Καθόλου
1 Λίγο
2 Άρκετά
3 Πολύ
- 5. Σοῦ φαίνεται καμιά φορά, πώς
κάποια ἄρθρα σέ περιοδικά ἢ
ἐκπομπές σπὴν τηλεόραση, σάν
νά ἔχουν γίγει εἰδικά γιά νά τά
δεῖς ἐσύ;
- 0 Ποτέ
1 Μερικές φορές
2 Συχνά
3 Σχεδόν πάντα
Πόσο αυτό σε ενοχλεί;
0 Καθόλου
1 Λίγο
2 Άρκετά
3 Πολύ
6. Νοιώθεις καμιά φορά πώς
μερικοί ἄνθρωποι σάν νά μὴν
εἶναι αὐτό πού δείχνουν πώς
εἶναι (σάν νά προσποιῶνται);
- 0 Ποτέ
1 Μερικές φορές
2 Συχνά
3 Σχεδόν πάντα
Πόσο αυτό σε ενοχλεί;
0 Καθόλου
1 Λίγο
2 Άρκετά
3 Πολύ
7. Νοιώθεις καμιά φορά πώς οἱ
ἄλλοι, σάν νά σέ ἔχουν «βάλει
στό μάτι», σάν νά θέλουν τό
κακό σου;
- 0 Ποτέ
1 Μερικές φορές
2 Συχνά
3 Σχεδόν πάντα
Πόσο αυτό σε ενοχλεί;
0 Καθόλου
1 Λίγο
2 Άρκετά
3 Πολύ
- 8. Νοιώθεις καμιά φορά πώς
σημαντικά γεγονότα σέ ἀφή-
νουν ἀδιάφορο;
- 0 Ποτέ
1 Μερικές φορές
2 Συχνά
3 Σχεδόν πάντα
Πόσο αυτό σε ενοχλεί;
0 Καθόλου
1 Λίγο
2 Άρκετά
3 Πολύ

9. Νοιώθεις καμιά φορά απαισιόδοξος/η για όλα;
- 0 Ποτέ
1 Μερικές φορές
2 Συχνά
3 Σχεδόν πάντα
Πόσο αυτό σε ενοχλεί;
0 Καθόλου
1 Λίγο
2 Άρκετά
3 Πολύ
10. Νοιώθεις καμιά φορά σαν να γίνεται συνομωσία από άλλους έναντίον σου;
- 0 Ποτέ
1 Μερικές φορές
2 Συχνά
3 Σχεδόν πάντα
Πόσο αυτό σε ενοχλεί;
0 Καθόλου
1 Λίγο
2 Άρκετά
3 Πολύ
- 11. Νοιώθεις καμιά φορά σαν να είσαι προορισμένος/η να γίνεις πολύ σπουδαίος/α;
- 0 Ποτέ
1 Μερικές φορές
2 Συχνά
3 Σχεδόν πάντα
Πόσο αυτό σε ενοχλεί;
0 Καθόλου
1 Λίγο
2 Άρκετά
3 Πολύ
12. Νοιώθεις καμιά φορά σαν να μίν έχεις κανένα μέλλον;
- 0 Ποτέ
1 Μερικές φορές
2 Συχνά
3 Σχεδόν πάντα
Πόσο αυτό σε ενοχλεί;
0 Καθόλου
1 Λίγο
2 Άρκετά
3 Πολύ
- 13. Νοιώθεις καμιά φορά σαν να είσαι ένα άτομο με ασυνήθιστες ικανότητες, πού ξεχωρίζει απ' τούς άλλους;
- 0 Ποτέ
1 Μερικές φορές
2 Συχνά
3 Σχεδόν πάντα
Πόσο αυτό σε ενοχλεί;
0 Καθόλου
1 Λίγο
2 Άρκετά
3 Πολύ
14. Νοιώθεις καμιά φορά σαν να μίν θέλεις πιά να ζεις;
- 0 Ποτέ
1 Μερικές φορές
2 Συχνά
3 Σχεδόν πάντα
Πόσο αυτό σε ενοχλεί;
0 Καθόλου
1 Λίγο
2 Άρκετά
3 Πολύ
- 15. Νοιώθεις καμιά φορά σαν οί άλλοι γύρω σου να επικοινωνούν με τηλεπάθεια;
- 0 Ποτέ
1 Μερικές φορές

2 Συχνά
 3 Σχεδόν πάντα
 Πόσο αυτό σε ένοχλεϊ;
 0 Καθόλου
 1 Λίγο
 2 Άρκετά
 3 Πολύ

2 Συχνά
 3 Σχεδόν πάντα
 Πόσο αυτό σε ένοχλεϊ;
 0 Καθόλου
 1 Λίγο
 2 Άρκετά
 3 Πολύ

16. Νοιώθεις καμιά φορά πώς δέν
 ενδιαφέρεσαι νά βρίσκεσαι μέ
 κόσμο;

0 Ποτέ
 1 Μερικές φορές
 2 Συχνά
 3 Σχεδόν πάντα
 Πόσο αυτό σε ένοχλεϊ;
 0 Καθόλου
 1 Λίγο
 2 Άρκετά
 3 Πολύ

→ 17. Νοιώθεις καμιά φορά πώς τά
 ηλεκτρονικά μέσα, όπως π.χ. οί
 ηλεκτρονικοί υπολογιστές, σάν
 νά μπορούν νά επηρεάσουν τή
 σκέψη σου;

0 Ποτέ
 1 Μερικές φορές
 2 Συχνά
 3 Σχεδόν πάντα
 Πόσο αυτό σε ένοχλεϊ;
 0 Καθόλου
 1 Λίγο
 2 Άρκετά
 3 Πολύ

18. Νοιώθεις καμιά φορά σάν νά
 μίν έχεις διάθεση ή κέφι νά
 κάνεις πράγματα;

0 Ποτέ
 1 Μερικές φορές

19. Κλαϊς ποτέ χωρίς λόγο;

0 Ποτέ
 1 Μερικές φορές
 2 Συχνά
 3 Σχεδόν πάντα
 Πόσο αυτό σε ένοχλεϊ;
 0 Καθόλου
 1 Λίγο
 2 Άρκετά
 3 Πολύ

→ 20. Πιστεύεις στα μάγια;

0 Ποτέ
 1 Μερικές φορές
 2 Συχνά
 3 Σχεδόν πάντα
 Πόσο αυτό σε ένοχλεϊ;
 0 Καθόλου
 1 Λίγο
 2 Άρκετά
 3 Πολύ

21. Νοιώθεις καμιά φορά πώς δέν
 έχεις αρκετή ενέργεια νά τά
 βγάλεις πέρα;

0 Ποτέ
 1 Μερικές φορές
 2 Συχνά
 3 Σχεδόν πάντα
 Πόσο αυτό σε ένοχλεϊ;
 0 Καθόλου
 1 Λίγο
 2 Άρκετά
 3 Πολύ

22. Νοιώθεις καμιά φορά πώς ό κόσμος σάν νά σε κοιτάει περίεργα, εξαιτίας τής εμφάνισης σου;

- 0 Ποτέ
 - 1 Μερικές φορές
 - 2 Συχνά
 - 3 Σχεδόν πάντα
- Πόσο αυτό σε ένοχλει;
- 0 Καθόλου
 - 1 Λίγο
 - 2 Άρκετά
 - 3 Πολύ

23. Νοιώθεις καμιά φορά πώς τό μυαλό σου είναι κενό, σάν νά άδειασε από σκέψεις;

- 0 Ποτέ
- 1 Μερικές φορές

- 2 Συχνά
 - 3 Σχεδόν πάντα
- Πόσο αυτό σε ένοχλει;
- 0 Καθόλου
 - 1 Λίγο
 - 2 Άρκετά
 - 3 Πολύ

→ 24. Νοιώθεις καμιά φορά σάν νά σου παίρνουν άλλοι τίς σκέψεις άπ' τό μυαλό σου;

- 0 Ποτέ
 - 1 Μερικές φορές
 - 2 Συχνά
 - 3 Σχεδόν πάντα
- Πόσο αυτό σε ένοχλει;
- 0 Καθόλου
 - 1 Λίγο
 - 2 Άρκετά
 - 3 Πολύ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

Διευρωπαϊκό Πρόγραμμα: «Βιολογικό, κλινικό και γενετικό χαρακτηριστικό που προέβγουν τη σωματική και ψυχική υγεία»
 Υπό την Αιγίδα της Ακαδημίας Αθηνών & του Πανεπιστημίου Αθηνών

Αγαπητέ νέο και νέε,

Ζητούμε τη συνεργασία σας για το Διευρωπαϊκό Πρόγραμμα «Βιολογικό, κλινικό και γενετικό χαρακτηριστικό που προέβγουν τη σωματική και ψυχική υγεία» στο οποίο συμμετέχουν επιστήμονες από την Αγγλία, τη Δανία και την Φινλανδία. Στόχος αυτού του προγράμματος είναι η ανακάλυψη των παραγοντικών ελλείπων των συνδέσμων με μεσοδίο και κυρίως στην ενήλικη ζωή. Όπως γνωρίζετε, η υγεία μας, σφραγίζεται στο γενόμοιο που κληρονομούμε από τους γονείς μας αλλά διαμορφώνεται σε μεγάλο βαθμό από τον τρόπο που ζούμε, τις συνήθειες και τη συμπεριφορά μας. Η έρευνα αυτή προσεγγίζει τον προβληματισμό αποσκοπεί στην υιοθέτηση τρόπων ζωής που προάγουν την υγεία.

Είστε γεννημένοι τον Απρίλιο του 1983, ανήκατε σε μια ομάδα παιδιών για τα οποία οι αυτές τις μέρες, όπως και στην Ελλάδα, έχουν συγκεκριμένο πληροφοριακό για την υγεία τους (ζωή) μέχρι και την ηλικία των επτά ετών. Τώρα που από την ηλικία πενήντα στην ενήλικη ζωή και αντιμετωπίζετε τη σύγχρονη γενεα και νοσηρεία, σας παρακαλούμε να συμπληρώσετε με ειλικρίνεια και σαφήνεια το ερωτηματολόγιο αυτό το ίδιο που θα συμπληρώσετε και οι φίλοι της Ευρώπης. Είναι γνωστό ότι αντιστοιχεί και εκπαιδευμένοι αν τους του Πανεπιστημίου Ελσίνκι. Ειδικότερα, καλύτερο να βρείτε μια ώρα στις Διοικητικές του Πάριζ και να μας δώσετε τις απαραίτητες πληροφορίες. Μετά τις εργασίες θα ζητηθεί από μέλη μας (και από εσάς να συνεργασθούν μαζί μας για μια αρχική έρευνα εργασίας, παροχών υπηρεσιών υπαρκτής πύραυλο) και πιθανό με τη συγκατάθεση σας θα γίνει μετρήσει των αντιδράσεων και του άσχετος στο χώρο.

Θεωρούμε ότι είναι τα καλύτερα παιδιά της χρονίας μας και η επιλογή για τη συμμετοχή σας σε αυτό το πρόγραμμα θα δοθεί αναλόγως μετρήματα για τη υγεία του σώματός, το ζω με υγεία όπως την οδηγεί.

Ευχαριστούμε για τη συνεργασία και καλή επιτυχία στις εξετάσεις και τους στήριξης σας.

Νικόλαος Μπακολλάς
 Γενικός Γραμματέας
 Ακαδημίας Αθηνών

Χριστίνα Μπακολλάς
 Αν Καθηγήτριας
 Πανεπιστημίου Αθηνών

ΕΡΩΤΗΜΑΤΟΛΟΓΙΟ ΕΦΗΒΩΝ

ΚΩΔΙΚΟΣ ΕΡΩΤΗΜΑΤΟΛΟΓΙΟΥ [] [] []

ΓΕΝΙΚΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΩΣΕΙΣ

Ημερομηνία συμπλήρωσης ερωτηματολογίου: / / 2001

Όνομα: Άνδρας Κορίτσι

Ημερομηνία γέννησης: / / 1983

Όνομα (παιδί) γέννησης:

ΟΜΙΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΥΣΕΩΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΗΜΑΤΟΛΟΓΙΟΥ

Αργά θα δοθούν πληροφορίες την εργασία και τις αντίστοιχες απαιτήσεις (ανάλογα με το πρόγραμμα) η πιο συχνά τις απαιτήσεις που αναφέρονται τα καλύτερα στην κατάσταση που είναι γρήγορα την απάντησή σου στο διεθνές διαγώνισμα (παραβλέψατε 2) Κρατάς από τις εργασίες παρουσιάζονται σαν έννοιες (παραβλέψατε 3). Συμπληρώνω τις απαραίτητες πληροφορίες για κάθε περίπτωση εισφορά.

Ομάδα για απαντήσεις όλες τις εργασίες - ερωτήσεις σχετικά με εργασίες απαντήσεις σου επί κληρονομιάς που (2) απάντηση ή τον αντίστοιχο αριθμό, επί συμπληρωσής (2) από αντίστοιχο διαγώνισμα.

Το μερικές εργασίες, διατηρώντας απαντήσεις αναφέρονται από την ενότητα "πύραυλο στην εργασία". Αυτό σημαίνει ότι μπορείς να παρεμβάλεις απαντήσεις στην εργασία αυτή, απαντώντας τις υπαρκτές απαντήσεις.

Το ερωτηματολόγιο πρέπει να είναι ΑΝΩΝΥΜΟ - μη γράφεις το όνομά σου σε αυτό. Παρακαλούμε απάντησε το ερωτηματολόγιο μόλις σου.

Παραβλέψατε 1	Παραβλέψατε 3
Πόσο συχνά ή αναμένεται σε μια μετανάστευση σε ένα νέο ασπασμός κατά τη διάρκεια της ζωής σου;	Είστε ποτέ ελεύθερος (ελευθέρως) βουλητή από αυτό σου; μετά από παραμονή σου σε χώρο με βουλητή βουλητή (αναμένεται) (ελευθέρως) μη ελεύθερο
☐ Μόνο φορές	Από ποτέ
☐ Στις 2 μετανάστευσε φορές	Όχι
	Παραμένω με μια λεπτή ελευθέρως (ελευθέρως) να είναι
	Από μια ώρα
	Ενεργός
	Αν απαντήσεις μη

Πόσες φορές την ημέρα θάβεις στις παρακάτω ασκήσεις:

Από ποτέ μη ποτέ

Παρακαλούμε γρήγορα να συμπληρώσετε

Κεφάλαιον

20

ΓΙΑΤΙ Ο ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ ΕΠΕΛΕΞΕ
ΤΟΝ ΑΡΙΘΜΟ «666»

«ὼδε ἡ σοφία ἐστίν· ὁ ἔχων νοῦν ψηφισάτω τὸν ἀριθμὸν τοῦ θηρίου· ἀριθμὸς γὰρ ἀνθρώπου ἐστί· καὶ ὁ ἀριθμὸς αὐτοῦ χξς´». (Ἀποκ. ιγ', 18)

Πάντα ἀναρωτιόμουν, γιατί τό Πνεῦμα τό Ἅγιον, διά τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου, ἔλεγε τό «ὼδε ἡ σοφία ἐστί». Γιά ποιό λόγο νά χρειάζεται νά ἔχει κανεῖς ιδιαίτερη σοφία, καί μάλιστα ὄχι ὅποια-δήποτε σοφία, ἀλλά «σοφία Θεοῦ», γιά νά μπορέσει νά λογαριάσει τά ψηφία τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου, τά ὅποια μάλιστα, σίγουρα, ὅπως μᾶς ὁμολογεῖ ὁ ἴδιος ὁ Ἰωάννης ἀμέσως παρακάτω, θά δίνουν ἄθροισμα χξς´, δηλαδή 666.

Δέν μπορέσα ὅμως ποτέ, ὅλα αὐτά τά χρόνια, νά μάθω ἢ νά καταλάβω.

Ὡσπου, ὅταν ξεκίνησα, μέ τήν χάρη τοῦ Τριαδικοῦ μας Θεοῦ, νά γράφω αὐτό τό βιβλίο καί ψάχνοντας νά δῶ, τί ἐννοοῦσε ὁ Ἰωάννης, «ἀνακάλυψα» τήν ἔννοια καί τί σημασία αὐτοῦ τοῦ δυσώνυμου ἀριθμοῦ.

Ἄς πάρουμε ὅμως τά πράγματα μέ τήν σειρά.

Ἡ Ἑκτις ἡμέρα τῆς Δημιουργίας

Ὁ Θεός, ὅπως γνωρίζουμε, δημιούργησε τὸν ἄνθρωπο πὴν ἕκτη ἡμέρα, μετὰ ἀπ' ὅλα τὰ ἄλλα δημιουργήματα. Τὸν ἔπλασε δέ, σύμφωνα μὲ πὴν δική Του εἰκόνα, μὲ σκοπὸ, νὰ φθάσει σιγά-σιγά στὸ καθ' ὁμοίωσιν, νὰ γίνῃ δηλαδή ὅμοιος μὲ τὸν Θεό, κατὰ χάριν.

«Ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμετέραν καὶ καθ' ὁμοίωσιν... καὶ ἐγένετο ἔσπερα καὶ ἐγένετο πρωΐ, ἡμέρα ἕκτη».
(Γέν. α', 26-31)

Ὅλα τὰ δημιουργήματα τοῦ Θεοῦ, ἦταν «καλὰ λίαν» (Γέν. α', 31), καὶ φυσικά καὶ ὁ ἄνθρωπος, ὡς κορωνίδα τῆς κτίσεως.

Ὁ Ἀδάμ καὶ ἡ Εὗα, ὡς «εἰκόνες τοῦ Θεοῦ», ἦταν ἐν «δυνάμει» τέλειοι, ἄφθαρτοι, ἀθάνατοι καὶ αἰώνιοι. Εὐρίσκοντο ὁμως, ἀρχικά, μεταξὺ «φθορᾶς καὶ ἀφθαρσίας», σπὴν κυριολεξία.

«Ὁ Ἀδάμ ὑπῆρχε μέσος φθορᾶς καὶ ἀφθαρσίας».^[151] (Ἁναστασίου Σιναΐτου) καὶ

«Μέσον γὰρ ζωῆς καὶ θνητότητος ὦν τῷ σώματι, πρότερον ὦν ἐν παραδείσῳ τρυφῆς, καὶ βασιλικῷ θαλάμῳ ἀναστρεφόμενος, θνητόν ὕστερον καὶ παχύ τὸ σῶμα ἐκτήσατο, δυνάμενον ἀνισχεῖν πρὸς τοὺς πόνους».^[152]

(Ἁγίου Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ)

«Ὅτι ὁ Θεός ἔκτισε τὸν ἄνθρωπον ἐπ' ἀφθαρσία καὶ εἰκόνα τῆς ἰδίας ιδιότητος ἐποίησεν αὐτόν».

(Σοφ. Σολομ. β', 23)

Ἐάν, προῦσαν πὴν ἐντολή τοῦ Θεοῦ καὶ ἠγωνίζοντο πνευματικά, σιγά-σιγά θά ἔφθαναν στὸ στόχο τους, πού ἦταν ἡ ἀγιότης καὶ ἡ ἔνωσις τους μὲ τὸν Θεό· ἡ θεῖα μέθεξις, τὸ «καθ' ὁμοίωσιν» (Γένεσις α', 26).

Καί, φυσικά, θά ἐγίνοντο πλέον καὶ «ἐνεργεῖα» ἄφθαρτοι, αἰώνιοι, ἀθάνατοι καὶ τέλειοι, ὅπως ἀκριβῶς ὁ ἀναστηθεὶς Ἰησοῦς Χριστός, πού εἶναι ὁ νέος Ἀδάμ.

Ἐάν ὄχι, θά ἔχαναν τὸν Παράδεισο καὶ πὴν θέωση καὶ θά ἐγίνοντο φθαρτοὶ καὶ θνητοί· *«ἢ δ' ἂν ἡμέρα φάγητε ἀπ' αὐτοῦ θανάτῳ ἀποθανεῖσθε»* (Γεν. β', 17).

Δυστυχῶς, λοιπόν, ὁ φθόνος καί ἡ κακία τοῦ διαβόλου, ἀπό τή μία, καί ἡ περιέργεια καί ὁ ἐγώισμός τοῦ ἀνθρώπου, ἀπό τήν ἄλλη, ὁδήγησαν σπὴν παρακοή, σπὴν πώση καί στόν θάνατο τόν Ἰᾶδάμ καί τήν Εὐᾶ «*φθόνῳ δέ διαβόλου θάνατος εἰσῆλθεν εἰς τόν κόσμον*» (**Σοφ. Σολομ. β', 24**).

Τά ἀποτελέσματα τῆς παρακοῆς, τῆς πώσεως καί τῆς ἀμετανοσίας τοῦ Ἰᾶδάμ καί τῆς Εὐᾶς, εἶναι γνωστά.

Ἰμέσως μετά τήν παρακοή, λόγῳ τῆς ἁμαρτίας, «ἔφυγε», «ἀπεχώρησε» ἡ θεῖα χάρις, πού εὐρίσκετο ἐνωμένη μαζί τους καί πράγματι, «ἀπέθανον» ἀμέσως πνευματικά ἀλλά καί σωματικά μετά ἀπό χρόνια «*ἢ δ' ἂν ἡμέρα φάγητε ἀπ' αὐτοῦ θανάτῳ ἀποθανεῖσθε*» (**Γεν. β', 17**).

Τά ἀποτελέσματα τῆς πτώσεως

Ἐκτοτε, πλέον, ὁ ἄνθρωπος, ἐξεδιώχθη τοῦ Παραδείσου καί ζῆ σ' αὐτήν ἐδῶ τῆ γῆ, μέ ὅλες τίς συνέπειες καί τά ἀποτελέσματα αὐτῆς τῆς πώσεως καί παρακοῆς του, πού ὄντως, ἦταν ὀλέθρια καί ἀνεπανόρθωτα ἀφοῦ ἡ φθορά, ὁ θάνατος, τό κακό καί ἡ ἁμαρτία εἰσῆλθαν πλέον σπὴν ζωή του, ἀνεπιστρεπτί.

Ἰελπίδα σωτηρίας, βοθηίας καί ἀλλαγῆς τῆς καταστάσεως αὐτῆς, δέν ὑπῆρχε καμμία, ἀπό τούς ἀνθρώπους.

Ἦ μόνη ἐλπίδα, ἡ μόνη λύση ἦταν ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος, βλέποντας τό πλάσμα Του, τό δημιούργημά Του, τήν «εἰκόνα» Του, «ἡμαυρωμένην» καί «στιγματισμένην» καί σ' αὐτήν τήν ἀθλία κατάσταση, καί κυριολεκτικά ὑπό τήν ἐξουσία τοῦ διαβόλου, τό εὐσπλαχνίσθει καί θέλησε νά τό βοηθήσει καί νά τό σώσει.

«Θικῶν εἰμι τῆς ἀρρήτου δόξης σου, εἰ καί στίγματα φέρων πταισμάτων· οἰκτεῖρισον τό σόν πλάσμα Δέσποτα καί καθάρισον σῆ εὐσπλαγχνία· καί τήν ποθεινὴν πατρίδα παράσχου μοι Παραδείσου πάλιν ποιῶν πολίτην με».

(Νεκρώσιμον Εὐλογητάριον)

Ἦτσι, ὅταν ἔφθασε ἡ ὥρα καί τό πλήρωμα τοῦ χρόνου, ὁ Θεός, μᾶς ἔστειλε τόν Υἱόν Του τόν Μονογενῆ, ὁ ὁποῖος γεννήθηκε μέσα στό νόμο ἀπό μία γυναῖκα, τήν Παρθένον Μαρριάμ καί ἐκ Πνεύματος ἸΑγίου, γιά νά

μπορέσει να εξαγοράσει, μέ την θυσία Του, την σωτηρία μας καθώς και όλους εκείνους, πού βρισκόταν μέσα και κάτω από τον νόμο·

«Ότε δέ ἦλθε τό πλήρωμα τοῦ χρόνου, ἐξαπέστειλεν ὁ Θεός τόν υἱόν αὐτοῦ, γενόμενον ἐκ γυναικός, γενόμενον ὑπό νόμον, ἵνα τούς ὑπό νόμον ἐξαγοράσῃ, ἵνα τήν υἰοθεσίαν ἀπολάβωμεν». (**Γαλ. δ' 4-5**)

Ὁ Υἱός και Λόγος τοῦ Θεοῦ, τό δεύτερο Πρόσωπο τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἔγινε ἄνθρωπος· «ὁ Λόγος σάρξ ἐγένετο και ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν» (**Ἰω. α', 14**), κατά πάντα ὅμοιος μέ ἡμᾶς, ἐκτός ἁμαρτίας· «ὅς ἁμαρτίαν οὐκ ἐποίησεν οὐδέ εὐρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ» (**Α' Πέτρου β', 22**).

Ἦρθε ὡς νέος Ἀδάμ, παίρνοντας τήν θέση τοῦ παλαιοῦ Ἀδάμ, προκειμένου να ἀγωνιστεῖ ἀπό τήν ἀρχή, γιά να μπορέσει να κατορθώσει τό «καθ' ὁμοίωσιν» γιά τόν ἑαυτόν του, ἀλλά και γιά ὄλο τό ἀνθρώπινον γένος, ἀφοῦ, μία εἶναι και κοινή ἡ ἀνθρώπινη φύση, γιά ὄλους τούς ἀνθρώπους.

Και ὅπως ἐξ' ἑνός ἀνθρώπου, τοῦ παλαιοῦ Ἀδάμ, εἰσῆλθε ἡ φθορά, ὁ θάνατος και ἡ ἁμαρτία σπίν ζωή τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἔτσι πάλι ἐξ' ἑνός ἄλλου ἀνθρώπου, τοῦ νέου Ἀδάμ, τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰσῆλθε ἡ ἀθανασία και ἡ σωτηρία στό ἀνθρώπινο γένος.

«Διά τοῦτο ὡσπερ δι' ἑνός ἀνθρώπου ἡ ἁμαρτία εἰς τόν κόσμον εἰσῆλθε και διά τῆς ἁμαρτίας ὁ θάνατος, και οὕτως εἰς πάντας ἀνθρώπους ὁ θάνατος διῆλθεν, ἐφ' ᾧ πάντες ἥμαρτον... οὕτω και διά τῆς ὑπακοῆς τοῦ ἑνός δίκαιοι κατασταθήσονται οἱ πολλοί». (**Ρωμ. ε', 12, 19**)

Ἀπ' ὄλα τά ἀνωτέρω, βλέπουμε, τά ἐξῆς σημαντικά πράγματα:

- α) ὅτι ὁ ἄνθρωπος δημιουργήθηκε τήν ἕκτη ἡμέρα (**Γένεσις α', 31**).
- β) ὅτι δημιουργήθηκε «κατ' εἰκόνα» Θεοῦ και μέ σκοπό να φθάσει στό «καθ' ὁμοίωσιν» (**Γένεσις α', 26**).
- γ) ὁ διάβολος φθόνησε τόν ἄνθρωπο και κατάφερε να τόν ὀδηγήσει ἀντί σπίν θέωση, πού ἦταν ὁ σκοπός του, σπίν ἁμαρτία, στόν θάνατο και σπίν ὑποδούλωσή του (**Σοφ. Σολομ. β', 23-24**) και,
- δ) ὁ Θεός ἐπεμβαίνει και μέ τήν λυτρωτική θυσία τοῦ Υἱοῦ Του κατορ-

θώνει και ξαναδίνει πάλι, για άλλη μία, τελευταία φορά, στον άνθρωπο, την δυνατότητα, εάν θελήσει και πιστεύσει σ' Αυτόν και σπίν αληθινή ζωή, να φθάσει στο σκοπό για τον οποίο τον δημιούργησε. Στή θέωση (*Ίωάν. α', 12*).

Περί τῆς ἑκτης ἡμέρας

Ποιά είναι λοιπόν η ημέρα, που δημιούργησε ο Θεός τον άνθρωπο; Ἡ ἕκτη ἡμέρα.

Αὐτή είναι η ημέρα, που δημιουργήθηκε ο Ἄδამ και η Εὐά. Αὐτή είναι η ημέρα, που δημιουργήθηκε ο άνθρωπος. Αὐτή είναι η ημέρα, που δημιουργείται ο κάθε άνθρωπος. Μέσα σ' αὐτήν την ημέρα, την ἕκτη (6^η), ζοῦμε ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ὅλων τῶν ἐποχῶν ἀπό Ἄδამ ἕως συντελείας τοῦ κόσμου. Ἡ ἕκτη, δηλαδή, ἡμέρα τῆς δημιουργίας, δέν ἔχει ἀκόμη τελειώσει, ἀλλά συνεχίζεται, μέχρι ὅσο θά ὑπάρχουν ἄνθρωποι.

Τό μέτρο μᾶς τό δίνει ὁ Μέγας Βασίλειος, ὁ ὁποῖος, ἐρμηνεύοντας σπίν «Ἐξαήμερο» τό χωρίο: «καί ἐγένετο ἑσπέρας καί ἐγένετο πρωΐ ἡμέρα μία» (*Γεν. α', 5*), μᾶς ἀναφέρει ὅτι, εἴτε «μία» ἡμέρα ὀνομάσουμε πίν πρώτῃν ἐκείνην ἡμέραν τῆς Δημιουργίας, ἀλλά καί τίς ἐπόμενες, εἴτε ἕναν αἰῶνα, εἶναι ἀκριβῶς τό ἴδιο πρᾶγμα:

«Ὡστε καὶν ἡμέραν εἵπης καὶν αἰῶνα πίν αὐτήν ἐρεῖς ἔννοιαν»^[153]
(*Μ. Βασιλείου*).

Ἡ δημιουργία τοῦ κόσμου κατά τήν Ἁγία Γραφή καί τήν Ἐπιστήμη

Ἔρχονται σήμερα ὀρισμένοι καί λένε μέ στόμφο καί ἔπαρση, ὅτι η δημιουργία τοῦ κόσμου κράτησε ἑκατομμύρια καί δισεκατομμύρια χρόνια, εἰρωνευόμενοι τά 7500 χρόνια, πού ἀναφέρει η Ἁγία Γραφή καί ὑπερηφανεύονται πώς οἱ δικές τους μελέτες καί ἔρευνες, εἶναι πιά ἔγκυρες καί ἀξιόπιστες.

Οἱ καύμενοι! Ἐφτασαν στόν 20^ο αἰῶνα, ἄντε τόν 19^ο αἰῶνα εάν θέλετε, για να «ἀνακαλύψουν», ὅτι η δημιουργία τοῦ κόσμου δέν ἔγινε σέ «ἕξι

ήμέρες» πού λέει η Γραφή, κυριολεκτικά, ούτε σέ 7500 χρόνια πού έχει ζωή ο άνθρωπος, αλλά σέ έκατομμύρια ή δισεκατομμύρια χρόνια!

Όλοι όσοι υποστηρίζουν διάφορες σχετικές θεωρίες, ως πεπερασμένοι άνθρωποι πού είναι, μπορούν άλλοτε νά υποστηρίζουν κάτι καί άλλοτε νά τό αναιρούν' άλλα νά υποστηρίζουν τήν μία φορά καί άλλα τήν άλλη, λόγω έσφαλμένων δεδομένων καί συμπερασμάτων. Είναι έξάλλου πολύ συνηθισμένο, πολλές απόψεις επιστημόνων καί έρευνητών νά έρχονται σέ σύγκρουση καί φανερή αντίθεση.

Ό Θεός όμως καί ο λόγος Του δέν αλλάζει' είναι αιώνιος, διαχρονικός, αληθινός καί μένει εις τόν αιώνα

«Η δέ αλήθεια του Κυρίου μένει εις τόν αιώνα» (Ψαλμ. ρις', 2).

Οί «έξι ημέρες», πού αναφέρει η Αγία Γραφή, δέν είναι έξι εικοσιτετράωρα, αλλά, έξι μεγάλα, απεριόριστα χρονικά διαστήματα.

Απόδειξη;

Ό λόγος τής ίδιας τής Γραφής: *«Χίλια έτη εν οφθαλμοίς σου ως ή ημέρα ή έχθές, ήτις διήλθε καί φυλακή εν νυκτί» (Ψαλμ. πθ', 4).*

Θά μπορούσε γιά τόν Θεό νά είναι 10.000 έτη, μία ημέρα. 100.000 έτη, μία ημέρα. 1.000.000 έτη, μία ημέρα κ.ο.κ.

«Ώστε καν ημέραν ειπης καν αιωνα τήν αυτήν ερεις εννοιαν» (Μ. Βασιλείου).

Ό Θεός, είναι πάνω καί πέρα από τόν χρόνο. Είναι ο δημιουργός του χρόνου' *«εν αρχή έποίησεν ο Θεός τόν ουρανόν καί τήν γήν» (Γένεσις α', 1).*

Αυτό τό «εν αρχή», είναι η αρχή του χρόνου, όπως εύστοχα παρατηρεί ο Μ. Βασίλειος: *«Έν αρχή έποίησε· τουτέστιν εν αρχή ταύτη τή κατά χρόνον».*^[154]

Η Έκκλησία καί οί άγιοί της, ανέκαθεν, ήξεραν καί κήρυτταν αυτήν τήν αλήθεια. Εάν τώρα κάποιοι μέσα από τήν εκκλησία, είτε έξω, δέν τήν γνώριζαν ή έσκεμμένα τήν κρατούσαν κρυφή, δέν φταίει ο Θεός, ούτε η Έκκλησία, αλλά όρισμένοι άνθρωποι, κληρικοί, μοναχοί ή λαϊκοί, πού δέν γνώριζαν τόν λόγο του Θεού.

Βλέπουμε λοιπόν, έστω καί μέ πολύ μεγάλη καθυστέρηση ότι σήμερα ή επιστήμη, συμφωνεί μέ τόν λόγο του Θεού καί τής Έκκλησίας Του, ότι οί

ήμέρες αυτές της δημιουργίας, είναι εκατομμύρια ή δισεκατομμύρια χρόνια.

Σ' αυτό όμως που ουσιαστικά υπάρχει διαφωνία, είναι στο γεγονός της δημιουργίας του ανθρώπου.

Άλλο η δημιουργία του κόσμου, και άλλο η δημιουργία του ανθρώπου, η οποια έγινε τελευταία, μετά από όλη την υπόλοιπη δημιουργία.

Και ο άνθρωπος, σύμφωνα πάντα με τους αγίους Πατέρες μας, τας Οικουμενικής Συνόδους, αλλά και κυρίως με την ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ που δεν έχει διαφευστεί ποτέ, ο άνθρωπος, έχει μόνον 7.514 χρόνια ζωής μέχρι και σήμερα, εν έτει 2006.

Η έκτη ημέρα, λοιπόν, είναι όλη η παρούσα ζωή των ανθρώπων.

Γι' αυτό και η εκκλησία μας, διδάσκει, ότι επειδή ο Άδάμ έξεπεσε κατά την έκτη ημέρα και ώρα από τον Παράδεισο, ήλθε ο Ίησους, «ο νέος Άδάμ», και έσταυρώθη, κατά την έκτη ημέρα και ώρα, στον Σταυρό, προκειμένου η θεραπεία, να είναι όσο γίνεται πιο ακριβής.

«Ο εν έκτη ημέρα τε και ώρα, τῷ Σταυρῷ προσπλώσας, τὴν ἐν τῷ Παραδείσῳ τολμηθεῖσαν τῷ Ἀδὰμ ἀμαρτίαν, καὶ τῶν πταισμάτων ἡμῶν τό χειρόγραφον, διάρρηξον Χριστέ ὁ Θεός, καὶ σῶσον ἡμᾶς».^[155] **(ΣΤ' Ὁρα)**

Ποιά ημέρα έπεσε ο Άδάμ;

Τήν έκτη.

Μά αφού την έκτη πλάσθηκε, πώς και έξεπεσε την έκτη, εάν είχε μόνον είκοσιτέσσερις ώρες η ημέρα;

Δηλαδή μόλις πλάσθηκε, μετά από λίγες ώρες, τό μεσημέρι, την «έκτη ώρα», έξεπεσε; Άστεϊο πράγμα.

Δέν μετριέται όμως η έκτη ημέρα, όπως και οί υπόλοιπες βέβαια, σε 24 ώρες, ούτε σε 1.024 ώρες, ούτε σε χιλιάδες ώρες, αλλά, αποτελεί όλη την παρούσα ζωή του ανθρώπου. Από τον πρώτον άνθρωπο, τον Άδάμ, έως τον τελευταϊον που θά ζήσει επάνω στην γη.

Ἔξι. Ὁ τέλειος ἀριθμός

Ἔτσι λοιπόν, επειδή ο άνθρωπος δημιουργήθηκε και ζῆ σ' αὐτὴν πὴ ζωή, τὴν 6^η ἡμέρα, ὁ ἀριθμός ἕξι (6) εἶναι ὁ ἀριθμός τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐφοῦ εἶναι, ὅμως, ὁ ἀριθμὸς τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ὁ ἄνθρωπος πλάσθηκε «κατ' εἰκόνα» Θεοῦ, δηλαδή τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἄρα εἶναι καὶ ὁ ἀριθμὸς τοῦ Χριστοῦ.

Πράγματι, σύμφωνα μέ τούς Πατέρες, ὁ ἀριθμὸς ἕξι (6) εἶναι ὁ πῶτερος ἀριθμὸς πού ὑπάρχει, καὶ κρύβει πολλά μυστικά μέσα του, διότι, ἐάν τόν διαιρέσουμε, μέ ὅποιον ἀριθμὸ διαιρεῖται, καὶ στή συνέχεια, προσθέσουμε τά πηλῖκα πού θά βροῦμε, θά ἔχουμε σύνολο πάλι τόν ἀριθμὸ ἕξι, πρᾶγμα πού δέν συμβαίνει μέ κανέναν ἄλλον ἀριθμὸ.

Ἄλλοι οἱ ὑπόλοιποι ἀριθμοί, ἢ λιγότερο ἄθροισμα ἀπό τόν ἑαυτὸν τους βγάζουν, ἢ περισσότερο.

«Καὶ ἕξι μὲν ὡς πρῶτος καὶ τέλειος ἀριθμὸς παραλαμβάνεται. Ἐκ γάρ τῶν οἰκείων μερῶν οὗτος ἀπαρτίζεται. Τούτου γάρ τρία τό ἡμισυ, δύο τό τρίτον, καὶ τό ἕκτον ἓν, ἃ συναγόμενα, τέλειον αὐτὸν συμπεραίνουσιν. Ἐντεῦθεν τόν ἕξι ἀριθμόν, οἱ περὶ ταῦτα δεινοί, τέλειον κατωνόμασαν. Ἀλλά καὶ ἐν ἕξι ἡμέραις τῶν ὀρωμένων ἀπάντων τό σύστημα λόγω Θεός κατειργάσατο».^[156] (**Ἁγίου Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ**)

Ἄν, λοιπόν, διαιρέσουμε τόν ἀριθμὸ 6 μέ τόν ἑαυτὸν του, μᾶς δίνει πέν μονάδα.

- Ἐάν τόν διαιρέσουμε μέ τό τρία, μᾶς δίνει τό δύο.

Καί ἐάν τόν διαιρέσουμε μέ τό δύο, μᾶς δίνει τό τρία.

Ἐάν, τώρα, προσθέσουμε ὅλα τά πηλῖκα, ἀπό τίς διαιρέσεις πού κάναμε, ἔχουμε πάλι τόν ἀριθμὸ ἕξι.

Δηλαδή:

$$6:6=1$$

$$6:3=2$$

$$6:2=3$$

$$1+2+3=6$$

Βλέπουμε ἀκόμη, ὅτι, τά πηλῖκα πού βγάζουν οἱ ἄνω διαιρέσεις, εἶναι οἱ ἀριθμοί 1,2,3, πού συμβολίζουν τά τρία πρόσωπα τῆς Ἁγίας Τριάδος.

- Ἄς πάρουμε ἓναν ἄλλον ἀριθμὸ, π.χ. τόν 8.

Καί ἄς τόν διαιρέσουμε μέ τούς ἀριθμούς πού διαιρεῖται.

$$8:8=1$$

$$8:4=2$$

$$8:2=4$$

$$1+2+4=7$$

Έχουμε 1 ψηφίο λιγότερο από τον έαυτό του.

- Άς πάρουμε έναν άλλον αριθμό, π.χ. τον 10.
Καί ἄς τόν διαιρέσουμε μέ τούς ἀριθμούς πού διαιρεῖται.

$$10:10=1$$

$$10:5=2$$

$$10:2=5$$

$$1+2+5=8$$
 Έχουμε 2 ψηφία λιγότερα από τον έαυτό του.

- Άς πάρουμε έναν άλλον αριθμό, π.χ. τον 4.
Καί ἄς τόν διαιρέσουμε μέ τούς ἀριθμούς πού διαιρεῖται.

$$4:4=1$$

$$4:2=2$$

$$1+2=3$$
 Έχουμε πάλι 1 ψηφίο λιγότερο από τον έαυτό του.

- Άς πάρουμε έναν άλλον αριθμό, π.χ. τον 20.
Καί ἄς τόν διαιρέσουμε μέ τούς ἀριθμούς πού διαιρεῖται.

$$20:20=1$$

$$20:10=2$$

$$20:5=4$$

$$20:4=5$$

$$20:2=10$$

$$1+2+4+5+10=22$$
 Έδῶ ἔχουμε 2 ψηφία περισσότερα από τον έαυτό του.

Όσες δοκιμές λοιπόν κι ἄν κάνει κανείς, θά καταλήξει στό συμπέρασμα, ὅτι μόνον ὁ ἀριθμός ἕξι εἶναι τέλειος ἀπό μόνος του καί ἐάν διαιρεθεῖ καί προσθέσουμε τά πηλῖκα του, πάλι μᾶς ξαναδίνει τόν ἴδιο ἀριθμό τόν έαυτό του.

«Καί ἕξ μὲν ὡς πρῶτος καί τέλειος ἀριθμὸς παραλαμβάνεται. Ἐκ γάρ τῶν οἰκείων μερῶν οὗτος ἀπαρτίζεται. Τούτου γάρ τρία τό ἡμισυ, δύο τό τρίτον, καί τό ἕκτον ἓν, ἅ συναγόμενα, τέλειον αὐτόν συμπεραίνουσιν. Ἐντεῦθεν τόν ἕξ ἀριθμόν, οἱ περὶ ταῦτα δεινοί, τέλειον κατωνόμασαν. Ἀλλά καί ἐν ἕξ ἡμέραις τῶν ὀρωμένων ἀπάντων τό σύστημα λόγῳ Θεός κατειργάσατο. Τελείους δέ εἶναι τούς τίν θείαν δόξαν εἰκός κατοπτεύσαντας, τίν πάντων ἐπέκεινα, τίν μόνην ὑπερτελεῖ καί προτέλειον. Γίνεσθε γάρ, φησί, τέλειοι, ὡς ὁ Πατήρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος τέλειός ἐστιν. Ὀκτώ δέ· καί γάρ αἰῶνος φέρει τύπον τοῦ μέλλοντος. Ἑπτὰ γάρ αἰῶσιν ὁ παρῶν συμπεραίνεται βίος. Ὀγδόη δέ, ἡ μέλλουσα βιοτή ἀνγόρευται, ὡς ὁ μέγας ἐν θεολογίᾳ Γρηγόριος ἔφησε, τό Σολομῶντειον ῥητόν ἐξηγούμενος, δοῦναι μερίδα τοῖς ἑπτὰ, τῷ παρόντι βίῳ φάσκων, καί γε τοῖς ὀκτώ, τῷ μέλλοντι. Ἔδει δέ ἐν τῇ ὀγδόῃ τά τῆς ὀγδόης τοῖς τελείοις ἀποκαλύπτεσθαι. Ὡς γάρ ὁ θεῖος ὄντως καί θεηγόρος Διονύσιος ἔλεξεν, οὕτως ὁ Δεσπότης ὀφθήσεται τοῖς τελείοις θεράπουσιν αὐτοῦ, ὃν τρόπον ἐν τῷ ὄρει Θαβώρ τοῖς ἀποστόλοις τεθέαται. Ἔχεις τῶν ἡμερῶν τίν ἀρίθμησιν».^[157] (**Ἁγίου Ἰωάννου Δαμασκνοῦ**)

Πῶς προκύπτει ὁ ἀριθμὸς «666»

Ὁ Ἄντίχριστος, ὅπως γνωρίζουμε, εἶναι ἓνα κακέκτυπο ἀντίγραφο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ μας. Θά προσπαθήσει νά τόν μιμηθεῖ κατά πάντα

«Κατά πάντα γάρ ἐξομοιοῦσθαι βούλεται ὁ πλάνος τῷ υἱῷ τοῦ Θεοῦ...»^[158] (**Ἁγίου Ἰππολύτου**).

Ἔτσι λοιπόν κοντά σέ ὅλα τά ἄλλα, κλέβει καί οἰκειοποιεῖται καί τόν ἀριθμό 6, γιά τούς ἐξῆς λόγους:

- α) Ἐπειδή ἀνήκει στόν Χριστό.
- β) Ἐπειδή εἶναι τέλειος ἀριθμὸς καί
- γ) Ἐπειδή εἶναι ὁ ἀριθμὸς τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ πτωτικοῦ ἀνθρώπου.

Εἶναι ἀξιοπρόσεκτο ἐπίσης τό γεγονός, ὅτι ἐπειδή ὁ ἀριθμὸς ἕξι (6) εἶναι πράγματι τέλειος, γι' αὐτό καί πολλές ἀπό τίς ἀρμόδιες κατασκευάστριες ἐταιρεῖες τοῦ γραμμικοῦ κώδικα, ἔχουν ὁμολογήσει δημόσια, ὅτι

δέν μπορούν να αλλάξουν τον κωδικό αριθμό 6 με άλλον αριθμό, γιατί αυτός, λόγω τελειότητας, τους εξυπηρετεί όσο κανένας άλλος. (Βλέπε βιβλίο «Σπή Δύση της Ἐλευθερίας» σελ. 82).

Θέλει λοιπόν ὁ Ἀντίχριστος νά κρατήσει, μαζί μέ τόν «πατέρα» του τόν σατανᾶ, σ' αὐτήν πίν πτώση τῆς φθορᾶς, τοῦ θανάτου καί τῆς ἁμαρτίας, τόν ἄνθρωπο αἰώνια, εἰ δυνατόν, παντοτινά.

Δέν θέλει νά τόν ἀφήσει νά περάσει ἕτοιμος πνευματικά, ἀπό πίν ἔκτῃ (πίν παροῦσα ζωή) σπίν ἐβδόμῃ (στόν θάνατον, σπίν κατάπαυση) καί ἀπό κεῖ σπίν ὀγδόν (σπίν Ἀνάσταση καί σπίν αἰώνιο ζωή). «*Δός μερίδα τῆς ἐπτά καί γε τοῖς ὀκτώ*» (**Ἐκκλησιαστής ια', 2**).

Ἄλλά, θέλει νά τόν κρατήσει, μόνιμα, σπίν ἔκτῃ. Σπίν πτωτική ἔκτῃ.

Σπίν πτωτική ἔκτῃ (6), σπίν παροῦσα ζωή.

Σπίν πτωτική ἔκτῃ (6), σπίν ἐβδόμῃ.

Καί σπίν πτωτική ἔκτῃ (6), σπίν ὀγδόν.

Τρεῖς φορές σπίν ἔκτῃ.

Νά τά τρία ἕξι.

«6» σπίν ἔκτῃ, «6» σπίν ἐβδόμῃ, «6» σπίν ὀγδόν.

Νά ὁ ἀριθμός 666. Τό ἑξακόσια ἑξήκοντα ἕξι. Τό χξς', 666.

Νά ὁ ἀριθμός (6) τρισδιάστατος, «666», σέ ὄλο του τό «μεγαλεῖο». Μέ ὄλη του πίν δύναμη τῆς κακίας, πονηρίας καί σέ ὄλη του πίν ἰσχύ, τρισκατάρατος.

Ἡ ὀγδόν ἡμέρα

Γί αὐτόν, ἀκριβῶς, τόν λόγο καί ὁ Ἰησοῦς Χριστός μας, ἔχει τόν ἀριθμό 888.

Ὁ ἀριθμός 8, ἀνήκει στόν Χριστό μας καί συμβολίζει πίν ὀγδοῦν ἡμέρα· πίν Κυριακή· πίν ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μας, ἀλλά καί πίν ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως τῆς δικῆς μας, πίν ἡμέρα πού βρίσκεται ἔξω ἀπό τόν ἐβδομαδιαῖο χρόνο, καί πού εἶναι, ἡ ἡμέρα-αἰῶνας τῆς αἰωνίου ζωῆς·

«Διότι ἄλλως εἶνε γνωστόν ὅτι ἡ ἡμέρα ἐκείνη εἶνε ἀνέσπερος καί ἀναπνικατάστατος ἀπό ἄλλην καί ἀτελείωτος· διά τοῦτο καί ὁ ψαλμωδός πίν

ὠνόμασεν “ὀγδόην” (Ψαλ. ς΄, 1 καὶ ια΄, 1), ἀφοῦ εὐρίσκεται ἔξω ἀπὸ τὸν ἑβδοματικὸν αὐτὸν χρόνον».^[159] (Μ. Βασιλείου)

Γιὰ τὴν ὀγδὴ δημιουργήθηκε ὁ ἄνθρωπος. Στὴν ὀγδὴ ἔχουμε κληθεῖ νὰ φτάσουμε, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι. Νὰ γίνουμε δηλαδή, κατὰ χάριν, υἱοὶ Θεοῦ. Αὐτός εἶναι ὁ σκοπός μας καὶ ὁ προορισμός μας, τὸν ὅποιο θέλησε νὰ ἀνακόψει ὁ διάβολος.

“Ὅλοι ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι, βρισκόμεθα στὴν παρούσα ζωὴ, στὴν 6^η, καὶ μάλιστα στὴν πτωτικὴ 6^η, μέσα στὴν φθορά, στὸν θάνατο καὶ τὴν ἁμαρτία.

Ἡ θεία Πρόνοια ὅμως, οἰκονόμησε νὰ προγευόμεθα τὴν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν αἰώνιο ζωὴ, χάρις στὴν «εἰσχώρηση» τοῦ ἴδιου τοῦ Θεοῦ μέσα στὴν δημιουργία, μέσα στοῦ χρόνου, μέ τὴν Σάρκωση τοῦ Υἱοῦ Του καὶ τὴν ἐν γένει θεία Οἰκονομία Του, παρέχοντάς μας ἔτσι τὴν δυνατότητα μέσω τῶν ἱερῶν μυστηρίων, ἀλλὰ κυρίως μέσα ἀπὸ τὴν θεία Κοινωνία τοῦ Τιμίου Σώματος καὶ τοῦ Ἁχράντου Αἵματος τοῦ Χριστοῦ μας, νὰ φθάσουμε στὴν Ἁγιότητα καὶ νὰ ἐνωθοῦμε μαζί Του, ἀπ’ αὐτὴν ἀκόμη τὴν παρούσα ζωὴ (ἀπὸ τὴν 6^η ἡμέρα δηλαδή).

Ἔτσι μᾶς ἔδωσε τὴν δυνατότητα, ἐνῶ βρισκόμεθα στὴν πτωτικὴ 6^η, νὰ φτάσουμε στὴν σωτήρια 8^η, πρὶν φύγουμε ἀπὸ αὐτὴν τὴ ζωὴ.

Φεύγοντας λοιπόν, ἀπὸ αὐτὴν τὴ ζωὴ καὶ περνώντας στὴν 7^η, τὸ Σάββατο, μπορούμε ἐὰν ἀκολουθήσουμε τὸν Νόμο τοῦ Θεοῦ, νὰ ἔχουμε καταφέρει νὰ εἴμαστε στὴν 8^η, στὴν ἁγιότητα, στὴν θέωση καὶ ἐκεῖ νὰ μᾶς βρεῖ, ἡ κοινὴ Ἀνάστασις καὶ ἡ κρίσις.

Νὰ ἔχουμε ἀνασπῆθαι οὐσιαστικά δηλαδή, ἔχοντας μέσα μας τὸν Θεό καὶ ὄχι τυπικά, φθάνοντας μὲν στὴν 8^η, στὴν Ἀνάστασις, ἀλλὰ ἔχοντας παραμένει στὴν πτωτικὴ 6^η καὶ ἔχοντας ἀκόμη μέσα στὴν καρδιά μας τὴν ἁμαρτία καὶ τὴν κυριαρχία τοῦ διαβόλου.

Ὁ Ἅγιος Μάξιμος διακρίνει μέ πολύ σοφίαν τὴν χαρακτηριστικὴ διαφορὰν τῆς 6^{ης}, 7^{ης} καὶ 8^{ης} ἡμέρας.

«Ἡ 6^η ἡμέρα σημαίνει τὸ “εἶναι”, τὴν δημιουργίαν τοῦ κόσμου, ἀλλὰ καὶ ἀχρείωσιν διὰ τῆς πτώσεως. Ἡ 7^η ἐν Χριστῷ, σημαίνει τὴν ἀνόρθωσιν καὶ ἀνάκλησιν στοῦ “εὖ εἶναι”, στὴν τελειότητα. Ἡ 8^η σημαίνει “τὸ ἀεὶ εὖ εἶναι”, τὴν ἐν Χριστῷ ἀμετάπτωτην, αἰωνίαν τελειότητα».^[160]

(Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ)

Νά λοιπόν τά τρία ὀκτάρια (888).

Ἰοκτώ σπὴν 6^η, Ἰοκτώ σπὴν 7^η καὶ Ἰοκτώ σπὴν 8^η.

Νά τά τρία ὀκτάρια στὸν ἀριθμὸ 888 τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ μας.

Ἡ 8^η, ὁ ἀριθμὸς 8 τρισδιάστατος σέ ὄλο του τό μεγαλεῖο καὶ στὸν ἀπόλυτο βαθμὸ τῆς ἀγιόπτιος καὶ καθαρόπτιος.

Νά γιατί ὁ Κύριός μας εἶχε καὶ ἔχει ὡς σύμβολό του τὸν ἀριθμὸ 888.

«Ὡδε ἡ σοφία ἐστίν· ὁ ἔχων νοῦν ψηφισάτω τὸν ἀριθμὸν τοῦ θηρίου· ἀριθμὸς γάρ ἀνθρώπου ἐστὶ· καὶ ὁ ἀριθμὸς αὐτοῦ χξς'». (Ἀποκ. ιγ', 18)

Νά γιατί μᾶς εἶπε ὁ Εὐαγγελιστής «Ὡδε ἡ σοφία ἐστὶ». Νά γιατί μᾶς εἶπε ὅτι εἶναι ἀριθμὸς ἀνθρώπου· «ἀριθμὸς γάρ ἀνθρώπου ἐστὶ». Ποιὸς ὁ λόγος νά μᾶς πεῖ ὅτι πρόκειται γιὰ ἀριθμὸ ἀνθρώπου, ἀφοῦ σίγουρα ὁ Ἄντίχριστος εἶναι ἄνθρωπος καὶ ἀναφέρεται ὡς τέτοιος σέ πολλὰ σημεῖα τῆς Γραφῆς, ἀλλὰ καὶ στό συγκεκριμένο κεφάλαιο τῆς Ἀποκαλύψεως, ἐάν δέν εἶχε κάποιον ἄλλο λόγο γιὰ νά μᾶς τό ἀναφέρει; Καὶ ὁ λόγος αὐτὸς εἶναι ὅτι, τό «ἀριθμὸς γάρ ἀνθρώπου ἐστὶ», δέν ἀναφέρεται στὸν ἀντίχριστο, ἀλλὰ στό Χριστό καὶ σπὴν εἰκόνα Του τὸν ἄνθρωπο, πού δημιουργήθηκε τὴν 6^η ἡμέρα.

Ἁ ἄριθμὸς (6) λοιπὸν εἶναι ὁ ἀριθμὸς τοῦ ἀνθρώπου καὶ κατ' ἐπέκταση τοῦ Χριστοῦ, πού ἔγινε ἄνθρωπος, γιὰ νά κάνει τὸν ἄνθρωπο θεὸ κατὰ χάρη.

Θέλει νά οἰκειοποιηθεῖ λοιπὸν τά τοῦ Χριστοῦ, ὡς πρωτότυπο τῆς εἰκόνας τοῦ ἀνθρώπου, ὡς Θεοῦ, ὡς σωπῆρα καὶ ὡς μόνου κυρίου τοῦ ἀνθρώπου.

Αὐτό θέλει νά πετύχει· νά γίνε αὐτὸς πρωτότυπο, θεὸς καὶ κύριος τοῦ ἀνθρώπου καὶ νά κρατήσει τὸν ἄνθρωπο τῆς 6^{ης} ἡμέρας σπὴν πτώση, στὸν θάνατο, σπὴν ἁμαρτία ὅπου ὁ ἴδιος τὸν ὀδήγησε ἀπὸ φθόνο καὶ κακία.

Αὐτὸς εἶναι ὁ σκοπὸς του, αὐτὸς εἶναι ὁ στόχος του, γι' αὐτὸ ἀγωνίζεται, ἀπὸ τὴν δημιουργία τοῦ ἀνθρώπου ἕως τό τέλος.

Σπὴν ἀρχή, πίστευε, ὅτι θά μπορούσε νά πείση τὸν ἄνθρωπο νά παρακούσει τὴν ἐντολή τοῦ Θεοῦ, γιὰ νά τὸν ἀπομακρύνει γιὰ πάντα ἀπὸ κοντά Του. Καὶ τά κατάφερε. Μετά, ὅταν εἶδε ὅτι ὁ Θεὸς ἔβαλε σέ ἐφαρμογή τό σχέδιο σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου, πίστεψε (τόσο ὑπερφίαλος καὶ σκοτισμένος εἶναι), ὅτι θά μπορούσε νά τό ἀνακόψει μέ τίς διαφορες μεθοδεῖες του

καί μέ «τό μυστήριον τῆς ἀνομίας του» (**Β' Θεο. β', 7**). Ἐπί 5500 χρόνια τά κατάφερνε πολύ καλά, ἀφοῦ κυριαρχοῦσε «ὡς κοσμοκράτορας τοῦ κόσμου τούτου» (**Ἐφ. ζ', 12**), ἀλλά, καί ὡς βασιλεὺς τοῦ ἄδῃ.

Σκεφεῖτε δέ πόσο ἀνόητος καί σκοτισμένος εἶναι, πού ἐνῶ ἤξερε ὅτι θά ἔλθῃ κάποιος γιά νά σώσει τόν ἄνθρωπο καί ἐνῶ ἤξερε ὅτι αὐτό θά σήμαινε τό τέλος του καί ἐνῶ προσπαθοῦσε νά «ἔχει πάντα τό νοῦ του», παρ' ὅλα αὐτά, ὅταν ἤλθε ὁ Χριστός δέν τόν ἀναγνώρισε. Τόν πέρασε γιά κάποιον μεγάλο Προφήτη ἢ διδάσκαλον ἢ κάποιον ἀπεσταλμένον τοῦ Θεοῦ. Ἔτσι δέν ἀντελήφθηκε ποιός πραγματικά ἦταν ὁ Χριστός κι ἔβαλε ὅλες του τίς δυνάμεις γιά νά τόν ὀδηγήσει στόν θάνατο, πρᾶγμα πού ὑπῆρξε καί ἡ αἰτία τῆς δικῆς του καταστροφῆς.

Μέ τόν θάνατο καί πίν Ἐνάσταση τοῦ Χριστοῦ, γκρεμίστηκε τό βασίλειο τό δικό του. Ἐλῆξε ἡ κυριαρχία του, «λάκκον ὤρυξε καί ἀνέσκαψεν αὐτόν καί ἐμπεσεῖτε εἰς βόθρον, ὃν εἰργάσατο· ἐπιστρέψει ὁ πόνος αὐτοῦ εἰς κεφαλὴν αὐτοῦ» (**Ψαλμ. z' , 16-17**).

Κατάλαβε ὅτι νικήθηκε, ὅτι ἔχασε τό παιχνίδι καί τό λάφυρό του τόν ἄνθρωπο, ἀλλά πάλι δέν τό ἔβαλε κάτω, δέν πτοήθηκε ὡς ὑπεραλαζόνας καί φθονερός πού εἶναι «οὐκ οἶδε φθόνος γνωρίζει τό ἑαυτοῦ συμφέρον» (**Μ. Βασίλειος**) καί συνέχισε νά ἀγωνίζεται γιά νά κάνει ὅσο τό δυνατόν μεγαλύτερο κακό μποροῦσε σπίν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, τόν ἄνθρωπο, ἀναμένοντας πάντα, κάτι νά γίνει, κάτι νά συμβεῖ, ἔστω καί πίν τελευταῖα στιγμή. Κάτι πού νά ἀλλάξει τά δεδομένα καί νά ξαναγίνει αὐτός ὁ «κυρίαρχος», ἂν ὄχι στόν οὐρανό, τουλάχιστον σπίν γῆ. Καί ἂν ὄχι παντοτινά, τουλάχιστον προσωρινά...

Κεφάλαιον

21

ΤΟ ΙΓ' ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ
ΤΗΣ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΩΣ

Μέ πὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ θά ξεκινήσουμε πὴν ἐρμηνεῖα καὶ σχολιασμό τῶν πῶ σημαντικῶν χωρίων τοῦ ΙΓ' Κεφαλαίου τῆς Ἀποκαλύψεως, τό ὁποῖο ἔχει σχέση μέ πὴν ἔλευση, πὴν ἐμφάνιση, πὴ δράση, πὴ ζωή καὶ τό ἔργο τοῦ Ἀντιχρίστου καὶ τοῦ Ψευδοπροφήτη του. Πρὶν ξεκινήσουμε παραθέτουμε αὐτοῦσιο ὄλο τό κεφάλαιο καθὼς καὶ πὴν ἀπόδοσή του στά νεοελληνικά.

ΚΕΙΜΕΝΟΝ

1. Καὶ ἐστάθην ἐπὶ τὴν ἄμμον τῆς θαλάσσης· καὶ εἶδον ἐκ τῆς θαλάσσης θηρίον ἀναβαῖνον, ἔχον κέρατα δέκα καὶ κεφαλὰς ἑπτὰ, καὶ ἐπὶ τῶν κεράτων αὐτοῦ δέκα διαδήματα, καὶ ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτοῦ ὀνόματα βλασφημίας.
- 2 καὶ τὸ θηρίον ὃ εἶδον ἦν ὅμοιον παρδάλει, καὶ οἱ πόδες αὐτοῦ ὡς ἄρκου, καὶ τὸ στόμα αὐτοῦ ὡς στόμα λέοντος. καὶ ἔδωκεν αὐτῷ ὁ δράκων τὴν δύναμιν αὐτοῦ καὶ τὸν θρόνον αὐτοῦ καὶ ἐξουσίαν μεγάλην·
- 3 καὶ μίαν ἐκ τῶν κεφαλῶν αὐτοῦ ὡς ἐσφαγμένην εἰς θάνατον. καὶ ἡ πληγὴ τοῦ θανάτου αὐτοῦ ἐθεραπεύθη, καὶ ἐθαύμασεν ὅλη ἡ γῆ ὀπίσω τοῦ θηρίου.

- 4 καὶ προσεκύνησαν τῷ δράκοντι τῷ δεδωκότι τὴν ἐξουσίαν τῷ θηρίῳ, καὶ προσεκύνησαν τῷ θηρίῳ λέγοντες· τίς ὅμοιος τῷ θηρίῳ; τίς δύναται πολεμῆσαι μετ' αὐτοῦ;
- 5 καὶ ἐδόθη αὐτῷ στόμα λαλοῦν μεγάλα καὶ βλασφημίαν· καὶ ἐδόθη αὐτῷ ἐξουσία πόλεμον ποιῆσαι μῆνας τεσσαράκοντα δύο.
- 6 καὶ ἤνοιξε τὸ στόμα αὐτοῦ εἰς βλασφημίαν πρὸς τὸν Θεόν, βλασφημῆσαι τὸ ὄνομα αὐτοῦ καὶ τὴν σκηνὴν αὐτοῦ, τοὺς ἐν τῷ οὐρανῷ σκηνοῦντας.
- 7 καὶ ἐδόθη αὐτῷ πόλεμον ποιῆσαι μετὰ τῶν ἁγίων καὶ νικῆσαι αὐτούς, καὶ ἐδόθη αὐτῷ ἐξουσία ἐπὶ πᾶσαν φυλὴν καὶ λαὸν καὶ γλῶσσαν καὶ ἔθνος.
- 8 καὶ προσκυνήσουσιν αὐτὸν πάντες οἱ κατοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς, ὧν οὐ γέγραπται τὸ ὄνομα ἐν τῷ βιβλίῳ τῆς ζωῆς τοῦ ἀρνίου τοῦ ἐσφαγμένου ἀπὸ καταβολῆς κόσμου.
- 9 Εἶ τις ἔχει οὖς, ἀκουσάτω.
- 10 εἴ τις εἰς αἰχμαλωσίαν ἀπάγει, εἰς αἰχμαλωσίαν ὑπάγει· εἴ τις ἐν μαχαίρᾳ ἀποκτεννεί, δεῖ αὐτὸν ἐν μαχαίρᾳ ἀποκτανθῆναι. ὧδέ ἐστιν ἡ ὑπομονὴ καὶ ἡ πίστις τῶν ἁγίων.
- 11 Καὶ εἶδον ἄλλο θηρίον ἀναβαῖνον ἐκ τῆς γῆς, καὶ εἶχε κέρατα δύο ὅμοια ἀρνίῳ, καὶ ἐλάλει ὡς δράκων.
- 12 καὶ τὴν ἐξουσίαν τοῦ πρώτου θηρίου πᾶσαν ποιεῖ ἐνώπιον αὐτοῦ. καὶ ποιεῖ τὴν γῆν καὶ τοὺς ἐν αὐτῇ κατοικοῦντας ἵνα προσκυνήσωσι τὸ θηρίον τὸ πρῶτον, οὗ ἐθεραπεύθη ἡ πληγὴ τοῦ θανάτου αὐτοῦ.
- 13 καὶ ποιεῖ σημεῖα μεγάλα, καὶ πῦρ ἵνα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβαίῃ εἰς τὴν γῆν ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων.
- 14 καὶ πλανᾷ τοὺς κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς διὰ τὰ σημεῖα ἃ ἐδόθη αὐτῷ ποιῆσαι ἐνώπιον τοῦ θηρίου, λέγων τοῖς κατοικοῦσιν ἐπὶ τῆς γῆς ποιῆσαι εἰκόνα τῷ θηρίῳ, ὃς εἶχε τὴν πληγὴν τῆς μαχαίρας καὶ ἔζησε.
- 15 καὶ ἐδόθη αὐτῷ πνεῦμα δοῦναι τῇ εἰκόνι τοῦ θηρίου, ἵνα καὶ λαλήσῃ ἢ εἰκὼν τοῦ θηρίου καὶ ποιήσῃ, ὅσοι ἐὰν μὴ προσκυνήσωσι τῇ εἰκόνι τοῦ θηρίου, ἵνα ἀποκτανθῶσι.
- 16 καὶ ποιεῖ πάντας, τοὺς μικροὺς καὶ τοὺς μεγάλους, καὶ τοὺς πλουσίους καὶ τοὺς πτωχοὺς, καὶ τοὺς ἐλευθέρους καὶ τοὺς δούλους, ἵνα

δώσουσιν αὐτοῖς χάραγμα ἐπὶ τῆς χειρὸς αὐτῶν τῆς δεξιᾶς ἢ ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν,

17 καὶ ἵνα μή τις δύνηται ἀγοράσαι ἢ πωλῆσαι εἰ μὴ ὁ ἔχων τὸ χάραγμα, τὸ ὄνομα τοῦ θηρίου ἢ τὸν ἀριθμὸν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ.

18 Ὡδε ἡ σοφία ἐστίν· ὁ ἔχων νοῦν ψηφισάτω τὸν ἀριθμὸν τοῦ θηρίου· ἀριθμὸς γὰρ ἀνθρώπου ἐστὶ· καὶ ὁ ἀριθμὸς αὐτοῦ χξς'.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

1. Καὶ ἐστάθηκα εἰς τὴν ἄμμουδιά τῆ θαλάσσης καὶ εἶδα νά ἀνεβαίνη ἀπὸ τὴν θάλασσα θηρίον, τὸ ὁποῖον εἶχε δέκα κέρατα καὶ ἑπτὰ κεφαλὰς καὶ ἐπάνω εἰς τὰ κέρατα δέκα διαδήματα, (σύμβολα τῆς κυριαρχίας του ἐπάνω εἰς τὰς βασιλείας τοῦ κόσμου) καὶ εἰς τὰς κεφαλὰς αὐτοῦ ἦσαν γραμμένα ὀνόματα βλασφημίας.
- 2 καὶ τὸ θηρίον, τὸ ὁποῖον εἶδα ἦτο ὅμοιον μέ πάνθηρα καὶ τὰ πόδια του σάν τῆς ἀρκούδας καὶ τὸ στόμα του σάν στόμα λέοντος. (Διὰ τῶν θηρίων αὐτῶν, πού ἐκφράζουν τὴν αἰμοβορίαν, τὴν λαιμαργίαν, τὴν θηριωδίαν καὶ ἀλαζονείαν συμβολίζεται ἡ ἀπανθρωπία, ἡ ἀπληστία καὶ ἡ ἀλαζονεία τῶν διεφθαρμένων κοσμικῶν αὐτοκρατοριῶν καὶ εἰδικότερα τῆς Ρώμης). Καὶ ὁ δράκων ἔδωκε εἰς αὐτὸ τὸ θηρίον, πού συμβόλιζε τὸν θηριώδη ἀντίχριστον, τὴν δύναμίν του καὶ τὸν θρόνον του καὶ τὴν μεγάλην ἐξουσίαν του (ἐφ' ὅσον ἄλλωστε θά τὸ ἐχρησιμοποιοῦσε ὡς ὄργανόν του ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας).
- 3 Καὶ εἶδα μίαν ἀπὸ τὰς κεφαλὰς του σάν σφαγμένην κατὰ ἕναν τρόπον θανατηφόρον. Ἀλλ' ἡ θανάσιμος αὐτοῦ πληγὴ ἐθεραπεύθη (προφανῶς ἀπὸ τὸν σατανᾶν) καὶ ἐθαύμασεν ὅλη ἡ οἰκουμένη καὶ ἠκολούθησεν ὀπίσω ἀπὸ τὸ θηρίον.
- 4 Καὶ ἐπροσκύνησαν τὸν δράκοντα, τὸν σατανᾶν, ὁ ὁποῖος ἔδωκε αὐτὴν τὴν ἐξουσίαν εἰς τὸ θηρίον, εἰς τὸν ἀντίχριστον. Καὶ ἐπροσκύνησαν ἀκόμη τὸ θηρίον, λέγοντες· «ποιός εἶναι ὅμοιος μέ τὸ θηρίον καὶ ποιός ἠμπορεῖ νά πολεμήσῃ ἐναντίον του;»
- 5 Καὶ ἐδόθη εἰς αὐτὸ ἀπὸ τὸν σατανᾶν βέβηλον στόμα, τὸ ὁποῖον λαλεῖ ἀλαζονικὰς καυχσιολογίας καὶ βλασφημίας ἐναντίον τοῦ

- Θεοῦ. Καί ἐδόθη εἰς αὐτό (κατά παραχώρησιν Θεοῦ) ἡ ἄδεια καί ἡ ἐξουσία νά κάμη πόλεμον ἐπί τρία ἔτη καί μισό.
- 6 Καί ἤνοιξε τό στόμα του εἰς βλασφημίας ἐναντίον τοῦ Θεοῦ, διά νά βλασφημήσῃ τό ἅγιον ὄνομα τοῦ Θεοῦ καί πῖν οὐράνιον κατοικίαν του καί ὄλους τούς ἀγγέλους καί τούς ἁγίους, πού κατοικοῦν μαζῆ του εἰς τόν οὐρανόν (μέ πῖν μοχθηράν διάθεσιν νά ἐξαλείψῃ τό ὄνομα τοῦ Θεοῦ ἀπό πῖν γῆν καί νά θεοποιήσῃ τόν φαῦλον ἑαυτόν του).
- 7 Καί ἐδόθη εἰς τό θηρίον αὐτό, κατά παραχώρησιν Θεοῦ, ἡ ἄδεια νά κάμη πόλεμον ἐναντίον τῶν Χριστιανῶν καί νά τούς νικήσῃ· καί τοῦ ἐδόθη ἀκόμη ἡ ἐξουσία νά κυριαρχήσῃ εἰς κάθε φυλήν καί λαόν καί γλῶσσαν καί ἔθνος.
- 8 Καί θά προσκυνήσουν αὐτόν, πού ἀλαζονικῶς θά παριστάνῃ τόν ἑαυτόν του Θεόν, ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς γῆς, ἐκεῖνοι, δηλαδή, τῶν ὁποίων τό ὄνομα ἀπό καταβολῆς κόσμου δέν ἔχει γραφῆ εἰς τό βιβλίον τῆς ζωῆς τοῦ σφαγμένου Ἰησοῦ.
- 9 Ὅποιος ἔχει ἀνοικτά τά αὐτιά τῆς ψυχῆς του, ἄς ἀκούσῃ.
- 10 Ὅποιος σύρει ἄλλους εἰς αἰχμαλωσίαν, βαδίζει καί ὁ ἴδιος εἰς αἰχμαλωσίαν. Ὅποιος φονεύσει μέ μαχαίρι, πρέπει καί αὐτός σύμφωνα μέ πῖν διακαιοσύνην τοῦ Θεοῦ, μέ μαχαίρι νά φονευθῆ. (Τά ἐγκλήματα δηλαδή καί τά ἀδικήματα θά πληρωθοῦν καί θά τιμωρηθοῦν μέ τό ἴδιο μέτρον). Ἐδῶ φαίνεται ἡ ὑπομονή καί ἡ πίστις τῶν Χριστιανῶν.
- 11 Καί εἶδα ἄλλο θηρίον νά ἀνεβαίνει ἀπό πῖν γῆν· καί εἶχε δύο κέρατα, πού ἔμοιαζαν σάν κέρατα ἀρνίου· ὠμιλοῦσε ὅμως σάν δράκων. (Συμβολίζει τούς ψευδοπροφήτας, οἱ ὅποιοι σάν ἄθῶα πρόβατα ὁμιλοῦν μέ γλυκύτητα, ἀλλ' ἔχουν πῖν καρδίαν καί τά φρονήματα τοῦ διαβόλου).
- 12 Ὑποτάσσεται δέ καί ἐκτελεῖ ὅλην πῖν ἐξουσίαν τοῦ πρώτου θηρίου, πειθαρχικόν σάν ἐκτελεστικόν ὄργανον ἐμπρός εἰς αὐτό. Παρασύρει δέ καί κάμνει πῖν γῆν καί ἐκείνους πού κατοικοῦν εἰς αὐτήν νά προσκυνοῦν τό πρῶτον θηρίον, τοῦ ὁποίου ἡ θανάσιμος πληγή ἔχει θεραπευθῆ.

- 13 Καί κάμνει, τό προβατόσχημον αὐτό θηρίον (μέ τήν δύναμιν τοῦ διαβόλου) μεγάλα καί τερατώδη σημεῖα, ὥστε καί ἀπό τόν οὐρανόν νά κατεβαίνη εἰς τήν γῆν ἐμπρός εἰς τά μάτια τῶν ἀνθρώπων φωτιά (κατά μίμησιν τοῦ προφήτου Ἡλιοῦ).
- 14 Καί παρασύρει εἰς τήν πλάνην τοὺς κατοίκους τῆς γῆς μέ τά ψεύτικα αὐτά θαύματα, διά τά ὅποια τοῦ ἐδόθη ἄδεια ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ νά τά κάμη, λέγων καί προτρέπων τοὺς κατοίκους τῆς γῆς νά κάμουν εἰδωλον καί νά θεοποιήσουν τό θηρίον, τόν Ἀντίχριστον, τό ὅποιον καίτοι εἶχε λάβει τήν πληγὴν τῆς μακαίρας, ἐν τούτοις ἔζησε.
- 15 Καί τοῦ παρεχωρήθη ἄδεια νά δώσῃ ζωὴν εἰς τό εἶδωλον τοῦ θηρίου, ὥστε νά ὁμιλήσῃ τό εἶδωλον τοῦ θηρίου. Ἀκόμη δέ τοῦ ἐπετρέπη νά ἐνεργήσῃ, ὥστε νά φονευθοῦν ὅσοι δέν θά ἤθελαν νά προσκυνήσουν τό εἶδωλον τοῦ θηρίου.
- 16 Παρασύρει δέ καί πείθει ὄλους, τοὺς μικροὺς καί τοὺς μεγάλους, τοὺς πλουσίους καί τοὺς πτωχοὺς, τοὺς ἐλευθέρους καί τοὺς δούλους, νά προσκυνήσουν τό εἶδωλον καί νά ὑποταχθοῦν εἰς τό θηρίον καί νά τοὺς δώσουν ἀνεξάλειπτον χαραγμένην σφραγίδα εἰς τό δεξιὸν χέρι καί εἰς τά μέτωπά των, ὅπως γίνεται μέ τοὺς δούλους, (διά νά διαλαλοῦν ἔτσι τήν ἰσόβιον ὑποταγὴν των εἰς τό θηρίον).
- 17 Καί διά νά θλίψῃ καί ταλαιπωρήσῃ τοὺς Χριστιανούς, πειθαναγκάζει, κανεῖς νά μὴν ἠμπορῇ νά ἀγοράσῃ ἢ νά πωλήσῃ, ἐκτός ἐκείνων πού ἔχουν τό χάραγμα καί τήν σφραγίδα τοῦ θηρίου, ἢ ὅποια σφραγίς εἶναι τό ὄνομα τοῦ θηρίου ἢ ὁ ἀριθμὸς, πού συμβολίζουν τά γράμματα τοῦ ὀνόματός του.
- 18 Ἐδῶ εἶναι ἡ θεία σοφία ἐκεῖνος πού ἔχει φωτισμένον καί καθαρὸν νοῦν ἃς ὑπολογίσῃ τό σύνολον τῶν ἀριθμῶν, πού συμβολίζουν τά γράμματα τοῦ ὀνόματός του. Διότι εἶναι ἀριθμὸς ὀνόματος ἀνθρώπου. Καί ὁ ἀριθμὸς αὐτός, πού βγαίνει, ἀπό τήν ἄθροισιν τῶν γραμμάτων λαμβανομένων ὡς ἀριθμῶν, κατά τό ἑλληνικόν σύστημα, εἶναι ἑξακόσια ἑξήκοντα ἕξ ἢ χξςτ´. Εἶναι δέ τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου.

Τό θηρίο μέ τά έπτά κεφάλια καί τά δέκα κέρατα

Στό συγκεκριμένο λοιπόν Κεφάλαιον, ξεκινώντας ό Εὐαγγελιστής Ἰωάννης πίν ἀναφορά του στά δύο θηρία τῆς Ἀποκαλύψεως, μᾶς λέγει ὅτι ὅπως στεκόταν σπίν ἀμμουδιά τῆς θαλάσσης εἶδε νά ἀνεβαίνει μέσα ἀπό τήν θάλασσα, ἕνα θηρίο πού ἔχει έπτά κεφάλια καί δέκα κέρατα.

Ἡ θάλασσα σύμφωνα μέ τούς Πατέρας συμβολίζει τόν ταραγμένον ἀμαρτωλόν κόσμον, πίν σύγχυση, πίν ἀμαρτία, τά διάφορα εἰδωλολατρικά, ἄθεα, βλάσφημα, ἔθνη-κράτη τοῦ κόσμου.

Ἄρα τό θηρίον αὐτό βγῆκε μέσα ἀπό τήν σύγχυση πίν πολυκοσμία καί ἀμαρτία τοῦ κόσμου.

Οἱ κεφαλές συμβολίζουν τούς βασιλεῖς καί τίς βασιλεῖες τους.

Τό κέρασ συμβολίζει δύναμη, ἐξουσία, βασιλεία, κυριαρχία.

Ἄρα οἱ έπτά κεφαλές ἀντιπροσωπεύουν «έπτά» βασιλεῖς-ἀρχηγούς καί τά δέκα κέρατα ἀντιπροσωπεύουν «δέκα» κράτη- ἐξουσίες-δυνάμεις.

«Ὡδε ὁ νοῦς ὁ ἔχων σοφίαν. Αἱ έπτά κεφαλαί... βασιλεῖς έπτά εἰσιν καί τά δέκα κέρατα ἃ εἶδες δέκα βασιλεῖς εἰσιν» (Ἀποκ. ιζ', 9, 12), «καί τά δέκα κέρατα αὐτοῦ, δέκα βασιλεῖς ἀναστήσονται» (Δαν. ζ', 24-26).

Ἐπάνω στά κέρατα τοῦ θηρίου αὐτοῦ (τοῦ πρώτου) ὑπάρχουν «δέκα» διαδήματα, «δέκα» στέμματα, «δέκα» σύμβολα κυριαρχίας πού ἔχουν γραμμένα ἐπάνω τους ὀνόματα βλασφημίας. Τά «δέκα» δηλαδή αὐτά ἔθνη-κράτη-ἐξουσίες-δυνάμεις ὄχι μόνον δέν θά ἔχουν καμμία οὐσιαστική σχέση μέ τόν Θεό, ἀλλά θά τόν πολεμοῦν καί θά τόν βλασφημοῦν μέ τά ἔργα, τίς πράξεις καί τά λόγια τους.

Σπί συνέχεια λέγοντάς μας, ὅτι τό θηρίο αὐτό μοιάζει μέ λεοντάρι, ἀρκούδα καί λεοπάρδαλη, ὁ Ἅγιος Ἰωάννης μᾶς παραπέμπει στόν Προφήτη Δανιήλ (κεφάλαιο Ζ') καί στό ὄραμά του γιά τίς 4 βασιλεῖες τῆς γῆς πού τίς παρομοιάζει πίν πρώτη μέ λεοντάρι (Βαβυλωνίων), πίν δεύτερη μέ ἄρκιον (Περσική), πίν τρίτη μέ λεοπάρδαλη (Ἑλληνική-Μ. Ἀλεξάνδρου) καί πίν τέταρτη μέ ἕνα θηρίο φοβερό καί τρομερό (Ρωμαϊκή Αὐτοκρατορία).

Ουσιαστικά λοιπόν τό θηρίο αὐτό μέ τά ἑπτά κεφάλια καί τά δέκα κέρατα πού βλέπει ὁ Εὐαγγελιστής περικλύει μέσα του ὅλες τίς βασιλεῖες τοῦ κόσμου τίς τότε καί τίς τώρα, οἱ ὁποῖες θά ἔχουν κοινά χαρακτηριστικά.

Δυνάμεις, ἐξουσίες, σκοπούς, γεωγραφικές περιοχές καί ἄλλα.

Γι' αὐτό καί τό τέταρτο θηρίο δέν τό παρομοιάζει μέ κάποιο συγκεκριμένο ζῶο. Γιατί θέλει νά μᾶς πεί καί νά τονίσει ὅτι εἶναι κάτι διαφορετικό ἀπό τά προηγούμενα. Καί πράγματι εἶναι, διότι τά τρία προηγούμενα θηρία-βασιλεῖες, προέρχονταν ἀπό ἕνα ἔθνος, ἐνῶ τό τέταρτο, ἡ Ρωμαϊκή Αὐτοκρατορία, ἀποτελεῖτο ἀπό πολλά ἔθνη καί τότε, ἀλλά πολύ περισσότερο στό τέλος τοῦ κόσμου.

Θέλει ἀκόμα νά μᾶς πεί ὅτι τό θηρίον αὐτό (ἡ Ρωμαϊκή Αὐτοκρατορία) θά ξεπεράσει σέ δύναμη ὅλες τίς προηγούμενες βασιλεῖες τῆς γῆς καί δέν θά ἀφήσει νά δημιουργηθεῖ καμμία ἄλλη βασιλεία μεγαλύτερη ἢ ἰσάζιά της μέχρι τό τέλος τοῦ κόσμου.

Αὐτό ὑποδηλώνει καί τό «οἱ ὀδόντες αὐτοῦ σιδηροῖ μεγάλοι, ἐσθίον καί λεπτῶνον καί τά ἐπίλοιπα τοῖς ποσίν αὐτοῦ συνεπάται...» (**Δαυιάλ ζ', 7**) ἀλλά ἐπίσης καί τό ὅτι ἡ κυριαρχία της, θά εἶναι σέ ὅλα ἐκεῖνα τά μέρη-ἐδάφη πού εἶχαν σπίν κατοχή τους οἱ προηγούμενες βασιλεῖες, σέ ὅλη δηλαδή πίν τότε γνωστή οἰκουμένη. Δηλαδή ἀντίστοιχα σήμερα σέ ὅλον τό γνωστό κόσμο.

«'Ἄλλ' ἐπεὶ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ πλουσίως ἐκδιδάσκει τοὺς ἐπ' αὐτῶν ἠλπικότας καί τοὺς τούτου τοῦ κόσμου καταπεφρονηκότας, οὐδέ τοῦτο παραλείψομεν, τίνι λόγῳ ὁ μακάριος προφήτης πάσας μὲν τὰς βασιλείας τὰς ἔμπροσθεν γενομένας ἠνόμασεν θηρίοις ταύτας ὁμοιώσας, τήν δέ νῦν ἐνεστῶσαν βασιλείαν οὐκ ἐξεῖπεν, ποταπὸν εἶναι τό θηρίον. ἐρῶ δέ περὶ αὐτοῦ σαφέστερον ἵνα μᾶλλον νοηθῆ τό λεγόμενον. εἰπὼν γάρ τήν τῶν Βαβυλωνίων βασιλείαν λέαιναν εἶναι καί τήν τῶν Περσῶν ἄρκον καί τήν τῶν Ἑλλήνων πάρδαλιν, διατί τήν τῶν Ῥωμαίων οὐκ εἶπεν τό τί ἦν τό θηρίον, ἀλλά φησιν «φοβερόν καί ἔκθαμβον περισσῶς, οἱ ὀδόντες αὐτοῦ σιδηροῖ καί οἱ ὄνυχες αὐτοῦ χαλκοῖ;» (Δαν. ζ', 7) νόησον, ὦ ἄνθρωπε, καί δόξασον τόν κύριον. ἐπειδή γάρ οἱ Βαβυλώνιοι ἐν ἔθνος ὑπῆρχον, αὐτοί δέ τοῖς τότε καιροῖς ἐδόκουν πάντων κυριεύειν, δικαίως λέαιναν αὐτούς ἠνόμασεν, ὡς ζῶον μονοειδές.

ὁμοίως δέ καί οἱ Πέρσαι ἐν ἔθνος ἐστίν ῥυπαρόν μὲν πλὴν ὁμόγλωσσον· διὰ τοῦτο καὶ ἄρκω αὐτοὺς ὠμοίωσεν. ὠσαύτως καὶ τοὺς Ἑλληνας πάρδαλιν εἶπεν· οἱ γάρ πάντες Ἑλληνες ὑπῆρχον. νυνὶ δέ τό νῦν κρατοῦν θηρίον οὐκ ἔστιν ἐν ἔθνος, ἀλλ' ἐκ πασῶν τῶν γλωσσῶν καὶ ἐκ παντός γένους ἀνθρώπων συνάγει ἑαυτῷ καὶ παρασκευάζει δύναμιν εἰς παράταξιν πολέμου, οἱ πάντες μὲν Ῥωμαῖοι καλούμενοι, μὴ ὄντες δέ οἱ πάντες ἐκ μιᾶς χώρας. ὥστε καλῶς ὁ προφήτης καταπλαγεῖς καὶ προσορῶν τό μέλλον οὐκ ὠνόμασεν ποταπόν τό θηρίον, ἀλλ' ἐθαύμασεν λέγων· «ἔφριξεν τό πνεῦμά μου ἐν τῇ ἔξει μου, ἐγὼ Δανιὴλ καὶ αἱ ὁράσεις τῆς κεφαλῆς μου συνετάρασόν με. καὶ προσῆλθον ἐνί τῶν ἐσθικώτων καὶ τήν ἀκριβειαν ἐζήτουν παρ' αὐτοῦ περὶ πάντων τούτων...»^[161]

(Ἅγίου Ἰησοῦ)

Ποιό λοιπόν εἶναι αὐτό τό τρομερό θηρίο μέ τά ἑπτὰ κεφάλια καὶ τά δέκα κέρατα;

Μά ποιό ἄλλο, ἢ Εὐρωπαϊκή Ἐνωση. Ἡ Εὐρώπη. Ἐκεῖ ὅπου γεννήθηκε, μεγάλωσε καὶ μεγαλούργησε ἡ παλαιά Ῥωμαϊκή Αὐτοκρατορία, ἡ ὁποία κυριάρχησε καὶ ἐξαπλώθηκε σέ ὅλη τήν τότε γνωστή γῆ.

Ἔτσι καὶ ἡ σημερινή «Ῥωμαϊκή Αὐτοκρατορία», ἡ Ε.Ε., ἤδη ἔχει γίνει πολύ ἰσχυρή, ἀλλά σύντομα θά μεγαλώσει, θά κυριαρχήσει καὶ θά ἐξαπλωθεῖ σ' ὅλη τή γῆ.

Θυμηθεῖτε μόνον ἐκτός ὄλων τῶν ἄλλων ὅτι ἡ Ε.Ε. στό σύνταγμά της δέν ἔκανε οὔτε μία ἀναφορά στό ὄνομα τοῦ Θεοῦ [«καὶ ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτοῦ ὀνόματα βλασφημίας» (Ἁποκ. ιγ', 1)] καὶ πῶς ξεκίνησε, ποῦ ἔχει φθάσει σήμερα, ἀλλά καὶ ποῦ θά φθάσει αὔριο.

Ξεκίνησε στήν ἀρχή μόνο μέ ἕξι κῶρες (γιατί ἕξι; Μήπως ἐπειδή ὁ ἀριθμός 6 ἔχει σχέση μέ τόν Ἀντίχριστο;) τήν Γαλλία, Γερμανία, Ἰταλία, Βέλγιο, Ὁλλανδία καὶ Λουξεμβούργο οἱ ὁποῖες τὸ 1951 ὑπογράφουν τή Συνθήκη τῶν Παρισίων μέ τήν ὁποία ἐγκαθιδρύεται ἡ Εὐρωπαϊκή Κοινότητα Ἄνθρακα καὶ Χάλυβα (ΕΚΑΧ).

Τό 1957, τὰ 6 μέλη τῆς ΕΚΑΧ ὑπογράφουν τή Συνθήκη τῆς Ρώμης, μέ τήν ὁποία ἰδρύεται ἡ Εὐρωπαϊκή Οἰκονομική Κοινότητα (ΕΟΚ) καὶ ἡ Εὐρωπαϊκή Κοινότητα Ἀτομικῆς Ἐνέργειας (ΕΥΡΑΤΟΜ). Ἡ ΕΟΚ, ἡ ΕΚΑΧ καὶ

ή ΕΥΡΑΤΟΜ αποτελούν τις τρεις Ευρωπαϊκές Κοινότητες. Κύριος στόχος τής ΕΟΚ είναι ή δημιουργία μίας οικονομικής κοινότητας πού θα βασίζεται στην ελεύθερη διακίνηση προϊόντων, υπηρεσιών και εργαζομένων.

Τό 1973, τρεις χώρες - τὸ Ἑνωμένο Βασίλειο, ή Ἰρλανδία καί ή Δανία θά προσχωρήσουν στίς Ευρωπαϊκές Κοινότητες.

Τό 1979, ή οικονομική κρίση σέ συνδυασμὸ μὲ τὴν κατάρρευση τοῦ συστήματος σταθερῶν ἰσοτιμιῶν τοῦ Bretton Woods, ὀδηγοῦν στή δημιουργία τοῦ Ευρωπαϊκοῦ Νομισματικοῦ Συστήματος μὲ στόχο τὴ σταθεροποίηση τῶν συναλλαγματικῶν ἰσοτιμιῶν καί τὴν ἀνάσχεση τῶν πληθωριστικῶν πιέσεων.

Τό 1981 ή Ἑλλάδα ἀποτελεῖ τὴ δέκατη χώρα πού ἐντάσσεται στήν ΕΟΚ.

Τό 1985, ὁ πρόεδρος τῆς Ευρωπαϊκῆς Ἐπιτροπῆς Ζάκ Ντελὸρ παρουσιάζει τὴ Λευκὴ Βίβλο, πού θέτει ὡς στόχο τὴν ὀλοκλήρωση τῆς ἐσωτερικῆς ἀγορᾶς τῆς Κοινότητας μέχρι τὴν 1^η Ἰανουαρίου 1993. Ἡ Ἑνιαία Ευρωπαϊκὴ Πράξη (1986) μὲ τὶς σημαντικὲς ρυθμίσεις πού εἰσάγει στὴ διαδικασία λήψεως ἀποφάσεων θέτει τὶς βάσεις γιὰ τὴν οἰκοδόμηση τῆς ἐνιαίας ἀγορᾶς.

Τό 1986, ή Κοινότητα μὲ τὴν προσχώρηση τῆς Ἰσπανίας καί τῆς Πορτογαλίας, ἀριθμεῖ πλέον 12 μέλη.

Τό 1991 ὁρόσημο στήν πορεία τῆς εὐρωπαϊκῆς ὀλοκλήρωσης ἀποτελεῖ ή Συνθήκη τοῦ Μάαστριχτ. Τὰ δώδεκα κράτ-μέλη ἀποφασίζουν νὰ θέσουν ἕνα φιλόδοξο πρόγραμμα μὲ τελικὸ στόχο τὴ νομισματικὴ ἐνοποίηση καί τὴν καθιέρωση ἐνὸς ἐνιαίου νομίσματος.

Τό 1995 ἐντάσσονται τρεῖς νέες χώρες -Αὐστρία, Φινλανδία, Σουηδία- καί ή Ευρωπαϊκὴ Ἐνωση ἀποτελεῖται πλέον ἀπὸ 15 μέλη.

Τό 1997 ή Συνθήκη ΣΕΝΓΚΕΝ καί τοῦ Ἄμστερνταμ ἔρχεται νὰ συμπληρώσει τὴ Συνθήκη τοῦ Μάαστριχτ.

Τό 1999 ή Οἰκονομικὴ καί Νομισματικὴ Ἐνοποίηση (ΟΝΕ) γίνεται πραγματικότητα μὲ τὴ συμμετοχὴ σέ αὐτὴν, 11 κρατῶν-μελῶν.

Τό 2000 ή Ἑλλάδα γίνεται τὸ δωδέκατο μέλος τῆς ΟΝΕ.

Τὸ Δεκέμβριο τοῦ 2000 συνομολογεῖται ή Συνθήκη τῆς Νίκαιας πού περιλαμβάνει μιά σειρά μεταρρυθμίσεων μὲ στόχο τὴν ὁμαλὴ ἐνσωμάτωση τῶν νέων κρατῶν-μελῶν στήν Ἐνωση.

Τὸ Δεκέμβριο τοῦ 2001, τὸ Εὐρωπαϊκὸ Συμβούλιο ἀποφασίζει τὴ σύγκληση Συνέλευσης, μὲ σκοπὸ τὴ συζήτηση γιὰ τὸ «μέλλον τῆς Εὐρώπης» καὶ ἰδίως, τὴ διαμόρφωση προτάσεων σχετικῶς μὲ τὶς σημαντικὰ θεσμικὰ μεταρρυθμίσεις ποὺ θὰ διασφαλίσουν τὴν ἀποτελεσματικὴ λειτουργία τῆς Ἑνώσεως στὴ νέα -μετὰ τὴ διεύρυνση- ἐποχὴ. Οἱ προτάσεις τῆς Συνελεύσεως θὰ ἀποτελέσουν, κατόπιν, ἀντικείμενο διακυβερνητικῆς διάσκεψης ποὺ θὰ συγκληθεῖ προκειμένου νὰ ληφθοῦν οἱ ὀριστικὰ ἀποφάσεις.

Τὴν 1^η Ἰανουαρίου 2002 τὰ δώδεκα κράτη-μέλη υἱοθετοῦν τὸ νέο, κοινὸ εὐρωπαϊκὸ νόμισμα τὸ εὐρώ καὶ ἀποχαιροῦν τὰ ἐθνικὰ τους νομίσματα.

Τὸ 2004 ἄλλα δέκα ἀκόμη κράτη Ἑσθονία, Κύπρος, Λετονία, Λιθουανία, Μάλτα, Οὐγγαρία, Πολωνία, Σλοβακία, Σλοβενία, Τσεχία ἐντάσσονται στὴν Ε.Ε.

Τὸ 2007 ἡ Βουλγαρία καὶ ἡ Ρουμανία θὰ γίνουν ἐπίσης κράτη μέλη τῆς Ε.Ε.

Σήμερα λοιπὸν αἰσίως ἡ Εὐρωπαϊκὴ Ἑνωση ἔχει φθάσει στὰ 25 μέλη κράτη ἐνῶ ὑπὸ ἔνταξη εὐρίσκονται καὶ ἄλλα κράτη ὅπως ἡ Ἀλβανία, τὰ Σκόπια, ἡ Κροατία, ἡ Τουρκία καὶ ἄλλα.

Ὅταν δὲ ὅλα θὰ εἶναι ἔτοιμα -θυμηθεῖτε το- θὰ ἐνταχθεῖ καὶ τὸ Ἰσραήλ τὸ ὁποῖο καὶ θὰ ἀναλάβει τὴν Προεδρία ὅλης τῆς Ε.Ε. γιὰ νὰ κυβερνήσει μαζί μὲ τὸν Παγκόσμιον Πλανητάρχην, τὸν ἀναμενόμενο Ἀντίχριστο, ὅλο τὸν κόσμον καὶ ὅλους τοὺς λαοὺς, φυλὰς καὶ γλῶσσες τῆς γῆς.

Εἶναι ξεκάθαρο λοιπὸν, ὅτι ἡ Εὐρωπαϊκὴ Ἑνωση προχωρᾷ ὀλοταχῶς γιὰ νὰ γίνῃ ἡ «Νέα Ρωμαϊκὴ Αὐτοκρατορία», ἀφοῦ μάλιστα ἤδη ἔχει ὑποχρεώσει ὅλες τὶς κῶρες τοῦ κόσμου νὰ ἐνταχθοῦν στὸ ἐμπορικὸ σύστημα ποὺ χρησιμοποιοῖ, μὲ τὸν γραμμικὸ κώδικα EAN 13. Καὶ γιὰ ὅσους γνωρίζουν ἀπὸ πολιτικὴ καὶ οἰκονομικὰ, ξέρουν ὅτι ὁποῖος ἔχει τὸ κρῆμα, ἔχει καὶ τὴν δύναμιν, ὁποῖος ἐλέγχει τὸ ἐμπόριον, ἐλέγχει καὶ τὴν ἐξουσία...

Δὲν θὰ μποροῦσε λοιπὸν νὰ εἶναι ἄλλο αὐτὸ τὸ θηρίον μὲ τὰ δέκα κέρατα καὶ τὰ ἑπτὰ κεφάλια ἀπὸ τὴν Ε.Ε., ἀφοῦ μέσα ἀπ' αὐτὴ θὰ προέλθῃ ὁ Ἀντίχριστος.

Ποιό θηρίο όμως είναι ο Ἀντίχριστος;

Ὅπως ἀναφέρει ὁ Προφήτης Δανιήλ, μέσα ἀπὸ τὰ δέκα κέρατα τοῦ θηρίου μέ τῖς ἑπτὰ κεφαλές, ξεπρόβαλλε ἓνα ἄλλο μικρότερο κέρας, τὸ ὁποῖο ὑπερίσχυσε ὅλων τῶν ἄλλων.

Ποιό εἶναι αὐτὸ τὸ μικρὸ κέρας; Ὁ Ἀντίχριστος, ὅπως μᾶς ἀποκαλύπτει ὁ ἴδιος ὁ Δανιήλ:

«καὶ τὰ δέκα κέρατα αὐτοῦ, δέκα βασιλεῖς ἀναστήσονται, καὶ ὀπίσω αὐτῶν ἀναστήσεται ἕτερος, ὃς ὑπεροίσει κακοῖς πάντα τοὺς ἔμπροσθεν, καὶ τρεῖς βασιλεῖς ταπεινώσει· καὶ λόγους πρὸς τὸν Ὑψίστον λαλήσει καὶ τοὺς ἁγίους Ὑψίστου παλαιώσει καὶ ὑπονοήσει τοῦ ἀλλοιωῦσαι καιροὺς καὶ νόμον. καὶ δοθήσεται ἐν χειρὶ αὐτοῦ ἕως καιροῦ καὶ καιρῶν καὶ ἡμισυ καιροῦ. καὶ τὸ κριτήριον καθίσει καὶ τὴν ἀρχὴν μεταστήσουσι τοῦ ἀφανίσει καὶ τοῦ ἀπολέσει ἕως τέλους»

(Δαν. ζ', 24-26).

Πολλές φορές οἱ δύο λέξεις, κέρας καὶ κεφαλή, ταυτίζονται ἢ ἀλληλοδαμνίζουν τῖς ἔννοιες καὶ σημασίες τους. Ἄλλωστε κέρας χωρὶς κεφαλή δέν μπορεί νά υπάρξει, ὅπως καὶ βασιλιάς χωρὶς βασιλείο δέν νοεῖται, ἀλλά οὔτε καὶ βασιλείο χωρὶς τὸν βασιλέα. Καὶ ἐπειδὴ ὅπως εἶπαμε τὸ κέρας σημαίνει καὶ ἐξουσία-βασιλεία-κράτος, ἐδῶ ἐννοεῖται καὶ τὸ βασιλείο-κράτος τοῦ ἀντιχρίστου, πού εἶναι ποιό λέτε; Μά φυσικά τὸ ΙΣΡΑΗΛ. Ἡ φυσικὴ πατρίδα τοῦ Ἀντιχρίστου, ἀφοῦ ὅπως ἔχουμε πεῖ καὶ ὅπως εἶναι γνωστό, ὁ Ἀντίχριστος θά εἶναι Ἑβραῖος καὶ θά κατάγεται ἀπὸ τὴν φυλὴ τοῦ Δάν.

Ἄλλωστε δέν εἶναι καὶ αὐτὸ τυχαῖο τὸ ὅτι ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια καὶ ἐνῶ δέν εἶναι κἄν μέσα στὴν γεωγραφικὴ περιφέρεια τῆς Εὐρώπης, ἐνῶ δέν εἶναι μέλος τῆς Ε.Ε. οὔτε ἔχει ἀκόμη ἐνταχθεῖ οὔτε καὶ εἶναι εἰς τῖς ὑπὸ ἔνταξη χῶρες, τὸ Ἰσραὴλ συμμετέχει σέ ὅλους τοὺς Εὐρωπαϊκοὺς διαγωνισμοὺς (Εὐρωμπάσκετ, Eurovision κ.ἄ.).

Πρέπει νά ἐνταχθοῦν καὶ μᾶς προετοιμάζουν σιγά-σιγά γιὰ νά μὴν ἀντιδράσουμε.

Δέν εἶναι λοιπὸν τυχαῖο ὅτι καὶ ὁ Προφήτης Δανιήλ καὶ ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης μᾶς ὁμιλοῦν μόνο γιὰ τέσσερα θηρία, γιὰ τέσσερις βασιλεῖες καὶ πού τὸ τέταρτο θηρίο εἶναι ἡ Ρωμαϊκὴ Αὐτοκρατορία.

Ὅμως πῶς εἶναι δυνατόν οἱ Προφῆτες νά σταματοῦν στήν Ρωμαϊκή Αὐτοκρατορία; Μετά πίν Ρωμαϊκή Αὐτοκρατορία δέν πέρασαν ἄλλες αὐτοκρατορίες ἐπί τῆς γῆς;

Βέβαια καί πέρασαν. Τότε;

Ἐδῶ εἶναι τό μεγαλεῖο τοῦ Θεοῦ πού γιά μία ἀκόμη φορά μᾶς ἀποδεικνύει ὅτι γνωρίζει τά πάντα πρίν τῆ γενέσει αὐτῶν.

Τά δύο ὄνειρα τοῦ Δανιήλ γιά τίς βασιλεῖες τοῦ κόσμου

Ἄς τά πάρουμε ὅμως μέ πίν σειρά.

Στήν Παλαιά Διαθήκη ὑπάρχουν δύο ὄνειρα πού τό ἓνα συμπληρώνει τό ἄλλο. Τό ἓνα τό βλέπει ὁ Ναβουχοδονόσορ καί τό ἄλλο ὁ Δανιήλ.

Ὁ Ναβουχοδονόσορ βλέπει τό ὄνειρο μέ πίν γνωστή εἰκόνα πού εἶχε χρυσή κεφαλή, ἀργυρά χέρια καί στήθος, χάλκινη κοιλιά καί μηρούς καί σιδερένιες κνήμες. Τό κάτω δέ μέρος τῶν ποδιῶν ἦταν ἓνα μέρος μέν ἀπό ὄστρακο καί ἓνα μέρος δέ ἀπό σίδηρο. **(Δανιήλ β')**

Ὁ Δανιήλ βλέπει, ἐπιπλέον στό ὄνειρο τοῦ Ναβουχοδονόσορα, νά βγαίνουν μέσα ἀπό τί θάλασσα 4 θηρία πού ἔμοιαζαν τό πρῶτο μέ λεοντάρι, τό δεύτερο μέ ἀρκούδα, τό τρίτο μέ λεοπάρδαλη καί τό τέταρτο πού δέν ἔχει μορφή κάποιου ζώου, ἀλλά τό χαρακτηρίζει «φοβερόν καί ἐκθαμβόν» ἔχοντας «δέκα κέρατα καί ἑπτά κεφάλια». **(Δανιήλ z')**

Σύμφωνα μέ πίν ἐξήγηση τοῦ Προφήτου Δανιήλ καί τῶν Ἁγίων Πατέρων μας στά ὄνειρα αὐτά περιλαμβάνονται ὅλες οἱ βασιλεῖες ἀπό πίν ἐποχή ἐκείνη ἕως τό τέλος τοῦ κόσμου.

Ἄς δοῦμε τίς 4 βασιλεῖες.

Ἡ κεφαλή ἢ χρυσή ἦταν ὁ Ναβουχοδονόσορ καί ἡ βασιλεία τῶν Βαβυλωνίων (τό Λεοντάρι).

Τό στήθος καί τά χέρια τά ἀργυρά ἦταν ἡ βασιλεία τῶν Περσῶν-Μήδων-Χαλδαίων (ἡ Ἀρκούδα).

Ἡ κοιλιά καί οἱ μηροί πού ἦταν ἀπό χαλκό ἦταν ἡ βασιλεία τῶν Ἑλλήνων (ἡ Λεοπάρδαλη).

Καί οἱ κνήμες οἱ σιδηρές ἦταν ἡ Ρωμαϊκή Αὐτοκρατορία (τό θηρίο μέ τά 10 κέρατα καί τά 7 κεφάλια).

Μέχρι ἐδῶ ἔχει καλῶς. Ἐκ τῶν δὲ καὶ πέρα τώρα προσέξτε μέ πόση σαφήνεια καὶ ἀκρίβεια μᾶς περιγράφει τίς ὑπόλοιπες βασιλεῖες τοῦ κόσμου.

Μᾶς ἀναφέρει λοιπόν ὁ Δανιήλ ὅτι τό κάτω μέρος τῶν ποδῶν αὐτῆς τῆς εἰκόνας πού εἶδε ὁ Ναβουχοδονόσορ, πού ἦταν τύπος καὶ προτύπων ὄλων τῶν βασιλειῶν τῆς γῆς, (Βλέπε σχετικά στό 14^ο κεφάλαιο, «ΟΙ ΕΠΤΑ ΚΑΙΡΟΙ») ἦταν μέρος μὲν ἀπό σίδηρο καὶ μέρος δέ ἀπό ὄστρακο.

Ἐχομε λοιπόν μία «ἀνθρώπινη» εἰκόνα μπροστά μας πού κάθε ἓνα τμήμα τῆς εἰκόνας συμβολίζει καὶ μία βασιλεία ἀπό τήν ἐποχή τοῦ Ναβουχοδονόσορα ἕως τό τέλος τοῦ κόσμου.

Ξεκινᾶμε ἀπό τήν κεφαλή, πού εἶναι ἡ βασιλεία τῶν Βαβυλωνίων, πᾶμε στό στήθος καὶ στά χέρια πού εἶναι ἡ βασιλεία τῶν Περσῶν, μετά πᾶμε στή κοιλιά καὶ στούς μηρούς πού εἶναι ἡ βασιλεία τῶν Ἑλλήνων καὶ ἔπειτα πᾶμε στίς κνήμες πού εἶναι ἡ βασιλεία τῶν Ρωμαίων.

Τί ἔμεινε ἀπό τήν εἰκόνα; Μόνο τό κάτω-κάτω τμήμα τῶν ποδῶν, οἱ πατοῦσες καὶ τά 10 δάκτυλα. Ἴσως ὅλες οἱ ὑπόλοιπες «βασιλεῖες» τοῦ κόσμου πρέπει νά βρίσκονται ἐκεῖ. Εἶναι; Γιά νά δοῦμε.

Κατ' ἀρχάς ἡ Ρωμαϊκή Αὐτοκρατορία ἔμεινε μέχρι τόν 4^ο αἰῶνα τήν ἐποχή τοῦ Μ. Κωνσταντίνου, ὁ ὁποῖος καὶ μετέφερε τήν πρωτεύουσα καὶ ἔδρα τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας στήν Κωνσταντινούπολη, τήν Νέα Ρώμη.

Γι' αὐτό καὶ ὄλοι οἱ Αὐτοκράτορες τῆς Κωνσταντινούπολης ὑπέγραψαν καὶ ὡς Ρωμαῖοι Αὐτοκράτορες.

Πότε ἔπεσε ἡ Κωνσταντινούπολη, ἡ Νέα Ρώμη; Τό 1453.

Προέκυψε ὁμως στήν συνέχεια καὶ νέα Ρώμη. Ἡ Μόσχα ἡ ὁποία ὀνομάστηκε Τρίτη Ρώμη ἀμέσως μετά, ἐπίσημα ὁμως ἀπό τόν 16^ο αἰῶνα καὶ ἡ ὁποία ἔπεσε οὐσιαστικά τό 1917 ἀπό τή ἐπανάσταση τῶν Μπολσεβίκων, τυπικά δέ πολύ ἀργότερα.

Καί ἐρχόμαστε πλέον στήν γέννηση τῆς Νέας «Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας» πού ἔγινε μέ τήν διακήρυξη τῆς Συνθήκης τῆς Ρώμης τό 1957 καὶ πού σιγά-σιγά ἐξελίχθηκε στήν σημερινή Εὐρωπαϊκή Ἑνωση.

Ἐπάρχει λοιπόν μία ὀργανική σχέση καὶ συνέχεια ὄλων αὐτῶν τῶν βασιλειῶν ἀπό τότε μέχρι σήμερα, μέ τήν ἴδια πάντα ὀνομασία (παλαιά Ρώμη-νέα Ρώμη-τρίτη Ρώμη) μέ τά ἴδια χαρακτηριστικά καὶ στόν ἴδιο γεωγραφικό τόπο τῆς Εὐρώπης.

Ἦς δοῦμε ὅμως καί μία ἄλλη ἐρμηνεῖα.

Ἦς πάρουμε τήν τέταρτη βασιλεία, τήν Ρωμαϊκή ὡς μία καί ἐνιαῖα, ἡ ὁποῖα τελειώνει στό ὄνειρο τοῦ Ναβουχοδονόσορα, ἐκεῖ στίς κνήμες καί μετά ἔρχονται τά πόδια μέ τά δέκα δάκτυλα.

Τό κάτω μέρος τῶν ποδῶν μαζί μέ τά δέκα δάκτυλα εἶναι μέρος ἀπό σίδηρο καί μέρος ἀπό ὄστρακο· αὐτό θέλει νά μᾶς δείξει τό ἀταίριαστο καί εὐθραυστο αὐτῶν τῶν βασιλειῶν. Δηλαδή θά εἶναι διαφορετικά ἔθνη ἀταίριαστα μεταξύ τους, ἄλλα δυνατά, ἰσχυρά καί πολυάριθμα καί ἄλλα ἀδύνατα, ἀνίσχυρα καί μικρά. Καί ἄλλα μέν ἀπ' αὐτά θά κυβερνήσουν γιά λίγα χρόνια, ἄλλα γιά περισσότερα, καί ἄλλα πού ἐνῶ θά βασιλεύουν, θά δημιουργοῦνται καί ἄλλες βασιλεῖες οἱ ὁποῖες θά κυβερνοῦν παράλληλα.

Γιά νά δοῦμε ὅμως πόσες βασιλεῖες-αὐτοκρατορίες πέρασαν μετά τήν γνωστή καί παλαιά Ρωμαϊκή Αὐτοκρατορία, σύμφωνα μέ τήν ἱστορία καί τούς ἱστορικούς.

- 1) Βυζαντινή-Ἑλληνική Αὐτοκρατορία
- 2) Ἄραβες
- 3) Κίνα
- 4) Μογγόλοι
- 5) Τοῦρκοι (*Οθωμανική Αὐτοκρατορία)
- 6) Ρῶσσοι-Σοβιετική Ἑνωση
- 7) Ἄγγλία (Βρετανική Αὐτοκρατορία)
- 8) Γαλλία
- 9) Αὐστροουγγαρία-Πρωσσία (*Αγία Γερμανική Ρωμαϊκή Αὐτοκρατορία)
- 10) ΗΠΑ

Νά λοιπόν καί πού μ' αὐτόν τόν τρόπο βγαίνουν δέκα βασιλεῖες-αὐτοκρατορίες μετά τήν Ρωμαϊκή ὅπου ἀμέσως μετά θά λάβει τήν σκυτάλη ἡ Ε.Ε. ἡ ὁποῖα θά «ἀναβιώσει» τήν πάλαι ποτέ Ρωμαϊκή Αὐτοκρατορία.

Ἦς δοῦμε ὅμως καί ἄλλη μία ἐρμηνεῖα.

Εἶναι γνωστό ὅτι στήν Γραφή οἱ ἀριθμοί 7 καί 10 συμβολίζουν τό τέλειο, τό πολύ, τό πλῆθος.

«Ὁ ἀριθμός ἑπτά ἐπί τῶν κεφαλῶν καί ὁ ἀριθμός δέκα ἐπί τῶν κεράτων, δηλοῦσιν τήν μεγάλην δύναμιν καί τήν μεγάλην πονηρίαν τοῦ Διαβόλου διά

τούς ἐξῆς λόγους. Εἶναι γνωστόν ὅτι ἐκ τῶν τριῶν γραμμῶν τῆς εὐθείας τῆς τεθλασμένης καί τοῦ κύκλου, ὁ κύκλος δηλοῖ τό τέλειον, διότι εἰς αὐτόν δέν ὑπάρχει οὔτε ἀρχή οὔτε τέλος, ὅπως ὑπάρχει εἰς τάς δύο ἄλλας γραμμάς, εὐθεΐαν καί τεθλασμένην. Εἶναι γνωστόν ἐπίσης, ὅτι αἱ ἑπτὰ ἡμέραι τῆς ἑβδομάδος καί οἱ δέκα μονοψήφιοι ἀριθμοί ἐν τῇ ἀριθμῆσει ἐπαναλαμβανόμενοι, ἀποτελοῦσιν κύκλον, ἐπομένως συμβολίζουσι διά τῆς ἀνακυκλώσεώς των τήν πληρότητα. Διά τοῦτο εἰς τήν ἁγίαν Γραφήν οἱ ἀριθμοί 7 καί 10 συμβολίζουσι τό τέλειον, τό πλήρες»^[162]

Ἄρα ἐδῶ ὁ Προφήτης Δανιήλ καί ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης θέλουν νά μᾶς ὑποδηλώσουν τίς πολλές καί διηρημένες βασιλεῖες-αὐτοκρατορίες πού θά ἔλθουν στήν συνέχεια, ὅπως καί πράγματι ἤλθαν κυρίως αὐτές οἱ δέκα πού προαναφέραμε, ἀλλά καί κάποιες ἄλλες πού ἐμφανίστηκαν γιά λίγο καί ἐπικράτησαν σέ λίγα ἔθνη ἢ μόνο στήν δική τους περιοχὴ ὡς κυρίαρχες καί ἰσχυρές.

Ἡ Τελευταία βασιλεία τοῦ κόσμου, ἡ Εὐρωπαϊκὴ Ἔγωση

Ἔτσι ἀκριβῶς θά συμβεῖ καί στό τέλος μέ τήν τελευταία βασιλεία τοῦ κόσμου τήν Ε.Ε.

Μέ τούς ἀριθμούς 10 καί 7 ἐννοεῖται τό μεγάλο πλῆθος τῶν βασιλειῶν. Ἡ βασιλεία αὐτή δηλαδή θά περιλαμβάνει ὅλα τά κράτη-ἔθνη τοῦ κόσμου, ὅλες τίς «δημοκρατίες», ὅλες τίς βασιλεῖες:

«...δημοκρατίαι αἱ μέλλουσαι γίγνεσθαι, διαιρούμεναι εἰς τούς δέκα δακτύλους τῆς εἰκόνας, ἐν οἷς ἔσται ὁ σίδηρος ἀναμειγμένος τῷ ὄστράκῳ».^[163] (**Ἁγίου Ἰππολύτου**)

καί τά ὅποια μάλιστα δέν θά ἔχουν καμμία σχέση μεταξύ τους: διαφορετικές φυλές, ἔθνη, γλῶσσες, ἥθη, ἔθιμα, κουλτούρα, μέγεθος, πλῆθος, δύναμη, ἰσχύ, ἔμπυχο ὑλικό, ὀπλικό σύστημα, καί ἄλλα πολλά. Ὅπως ἀκριβῶς ὁ σίδηρος μέ τό ὄστρακο. Ὁ μέν σίδηρος εἶναι σκληρός καί δυνατός, τό δέ ὄστρακο εἶναι μαλακό καί εὐθραυστο. Δύο ὑλικά πού εἶναι ἀνόμοια μεταξύ τους, δέν ταιριάζουν καί πού δέν μπορούν μέ τίποτα νά ἐνωθοῦν μεταξύ τους.

«Μετά γοῦν τὰς κνήμας τῆς εἰκόνοσ τὰς σιδηρᾶς τί περιλείπεται, εἰ μή οἱ πόδες, ἐν οἷσ εἰσιν δέκα δάκτυλοι καί οὔτοι ἀναμεμιγμένοι ὀστράκῳ καί σιδῆρῳ· ἵνα διά μέν τῶν δέκα δακτύλων σημανθῆ τὰ δέκα κέρατα, διά δέ τοῦ ὀστράκου καί τοῦ σιδῆρου ἡ τούτων ἀσυμφωνία, ὡς συμμιγεῖσ μέν ἔσονται ἐν σπέρμασιν ἀνθρώπων, οὐκ ἔσονται δέ κολλώμενοι οὔτος μετά τούτου; καθάπερ γάρ ὁ σίδηρος οὐκ ἀναμίγνυται μετά τοῦ ὀστράκου, οὕτως οὐδέ τότε οἱ ἄνθρωποι ἀλλήλοις ὁμοιοεῖν δυνήσονται, ἄλλων ἀλλαχῆ ἀτάκτως φερομένων, καί ἑαυτοῖσ τό βασιλείον κατὰ ἔθνη διαιρουμένων».^[164]

(Ἅγίου Ἰππολύτου)

Βέβαια θά μπορούσαμε νά ποῦμε, χωρίς δισταγμό, ὅτι ἐπειδή ὅλα αὐτά τὰ κράτ-ἔθνη τοῦ κόσμου ἔχουν χωριστεῖ (σύμφωνα μέ τό δεκαδικό σύστημα ἀρίθμησης) σέ δέκα ὁμάδες-κατηγορίες βάσει τοῦ γραμμικοῦ κώδικα EAN 13, καί ὅτι ἐπειδή τήν Ε.Ε. τήν κυβερνοῦν τά 7 πιό ἰσχυρά «κεφάλια» τοῦ κόσμου (οἱ «G7») ὅτι ἡ προφητεῖα ἔχει καί κατὰ γράμμα ἐρμηνεῖα.

Νά λοιπόν τό Θηρίο μέ τά 10 κέρατα καί τά 7 κεφάλια. Ἡ Εὐρωπαϊκή Ἐνωσπ. Ἡ Νέα Ρωμαϊκή Αὐτοκρατορία, ἡ ὁποία ὀργάνωσε τό σύνολο τοῦ παγκόσμιου ἐμπορίου καί οἰκονομικῶν συναλλαγῶν τῆσ μέ βάση τόν γραμμικό κώδικα «EAN 13» ὁ ὁποῖος λειτουργεῖ μέ κωδικό ἀριθμό «666». Ἡ νέα Ρωμαϊκή Αὐτοκρατορία (Ε.Ε.) διήρесе ὅλη τήν ἀνθρωπότητα σέ δέκα κατηγορίες δίνοντας σέ κάθε μία ἀπό τίς κατηγορίες αὐτές ἕναν διαφορετικό αὔξοντα ἀριθμό ἀπό τό «0» ἕως τό «9».

Ἐπίσης θά βγεῖ τό 2012-13 ὁ Ἄντίχριστος, ὁ Πλανητάρχης τοῦ κόσμου, ὁ παγκόσμιος κυβερνήτῆσ μέ Ἐδρα του τό Ἰσραήλ καί θά τοῦ παραδοθοῦν ὁμόφωνα μέ «μία γνώμη» ὅλεσ οἱ ἀρχές καί ἐξουσίες τοῦ κόσμου, γιά νά κυβερνήσει μαζί μέ τούς Ἑβραίους ὅλο τόν κόσμο.

« καί τὰ δέκα κέρατα ἃ εἶδες δέκα βασιλεῖσ εἰσιν, οἳτινες βασιλείαν οὕπω ἔλαβον, ἀλλ ἐξουσίαν ὡσ βασιλεῖσ μίαν ὥραν λαμβάνουσι μετά τοῦ θηρίου. οὔτοι μίαν γνώμην ἔχουσι, καί τήν δύναμιν καί τήν ἐξουσίαν αὐτῶν τῷ θηρίῳ διδόασιν... ὁ γάρ Θεός ἔδωκε εἰσ τὰς καρδίας αὐτῶν ποιήσαι τήν γνώμην αὐτοῦ, καί ποιήσαι μίαν γνώμην καί δοῦναι τήν βασιλείαν αὐτῶν τῷ θηρίῳ, ἄχρι τελεσθῶσιν οἱ λόγοι τοῦ Θεοῦ».

(Ἄποκ. ιζ', 12-17)

ΤΑ ΔΕΚΑ «ΚΕΡΑΤΑ» ΤΟΥ ΘΗΡΙΟΥ

0	00-13: USA & Canada
1	00-13: USA & Canada
2	20-29: In-Store Functions
3	30-37: France
4	40-44: Germany • 45: Japan (also 49) • 46: Russian Federation • 471: Taiwan • 474: Estonia • 475: Latvia • 474: Estonia • 475: Latvia • 477: Lithuania • 479: Sri Lanka • 480: Philippines • 482: Ukraine • 484: Moldova • 485: Armenia • 486: Georgia • 487: Kazakhstan • 489: Hong Kong • 49: Japan (JAN-13)
5	50: United Kingdom • 520: Greece • 528: Lebanon • 529: Cyprus 531: Macedonia • 535: Malta • 539: Ireland • 54: Belgium & Luxembourg • 560: Portugal • 569: Iceland • 57: Denmark • 590: Poland • 594: Romania • 599: Hungary
6	600 & 601: South Africa • 609: Mauritius • 611: Morocco • 613: Algeria • 619: Tunisia • 622: Egypt • 625: Jordan • 626: Iran • 64: Finland • 690-692: China
7	70: Norway • 729: Israel • 73: Sweden • 740: Guatemala • 741: El Salvador • 742: Honduras • 743: Nicaragua • 744: Costa Rica • 746: Dominican Republic • 750: Mexico • 759: Venezuela • 76: Switzerland • 770: Colombia • 773: Uruguay • 775: Peru • 777: Bolivia • 779: Argentina • 780: Chile • 784: Paraguay • 785: Peru • 786: Ecuador • 789: Brazil
8	80-83: Italy • 84: Spain • 850: Cuba • 858: Slovakia • 859: Czech Republic • 860: Yugoslavia • 869: Turkey • 87: Netherlands • 880: South Korea • 885: Thailand • 888: Singapore • 890: India • 893: Vietnam • 899: Indonesia
9	90 & 91: Austria • 93: Australia • 94: New Zealand • 955: Malaysia • 977: International Standard Serial Number for Periodicals (ISSN) • 978: International Standard Book Numbering (ISBN) • 979: International Standard Music Number (ISMN) • 980: Refund receipts • 981 & 982: Common Currency Coupons • 99: Coupons

*Η ταξινόμηση των κωδικών όλων των κρατών του κόσμου σύμφωνα με τον «EAN 13»

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΙ ΚΩΔΙΚΕΣ ΧΩΡΩΝ ΤΟΥ «ΕΑΝ 13»

00-13: USA & Canada	20-29: In-Store Functions	30-37: France
40-44: Germany	45: Japan (also 49)	46: Russian Federation
471: Taiwan	474: Estonia	475: Latvia
477: Lithuania	479: Sri Lanka	480: Philippines
482: Ukraine	484: Moldova	485: Armenia
486: Georgia	487: Kazakhstan	489: Hong Kong
49: Japan (JAN-13)	50: United Kingdom	520: Greece
528: Lebanon	529: Cyprus	531: Macedonia
535: Malta	539: Ireland	54: Belgium & Luxembourg
560: Portugal	569: Iceland	57: Denmark
590: Poland	594: Romania	599: Hungary
600 & 601: South Africa	609: Mauritius	611: Morocco
613: Algeria	619: Tunisia	622: Egypt
625: Jordan	626: Iran	64: Finland
690-692: China	70: Norway	729: Israel
73: Sweden	740: Guatemala	741: El Salvador
742: Honduras	743: Nicaragua	744: Costa Rica
746: Dominican Republic	750: Mexico	759: Venezuela
76: Switzerland	770: Colombia	773: Uruguay
775: Peru	777: Bolivia	779: Argentina
780: Chile	784: Paraguay	785: Peru
786: Ecuador	789: Brazil	80-83: Italy
84: Spain	850: Cuba	858: Slovakia
859: Czech Republic	860: Yugoslavia	869: Turkey
87: Netherlands	880: South Korea	885: Thailand
888: Singapore	890: India	893: Vietnam
899: Indonesia	90 & 91: Austria	93: Australia
94: New Zealand	955: Malaysia	
977: International Standard Serial Number for Periodicals (ISSN)		
978: International Standard Book Numbering (ISBN)		
979: International Standard Music Number (ISMN)		
980: Refund receipts		
981 & 982: Common Currency Coupons		
99: Coupons		

Ξεχνᾶτε ὅτι ἀνέκαθεν οἱ Ἑβραῖοι αὐτό τόν σκοπόν καί στόχον εἶχαν; Νά κυριαρχήσουν παγκόσμια. Νά κυβερνήσουν τήν γῆ. Γι' αὐτό δέν ἀρνήθηκαν καί γι' αὐτό δέν σταύρωσαν τόν Χριστό, τόν ἀληθινό τους Μεσσία καί Σωτήρα; Ἐπειδή ἐνῶ ἔλεγε ὅτι εἶναι ὁ Μεσσίας τους ἀρνιόταν ὅτι ἦταν ἐπίγειος Βασιλεύς καί ὅτι εἶχε κοσμική ἐξουσία καί ὅτι εἶχε ἔλθει γιά νά τούς ἐλευθερώσει ἀπό τούς κατακτιτές καί νά ἐγκαταστήσει παγκόσμιο κυριαρχία, μέ ὑπουργούς, ἀξιωματούχους καί ἐκλεκτούς ὄλους τούς Ἑβραίους, καί ὑπηρέτας, δούλους καί σκλάβους ὄλους τούς ἀνθρώπους τῆς γῆς;

Διαβᾶστε ὅσοι δέν ἔχετε διαβάσει τά «Πρωτόκολλα τῶν Σοφῶν τῆς Σιών» γιά νά δεῖτε πόσο ἀποκαλυπτικά εἶναι.

Ἄλλά θέλετε καί ἀπόδειξη γιά ὅλα αὐτά;

Παρατηρεῖστε τήν σημαῖα τῆς Ε.Ε.

Ἄπό τί ἀποτελεῖται; Ἄπό δώδεκα ἀστέρια. Γιατί 12; Ἄφου τά κράτη αὐτή τή στιγμή εἶναι 25 καί ὀδεύουν πρὸς τά 30 καί ὄλο καί αὐξάνονται; Γιατί τήν «ἔκλεισαν» στά 12 ἀστέρια καί ὄχι στά 6, 9, 10, 15, 25 στά 50 ἢ 100 πού μπορεῖ νά γίνουν ἀργότερα; Γιατί;

Μά γιατί ἄλλο. Γι' αὐτούς ἀκριβῶς τούς λόγους πού εἶπαμε παραπάνω.

Πόσες εἶναι οἱ φυλές τοῦ Ἰσραήλ; ΔΩΔΕΚΑ.

Νά γιατί! Γιατί τά 12 ἄστρα συμβολίζουν τίς 12 φυλές τοῦ Ἰσραήλ πού πρόκειται νά βασιλεύσουν σέ ὄλη τή γῆ μετά ἀπό χιλιάδες χρόνια.

Ποιά θά εἶναι ἡ νέα Σημαῖα τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνωσις

Ἄλλά ἔχει καί συνέχεια.

Προσέξτε καλά τήν ἤδη ὑπάρχουσα Σημαῖα τῆς Ε.Ε.

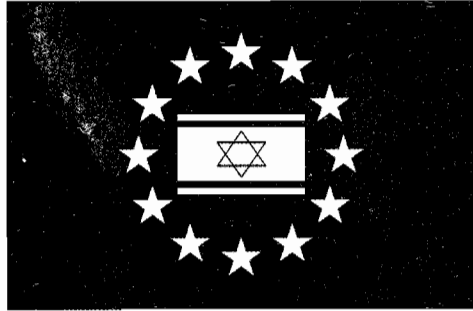
Στό κέντρο δέν ἔχει ἀπολύτως τίποτα.

Ἐχετε δεῖ ἔσεῖς σημαία κάποιου ἄλλου κράτους πού στό κέντρο τῆς νά μὴν ἔχει τίποτε; Καμμία. Ἀντιθέτως πάντοτε στό κέντρο τῆς Σημαίας τοποθετοῦμε ὅ,τι πιά σημαντικό ἔμβλημα, σύμβολο, σχῆμα ἔχουμε, προκειμένου νά τό τονίσουμε καί νά τό προσέξουν οἱ ἄλλοι.

Δέν σᾶς κάνει λοιπόν ἐντύπωση τό ὅτι εἶναι κενή καί δέν ἔχει τίποτα;

Είναι κενή γιατί σύντομα πρόκειται νά τοποθετηθεῖ κάτι. Κάτι πολύ σημαντικό. Τί; Ἕνα ἑξάκινο ἀστέρι. Ἡ ἑξάλφα. Τό ἄστρο τοῦ Δαυΐδ. Τό σύμβολό τους. Ἡ Σημαῖα τους.

Μήπως αὐτή λοιπόν θά εἶναι σύντομα ἡ νέα Σημαῖα τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως;

Δεῖτε τί γράφουν ἐπίσημα στήν Εὐρωπαϊκή Ἑνωση γιά τήν Σημαῖα:

«Αὐτή εἶναι ἡ ευρωπαϊκή σημαία. Εἶναι τὸ σύμβολο τῆς Ευρωπαϊκῆς Ἑνώσεως, ἀλλά καί τῆς ἐνότητας καί τῆς ταυτότητας τῆς Ευρώπης κατά μία ευρύτερη ἔννοια. Ὁ κύκλος τῶν χρυσῶν ἀστεριῶν ἐκφράζει τὴν ἀλληλεγγύη καί τὴν ἀρμονία μεταξὺ τῶν κρατῶν τῆς Ευρώπης.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀστεριῶν δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ τῶν κρατῶν μελῶν. Εἶναι δώδεκα ἀστέρια, ἐπειδὴ παραδοσιακά ὁ ἀριθμὸς δώδεκα συμβολίζει τὴν τελειότητα, τὴν πληρότητα καί τὴν ἐνότητα. Γι'αὐτό, ἡ σημαία παραμένει ἡ ἴδια, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὶς διευρύνσεις τῆς ΕΕ.

Ἡ ἱστορία τῆς σημαίας

Ἡ ἱστορία τῆς σημαίας ξεκίνησε τὸ 1955, ὅταν ἡ Ευρωπαϊκή Ἑνωση ὑπῆρχε μόνο ὑπὸ τὴ μορφή τῆς Ευρωπαϊκῆς Κοινότητος τοῦ Ἄνθρακα καί τοῦ Χάλυβα, σὴν ὁποία συμμετείχαν μόνο ἕξι κράτη μέλη. Ἕνας ἄλλος, ὅμως, ὀργανισμὸς, με περισσότερα μέλη - τὸ Συμβούλιο τῆς Ευρώπης - εἶχε ἰδρυθεῖ ἀρκετὰ χρόνια νωρίτερα, με τὴν ἐντολή νὰ προασπίζει τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα καί νὰ προωθεῖ τὸν ευρωπαϊκὸ πολιτισμὸ.

Τὸ Συμβούλιο τῆς Ευρώπης ἀναζητοῦσε τὸ σύμβολο που θὰ το ἐκπροσωποῦσε. Μετὰ ἀπὸ πολλὲς συζητήσεις, υιοθετήθηκε τὸ σημερινὸ ἔμβλημα - ἓνας κύκλος δώδεκα χρυσῶν ἀστεριῶν πάνω σε γαλάζιο φόντο. Σε διαφόρους πολιτισμούς, ὁ ἀριθμὸς 12 ἀντιπροσωπεύει συμβολικά τὴν πληρότητα καί, βέβαια, εἶναι

και ο αριθμός των μηνών του έτους, και των ωρών όπως απεικονίζονται στα ρολόγια. Όσο για τον κύκλο είναι, μεταξύ άλλων, σύμβολο ενότητας.

Το Συμβούλιο της Ευρώπης είχε παροτρύνει, εν συνεχεία, τα άλλα ευρωπαϊκά όργανα να υιοθετήσουν την ίδια σημαία και, το 1983, εισακούστηκε από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο. Τέλος, το 1985, η σημαία υιοθετήθηκε από όλους τους αρχηγούς κρατών και κυβερνήσεων της ΕΕ ως επίσημο έμβλημα της Ευρωπαϊκής Ένωσης - που τότε ονομαζόταν Ευρωπαϊκές Κοινότητες.

Από την αρχή του 1986, αυτή η σημαία είναι το σύμβολο όλων των ευρωπαϊκών οργάνων.

Η ευρωπαϊκή σημαία είναι το μόνο έμβλημα της Ευρωπαϊκής Επιτροπής - το εκτελεστικό όργανο της ΕΕ. Αλλά όργανα και οργανισμοί της ΕΕ χρησιμοποιούν και δικά τους εμβλήματα εκτός από την ευρωπαϊκή σημαία.

(ΠΗΓΗ: http://europa.eu.int/abc/symbols/emblem/index_el.htm)

Γιατί έβαλαν, λένε, τὰ 12 ἀστέρια;

«Ἐπειδὴ (λένε) 12 εἶναι οἱ μῆνες τοῦ ἔτους καὶ οἱ ὥρες τῆς ἡμέρας... ἀλλὰ καὶ γιατί ὁ ἀριθμὸς 12 συμβολίζει τὴν πληρότητα».

Ἔχετε ἀκούσει ἐσεῖς ποτέ ἢ ἔχετε ποτέ διαβάσει ὅτι ὁ ἀριθμὸς 12 συμβολίζει τὴν πληρότητα; Ποτέ.

«Ὁ ἀριθμὸς 12 (λένε) ἀντιπροσωπεύει συμβολικὰ τὴν πληρότητα καί, βέβαια, εἶναι καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν μηνῶν τοῦ ἔτους, καὶ τῶν ὥρῶν ὅπως ἀπεικονίζονται στὰ ρολόγια».

Τί ἀστεῖα ἐπιχειρήματα...

Ἄλλὰ ἄς συνεχίσουμε τὰ σχετικά μέ τὴν προφητεία μας.

Ἔπειτα βλέπουμε ὅτι σ' αὐτό τό θηρίο τό ἀναβαῖνον ἐκ τῆς θαλάσσης, δηλαδή τὴν Ε.Ε. τὴν Νέα «Ρωμαϊκὴ Αὐτοκρατορία» ὁ δράκων δηλαδή ὁ Σατανᾶς ἔδωσε μεγάλη δύναμη καὶ ἐξουσία, ἀλλὰ καὶ τὸν θρόνον του, προκειμένου τό θηρίο νά μπορέσει νά ἐπιβληθεῖ, νά ὑποτάξει καὶ νά κυβερνήσει ὅλη τὴν γῆ καὶ τοὺς ἀνθρώπους καὶ κοντὰ σ' αὐτό καὶ ὁ Διάβολος διὰ μέσου τοῦ Ἄντιχρίστου.

Ποιό από τά τρία θηρία είναι ό 'Αντίχριστος

Στή συνέχεια μᾶς λέγει ότι μία από τίς έπτά κεφαλές (δηλαδή ένας από τούς έπτά βασιλείς-ήγέτες) αὐτοῦ τοῦ θηρίου (δηλαδή τῆς Ρωμαϊκῆς Αυτοκρατορίας-Ε.Ε.) εύρέθη έσφαγμένη σχεδόν νεκρή, καί ξαφνικά μέ κάποιο θαυμαστό τρόπο ή πληγή αὐτοῦ έθεραπεύθει.

«καί μίαν εκ τῶν κεφαλῶν αὐτοῦ ως έσφαγμένην εις θάνατον. καί ή πληγή τοῦ θανάτου αὐτοῦ έθεραπεύθη, καί έθαύμασεν όλη ή γῆ όπίσω τοῦ θηρίου». (‘Αποκ. ιγ’, 3)

Αὐτό μπορεί νά σημαίνει τά έξῆς:

α) Ίσως ό 'Αντίχριστος νά «σκυνοθεπίσει» δημόσια τόν θάνατόν του καί στήν συνέχεια νά «ἀναστηθεῖ» διά νά πείσει-πλανήσει τούς ανθρώπους ότι αὐτός είναι ό «Χριστός» ή κάποιος Προφήτης-Μεσσίας, επειδή καί ό Χριστός ἀπέθανε καί ἀνέστη καί επειδή γνωρίζουμε ότι ό 'Αντίχριστος θά προσπαθήσει νά όμοιάσει κατά πάντα εις τόν Χριστόν.

«Κατά πάντα γάρ έξομοιοῦσθαι βούλεται ό πλάνος τῶν υἱῶν τοῦ θεοῦ. λέων μέν ό Χριστός, καί λέων μέν ό αντίχριστος. βασιλεύς ό Χριστός, καί βασιλεύς επίγειος ό αντίχριστος... εν σχήματι ανθρώπου έφάνη ό κύριος καί αὐτός εν σχήματι ανθρώπου έλεύσεται. ἀνέστησεν ό σωτήρ καί ἀπέδειξε τήν άγιαν σάρκα αὐτοῦ ως ναόν, καί αὐτός ἀναστήσει τόν εν Ιεροσολύμοις λίθινον ναόν». ^[165] (‘Αγίου Ίππολύτου)

Μήν μᾶς διαφεύγουν δέ καί οί λέξεις τοῦ Ίωάννου «καί μίαν εκ τῶν κεφαλῶν αὐτοῦ ως έσφαγμένην εις θάνατον» πού ἄν τίς αντιπαραβάλλουμε μέ τό χωρίον πάλιν τοῦ Ίωάννου λίγο κατωτέρω «τό Ἄρνιον τό έσφαγμένον» (‘Αποκ. ΙΓ’, 8) καί πίο πρίν «...καί εν μέσω τῶν πρεσβυτέρων, ΑΡΝΙΟΝ έστικώς ΩΣ ΕΣΦΑΓΜΕΝΟΝ...» (‘Αποκ. Ε’, 6) πού είναι ό Χριστός εύκόλως κατανοοῦμεν ότι θά κάνει κάτι παρόμοιον μέ τό τοῦ Κυρίου μας.

β) Μπορεῖ πάλι μόνον καί μόνον διά νά πείσει-πλανήσει τούς ανθρώπους ότι έχει ύπερφυσικά χαρίσματα νά ἀρρωστήσει μέχρι θανάτου καί εις τήν συνέχεια νά γίνη καλά διά νά θαυμάσουν όλοι καί νά τόν ακολουθήσουν. Καί

γ) Ἐάν δεχθοῦμε ὅτι ἡ κεφαλή σημαίνει βασιλέα καί κατ' ἐπέκτασιν καί βασιλείον, διότι δέν δύναται κάποιος νά εἶναι βασιλεύς καί νά μὴν ἔχει βασιλείο, κράτος, ὑπκούς, τότε πιθανόν ἐδῶ ὁ Εὐαγγελιστής νά μᾶς προφητεύει ὄχι μόνον τήν ἴδρυσιν τοῦ κράτους τοῦ Ἰσραήλ (πού ἔγινε βέβαια τό 1948, ἀπρόσμενα, ἔξαφνα καί πού μέχρι σήμερα εἶναι ἕνα μικρό κρατίδιον σέ ἔκταση χωρίς ἰδιαίτερες ἱκανότητες) ἀλλά καί τήν κυριαρχία τοῦ Ἰσραήλ ἐπί τῆς γῆς, πού θά γίνει τήν ἐποχή τοῦ Ἀντιχρίστου ὅταν θά ἀναλάβουν φανερά τήν Παγκόσμιον ἐξουσία καί διακυβέρνηση τοῦ κόσμου, κάνοντας ὄλους νά θαυμάσουν πῶς ἕνα κράτος πού ἔπαψε νά ὑπάρχη ἀπό τό 70 μ.Χ. (σχεδόν νεκρό δηλαδή) καί ἕνας λαός κυνηγημένος καί κατατρεγμένος στά πέρατα τῆς οἰκουμένης ἐπί 2.000 ἔτη, μπόρεσε καί κατάφερε ὄχι μόνον νά ἐπανιδρύσει τό κράτος του, ἀλλά καί νά κυβερνήσῃ ὄλο τόν κόσμον.

Ἄλλωστε καί ἡ ἀναφορά τοῦ Προφήτη Δανιήλ (**κεφ. ζ', 8-10**) στό μικρό κέρασ πού βγαίνει μέσα ἀπό τά δέκα κέρατα (τά πολλά κράτ-ἔθνη) ὅτι θά ὑπερισχύσει ὄλων τῶν ὑπολοίπων, σαφέστατα, ἐκτός τοῦ Ἀντιχρίστου, ἔχει ἐφαρμογή καί στό κράτος τοῦ Ἰσραήλ, πού ἐνῶ εἶναι μικρό καί «ἀσήμαντο» καί κανείς δέν τοῦ δίνει «σημασία», ξαφνικά, ὅταν θά ἔλθει ἡ ὥρα, θά ἐπιβληθεῖ σέ ὄλους.

Ὡς ἐκ τούτου πῶς νά μὴν θαυμάσουν ὄλοι ἐπευφημώντας καί ἀκολουθώντας τήν κεφαλή τοῦ θηρίου αὐτοῦ, ὅπως λέει εἰς τήν συνέχειαν ὁ Εὐαγγελιστής:

«καί προσεκύνησαν τῷ δράκοντι τῷ δεδωκότι τήν ἐξουσίαν τῷ θηρίῳ, καί προσεκύνησαν τῷ θηρίῳ λέγοντες· τίς ὅμοιος τῷ θηρίῳ; τίς δύναται πολεμῆσαι μετ' αὐτοῦ; καί ἐδόθη αὐτῷ στόμα λαλοῦν μεγάλα καί βλασφημίαν· καί ἐδόθη αὐτῷ ἐξουσία πόλεμον ποιῆσαι μῆνας τεσσαράκοντα δύο. καί ἤνοιξε τό στόμα αὐτοῦ εἰς βλασφημίαν πρός τόν Θεόν, βλασφημῆσαι τό ὄνομα αὐτοῦ καί τήν σκηνήν αὐτοῦ, τούς ἐν τῷ οὐρανῷ σκηνοῦντας. καί ἐδόθη αὐτῷ πόλεμον ποιῆσαι μετὰ τῶν ἁγίων καί νικῆσαι αὐτούς, καί ἐδόθη αὐτῷ ἐξουσία ἐπί πᾶσαν φυλήν καί λαόν καί γλῶσσαν καί ἔθνος, καί προσκυνήσουσιν αὐτόν πάντες οἱ κατοικοῦντες ἐπί τῆς γῆς, ἧν οὐ γέγραπται τό ὄνομα ἐν τῷ βιβλίῳ τῆς ζωῆς τοῦ ἀρνίου τοῦ ἐσφαγμένου ἀπό καταβολῆς κόσμου». (Ἀποκ. ιγ', 4-8)

Ἐδῶ φαίνεται ὀλοκάθαρα ὅτι ἀναφέρεται εἰς τόν Ἄντίχριστον, διότι σύμφωνα μέ τούς Πατέρας ὅλα αὐτά θά συμβοῦν καί θά πραγματοποιηθοῦν εἰς τό πρόσωπον τοῦ Ἄντιχρίστου.

Ἄρα μπορούμε νά ποῦμε μετά βεβαιότητος ὅτι ὁ Ἄντίχριστος εἶναι ἡ μία ἀπό τίς ἑπτά κεφαλές τοῦ πρώτου θηρίου.

Ἐδῶ ἐξηγεῖται ξεκάθαρα, γιατί ὅλοι ὅσοι ἀσχολήθηκαν μέ τό θέμα τοῦ Ἄντιχρίστου καί τοῦ ΙΓ΄ Κεφ. τῆς Ἀποκαλύψεως ἐρχόταν σέ διαφωνία λέγοντας ἄλλοι μέν ὅτι ὁ Ἄντίχριστος εἶναι τό πρῶτο θηρίο, ἄλλοι ὅτι εἶναι τό δεύτερον, ἀντικρούοντας οἱ μέν τούς δέ μέ πολλά καί διάφορα ἐπιχειρήματα, ἄλλα μέν ὀρθά καί ἄλλα ὄχι.

ΠΡΑΓΜΑΤΙ καί οἱ δύο εἶχαν δίκιο καί ἄδικο συνάμα.

Δηλαδή οὔτε τό πρῶτο θηρίον (τό ἀναβαῖνον ἐκ τῆς θαλάσσης «Ἀποκ. ιγ΄, 1») μέ τήν στενήν ἔννοιαν τῆς λέξεως ἦτο, οὔτε τό δεύτερον (τό ἀναβαῖνον ἐκ τῆς γῆς «Ἀποκ. ιγ΄, 11»). Ἦταν τό ἕνα ἀπό τά ἑπτά κεφάλια τοῦ πρώτου θηρίου.

Καί ἐπειδή ἡ μία ἀπό τίς ἑπτά κεφαλές ἀνῆκε εἰς τό πρῶτον θηρίον ἔγραψαν ὅλοι ὅτι ὁ Ἄντίχριστος ἦτο τό πρῶτον θηρίον, ἀφοῦ οὐσιαστικά οἱ ἑπτά κεφαλές ἄρα καί ἡ μία ἀπό τίς ἑπτά πού ἐθεραπεύθη ἀνῆκε εἰς τό πρῶτον θηρίον καί ὅπωςδήποτε ὑπάρχει μία σχέσις ὀργανική καί ἀδιάσπαστος μεταξύ τῶν κεφαλῶν καί τῶν κεράτων ἑνός θηρίου. Τά δέ δέν ὑφίστανται χωρίς τά μέν.

Οἱ πρῶτοι δηλαδή πού ἐρμήνευαν, ὅτι τό πρῶτο θηρίον (τό ἀναβαῖνον ἐκ τῆς θαλάσσης μέ τίς ἑπτά κεφαλές καί τά 10 κέρατα) εἶναι ἡ Ε.Ε., ἔβγαζαν τό συμπέρασμα ὅτι ἀφοῦ δέν εἶναι τό πρῶτο θηρίο θά εἶναι τό δεύτερο.

Οἱ ἄλλοι πάλιν πού ἔβλεπαν ὅτι τό δεύτερο θηρίο εἶναι ὁ ψευδοπροφήτης ὁ ὁποῖος μάλιστα ὑπηρετεῖ τό πρῶτο θηρίο καί προσπαθεῖ νά πείσει ὅλο τόν κόσμον νά προσκυνήσει τό πρῶτο θηρίο ἔβγαζαν καί αὐτοί τό συμπέρασμα, ὅτι ἀφοῦ δέν εἶναι τό δεύτερον θηρίον ὁ Ἄντίχριστος, θά εἶναι τό πρῶτον, ἐφόσον δέν ὑπῆρχαν ἄλλα θηρία καί ἀφοῦ ἡ τό πρῶτο θά ἦτο ἡ τό δεύτερο, ἐξάπαντος.

Ἐάν κυττάξουμε ὁμως προσεκτικά τήν Ἀποκάλυψιν θά ἰδοῦμε ὅτι ὁ Ἰωάννης εἶναι πολύ «προσεκτικός» εἰς αὐτά πού γράφει, διότι δέν λέει ὅτι ὁ «Ἄντίχριστος» εἶναι τό πρῶτον θηρίον, μέ τίς ἑπτά κεφαλές καί τά

10 κέρατα, ἀλλά τό θηρίον «οὗ ἔθεραπεύθη ἡ πληγή τοῦ θανάτου» (Ἀποκ. 1γ', 12).

Ποιοῦ ἔθεραπεύθη ἡ πληγή πού εἶπαμε πρωύτερα; Σέ μία ἀπό τίς ἐπτά κεφαλές πού ἀνῆκε ὅμως στό πρῶτο θηρίο.

Ἐδῶ νά διευκρινήσουμε ἀκόμη ὅτι συνολικά ἡ Ἀποκάλυψις μᾶς μιλάει γιά τρία θηρία. Ἐπειδή ὅμως τά δύο ἀπό τά τρία εἶναι ἀκριβῶς ἴδια, ἔχουν δηλαδή ἐπτά κεφάλια καί δέκα κέρατα, ἐδημιουργήθηκε σύγχυση καί γι' αὐτό ἴσως ὀρισμένοι νά ἔβγαλαν τό λαθεμένο συμπέρασμα ὅτι πρόκειται γιά δύο.

Δέν εἶναι ὅμως δύο τά θηρία πού ἀναφέρει ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης στήν Ἀποκάλυψη. Εἶναι τρία.

Μάλιστα ἐάν προσέξουμε καλά τά λόγια τοῦ Ἰωάννου θά δοῦμε ὅτι μεταξύ αὐτῶν τῶν δύο ὁμοίων θηρίων ὑπάρχει μιά μικρή, ἀλλά οὐσιαστική διαφορά.

Τό μὲν ἓνα ἀνεβαίνει μέσα ἀπό τήν θάλασσα πού συμβολίζει ὅπως εἶπαμε τόν ταραχώδη κόσμον καί τίς βασιλεῖες του ὅπου μέσα ἀπό ἐκεῖ βγαίνει ὁ Ἀντίχριστος (Ἀποκ. 1γ'), τό δέ ἄλλο ἀνεβαίνει μέσα ἀπό τήν ἄβυσσος πού συμβολίζει τό χάος, τό σκότος, τόν Ἔαδν, τήν ἀπώλεια καί εἶναι ὁ Δράκων, ὁ Σατανᾶς (Ἀποκ. 1ζ').

Τό ὅτι μοιάζουν, ἔχουν δηλαδή καί τά δύο 7 κεφαλές καί 10 κέρατα εἶναι πολύ φυσικό, ἀφοῦ τό ἓνα προέρχεται ἀπό τό ἄλλο καί ἀφοῦ οὐσιαστικά ὁ Διάβολος ἐνεργεῖ μέσα ἀπό τόν Ἀντίχριστο καί ἀφοῦ ὁ Ἀντίχριστος εἶναι ὁ «υἱός τῆς ἀπωλείας» (ἀπολύων=ὁ σατανᾶς=ἄβυσσος= ἀπώλεια) καί ἐξυπηρετεῖ κατά πάντα τόν Διάβολον.

Ἄλλωστε ὅπως λένε καί οἱ Ἅγιοί μας θά ὑπάρχει, κατά μίμηση τῆς Ἁγίας Τριάδος, καί Σατανική τριάς. Σατανᾶς-Ἀντίχριστος-Ψευδοπροφήτης.

Γι' αὐτό καί σέ πολλά σημεία τῆς ἱερῆς Ἀποκαλύψεως ὑπάρχουν ἀναφορές καί γιά τούς τρεῖς.

«Καί ἐπιάσθη τό θηρίον καί ὁ μετ' αὐτοῦ ψευδοπροφήτης ὁ ποιήσας τά σημεῖα ἐνώπιον αὐτοῦ, ἐν οἷς ἐπλάνησε τούς λαβόντας τό χάραγμα τοῦ θηρίου καί τούς προσκυνοῦντας τῆ εἰκόνι αὐτοῦ· ζῶντες ἐβλήθησαν οἱ δύο εἰς τήν λίμνην τοῦ πυρός τήν καιομένην ἐν θείῳ». (Ἀποκ. 1θ', 20)

Δηλαδή:

«Καί ἐπίσθηκε αἰχμάλωτον τό θηρίον (ὁ Ἄντίχριστος) καί μαζί μέ αὐτό ὁ ψευδοπροφήτης, ὁ ὁποῖος εἶχε κάμει τά παραπλανητικά σατανικά θαύματα ἐμπρός εἰς αὐτό, μέ τά ὁποῖα ἐξηπάτησε καί παραπλάνησε αὐτούς, πού ἐδέχθησαν τήν χαραγμένην σφραγίδα τοῦ θηρίου καί προσκυνοῦν σάν Θεόν τήν εἰκόνα του. Ζωντανοί ἐρρίφθησαν καί οἱ δύο εἰς τήν λίμνην τῆς φωτιᾶς, πού καίεται συνεχῶς καί ἀκαταπαύστως μέ θειάφι».

«Καί ὁ διάβολος ὁ πλανῶν αὐτούς ἐβλήθη εἰς τήν λίμνην τοῦ πυρός καί τοῦ θείου, ὅπου καί τό θηρίον καί ὁ ψευδοπροφήτης, καί βασανισθήσονται ἡμέρας καί νυκτός εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων». (**Ἀποκ. κ', 10**)

Δηλαδή:

«Καί ὁ διάβολος, πού τούς παραπλανοῦσε εἰς τό ψεῦδος καί εἰς τήν κακίαν, ἐρρίφθη εἰς τήν λίμνην τῆς φωτιᾶς καί τοῦ θειαφιοῦ, ὅπου ἦσαν τό θηρίον, δηλαδή ὁ Ἄντίχριστος, καί ὁ ψευδοπροφήτης. Καί θά βασανισθοῦν ἐκεῖ ἀκατάπαυστα ἡμέραν καί νύκτα εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων».

Πάπας ὁ Ψευδοπροφήτης Τό δεύτερο θηρίο τῆς Ἀποκαλύψεως

«Καί εἶδον ἄλλο θηρίον ἀναβαῖνον ἐκ τῆς γῆς, καί εἶχε κέρατα δύο ὅμοια ἀρνίω, καί ἐλάλει ὡς δράκων..» (**Ἀποκ. ιγ', 11**).

Ἡ γῆ συμβολίζει τό γήινον, τό κοῖκόν, τό ἀνθρώπινον. Ὁ Ἄνθρωπος ἐπλάσθη ἐκ τῆς γῆς. «ὅτι γῆ εἶ καί εἰς γῆν ἀπελεύσει».

Ἄρα ἐδῶ θέλει νά μᾶς πῆ ὅτι τό δεύτερον θηρίον θά εἶναι καί αὐτός **ΑΝΘΡΩΠΟΣ**.

Τό δεύτερο αὐτό θηρίο εἶχε κέρατα δύο πού ἔμοιαζαν μέ ἀρνίου, ἐνῶ ἐλάλει ὡς δράκων.

Κέρας ἔχουμε πεῖ ὅτι εἶναι ἡ δύναμις, ἡ ἐξουσία. Ἄρα τό συγκεκριμένον θηρίον εἶχε δύο ἐξουσίες.

Ἄρνιον-Ἄμνός εἶναι ὁ Χριστός.

α) «Ἴδε ὁ ἀμνός τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τήν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (**Ἰω. α', 29**) καί

β) «καί προσκυνήσουσιν αὐτόν πάντες οἱ κατοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς, ἧν οὐ γέγραπται τὸ ὄνομα ἐν τῷ βιβλίῳ τῆς ζωῆς τοῦ ἀρνίου τοῦ ἐσφαγμένου ἀπὸ καταβολῆς κόσμου» (**Ἀποκ. ιγ', 8**) καί

γ) Τὸ Ἄρνιον πού διέταξε ὁ Θεὸς τὸν Μωϋσῆ νά φᾶνε πρὶν τὴν ἔξοδό τους, πού ἦταν τύπος τοῦ Χριστοῦ

δ) Εἶναι γνωστόν ἐπίσης ὅτι τοὺς πρωτοχριστιανικοὺς χρόνους ὅπου οἱ Χριστιανοὶ ἐδιώκοντο καὶ δέν μπορούσαν νά ἐκφραστοῦν καὶ νά μιλήσουν ἐλεύθερα διότι ἐκινδύνευαν νά θανατωθοῦν ὅταν ἤθελαν νά μιλήσουν διὰ τὸν Χριστόν ἢ νά δείξουν ὅτι εἶναι Χριστιανοὶ ἐζωγράφιζαν ἕναν Ἄμνόν-Ἄρνι πού ἐσυμβόλιζε τὸν Ἰησοῦ Χριστόν, καὶ πού βέβαια ἡ ΣΤ' Οἰκουμένη Σύνοδος εἰς τὴν συνέχειαν τὸ ἀπαγόρευσε διὰ πολλοὺς καὶ διάφορους λόγους καὶ κυρίως ἐπειδὴ οἱ τύποι, προτυπώσεις, τὰ σύμβολα, ὁ νόμος καὶ ἡ σκιά παρῆλθε τῆς χάριτος ἐλθούσης.

Ἄρα λοιπὸν τὸ Ἄρνιον συμβολίζει τὸν Χριστό.

Δράκων εἶναι ὁ Σατανᾶς, ὅπως μᾶς λέγει χαρακτηριστικὰ ὁ ἴδιος ὁ Ἰωάννης· «ὁ ὄφις ὁ μέγας ὁ ἀρχαῖος, ὁ καλούμενος Διάβολος καὶ ὁ Σατανᾶς, ὁ πλανῶν τὴν οἰκουμένην ὅλην...» (**Ἀποκ. ιβ', 9**).

Ποῖο εἶναι λοιπὸν τὸ δεύτερον θηρίον πού ἔβγαινε ἀπὸ τὴν γῆν;

Ψάχνουμε νά βροῦμε ἕναν ἄνθρωπον πού ἔχει δύο ἐξουσίες, πού ὁμοιάζει ἢ παρουσιάζεται ὡς Ἄρνιον-Χριστός καὶ ὁμιλεῖ ὡς Δράκων-Σατανᾶς.

Ποῖος εἶναι λοιπὸν αὐτός;

Μά ποιός ἄλλος ἀπὸ τὸν ΠΑΠΑ.

Εἶναι ἄνθρωπος, ἔχει δύο ἐξουσίες (ΠΟΛΙΤΙΚΗ καὶ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ) λέει ὅτι εἶναι ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς (Vicarius filio dei) καὶ ὁμιλεῖ ὡς Δράκων-Σατανᾶς διότι αὐτὰ τὰ ὅποια διδάσκει ἀπὸ τότε πού ἀπεσχίσθη ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ (1054 μ.Χ.) εἶναι ξένα μέ τὴν διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ, ψεύδη, πλάνες καὶ αἰρέσεις, ἀλλὰ καὶ διότι αὐτὰ τὰ ὅποια θά διδάσκει καὶ θά λέει τὴν ἐποχὴ τοῦ Ἀντιχρίστου διὰ νά πλανήσῃ τὸν κόσμον καὶ νά τοὺς ὀδηγήσῃ εἰς αὐτόν, θά εἶναι ἐπιθυμίες καὶ ἐντολές τοῦ Δράκοντος, δηλαδή τοῦ Διαβόλου.

Μὴν ξεχνᾶμε ἄλλωστε καὶ τὴν Προφητεία τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ:

«ΤΟΝ ΠΑΠΑ ΝΑ ΚΑΤΑΡΑΣΘΕ ΔΙΟΤΙ ΑΥΤΟΣ ΘΑ ΕΙΝΑΙ Η ΑΙΤΙΑ»

Χρόνια τώρα προσπαθοῦσα νά κατανοήσω αὐτὴν τὴν Προφητεία τοῦ

άγιου αλλά δέν μπορούσα. Σκεφτόμουνα πολλά αλλά δέν ταίριαζαν μεταξύ τους. Έρωτούσα πολλούς αλλά κανείς δέν μου ἔλεγε κάτι συγκεκριμένο.

Νά καταρώμεθα τόν Πάπα. Γιά ποιό ἀπ' ὅλα νά τόν καταρώμεθα;

Γιά τίς δεκάδες πλάνες καί αἰρέσεις του;

Γιά τίς χιλιάδες καί ἑκατομμύρια ψυχές πού κρατάει σπίν πλάνη καί σπίν αἴρεση ὀδηγώντας τες εἰς τήν ἀπώλεια;

Διότι ἔσχισε τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ;

Διότι διέπραξε μεγάλα καί φοβερά ἐγκλήματα καί ἀνοσιουργήματα;

Γιά αὐτά καί ἄλλα πολλά ἴσως;

Διότι αὐτός, λέει, θά εἶναι ἡ αἰτία.

Προσέξτε δέν λέει ἡ αἰτία τοῦ κακοῦ, ἑνός συγκεκριμένου κακοῦ, ἑνός οἰοῦδηποτε κακοῦ, ἀλλά «αὐτός θά εἶναι ἡ αἰτία».

Ἡ αἰτία γιά ποιό πρᾶγμα ἀπ' ὅλα τ' ἀνωτέρω, γιά ποιό κακό;

Ἡ αἰτία πού θά ἔλθῃ ὁ Ἄντιχρίστος.

Ἡ αἰτία πού θά πλανηθοῦν οἱ ἄνθρωποι: «καί πλανᾷ τούς κατοικοῦντας ἐπί τῆς γῆς διὰ τά σημεῖα ἃ ἐδόθη αὐτῷ ποιῆσαι ἐνώπιον τοῦ θηρίου, λέγων τοῖς κατοικοῦσιν ἐπί τῆς γῆς ποιῆσαι εἰκόνα τῷ θηρίῳ, ὃς εἶχε τήν πληγὴν τῆς μάχαιρας καί ἔζησε» (**Ἀποκ. 13', 14**).

Ἡ αἰτία πού θά ὀδηγηθοῦν εἰς τήν προσκύνησιν τοῦ Ἄντιχρίστου ὅλοι οἱ ἄνθρωποι. «καί ποιεῖ (τό δεύτερον θηρίον, ὁ Ψευδοπροφήτης, ὁ Πάπας) τήν γῆν καί τούς ἐν αὐτῇ κατοικοῦντας ἵνα προσκυνήσωσι τό θηρίον τό πρῶτον, οὗ ἔθεραπεύθη ἡ πληγὴ τοῦ θανάτου». (**Ἀποκ. 13', 12**).

Ἡ αἰτία πού θά σφραγιστοῦν καί θά χάσουν τίς ψυχές τους ἑκατομμύρια ἄνθρωποι. «Καί ποιεῖ (ὁ ψευδοπροφήτης, ὁ πάπας) πάντας...ἵνα δώσουσι αὐτοῖς χάραγμα ἐπί τῆς χειρός αὐτῶν τῆς δεξιᾶς ἢ ἐπί τῶν μετώπων αὐτῶν, καί ἵνα μή τις δύνηται ἀγοράσαι ἢ πωλῆσαι εἰ μὴ ὁ ἔχων τό χάραγμα, τό ὄνομα τοῦ θηρίου ἢ τόν ἀριθμὸν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ» (**Ἀποκ. 13' 16-18**)

Νά λοιπόν γιατί ὁ Μεγάλος σύγχρονος Ἅγιος καί Προφήτης τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ Διαπρύσιος κῆρυξ τῆς Ὁρθοδοξίας καί μέγας Ἀναμορφωτής τοῦ Γένους μας Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός, λέει:

«ΤΟΝ ΠΑΠΑ ΝΑ ΚΑΤΑΡΑΣΘΕ ΔΙΟΤΙ ΑΥΤΟΣ ΘΑ ΕΙΝΑΙ Η ΑΙΤΙΑ»

Ὁ ρόλος τοῦ Ψευδοπροφήτου Πάπα στὴν ἐποχὴ τοῦ Ἀντιχρίστου

«Καὶ εἶδον ἄλλο θηρίον ἀναβαῖνον ἐκ τῆς γῆς, καὶ εἶχε κέρατα δύο ὅμοια ἀρνίῳ, καὶ ἐλάλει ὡς δράκων. καὶ τὴν ἐξουσίαν τοῦ πρώτου θηρίου πᾶσαν ποιεῖ ἐνώπιον αὐτοῦ. καὶ ποιεῖ (=τό δεύτερον θηρίον, ὁ Ψευδοπροφήτης, ὁ Πάπας) τὴν γῆν καὶ τοὺς ἐν αὐτῇ κατοικοῦντας ἵνα προσκυνήσωσι τὸ θηρίον τὸ πρῶτον, (=Ἀντίχριστον) οὗ ἐθεραπεύθη ἡ πληγὴ τοῦ θανάτου αὐτοῦ.

Καὶ ποιεῖ (=τό δεύτερον θηρίον, ὁ Ψευδοπροφήτης, ὁ Πάπας) σημεῖα μεγάλα, καὶ πῦρ ἵνα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβαίῃ εἰς τὴν γῆν ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων. καὶ πλανᾷ τοὺς κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς διὰ τὰ σημεῖα ἃ ἐδόθη αὐτῷ ποιῆσαι ἐνώπιον τοῦ θηρίου, λέγων τοῖς κατοικοῦσιν ἐπὶ τῆς γῆς ποιῆσαι εἰκόνα τῷ θηρίῳ, ὅς εἶχε τὴν πληγὴν τῆς μάχαιρας καὶ ἔζησε» (**Ἀποκ. ιγ' 11-14**).

Προσέξτε ἐδῶ ἀγαπητοί μου ἀδελφοί μέ πόση σαφήνεια καὶ εὐκρίνεια ὁ Ἰωάννης μᾶς περιγράφει τὴν δράση τοῦ θηρίου-Ψευδοπροφήτου-Πάπα, παραπέμποντας μᾶς εἰς τὰ λόγια τοῦ Κυρίου μᾶς εἰς τό ΚΔ' (24) Κεφάλαιον τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου, τὰ ὁποῖα ἔχουν ἄμεση σχέση μέ τὴν Δευτέρα Παρουσία Του καὶ τόν Ἀντίχριστον πού θά προηγηθεῖ αὐτῆς.

Εἶναι σάν νά μᾶς λέει.

Τί εἶπε ὁ Κύριος μᾶς ὅταν τόν ρώτησαν οἱ Μαθηταί Του διὰ τό πότε θά γίνει ἡ Δεύτερη Παρουσία Του; Ἀφοῦ ὁμίλησε πρῶτα γιά ἄλλα, φθάνοντας εἰς τό σημεῖον πού ὁμιλεῖ διὰ τόν Ἀντίχριστον μᾶς ἀναφέρει ὅτι τότε πού θά ἔλθει ὁ Ἀντίχριστος ἐάν βρεθοῦν κάποιοι οἱ ὁποῖοι θά σᾶς λέγουν ἐδῶ εἶναι ὁ Χριστός, ἢ ἐκεῖ εἶναι ὁ Χριστός, δηλαδή ὅτι ἔχει ἔλθει ὁ Χριστός εἰς τὴν γῆ ξανά μὴν τοὺς πιστέψετε διότι «ἐγερθήσονται γάρ ψευδόχριστοι καὶ ψευδοπροφήται καὶ δώσουσι σημεῖα μεγάλα καὶ τέρατα, ὥστε πλανῆσαι, εἰ δυνατόν, καὶ τοὺς ἐκλεκτούς» (**Ματθ. ΚΔ, 24**).

Ποῖος εἶναι λοιπόν ὁ Ψευδοπροφήτης πού θά κάνει σημεῖα μεγάλα καὶ τέρατα διὰ νά πλανήσει ἀκόμα καὶ τοὺς ἐκλεκτούς ὥστε νά ἀκολουθήσουν τόν Ἀντίχριστον;

Μά φυσικά ό ΠΑΠΑΣ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης πού θά παίξει τόν ρόλο τοῦ διαπιστευτοῦ καί ἐγγυητοῦ τοῦ Ἐντιχρίστου, ὅτι πράγματι αὐτός εἶναι ὁ Χριστός πού περίμεναν νά ἔλθει (διά ὅσους φυσικά δέν πίστεψαν ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἦτο ὁ Μεσσίας πού προφήτευσαν οἱ Προφῆται τῆς Π. Δ. π.χ. οἱ Ἑβραῖοι) ἢ ὅτι αὐτός εἶναι ὁ Χριστός πού ξαναἦλθε εἰς τήν γῆν (διά ὅσους φυσικά πιστεύουν ὅτι πρῖν ἔλθει ἡ Δευτέρα Παρουσία τοῦ Κυρίου μας, ὁ Χριστός θά ἔλθῃ διά μία «ἄλφα» περίοδο -ἄλλοι λένε χίλια χρόνια, «χιλιαστές» ἄλλοι λένε 40.000 χρόνια, ἄλλοι ἑβδομήντα, ἄλλοι τριάντα, ἄλλοι μία συμβολική περίοδο ἀγνώστου διαρκείας καί ἄλλοι κάτι ἄλλο- νά βασιλεύσει εἰς τήν γῆ φέρνοντας διά ἄλλους τήν παγκόσμιον εἰρήνην, εὐτυχία, πλούτη, διά ἄλλους τήν ἐπικράτησιν τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς ὅλα τά ἔθνη καί τούς λαούς τῆς γῆς. Καί αὐτοί δυστυχῶς εἶναι πολλοί ἀκόμη καί μέσα εἰς τήν Ὁρθόδοξον ἐκκλησίαν.

Αὐτά θά πράξει ὡς ὁ κατ' ἐξοχήν «ἐκπρόσωπος» τοῦ Χριστοῦ ἐπί τῆς γῆς, (Vicarius filio dei) ὡς ὁ κατ' ἐξοχήν Παγκόσμιος Πνευματικός Ἡγέτης μιᾶς πού ΟΧΙ ΤΥΧΑΙΑ ἐδῶ καί πολλές δεκαετίες ἔτσι μᾶς τόν προβάλλουν τά ΜΜΕ καί ὅλα τά ὄργανά του, προκειμένου νά ἐξυπηρετήσουν τά σχέδια τους. Καί βέβαια δέν εἶναι καθόλου τυχαῖο πού ἰδρύθηκε τό Παγκόσμιο Συμβούλιο τῶν Ἐκκλησιῶν τοῦ ὁποῖου προΐσταται ὁ ΠΑΠΑΣ καί πού οὔτε λίγο οὔτε πολύ μᾶς λένε (ἄπαγε τῆς Βλασφημίας) ὅτι ὅλες οἱ Θρησκείες εἶναι ἴδιες καί ὅλες τόν ἴδιον σκοπόν ἐξυπηρετοῦν νά μᾶς ὀδηγήσουν κοντά εἰς τόν Θεόν, καί ὅτι ὅλες εἶναι μέρος τοῦ ὅλου καί ἔχουνε μέρος τῆς ἀλήθειας (θεωρία τῶν κλάδων) καί ὅτι θά πρέπει νά ἐνωθοῦν ὅλες μαζί διά νά φανερωθεῖ ὅλη ἡ ἀλήθεια καί πολλά ἄλλα τέτοια παρόμοια παραμύθια καί ΒΛΑΣΦΗΜΙΕΣ.

Δίκαια λοιπόν ὁ Κύριός μας, ἀλλά καί ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης τόν ἀποκαλοῦν ΨΕΥΔΟΠΡΟΦΗΤΗ (**Ματθ. κδ', 24 καί Ἀποκ. ιθ', 20**) ἀφοῦ θά παρουσιασθεῖ ὡς Πρόδρομος καί Προφήτης τοῦ Ἐντιχρίστου, ὅπως ἀκριβῶς καί ὁ Ἰησοῦς εἶχε τόν δικό του Πρόδρομο καί Προφήτη, τόν Ἰωάννην, ὅταν ἦλθε κατά τήν Α' Παρουσία Του.

Ἡ εἰκόνα τοῦ θηρίου

«Καί ἐδόθη αὐτῷ πνεῦμα δοῦναι τῇ εἰκόνι τοῦ θηρίου, ἵνα καί λαλήσῃ ἡ εἰκὼν τοῦ θηρίου καί ποιήσῃ, ὅσοι ἐάν μὴ προσκυνήσωσι τῇ εἰκόνι τοῦ θηρίου, ἵνα ἀποκτανθῶσι».

(Ἄποκ. ιγ' 15)

Ὅπως ὁ Κύριός μας ἔχει τὴν δική Του εἰκόνα πὴν ὅποια καὶ προσκυνούμε, κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο καὶ ὁ Ἄντίχριστος θά ἔχει τὴν δική του «εἰκόνα» πὴν ὅποια καὶ θά ἀξιώσει ἀπὸ ὅλους νά τὴν προσκυνᾶνε. Ὅσοι δέ δέν θά τὴν προσκυνοῦν θά θανατώνονται ὅπως ἀκριβῶς καὶ ἐπὶ ἐποχῆς τοῦ Ναβουχοδονόσορα πού εἶναι τύπος καὶ προτύπωση τοῦ Ἄντιχρίστου, καὶ ὁ ὁποῖος καὶ ἐκεῖνος εἶχε φτιάξει μιὰ δική του εἰκόνα καὶ ἀξίωσε ἀπὸ ὅλους τοὺς ὑπηκόους του νά τὴν προσκυνοῦν. Ὅσοι δέ, δέν τὴν προσκυνοῦσαν ἐθανατώνοντο (**Δαν. γ', 1-6**).

Τό ὅτι δέ, «θά δώσει σπὴν εἰκόνα του πνεῦμα γιά νά λαλήσει», πιστεύω ὅτι σημαίνει τό ἐξῆς.

Πρὶν ἔλθει ὁ Χριστός ὅλα τὰ ἔθνη ἦταν εἰδωλολατρικά, λατρεύοντας εἰδωλα καὶ ψεύτικους θεούς. Ἐάν ἐνθυμεῖσθε πολλές φορές πολλά ἀπὸ αὐτά τὰ ξόανα καὶ τὰ εἰδωλα «μιλοῦσαν» προκειμένου νά πείσουν τοὺς ἀνθρώπους ὅτι εἶναι ζωντανά καὶ ὅτι μέσα ἐκεῖ κατοικεῖ ὁ θεός τους.

Αὐτό δέ ἦταν μιὰ πλάνη τοῦ διαβόλου προκειμένου νά κρατᾶ σπὴν πλάνη καὶ σπὴ εἰδωλολατρία τοὺς ἀνθρώπους.

Μέ τὸν ἴδιο τρόπο κατὰ πᾶσαν πιθανότητα θά λαλεῖ καὶ ἡ ἄψυχη εἰκόνα τοῦ Ἄντιχρίστου προκειμένου νά θαυμάζουν οἱ ἄνθρωποι τὴν δύναμή του καὶ τὴν «θεϊκή» ἐξουσία του ξεγελώντας τοὺς ἀφελεῖς ἀνθρώπους καὶ τοὺς εὐκολόπιστους καὶ ὅλους αὐτούς πού εἶναι ἐπιρρεπεῖς στὰ ψευτοθαύματα καὶ σπὴν μαγεία, εἰδικά σήμερα σπὴν ἐποχή μας πού ἀνθεῖ ὁ ἀποκρυφισμός, ἡ μαγεία, ἡ ταχυδακτυλουργία, ὁ πνευματισμός καὶ ἄλλα παρόμοια.

Μὴν ξεχνᾶμε ἀκόμη ὅτι ὁ Ἄντίχριστος θά κάνει τέρατα καὶ σημεῖα καὶ πολλά θαύματα, σύμφωνα μέ τὸν Κύριό μας καὶ τοὺς Πατέρες. Ἐνα λοιπὸν ἀπὸ τὰ θαύματα πού θά κάνει θά εἶναι καὶ αὐτό.

Ἄλλη ἐξήγηση καὶ ἡ πιό πιθανή εἶναι ὅτι ἡ εἰκόνα του θά μιλάει μέ τὴν δύναμη τῆς σύγχρονης τεχνολογίας, ὅπως «μιλάει» ἡ τηλεόραση τὰ τηλεφωνα, τὰ κινητά, οἱ κάμερες καὶ πολλά ἄλλα.

Μιά λοιπόν τεράστια γιγαντοοθόνη μέ εικόνα καί ἦχο θά προβάλει συγκεκριμένες ὥρες τῆς ἡμέρας τήν εἰκόνα τοῦ Ἄντιχρίστου καί θά καλεῖ ὄλους μικρούς καί μεγάλους, ἄνδρες καί γυναῖκες, πλούσιους καί φτωχούς, ἄρχοντες καί δούλους νά τήν προσκυνήσουν. Ταυτόχρονα δέ περιστροφικές κάμερες πού θά ὑπάρχουν μέσα, πάνω καί γύρω ἀπό τήν γιγαντοοθόνη θά ἐλέγχουν ἐάν «κλίνουν γόνυ τῷ Βάαλ» ἐάν δηλαδή προσκυνᾶνε ὄλοι οἱ ἄνθρωποι τήν «εἰκόνα» τοῦ Ἄντιχρίστου ἢ ὄχι. Ὅσοι δέ θά φαίνεται νά μὴν τήν προσκυνοῦν θά δίνεται ἡ ἐντολή μέσω κινητῶν ἢ ἄλλων ἠλεκτρονικῶν μέσων σέ «εἰδικές δυνάμεις» νά σπεύδουν καί νά συλλαμβάνουν αὐτόν πού τόλμησε καί ἀψήφισε τό πρόσταγμα τοῦ παγκόσμιου βασιλέα καί μόνου θεοῦ ἐπί τῆς γῆς, τοῦ Ἄντιχρίστου.

Τό χάραγμα τοῦ θηρίου

«Καί ποιεῖ πάντας τοὺς μικροὺς καί τοὺς μεγάλους, καί τοὺς πλουσίους καί τοὺς πτωχοὺς, καί τοὺς ἐλευθέρους καί τοὺς δούλους, ἵνα δώσουσι αὐτοῖς χάραγμα ἐπὶ τῆς χειρὸς αὐτῶν τῆς δεξιᾶς ἢ ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν, καί ἵνα μὴ τις δύνηται ἀγοράσαι ἢ πωλῆσαι εἰ μὴ ὁ ἔχων τό χάραγμα, τό ὄνομα τοῦ θηρίου ἢ τόν ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ. Ὡδε ἡ σοφία ἐστίν· ὁ ἔχων νοῦν ψηφισάτω τόν ἀριθμόν τοῦ θηρίου· ἀριθμός γάρ ἀνθρώπου ἐστίν· καί ὁ ἀριθμός αὐτοῦ χξς'».

(Ἄποκ. ιγ' 16-18)

Καί γίνεται αἰτία ἢ προσπαθεῖ νά πείσει ὁ Ψευδοπροφήτης, ὁ Πάπας δηλαδή, ὄλους τοὺς ἀνθρώπους τῆς γῆς μικρούς, μεγάλους, πλουσίους φτωχούς, ἐλευθέρους καί δούλους (=ἐλεύθεροι ἐπαγγελματίες καί δημόσιοι ὑπάλληλοι;) γιά νά πάρουν τό χάραγμα τοῦ Ἄντιχρίστου.

Μάλιστα στή προσπάθειά του αὐτή θά ἔχει καί βοηθούς· «ἵνα δώσουν» δέν λέει «ἵνα δώση» ἀλλά πληθυντικός ἀριθμός γιά νά δώσουν, ἄρα πολλοί τά ὄργανα τοῦ Ἄντιχρίστου ἢ τουλάχιστον δύο ὁ ψευδοπροφήτης καί ὁ Ἄντιχρίστος. Γιά νά δώσουν λοιπόν χάραγμα στό δεξί χέρι ἢ στό μέτωπο. (χάραγμα = χαράσω-χαραγματιές μᾶς θυμίζει σέ μεγάλο βαθμό τό «bar code system» πού βρίσκεται ἤδη παντοῦ καί τό ὁποῖο αὐτό χάραγμα θά θελήσουν

νά μᾶς τό τοποθετίσουν ὄχι ὅπουδήποτε ἐπάνω στό σῶμα μας, ἀλλά συγκεκριμένα στό δεξι χέρι ἢ στό μέτωπο)

Στό δεξι χέρι διότι μέ τό δεξι συμβολίζονται τά καλά ἔργα καί οἱ πράξεις μας καί στό μέτωπο γιατί ἐκεῖ βρίσκεται ὁ νοῦς μας ἀπό τόν ὁποῖον ἀρχίζουν καί τελειώνουν τά πάντα. Ὁ νοῦς εἶναι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος παίρνει τίς τελικές ἀποφάσεις γιά ὅλα τά θέματα, ἐάν θά πράξουμε αὐτό ἢ τό ἄλλο, ἐάν θά συγκατατεθοῦμε σπίν ἁμαρτία ἢ ὄχι. Εἶναι ὁ ἡνίοχος, ὁ καρβαλάρης πού κρατᾶ τά ἡνία τοῦ ἀλόγου καί φανταστεῖτε τί θά γίνει καί πού θά πάει τό ἄλογο ἐάν ὁ ἡνίοχος, ὁ καρβαλάρης εἶναι μεθυσμένος ἢ ζαλισμένος ἢ κοιμισμένος ἢ κυριολεκτικά δαιμονισμένος...

Θέλει λοιπόν τόν νοῦ μας νά τόν σφραγίσει, νά τόν κάνει δικό του, νά τόν μετατρέψει ἀπό «Νοῦ Χριστοῦ», σέ «νοῦ Διαβόλου»*.

Θά δώσει λοιπόν στό δεξι χέρι ἢ στό μέτωπο τό χάραγμα του πίν σφραγίδα του, πού χωρίς αὐτή δέν θά μπορεῖ κανεῖς μὰ κανεῖς ἄνθρωπος ἐπί τῆς γῆς νά πουλᾶ καί νά ἀγοράζει δηλαδή νά κάνει ὁποιαδήποτε ἐμπορική ἢ ἄλλη συναλλαγή.

Φοβερός λόγος. Πρίν 1910 χρόνια γραμμένη ἡ Ἐποκάλυψις καί νά περιγράφει μέ καταπληκτική ἀκρίβεια τό παγκόσμιο ἐμπορικό σύστημα συναλλαγῆς μέ τό γραμμικό κώδικα («bar code system») πού ὑπάρχει στίς μέρες μας, καί στό ὁποῖο ἔχουν ἐνταχθεῖ ὅλα τά κράτη καί τά ἔθνη τοῦ κόσμου τά ὁποῖα προσέξτε εἶναι χωρισμένα καί ταξινομημένα ὄχι σέ 2, 3, 5, 7, 20, 30, 100, 1000 κατηγορίες ἀλλά σέ 10 ἀκριβῶς. Ἐπό τό μηδέν (0) ἕως τό ἐννέα (9). Οἱ δέκα κατηγορίες τοῦ «bar code system» πού μέσα ἐκεῖ περιλαμβάνονται ὅλα τά κράτη καί τά ἔθνη τοῦ κόσμου, ὅπως ἤδη ἔχουμε ἀναφέρει.

Κανεῖς λοιπόν δέν θά μπορεῖ νά κάνει ἀπολύτως τίποτε δέν θά μπορεῖ νά ἀσκεῖ κανένα δικαίωμα του ὡς πολίτης κάποιας χώρας, ἢ τῆς Νέας Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας πού θά ἔλθει, τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνωσης ἐάν δέν ἔχει ἐπάνω του χαραγμένο τό σύμβολο, τί σφραγίδα τοῦ Ἐντιχρίστου, τό ὁποῖο θά εἶναι «τό ὄνομα τοῦ θηρίου ἢ ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ».

* Βλέπε περισσότερα γιά τό θέμα αὐτό στό κεφάλαιο «τί εἶναι τό Σφράγισμα».

Ποιό όμως είναι τό ὄνομα ἢ ὁ ἀριθμός τοῦ θηρίου τοῦ Ἐντιχρίστου μᾶς τό λέει πάλι ὁ Ἰωάννης.

«Ὡδε ἡ σοφία ἐστίν· ὁ ἔχων νοῦν ψηφισάτω τόν ἀριθμόν τοῦ θηρίου· ἀριθμός γάρ ἀνθρώπου ἐστί· καί ὁ ἀριθμός αὐτοῦ χξς'». (Ἄποκ. ιγ' 18)

Εἶναι ὁ ἀριθμός χξς' = 666.

Τί περίεργο σύμπτωση καί αὐτό; Τό «bar code system» τό σύστημα γραμμικοῦ κώδικος EAN 13 καί UPC νά λειτουργοῦν μέ κωδικό καί μπάρρες ἀσφαλείας τό 666;

Μάλιστα λίγο παρακάτω λέγει ὁ Ἰωάννης (Ἄποκ. ιζ', 10) ὅτι ἀπό τούς ἐπτά βασιλεῖς, οἱ πέντε ἔπασαν (Αἰγύπτιοι, Ἀσσύριοι, Βαβυλώνιοι, Πέρσες, Ἕλληνες) ὁ ἕνας εἶναι τώρα (οἱ Ρωμαῖοι) καί ὁ ἄλλος, ὁ ἕβδομος, δέν ἔχει ἔλθει ἀκόμα καί ὅταν ἔλθει θά μείνει γιά λίγο. Πράγματι μόλις τρισήμισυ χρόνια θά βασιλεύσει ὁ Ἐντίχριστος, ἐνῶ στήν συνέχεια θά ἔλθει ὁ Κύριός μας γιά νά τόν ἐξαφανίσει μ' ἕνα φύσημα τοῦ στόματός Του καί νά τόν στείλει μαζί μέ τόν Σατανᾶ καί τόν Ψευδοπροφήτη του τόν Πάπα στήν αἰώνια κόλαση.

Κεφάλαιον

22

ΠΕΡΙ ΕΙΔΩΛΟΘΥΤΩΝ

*«Περί δέ τῶν εἰδωλοθύτων, οἶδαμεν ὅτι... οὔτε γάρ ἐάν
φάγωμεν περισσεύομεν, οὔτε ἐάν μή φάγωμεν ὑστερούμεθα»
(Α΄ Κορ. ν΄, 1, 8)*

Ἐπειδή κρίνουμε ὅτι τό θέμα τῶν εἰδωλοθύτων εἶναι πάρα πολύ σοβαρό, ἀλλά καί καθοριστικό γιά νά κατανοήσουμε τό ὅλο θέμα τοῦ σφραγίσματος ἀφιερώνουμε τό παρόν κεφάλαιο, ἀναλύοντας ἐκτενῶς τί εἶναι τά εἰδωλόθυτα καί ἐάν πρέπει ἢ δέν πρέπει νά τά χρησιμοποιοῦμε καί γιατί πρέπει ἢ δέν πρέπει, τό ὁποῖο παρακαλοῦμε πολύ νά ἀναγνωσθεῖ μέ μεγάλη προσοχή καί μάλιστα πρῖν διαβαστεῖ τό ἐπόμενο κεφάλαιο περί Σφραγίσματος.

Πολλοί, μή γνωρίζοντες, παρεξηγώντας καί παρερμηνεύοντας τό ὅλο θέμα ἢ ἀκόμη ἀπό ὑπερβολικό ζῆλο, «ἔχοντας ζῆλο οὐ κατ' ἐπίγνωσιν» καί «ὑπερπροστασία» λένε ὅτι, ὅποιο προϊόν, ἀντικείμενο ἢ ὅ,τιδήποτε ἄλλο ἔχει ἐπάνω αὐτό τό σύμβολο καί ἀριθμό 666 εἶναι «εἰδωλόθυτο», μολυσμένο, σφραγισμένο καί ἀπορριπτέο καί ὡς ἐκ τούτου δέν πρέπει νά τό χρησιμοποιοῦμε, μέ ὅποιονδήποτε τρόπο.

Ὅποιος δέ τό χρησιμοποιεῖ, μιáινεται-μολύνεται-σφραγίζεται, ἐνῶ ταυ-τόχρονα παραβαίνει τήν ἐντολή τῶν ἁγίων Ἀποστόλων «ἀπέχεσθαι εἰδωλοθύτων καί αἵματος καί πνικτοῦ καί πορνείας» (**Πράξ. ιε΄, 29**) καί τοῦ Ἀποστόλου Παύλου «ἄ θύει τά ἔθνη, δαιμονίους θύει καί οὐ Θεῶ· οὐ θέλω δέ ὑμᾶς κοινωνούς τῶν δαιμονίων γίνεσθε» (**Α΄ Κορ. ι΄, 20**), πού μᾶς λένε νά ἀπέκουμε καί νά μὴν χρησιμοποιοῦμε τά «εἰδωλόθυτα».

Ἐνα πρῶτο ἐρώτημα ὅμως, πού γεννᾶται, εἶναι τό ἀπό ποῦ προκύπτει ὅτι τά συγκεκριμένα τρόφιμα ἢ προϊόντα εἶναι «εἰδωλόθυτα» ἔχουν δηλαδή προσφερθεῖ θυσία στά εἰδωλα, στόν Ἀντίχριστο καί στόν Διάβολο, καί ὡς ἐκ τούτου, σύμφωνα μέ τούς καλούς ἀδελφούς μας, θά πρέπει νά τά ἀποφεύγουμε γιά νά μὴν μολυνθοῦμε-σφραγιστοῦμε.

Ἐχετε ἀκούσει ἐσεῖς ποτέ, τόσα χρόνια, κάτι τέτοιο, ὅτι δηλαδή, ἂν ὄχι ὅλα ἔστω κάποια ἀπό αὐτά τά προϊόντα, ἔχει προσφερθεῖ θυσία στόν Ἀντίχριστο, στόν Σατανᾶ ἢ στά δαιμόνια;

Ὅχι. Τότε πῶς μπορούμε νά τά χαρακτηρίσουμε «εἰδωλόθυτα»; Δέν μπορούμε λοιπόν σέ καμμία μά καμμία περίπτωση, ἐκτός καί ἐάν, ἐμεῖς τά «βαπτίσουμε», ἀπό μόνοι μας, «εἰδωλόθυτα», ἐπειδή ἔτσι θέλουμε ἢ ἔτσι μᾶς ἀρέσει.

Ἀλλά, ἄς ὑποθέσουμε, ὅτι ὄντως, πράγματι εἶναι «εἰδωλόθυτα», ἔχουν δηλαδή προσφερθεῖ θυσία στόν Σατανᾶ, στόν Ἀντίχριστο, σέ διάφορους ψευτοθεούς ἢ σέ εἰδωλα, τά συγκεκριμένα προϊόντα καί ἀντικείμενα πού ἔχουν ἐπάνω τους τόν γραμμικό κώδικα «bar code» καί τόν ἀριθμό τοῦ Ἀντιχρίστου «666».

Ἀκόμη καί ἔτσι νά εἶναι τά πράγματα, πάλι δέν προκύπτει ἀπό πουθενά, ὅτι δέν μπορούμε νά τά χρησιμοποιοῦμε, καί πολύ περισσότερο, ὅτι εἶναι «σφραγισμένοι» ἢ «μολυσμένοι» ὅσοι τά χρησιμοποιοῦν.

Τί ἦταν τά εἰδωλόθυτα

Ἄς δοῦμε ὅμως πρῶτα, γιά νά καταλάβουμε καλύτερα τό ὅλο θέμα, κάποια πράγματα γιά τά εἰδωλόθυτα.

«Είδωλόθυτα» λέγανε, τά κρέατα-σφάγια ἀπό τά ζῶα, πού εἶχαν προσφερθεῖ ἀπό τούς εἰδωλολάτρεις, θυσία στά εἶδωλα καί σπὴν συνέχεια τά τρώγανε σέ συμπόσια ὅλοι μαζί εἰδωλολάτρεις καί Χριστιανοί, ἢ τά πωλοῦσαν στά σφαγεῖα καί στίς ἀγορές, «μακελειά», ἀπ' ὅπου καί τά ἀγόραζαν πολλοί γιὰ νά τά φᾶνε, καί μέσα σ' αὐτούς, καί κάποιοι Χριστιανοί.

Κάποια στιγμή, λοιπόν, ἐδημιουργήθει φιλονικεῖα μεταξύ τῶν πιστῶν τῆς Κορίνθου, γιὰ τό ἔάν ἔπρεπε ἢ δέν ἔπρεπε, νά τρῶνε οἱ Χριστιανοί τέτοιου εἶδους κρέατα, καί πολύ περισσότερο δέ, νά συμμετέχουν σέ κοινά τραπέζια μέ εἰδωλολάτρεις.

Καί ἄλλοι μέν, πού εἶχαν «γνώση» καί «ἰσχυρή» συνείδηση, ἔλεγαν ὅτι δέν βλάπτει, διότι ὁ ἀληθινός καί πραγματικός Θεός εἶναι ἕνας καί μοναδικός. Ὅλοι δέ οἱ ἄλλοι «θεοί», τῶν εἰδωλολατρῶν, εἶναι ψεύτικοι, ἀνύπαρκτοι καί οὐσιαστικά δέν ὑπάρχουν, ὅπως ἄλλωστε, καί τά εἶδωλα τῶν ἐθνῶν, τά ὁποῖα εἶναι ἄψυχα καί δημιουργήματα ἀνθρώπων, κατασκευασμένα ἀπό διάφορα ὑλικά· πέτρα, ἄργυρο, χρυσό καί ἔχουν μέν στόμα, ἀλλά δέν μιλᾶνε, ἔχουν μέν αὐτιά, ἀλλά δέν ἀκοῦνε, ἔχουν... *«Τά εἶδωλα τῶν ἐθνῶν στόμα ἔχουσι καί οὐ λαλήσουσιν, ὀφθαλμούς ἔχουσι καί οὐκ ὄψονται, ὠτα ἔχουσι καί οὐκ ἐνωτισθήσονται, οὐδέ γάρ ἐστὶ πνεῦμα ἐν τῷ στόματι αὐτῶν» (Ψαλμ. ρλδ', 16-17).*

Ἐχοντας λοιπόν αὐτή τὴν «γνώση» καί πίστη, κατέληξαν νά τρῶνε τά συγκεκριμένα αὐτά κρέατα, ἀφοῦ τυπικά καί οὐσιαστικά, εἶναι σάν νά θυσίασθηκαν σέ ἀνύπαρκτους «θεούς», στό «τίποτα» καί σάν νά μὴν ἔγινε ἡ θυσία.

Οἱ ἄλλοι ὅμως πού δέν γνώριζαν, καί δέν εἶχαν αὐτὴν τὴν «γνώση» καί, ταυτόχρονα, εἶχαν «ἀδύναμη», «ἀσθενῆ» συνείδηση, βλέποντας τούς ἀνωτέρω ἀδελφούς, νά συμμετέχουν σ' αὐτές τίς τράπεζες καί νά τρῶνε τά ζῶα, πού προηγουμένως εἶχαν θυσιαστεῖ στα εἶδωλα, ἀναστατώνονταν, ἐστενοχωροῦντο, ἐμπερδεύοντο καί ἐσκανδαλίζοντο, λέγοντας, ὅτι ἀφοῦ προσφέρθηκαν θυσία στα εἶδωλα, εἶναι μολυσμένα-εἰδωλόθυτα καί οἱ πιστοὶ δέν πρέπει νά τά τρῶνε, οὔτε νά ἔχουν καμμία σχέση μαζί τους.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος λοιπόν, στέλνοντας τὴν Α' πρὸς Κορινθίους ἐπιστολή του, ἐπειδὴ, μεταξύ ὅλων τῶν ἄλλων, εἶχε πληροφορηθεῖ καί τό συγκεκριμένο πρόβλημα, προσπαθεῖ μέ πολλή ἀγάπη καί διάκριση, ὅπως πάντα, νά δώσει λύση στό πρόβλημα, λέγοντας τους τά ἑξῆς:

Ἡ Α΄ πρὸς Κορινθίους Ἐπιστολή τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, κεφ. Η΄

Περὶ δὲ τῶν εἰδωλοθύτων, οἶδαμεν ὅτι πάντες γινῶσιν ἔχομεν. ἢ γινῶσις φυσιοῖ, ἢ δὲ ἀγάπη οἰκοδομεῖ. εἰ δὲ τις δοκεῖ εἰδέναι τι, οὐδέπω οὐδὲν ἔγνωκε καθὼς δεῖ γινῶναι· εἰ δὲ τις ἀγαπᾷ τὸν Θεόν, οὗτος ἔγνωσται ὑπὲρ αὐτοῦ. Περὶ τῆς βρώσεως οὖν τῶν εἰδωλοθύτων οἶδαμεν ὅτι οὐδὲν εἰδωλον ἐν κόσμῳ, καὶ ὅτι οὐδεὶς Θεὸς ἕτερος εἰ μὴ εἷς. καὶ γὰρ εἴπερ εἰσὶ λεγόμενοι θεοὶ εἴτε ἐν οὐρανῷ εἴτε ἐπὶ τῆς γῆς, ὡσπερ εἰσὶ θεοὶ πολλοὶ καὶ κύριοι πολλοί, ἀλλ' ἡμῖν εἷς Θεὸς ὁ Πατήρ, ἐξ οὗ τὰ πάντα καὶ ἡμεῖς εἰς αὐτόν, καὶ εἷς Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, δι' οὗ τὰ πάντα καὶ ἡμεῖς δι' αὐτοῦ. Ἄλλ' οὐκ ἐν πᾶσιν ἢ γινῶσις· τινὲς δὲ τῆ συνειδήσει τοῦ εἰδώλου ἕως ἄρτι ὡς εἰδωλόθυτον ἐσθίουσι, καὶ ἡ συνειδήσις αὐτῶν ἀσθενὴς οὕσα μολύνεται. βρωῦμα δὲ ἡμᾶς οὐ παρίστησι τῷ Θεῷ· οὔτε γὰρ ἐὰν φάγωμεν περισσεύομεν, οὔτε ἐὰν μὴ φάγωμεν ὑστερούμεθα. βλέπετε δὲ μήπως ἡ ἐξουσία ὑμῶν αὕτη πρόσκομμα γένηται τοῖς ἀσθενοῦσιν. ἐὰν γὰρ τις ἴδῃ σε, τὸν ἔχοντα γινῶσιν, ἐν εἰδωλείῳ κατακείμενον, οὐχὶ ἡ συνειδήσις αὐτοῦ ἀσθενοῦς ὄντος οἰκοδομηθήσεται εἰς τὸ τὰ εἰδωλόθυτα ἐσθίειν; καὶ ἀπολεῖται ὁ ἀσθενῶν ἀδελφός ἐπὶ τῆ σῆ γνώσει, δι' ὃν Χριστός ἀπέθανεν. οὕτω δὲ ἀμαρτάνοντες εἰς τοὺς ἀδελφούς καὶ τύπτοντες αὐτῶν τὴν συνείδησιν ἀσθενοῦσαν εἰς Χριστόν ἀμαρτάνετε. διόπερ εἰ βρωῦμα σκανδαλίζει τὸν ἀδελφόν μου, οὐ μὴ φάγω κρέα εἰς τὸν αἰῶνα, ἵνα μὴ τὸν ἀδελφόν μου σκανδαλίσω. (Α΄ Κορ. η')

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

Ἄς ὁμιλήσω τώρα δι' ἓνα ἄλλο θέμα. Διὰ τὰ εἰδωλόθυτα, διὰ τὰ κρέατα δηλαδή πού ἔχουν προσφερθῆ ὡς θυσία. Ξέρομεν ὅτι ὅλοι ἔχομεν γινῶσιν αὐτό ἐννοεῖται. Ἡ γινῶσις ὅμως χωρὶς τὴν ὀρθὴν πράξιν ὀδηγεῖ εἰς κουφότητα καὶ ἀλαζονείαν, ἐνῶ ἡ ἀγάπη οἰκοδομεῖ καὶ ὠφελεῖ τὸν πλησίον. Ἐάν δὲ κανεὶς νομίζει ὅτι γνωρίζει κάτι, αὐτός ἀκόμη δέν ἔχει γνωρίσει τίποτε, ὅπως πρέπει νά τό γνωρίζη εἰς βάθος καὶ πλάτος. Ἐάν ὅμως κανεὶς ἀγαπᾷ τὸν Θεόν, αὐτός ἔχει γίνει πολύ γνωστός καὶ οἰκεῖος καὶ φίλος τοῦ Θεοῦ, καὶ παίρνει ἀπό τὸν Θεόν τὴν ἀληθινὴν γινῶσιν. Λοιπόν εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τό ἄν πρέπει νά τρώγωμεν ἢ ὄχι τὰ εἰδωλόθυτα, γνω-

ρίζομεν, ὅτι εἰς τὴν πραγματικότητα κανένα εἶδωλον δέν ὑπάρχει εἰς τόν κόσμον, καί ὅτι κανένας ἄλλος Θεός δέν ὑπάρχει, εἰμή μόνον ὁ ἕνας, ὁ ἀληθινός Θεός. Διότι καί ἐάν μερικοί φαντάζωνται, ὅτι ὑπάρχουν πολλοί λεγόμενοι θεοί, εἴτε εἰς τόν οὐρανόν εἴτε εἰς τὴν γῆν, ὅπως καί πράγματι ὑπάρχουν πολλοί ψευδεῖς θεοί καί πολλοί κύριοι εἰς τὴν γῆν, καί αὐτοί εἶναι τά πονηρά πνεύματα, ἀλλά δι' ἡμᾶς τούς Χριστιανούς ἕνας μόνον Θεός ὑπάρχει, ὁ Πατήρ, ἀπό τόν ὁποῖον προέρχονται καί πηγάζουν τά πάντα καί διά τόν ὁποῖον ἡμεῖς ὅλοι ὀφείλομεν νά ζῶμεν καί νά ἀποβλέπωμεν ὡς πρὸς τό ὑψιστον ἀγαθόν. Καί ἕνας μόνος Κύριος ὑπάρχει, ὁ Ἰησοῦς Χριστός, διά τοῦ ὁποῖου ἔγιναν τά πάντα, διά τοῦ ὁποῖου καί ἡμεῖς ἐγεννήθημεν καί ἀναγεννήθημεν. Ἄλλ' αὐτή ἡ καθαρὰ καί ἁγία γνῶσις δέν ὑπάρχει εἰς ὅλους. Καί ἀπόδειξις ὅτι μερικοί ἀπό τούς Χριστιανούς ἔχουν μέσα εἰς τὴν συνείδησίν των τὴν πεποιθήσιν ὅτι τό εἶδωλον, πού ἐλάτρευαν ἄλλοτε, εἶναι πραγματικός Θεός· καί τρώγουν ἕως τώρα ἀκόμη τά κρέατα, σάν ἱεράν θυσίαν, πού ἔχει προσφερθῆ εἰς θεούς. Καί τό ἀποτέλεσμα εἶναι ὅτι ἡ συνείδησις των, πού εἶναι ἀκόμη ἀδύνατος καί ἀδιαφώτιστος, μολύνεται ἀπό αὐτό πού ἔκαναν καί τούς ἐλέγχει. Μάθετε λοιπόν ὅλοι, ὅτι τό οἰονδήποτε φαγητόν καί τά εἰδωλόθυτα, δέν μᾶς δίδουν ἠθικὴν ἀξίαν καί δέν μᾶς παρουσιάζουν ὡς ἐνάρετους καί ἀρεστούς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Διότι οὔτε ἐάν φάγωμεν τά εἰδωλόθυτα, μέ τὴν ὀρθὴν πεποίθησιν ὅτι αὐτά εἶναι κοινὰ κρέατα, προχωροῦμεν καί πλεονάζομεν εἰς ἀρετὴν οὔτε ἐάν δέν φάγωμεν βραδυποροῦμεν καί καθυστεροῦμεν εἰς αὐτήν. Προσέχετε ὅμως μήπως ἡ ἐξουσία, πού σᾶς δίδει αὐτή ἡ γνῶσις καί πίστις ὅτι δέν πειράζει νά τρώγετε τά εἰδωλόθυτα, γίνῃ πρόσκομμα εἰς τούς ἀσθενεῖς καί ἀδυνάτους κατὰ τὴν πίστιν. Διότι ἐάν κανεὶς ἀπό αὐτούς δεῖ ἐσένα, πού ἔχεις τὴν ὀρθὴν γνῶσιν καί θεωρεῖσαι προσδευμένος Χριστιανός, νά στρογγυλοκάθεσαι καί νά τρώγῃς εἰς κάποιο τραπέζι εἰδωλολατρικοῦ ναοῦ, δέν θά ἐνισχυθῇ ἡ συνείδησις αὐτοῦ τοῦ ἀδελφοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι ἀσθενής κατὰ τὴν πίστιν, νά τρώγῃ τά εἰδωλόθυτα μέ θρησκευτικὴν εὐλάβειαν; Καί ἔτσι θά παρασυρθῇ πάλιν εἰς τὴν εἰδωλολατρίαν καί θά καθῆ ἕξ αἰτίας τῆς ἰδικῆς σου γνώσεως ὁ ἀσθενής κατὰ τὴν πίστιν ἀδελφός, διά τόν ὁποῖον ἐν τούτοις ὁ Χριστός ἐθυσιάσθη ἐπάνω εἰς τόν σταυρόν. Ἔτσι δέ ἁμαρτάνοντες ἐναντίον τῶν ἀδελφῶν καί καταφέροντες κτυπήματα εἰς τὴν ἀσθενῆ συνείδησίν των, ἁμαρτάνετε ἐνώπιον τοῦ Χριστοῦ, διότι ματαιώνετε τό ἔργον τῆς σωτηρίας τῶν ἀδελφῶν. Δι' αὐτό ἐάν τό φαγητόν γίνεται ἀφορμὴ νά κλονισθῇ εἰς τὴν πίστιν καί τὴν χριστιανικὴν

ζωήν του ὁ ἀδελφός μου, δέν θά φάγω ποτέ κανένα εἶδος κρέατος διά νά μήν σκανδαλίσω τόν ἀδελφόν μου (Ἡ θυσία τῶν δικαιωμάτων μας ἀποτελεῖ καθῆκον, ὅταν δι' αὐτῆς προλαμβάνωμεν τό σκάνδαλον, ὑποβοηθοῦμεν δέ εἰς τήν ἀρετήν).

Ποιά ἡ γνώμη τοῦ Ἀποστόλου Παύλου γιά τά εἰδωλόθυτα

Τί βλέπουμε λοιπόν ἐδῶ; τί προτείνει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος γιά τά εἰδωλόθυτα; νά τά τρῶνε οἱ πιστοί ἢ ὄχι; καί ἐάν ὄχι, γιά ποιό λόγο νά μήν τά τρῶνε; ἐπειδή ὄντως θεωροῦνται μολυσμένα, ἢ γιά κάποιους ἄλλους λόγους;

Ἐάν διαβάσουμε προσεκτικά τό κείμενο τοῦ Ἀποστόλου, εἶναι ἀδύνατον, νά μήν διαπιστώσουμε ξεκάθαρα καί πέραν πάσης ἀμφιβολίας, ὅτι, ἡ γνώμη τοῦ Παύλου, εἶναι ὅτι δέν πειράζει σέ τίποτε ἐάν φάει κανείς «εἰδωλόθυτα»

«Πᾶν τό ἐν μακέλλῳ πωλούμενον ἐσθίετε μηδέν ἀνακρίνοντες διά τήν συνείδησιν». (Α' Κορ. 1', 25)

Δηλαδή:

«Κάθε κρέας πού πωλεῖται εἰς τό κρεοπωλεῖον, χωρίς νά ἐξετάζεται ἀπό πού προέρχεται, ἄς τό τρώγετε, διά νά μή δίδετε καί ἀφορμὴν ταραχῆς εἰς τήν συνείδησίν σας». (Α' Κορ. 1', 25)

Ἀλλά καί, οὔτε ἐάν φάει κανείς εἰδωλόθυτα, γίνεται καλύτερος καί προοδεύει πνευματικά, οὔτε καί ἐάν δέν φάει, ὑστερεῖται σέ τίποτε πνευματικά: *«Οὔτε γάρ ἐάν φάγωμεν περισσεύομεν, οὔτε ἐάν μή φάγωμεν ὑστερούμεθα» (Α' Κορ. 9', 8).*

Μά, θά πεῖ κάποιος προτρέχοντας, ὅτι τελικά ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, καί ἰδιαίτερα στό παρακάτω κεφάλαιο, μᾶς λέει νά μήν τρῶνε οἱ Χριστιανοί τά εἰδωλόθυτα, διότι γίνονται «κοινωνοί τῶν δαιμονίων».

Ναί. Ὅντως, αὐτή εἶναι ἡ τελική του ἀπόφαση: νά ἀπέχουν οἱ πιστοί ἀπό τά εἰδωλόθυτα, ὄχι ὅμως γιατί πιστεύει ὅτι εἶναι μολυσμένα, βρώμικα καί «σφραγισμένα», ἀλλά γιά ἄλλους λόγους: Καί συγκεκριμένα:

α) Γιά νά τούς κόψει τό πάθος τῆς γαστριμαργίας.

Γιατί ὅλοι αὐτοί, οὐσιαστικά ἔιρεχον σέ ὅλα αὐτά τά τραπέζια καί τά συμπόσια «ἀγαλλομένῳ ποδί», ἀπό Γαστριμαργία. Καί ἐπειδή, τό πάθος αὐτό τῆς κοιλίας τους, γινότανε ἀφορμή νά βλάπτονται πνευματικά καί οἱ ἴδιοι, χωρίς νά τό καταλαβαίνουν, ἀλλά καί ὅλοι οἱ ἔχοντες «ἀσθενῆ» συνείδηση ἀδελφοί τους, τούς ἀπαγορεύει νά τρῶνε τά «εἰδωλόθυτα».

β) Γιά νά τούς κόψει τό πάθος τῆς ὑπερηφανείας.

Ἐπειδή αὐτή ἡ συγκεκριμένη «γνώση» πού εἶχαν γιά τά «εἰδωλόθυτα», γινόταν αἰτία νά ὑπερηφανεύονται μέσα τους, ὅτι τάχα εἶναι καλύτεροι καί ἀνώτεροι ἀπό τούς ἄλλους· ἀφοῦ αὐτοί μπόρεσαν νά κατανοήσουν πράγματα πού οἱ ἄλλοι δέν κατάφεραν, τούς ἀπαγορεύει πίν βρῶσιν τῶν εἰδωλοθύτων, γιά νά τούς ἄρει πίν αἰτία τοῦ ἐγώισμοῦ τους.

«Ἡ γνῶσις φυσιοῦ, ἡ δέ ἀγάπη οἰκοδομεῖ» (Α΄ Κορ. ν΄, 2).

Γι' αὐτό ἐπίσης, καί στό ἐπόμενο κεφάλαιο τούς ἐφιστᾶ πίν προσοχή· διότι ὅσοι νομίζουν ὅτι γνωρίζουν καλά κάποια πράγματα καί πιστεύουν ὅτι στέκονται καλά στά πόδια τους, εἶναι ἐπικίνδυνο νά «πέσουν» λόγω τῆς μεγάλης ἐμπιστοσύνης πού δείχνουν εἰς τόν ἑαυτόν τους· πού ρίζα ἔχει τόν ἐγώισμό καί πίν ὑπερηφάνια· «Ὁ δοκῶν ἐστάναι βλεπέτω μή πέσῃ» (Α΄ Κορ. ι΄, 12).

γ) Γιά νά τούς ἀποτρέψει ἀπό μελλοντική πτώση.

Ταυτόχρονα, αὐτή τους ἡ «γνώση» καί ἐλευθερία, τούς ὀδηγοῦσε νά ἔρχονται συχνά σέ τέτοιου εἴδους τραπέζια, μέ ἀποτέλεσμα νά συγχρωτίζονται τακτικά μέ ἀνθρώπους πού δέν εἶχαν καμμία σχέση μέ πίν ἀλήθεια καί τόν Θεό, καί ὄχι μόνον δέν εἶχαν τίποτε καλό νά τούς προσφέρουν· ἀλλά τούς ἔβλαπτον κιόλας, κατά πολλούς καί διάφορους τρόπους. Ἐπειδή δέ, αὐτή ἡ συχνή ἐπαφή τούς ἔβλαπτε σταδιακά· χωρίς να τό καταλαβαίνουν, λόγω τοῦ ἐγώισμοῦ τους, ψυχραίνοντάς τους πνευματικά καί κάνοντάς τους φίλους μέ ἀνθρώπους, πού σπίν οὐσία ἦταν ἐχθροί τοῦ Θεοῦ, τούς τό ἀπαγορεύει γιά νά προστατεύσει, οὐσιαστικά, αὐτούς τούς ἴδιους ἀπό πίν ἐπικείμενη, μελλοντική καί σίγουρη πτώση τους.

Γι' αυτό και τούς λέγει «*ἃ θύει τὰ ἔθνη, δαιμονίοις θύει καὶ οὐ Θεῶν· οὐ θέλω δέ ὑμᾶς κοινωνούς τῶν δαιμονίων γίνεσθαι*» (**Α' Κορ. 1', 20**).

Όχι γιατί, όπως λέγει σε πολλά σημεία, τὰ «ειδωλόθυτα» εἶναι μολυσμένα, ἀλλὰ γιατί αὐτὴ ἡ συχνὴ ἐπαφὴ μαζί μέ τούς εἰδωλολάτρεις τούς ἔκανε, χωρίς νά τό καταλαβαίνουν, σιγά-σιγά, κοινωνούς μέ τὰ δαιμόνια καί τίς συνήθειες τῶν εἰδωλολατρῶν, πού ἦταν ξένες μέ τίς συνήθειες καί τίς παραδόσεις τῶν Χριστιανῶν.

δ) Γιά νά μήν σκανδαλίζονται αὐτοί πού ἔχουν «ἀσθενῆ» συνείδηση.

Αὐτοί λοιπόν, οἱ τήν «γνώσιν ἔχοντες», τρώγανε ἐλεύθερα, χωρίς ἔλεγχο συνειδήσεως τὰ εἰδωλόθυτα, καί γίνονταν ἀφορμή νά σκανδαλίζονται, οἱ «ἀσθενεῖς» στήν συνείδηση πιστοί καί ἔτσι νά χάνονται ψυχές, ὑπέρ τῶν ὁποίων σταυρώθηκε καί θυσιάστηκε ὁ Χριστός μας.

Καί ἀπό τί στιγμή πού κάποιος, ἔστω καί ἂν δέν κάνει κάτι κακό ἢ κάτι πού ἀπαγορεύεται, γίνεται ὅμως ἀφορμή νά σκανδαλιστεῖ ἓνας ἄλλος ἀδελφός του, καί νά κινδυνεύσει ἡ σωτηρία τῆς ψυχῆς του, ἔστω καί ἐάν αὐτός ὁ «ἓνας», εἶναι «ἐλάχιστος» (πτωχός, καταφρονημένος, ἀσήμαντος κατὰ τούς πολλούς), τότε εἶναι προτιμότερον νά στερηθοῦμε αὐτοῦ τοῦ δικαιώματός μας, αὐτῆς μας τῆς ἀπόλαυσης, στή συγκεκριμένη περίπτωση, καί νά μή φᾶμε ποτέ κρέας εἰς τήν ζωή μας, γιά νά μήν σκανδαλίσουμε τόν ἀδελφόν μας καί κινδυνεύσει ἡ σωτηρία του· «*διόπερ εἰ βρωῦμα σκανδαλίζει τόν ἀδελφόν μου, οὐ μή φάγω κρέας εἰς τόν αἰῶνα, ἵνα μή τόν ἀδελφόν μου σκανδαλίσω*» (**Α' Κορ. η', 13**).

Νά ὑπενθυμίσω δέ στήν ἀγάπη σας, καί τόν λόγο τοῦ Κυρίου μας σχετικά μέ τόν σκανδαλισμό, πού λέει ὅτι, εἶναι καλύτερα νά δέσουμε μία μολόπετρα εἰς τόν λαιμό μας καί νά πέσουμε στήν θάλασσα, παρά νά σκανδαλίσουμε τόν ἀδελφόν μας·

«*Καί ὅς ἂν σκανδαλίση ἓνα τῶν μικρῶν τούτων τῶν πιστευόντων εἰς ἐμέ, καλόν ἐστίν αὐτῷ μᾶλλον εἰ περικείται λίθος μυλικός περί τόν τράχηλον αὐτοῦ καί βέβληται εἰς τήν θάλασσαν*» (**Μάρκ. θ', 42**).

Τόσο πολύ σημαντικό είναι, και τόσο πολύ μεγάλη σημασία έχει για τον Χριστό μας, αλλά και τον Ἀπόστολο Παῦλο, τό θέμα τοῦ «σκανδαλισμοῦ».

Καί τοῦτο γιατί ἡ πράξη αὐτή ὀφείλεται στήν ἔλλειψη ἐνδιαφέροντος καί ἀγάπης γιά τούς ἄλλους καί οὐσιαστικά προσκρούει στήν δεύτερη καί μεγάλη Ἐντολή τοῦ Κυρίου μας, πού εἶναι ἡ ἀγάπη πρὸς τόν πλησίον μας «ἀγαπήσεις τόν πλησίον σου ὡς σεαυτόν» (**Ματθ. κβ', 39**).

Ἄλλά γιά ὅσους ἀκόμα ἔχουν ἀμφιβολίες, παραθέτω αὐτούσια πὴν ἐρμηνεῖα τῶν συγκεκριμένων κεφαλαίων (Η' καί Ι'), ἀπό τόν μεγάλο Ἅγιο τῆς Ἐκκλησίας μας, Ἰωάννη Χρυσόστομο.

Ἐάν καί μετὰ ἀπό αὐτό, κάποιοι θέλουν νά ἐπιμένουν ὅτι δέν εἶναι ἔτσι τὰ πράγματα, τότε λυπᾶμαι, ἀλλά δέν θά μπορέσω νά τούς ἱκανοποιήσω. Μᾶλλον δέν θά θέλουν νά καταλάβουν...

Ἡ ἐρμηνεῖα τοῦ ἁγίου Χρυσοστόμου γιά τὰ εἰδωλόθυτα

Α

«Περὶ δέ τῶν εἰδωλοθύτων οἶδαμεν ὅτι πάντες γινώσκουσιν ἔχομεν. Ἡ γινῶσις φυσιοῦ, ἡ δέ ἀγάπη οἰκοδομεῖ».

(Α' Κορ. η', 1)

Δηλαδή:

«Ὅσον ἀφορᾷ δέ τὰ κρέατα τῶν θυσιῶν, γνωρίζομεν ὅτι ὅλοι ἔχομεν γινῶσκουσιν. Ἡ γινῶσις μᾶς γεμίζει μέ ὑπερφάνειαν, ἡ ἀγάπη ὅμως οἰκοδομεῖ». **(Α' Κορ. η', 1)**

«Κατὰ πρῶτον εἶναι ἀναγκαῖον νά εἴπωμεν τί θέλει νά εἴπῃ μέ αὐτό ἐδῶ τό χωρίον, διότι ἔτσι θά εἶναι κατανοητός ὁ λόγος μας. Ἐκεῖνος πού βλέπει κάποιον κατηγορούμενον δέν θά καταλάβῃ τὰς κατηγορίας, ἂν προηγουμένως δέν ἴδῃ πὴν φύσιν τοῦ ἁμαρτήματος. Ποῖοι εἶναι λοιπόν οἱ λόγοι διά τούς ὁποίους κατηγορεῖ τότε τούς Κορινθίους; Ἐγκλημα μέγα καί αἴτιον πολλῶν κακῶν. Ποῖον λοιπόν εἶναι τοῦτο; Πολλοί ἀπό αὐτούς, ἐπειδή ἔμαθαν ὅτι δέν εἶναι τὰ εἰσερχόμενα πού μολύνουν τόν ἄνθρωπον, ἀλλά τὰ ἐξερχόμενα καί ὅτι τὰ εἰδωλα εἶναι ξύλα καί λίθοι καί δαίμονες,

πού δέν ἠμποροῦν οὔτε νά βλάψουν οὔτε νά ὠφελήσουν, ἔκαμναν κατά-
χρησιν αὐτῆς τῆς γνώσεώς των μέ βλάβην καί τῶν ἄλλων καί τῶν ἑαυτῶν
των. Καί ἔτσι ἐπήγαιναν εἰς εἰδῶλα (ἀναφέρεται ἐδῶ σπὴν συνήθεια
πολλῶν κατά τὴν ἀρχαιότητα νά ἀγοράζουν σέ πολύ χαμηλές τιμές κρέα-
τα ζώων, τὰ ὁποῖα εἶχαν χρησιμοποιοθῆ σέ θυσίες εἰδωλολατρικές, καί νά
τά τρῶνε μέ τίς οἰκογένειές τους ὡς σύνηθες φαγητό) καί συμμετεῖχον εἰς
τάς ἐκεῖ τράπεζας καί ὡς ἐκ τούτου προεκάλουν μέγα ὄλεθρον· διότι
ἐκεῖνοι πού κατεείχοντο ἀκόμη ἀπό τόν φόβον τῶν εἰδῶλων καί δέν ἔμα-
θον νά τά καταφρονοῦν, συμμετεῖχον εἰς ἐκεῖνα τὰ δεῖπνα, διότι ἔβλεπον
τούς τελειότερους νά κάνουν τό ἴδιο, καί διά τόν λόγον αὐτόν ἐβλάπτο-
ντο πάρα πολύ· διότι δέν ἤγγιζον ὅσα τούς παρέθετον μέ τό ἴδιον πνεῦμα
μέ ἐκείνους, ἀλλά τά ἤγγιζον ὡς εἰδωλόθυτα, καί τό πρᾶγμα ἐγένετο ὁδός
πρός εἰδωλολατρείαν· καί αὐτοί πάλιν οἱ δῆθεν τελειότεροι ἠδικοῦντο πολύ
μέ τό νά καίρωνται δαιμονικάς τραπέζας.

Αὐτό λοιπόν ἦτο τό ἔγκλημα· ὁ δέ μακάριος ἐκεῖνος Παῦλος εἰς τὴν
προσπάθειάν του νά τό διορθώσῃ δέν ἤρχισεν εὐθύς ἐξ ἀρχῆς τόν λόγον
του ἐπιτιμητικῶς· διότι βεβαίως αὐτό πού ἐγένετο προήρχετο ἀπό μωρίαν
μᾶλλον παρά ἀπό φαυλότητα. Διά τοῦτο ἐχρειάζετο εἰς τὴν κατ' ἀρχὴν
παραίνεσιν μᾶλλον παρά αὐστηράν ἐπίπληξιν καί ὀργήν..

...Ἐφοῦ λοιπόν μέ τόσα πολλά κατεπράϋνε τὴν φλόγωσιν τῆς πληγῆς,
ἀρχίζει νά δογματίζῃ, λέγων τὰ ἐξῆς: *“Ὅσον ἀφορᾷ λοιπόν τό ζήτημα
ἂν πρέπει νά τρώγωμεν τὰ κρέατα τῶν θυσιῶν, γνωρίζομεν ὅτι
κανένα εἰδῶλον δέν ὑπάρχει εἰς τόν κόσμον καί ὅτι δέν ὑπάρχει
κανένας ἄλλος θεός παρά μόνον ἕνας”* (Α' Κορ. ν', 4). Πρόσεχε εἰς πόσον
δύσκολον θέσιν εὑρέθη. Διότι θέλει καί τὰ δύο νά ἐπιτύχῃ, καί ὅτι πρέπει νά
ἀπέχουν οἱ πιστοὶ ἀπό τέτοιαν τράπεζαν καί ὅτι πάλιν αὐτή δέν ἔχει δύνα-
μιν νά βλάψῃ ὅσους συμμετέχουν, πράγματα τὰ ὁποῖα καθόλου δέν συμβι-
βάζονται μεταξύ των. Διότι, ἂν ἐμάθαινον ὅτι δέν βλάπτουν, θά ἔσπευδον
νά συμμετάσχουν μέ τὴν σκέψιν ὅτι δέν πειράζει ἂν δέ ἠμποδίζοντο νά
ἐγγίσουν, πάλιν θά ὑπωπεύοντο ὅτι ἠμποδίσθησαν, διότι ἔχουν δύναμιν νά
βλάψουν. Διά τοῦτο λοιπόν παραμερίζων τὴν ὑπόνοιαν ὅτι εἶναι εἰδῶλα,
προβάλλει ὡς πρώτην δικαιολογίαν ἀποκῆς τόν σκανδαλισμὸν τῶν ἀδελφῶν
λέγων τὰ ἐξῆς: *“Ὅσον ἀφορᾷ λοιπόν τό ζήτημα ἂν πρέπει νά τρώ-*

γωμεν τά κρέατα τῶν θυσιῶν, γνωρίζομεν ὅτι κανένα εἶδωλον δέν ὑπάρχει στόν κόσμον»^[166] (**Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου**).

Β´

«Πᾶν τό ἐν μακέλλῳ πωλούμενον ἐσθίετε, μηδέν ἀνακρίνο-
ντες διά τήν συνείδησιν». (**Α´ Κορ. 1´, 25**)

Δηλαδή:

«Κάθε τι πού πωλεῖται εἰς τό κρεοπωλεῖον, τρώγετέ το, χωρίς νά ἐξετά-
σετε τίποτε κινούμενοι ἀπό λόγους **συνειδήσεως**». (**Α´ Κορ. 1´, 25**)

«Ἐφοῦ εἶπεν ὅτι δέν ἤμποροῦν νά πίνουν τό ποτήριον τοῦ Κυρίου καί τό ποτήριον τῶν δαιμονίων καί ἀφοῦ ἅπαξ τοὺς ἀπεμάκρυνεν ἀπό ἐκείνας τὰς τραπέζας, χρησιμοποιοῦν παραδείγματα ἀπό τοὺς Ἰουδαίους, συλλογισμούς ἀνθρώπινους, τά φρικτά μυστήρια, τά ὅσα τελοῦνται εἰς τήν λατρείαν τῶν εἰδώλων καί ἀφοῦ ἐνέπνευσε πολὺν φόβον εἰς αὐτούς, διά νά μή ἐξωθήσῃ αὐτούς εἰς ἄλλην ὑπερβολήν μέ αὐτόν τόν φόβον καί διά νά μή ἀναγκασθοῦν καί ἐξετάζουν μέ περισσοτέραν περιέργειαν καί φοβοῦνται μήπως ἐν ἀγνοίᾳ τῶν φάγουν κάποιο εἰδωλόθυτον ἢ ἀπό τήν ἀγοράν ἢ ἀπό κάπου ἄλλου, διά νά τοὺς ἐλευθερώσῃ ἀπό αὐτὴν τήν ἀνάγκην, λέγει: “Κάθε τι πού πωλεῖται εἰς τό κρεοπωλεῖον, τρώγετέ το χωρίς νά ἐξετάσετε τίποτε”. Διότι, ἐάν, λέγει, φάγῃς ἀπό ἄγνοϊαν, δέν τιμωρεῖσαι καθ’ ὅσον αὐτό ὀφείλεται εἰς ἄγνοϊαν, ὄχι εἰς λαιμαργίαν. Καί ὄχι μόνον ἀπό αὐτὴν τήν ἀγωνίαν τὸν ἀπαλλάσσει, ἀλλὰ καί ἀπό ἄλλην, δίδων εἰς αὐτούς πολλήν ἄνεσιν καί ἐλευθερίαν. Διότι οὔτε νά ἐξετάζουν ἀφήνει, δηλαδή νά ρωτοῦν διά νά μάθουν καί νά ἐλέγχουν ἐάν εἶναι εἰδωλόθυτον ἢ ὄχι ἀλλὰ νά τρώγουν γενικῶς κάθε τι ἀπό τήν ἀγοράν, χωρίς νά τοῦ δίδῃ ἀφορμὴν διά νά μαθαίνη τί εἶναι αὐτό πού πρόκειται νά φάγῃ. Ὡστε εἶναι δυνατόν καί κάποιος πού ἔφαγεν ἀπό ἄγνοϊαν ν’ ἀπαλλαγῇ. Διότι τέτοια εἶναι αὐτά πού δέν εἶναι κακά ἀπό τήν φύσιν τῶν, ἀλλ’ ἀπό τήν προαίρεσιν κάμνουν κάποιον ἀκάθαρτον. Διά τοῦτο λέγει, “χωρίς νά ἐξετάσετε”.

“Διότι τοῦ Κυρίου εἶναι ἡ γῆ καί ὅλα πού εἶναι εἰς αὐτήν”, ὄχι τῶν δαιμονίων. Ἐφ’ ὅσον δέ εἶναι ἡ γῆ, εἶναι καί οἱ καρποὶ καί τά ζῶα. Ἐάν δέ ὅλα εἶναι τοῦ Κυρίου, τίποτε δέν εἶναι ἀκάθαρτον ἀλλὰ μέ ἄλλον τρόπον γίνονται ἀκάθαρτα, δηλαδή ἀπό τήν διάθεσιν καί ἀπό τήν παρακοήν. Διά

τουτο ὄχι μόνον ἐπέτρεψεν, ἀλλά καί, “Ἐάν κάποιος ἀπό τούς ἀπίστους”, λέγει, “σᾶς προσκαλέσῃ καί θέλετε νά ὑπάγετε, τρώγετε ὅ,τι σᾶς παραθέσουν, χωρίς νά ἐξετάζετε τίποτε κινούμενοι ἀπό λόγους συνειδήσεως”. Κοίταξε πάλιν τήν τήρησιν τοῦ μέτρου. Δέν προσέταξε δηλαδή καί δέν ἐνομοθέτησε ν’ ἀποφεύγουν, ἀλλά μόνον δέν ἠμπόδισεν ὅσους δέ πάλιν ἀπέλθουν τούς ἀπαλλάσσει ἀπό κάθε ὑποψίαν. Διατί ἄρα γε; Διά νά μή θεωρηθῇ ὅτι ἡ τόσον λεπτομερής ἐξέτασις εἶναι ἀποτελεσμα φόβου καί δειλίας. Διότι ἐκεῖνος μὲν πού περιεργάζεται, κάμνει αὐτό ὡσάν νά φοβῆται· ἐκεῖνος δέ πού ἀπέχει ἀφοῦ ἀκούσῃ καί μετά, ἀπέχει ὡσάν νά μισῇ καί νά καταφρονῇ καί ν’ ἀποστρέφεται. Διά τοῦτο ὁ Παῦλος θέλων νά διευθετήσῃ καί τά δύο λέγει “τρώγετε ὅ,τι σᾶς παραθέσουν”.

Ἄλλ’ ἐάν κάποιος σᾶς εἰπῇ: Αὐτό εἶναι κρέας ἀπό θυσίας εἰς τά εἶδωλα, τότε νά μή τό φάγετε, χάριν ἐκείνου πού σᾶς τό εἶπεν. Ὅχι βεβαίως ἐπειδή ἔχουν καμμίαν δύναμιν τά εἰδωλόθυτα, ἀλλ’, ἐπειδή εἶναι σικαμερά, παραγγέλει ν’ ἀπέχουν ἀπό αὐτά. Οὔτε λοιπόν ὡσάν νά ἠμποροῦν νά σᾶς βλάψουν νά τ’ ἀποφεύγετε· διότι καμμίαν δύναμιν δέν ἔχουν· οὔτε, ἐπειδή δέν ἔχουν καμμίαν δύναμιν, νά μετέχετε εἰς αὐτά χωρίς διάκρισιν· διότι ἡ τράπεζα εἶναι ἀπό ἐχθρούς τοῦ Θεοῦ καί ἠτιμασμένους. Δι’ αὐτό ἔλεγε, “νά μή φάγετε χάριν ἐκείνου πού σᾶς τό εἶπε καί χάριν τῆς συνειδήσεως. Τοῦ Κυρίου εἶναι ἡ γῆ καί ὅλα ὅσα εἶναι εἰς αὐτήν”. Βλέπεις πῶς καί ὅταν τρώγουν προτιρέπει καί ὅταν ἀπέχουν τήν αὐτήν μαρτυρίαν παρουσιάζει; Δέν ἐμποδίζω διά τοῦτο δηλαδή, λέγει, ὡσάν νά ἀνήκουν εἰς ἄλλον ἀπό τόν Θεόν· διότι τοῦ Κυρίου εἶναι ἡ γῆ· ἀλλά δι’ αὐτό πού εἶπον, διά τήν συνείδησιν, δηλαδή, διά νά μή βλαβῇ. Λοιπόν πρέπει νά τά ἐξετάζωμεν λεπτομερῶς; Ὅχι, λέγει· διότι δέν εἶπον διά τήν ἰδικήν σου συνείδησιν, ἀλλά διά τήν συνείδησιν τοῦ συνανθρώπου. Καθ’ ὅσον προηγουμένως εἶπον, “χάριν ἐκείνου πού σᾶς τό εἶπε”· καί πάλιν, “Συνείδησιν δέ ἐννοῶ ὄχι τήν ἰδικήν σου, ἀλλά τήν συνείδησιν τοῦ ἄλλου”»^[167] (**Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου**).

Ὅπως εἶδαμε λοιπόν ἀπό τήν ἐρμηνεία τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου δέν προκύπτει ἀπό πουθενά ὅτι τά συγκεκριμένα τρόφιμα ἢ προϊόντα εἶναι «εἰδωλόθυτα», ἔχουν δηλαδή προσφερθεῖ θυσία στά εἶδωλα, στόν Ἀντίχριστον καί στό Διάβολο, καί ὡς ἐκ τούτου θά πρέπει νά τά ἀποφεύγουμε γιά νά μήν μολυνθοῦμε.

Κεφάλαιον

23

ΤΟ ΣΦΡΑΓΙΣΜΑ ΚΑΙ Η ΣΦΡΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ

«Καὶ ποιεῖ πάντα... ἵνα δώσουσιν αὐτοῖς χάραγμα ἐπὶ τῆς χειρὸς αὐτῶν τῆς δεξιᾶς ἢ ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν, καὶ ἵνα μὴ τις δύνηται ἀγοράσαι ἢ πωλῆσαι εἰ μὴ ὁ ἔχων τὸ χάραγμα, τὸ ὄνομα τοῦ θηρίου ἢ τὸν ἀριθμὸν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ. Ὡδε ἡ σοφία ἐστίν· ὁ ἔχων νοῦν ψηφισάτω τὸν ἀριθμὸν τοῦ θηρίου· ἀριθμὸς γὰρ ἀνθρώπου ἐστί· καὶ ὁ ἀριθμὸς αὐτοῦ ἑξής». (Ἄποκ. ιγ', 16-18)

Οταν λέμε καὶ χρησιμοποιοῦμε τίς λέξεις σφραγίς*-σφραγίζω, σφραγιδα-σφράγισμα ἐννοοῦμε συνήθως κάποια μικρά ἀντικείμενα, σχήματος ἐπὶ τὸ πλεῖστον στρογγυλοῦ, κατασκευασμένα ἀπὸ ξύλο, πλαστικό, χαλκό, σίδηρο, ἀσήμι, χρυσό ἢ ἄλλο ὑλικό καὶ πού ἐπάνω τους εἶναι χαραγμένα ὀνόματα, ἀριθμοί, σύμβολα, μορφές, εἰκόνες καὶ ἄλλα πολλά, μὲ τὰ ὁποῖα σφράγιζαν ἐπιστολές, ἔγγραφα, ἀντικείμενα, ζῶα καὶ ἐνίοτε καὶ ἀνθρώπους, προκειμένου νὰ δείξουν τὴν γνησιότητα καὶ κυριότητα τους ἐπάνω σ' ὅλα αὐτά.

*ΣΦΡΑΓΙΣ = Βούλα διὰ τῆς ὁποίας σημαδεύει τίς κάτι καὶ ἐξασφαλίζει τὴν ἀναγνώρισί του ἢ τὴν γνησιότητά του. [ΛΕΞΙΚΟ Ι. ΣΤΑΜΑΤΑΚΟΥ, Σελ. 962, λῆμμα: ΣΦΡΑΓΙΣ].

Ἐς ἐνθυμηθοῦμε τίς σφραγίδες τῶν βασιλέων τῆς Ρωμαϊκῆς Αυτοκρατορίας. Ἦταν συνήθως στρογγυλές, στό μέγεθος ενός νομίσματος περίπου, ἀπό χαλκό, σίδηρο ἢ ἄλλο ὑλικό καί ἐπάνω τους εἶχαν χαραγμένο τό ὄνομα, τήν μορφή τοῦ Βασιλέως, τό σύμβολό του καί ἄλλα.

Ὅπου ὑπῆρχε αὐτή ἡ σφραγίδα-χάραγμα ἦταν ἀπόδειξη ὅτι τό συγκεκριμένο (ὅ,τι καί ἐάν ἦταν αὐτό) ἀνῆκε στόν κάτοχο αὐτῆς τῆς σφραγίδας. Ἦταν ἀκόμη σάν νά ἦταν παρών ὁ ἴδιος ὁ Αυτοκράτωρ καί νά ἔδινε μία συγκεκριμένη ἐντολή καί πού ὅλοι ἦταν ὑποχρεωμένοι νά τήν ὑπακούσουν.

Ὅποιοσδήποτε ἐπεδείκνυε ἕνα ἔγγραφο μέ τήν σφραγίδα τοῦ Βασιλέως, ὅ,τι ἔλεγε τό ἔγγραφο, ἔπρεπε νά γίνει.

Ἀλλά μήπως καί σήμερα, τά ἴδια δέν ἰσχύουν;

Ἐάν δοῦμε κάτι τό ὁποῖο ἔχει πάνω του μία σφραγίδα, γνωρίζουμε ὅτι ἀνήκει στόν τάδε. Καί ὅσο πῶ «μεγάλος» καί ἰσχυρός εἶναι αὐτός τόσο πῶ μεγάλη βαρύτητα καί ἰσχύ ἔχει ἡ σφραγίδα.

Ἐχουμε δύο ἔγγραφα, λόγου χάριν, ἀκριβῶς τά ἴδια, πολύ σπουδαῖα καί σημαντικά, πού προέρχονται ἀπό μία δημόσια ὑπηρεσία.

Τό ἕνα, στό τέλος ἔχει τήν σφραγίδα τῆς ὑπηρεσίας, τό ἄλλο ὄχι. Τό ἕνα, ἔχει ἰσχύ καί εἶναι ἔγκυρο, τό ἄλλο εἶναι σχεδόν ἄχρηστο.

Ἐς ὑποθέσουμε ἀκόμη, ὅτι ἔρχεται κάποιος ἀστυνομικός καί σοῦ παρουσιάζει ἕνα ἐπίσημο ἔγγραφο μέ σφραγίδα ἀπό τό κράτος καί τόν εἰσαγγελέα πού λέει ὅτι, γιά τούς «x» λόγους, πρέπει νά συλληφθεῖς. Δέν μποροῦν μέ τό χαρτί αὐτό νά σέ συλλάβουν καί νά σέ κλείσουν φυλακή; Καί βέβαια μποροῦν.

Μία ἀπλή σφραγίδα λοιπόν, ἀπό μελάνι καί ὅμως ἔχει τόση ἀξία καί τόση δύναμη.

Ὅπου καί ἐάν τεθεῖ μία τέτοια σφραγίδα σημαίνει: δύναμις, ἰσχύς, ἐξουσία, κυριότητα.

Σήμερα ὑπάρχουν βέβαια, πολλές σφραγίδες. Ὅλες, ἔχουν ἐπάνω τους χαραγμένα, κάποια ἰδιαίτερα σύμβολα, γράμματα, παραστάσεις, εἰκόνες, πού παραπέμπουν καί ἐκπροσωποῦν ἕνα πρόσωπο, ἕνα φορέα, ἕνα σωματεῖο, μία ὑπηρεσία, ἕνα ὑπουργεῖο, ἕνα ἔθνος, ἕνα κράτος.

Ἀνάλογα μέ τό τί ἔχει διαλέξει κανεῖς νά χαράξει καί νά τοποθετήσει ἐπάνω στήν σφραγίδα του, εἴτε μᾶς ἀρέσει ἐμᾶς εἴτε ὄχι, εἴτε συμφωνοῦμε

είτε όχι, είναι ή σφραγίδα του επίσημα, για τό νόμο καί τό κράτος, καί τόν εκπροσωπεῖ ἀπόλυτα παντοῦ καί πάντα.

Τό ἴδιο ἀκριβῶς συμβαίνει καί μέ τήν σφραγίδα τοῦ Ἐπιχρίστου. Δέν ἔχει σημασία τί ἔχει χαραγμένο ἐπάνω της, τί περιλαμβάνει καί τί ὄχι, ἄν μᾶς ἀρέσει ἐμᾶς ἢ ὄχι, ἐάν συμφωνοῦμε ἢ ὄχι. Για τόν ἴδιο, τούς δικούς του, τά ὄργανά του παγκοσμίως, εἶναι ή σφραγίδα, τό χάραγμα του. Αὐτόν σημαίνει αὐτόν εκπροσωπεῖ. Καί ὅποιος τήν ἀποδέχεται, εἶναι ἀκριβῶς σάν νά ἀποδέχεται τόν ἴδιο τόν Ἐπιχρίστο.

Ἄς δοῦμε ὅμως, ποιά εἶναι ή Σφραγίδα-Χάραγμα τοῦ Ἐπιχρίστου.

Ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης, στό βιβλίό της Ἀποκαλύψεως καί στό 14 κεφ., μᾶς περιγράφει ξεκάθαρα, ποιό θά εἶναι τό Χάραγμα καί ή Σφραγίδα τοῦ Ἐπιχρίστου:

«Καί ποιεῖ πάντα, τούς μικρούς καί τούς μεγάλους, καί τούς πλουσίους καί τούς πτωχοῦς, καί τούς ἐλευθέρους καί τούς δούλους, ἵνα δώσουσιν αὐτοῖς χάραγμα ἐπὶ τῆς χειρὸς αὐτῶν τῆς δεξιᾶς ἢ ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν, καί ἵνα μή τις δύνηται ἀγοράσαι ἢ πωλῆσαι εἰ μὴ ὁ ἔχων τὸ χάραγμα, τὸ ὄνομα τοῦ θηρίου ἢ τὸν ἀριθμὸν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ. Ὡδε ἡ σοφία ἐστίν· ὁ ἔχων νοῦν ψηφισάτω τὸν ἀριθμὸν τοῦ θηρίου· ἀριθμὸς γὰρ ἀνθρώπου ἐστί· καὶ ὁ ἀριθμὸς αὐτοῦ χξς'».

(Ἐποκ. 14, 16-18)

Ἡ σφραγίδα λοιπόν τοῦ Ἐπιχρίστου, θά εἶναι τό ὄνομά του ἢ ὁ ἀριθμὸς τοῦ ὀνόματός του, τό χξς' = 666.

Λέγει ὁ ἅγιος Ἰππόλυτος:

«Ἡ δέ σφραγὶς αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ μετώπου καί ἐπὶ τῆς δεξιᾶς χειρὸς ἐστὶ ψῆφος χξς'».^[168]

Δηλαδή:

«Ἡ σφραγίδα τοῦ Ἐπιχρίστου θά εἶναι ὁ ἀριθμὸς χξς'-666 καί θά τίθεται στό μέτωπο, ἢ στό δεξιὸ χέρι».

‘Ο ἀριθμός «666» Σφραγιδα-Σύμβολο τοῦ Ἀντιχρίστου

Γιά ἐμᾶς λοιπόν τό «666», σύμφωνα μέ τήν Ἁγία Γραφή καί τούς Ἁγίους Πατέρες, εἶναι ὁ «ἀριθμός τοῦ ὀνόματος» τοῦ Ἀντιχρίστου «...ἀριθμός γάρ ἀνθρώπου ἐστί· καί ὁ ἀριθμός αὐτοῦ χξς'» (**Ἀποκ. ιγ', 18**).

Εἶναι ἡ σφραγιδα, τό σύμβολο, τό χάραγμά του. Αὐτό μᾶς ἐνδιαφέρει. Ὅλα τά ἄλλα εἶναι περιττά.

Τό ὄνομά του, δέν μᾶς ἐνδιαφέρει. Ἐάν μᾶς ἐνδιέφερε καί ἦταν χρήσιμο ἢ ἀπαραίτητο, θά μᾶς τό ἀνέφερε ὁ ἅγιος Ἰωάννης, ἡ Γραφή ἢ κάποιος ἀπό τούς Πατέρες μας.

Ἄλλά ρωτᾶνε ὀρισμένοι:

- Διηλεκτή, ὅπουδήποτε βλέπουμε, συναντᾶμε ἢ βρίσκουμε τόν ἀριθμό 666 εἶναι πάντοτε ὁ ἀριθμός τοῦ Ἀντιχρίστου, ἡ σφραγιδα καί τό χάραγμά του, καί πρέπει νά τόν ἀποφεύγουμε γιά νά μήν σφραγιστοῦμε καί νά μήν κολαστοῦμε;
- Φυσικά καί ὄχι.

Ἐάν συναντήσουμε τόν ἀριθμόν 666 τυχαῖα στήν καθημερινή μας ζωή, σέ μία συναλλαγὴ μας, ἀγοράζοντας κάποια πράγματα καί πού ἡ συνολική τους ἀξία εἶναι 666 εὐρώ ἢ δραχμές γιά νά μήν ξεχνᾶμε καί τήν δραχμούλα μας, ἢ τά ρέστα πού θά πάρουμε ἀπό κάποια ἀγορά μας, τυχαίνει νά εἶναι 666 δραχμές ἢ εὐρώ, δέν μᾶς πειράζει, οὔτε μᾶς ἐνοχλεῖ καθόλου.

Ἐάν πάλι ἀγοράσουμε ἓνα βιβλίο πού ἔχει 800 σελίδες, καί σίγουρα μέσα ὑπάρχει καί ἡ σελίδα 666, φυσικά καί δέν θά τί σχίσουμε ἢ δέν θά πετάξουμε τό βιβλίο ἐπειδή ἔχει μέσα καί τήν σελίδα μέ τόν ἀριθμό 666.

Τό ἴδιο καί σέ μία πολυκατοικία πού ἔχει αὐξοντα ἀριθμό 666, προπηγεται δηλαδή τό 664, καί ἀκολουθεῖ τό 668, σέ μία μαθηματική ἐξίσωση, ὡς αὐξοντα ἀριθμό κ.λπ.

Ἔτσι λοιπόν, ὅταν ὁ ἀριθμός «666» εἶναι τυχαῖος, ἀφηρημένος, ἀόριστος, ἢ αὐξων ἀριθμός, δέν μᾶς ἀπασχολεῖ καθόλου, οὔτε καί μᾶς ἐνδιαφέρει, διότι οὔτε δεισιδαίμονες εἴμεθα, οὔτε προληπτικοί, οὔτε ἀνόητοι, οὔτε παιδιά γιά νά μᾶς τρομάξουν μέ «μορμολύκεια» καί τέρατα.

Όταν όμως ο αριθμός αυτός, απολυτοποιείται και συμβολοποιείται, τότε τα πράγματα αλλάζουν.

Σάν έμβλημα και σύμβολο, «φορτίζεται» με ειδικές έννοιες, εκφράζει πλέον κάποιες ιδέες, ιδεολογίες, «πιστεύω», αξίες κ.λπ., όπως ιδεολογίες και «πιστεύω» εκφράζουν όλα τα διάφορα σύμβολα και έμβλήματα σε κάθε εποχή.

Τό «666» λοιπόν, σάν σύμβολο σε όποια μορφή και εάν εύρσκειται αυτό: έντυπη, ηλεκτρονική, ψηφιακή, με αριθμούς, με γράμματα, με γραμμούλες στο σύστημα «bar code» με σύμβολα ή δέν ξεύρω σε ποία άλλη μορφή, γνωστή ή άγνωστη αυτή πίν στιγμή, είναι τό Έμβλημα, τό Σύμβολο, τό Χάραγμα και ή Σφραγίδα του Άντιχρίστου.

Μπορεί, άκόμη νά μίν έχει εμφανιστεί ό Άντίχριστος, αλλά αυτόν εκφράζει, αυτόν σημαίνει, αυτόν ύποδεικνύει.

Μās τό έχει έπισημάνει ό Θεός και οι άγιοί Του, έδω και χιλιάδες χρόνια: «...και ό αριθμός αυτού χξς΄» (**Άποκ. ιγ΄, 18**).

Είναι δέ, επίσης, καταγεγραμμένο, ότι όσοι θά παραλάβουν στο δεξί χέρι ή στο μέτωπο αυτό τό χάραγμα-σφραγίδα του Άντιχρίστου, με τόν «666», άρνούνται τόν Χριστό και συντάσσονται με τόν Άντίχριστο και τόν διάβολον, οδηγούμενοι εις πίν αιώνια κόλαση, μαζί, με τό «θηρίο» τόν Άντίχριστο, τόν Ψευδοπροφήτη του τόν Πάπα, και τόν σατανά.

Λέγει ό Άγιος Ιππόλυτος:

«Η σφραγίς με τό 666 σημαίνει, Άρνούμαι τόν ποιητήν ουρανού τε και γής: άρνούμαι τό βάπτισμα, άρνούμαι τήν λατρείαν μου και σοί προστίθεμαι και σε πιστεύω».^[169]

Και ή ιερά Άποκάλυψις:

«Εϊ τις προσκυνεί τό θηρίον και τήν εικόνα αυτού, και λαμβάνει τό χάραγμα επί του μετώπου αυτού ή επί τήν χείρα αυτού, και αυτός πίνεται εκ του οίνου του θυμού του Θεού του κεκρασμένου άκράτου εν τῷ ποτηρίῳ τῆς οργῆς αυτού, και βασανισθήσεται εν πυρί και θείῳ ενώπιον τῶν άγιων άγγέλων και ενώπιον του άρνίου. και ό καπνός του βασανισμού αυτών εις αιῶνας αιώνων αναβαίνει, και ούκ έχουν ανάπαυσιν ήμέρας και νυκτός οι προσκυνούντες τό θηρίον και τήν εικόνα αυτού, και ει τις λαμβάνει τό χάραγμα του όνόματος αυτού». (**Άποκ. ιδ΄, 9-11**)

Δηλαδή:

«Ὅποιος προσκυνεῖ τό θηρίον, τόν αντίχριστον καί τήν εἰκόνα αὐτοῦ καί παίρνει τήν χαραγμένην σφραγίδα του ἐπάνω εἰς τό μέτωπόν του ἢ εἰς τό χέρι του (καί δηλώνει ἔτσι δουλικήν ὑποταγήν εἰς αὐτό) καί αὐτός θά πῆ ἀπό τόν οἶνον τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ, πού ἔχει κερασθῆ ἀνόθευτος καί δραστικός εἰς τό ποτήρι τῆς ὀργῆς του καί θά βασανισθῆ μέ φωτιά καί θειάφι (μέ σωματικές καί ψυχικές τιμωρίας) ἐμπρός εἰς τούς ἀγίους ἀγγέλους καί ἐμπρός εἰς τό Ἄρνιον. Καί ὁ καπνός ἀπό τήν φωτιά καί τό θειάφι τοῦ ἀκαταπαύστου βασανισμοῦ των θά ἀνεβαίνη εἰς αἰῶνας αἰῶνων καί δέν θά ἔχουν καθόλου ἀνάπαυσιν ἡμέραν καί νύκτα αὐτοί πού προσκυνοῦν τό θηρίον καί τήν εἰκόνα του, καί ὅποιος ἄλλος παίρνει τό χάραγμα τῆς σφραγίδος τοῦ ὀνόματος τοῦ θηρίου». (**Ἀποκ. 18', 9-11**)

Εἶναι εἰδωλόθυτα ὅσα προϊόντα ἔχουν ἐπάνω τους τό «bar code»

Πολλοί βέβαια, μή γνωρίζοντας, παρεξηγώντας καί παρερμηνεύοντας τό ὅλο θέμα ἢ ἀκόμη ἀπό ὑπερβολικό ζῆλο, «ἔχοντας ζῆλο οὐ κατ' ἐπίγνωσιν» καί «ὑπερπροστασία» λένε ὅτι, ὅποιο προϊόν, ἀντικείμενο ἢ ὁ,τιδήποτε ἄλλο ἔχει ἐπάνω αὐτό τό σύμβολο καί ἀριθμό 666 εἶναι «εἰδωλόθυτο», μολυσμένο, σφραγισμένο καί ἀπορριπτέο καί ὡς ἐκ τούτου δέν πρέπει νά τό χρησιμοποιοῦμε, μέ ὅποιονδήποτε τρόπο.

Ὅποιος δέ τό χρησιμοποιεῖ, μαιίνεται-μολύνεται-σφραγίζεται, ἐνῶ ταυτόχρονα παραβαίνει τήν ἐντολή τῶν ἀγίων Ἀποστόλων «ἀπέχεσθαι εἰδωλοθύτων καί αἵματος καί πνικτοῦ καί πορνείας» (**Πράξ. 1ε', 29**) καί τοῦ Ἀποστόλου Παύλου «ἅ θύει τά ἔθνη, δαιμονίοις θύει καί οὐ Θεῷ· οὐ θέλω δέ ὑμᾶς κοινωνούς τῶν δαιμονίων γίνεσθε» (**Α' Κορ. 1', 20**), πού μᾶς λένε νά ἀπέχουμε καί νά μήν χρησιμοποιοῦμε τά «εἰδωλόθυτα».

Ἐνα πρῶτο ἐρώτημα ὅμως, πού γεννᾶται, εἶναι τό ἀπό ποῦ προκύπτει ὅτι τά συγκεκριμένα τρόφιμα ἢ προϊόντα εἶναι «εἰδωλόθυτα»; ἔχουν δηλαδή προσφερθεῖ θυσία στά εἰδωλα, στόν Ἀντίχριστο καί στόν Διάβολο, καί ὡς ἐκ τούτου, σύμφωνα μέ τούς καλούς ἀδελφούς μας, θά πρέπει νά τά ἀποφεύγουμε γιά νά μήν μολυνθοῦμε-σφραγιστοῦμε.

Ἔχετε ἀκούσει ἐσεῖς ποτέ, τόσα χρόνια, κάτι τέτοιο, ὅτι δηλαδή, ἂν ὄχι ὅλα ἔστω κάποια ἀπό αὐτά τὰ προϊόντα, νά ἔχει προσφερθεῖ θυσία στόν ἸΑντίχριστο, στόν Σατανᾶ ἢ στά δαιμόνια;

Ἦχι. Τότε πῶς μπορούμε νά τὰ χαρακτηρίσουμε «εἰδωλόθυτα»; Δέν μπορούμε λοιπόν σέ καμμιά μά καμμιά περίπτωση, ἐκτός καί ἐάν, ἐμεῖς τὰ «βαπτίσουμε», ἀπό μόνοι μας, «εἰδωλόθυτα», ἐπειδή ἔτσι θέλουμε ἢ ἔτσι μᾶς ἀρέσει.

Εἶναι ὁ γραμμικός κώδικας «bar code» σφράγισμα;

Ἦς δοῦμε τώρα καί τήν ἄλλη περίπτωση, αὐτήν τήν τοῦ σφραγίσματος.

Καί ἀρχήν νά ποῦμε ὅτι ἐάν εἶχαν ἔτσι τὰ πράγματα, σήμερα θά εἶμασταν ὅλοι ἐμεῖς πού ζοῦμε σπὴν Ἑλλάδα, ἀλλά καί ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τῆς γῆς σφραγισμένοι. Καί φυσικά μέσα σ' αὐτούς καί ὅλοι ἐκεῖνοι πού δέν χρησιμοποιοῦν ὅ,τιδήποτε ἔχει ἐπάνω του αὐτό τό γραμμικό σύστημα.

Διότι ἀκόμη καί ἐάν ὑποθέσουμε ὅτι δέν ἀγοράζουν προϊόντα σφραγισμένα μέ τό «bar code» ἀλλά ἀγοράζουν μόνο αὐτά πού δέν ἔχουν ἐπάνω τους αὐτόν τόν κώδικα, πάλι ἔμμεσα τόν χρησιμοποιοῦν, διότι δέν ὑπάρχει τίποτε πλέον σπὴν ἀγορά πού νά μὴν φέρει ἐμφανῶς ἢ ἀφανῶς, ἀμέσως ἢ ἐμμέσως, τόν γραμμικό κώδικα.

Ἦνα παράδειγμα.

Πηγαίνει κάποιος σέ ἕνα κατάστημα, μικρό ἢ μεγάλο δέν ἔχει σημασία, γιά νά ἀγοράσει ἕνα κιλό ζάχαρη, ἕνα πακέτο φασόλια, καί ἕνα στυλό. Πιάνει τὰ πακέτα, βλέπει ἐπάνω τους τόν γραμμικό κώδικα, καί ἐπειδή τὰ θεωρεῖ σφραγισμένα-μολυσμένα τὰ ἀφήνει σπὴν θέση τους. Ζητάει ἀπό τόν ὑπεύθυνο ἐάν ἔχει νά τοῦ δώσει κῦμα ζάχαρη καί φασόλια ἀπό τσουβάλι, καί στυλό πού νά μὴν ἔχει ἐπάνω του τό «bare code». Ὁ ὑπεύθυνος τοῦ λέει πῶς ἔχει, καί αὐτός, ἀφοῦ τὰ ἀγοράσει, σπὴ συνέχεια φεύγει «ἦσυχος» ὅτι δέν πῆρε «σφραγισμένα» προϊόντα*.

* Αὐτό βέβαια γινόταν παλαιότερα, διότι σήμερα, τίποτε πλέον δέν γίνεται νά μὴν ἔχει ἐπάνω του τόν γραμμικό κώδικα «bare code» μέ τό «666», τήν σφραγίδα τοῦ ἸΑντιχρί-

Δέν σκέφθηκε ὅμως ἢ δέν πρόσεξε τὰ ἐξῆς.

Μπορεῖ ἡ ζάχαρη, τὰ φασόλια καί ὁ στυλός ἢ ὁποιοδήποτε ἄλλο προϊόν πού ἦταν χῆμα, νά μὴν εἶχαν ἐπάνω τους τόν γραμμικό κώδικα «bar code» μέ τό 666, ἀλλά μπορεῖ νά τό εἶχε ἐπάνω του σέ ὁποιοδήποτε σημεῖο· ἀπ' ἔξω, ἀπό μέσα, ἀπό πάνω, ἀπό κάτω, τό τσουβάλι, πού εἶχε μέσα τὰ φασόλια, τὰ ρεβύθια, πῆ ζάχαρη, τό ἀλάτι κ.λπ.

Τό κουτί, πού εἶχε μέσα τὰ στυλό, τίς μπαταρίες, τούς ἀναπτήρες, τίς τσίκλες, τίς σοκολάτες, κ.λπ.

Τό χαρτοκιβώτιο, πού εἶχε μέσα τὰ γάλατα, τίς διάφορες κονσέρβες κ.λπ.

Ἄλλά ἄς ὑποθέσουμε, ὅτι τό σκέφθηκε καί αὐτό ὁ καλός μας ἀδελφός καί ἔψαξε μέ προσοχή τό τσουβάλι, τό κουτί, τό χαρτοκιβώτιο ἢ ὁποιαδήποτε ἄλλη συσκευασία, καί δέν βρῆκε πουθενά τόν γραμμικό κώδικα. Πολύ ὠραῖα.

Ἡ ζάχαρη ὅμως, τό ἀλάτι, τὰ φασόλια, τὰ ρεβύθια, οἱ ντομάτες, πῶς ἔγιναν καί πῶς φύτρωσαν; ἀπό μόνα τους;

Ἦξι, φυσικά, κάποιος τὰ καλλιέργησε, τὰ ἔσπειρε, τὰ παρήγαγε.

Ἦραῖα. Αὐτός πού τὰ ἔσπειρε, μέχρι νά μεγαλώσουν καί νά τὰ κόψει γιά νά τὰ παραδώσει στό ἐμπόριο, δέν τὰ πότιζε, δέν τὰ φρόντιζε; δέν τούς ἔβριζε λιπάσματα; δέν χρησιμοποίησε μηχανήματα γιά νά ὀργώσει τό χωράφι του; δέν ἔβριζε βενζίνη στά μηχανήματά του; καί ἄλλα πολλά;

Τίποτα, λοιπόν, ἀπό ὅλα αὐτά, δέν εἶχε ἐπάνω του τόν γραμμικό κώδικα «bar code»;

σου. Καί αὐτό διότι δέν μποροῦν οἱ ὑπάλληλοι στό ταμεῖο νά τὰ χρεώσουν, ἀφοῦ τὰ πάντα τὰ περνᾶνε ἀπό τούς ἀνιχνευτές «scanner» καί αὐτόματα, σπὴν συνέχεια, τυπώνεται σπὴν ὀθόνη τοῦ ὑπολογιστῆ, ὅ,τι ἔχει σχέση μέ τό συγκεκριμένο προϊόν κωδικός τοῦ προϊόντος, βάρος, τιμή κ.ἄ. Ἄκόμη καί τὰ φρούτα, τὰ λαχανικά καί ἄλλα προϊόντα πού πωλοῦνται χῆμα εἶναι ζυγισμένα καί συσκευασμένα κατάλληλα καί ἔχει τοποθεθεῖ ἐπάνω τους τό «bar code», ἢ ζυγίζονται καί συσκευάζονται ἐκεῖνη τὴν ὥρα, καί σπὴν συνέχεια, τοποθετοῦν ἐπάνω τους ἕνα αὐτοκόλλητο μέ τό «bar code» πού περιλαμβάνει τὰ πάντα, γιά νά μπορέσει νά πληρώσει κανεὶς στό ταμεῖο.

Ἐξάδύνατον. Ἐστὼ καὶ ἓνα ἀπὸ αὐτὰ νὰ τὸ εἶχε, «σφραγίστηκαν-μολύνθηκαν» (σύμφωνα μ' αὐτούς καὶ τὸ πιστεύω τους) ὅλα τὰ ἐπόμενα, ἄρα καὶ τὰ προϊόντα πού ἀγόρασε.

Ἄς ὑποθέσουμε ἀκόμη, ὅτι αὐτός-αὐτοὶ εἶναι τόσο πολὺ προσεκτικοί, πού οὔτε ἀγοράζουν τίποτε, οὔτε τρῶνε τίποτε, ἐπειδὴ ἔχουν σκεφθεῖ ὅλα τὰ ἀνωτέρω.

Πολύ ὥραϊα.

Καὶ πάλι, δέν μποροῦν νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὸν ἐφιάλτη τοῦ γραμμικοῦ κώδικα καὶ τοῦ «σφραγίσματος-μολύσματος», πάντα βέβαια, κατ' αὐτούς.

Γιατί; Διότι ἀκόμη καὶ σ' αὐτὴν τὴν περίπτωση δέν μποροῦν νὰ ξεφύγουν, ἀφοῦ ἀναγκαστικά ζοῦνε μέσα σ' αὐτὸ τὸ σύστημα πού ἔχει υἱοθετήσει τὸ Κράτος καὶ παντοῦ πλέον ὑπάρχει ὁ γραμμικός κώδικας «bar code». Στὸ ρεῦμα, στὸ νερό, στὰ τηλέφωνα, σταθερά καὶ κινητά, ὅλοι πλέον οἱ λογαριασμοὶ καὶ ὅλες οἱ ἀποδείξεις, σέ ὅλες τὶς ὑπηρεσίες, δημόσιες καὶ ἰδιωτικές, ἔχουν ἐπάνω τους τὸν γραμμικό κώδικα.

Ἐκτός ἐάν τὸ ἔχουν προβλέψει καὶ αὐτὸ καὶ ζοῦνε χωρὶς ρεῦμα, νερό, καὶ τηλέφωνο, καὶ ἄλλα πολλὰ, πού εἶναι βέβαια ἀδύνατον.

Ἄλλὰ καὶ ἀκόμη δέν μῆκαν ποτέ σέ ταξί; σέ λεωφορεῖο; σέ τραῖνο; σέ ἀεροπλάνο; ἢ σέ δικό τους αὐτοκίνητο; δέν ταξίδευσαν ποτέ τους; Ἐξάδύνατον τῶν ἀδυνάτων.

Ἐ, τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτά, δέν εἶχε ἢ δέν χρησιμοποίησε, τὸν γραμμικό κώδικα «bar code» καὶ τὸ 666;

Ἄλλὰ καὶ τὸ πεντοχίλιαρο, πρὶν βγεῖ βέβαια αὐτὸ τὸ «μυστηριῶδες» εὐρώ, εἶχε ἐπάνω του τὸ 666.

Οὔτε καὶ αὐτὸ τὸ ἔπιασαν ποτέ στὰ χέρια τους; Καὶ ὅταν τύχαινε ν' ἀγοράσουν κάποιο ἀντικείμενο (ἀσφράγιστο βέβαια) πού ἔκανε ἓνα ποσό, γιὰ τὸ ὁποῖο ἀναγκαστικά θά ἔπρεπε νὰ δώσουν δεκαχίλιαρο-α, γιατί πεντοχίλιαρο-α δέν θά εἶχαν ἐπάνω τους καὶ ὁ ὑπάλληλος τούς ἔδινε τὰ ἀντίστοιχα ρέστα καὶ μέσα σ' αὐτά καὶ ἓνα ἢ περισσότερα πεντοχίλια, ἀνάλογα μέ τὴν περίπτωση καὶ τὰ ρέστα, τότε τί θά ἔκαναν; δέν θά τὸ ἔπαιρναν στὰ χέρια τους, ἐπειδὴ εἶχε ἐπάνω τὸ 666;

Πανταχόθεν, λοιπόν, στενά καὶ δύσκολα.

Καί τό συμπέρασμα λοιπόν πού βγαίνει, εἶναι ὅτι ἡ εἴμαστε ὅλοι σφραγισμένοι–μολυσμένοι καί πᾶμε ὅλοι κατευθεῖαν γιά τήν κόλαση, ἢ ὅτι, ναί μέν ἔχει ἐπάνω του τό 666 ὁ γραμμικός κώδικας, ἀλλά ὅλα αὐτά τά προϊόντα καί ἀντικείμενα πού τόν φέρουν ἐπάνω τους, δέν εἶναι σφραγισμένα–μολυσμένα καί μποροῦμε, ἐάν χρειαστεῖ, νά τά χρησιμοποιοῦμε.

Καί φυσικά, συμβαίνει τό δεύτερο, ὅπως θά διαπιστώσουμε ἀμέσως πιά κάτω.

Ἱστορική ἀναδρομή στή βασιλεία τῆς Βαβυλώνας

α) Ἡ συμπεριφορά τοῦ Δανιήλ καί τῶν τριῶν Παίδων.

Ἐς μεταφερθοῦμε νοερά σπίν ἐποχή τῆς Βαβυλωνίου αἰχμαλωσίας τῶν Ἑβραίων.

ἘΟ Βασιλεὺς Ναβουχοδονόσορ, ἐξεστράτευσε τρεῖς φορές συνολικά, ἐναντίον τῶν Ἰσραηλιτῶν.

- Τήν πρώτη, γύρω στό 605 π.Χ., ὅταν ἐπέστρεφε ἀπό τήν Αἴγυπτο σπίν Βαβυλώνα, ἐπειδή πέθανε ὁ πατέρας του,

- τήν δεύτερη, τό 597 π.Χ., γιά νά καταστείλει τήν ἐπανάσταση τοῦ βασιλιᾶ Ἰωακείμ καί,

- τήν τρίτη, γύρω στό 586 π.Χ., κατά τήν ὁποῖαν καί καταστρέφει ὀλοκληρωτικά τήν Ἱερουσαλήμ καί τόν Ναόν τοῦ Σολομῶντος καί παίρνει ὅλους τοὺς Ἑβραίους αἰχμάλωτους σπίν Βαβυλώνα.

Μεταξύ τῶν αἰχμαλώτων τῆς πρώτης ἐκστρατείας του στά Ἱεροσόλυμα εἶναι ὁ Προφήτης Δανιήλ καί οἱ τρεῖς Παῖδες, Ἄνανίας, Ἄζαρίας καί Μισαήλ.

Ὅπως γνωρίζουμε πολύ καλῶς ἀπό τήν Παλαιά Διαθήκη καί συγκεκριμένα ἀπό τά κεφάλαια τοῦ Προφήτου Δανιήλ, (**Β΄, 49**) καί οἱ τέσσερις, εἶχαν ὑψηλές θέσεις δίπλα στόν βασιλέα Ναβουχοδονόσορα.

ἘΟ Ναβουχοδονόσορ ὅμως καί οἱ Βαβυλώνιοι ἦταν εἰδωλόλατρες. ἘΟ τρόπος τους τά ἔθιμά τους, ἡ ζωή τους ὅλη, ἦταν συνυφασμένη μέ τήν πίστη τους στά εἰδῶλα.

Εἶχαν προφανῶς ἀγάλματα πού λάτρευαν, ἐμβλήματα εἰδωλολατρικά, σφραγίδες εἰδωλολατρικές, διάφορα ἄλλα σύμβολα καί ὀνόματα εἰδωλολατρικά κ.λπ.

ἘΑραγε δέν τά χρησιμοποίησαν ποτέ οἱ τρεῖς παῖδες καί ὁ Προφήτης Δανιήλ; Ἐδῶ, ὁ Δανιήλ εἶχε μετονομασθεῖ ἀπό τόν Ναβουχοδονόσορα, ἐπίσημα χωρίς νά ἀντιδράσει, σέ Βαλτάσαρ, πού ἦταν τό ὄνομα ἑνός ἀπό τούς ψευτοθεούς τῶν Βαβυλωνίων. Καί μάλιστα σπίν συνέχεια τόν ὀνομάζει καί ἀρχηγό τῶν μάγων του, χωρίς πάλι νά ἔχουμε ἀντίδραση τοῦ Δανιήλ (*Δανιήλ δ', 5-6*).

Πῶς λοιπόν, καί πού κυβερνοῦσαν τούς Βαβυλωνίους; ὄχι μέσα στους εἰδωλολατρικούς χώρους τους; ὄχι μέ τά σύμβολα, τά ὀνόματα καί τά ἐμβλήματά τους; ὄχι μέ τίς σφραγίδες τους καί ἰδιαίτερα πίν σφραγίδα τοῦ βασιλέα τους; τί ρούχα φοροῦσαν, τί ἔτρωγαν, τί ἔπιναν; ὅλα αὐτά δέν προήρχοντο ἀπό τούς εἰδωλολάτρες Βαβυλωνίους; [δηλαδή λάτρες τῶν δαιμονίων, «ἔθυσαν δαιμονίοις καί οὐ Θεῷ» (*Δευτ. λβ', 17*) καί «οἱ θεοί τῶν ἐθνῶν δαιμόνια» (*Ψαλμ. 95, 5*)].

Ἐχουμε καμμία μαρτυρία καί ἀπόδειξη ὅτι δέν ἔπραξαν κάτι ἀπ' ὅλα αὐτά; Ὁχι. Ἀντιθέτως μάλιστα.

β) Ἡ εἰκόνα τοῦ Ναβουχοδονόσορα καί ἡ ἀντίδραση τῶν τριῶν Παίδων.

Ζοῦσαν λοιπόν ἀνάμεσα τους, χρησιμοποιοῦσαν, ἀφοῦ ἦταν αἰχμάλωτοι καί δέν μπορούσαν νά κάνουν διαφορετικά, ὅ,τι χρησιμοποιοῦσαν καί οἱ Βαβυλώνιοι, ἀλλά δέν προσκυνοῦσαν τούς ψεύτικους θεούς καί τά εἰδωλά τους. Δέν ἀπεδέχοντο πίν πίστη καί τά φρονήματά τους στά εἰδωλα. Οὔτε τούς ἐνδιέφερε πῶς τούς ἔλεγαν οἱ εἰδωλολάτρες καί τί ἐπίστευαν αὐτοί γι' αὐτούς, ἀλλά τούς ἔνοιαζε τί πίστευαν καί τί φρονοῦσαν αὐτοί γιά πίν πίστη τους καί τόν Θεό τους.

Καί αὐτό τό ἀπέδειξαν ὅταν ὁ Ναβουχοδονόσορ (=προτύπωση τοῦ ἘΑντιχρίστου) ἔφτιαξε μία εἰκόνα δική του χρυσή καί ὄρισε νά πίν προσκυνᾶνε ὡς θεό ἅπαντες. Τότε οἱ τρεῖς Παῖδες ἀρνήθηκαν μετά σθένους, παρ' ὅλο πού ἤξεραν ὅτι τούς περίμεναν φοβερὰ βασανιστήρια καί στό τέλος ὁ θάνατος.

Καί πράγματι, μόλις είδαν οί Βαβυλώνιοι ότι οί τρεις Παῖδες δέν προσκυνούσαν τήν χρυσή εἰκόνα τοῦ Ναβουχοδονόσορα, σύμφωνα μέ τήν ἐντολήν του, τούς συνέλαβαν καί τούς ἔφεραν ἐνώπιον τοῦ βασιλέως γιά νά τούς δικάσει, ὅπως καί ἔγινε στέλνοντάς τους νά καοῦν σέ μία κάμινο πού ἔκαιγε ἐπταπλασίως περισσότερο ἀπό τό κανονικό.

Πότε λοιπόν ἀντέδρασαν οί Τρεῖς Παῖδες; Τότε καί μόνον τότε ὅταν τούς ζήτησαν νά προδώσουν τήν πίστη τους. Νά ἀλλάξουν τά «πιστεύω» τους. Νά προσκυνήσουν ἄλλο ἢ ἄλλους θεούς ἐκτός ἀπό τόν Ἄληθινό Θεό.

Τότε ἀντέδρασαν καί μόνον τότε!

Μέχρι τότε, δέν ἀντιδρούσαν σέ τίποτε. Καί ὄχι μόνον δέν ἀντιδρούσαν, ἀλλά καί δεχόντουσαν, ἀνεχόντουσαν καί χρησιμοποιοῦσαν ὅλα ἐκεῖνα πού δεχόντουσαν καί χρησιμοποιοῦσαν στήν καθημερινή τους ζωή οί Βαβυλώνιοι.

γ) Παρόμοιες περιπτώσεις στήν Ἁγία Γραφή.

Ἄλλά παρόμοια δέν συνέβησαν καί ἐπί τοῦ Προφήτου Μωϋσέως ὁ ὁποῖος μεγάλωσε σάν Αἰγύπτιος υἱός τοῦ Φαραώ καί σπουδάζοντας μάλιστα ὅλη τήν σοφία τῶν Αἰγυπτίων; Καί αὐτός δέν «*ἐμορφώθη ἐν τῇ αἰγυπτιακῇ αὐτῷ ἐν πάσῃ σοφίᾳ τῶν Αἰγυπτίων*» (Πράξ. Ἡ', 21-23), *χωρίς οὔτε τῆς ἰσραηλιτικῆς συνειδήσεως, οὔτε τῆς πατρῴου θρησκείας νά ἀπαλλοτριωθῇ;*^[170]

Μήπως ὅμως ἀκριβῶς τά ἴδια δέν ἔγιναν καί ἐπί τοῦ Ἰωσήφ τοῦ Παγκά-λου στήν Αἴγυπτο;

Καί αὐτός δέν ἔγινε ἀντιβασιλεύς τῆς Αἰγύπτου;

Δέν παντρεύτηκε τήν Αἰγυπτία τήν Ἀσεννίθ καί ἔκανε καί δύο παιδιά μαζί της, τόν Μανασσῆ καί τόν Ἐφραῖμ;

Δέν φοροῦσε τήν Αἰγυπτιακή στολή καί τά ἐμβλήματατά της; δέν χρησιμοποιοῦσε τά σύμβολα καί τίς σφραγίδες τους;

Δέν ἔφερε στήν συνέχεια τόν πατέρα του καί τά ἀδέλφια του στήν Αἴγυπτο καί ἔζησαν καί αὐτοί ἐκεῖ γιά πολλά χρόνια λόγω τῆς μεγάλης πείνας γιά ἑπτὰ χρόνια (ἑπτὰ παχειές καί ἑπτὰ ἰσχνές ἀγελάδες) πού εἶχε πέσει σέ ὅλες τίς πόλεις ἐκείνη τήν ἐποχή;

Ὁ Πατριάρχης Ἰακώβ δέν «εὐλόγησε» καί δέν «προσκύνησε» τόν Φαραώ;

«Ἐισήγαγε δέ Ἰωσήφ Ἰακώβ τόν πατέρα αὐτοῦ καί ἔστησεν αὐτόν ἐναντίον Φαραώ, καί κυλόγησεν Ἰακώβ τόν Φαραώ» (Γέν. μζ', 7) καί «...καί εὐλογήσας Ἰακώβ τόν Φαραώ ἐξῆλθεν ἀπ' αὐτοῦ» (Γέν. μζ', 10).

Γιατί τό ἔκανε αὐτό; δέν ἤξερε ὅτι ὁ Φαραώ ἦταν εἰδωλολάτρης; δέν ἤξερε ὅτι εἶχε ἀνακηρύξει τόν ἑαυτό του θεό;

Γιατί λοιπόν τόν εὐλόγησε καί τόν προσκύνησε;

Τόν «εὐλόγησε» μέ τήν ἔννοια τῆς εὐγνωμοσύνης καί τῆς ἀνταπόδοσης γιά ὅλα τά καλά πού τούς ἔκανε καί τόν «προσκύνησε» ὡς ἄρχοντα καί βασιλιά ὡς ἄνθρωπο δηλαδή καί ὄχι σάν θεό.

Ἐάν τοῦ ἐζητεῖτο νά τόν «προσκυνήσει» ὡς θεό σίγουρα καί δέν θά δεχόταν σέ καμμία περίπτωση.

Εἶναι αὐτό πού μᾶς λέει ἡ Ἁγία Γραφή καί μᾶς προτρέπουν οἱ Ἀπόστολοι ὅτι σέ ὅ,τι ἔχει σχέση μέ τά ὑλικά καί τά γήϊνα πρέπει νά ὑπακοῦμε καί νά ὑποτασσώμεθα σέ ὅλες τίς ἀρχές καί ἐξουσίες τοῦ κόσμου· πάσαις «ἀρχαῖς καί ἐξουσίαις ὑποτάσσεσθαι» (Τιτ. γ', 1), καί «ὑποτάγητε οὖν πάσῃ ἀνθρώπινῃ κτίσει διὰ τόν Κύριον, εἴτε βασιλεῖ, ὡς ὑπερέχοντι, εἴτε ἡγεμόσιν...» (Α' Πेत्र. β', 13).

Ἐπάρχει λοιπόν «προσκύνησις» καί «Προσκύνησις», «σφράγισμα» καί «Σφράγισμα», «ὑποταγή» καί «Ἐποταγή».

Ἄλλο τό νά προσκυνήσουμε κάποιον ὡς ἄρχοντα καί βασιλιά γιά τό ἀξίωμα καί τήν θέση του καί ἄλλο νά τόν προσκυνήσουμε ὡς θεό.

ἌΟχι εἰς τήν χρῆση τοῦ «666» ὅταν ἀπειλεῖ τήν πίστι μᾶς

Εἶναι ἄλλο πρᾶγμα δηλαδή, νά χρησιμοποιοῦμε διάφορα ἀντικείμενα πού ἔχουν «σφραγίσει» μέ τό 666, χωρίς τήν θέλησή μᾶς καί χωρίς νά μᾶς ρωτήσουν, καί ἄλλο νά δεχθοῦμε ἐκούσια, μέ τήν θέλησή μᾶς καί συνειδητά τό σφράγισμα μέ τό 666 προσκυνώντας τόν Ἀντίχριστο ὡς θεό, γιά νά μπορούμε νά κινούμεθα ἐλεύθερα, νά χρησιμοποιοῦμε διάφορα πράγ-

ματα και να απολαμβάνουμε ό,τι θέλουμε και μας προσφέρει τό Κράτος του Ἰαντιχρίστου.

Ἄλλο να ὑποταθοῦμε σέ κάποιον ἢ κάποιους ὡς ὑπερέχοντας και ἔξουσιαστές (ὅπως εἴμασταν 400 χρόνια ὑποταγμένοι στους Τούρκους ἢ ὅπως ἦταν ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Ρῶσος ὑποτεταγμένος στό Τουρκο ἀφένη του και του ἔκανε ὅ,τι ζποῦσε, ἐκτός βέβαια ἀπό τό να ἀρνηθεῖ τήν Πίστη του) και ἄλλο να ἀρνηθοῦμε τήν πίστη μας δεχόμενοι τήν δική τους ἢ να ὑποταθοῦμε σ' αὐτόν ἢ σ' αὐτούς ὡς θεό ἢ θεούς.

Ἐάν λοιπόν δέν ὑπάρχει διαφορά και διάκριση μεταξύ ὄλων τῶν ἀνωτέρω, γιατί ἐπέτρεπε ὁ Θεός να γίνονται και να συμβαίνουν ὄλα αὐτά, ἐάν ἦτο κάτι ἐφάμαρτο και κακό;

Και ἐάν ἔχει ἔτσι τό θέμα, τότε γιατί δέν μας τό ἐπεσήμανε μέσα ἀπό τήν Ἁγία Γραφή και τους Προφήτες Του, ἢ μέ κάποιον ἄλλο τρόπο για να τό γνωρίζουμε και ἐμεῖς σήμερα και να μὴν ὑποπέσουμε στά ἴδια σφάλματα;

Ἄς ἐνθυμηθοῦμε τήν περίπτωση του Ἰουλιανου του Παραβάτου που θέλησε κρυφά να μολύνει τους Χριστιανούς τήν περίοδο τῆς Τεσσαρακοστής, και ὁ Θεός δέν τό ἐπέτρεψε παρ' ὄλο που οἱ πιστοί δέν θά τό ἤξεραν και ἄρα θά ἦταν ἐν ἀγνοία τους, ἀλλά τους ἐνημέρωσε μέσα ἀπό τόν Πατριάρχη τους, ὅταν ἐμφανίστηκε σ' αὐτόν ὁ ἅγιος Θεόδωρος και του εἶπε τί συνέβει και τί πρέπει να πράξουν.

Ἄλλά μήπως και ὁ ἴδιος ὁ Θεός μας σέ μία παρόμοια περίπτωση δέν μας ἔδωσε παρόμοια ἀπάντηση;

Σέ κάποιους που πῆγαν να Τόν ξεγελάσουν και να Τόν «πιάσουν» ἀπό κάτι για να βροῦν ἀφορμή να Τόν κατηγορήσουν και να Τόν συλλάβουν τί ἀπῆντισε ὅταν του ἔδειξαν τό νόμισμα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης που εἶχε ἐπάνω τήν κεφαλή του αὐτοκράτορα και τόν ρώτησαν ἐάν πρέπει να ἀποδίδουν τους φόρους στόν Καίσαρα;

Σημειωτέον ὅτι οἱ αὐτοκράτορες ἐκείνη τήν ἐποχή εἶχαν θεοποιήσει τόν ἑαυτόν τους, ἄρα τό νόμισμα ἀφοῦ εἶχε ἐπάνω του τήν μορφή τῶν αὐτοκρατόρων, ἦταν τρόπον τινα σάν μία «εἰκόνα» του αὐτοκράτορα και μέ τί λογική τή δική τους ὅποιος τό ἔπιανε στά χέρια του ἢ τό χρησιμοποιοῦσε κατά οἶονδήποτε τρόπο, ἦταν σάν να ἀποδεχόταν τόν εἰδωλολάτρη αὐτοκράτορα και σάν να τόν προσκυνοῦσε.

Τί τούς ἀπάντησε ὁ Κύριός μας; «Ἀπόδοτε τὰ Καίσαρος Καίσαρι καί τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ» (**Ματθ. κβ', 21**).

Δηλαδή ὅ,τι ἀνήκει στόν Καίσαρα, στόν αὐτοκράτορα, στόν βασιλιά, στόν ἄρχοντα, στό κράτος θά λέγαμε σήμερα, δώστε το. Προσέξτε μόνον μήν τούς δώσετε ὅ,τι ὀφείλετε σέ μένα, δηλαδή τήν πίστη σας πρὸς ἐμέ. Τήν προσκύνησή σας σέ ἐμένα ὡς Θεό.

Ἦ,τι δῆποτε δέν ἔχει νά κάνει μέ τήν Πίστη σας, τήν λατρεία σας καί τήν προσκύνησή σας σέ ἐμένα, τόν μόνο Ἀληθινό Θεό, ἂν σᾶς τό ζητήσουν, μήν τούς τό ἀρνηθεῖτε, δώστε το.

Εἶναι αὐτό πού μᾶς λέει μέ ἄλλα λόγια ὁ Μεγάλος καί σύγχρονος Ἅγιός μας Πατροκοσμᾶς:

«Τά πάντα μποροῦν νά σᾶς τὰ πάρουν. Τά πάντα μπορεῖ νά σᾶς τὰ ζητήσουν καί νά τὰ πάρουν. Δῶστε τα μὴν φοβᾶστε. Μόνο ΧΡΙΣΤΟΣ καί ΨΥΧΗ σᾶς χρειάζονται. Αὐτά μὴν τὰ δώσετε. Ἀκόμη καί ὅλος ὁ κόσμος νά πέσει ἐπάνω σας γιά νά σᾶς τὰ πάρει μὴν τὰ δώσετε, γιατί μόνο μέ τήν θέλησή σας μποροῦν νά σᾶς τὰ πάρουν».^[171]

(Ἅγιου Κοσμᾶ Αἰτωλοῦ).

Τί λοιπόν «ἔτι χρειᾶν ἔχουμε μαρτύρων»; Ὁ ἴδιος ὁ Θεός μας καί οἱ Ἅγιοι μᾶς λένε πῶς πρέπει νά συμπεριφερόμεθα καί τό τί πρέπει νά κάνουμε σέ παρόμοιες περιπτώσεις.

Τότε λοιπόν καί μόνον τότε θά ἀρνηθοῦμε νά παραλάβουμε καί νά χρησιμοποιήσουμε τό «666» σέ οποιαδήποτε μορφή, ὅπου καί ὅπως καί ἐάν εὑρίσκεται, ἐάν μᾶς ζητηθεῖ ἀπό κάπου ἢ κάποιον ἄμεσα ἢ ΕΜΜΕΣΑ νά ἀρνηθοῦμε τήν Πίστη μας, τόν Χριστόν μας, τόν Θεόν μας, τόν Κύριόν μας.

Τότε ΝΑΙ. Τότε νά βροντοφωνάξουμε ἓνα μεγάλο ΟΧΙ καί πάλιν ΟΧΙ!

Δέν ἀρνούμαστε τόν Κύριόν μας προκειμένου νά παραλάβουμε ὅ,τιδήποτε χρήσιμο καί ἀπαραίτητο σ' αὐτή τήν ζωή γιά νά ζήσουμε ἢ νά περάσουμε ὁμορφα καί καλά.

Τότε ἄς μιμηθοῦμε τούς χιλιάδες καί ἑκατομμύρια μάρτυρες σ' ὅλη τήν γῆ πού δέν δέχθησαν οὔτε κατ' ἐλάχιστο νά προδώσουν τήν Πίστη τους ἔναντι ὁποιοῦδήποτε ἀνταλλάγματος μικροῦ ἢ μεγάλου.

Ἡ χρήση ἑνός συμβόλου δέν σημαίνει ἀναγκαστικά καί τήν ἀποδοχή του

Ἄς πάρουμε ὅμως καί τήν ἀντίθετη πλευρά.

Τά χρόνια πού ἐπικράτησε ὁ Χριστιανισμός καί ἡ Ὁρθοδοξία, ιδιαίτε-
ρα στήν ἐποχή του Βυζαντίου, ὅλα τά σύμβολα, ἐμβλήματα, σφραγίδες τοῦ
Κράτους ἦταν Χριστιανικά.

Πόσοι καί πόσοι πολῖτες ἤ μή τοῦ Βυζαντίου, δέν ἦταν ὄχι μόνον
Ὁρθόδοξοι, ἀλλά οὔτε καν Χριστιανοί;

Ὅλοι αὐτοί ὅμως, ἀφοῦ ζοῦσαν καί ἠργάζοντο καί ὑπηρετοῦσαν στό
στρατό καί σέ διάφορες ὑπηρεσίες, δημόσιες ἤ μή, δέν χρησιμοποιοῦσαν
τά διάφορα χριστιανικά σύμβολα, τά ἐμβλήματα, τίς σφραγίδες, τόν Τίμιο
Σταυρό, τίς εἰκόνες κ.λπ.;

Καί τί μ' αὐτό; Ὅλοι αὐτοί ἦταν χριστιανοί ἢ γινόντουσαν χριστιανοί
μέ τό νά τά χρησιμοποιοῦν ἀπλῶς, ἀφοῦ ζοῦσαν σ' αὐτό τό Χριστιανικό
κράτος καί δέν εἶχαν ἄλλη ἐπιλογή;

Φυσικά καί ὄχι.

Οὔτε οἱ Μουσουλμάνοι, οὔτε οἱ Βουδιστές, οὔτε οἱ Ἑβραῖοι, οὔτε καμ-
μία ἄλλη ὁμάδα ἀνθρώπων πού πίστευε σέ ἄλλο «θεό» καί θρησκεία ἐγί-
νοντο χριστιανοί, ἐπειδή χρησιμοποιοῦσαν τά δικά μας σύμβολα.

Τό ἴδιο ἀκριβῶς καί ἐμεῖς.

Ὁ λόγος πού ἀρνήθηκαν τά φαγητά τῶν Βαβυλωνίων ὁ Δανιήλ καί οἱ τρεῖς Παῖδες

Ἴσως βέβαια κάποιος πού μελετᾷ τήν Π. Διαθήκη, νά σκεφθεῖ τήν περι-
πτωση μέ τούς τρεῖς Παῖδες οἱ ὁποῖοι ἀρνήθηκαν νά φᾶνε ἀπό τά φαγητά
τοῦ Ναβουχοδονόσορα, ἢ τήν περίπτωση μέ τούς Μακκαβαίους πού ἀρνή-
θηκαν καί αὐτοί νά φᾶνε ἀπό τά κρέατα τοῦ Ἀντιόχου καί νά καταλήξει στό
συμπέρασμα ὅτι ἀρνήθηκαν, γιατί θά πρόδιδαν τήν πίστη τους καί τόν Θεό.

Δέν ἔχουν ὅμως δίκαιο.

Ἄς δοῦμε κάθε μία περίπτωση ξεχωριστά.

Όταν οί Έβραίοι ἤλθαν σπὴν Βαβυλῶνα ὡς αἰχμάλωτοι ὁ Βασιλιάς διέταξε νά ξεχωρίσουν τά πίο ὑγιῆ, ὄμορφα, δυνατά καί ἔξυπνα παιδιά τῶν Έβραίων, νά τά ἐκπαιδεύσουν σπὴν γλῶσσα καί σπὴν σοφία τῶν Χαλδαίων, νά τά περιποιῶνται ἰδιαιτέρως, ὅσο τό δυνατόν καλύτερα, δίδοντάς τους μάλιστα καθημερινά, γιά τρία χρόνια, (προτύπωση ἴσως τῶν 3 1/2 χρόνων τοῦ Ἀντιχρίστου;) νά τρῶνε καί νά πίνουν ἀπό τά δικά του φαγητά καί ποτά, ἀπό τά ἴδια δηλαδή πού ἔτρωγε καί ἔπινε, σπὴ βασιλική του τράπεζα καί ὁ ἴδιος.

Μεταξύ αὐτῶν τῶν παιδιῶν ἦταν καί ὁ Δανιήλ μέ τούς τρεῖς Παῖδες Ἀνανία, Ἀζαρία καί Μισαήλ.

Τότε λοιπόν ὁ Δανιήλ μέ τούς τρεῖς Παῖδες διά νά μήν ἀλισγηθοῦν (=μολυνθοῦν-μιανθοῦν) παρακάλεσαν τόν ἀρχιευνοῦχον πού ἦταν ὑπεύθυνος καί τοῦ ζήτησαν νά μή τούς δίδει ἀπό τά φαγητά καί τά ποτά τοῦ αὐτοκράτορα, ἀλλά μονάχα τροφή ἀπό σπόρους, ὄσπρια καί ὕδωρ.

Ὁ ἀρχιευνοῦχος σπὴν ἀρχή φοβήθηκε νά μήν τό μάθει ὁ Βασιλιάς καί τιμωρηθεῖ, σπὴν συνέχεια ὁμως ὁ Θεός κατένυξε πὴν καρδιά τοῦ ἀρχιευνοῦχου καί ἐδέχθη, δοκιμαστικά γιά δέκα ἡμέρες ὅπως τοῦ εἶχε προτείνει ὁ Δανιήλ. Πράγματι γιά 10 ἡμέρες ὅλα τά ἄλλα παιδιά ἔτρωγαν ἀπό τά φαγητά τοῦ βασιλέως καί μόνον ὁ Δανιήλ μέ τούς τούς τρεῖς Παῖδας ἔτρωγαν μόνο ὄσπρια καί ἔπιναν μόνο νερό.

Μετά τίς δέκα ἡμέρες ὁ ἀρχιευνοῦχος εἶδε ἐκπληκτος, ὅτι τά τέσσερα αὐτά παιδιά εἶχαν ξεπεράσει κατά πολύ σπὴν ὄψη καί σπὴν ὑγεία ὅλα τά ὑπόλοιπα. Ἔτσι ἀπό πὴν στιγμή ἐκείνη καί μετά, τούς ἔδιδε μόνο σπέρματα καί ὕδωρ.

Αὐτή λοιπόν μέ ἀπλά λόγια εἶναι ἡ ἱστορία πού ἀναφέρεται σπὴν Παλαιά Διαθήκη στόν Δανιήλ καί στό Α΄ Κεφάλαιο.

**“Ο,τι είναι ειδωλολατρικό,
μολύνει τὰ πάντα γύρω του;**

Ἐὰς δοῦμε ὅμως καί ἄς ἐρευνήσουμε καλύτερα τὰ πράγματα.

Ὁ Δανιήλ μέ τούς τρεῖς Παῖδας πράγματι ἀρνοῦνται νά φᾶνε ἀπό τὰ φαγητά τοῦ Βασιλιᾶ Ναβουχοδονόσορα γιά νά μὴν μολυνθοῦν. Γιατί ὅμως ἀρνοῦνται;

α) Ἐπειδή ἀπλῶς τὰ φαγητά αὐτά ἀνήκουν στόν βασιλιά πού εἶναι ειδωλολάτρης καί ἄρα ἀφοῦ εἶναι ειδωλολάτρης ὅ,τι προέρχεται ἀπό αὐτόν εἶναι μολυσμένο; ἢ

β) ἀρνήθηκαν ἐπειδή τὰ συγκεκριμένα φαγητά ἦταν μολυσμένα;

Ἐάν δεχθοῦμε τήν πρώτη ἐκδοχή ὡς ὀρθή, θά πρέπει νά παρατηρήσουμε τὰ ἑξῆς.

Ὁ Δανιήλ καί οἱ μετ’ αὐτοῦ δέν ἀρνήθηκαν παντελῶς ὅ,τι προήρχετο ἀπό τόν Βασιλιά καί τούς Βαβυλωνίους, διότι καί τὰ ρούχα τους φοροῦσαν καί στά σπίτια καί παλάτια τους ἔμεναν καί τὰ ἀντικείμενά τους χρησιμοποιοῦσαν, καί τήν γλῶσσα τους χρησιμοποιοῦσαν καί τήν σοφία τους μάθαιναν, πού μέσα ἐκεῖ ὑπῆρχαν πολλά ειδωλολατρικά στοιχεῖα, ἀλλά καί τὰ ΦΑΓΗΤΑ τους ΕΤΡΩΓΑΝ.

Γιατί μπορεῖ μέν νά ἀρνήθησαν νά φᾶνε ἀπό τήν τράπεζα τοῦ βασιλιᾶ, ἔτρωγαν ὅμως ἀπό τὰ σπέρματα-ὄσπρια τους καί ἔπιναν ἀπό τό νερό τους.

Δηλαδή, τό θέμα ἦταν ποιοτικό; ἐάν δηλαδή θά φᾶνε κρέατα ἢ ὄσπρια καί ἂν θά ἔπιναν κρασί ἢ νερό;

Ἦ οὐσιαστικό; ἂν ὅλα αὐτά δηλαδή, ἦταν ἢ δέν ἦταν μολυσμένα;

Ἐχει σημασία δηλαδή ἐάν δέν φᾶμε «μολυσμένα» κρέατα, ἀλλά φᾶμε «μολυσμένα» ὄσπρια; Ἐάν δέν πιοῦμε «μολυσμένο» κρασί, ἀλλά πιοῦμε «μολυσμένο» νερό;

Ἦ ἦταν μολυσμένο ὅ,τι προήρχετο καί ὅ,τι ἀνῆκε στόν βασιλέα ἢ ὄχι. Ἐάν ἦταν μολυσμένα τὰ κρέατα ἦταν καί τὰ ὄσπρια. Ἐάν ἦταν τό κρασί ἦταν καί τό νερό. Δέν μπορεῖ νά ἔχουμε «δύο μέτρα καί δύο σταθμά».

Δέν ἦταν ὅμως ἔτσι, διότι δέν ἦταν «άνόητοι», οὔτε «ὑποκριτές», οὔτε καί «θεομπαῖχτες» ὁ Δανιήλ μέ τούς τρεῖς Παῖδας.

Ἄρα, δέν μπορεῖ νά ἰσχύει ἡ πρώτη ἐκδοχή.

Ἡ ἐντολή τοῦ Θεοῦ πρὸς τὴν Παλαιὰ Διαθήκη περὶ «καθαρῶν» καὶ «ἀκαθάρτων» τροφῶν

Ἄς δοῦμε καὶ τὴ δεύτερη γιὰ τὸ ἐὰν ἀρνήθηκαν ἐπειδὴ τὰ συγκεκριμένα φαγητά ἦταν μολυσμένα.

Εἶναι γνωστόν ὅτι ὁ Προφήτης Μωϋσῆς (*Λευιτ. ια'*) κατ' ἐντολή τοῦ Θεοῦ ἐνομοθέτησεν τοὺς Ἰουδαίους νὰ μὴν τρῶνε ἀπὸ ὅλα τὰ εἶδη τῶν ζώων καὶ τῶν τροφῶν, γιατί ἄλλα μὲν ἀπὸ αὐτὰ ἐθεωροῦντο «καθαρά» καὶ μπορούσαν νὰ τὰ φᾶνε καὶ ἄλλα «ἀκάθαρτα» καὶ δέν ἐπιτρέπετο νὰ τὰ ἀγγίξουν. Ὅποιος δέ παρέβαινε τὴν ἐντολή ἐθεωρεῖτο ὅτι ἔχει «μιανθεῖ» ὅτι εἶναι «βρώμικος», «ἀκάθαρτος» καὶ «μολυσμένος» καὶ ἐτιμωρεῖτο.

Προφανῶς λοιπόν, οἱ τρεῖς Παῖδες, ἐπειδὴ πολλὰ ἀπὸ τὰ φαγητά τοῦ βασιλέα θά ἦταν «ἀκάθαρτα» ἀπὸ αὐτὰ δηλαδή πού ἦταν ἀπαγορευμένα γιὰ τοὺς Ἰουδαίους, γι' αὐτό καὶ δέν ἤθελαν νὰ φᾶνε γιὰ νὰ μὴν παραβοῦν τὴν ἐντολή τοῦ Θεοῦ καὶ θεωρηθοῦν «μολυσμένοι».

Ἡ μπορεῖ νὰ ἀρνήθησαν, ἐπειδὴ δέν μπορούσαν νὰ ἐλέγξουν τίς συγκεκριμένες τροφές ἐὰν ἦταν ἢ δέν ἦταν «ἀκάθαρτες» καὶ ἔτσι μπορούσαν νὰ μολυνθοῦν, ἔστω καὶ ἐν ἀγνοία τους καὶ νὰ γίνουν παραβάτες τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ.

Γι' αὐτό λοιπόν ἀρνήθηκαν νὰ φᾶνε ἀπὸ τὰ συγκεκριμένα φαγητά ὁ Δανιήλ καὶ οἱ Τρεῖς Παῖδες, καὶ ὄχι γιὰ κανέναν ἄλλο λόγο.

Τὸ ἴδιο συνέβη ἀκριβῶς καὶ μέ τὴν περίπτωση τῶν Μακκαβαίων, ὅπου ὁ πρεσβύτες Ἐλεάζαρ, οἱ ἑπτὰ παῖδες καὶ ἡ μητέρα τους, προτίμησαν ὅλοι τους νὰ πεθάνουν μέ φρικτά βασανιστήρια, παρά νὰ δεχθοῦν νὰ φᾶνε ἀπὸ τὸ «ἀκάθαρτον» «ὕειον κρέας» (*Β' Μακ. σι', 18*), τὰ ὄντως μολυσμένα καὶ ἀκάθαρτα κρέατα τοῦ βασιλέα Ἀντιόχου τοῦ Ἐπιφανοῦς.

Σήμερα ποιά στάση πρέπει νὰ τηρήσουμε ἀπέναντι στὸν γραμμικό κώδικα;

Τί σχέση ἔχουν λοιπόν οἱ δύο ἀνωτέρω περιπτώσεις τοῦ Προφήτου Δανιήλ μέ τοὺς τρεῖς Παῖδας καὶ τῶν Μακκαβαίων, μέ τὰ τρόφιμα καὶ ἀντικείμενα πού ἔχουν ἐπάνω τους τὸν γραμμικό κώδικα καὶ τὸ 666;

Ἐάν δηλαδή ἔλθει κάποιος τὴν νύκτα πού κοιμᾶστε καί σᾶς τοποθετήσει τὸν γραμμικό κώδικα ἢ τὸν ἀριθμὸ 666 ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι ἢ τὸ αὐτοκίνητό σας θὰ μολύνει τὸ σπίτι καί τὸ αὐτοκίνητό σας καί ἐσεῖς θὰ πάψετε νὰ μένετε μέσα στό σπίτι σας καί νὰ χρησιμοποιεῖτε τὸ αὐτοκίνητό σας; Φυσικά καί ὄχι.

Ἄλλά νὰ τὸ πῶ καί διαφορετικά.

Ἄς πάρουμε καί τὴν ἀντίθετη περίπτωση πού ὄντως, πράγματι ὑπάρχει μολυσμός.

Ἄς υποθέσουμε, ὅτι κάποιοι σατανιστές καί ἀντίχριστοι μπαίνουν μέσα σέ μία Ἐκκλησία Ὁρθόδοξη καί τὴν μολύνουν μέ πολλούς καί διαφορετικούς τρόπους. Μέ ἀκαθαρσίες, μέ ἀκατανόμαστες πράξεις, μέ θυσίες στόν σατανᾶ, μέ ἀντίχριστα σύμβολα, μέ τὸ «666» καί ἄλλα πολλά.

Τί θὰ κάνουμε ἐμεῖς ὅταν θὰ πᾶμε τὴν ἐπόμενη μέρα καί θὰ ἀντικρύσουμε ὅλα αὐτὰ τὰ αἴσχη καί τίς βεβηλώσεις; θὰ φύγουμε καί θὰ ἐγκαταλείψουμε τὴν Ἐκκλησία μας ἐπειδὴ τὴν μόλυναν οἱ σατανιστές καί οἱ ἀντίχριστοι; ἢ θὰ τὴν καθαρίσουμε ἀπὸ τίς βρωμιές τίς ἀκαθαρσίες, τὰ σύμβολά τους τὰ ἀντίχριστα καί δαιμονικά καί σπὴν συνέχεια ὁ ἱερεὺς καί ὁ ἐπίσκοπος θὰ διαβάσει εἰδικές εὐχές γιὰ τὴν περίσταση ἐξαγιάζοντας ξανά τὸν ἱερό Ναό, διώχνοντας καί ἐξορκίζοντας τὰ ἀκάθαρτα πνεύματα καί δαιμόνια πού ἴσως ἐγκαταστάθηκαν ἐκεῖ λόγῳ τῶν τελετῶν καί ἐπικλήσεων τῶν σατανιστῶν καί ἀντιχρίστων ὀργάνων του;

Φυσικά τὸ δεύτερο.

Ἐάν λοιπόν σ' αὐτὴ τὴν περίπτωση πού καθαρὰ καί ἐξώφθαλμα μόλυναν καί βεβήλωσαν τὸν ἱερό Ναό, κάνοντας τελετές καί θυσίες στόν σατανᾶ, ὁ Ναός μολύνθηκε μὲν ἀπὸ τὸν διάβολον διὰ μέσου τῶν ὀργάνων του, ἀπεκαταστάθη δέ ἀπὸ τὸν Θεόν διὰ μέσου τῶν λειτουργῶν Του, τότε γιατί καί ἐμεῖς σέ μία ἀνάλογη περίπτωση νὰ μὴν μπορούμε νὰ πράξουμε τὸ ἴδιο καί νὰ ἀποκαταστήσουμε κάποια πράγματα, ὅταν ΔΕΝ μπορεῖ νὰ γίνει κάτι ἄλλο, ἢ ΔΕΝ γίνεται διαφορετικά;

Δηλαδή ἐάν αὔριο ὁ σατανᾶς μέ τὰ ὄργανά του, μέ κάποιο τρόπο μολύνουν καί σφραγίσουν, τὰ κτίρια, τὰ σπίτια, τοὺς δρόμους, τὰ βουνά, τὰ αὐτοκίνητα, τὰ λεωφορεῖα, τὰ τραῖνα, τὰ ἀεροπλάνα, καί ὅ,τιδήποτε ἄλλο ὑπάρχει ἐπάνω σπὴ γῆ, ἐμεῖς θὰ πρέπει, ἢ νὰ βγάλουμε φτερά καί νὰ πετά-

ξουμε, ἢ νά φωνάξουμε «ἐξωγήϊνους» (ἄλλη πλάνη καί αὐτή μέ τούς ἐξωγήϊνους...) νά μᾶς πάρουν μαζί τους σέ ἄλλο πλανήτη, ἢ νά πεθάνουμε μέ κάποιο τρόπο, διότι τίποτε πλέον δέν θά μπορούμε νά χρησιμοποιήσουμε, οὔτε πουθενά νά πατήσουμε καί νά παραμείνουμε, οὔτε πουθενά πλέον θά μπορούμε νά ζήσουμε, ἀφοῦ τά πάντα θά ἔχουν μολυνθεῖ καί σφραγιστεῖ ἀπό τόν Διάβολο, τόν Ἰαντίχριστο καί τά ὄργανά του; Ὡραία λογική!!!

Ἡ θά ἀδιαφορήσουμε γιά ὅλα αὐτά, ἀφοῦ πρῶτον δέν τούς ἀνήκουν, δεύτερον δέν μᾶς ρώτησαν γιά νά τά κάνουν, ἀλλά τά ἔκαναν ἐν ἀγνοία μας καί τρίτον καί τό βασικώτερο δέν μᾶς ζήτησαν νά ἀρνηθοῦμε τήν Πίστη μας καί τόν Θεό, γιά νά μᾶς δώσουν τήν δυνατότητα νά χρησιμοποιήσουμε κάποια ἀπ' αὐτά ἢ ὅλα ἀπ' αὐτά τά ἀγαθά;

Θά ἀδιαφορήσουμε φυσικά παντελῶς.

Θά κάνουμε τόν σταυρό μας καί τήν προσευχή μας, θά ἐπικαλεστοῦμε τήν βοήθεια καί προστασία τοῦ Παντοδύναμου Θεοῦ μας καί θά συνεχίσουμε μέ τήν Εὐχή Του τή ζωή μας καί τόν ἀγώνα μας.

Ἄλλωστε ἄς μὴν ξεχνᾶμε, ὅτι «τοῦ Κυρίου ἡ γῆ καί τό πλήρωμα αὐτῆς» ἡ γῆ ὅπως καί ὅλα πάνω σ' αὐτή εἶναι δημιουργήματα τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεός τά ἔφτιαξε καί σ' Ἐκεῖνον ἀνήκουν. Δέν μπορεῖ κανεῖς νά τά οἰκειοποιηθεῖ. Οὔτε ἄνθρωπος, οὔτε Ἰαντίχριστος οὔτε καί αὐτός ὁ διάβολος.

Ἀκόμη καί ἐάν ἐκεῖνοι μέ κάποιο τρόπο μολύνουν ὀρισμένα δημιουργήματα ἔμψυχα ἢ ἄψυχα τοῦ Θεοῦ, ποιός εἶναι πιο ἰσχυρός καί πιο ἀνώτερος, ὁ Σατανᾶς ἢ ὁ Θεός;

Οὔτε συζήτηση. «Μείζων ἐστίν ὁ ἐν ἡμῖν ἢ ὁ ἐν τῷ κόσμῳ» (**Α΄ Ἰω. 8', 4**). Ὁ διάβολος ὄχι τόν Θεόν δέν μπορεῖ νά ἀντικρύσει, ἀλλά οὔτε κἄν αὐτό τό σύμβολόν Του, τόν Τίμιο καί Ζωοποιό Σταυρό: «φρίττει γάρ καί τρέμει μή φέρων καθορᾶν αὐτοῦ τήν δύναμιν».

Ἄλλωστε ὅταν εἴμαστε κοντά Του πραγματικά καί ἔχουμε δυνατή πίστη, μπορούμε νά κάνουμε θαύματα, νά ἐγείρουμε παράλυτο, νά ἀναστήσουμε νεκρό, νά ἐκδιώξουμε δαιμόνια νά κάνουμε τά πάντα μέ τήν χάρη καί τήν δύναμη τοῦ Ἰονόματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. «Ἐάν ἔχητε πίστιν ὡς κόκον σινάπεως, ἐρεῖτε τῷ ὄρει τοῦτω μετάβηθι ἐντεῦθεν ἐκεῖ, καί μεταθήσεται» (**Ματθ. 12', 20**) καί «σημεῖα δέ τοῖς πιστεύουσι ταῦτα παρακολουθήσει· ἐν τῷ ὀνόματί μου δαιμόνια ἐκβάλουσι·

γλῶσσαις λαλήσουσι καιναῖς ὄφεις ἀροῦσι· κἄν θανάσιμόν τι πίνωσιν, οὐ μὴ αὐτούς βλάψει· ἐπὶ ἀρρώστους χεῖρας ἐπιθήσουσι, καὶ καλῶς ἔξουσιν» (**Μαρκ. ιστ' 17-19**).

Τί νά φοβηθοῦμε λοιπόν καί τί μπορεῖ νά μᾶς κάνουν; Τίποτε.

Αὐτά βέβαια ὅσον ἀφορᾶ τὰ ἄψυχα, ἢ τὰ ἔμψυχα ἄλογα ζῶα.

Διότι ὅσον ἀφορᾶ τόν ἄνθρωπον τὰ πράγματα ἀλλάζουν. Ἐκεῖ παίζει ρόλο καί ἔχει μεγάλη σημασία ἐάν ἐκούσια ἢ ἀκούσια μᾶς μολύνουν ἢ μᾶς σφραγίζουν. Καί ἐάν μὲν ἀκούσια οἱ ἐπιπτώσεις εἶναι ἐλάχιστες ἕως μηδαμινές, ἐάν δέ ἐκούσια καί θεληματικά οἱ ἐπιπτώσεις εἶναι μεγάλες καί πολλές φορές ἀνεπανόρθωτες.

Νά μὴν τὰ μπερδεύουμε λοιπόν τὰ πράγματα καί νά μὴν βλέπουμε παντοῦ τό φάντασμα τοῦ «666» καί τόν Ἐπίχριστον καί νά νομίζουμε ὅτι ἀφοῦ ὅλα ἔχουν τόν γραμμικόν κώδικα «bar code» μέ τό «666», ὅλα εἶναι μολυσμένα, δίδοντας ἔτσι ἀφορμή ἀφ' ἑνός νά μᾶς κοροϊδεύουν καί νά μᾶς κλευάζουν κάποιοι, ἀφ' ἑτέρου νά γινόμαστε αἰτία νά μὴν πιστεύουν τήν ἀλήθεια καί τὰ πραγματικά γεγονότα γύρω ἀπό τόν Ἐπίχριστο καί τό 666 ἐξ αἰτίας κάποιων ὑπερβολῶν καί ἀνυπόστατων πραγμάτων, ἀπό μερικούς.

Συμπέρασμα

Δέν εἶναι λοιπόν, οὔτε «σφραγισμένα» οὔτε «εἰδωλόθυτα-μολυσμένα» ὅλα ἐκεῖνα τὰ προϊόντα καί ἀντικείμενα πού ἔχουν ἐπάνω τους τό «bar code».

Ἐκτός ἐάν ἔλθει κάποιος καί μᾶς βεβαιώσει μέ ἀποδείξεις, ὅτι τὰ συγκεκριμένα τρόφιμα ἢ προϊόντα ἔχουν προσφερθεῖ θυσία στά εἰδωλα, στόν Ἐπίχριστον καί στό Διάβολο. Τότε ναι, θά μπορούσαμε νά τὰ ὀνομάσουμε καί νά εἶναι «εἰδωλόθυτα».

Ἄλλά ἀκόμη καί σ' αὐτή τήν περίπτωση, ἰσχύουν ὅλα ἐκεῖνα πού εἶπαμε σχετικά μέ τὰ «εἰδωλόθυτα».

Φυσικά, δέν ἀναφέρουμε τήν περίπτωση πού πᾶμε ἀπό μόνοι μας ἐκούσια καί προσκυνᾶμε τόν Ἐπίχριστο, γιά νά πάρουμε τήν Σφραγίδα καί τό χάραγμα του μέ τόν «μαγικό» ἀριθμό 666, μέ τόν ὁποῖον θά μπορούμε νά κάνουμε τὰ πάντα, γιατί αὐτό θεωρεῖται δεδομένο καί ξεκάθαρο, ὅτι εἶναι ἄρνηση τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Πίστεώς μας καί ὑποταγή στόν Ἐπίχριστο.

Πρέπει τελικά νά ανησυχούμε καί νά αποφεύγουμε τό «666» ἢ ὄχι;

Πόσο ακίνδυνος εἶναι ὁ «bar code»;

ἘΑρα λοιπόν ἀφοῦ οὔτε «εἰδωλόθυτα» οὔτε σφραγισμένα εἶναι ὅλα αὐτά τὰ προϊόντα παρ' ὅλο πού ἔχουν ἐπάνω τους τόν γραμμικό κώδικα καί τό 666, ὁ «bar code» καί τό 666 δέν εἶναι τίποτε; Δέν πρέπει νά ανησυχούμε; ἘΑδिका ἔγινε καί γίνεται ὅλος αὐτός ὁ θόρυβος;

Καί πάλι ὄχι.

Δέν χρειάζεται ἀπό τό ἕνα ἄκρο νά πηγαίνουμε ἀπαραίτητως στό ἄλλο.

ἘΥπάρχει καί ἡ βασιλική ὁδός, τό μέσον.

Καί γιά νά εὐθυμήσουμε λίγο νά ἀναφέρω καί τή γνωστή ἱστορία μέ τήν καμήλα:

«Κάποτε ρώτησαν μιά καμήλα ἐάν προτιμᾷει τίς ἀνηφόρες ἢ τίς κατηφόρες καί ἐκείνη ἀπάντησε: Καλά χάθηκε ὁ ἴσιος δρόμος;»

Μπορεῖ τὰ προϊόντα πού ἔχουν ἐπάνω τους τό «bar code» νά μὴν εἶναι οὔτε εἰδωλόθυτα, οὔτε σφραγισμένα, ἀλλά αὐτό δέν σημαίνει ὅτι ὁ «bar code» εἶναι ακίνδυνος.

ἘὍπως ἤδη ἔχουμε πει καί ὅπως θά δοῦμε ἐκτενέστερα καί σέ ἄλλα σημεῖα τοῦ βιβλίου μας, τό 666 σέ οἰανδήποτε μορφή καί ἂν εὐρίσκεται, εἶναι τό ὄνομα, ὁ ἀριθμός, τό σύμβολο καί ἡ ΣΦΡΑΓΙΔΑ τοῦ ἘΑντιχρίστου μέ τό ὅποιο θά σφραγίσει, ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τῆς γῆς γιά νά μὴν μπορεῖ κανεὶς νά πουλᾷ ἢ νά ἀγοράζει, ἐάν δέν ἔχει καί δέν ἐπιδεικνύει τήν καταραμένη σφραγίδα του μέ τόν δυσώνυμο ἀριθμό 666.

«Καὶ ποιεῖ πάντας, τοὺς μικροὺς καὶ τοὺς μεγάλους, καὶ τοὺς πλουσίους καὶ τοὺς πτωχοὺς, καὶ τοὺς ἐλευθέρους καὶ τοὺς δούλους, ἵνα δώσουσιν αὐτοῖς χάραγμα ἐπὶ τῆς χειρὸς αὐτῶν τῆς δεξιᾶς ἢ ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν, καὶ ἵνα μὴ τις δύνηται ἀγοράσαι ἢ πωλῆσαι εἰ μὴ ὁ ἔχων τὸ χάραγμα, τὸ ὄνομα τοῦ θηρίου ἢ τὸν ἀριθμὸν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ. Ἐὼδε ἡ σοφία ἐστίν· ὁ ἔχων νοῦν ψηφισάτω τὸν ἀριθμὸν τοῦ θηρίου· ἀριθμὸς γὰρ ἀνθρώπου ἐστὶ· καὶ ὁ ἀριθμὸς αὐτοῦ χξς'».

(ἘΑποκ. ιγ' 16-18)

Ὁ δέ Ἅγιος Ἀνδρέας Καισαρείας γράφει:

«Καί τήν ψῆφον δέ τοῦ θηρίου (τό 666) πλατῦναι πανταχοῦ ἐπιτηδεύσει, ἐν τε ὠναῖς καί πράσεσιν· ἵνα τοῖς τοῦτο μή λαμβάνουσιν ἐκ τῆς τῶν ἀναγκαίων ἐνδείαις βίαιος ἐπαχθῆ ἄνατος». ^[172] (**Ἅγιου Ἀνδρέα Καισαρείας**)

Καί ὁ Ἀρέθας Καισαρείας λέγει:

«Καί τήν ψῆφον (666) δέ τοῦ ὀνόματος τοῦ θηρίου, πανταχοῦ πλατῦναι ἐπετηδεύθη, ἐν τε πράσεσι καί ὠναῖς, ἵν' ὁ μή τοῦτο ἐπιφερόμενος, ἐν ταῖς τῶν ἀναγκαίων ἐνδείαις τελευτήσῃ». ^[173] (**Ἀρέθα Καισαρείας**)

Στόχος τοῦ διαβόλου: ἡ ἀπώλεια τοῦ ἀνθρώπου

Στόχος λοιπόν εἶναι ὁ ἄνθρωπος πού ἔχει δημιουργηθεῖ «καί εἰκόνα καί καθ' ὁμοίωσιν» τοῦ Θεοῦ.

Ἄνεκαθεν ὁ Σατανᾶς ἐπειδή δέν μπορεῖ νά βλάψει τόν Θεόν, ἀφοῦ μπροστά Του εἶναι ἓνα μεγάλο ΤΙΠΟΤΑ, προσπαθεῖ νά βλάψει τήν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ. Μισεῖ τόν Θεό καί καθ' ἐπέκταση τόν ἄνθρωπο, πού εἶναι εἰκόνα Του. Γι' αὐτό καί λέγεται μισόκαλος, ἀνθρωποκτόνος, ψεύστης.

Ἀπό τήν ἀρχή τῆς δημιουργίας ψεύδεται καί διαστρέφει τήν Ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ, διέβαλε τόν Θεό στους ἀνθρώπους γι' αὐτό λέγεται καί διάβολος, ὁδηγώντας σπίν φθορά, σπίν ἁμαρτία καί στόν θάνατο (προσωρινό καί αἰώνιο) τό ἀνθρώπινο γένος.

Γι' αὐτό κάνει ὅ,τι κάνει ὁ Σατανᾶς. Γι' αὐτό ἀγωνίζεται. Γι' αὐτό θά στείλει τόν Ἀντίχριστον προκειμένου νά πάρει μέ τό μέρος του ὅσο τό δυνατόν περισσότερους ἀνθρώπους. Αὐτούς λοιπόν θέλει ἐκούσια νά κερδίσει ὁ Διάβολος διά τοῦ ὄργανου του Ἀντιχρίστου, σφραγίζοντας τους μέ τήν Σφραγίδα του πού σύμφωνα μέ τόν Ἅγιο Ἰππόλυτο σημαίνει:

«Ἀρνοῦμαι τόν ποιητήν τοῦ οὐρανοῦ καί τῆς γῆς ἀρνοῦμαι τό ἅγιον βάπτισμά μου καί πιστεύω ἐσένα καί συντάσσομαι μαζί σου...» ^[174]

Ἐδῶ θέλω νά ὑπενθυμίσω στήν ἀγάπη σας δύο πράγματα.

α) Ὄταν βαπτίζεται κάποιος εἶναι ἀπαραίτητο νά προσέλθει ἀπό μόνος του καί νά δηλώσει ἐκούσια ὅτι ἀποτάσσεται τόν Διάβολο καί ὅλα τά ἔργα του καί συντάσσεται μέ τόν Χριστόν.

Μόνο τότε τό βάπτισμα εἶναι ἔγκυρο ἔχει ἰσχύ καί κατέρχεται ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ.

Στήν περίπτωση βέβαια τῶν νηπίων τήν ὁμολογία τήν κάνει ὁ ἀνάδοχος (Νονός-Νονά) γι' αὐτό καί ἔχει μεγάλη εὐθύνη γιά τήν πνευματική πρόοδο τοῦ πνευματικοῦ του παιδιοῦ καί θά δώσει μεγάλο λόγο τήν ἡμέρα τῆς κρίσεως, ἐάν δέν ἐκτελέσει τά καθήκοντα καί τίς ὑποχρεώσεις του.

β) Ὄταν κάποιος γίνεται Μοναχός καί παίρνει τό Μέγα καί Ἀγγελικό σχῆμα, κατά τήν ὥρα τῆς κουρᾶς του τόν ρωτᾷ ὁ πνευματικός:

«Τί προσῆλθες ἀδελφέ, προσπίπτων τῷ ἁγίῳ Θυσιαστηρίῳ καί τῇ ἁγίᾳ συνοδείᾳ ταύτῃ;»

- «Ποθῶν τόν βίον τῆς ἀσκήσεως τίμιε Πάτερ», ἀπαντᾷ ὁ Μοναχός:
Καί τόν ξαναρωτᾷ ὁ Γέροντας:

- «Ἐκούσια σου τῇ γνώμῃ προσέρχῃ τῷ Κυρίῳ;»

- «Ναί, τοῦ Θεοῦ συνεργοῦντος, τίμιε Πάτερ», ἀπαντᾷ ὁ Μοναχός.

- «Μή ἔκ τινος ἀνάγκης ἢ βίας;» ξαναρωτᾷ ὁ Γέροντας;

- «Οὐχί τίμιε Πάτερ», ξαναπαντᾷ ὁ Μοναχός.

- «Βλέπε τέκνον, οἷας συνθήκας δίδως τῷ Δεσπότῃ Χριστῷ; Ἄγγελοι γάρ πάρεισιν ἀοράτως ἀπογραφόμενοι τήν ὁμολογίαν σου ταύτην, ἦν μέλλεις ἀπαιτεῖσθαι ἐν τῇ δευτέρᾳ Παρουσίᾳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ...»^[175] (**Μέγα Εὐχολόγιον**)

Καί μόνον τότε προχωρᾷ ὁ ἱερέας στήν ὑπόλοιπη τελετή τῆς κουρᾶς, ἀφοῦ τοῦ ἐφιστίσει τήν προσοχή σ' αὐτό πού ἔχει σκοπό νά ὑπηρετήσει καί ἀφοῦ ἔλαβε πολλές ἀπαντήσεις ὅτι γνωρίζει τί κάνει καί ὅτι ἀπό μόνος καί ἐκούσια προσέρχεται γιά νά πάρει τό μέγα Ἀγγελικό Σχῆμα καί νά ὑπηρετήσει τόν Θεόν.

Σφραγίδα δίνει ὁ Θεός γιά νά κάνει δικό Του ἕνα ἄνθρωπο,

Σφραγίδα καί ὁ διάβολος γιά νά κάνει δικό του ἕνα ἄνθρωπο.

Ἐκούσια καί συνειδητά πρέπει νά προσέλθει κάποιος στόν Χριστό γιά νά γίνει δοῦλος Του.

Ἐκούσια καί συνειδητά πρέπει νά προσέλθει κάποιος στόν Ἄντίχριστο γιά νά γίνει δοῦλος του.

Ἡ θεληματική ἀποδοχή τοῦ Ἄντιχριστοῦ καί τοῦ Σφραγίσματος του

Ἔτσι λοιπόν καί ὁ Ἄντίχριστος. Τόν ἐνδιαφέρει νά τόν προσκυνήσουν καί νά πάρουν τήν σφραγίδα του ἐκούσια, οἰκαιοθελῶς καί ἀπό μόνοι τους ἐλεύθερα οἱ ἄνθρωποι, ἀνεξάρτητα γιά ποιό λόγο.

Δέν τόν ἐνδιαφέρει ὁ λόγος καί ἡ αἰτία πού θά τόν προσκυνήσουν, ὅπως δέν τόν ἐνδιέφερε καί στήν περίπτωση τοῦ Χριστοῦ μέ τούς τρεῖς πειρασμούς στό Σαραντάριο Ὅρος.

Ἄλλοι θά τόν προσκυνήσουν καί θά λάβουν τήν σφραγίδα του, ἐπειδή θά τόν πιστέψουν ὡς θεό.

Ἄλλοι γιά νά τούς δώσει θέσεις καί ἀξιώματα.

Ἄλλοι γιά νά ἀπολαύσουν τά «ἀγαθά» του.

Ἄλλοι γιατί ἔχουν βουλευθεῖ καί δέν θέλουν νά χάσουν τίς εὐκολίες τους.

Ἄλλοι γιατί θά τόν φοβοῦνται.

Ἄλλοι γιά νά μὴν τούς βασανίσει.

Ἄλλοι γιατί δέν θά ἀντέξουν τά βασανιστήρια πού θά τούς κάνει, προκειμένου νά τόν δεχθοῦν καί νά τόν προσκυνήσουν ὡς θεό, ἢ νά πάρουν τό χάραγμά του.

Ἄλλοι λοιπόν θά πάρουν τό χάραγμά του γιά τόν ἕνα καί ἄλλοι γιά τόν ἄλλο λόγο. Δέν ἔχει καί πολλή σημασία ὁ λόγος. Τό ἀποτέλεσμα ἔχει σημασία καί αὐτό εἶναι πού μετρᾷ γιά ὅλα τά πράγματα.

Τί νά τό κάνει π.χ. ἕνας ἄνδρας πού ἡ γυναῖκα του τοῦ ἤτανε πιστή 10 ὀλόκληρα χρόνια καί στήν συνέχεια τόν ἀπάτησε; Σημασία δέν ἔχει τό πρῖν, ἀλλά τό τέλος.

Στούς Ὀλυμπιακούς ἀγῶνες π.χ. μπορεῖ κάποιος καθ' ὅλη τήν διάρκεια τοῦ ἀγωνίσματος νά ἔρχεται πρῶτος, ἀλλά ἐπειδή λίγα μέτρα ἢ λίγα δευ-

τερόλεπτα πριν τό τέλος τόν περνοῦν κάποιοι ἄλλοι, αὐτός δέν βγαίνει νικητής, δέν κερδίζει δέν στεφανώνεται.

Γί αὐτό καί ὁ Κύριός μας στό συγκεκριμένο κεφάλαιο γιά τόν Ἄντι-χριστο μᾶς τονίζει: *«ὁ δέ ὑπομείνας εἰς τέλος, οὗτος σωθήσεται» (Ματθ. κδ', 13).*

Ἔτσι λοιπόν, μόνον ἡ ἐκούσια καί θεληματική παραλαβή τῆς σφραγιδας τοῦ Ἄντιχρίστου μέ τό χάραγμα τοῦ ὀνόματος ἢ τοῦ ἀριθμοῦ αὐτοῦ «666» ἀπό τόν ἄνθρωπο ἔχει σημασία διότι μόνο αὐτή τόν χωρίζει ἀπό τόν Θεό καί τίποτε ἄλλο.

«Τό πλήρωμα τοῦ χρόνου» γιά ὅλα τά θέματα

Πλήν ὅμως θά πρέπει νά λάβουμε ὑπ' ὄψιν μας καί νά προσέξουμε καί τά ἐξῆς.

ἌΟλα τά πράγματα στήν ζωή μας ἔχουν μιά κλιμάκωση.

Κανείς δέν γεννήθηκε καί ἔφθασε καί' εὐθείαν στήν ἡλικία τῶν 10, 20 30, 50 ἢ 100 χρονῶν.

Κανείς δέν πῆγε καί' εὐθείαν γιά μετεκπαίδευση ἢ doctora.

Κανείς δέν ἔγινε καί' εὐθείαν Διευθυντής στήν ἐργασία του.

Κανείς δέν ἔφθασε πολύ ψηλά ἀμέσως.

Κανείς δέν ἔφθασε στήν ἀγιότητα καί στήν θεία μέθεξιν ἀπό τίν μία μέρα στήν ἄλλη καί τό ἀντίθετο βέβαια ἰσχύει ἐδῶ. Δηλαδή κανείς δέν ἔφθασε νά γίνει πολύ ἁμαρτωλός καί κακός ἢ φονιάς, ληστής καί ἐγκληματίας ἀπό τίν μία μέρα στήν ἄλλη.

ἌΟλα ἔχουν τόν χρόνο τους καί τόν κατάλληλο καιρό τους.

ἌΕδῶ, ὁ ἴδιος ὁ Χριστός μας, περίμενε νά ἔλθει ὁ κατάλληλος καιρός γιά νά γεννηθεῖ *«ὅτε δέ ἦλθε τό πλήρωμα τοῦ χρόνου, ἐξαπέστειλεν ὁ Θεός τόν υἱόν αὐτοῦ...» (Γαλ. δ', 4).*

ἌΑκόμη καί ὅταν ζοῦσε ἐδῶ στήν γῆ δέν ἔκανε κάποια πράγματα ἐάν δέν ἐρχόταν ἡ κατάλληλη στιγμή καί ὥρα *«οὐπω ἤκει ἡ ὥρα μου» (Ἰω. β', 4)* καί *«οὐπω ἐληλύθει ἡ ὥρα αὐτοῦ» (Ἰω. z', 30).*

ἌἜτσι καί ὁ σατανᾶς μέ τόν Ἄντιχριστο καί τά ὄργανά του.

Ξέρουν ότι δεν μπορούν από την μία ημέρα στην άλλη να πραγματοποιήσουν τα σχέδιά τους. Γνωρίζουν ότι χρειάζεται αρκετό χρόνο για να γίνει ή όλη υποδομή του συστήματός τους για να μπορέσουν να επιτύχουν τα σχέδιά τους.

Πρέπει σιγά σιγά να ενσταλάζουν τό υπνωτικό και τό δηλητήριο στις ψυχές των ανθρώπων για να μην πάρουν είδηση, τί γίνεται.

Πρέπει σιγά-σιγά να αμβλύνουν, την συνείδηση των ανθρώπων σε όλα τα θέματα που αφορούν Ὁρθοδοξία Πατρίδα, Οικογένεια, Παραδόσεις, Ἀξίες, Ἱδανικά και να μειώσουν σιγά-σιγά τις αντιστάσεις τους.

Οἱ φυσιοδίφες μέσα από την παρατήρηση και τά πειράματά τους αναφέρουν μία πολύ χαριτωμένη ἱστορία για τόν βάτραχο.

«Ἐάν πάρεις, λένε, ἕναν βάτραχο και τόν πετάξεις μέσα σε μία λεκάνη με ζεστό-καυτό νερό, ἀμέσως θά ἐνεργήσουν τά ἀντανακλαστικά του και θά πεταχθεῖ-πηδήξει ἔξω από την λεκάνη.

Ἐάν πάρεις ὅμως τόν ἴδιο βάτραχο και τόν βάλεις σε μία λεκάνη με νερό που ἔχει την φυσιολογική θερμοκρασία περιβάλλοντος και στην συνέχεια κάτω από την λεκάνη ανάψεις μία ἐστία πολύ σιγανῆς φωτιᾶς ἢ ὁποία να ζεσταίνει πολύ ἀργά και σιγά-σιγά τό νερό προσθέτοντας π.χ. κάθε πέντε λεπτά ἐλάχιστους βαθμούς θερμοκρασία, τότε ὁ βάτραχος ὄχι μόνον δεν θά πηδήξει ἔξω από τό νερό, ἀλλά θά του ἀρέσει αὐτή ἢ πολύ μικρή σταδιακή αὔξηση τῆς θερμοκρασίας του νεροῦ, με ἀποτέλεσμα σιγά-σιγά να χαλαρώνουν τό σῶμα και οἱ μῦς του και ὅταν τελικά ἀντιληφθεῖ ὅτι τό νερό καίει πολύ και εἶναι ἐπικίνδυνο γι' αὐτόν δεν ἔχει πλέον την δύναμη να ἀντιδράσει γιατί ἔχει παραλύσει τελείως και ἔχει παραδοθεῖ».

Και στην συνέχεια βέβαια ψήνεται και κατόπιν πεθαίνει.

Νομίζω ὅτι εἶναι πολύ κατανοητό τό τί θέλει να μᾶς πει τό ἀνωτέρω παράδειγμα με τόν βάτραχο και δεν χρειάζεται να προσθέσω τό παραμικρόν.

Συνεχῆς πνευματικός ἀγῶνας και ἐπαγρύπνησις

Αὐτό λοιπόν ἔκανε πάντα και συνεχίζει να κάνει ὁ Διάβολος στους ἀνθρώπους. Ἐτσι ἔριξε από πολύ ψηλά «μεγάλα ἀναστήματα» πατέρων ἀγίων, ἀσκητῶν. Γι' αὐτό οἱ Ἅγιοι και Θεοφόροι Πατέρες μᾶς ἐφιστοῦν

τήν προσοχή στό συγκεκριμένο θέμα. Γι' αυτό μᾶς λέγουν ὅτι δέν πρέπει ποτέ νά ἀμελοῦμε τόν πνευματικό μας ἀγῶνα καί δέν πρέπει νά ἐπαναπαυόμεθα ἐπειδή φθάσαμε κάπου, ἔστω καί ψηλά. Διότι μία μικρή πορτίτσα κάποια στιγμή ἀμελείας, ραθυμίας, ἐφησυχασμοῦ νά βρεῖ ὁ διάβολος, εἰσέρχεται ἀπό ἐκεῖ καί βάζει μέσα τήν «οὐρίτσα» του. Σιγά σιγά μετά βάζει τό ἕνα πόδι του, μετά τό ἄλλο, μετά τό μισό του σῶμα, μετά τά χέρια, τό ὑπόλοιπο σῶμα καί στό τέλος τό κεφάλι του καί θρονιάζει γιά τά καλά μέσα μας ὡς «βασιλιᾶς» καί ἄντε μετά νά τόν βγάλεις.

Καί ὅλα αὐτά ἀπό μία μικρή «πορτίτσα» τῆς ψυχῆς μας.

Ἄλλά μήπως καί τά μεγαλύτερα κάστρα καί φρούρια, δέν ἔχουν πέσει καί ἀλωθεῖ ἀπό μικρές κερκόπορτες;

Ἡ σταδιακή ἀλλοίωσις στήν κοινωνική πραγματικότητα

Βέβαια θά τό διαβάσατε ἴσως πολλές φορές μέχρι τώρα καί θά τό ξαναδιαβάσετε καί ἄλλες ὅτι «τό γάρ μυστήριον ἧδη ἐνεργεῖται τῆς ἀνομίας» (**Β' Θεσ. β', 7**) ὁ διάβολος δέν σταμάτησε ποτέ νά ἐνεργεῖ γιά νά μπορέσει νά κυβερνήσει τόν κόσμον καί νά κάνει δικούς του ὅλους τούς ἀνθρώπους τῆς γῆς.

Ἄλλά γιά νά μήν ξεκινήσουμε ἀπό πολύ παλιά ἄς ξεκινήσουμε ἀπό τά δικά μας τά χρόνια. Γιά νά θυμηθοῦμε λίγο πῶς εἴμασταν καί τί γινότανε πρὶν μερικές δεκαετίες καί πῶς εἴμαστε καί τί γίνεται τώρα.

α) Τότε, οἱ πλεοράσεις ξεκινούσαν καί ἔκλιναν τό πρόγραμμά τους, πάντοτε μέ προσευχή καί τόν ἐθνικό μας ὕμνον.

Τώρα, πρό πολλοῦ δέν ἀκούγεται οὔτε προσευχή οὔτε ἐθνικός ὕμνος.

β) Τότε, ὅλα τά μεταφορικά μέσα λεωφορεῖα, τραῖνα, τράμ, τρόλεϋ κ.λπ. εἶχαν μέσα μπροστά καί πάνω ἀπό τήν θέση τοῦ ὁδηγοῦ κάποια εἰκόνα καί σταυρό.

Σήμερα, ἔχουν ἐξαφανισθεῖ πρό πολλοῦ στά περισσότερα ἀπό αὐτά.

γ) Τότε, ὅλα τά ἀσθενοφόρα εἶχαν ἐπάνω τους σάν ἔμβλημά τους ἕνα μεγάλο κόκκινο Σταυρό.

Σήμερα, έχει εξαφανιστεί απ' όλα τα ασθενοφόρα και στή θέση του έχει μπει κάτι που μοιάζει μέ σταυρό. Ένα «X» και μία κάθετη γραμμή στο κέντρο του X. ✱

δ) Τότε, όλα τα σώματα ασφαλείας είχαν επάνω σπίν στολή τους και στο πηλίκιό τους τό σύμβολο του Σταυρού.

Σήμερα, έχει εξαφανισθεί σιγά-σιγά και σταδιακά, σχεδόν απ' όλα τα σώματα. Μάλιστα σέ κάποια μεταβατική περίοδο, γιά νά μίν γίνει άμέσως αντιληπτό και νά μίν επαναστατήσουν κάποιοι εύσυνείδητοι και ζηλωτές αστυνομικοί, άφησαν από πίσω τόν Σταυρό και τοποθέτησαν μπροστά του μιά ζυγαριά και ένα στεφάνι έτσι πού νά είναι εμφανή μόνο αυτά και από τόν σταυρό νά φαίνονται μόνο οί τέσσερις άκρες του.

ε) Τότε, τά κοντάρια τής Σημαίας μας είχαν επάνω σπίν κορυφή τόν Τίμιο Σταυρό.

Σήμερα, εξαφανίστηκε και αυτό.

στ) Τότε, οί μαθητές έσέβοντο και «έφοβούντο» τούς δασκάλους και καθηγητάς τους.

Σήμερα, κανείς από τούς μαθητάς δέν σέβεται και δέν φοβάται τούς Δασκάλους του. Αντιθέτως οί Δάσκαλοι και οί Καθηγητές «φοβούνται» τούς μαθητάς.

ζ) Τότε, ή Πορνεία και ή Μοικεία έθεωρείτο άμάρτημα και ποινικό άδίκημα.

Σήμερα, ούτε άμάρτημα θεωρείται, ούτε πλέον είναι ποινικό άδίκημα.

η) Τότε, ή όμοφυλοφιλία έθεωρείτο αποκρουστική, βδέλυγμα, κάτι τό πολύ άισχρό και άνήθικο. Και εάν κάποιοι είχαν τό Σοδομικό αυτό πάθος τό έκρυβαν γιά νά μίν γίνουν όνειδος σπίν κοινωνία. Κάπου-κάπου δέ νά συναντήσει κανείς κάποιο όμοφυλόφιλο στους δρόμους.

Σήμερα, έχουν φτιάξει σωματεία, δέν ντρέπονται νά λένε δημόσια ότι είναι όμοφυλόφιλοι, πολλοί ύπερηφανεύονται κιόλας γι' αυτήν τους πίν «χάρη», έχουν αύξηθει και πληθυνθει σέ μεγάλο βαθμό, διεκδικούν τά «δικαιώματά τους», ζητάνε επίσημα νά «παντρεύονται» (σπίν κυριολεξία ή σημασία τής λέξεως μιās και μόνο οί γυναίκες παντρεύονται, ενώ οί άνδρες νυμφεύονται), νά υίοθετήσουν παιδιά και άλλα πολλά και κωμικοτραγικά πράγματα.

Ἡ ὁμοφυλοφιλία σήμερα δέν θεωρεῖται, ὄχι μόνο ἀνήθικο καί αἰσχρό πρᾶγμα, ἀλλά οὐτε καν ἁμαρτία.

Εἶναι πλέον κάτι τό «φυσιολογικό» ἢ μία «ἰδιαιτερότητα».

θ) Τότε, τό θρησκειομα μας εὐρίσκετο στίς ταυτότητες μας καί ἦταν κατά πάντα συνταγματικό.

Σήμερα, ἔχει ἐξαφανιστεῖ καί αὐτό καί μάλιστα θεωρεῖται ἀντισυνταγματικό νά τοποθετηθεῖ ἐπάνω στήν ταυτότητα.

1) Τότε, τά θρησκευτικά ἦταν χρήσιμα καί ἀπαραίτητα στήν ἐκπαίδευσή μας.

Σήμερα, θεωροῦνται ἄχρηστα καί ἐπουσιώδη καί σχεδόν ἔχουν καταργηθεῖ.

1α) Τότε, ὄλοι οἱ μαθητές καί κυρίως τά κορίτσια, φοροῦσαν σεμνή καί εἰδική ἐνδυμασία γιά τό σχολεῖο.

Σήμερα, οἱ μαθητές καί κυρίως τά κορίτσια φορᾶνε ὅ,τι θέλουν καί ντύνονται ὅπως τούς ἀρέσει χωρίς νά μπορεῖ νά ἐπέμβει κανεῖς ἢ νά τούς πεῖ ὅ,τιδήποτε σέ τέτοιο βαθμό πού ἡ μία συναγωνίζεται τήν ἄλλη ποιὰ θά φορέσει πιό κοντό καί πιό προκλητικό ἔνδυμα.

1β) Τότε, πολύ σπάνια νά ἔβλεπες γυναῖκα νά ἐργάζεται, σέ καθαρά ἀνδρικές ἐργασίες, νά καπνίζει, νά φοράει παντελόνι, νά βρίζει, νά ὀδηγεῖ μηχανή κ.λπ.

Σήμερα, πρᾶττει ὅλα αὐτά καί ἄλλα πολλά περισσότερα.

1γ) Τότε, οἱ ἄνθρωποι ἐκκλησιάζοντο, πίστευαν στόν Θεό καί σεβόντουσαν τούς ἱερεῖς Του.

Σήμερα; Τά γνωρίζουμε...

Πῶς φθάσαμε λοιπόν ἕως ἐδῶ; Ἔτσι ξαφνικά; Ἀπό τήν μία μέρα στήν ἄλλη; Φυσικά καί ὄχι. Εἶναι ὅλα αὐτά πού λέγαμε προηγουμένως.

Σιγά-σιγά, λίγο-λίγο, ἀνεπαίσθητα χωρίς νά τό καταλάβουμε. Μήν δίνοντας σημασία στό ἕνα, μή προσέχοντας τό ἄλλο, ἀδιαφορώντας γιά κάτι ἄλλο, φθάσαμε ἐδῶ πού φθάσαμε.

Ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης λέγει:

«Λόγω τοῦ ὅτι οἱ ἄνθρωποι δέν προσέχουν καί λένε αὐτό; δέν εἶναι τίποτε. Τό ἄλλο; δέν εἶναι τίποτε, ἔπασαν καί πέφτουν πολλοί στήν αἵρεση καί στήν ἀθεΐα...»

Τό ἐξ ἀρχῆς ὑπουλο σχέδιο τοῦ Διαβόλου

Ὁ Σατανᾶς ξέρει τί κάνει καί πῶς ἐνεργεῖ λοιπόν.

Ἐς τοποθετήσω, λέει, σπὴν ἀρχὴ τὸ σύμβολό μου σέ κάποια προϊόντα καί ἀντικείμενα καί μετὰ σιγά-σιγά βλέπουμε. Σπὴν ἀρχὴ σέ κάποιες μόνο ἐπιχειρήσεις καί στό τέλος σιγά-σιγά σέ ὅλες.

Σπὴν ἀρχὴ στά ψάρια, μετὰ στά πουλιά, μετὰ στά ζῶα, στά κινητὰ, στά αὐτοκίνητα, στίς διάφορες πιστωτικές κάρτες, στίς κάρτες ἀναλήψεως ἀπό ΑΤΜ μετὰ στους λογαριασμούς μετὰ στά ἔγγραφα μετὰ στίς ταυτότητες μετὰ στά διαβατήρια καί μετὰ ὅταν θά ἔλθει ἡ ὥρα καί ὅταν ὅλα θά εἶναι ἔτοιμα ἐπάνω στό δεξι χέρι καί στό μέτωπό τους.

Σιγά-σιγά ὅλα θά γίνουν. Δέν βιάζεται ξέρει ὅτι ὅλα ἔχουν μπεῖ σπὴ σειρά τους, ἔχουν πάρει τὸ δρόμο τους καί γρήγορα θά γίνουν.

Γρήγορα ὅλοι οἱ ἄνθρωποι θά λάβουν στό δεξι τους χέρι ἢ στό μέτωπο τὴν σφραγίδα του.

Τοῦ ἀρκεῖ τώρα πού τὰ πάντα ἔχουν ἐπάνω τους τὴν σφραγίδα του.

Τοῦ φθάνει πού αὐτὴ τὴν στιγμή, σχεδόν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τῆς γῆς, ἔστω καί «ἀκούσια», ἔστω καί «ἀδιάφορα» χρησιμοποιοῦν σπὴν ζωὴ τους, εὐκαίρως-ἀκαίρως τὴν σφραγίδα του.

Τοῦ ἀρκεῖ πού τὴν ἐπιδεικνύουν παντοῦ, σέ δημόσιες ὑπηρεσίες σέ ἰδιωτικές, στά διάφορα μαγαζιά.

Τοῦ ἀρκεῖ πού ὅ,τι ἀγοράσουν καί ὅ,τι πουλήσουν ἔχει ἐπάνω τὴν σφραγίδα του.

Τοῦ ἀρκοῦν ὅλα αὐτὰ πρὸς τὸ παρόν.

Ὅπως ἀρκοῦν σπὴν ἀρχὴ καί σέ μία πόρνη γυναῖκα πού ξελόγιασε τὸν ἄνδρα μιᾶς ἄλλης γυναῖκας τὰ ἡμίμετρα.

Σπὴν ἀρχὴ νά τὸν βλέπει σπάνια καί ὅποτε μπορεῖ ἐκεῖνος. Τὰ βράδια νά μὴν κοιμᾶται μαζί της. Νά τὸν μοιράζεται μέ τὴν νόμιμη γυναῖκα του, νά μὴν τὸν βλέπει ὅποτε τὸν θελήσει, νά μὴν μπορεῖ νά κάνει παιδιά μαζί του νά μὴν μπορεῖ νά κυκλοφορήσει ἔξω ἐπίσημα μαζί του καί ἄλλα πολλά. Τῆς ἀρκοῦν ὅλα αὐτὰ σπὴν ἀρχὴ, ἢ κάποιον ἀπ' αὐτὰ.

Μετὰ ὅμως, δέν τῆς ἀρκοῦν. Δέν ἀρκεῖται σέ κάποια ἀπ' αὐτὰ ἢ καί σ' ὅλα αὐτὰ. Τὰ θέλει σιγά-σιγά ὅλα δικά της.

Νά τόν βλέπει ὄλο καί πιό συχνά. Νά κυκλοφοροῦν σιγά-σιγά ἔξω ἐπίσημα μαζί. Τά περισσότερα βράδια νά κοιμᾶται μαζί της. Νά κάνει παιδιά μαζί της. Νά μὴν βλέπει πλέον καί νά μὴν κοιμᾶται μέ τήν νόμιμη καί κανονική του γυναῖκα, καί στό τέλος νά τήν χωρίσει καί νά πάρει ἐκείνη.

Αὐτός ἦταν ὁ σκοπός της ἀπό τήν ἀρχή. Δέν τόν ἐξεδήλωνε ὅμως δέν τόν φανέρωνε. Ἐνεργοῦσε ὑπουλα καί πονηρά. Ἦξερε ὅτι χρειαζόταν χρόνος γιά νά τά καταφέρει ὅλα αὐτά. Δέν γινόταν ἀπό τήν μία μέρα στήν ἄλλη. Γι' αὐτό καί ἔκανε ὑπομονή. Δέν τήν πείραζε πού δέν τά εἶχε ὅλα ἀπό τήν ἀρχή, τῆς ἀρκοῦσε μόνο πού εἶχε μερικά ἢ κάποια ἀπ' αὐτά πού ἤθελε καί ἐπιθυμοῦσε.

Ἔ, ἀδελφοί μου! Ἔτσι ἀκριβῶς καί ἀπαράλλακτα ἐνεργοῦσε καί ἐνεργεῖ καί γιά τό συγκεκριμένο μας θέμα ὁ Σατανᾶς καί ὁ Ἀντίχριστος μέ τά ὄργανά του.

Δέν τόν ἐνδιαφέρει, σ' αὐτήν τήν φάση, πού δέν ἔχει σφραγίσει ἀκόμη τόν ἄνθρωπο, οὔτε ἔχει δεχθεῖ ἀκόμη ἐκούσια καί ἐν γνώσει του, τό σύμβολό του, τήν σφραγίδα του, τό χάραγμά του.

Τοῦ φθάνει πού αὐτή τήν στιγμή σχεδόν ὄλοι οἱ ἄνθρωποι τῆς γῆς, ἔστω καί «ἀκούσια», ἔστω καί «ἀδιάφορα» χρησιμοποιοῦν στήν ζωή τους, εὐκαίρως-ἀκαίρως τήν σφραγίδα του.

Τοῦ ἀρκεῖ πού ὑπάρχει παντοῦ τό σύμβολό του. Πού κυματίζει παντοῦ ἡ Σημαῖα του. Πού ὅλα τά ἄλλα, ἔστω καί πλήν τοῦ ἀνθρώπου, φέρουν τήν σφραγίδα του. Σύντομα θά ἔλθει καί αὐτή ἡ ὥρα. Τό ξέρει, τό γνωρίζει πολύ καλά. Ὅτι στό ἐγγύς μέλλον θά γίνει πραγματικότητα τό μεγάλο του ὄνειρο, ἡ μεγάλη του ἐπιθυμία. Νά γίνει παγκόσμιος βασιλεύς, νά ἀνακηρυχθεῖ θεός, νά φέρουν σχεδόν ὄλοι οἱ ἄνθρωποι ἐπάνω τους στό δεξι χέρι ἢ στό μέτωπο τήν Σφραγίδα του τό Χάραγμά του, (σάν σύμβολο ὑποταγῆς, ὅτι τοῦ ἀνήκουν καί εἶναι δικοί του) καί νά προσκυνεῖται ἀπό ὄλους τούς ἀνθρώπους τῆς γῆς.

Λέγει ὁ Ἅγιος Ἐφραίμ:

«Διότι ἐπειδή εἶναι Θεομάχον θέλει ὄλοι ν' ἀπολεσθῶσι· διότι τοιοῦτον τρόπον μεταχειρίζεται ὁ Τύραννος, ὥστε ὄλοι νά βαστάξωσι τήν σφραγίδα τοῦ Θερίου, ὅταν θά ἔλθῃ ν' ἀπατήσῃ τά σύμπαντα».^[176] (**Ἅγιου Ἐφραίμ τοῦ Σύρου**)

Καί:

«Πάντες δέ οί λαβόντες τήν σφραγίδα τοῦ Ἀντιχρίστου, καί προσκυνήσαντες αὐτόν, ὡς Θεόν, δέν θέλουσι ἔχει μερίδα εἰς τήν βασιλείαν τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά μετά τοῦ Δράκοντος θά βληθῶσιν εἰς τήν γέεναν».^[177] (Ἁγίου Ἐφραίμ τοῦ Σύρου)

ΚΑΜΜΙΑ ὑποχώρησι πλέον στίς μεθοδεύσεις τοῦ Διαβόλου

Μπορεῖ λοιπόν νά μήν εἶναι ὅλα αὐτά, τό τελικό Σφράγισμα πού ἀναφέρει ἡ ἱερή Ἐποκάλυψη, ἀλλά μόνο καί μόνον ἐπειδή ὅλα αὐτά προλειπνύν τό ἔδαφος, προετοιμάζουν τήν ἔλευσή του καί φέρνουν πύο κοντά τόν ἐρχομό του, δέν ἔπρεπε σέ καμμία μά καμμία περίπτωση ἀπό δειλία, ἢ συμφέρον, ἢ πνευματική ὀλιγορία, νά ἀδιαφορήσουμε καί νά γίνουμε συνεργοί στά σχέδια τοῦ Ἀντιχρίστου.

Εἶναι ἐκούσια ἢ ἀκούσια ἡ ἐσχάτη προδοσία εἰς τά τῆς Πίστεως. Καί ἀπορῶ πῶς ὑπάρχουν θεολόγοι, κληρικοί, μοναχοί καί λαϊκοί ἀλλά καί Ἀρχιερεῖς, εὐτυχῶς ὀλίγοι, πού δέν τό καταλαβαίνουν, ὅτι μέ τό νά ἰσχυρίζονται πῶς δέν εἶναι τίποτε τό «bar code» καί τό «666» ἀφοῦ δέν εἶναι τώρα τό σφράγισμα καί δέν ἔχει ἔλθει ὁ Ἀντίχριστος, ἀποκοιμίζονται τόν λαό, τόν ἐφησυχάζουν, καί ταυτόχρονα γίνονται συνεργοί καί συμμετοχοί σπὴν προετοιμασία τῆς ἐλεύσεως τοῦ Ἀντιχρίστου.

Ἐγραφε τόν 19^ο αἰῶνα ὁ Ὁμολογητής καί Ἀγωνιστής Κοσμῆς Φλαμιάτος:

«Ἀνάγκη δέ τούτου μεγίστη καί κατεπεύγουσα, ἵνα ἀνακαλύπτωμεν τοῖς πᾶσιν καί σπυλιτεύωμεν τήν κατά τῆς πίστεως καί τῶν ὀρθοδόξων συνωμοσίαν καί ἐπιβουλήν, διά τήν κοινήν ἀσφάλειαν. Ἐάν δέ κατά τοῦτο, φιλοψυχοῦντες, ἀμελήσωμεν, καί ἀδιαφορήσωμεν, πίπτωμεν εἰς φοβερῶν, καί τρομερῶν, καί βαρυτάτην ἐνοχίαν τῆς κοινῆς προδοσίας. Ἐάν ὁμως ἐξ ἐναντίας ἀγωνισθῶμεν τό κατά δύναμιν, ἐπιδαφιλεύεται ἡμῖν ἡ χάρις, καί φέρομεν εἰς κατόρθωσιν δι' αὐτῆς ὅλα τά ἥδη νομιζόμενα παρ' ἡμῖν ἀδύνατα, καί λαμβάνομεν ἐκ τούτου λαμπρούς καί ἀτιμίτους στεφάνους».^[178]

Ἔπρεπε λοιπόν ὅλοι ἡμεῖς σύσσωμοι καί σύναιμοι νά εἶχαμε ἀγωνισθεῖ καί προσπαθήσει στίς ἀρχές, πρὶν ψηφιστοῦν καί βγοῦν νόμοι, Συνθῆκες, διατάξεις, ὑπουργικές ἀποφάσεις, προεδρικά διατάγματα, ὥστε νά μὴν ἐφαρμοστεῖ καί καθιερωθεῖ καί νά μὴν ἐξαπλωθεῖ τουλάχιστον σπὴν Πατρίδα μας, πού ζοῦμε καί εἴμαστε ὑπεύθυνοι γιὰ τὰ τεκταινόμενα.

Τώρα βέβαια εἶναι ἀργά σέ πολλά πράγματα. Δυστυχῶς χάθηκε πολύτιμος χρόνος, ἐξ' αἰτίας κάποιων «μεγάλων» καί «ἐπιφανῶν» ἀνδρῶν, κληρικῶν καί λαϊκῶν.

Τότε τὰ λέγαμε ὅλα αὐτά, λίγοι μὲν ἀλλά ἡχηρά, οἱ περισσότεροι ὅμως δέν ἄκουγαν καί δέν ἔδεικναν ἐνδιαφέρον, ἐνῶ ἄλλοι εἰρωνεύονταν, κοροΐδευαν, ἐκλέυαζαν κατηγοροῦσαν, συκοφαντοῦσαν, καί μᾶς «κυνηγοῦσαν» μέ πολλούς καί διάφορους τρόπους.

Βέβαια σιγά-σιγά πολλοί ἀπ' αὐτούς ἄρχισαν νά καταλαβαίνουν καί νά συνειδητοποιοῦν ὅτι κάτι συνέβαινε, κάτι δέν πηγαινε καλά καί ἄρχισαν δειλά δειλά νά «ξυπνᾶνε» καί νά μιλᾶνε καί αὐτοί, δυστυχῶς ὅμως οἱ περισσότεροι ἐξ αὐτῶν ὄχι μέ ἄδολο ζῆλο καί ἀγάπη γιὰ τὴν ἀλήθεια, οὔτε γιὰ νά διαφωτίσουν τό ὅλο θέμα καί νά βοηθήσουν πραγματικά τό ποίμνιο, ἀλλὰ πιεζόμενοι καί ἀναγκασόμενοι ἐκ τῶν πραγμάτων, ἀπό ἰδιοτέλεια καί τό χειρότερο καπηλεύομενοι προηγούμενους ἀγῶνες πρόσωπα καί πράγματα.

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ λοιπόν

σέ ὅ,τι νέο σχετικά μέ τόν «666»

Ἄς εἶναι. Τό θέμα εἶναι τώρα τί κάνουμε;

Τώρα θά πρέπει ὅλοι ἡμεῖς νά ἀγωνιστοῦμε καί νά ἀντισταθοῦμε ὅπως, ὅπου καί ὅσο μποροῦμε γιὰ νά μὴν μπεῖ καί ἄλλο μέσ σπὴν προσωπική καί ἰδιωτική μας ζωή, ὁ διαβεβλημένος καί κατηραμένος αὐτός ἀριθμός τοῦ Ἄντιχρίστου «666».

Καλά γιὰ πολλούς καί διάφορους λόγους, κυρίως λόγω τῶν ἁμαρτιῶν μας, ἔφθασαν τὰ πράγματα ἐδῶ πού ἔφθασαν καί ὁ ἀριθμός αὐτός ἔχει σχεδόν τοποθετηθεῖ παντοῦ καί κατακλύσει τὰ πάντα.

Σέ καμμία περίπτωση ὅμως νά μὴν δεχθοῦμε προσωπικά μας ἔγγραφα, (Ταυτότητες, Διαβατήρια, Βιβλιάρια καί ἄλλα) τά ὅποια ἀποδεδειγμένα θά ἔχουν ἐπάνω τους ἐμφανῶς ἢ ἀφανῶς τό «666» σέ ὅποιαδήποτε μορφή.

Γιατί ἄλλο τά διάφορα ἀντικείμενα πού ἔχουν ἐπάνω τους τό «666» καί ἄλλο τά προσωπικά μας ἔγγραφα καί μάλιστα ἡ ταυτότητα ἢ ὅποια ταυτίζεται μέ τό πρόσωπό μας καί πού πολλές φορές εἶναι πιά ἰσχυρή καί πιά ἀπαραίτητη καί ἀπό ἐμᾶς τούς ἴδιους, ἀφοῦ χωρίς αὐτή δέν μπορούμε νά πιστοποιήσουμε ὅτι εἴμεθα αὐτοί πού λέμε.

Ὅχι γιατί, ὅπως εἶπαμε παραπάνω, εἶναι κάτι ὀλέθριο ἢ σφραγισώμεθα ἐάν τά παραλάβουμε. ΟΧΙ. Ἄλλά γιατί ἐάν δέν ἀντιδράσουμε ἔστω καί τώρα, πὴν ὕστατη στιγμή, ἀφ' ἑνός γινώμεθα συνένοχοι στή προσπάθειά τους νά φθάσουν πιά γρήγορα καί στό τελικό τους στάδιο, πού εἶναι τό Σφράγισμα στό δεξί χέρι καί στό μέτωπο, ἀφ' ἑτέρου θά δυσκολευτοῦμε ὅταν θά ἔλθει ἡ ὥρα νά ποῦμε τό ΜΕΓΑΛΟ ΟΧΙ στό ΣΦΡΑΓΙΣΜΑ, γιατί ἐάν ἐμεῖς δέν ἀρχίσουμε σιγά-σιγά (για νά μὴν πῶ ἀμέσως μιᾶς καί δέν ὑπάρχει ἀρκετός χρόνος) νά βγάζουμε μέσα ἀπό τὴν ζωή μας τόν ἀριθμὸ αὐτό ὅπως καί ὅσο μπορούμε, στήν συνέχεια ὅταν θά ἔλθει ἡ ὥρα θά μᾶς εἶναι δύσκολο, γιατί θά ἔχουμε συνηθίσει σέ ὅλα ἐκεῖνα τά καλὰ πού θά μᾶς ἔχει προσφέρει ἡ χρήση του καί δυστυχῶς ἐάν δέν ἀρνηθοῦμε νά τὸν παραλάβουμε, θά εἶναι πολὺ δύσκολο νά μπορέσουμε νά ποῦμε τό ΤΕΛΙΚΟ ΟΧΙ, λόγω τῆς μεγάλης καί ἀλόγιστης χρήσης καί ἐξοικίωσης μαζί του.

Γι' αὐτό λέγει καί ὁ Ἅγιος Ἐφραίμ:

«Διότι ἐάν εὐρεθῆ ἄνθρωπος ν' ἀδιαφορῆ ὀλίγον, εὐκόλα πολιορκεῖται καί γίνεται αἰχμάλωτος τοῦ δράκοντος τοῦ πονηροῦ καί δολίου, καί ὁ τοιοῦτος εὐρίσκεται ἀσυγχώρητος εἰς τὴν κρίσιν, διότι ἐπίστευσεν εἰς τὸν Τύραννον ἐκουσίως».^[179]

(Ἅγίου Ἐφραίμ Σύρου)

Ἀντίσταση σάν «Φόρο Τιμῆς» στόν Χριστό μας

Ἄλλωστε, πόσος χρόνος ἔχει μείνει ἀκόμη μέχρι τήν ἐμφάνισή του; Μόλις ἑπτὰ χρόνια.

Ἐ! δέν ἀξίζει ὁ Χριστός μας νά τοῦ κάνουμε μιά θυσία καί μιά προσφορά γιά ὅλα αὐτά πού μᾶς ἔχει χαρίσει, ἀποφεύγοντας ἐάν δέν γίνεται τελείως, τουλάχιστον ὅπου καί ὅσο μπορούμε τό σύμβολο καί τή σφραγίδα τοῦ Ἄντιχρίστου;

Ἐνα δίνουμε στόν Θεό, χίλια μᾶς δίνει Ἐκεῖνος.

Βλέποντας ὁ καλός Θεός μας ὅτι ἐμεῖς γιά τήν δική Του ἀγάπη καί γιά νά τηρήσουμε (ἔστω καί πάνω ἀπ' ὅ,τι θά ἔπρεπε) τίς ἐντολές Του, ἐμεῖς ἀποφεύγουμε ὅ,τι ἔχει σχέση μέ τόν Ἄντιχριστο καί τόν ἀριθμό του, δέν θά τό μετρήσει, δέν θά τό ἐκτιμήσει καί δέν θά μᾶς ἀνταμείψει μέ πολλούς καί διάφορους τρόπους;

Σίγουρα ΝΑΙ!

Ἄς δυσκολευτοῦμε λοιπόν καί ἄς ταλαιπωρηθοῦμε καί ἄς δοκιμαστοῦμε γιά τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ μας, τά λίγα τελευταῖα αὐτά χρόνια πρίν τήν ἔλευσή Του. Εἶμαι σίγουρος ὅτι ΑΞΙΖΕΙ ἀδέλφια μου.

Καί μὴν σκεφθεῖ κανεῖς ἢ πεῖ ὅτι ἔχει μπερδευτεῖ, ἢ τόν ἔχω μπερδέψει καί δέν ξέρεῖ τελικά τί νά κάνει καί ἐάν μπορεῖ κανεῖς, αὐτή τήν στιγμή, νά χρησιμοποιεῖ ὅ,τι δέποτε ἔχει ἐπάνω του τό 666 ἢ ὄχι.

Νομίζω ἀγαπητοί μου, ὅτι ἤμουν ὄχι ἀπλῶς σαφής, ἀλλά πολύ σαφής. Περισσότερο ἀναλυτικά καί πιο ἀπλά ἀπ' ὅ,τι τά εἶπα, δέν γινότανε νά τά πῶ.

Σᾶς εἶπα, αὐτό ἀκριβῶς πού μᾶς εἶπε καί ὁ Ἀπόστολος Παῦλος γιά τά εἰδωλόθυτα. Γι' αὐτό ἄλλωστε καί ἀφιέρωσα ὀλόκληρο κεφάλαιο στό θέμα αὐτό γιά νά σᾶς δώσω νά καταλάβετε καλά τό ὅλο θέμα.

- Τί μᾶς εἶπε ὁ Ἀπόστολος Παῦλος γιά τά εἰδωλόθυτα;

ἽΟτι δέν εἶναι τίποτε καί δέν ὑπάρχει καμμία δαιμονική ἐπήρεια ἐπάνω τους.

Τό ἴδιο σᾶς εἶπε καί ἡ ταπεινότης μου γιά ὅλα ἐκεῖνα πού ἔχουν ἐπάνω τους τόν γραμμικό κώδικα μέ τό 666.

• • •

- Τί μᾶς εἶπε ὁ Ἄπόστολος Παῦλος, σχετικά μέ τό ἐάν μπορούν οἱ πιστοί νά χρησιμοποιοῦν τά εἰδωλόθυτα;

᾽Οτι, αὐτοί οἱ ὁποῖοι ἔχουν γνώση καί ξέρουν ὅτι δέν εἶναι κάτι κακό μπορούν νά τά χρησιμοποιοῦν καί νά τά τρῶνε.

Τό ἴδιο σᾶς εἶπε καί ἡ ταπεινότης μου γιά ὅλα ἐκεῖνα πού ἔχουν ἐπάνω τους τόν γραμμικό κώδικα μέ τό «666».

• • •

- Ποῦ κατέληξε τελικά ὁ Ἄπόστολος Παῦλος γιά τά εἰδωλόθυτα, παρ' ὅλο πού δέν ἦταν μολυσμένα καί μπορούσαν νά τά χρησιμοποιοῦν καί νά τά τρῶνε οἱ Χριστιανοί;

᾽Οτι δέν πρέπει τελικά νά τά χρησιμοποιοῦν καί νά τά τρῶνε, γιατί ἀφ' ἑνός σκανδαλίζονται οἱ ἀδελφοί τους, οἱ ἔχοντες ἀδύναμη συνείδηση καί ἀφ' ἑτέρου, γιατί χωρίς νά τό καταλαβαίνουν σιγά-σιγά ἀπομακρύνονταν ἀπό τόν Θεό καί τήν πίστη τους, ἀφοῦ ἐρχότανε σέ ἐπαφή μέ ἀνθρώπους πού πίστευαν στά εἰδωλά καί γινόντουσαν κοινωνοί τῶν δαιμονίων καί ἐν τέλει ἀρνοῦντο καί τήν πίστη τους, χωρίς νά τό καταλάβουν.

Τό ἴδιο σᾶς εἶπε καί ἡ ταπεινότης μου γιά ὅλα ἐκεῖνα πού ἔχουν ἐπάνω τους, ἐμφανῶς ἢ ἀφανῶς καί σέ ὁποιαδήποτε μορφή, τό «666».

• • •

Ποῦ λοιπόν σᾶς ἔχω μπερδέψει, ἢ τί δέν καταλαβαίνετε;

«Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, ἔχει ζωήν αἰώνιον»

Γί' αὐτό ἀγαπητοί μου ἀδελφοί. ᾽Ας ἀντιδράσουμε. ᾽Εστώ καί στό πάρα πέντε. ᾽Ας στείλουμε ἕνα μήνυμα στόν Ἄντίχριστο καί σ' ὅλα τά ὄργανά του ὅτι «ΕΔΩ ΕΙΝΑΙ ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΕΛΛΑΔΑ» ἐδῶ εἶναι ἡ χώρα τῶν χιλιάδων ἡρώων καί τῶν μυριάδων μαρτύρων

᾽Οσο καί ἂν προσπαθοῦν νά ὑποδουλώσουν, νά καταστρέψουν καί νά ἐξαφανίσουν τήν Ὁρθοδοξία μας, τήν Ρωμισσύνη, τούς Ἕλληνες καί τίς Ὁρθόδοξες ἐλληνικές ψυχές δέν θά μπορέσουν νά τό καταφέρουν.

Καί δέν θά μπορέσουν νά τό καταφέρουν διά δύο βασικούς λόγους:

α) διότι ΠΑΝΤΑ ὑπῆρχαν, ὑπάρχουν καί θά ὑπάρχουν ᾽Αγιοι σάν τόν Μέγα Βασίλειο, τόν ᾽Αγιο Μάξιμο τόν Ὁμολογητή, τόν ᾽Αγιο Θεόδωρο

τόν Στουδίτη, τόν Ἅγιο Μάρκο τόν Εὐγενικό, τόν Ἅγιο Κοσμᾶ τόν Αἰτωλό καί ἄλλους πολλούς, ἀλλά καί ἥρωες σάν τόν Θεόδωρο Κολοκοτρώνη, τόν Παπαφλέσσα, τόν Μακρυγιάννη τόν Σαμουήλ στό Κούγκι, τήν Μπουμπουλίνα, Μαντώ Μαυρογένους καί ἄλλους πολλούς, οἱ ὁποῖοι πάνω ἀπ' ὅλα καί ἀπ' ὅλους εἶχαν τήν ἀγάπη διά τόν Θεόν καί τήν Ἑλλάδα μας καί πολέμησαν «Γιά τοῦ Χριστοῦ τήν ΠΙΣΤΗ τήν Ἁγία καί τῆς ΠΑΤΡΙΔΟΣ τήν ἐλευθερία», καί

β) διότι αὐτή τήν μικρή, ταλαίπωρη, πολυβασανισμένη, ἀλλά μεγάλη καί σπουδαῖα σέ πολλά χώρα, τήν προστατεύει παντοτεινά ἕνα ἄορατο καί πανίσχυρο χέρι. Τό ΧΕΡΙ τοῦ ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΥ ΘΕΟΥ καί αὐτό λόγω τοῦ ὅτι πρῶτοι πιστέψαμε σ' Αὐτόν καί συνεχίζουμε μέχρι καί σήμερα νά πιστεύουμε σ' Αὐτόν καί μόνον σ' Αὐτόν καί σέ κανέναν ἄλλον.

Καί ὅπως μᾶς λέγει ὁ Ἰδιος «ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ ἔχει ζωὴν αἰώνιον» (**Ἰω. 5', 47**) καί «οὗτοι ἐν ἄρμασι καί οὗτοι ἐν ἵπποις ἡμεῖς δέ ἐν ἀνόματι Κυρίου Θεοῦ ἡμῶν μεγαλυνθισόμεθα» (**Ψαλμ. 10', 8**).

Προσπαθεῖστε λοιπόν ὅσο θέλετε εἰς «ἀέρα δέρετε», «σκληρόν σοι πρὸς κέντρα λακτίζειν». Ὁ Κύριός μας «ἐξῆλθε νικῶν καί ἵνα νικήσῃ» (**Ἀποκ. 5', 2**). Ἄκόμη, ἂν θέλετε, νά ὑπενθυμίσω τά σπουδαῖα καί διαχρονικά λόγια τοῦ Μεγάλου Ρήτορος τῆς Ἐκκλησίας μας Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου:

«Πόσοι ἐπολέμησαν τήν Ἐκκλησία; καί οἱ πολεμήσαντες ἀπώλοντο. Αὕτη δέ ὑπὲρ τόν οὐρανόν ἀναβέθηκεν. Τοιοῦτον ἔχει μέγεθος ἡ ΘΕΚΚΛΗΣΙΑ· πολεμουμένη νικᾷ· ἐπιβουλεομένη περιγίνεται· ὑβριζομένη, λαμπροτέρα καθίσταται· δέχεται τραύματα καί οὐ καταπίπτει ὑπὸ τῶν ἐλκῶν· κλυδωνίζεται ἀλλ' οὐ καταποντίζεται· χειμάζεται ἀλλά ναυάγιον οὐχ ὑπομένει· παλαίει ἀλλ' οὐχ ἠττᾶται· πυκτεύει ἀλλ' οὐ νικᾶται...».^[180]

Μέ ἀπλά λόγια.

«Πόσοι προσπάθησαν νά πολεμήσουν καί νά ἐξαφανίσουν τήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καί τούς πιστεύοντες εἰς Αὐτήν. Ἀντί ὅμως νά καταφέρουν νά τήν καταστρέψουν καί νά τήν ἐξαφανίσουν τό μόνο πού κατάφεραν στό τέλος εἶναι νά ἐξαφανισθοῦν καί νά καθοῦν αὐτοί. Ἀντι-

θέτως ἡ Ἐκκλησία ἔφθασε πολὺ ψηλά μέχρι τὸν οὐρανόν. Τόσο δυνατή, τόσο μεγάλη, τόσο σπουδαία εἶναι ἡ Ἐκκλησία μας.

Ὅταν πολεμεῖται καὶ ὅταν τὴν ἐπιβουλεύονται πάντοτε βγαίνει νικήτρια. ὅταν ὑβρίζεται καὶ κάποιοι προσπαθοῦν νὰ τὴν ἐξευτελήσουν, γίνεται πῶς λαμπρή. Μπορεῖ βέβαια κάποιες φορές νὰ δέχεται καὶ νὰ ὑπομένει τραυματισμούς, ἀλλὰ ὅμως ποτέ δὲν πίπτει κάτω οὔτε πεθαίνει ἀπὸ τίς πληγές. Μπορεῖ τὸ σκάφος Της νὰ κουνιέται δυνατὰ καὶ νὰ περνάει μεγάλες φουρτούνες καὶ δοκιμασίες, ἀλλὰ ὅμως οὔτε βάζει νερά καὶ πλημμυρίζει τὸ σκάφος της οὔτε βουλιάζει. Μπορεῖ νὰ παλεύει μὲ πολλοὺς τρόπους, ἀλλὰ ποτέ δὲν χάνει καὶ πάντοτε βγαίνει νικήτρια.

Κλείνοντας τὸ παρὸν Κεφάλαιον παραθέτουμε τὴν ἐγκύκλιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος σχετικά μὲ τὸ 666 καὶ τὸ σφραγίσμα ἐξ ἀφορμῆς τῆς Συνθήκης Σένγκεν, προκειμένου νὰ δεῖτε ὅτι καὶ ἡ ἐκκλησία μας ἔχει πάρει θέση γιὰ ὅλα αὐτὰ τὰ σχετικά θέματα καὶ ἔχει ταχθεῖ κατὰ τῆς χρήσεως τοῦ ἀριθμοῦ «666» καὶ τοῦ σφραγίσματος μὲ τὸ χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου.

Ἐγκύκλιος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου σχετικά μὲ τὴ Συνθήκη Σένγκεν καὶ τὸ «666»

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Ἡ ἹΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14 (115 21)

ΑΡΙΘΜ. ΠΡΩΤ. 445
ΑΘΗΝΗΣ ΤΗ 9ῃ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1998
Δ/Εκπ. 145

ΕΓΚΥΛΙΟΣ 2641

Πρὸς
Τὸν εὐσεβῆ ὀρθόδοξον ἑλληνικὸν λαόν.

Τέκνα ἡμῶν ἐν Κυρίῳ ἀγαπιά,
Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐξ ἀφορμῆς τῆς προσφάτου ἐνάρξεως, ἀπὸ 8^{ης} Δεκεμβρίου 1997, τῆς μερικῆς ἐφαρμογῆς τῆς Συνθήκης Σέν-

γκεν, γιά τήν Ἑλλάδα, καί ἐν ὄψει τῆς ἐπικειμένης ἐνάρξεως καί τῆς συνολικῆς ἐφαρμογῆς τῆς, κατά τήν διάρκεια τοῦ τρέχοντος ἔτους 1998, ἀπευθύνεται πρὸς ἐσᾶς, γιά νά σᾶς διαφωτίση καί στηρίξη πνευματικῶς, ἐν σχέσει πρὸς τίς ἀνησυχίες καί ἀπορίες πολλῶν, πού σχετίζονται μέ τήν ἐφαρμογή τῆς.

Οἱ ἀνησυχίες αὐτές ξεκινοῦν ἀφ' ἑνός μὲν ἀπό τήν ἔλλειψη σαφοῦς καί σφαιρικῆς ἐνημερώσεως τοῦ λαοῦ γιά τήν Συνθήκη αὐτή, τόν σκοπό πού ὑπηρετεῖ καί τά μέσα πού χρησιμοποιεῖ, ἀφ' ἑτέρου δέ ἀπό τήν βάσιμη ὑπόψια, ὅτι δι' αὐτῆς ἐπιχειρεῖται ἡ ἐπιβολή ὀλοκληρωτικοῦ συστήματος ἐλέγχου ἐπί τῆς ἰδιωτικῆς ζωῆς, πού προσβάλλει τό ἀνθρώπινο πρόσωπο. Πέραν αὐτῶν, μέ τήν ἐφαρμογή τῆς Συνθήκης αὐτῆς, ἔχουν συνδεθῆ σοβαρότατα πνευματικά ζητήματα, ὡς τό περί τοῦ Ἐκκλησιολογικοῦ καί τοῦ χαράγματός του, καθὼς καί τοῦ δυσωνύμου ἀριθμοῦ 666, πού προκαλοῦν εὐλόγη ἀνησυχία καί πολλαπλᾶ ἐρωτήματα τοῦ πιστοῦ λαοῦ, ὁ ὁποῖος ἀξιώνει ἀπό τήν πνευματική του ἐκκλησιαστική ἡγεσία αὐθεντικές τοποθετήσεις καί ἀπαντήσεις.

Α

1. Ἡ Ἱερά Σύνοδος δέν δύναται νά μὴν ἐπισημάνῃ τήν ἀπουσία εὐρείας δημοσιότιπος καί λεπτομεροῦς ἐνημερώσεως τοῦ λαοῦ, κατά τήν διαδικασία κυρώσεως ὑπό τῆς Βουλῆς τῆς Συνθήκης Σένγκεν.

2. Σκοπός τῆς Συνθήκης αὐτῆς, ὅπως ὀρίζεται στίς διατάξεις τῆς, εἶναι ἡ ἐξασφάλιση τῆς διακινήσεως ἀνθρώπων καί ἀγαθῶν, μεταξύ τῶν κρατῶν πού συμβάλλονται, μετά τό ἄνοιγμα τῶν συνόρων καί τήν κατάργηση τῶν διασυνοριακῶν ἐλέγχων. Ἡ Συνθήκη αὐτή κατά ταῦτα ἀποσκοπεῖ στήν μείωση καί τόν ἐλεγκο τοῦ ὀργανωμένου ἐγκλήματος καί στήν προστασία τῶν νομοταγῶν πολιτῶν.

3. Παρά τά προσδοκώμενα ὅμως ἀγαθὰ ἀποτελέσματά τῆς ἡ ἐφαρμογή τῆς Συνθήκης κρίνεται ὅτι στηρίζεται σέ μεθόδους καί μηχανισμούς δυσμενεῖς γιά τίς ἐλευθερίες καί τά δικαιώματα τῶν πολιτῶν. Τό ἠλεκτρονικό Σύστημα Πληροφοριῶν Σένγκεν (Σ.Π.Σ.) ἀποσκοπεῖ στήν συλλογή, καταγραφή, ἐπεξεργασία καί χρησιμοποίηση πληροφοριῶν καί στοιχείων τῆς προσωπικῆς ζωῆς τῶν πολιτῶν, πού θεωροῦνται ἢ εἶναι ὑποποτι γιά τήν ἀσφάλεια. Μέ τίς διατάξεις ἐπίσης τῆς Συνθήκης εἰσάγονται νέα δεδομένα στό κῶρο τοῦ δικαίου, ὡς λ.χ. ἡ μέθοδος τῆς «διακριτικῆς παρακολουθήσεως», ἀτόμων πού θεωροῦνται «ὑποπι νά διαπράξουν στό μέλλον ἀξιόποινες πράξεις» ἢ καταρτίζονται κατάλογοι «ἀνεπιθυμῶν προσώπων», πού δέν γίνονται δεκτά στίς κῶρες πού ἐφαρμόζεται ἡ Συνθήκη Σένγκεν, δηλ. τῆς Εὐρώπης, μόνον μέ ὑπόνοιες.

4. Πέραν τῶν σημείων τούτων, τά ὁποῖα ἔχουν σοβαρές ἐπιπτώσεις ἐπί τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου καί ἐπί τοῦ σεβασμοῦ τῶν δικαιωμάτων του, εἰδικότερα γιά μᾶς τούς Ὁρθοδόξους Ἑλληνας συντρέχουν καί ἄλλοι λόγοι ἀνησυχίας ἀπό τήν ἐφαρμογή τῆς Συνθήκης. Στήν νέα «καθεστκυῖα τάξη», πού

έδραιώνεται, ή Ὁρθοδοξία κινδυνεύει νά ἀποβῆ μία ἐλεγχόμενη μειονοψηφία πού θά εἶναι ἔρμαιο ἀντορθόδοξων καί ἀνθελληνικῶν παραγόντων. Τά πρῶτα δείγματα ἄλλωστε τῆς ἐφαρμογῆς αὐτῆς φανερώνουν τόν κίνδυνο τῆς ἀποκοπῆς μας ἀπό τούς ὁμοδόξους λαούς τῶν Βαλκανίων.

5. Γιά τήν μὴ ἐφαρμογή ἄλλωστε τῆς Συνθήκης Σένγκεν ἔχουν ἐκφρασθῆ πολιτικά κόμματα, κοινωνικοί φορεῖς καί προσωπικότητες τόσο σπὴν Ἑλλάδα ὅσο καί σπὴν Εὐρώπη. Τό ἴδιο τό Εὐρωπαϊκό Κοινοβούλιο, σέ μία σειρά Ἐκθέσεων του ἀπὸ τό 1992 μέχρι τό 1997, στιγματίζει τήν «ἔλλειψη διαφάνειας καί δημοκρατικοῦ ἐλέγχου», σπὴν ἐφαρμογή τῆς Συνθήκης καί «ζητεῖ τήν λήψη μέτρων πρὸς ἀποφυγὴ παρομοίων περιστατικῶν».

Κατὰ συνέπεια ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐπιμένει ἐπὶ παλαιότερας τοποθετήσεώς της καί διακηρύσσει καί ὑποστηρίζει τήν ἀνάγκη διασφάλισης τῆς προστασίας τῆς προσωπικότητας, τῆς ἰδιωτικῆς καί οἰκογενειακῆς ζωῆς καί τοῦ ἀπορρήτου τῆς ἐπικοινωνίας, τὰ ὁποία πλήττονται ἀπὸ τήν Συνθήκη Σένγκεν καί ζητεῖ τήν ἄμεση βελτίωση τοῦ Ν. 2472/97.

B

1. Ἡ Συνθήκη ὅμως αὐτὴ συνδέεται ἄμεσα καί μέ τήν ἔκδοση τῶν νέων ἠλεκτρονικῶν ταυτοτήτων καί τήν χρήση σ' αὐτές τοῦ ἀριθμοῦ 666, πού εἶναι ὁ ἀριθμὸς τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου, σύμφωνα μέ τό θεόπνευστο κείμενο τῆς Ἀποκαλύψεως καί ὄχι ἓνας τυχαῖος ἀριθμὸς. Ἡ Ἱερά Σύνοδος σέ προηγούμενη Ἐγκύκλιό Της (7-4-1997) εἶχε τονίσει τήν πνευματικὴ σημασία τοῦ ἀριθμοῦ 666 καί ζητοῦσε «νά μὴ γίνῃ δεκτὸς ὡς κωδικὸς ἀριθμὸς τῶν κρατικῶν ἠλεκτρονικῶν συστημάτων γιὰ τήν προστασία τοῦ ἀνθρώπου...». Καί «γιὰ κανένα λόγο νά μὴν ἐφαρμοσθῆ σάν κωδικὸς ἀριθμὸς ὁ ἀριθμὸς 666 στό νέο σύστημα ταυτοτήτων τῆς Χώρας μας καί τό θρήσκευμα νά συμπεριλαμβάνεται ὑποχρεωτικὰ στὰ ἀναγραφόμενα στοιχεῖα τῶν νέου τύπου ταυτοτήτων». Τά πράγματα ἔδειξαν ὅτι δέν εἰσακούσθησαν οἱ ἐκκλήσεις αὐτές τῆς Ἐκκλησίας.

2. Ἐάν ἐπομένως καί ἐφ' ὅσον οἱ νέες ταυτότητες μέλλουν νά χρησιμοποιήσων σάν κωδικὸ ἀριθμὸ ἀναγνώσεώς τους ἀπὸ ἠλεκτρονικά μηχανήματα τὸν δυσῶνυμο καί ἀπαράδεκτο ἀριθμὸ 666, τότε ἡ Ἱερά Σύνοδος θεωροῦσα ὅτι παραβιάζεται ἡ θρησκευτικὴ συνείδηση τῶν ὀρθόδοξων πιστῶν, συνιστᾷ στοὺς πιστοὺς νά μὴ δεχθοῦν τίς νέες ταυτότητες. Σπὴν περίπτωση αὐτὴ ὀφείλει ἡ Κυβέρνηση νά θεωρήσῃ τούς πιστοὺς αὐτοὺς ὡς προβάλλοντες λόγους συνειδήσεως καί νά ρυθμίσῃ μέ ἄλλο τρόπο τήν ἔναντι τῆς Πολιτείας τακτοποίησή τους.

3. Τό ζήτημα ἐξ ἄλλου τοῦ «καράγματος», περὶ τοῦ ὁποίου λέγονται καί γράφονται ἐπ' ἐσχάτων πολλὰ καί ποικίλα, πού ἔχουν διαταράξει τήν ψυχικὴ ἡρεμία τῶν πιστῶν καί δημιουργήσει ταραχὴ, ἀγωνία καί σάλο μεταξὺ πολλῶν ὑπευθύνων καί ἀνευθύνων, δέν εἶναι προφανῶς θέμα οὔτε δημοσίων συζητήσεων καί

ἀντεγκλήσεων οὔτε πολύ περισσότερο ἀτομικῶν ἢ συλλογικῶν «αὐθεντικῶν», τοποθετίσεων. Οἱ ἅγιοι Πατέρες μετὰ δέους ἄπτονται τῶν ζητημάτων τῆς Ἀποκαλύψεως καί μέ περισσή προσοχή ἀποφαίνονται, συνιστῶντες σέ ὄλους ἐπαγρύπνηση καί νηφαλιότητα πρός ἔγκαιρη, μέ τόν φωτισμό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διακρίβωση τῆς ταυτότητος τῶν βιουμένων ἱστορικῶν γεγονότων πρός τά προφητικῶς περιγραφόμενα σπὴν Ἀποκάλυψη. Τό «χάραγμα», εἴτε αὐτό θά εἶναι τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου, εἴτε ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ, ὅταν θά ἔλθῃ ὁ καιρός νά ἐπιβληθῇ στόν ἄνθρωπο, τότε μόνο συνεπάγεται τήν ἄρνηση τοῦ Χριστοῦ καί τήν σύνταξη μέ τόν Ἀντίχριστο, ἐφ' ὅσον συντρέχει ἐκουσία ἀποδοχή του ἀπό τόν ἄνθρωπο. Ἡ ἐκουσία δέ ἀποδοχή τοῦ «χάραγματος», πού ἀποτελεῖ σαφῆ ἄρνηση τοῦ Χριστοῦ, καθιστᾷ τήν Θεία Χάρη ἀνενεργόν, ἐφ' ὅσον ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος μέ τήν θέλησή του δέν γίνεται συνεργός αὐτῆς τῆς Χάριτος καί ἐπιμένει ἀμετανοήτως σπὴν ἀπάρνηση αὐτῆς.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ἡ ἐποχή μας χαρακτηρίζεται ἀπό τήν ἔκπτωση τῶν πνευματικῶν ἀξιῶν καί τόν κίνδυνο ἀλλοιώσεως τοῦ ὀρθοδόξου φρονήματος. Ἰδιαίτερος ἀνησυχητικά εἶναι τά φαινόμενα πού παρατηροῦνται στό διεθνές πνευματικό καί κοινωνικό στερέωμα, ὅπου ἡ ἰδέα τῆς «συγκρητιστικῆς» παγκοσμιοποιήσεως τείνει νά ἐπιβληθῇ χωρίς καμμία διάκριση μεταξύ Ὁρθοδοξίας καί αἱρέσεως, ἀληθείας καί πλάνης, ὑγιούς καί νοσηροῦ φρονήματος. Ὁ συνδυασμός ὄλων αὐτῶν, καθὼς καί ἡ ἐπιμονή γιά τήν χρησιμοποίηση τοῦ ἀριθμοῦ 666 μᾶς καλοῦν σέ ἀφύπνιση, νήψη, πνευματική ἐγρήγορηση καί ἀμετάθετον ἐλπίδα σπὴν νίκη τοῦ Χριστοῦ. Διό καί πατρικῶς προτρεπόμεθα πάντας μέ τόν ἀποστολικό λόγο: «Μὴ θεροεῖσθε» (Β' Θεσσαλ. β, 2). Νά στηρίζεσθε σπὴν πίστη καί νά ἐμπιστεύεσθε τόν Θεόν. Σπίκετε καί κρατεῖτε τήν πίστη, μέ τήν Χάρη τοῦ Κυρίου. Αὐτοῦ ἡ δύναμις καί τό ἄπειρον ἔλεος εἶν μετὰ πάντων ὑμῶν.

† Ὁ Ἀθηνῶν ΣΕΡΑΦΕΙΜ, Πρόεδρος

Κεφάλαιον

24

ΥΠΑΡΧΕΙ ΜΕΤΑΝΟΙΑ
ΜΕΤΑ ΤΟ ΣΦΡΑΓΙΣΜΑ;

«Οὐκ ἐλίλυθα καλέσαι δικαίους, ἀλλὰ ἀμαρτωλούς εἰς μετάνοιαν». (Λουκ. ε', 32)

«Καί ἐάν ᾧσιν αἱ ἀμαρτίαι ὑμῶν ὡς φοιτικοῦν, ὡς χιόνα λευκανῶ, ἐάν δέ ᾧσιν ὡς κόκκινον, ὡσεὶ ἔριον λευκανῶ...».
(Ἑσαΐας α', 18)

«Οὐδὲ ἐπλεόνασεν ἡ ἀμαρτία, ὑπερπερίσσευσεν ἡ χάρις».
(Ρωμ. ε', 20)

Μεγάλη σύγχυση επικρατεῖ καί γιὰ τό θέμα, ἐάν ὑπάρχει μετάνοια ἢ ὄχι μετὰ τό σφράγισμα τοῦ ἸΑντιχρίστου, μέ τόν ἐπάρατο ἀριθμό του, «666».

Ἄλλοι λένε ναί, ἄλλοι ὄχι καί ἄλλοι ὅτι δέν γνωρίζουν.

Ἄς πάρουμε ὅμως τά πράγματα μέ πίν σειρά τους, γιά νά δοῦμε ἐάν τελικά ὑπάρχει ἢ δέν ὑπάρχει μετάνοια.

Ἐάν ρωπήσουμε κάποιον, ὁποιονδήποτε, νά μᾶς πεῖ τί εἶναι τό Σφράγισμα καί τί σημαίνει ἡ ἀποδοχή του ἀπό κάποιον πιστό, θά μᾶς ἀπαντήσει ὅτι ἡ ἀποδοχή τοῦ Σφραγίσματος τοῦ ἸΑντιχρίστου, σημαίνει ὅτι προδί-

δουμε τήν Πίστη μας, ἀρνούμαστε τόν Χριστό καί συντασσόμεθα μέ τόν Διάβολον καί τόν Ἐπίκριστον.

Καί πράγματι, αὐτό σημαίνει καί ἔχουν ἀπόλυτο δίκαιο.

Ἡ σφραγίς τοῦ Ἐπίκριστου, λέγει ὁ Ἅγιος Ἰππόλυτος, σημαίνει:

«Ἄρνούμαι, φησίν, τόν ποιητήν οὐρανοῦ τε καί γῆς· ἀρνούμαι τό βάπτισμα, ἀρνούμαι τήν λατρείαν μου καί σοί προστίθεμαι καί σέ πιστεύω».^[181]

Ἄρα λοιπόν, οὐσιαστικά, τό Σφράγισμα εἶναι ΑΡΝΗΣΗ τῆς Πίστεως καί τοῦ Χριστοῦ μας.

Πῶς ὅμως ἀντιμετώπιζε τήν ἄρνηση κάποιων πιστῶν, σέ παρόμοιες καταστάσεις, ἡ Ἁγία Ἐκκλησία μας;

Τούς δεχόταν ξανά πίσω, κονιά Της, ἤ ὄχι;

Τούς συγχωροῦσε καί τούς ἔδινε ἄφεση ἁμαρτιῶν, ἐάν μετανοοῦσαν, ἤ ὄχι;

Τούς κοινωνοῦσε τῶν ἀχράντων Μυστηρίων, ἤ ὄχι;

Ἡ στάση τῆς Ἐκκλησίας σχετικά μέ τήν ἄρνηση τῆς πίστεως

Ἐάν ἀνατρέξουμε στούς τρεῖς πρώτους αἰῶνες, πού οἱ εἰδωλολάτρες ἐξεδίωκαν καί ἐβασάνιζαν τούς Χριστιανούς ἤ καί σπὴν περίοδο τῆς Τουρκοκρατίας, θά δοῦμε ὅτι τότε, κάποιοι χριστιανοί, γιά τόν ἕνα ἢ τόν ἄλλο λόγο ἠρνοῦντο τήν Πίστη τους καί ἐπρόδιδον τόν Χριστό γιά νά γλυτώσουν τά βασανιστήρια, τήν ζωή τους, τήν οἰκογένειά τους, τήν περιουσία τους ἢ ἐπειδή κάποια στιγμή, μετά ἀπό πολλά βασανιστήρια, δέν ἄντεχαν καί ὑπέκυπταν ἢ καί γιά ἄλλους λόγους. Πολλοί ἀπ' αὐτούς, σπὴ συνέχεια, μετανοοῦσαν γιά τό μεγάλο αὐτό ἁμάρτημά τους καί ἀποφάσιζαν νά μαρτυρήσουν, γιά νά ξεπλύνουν τήν προδοσία τους μέ τό αἷμα τοῦ μαρτυρίου τους. Ἄλλοι ὅμως, πού δέν εἶχαν τό σθένος, τί δύναμη καί τήν πίστη νά μαρτυρήσουν, ἐπέστρεφαν σπὴν Ἐκκλησία μετανοημένοι, ζητώντας τήν συγχώρηση.

Ἡ Ἐκκλησία μας, ποτέ δέν ἀπέριπτε ὅλους αὐτούς πού μετανοοῦσαν εἰλικρινά. Οὔτε τούς ἀπέπεμπε. Οὔτε καί τούς ἔλεγε, ὅτι τώρα πλέον εἶναι

πολύ ἀργά καί δέν ὑπάρχει μετάνοια καί ὅτι ὁ Χριστός δέν τοὺς δέχεται καί δέν μποροῦν νά μετανοήσουν ἢ δέν ἔχουν δικαίωμα νά μετανοήσουν, ἐπειδὴ ἀρνήθηκαν τὴν Πίστη τους καί τὸν Χριστό.

Ἄλλὰ τοὺς δεχόταν, σύμφωνα μὲ τὸν λόγο τοῦ Κυρίου μας «τόν ἐρχόμενον πρὸς με οὐ μὴ ἐκβάλλω ἔξω» καί ἀφοῦ τοὺς ἐξομολογοῦσε καί ἔβλεπε τὴν πνευματικὴ καί ψυχικὴ κατάσταση τοῦ καθενός, καθὼς καί τὴν εἰλικρινῆ μετάνοια, ἐάν εἶχε δηλαδή συναίσθηση τοῦ τί ἐπραξε, ἐάν ἦταν συνιτριμμένος, ἐάν ἀρνήθηκε χωρὶς πίεση καί ἰδιαίτερο λόγο, ἐάν ἀρνήθηκε πρὶν ξεκινήσουν τὰ βασανιστήρια ἢ ἀμέσως μετὰ ἢ πολὺ ἀργότερα καί ἄλλα πολλὰ, τοῦ ἔδινε κάποιον κανόνα, ἀνάλογα μὲ ὅλα τὰ ἀνωτέρω.

Καί σέ ἄλλους μὲν ἔλεγε, νά κάνουν τὸν τάδε κανόνα, σέ ἄλλους τὸν δεῖνα καί σέ ἄλλους κάποιον ἄλλο. Σέ ἄλλους ἔλεγε, νά στερηθοῦν τὴν θεῖα κοινωνία γιὰ δύο χρόνια, σέ ἄλλους γιὰ τρία, σέ ἄλλους γιὰ τέσσερα, ἔξι, δέκα καί σέ ἄλλους ἐφ' ὄρου ζωῆς.

Ἄς δοῦμε, τί ἀναφέρει στὸν ΙΑ' Κανόνα τῆς ἡ Πρώτῃ Ἁγία Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, γιὰ τὸ θέμα τῆς ἀρνήσεως.

«Περὶ τῶν παραβάντων χωρὶς ἀνάγκης, ἢ χωρὶς ἀφαιρέσεως ὑπαρχόντων, ἢ χωρὶς κινδύνου, ἢ τινὸς τοιούτου, ὃ γέγονεν ἐπὶ τῆς τυραννίδος Λικινίου, ἔδοξε τῇ Συνόδῳ, εἰ καὶ ἀνάξιοι ἦσαν φιλανθρωπίας, ὅμως χρηστεύσασθε εἰς αὐτούς. Ὅσοι οὖν γνησίως μεταμέλονταν, τρία ἔτη ἐν ἀκρωμένοις ποιήσουσιν ὡς πιστοί, καὶ ἑπτὰ ἔτη ὑποπεσοῦνται. Δύω δὲ ἔτη χωρὶς προσφορᾶς κοινωνήσουσι τῷ λαῷ τῶν προσευχῶν».^[182]

Ἐρμηνεύοντας ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης, τὸν ἀνωτέρω Κανόνα, λέγει τὰ ἑξῆς:

«Ἄλλοι μὲν Κανόνες περὶ τῶν ἐκ βίας πολλῆς, καὶ ἀνάγκης μεγάλης ἀρνούμενων τὴν πίστιν διαλαμβάνουσιν, ὃ δὲ παρὸν Κανὼν περὶ τῶν χωρὶς ἀνάγκης ἀρνούμενων διαλαμβάνει, λέγων Ἐκεῖνοι ὅπου παρέβησαν τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν χωρὶς ἀνάγκην τινά, ἢ κίνδυνον, ἢ στέρψιν τῶν ὑπαρχόντων αὐτῶν, ὅποιοι ἐστάθησαν οἱ ὄντες εἰς τοὺς χρόνους τοῦ τυράννου Λικινίου, οὗτοι, λέγω, ἀγκαλὰ καὶ νὰ ἦσαν ἀνάξιοι φιλανθρωπίας καὶ συγκαταβάσεως, ἐφάνη ὅμως εἰς τὴν Σύνοδον νὰ δείξη ἔλεος εἰς αὐτούς. Λοιπὸν ὅσοι ἀληθῶς καὶ ἀπὸ καρδίας, ἀλλ οὐκὶ νόθως καὶ ψευδῶς μετα-

νοοῦν διὰ τὴν ἁμαρτίαν ὅπου ἔκαμαν, οὗτοι τρεῖς μὲν χρόνους θέλουν κάμει εἰς τοὺς ἀκρωμένους. Ἦτοι θέλουν στέκωνται εἰς τὸν Νάρθηκα ἐν ταῖς ὥραιαις, καὶ Βασιλικαῖς πύλαις τοῦ ναοῦ, καὶ τῆς ἐκκλησίας, διὰ νὰ ἀκροάζωνται μὲν τὰς θείας Γραφάς, ἕως ὅτου νὰ εἰπῆ ὁ Διάκονος ὅσοι κατηκούμενοι προέλθετε, μετὰ ταῦτα δὲ νὰ ἐξέρχωνται. Δύω δὲ χρόνους θέλουν ὑποπίπτει, ἦτοι θέλουν ἐμβαίνει μέσα εἰς τὸν ναόν, καὶ νὰ στέκωνται μὲν πρὸς τὸ ὀπισθεν μέρος τοῦ ἄμβωνος, νὰ ἐξέρχωνται δὲ καὶ αὐτοὶ μαζὺ μὲ τοὺς κατηκούμενους, ὅταν ὁ Διάκονος λέγη, τό, ὅσοι κατηκούμενοι προέλθετε. Δύω δὲ χρόνους θέλουν συγκοινωνήσει εἰς τὴν προσευκὴν μαζὺ μὲ τὸν λαόν. Ἦτοι θέλουν στέκωνται μαζὺ μὲ τοὺς πιστοὺς νὰ προσεύχωνται, καὶ νὰ μὴν εὐγαίνουν μὲ τοὺς κατηκούμενους, χωρὶς ὅμως νὰ μεταλαμβάνουν τὰ θεῖα Μυστήρια, ἕως ὅπου νὰ τελειώσουν οἱ δύο χρόνοι...

...Ὅσοι δὲ ἀρνήθησαν διατὶ μόνον τοὺς ἐφοβέρισαν οἱ τύραννοι ὅτι ἔχουν νὰ τοὺς βασανίσουν, ταῦτόν εἶπεῖν χωρὶς ἀνάγκης, οὗτοι ἔξι χρόνους τῶν θείων Μυστηρίων κωλύονται, κατὰ τὸν ς' τῆς ἐν Ἀγκύρα. Οἱ δὲ ἀρνηθέντες ἀφ' ἑαυτῶν, χωρὶς νὰ πάθουν κἀνένα δεινόν, ἀλλὰ ἀπὸ μόνην δειλίαν καὶ φόβον, οὗτοι τέσσαρα ἔτη δεῖξαντες καρπὸν ἄξιον μετανοίας, θέλουν ἐκ τούτου ὠφεληθῆ, κατὰ τὸν Γ' τοῦ Πέτρου. Κατὰ δὲ τὸν Β' τοῦ Νύσσης, ὅς τις ἀφ' ἑαυτοῦ ἀρνηθῆ τὸν Χριστόν, οὗτος χρόνον τῆς μετανοίας ἔχει ὅλην του τὴν ζωὴν, χωρὶς νὰ συμπροσευχηθῆ μὲ τοὺς πιστοὺς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ἢ τελείως νὰ κοινωνήσῃ τὰ Θεῖα μυστήρια. Ἀπαραλλάκτως καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Βασίλειος τὰ αὐτὰ διατάσσεται ἐν τῷ ΙΓ' Κανόνι, λέγων ὅτι ὁ ἀρνησάμενος τὸν Χριστόν, εἰς ὅλην του τὴν ζωὴν χρεωστεῖ νὰ ἦναι εἰς τοὺς προσκλαίοντας, ἦτοι νὰ στέκη ἔξω καὶ αὐτοῦ τοῦ Νάρθηκος εἰς τὰ προπύλαια τοῦ ναοῦ, νὰ δέεται τοῦ λαοῦ ὅπου ἐμβαίνουν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἵνα παρακαλοῦν τὸν Κύριον διὰ λόγου του.

Πλὴν ἐπάνω εἰς ὅλα ταῦτα, πρέπει ὁ Ἀρχιερεὺς, καὶ ὁ πνευματικὸς πατὴρ νὰ ἐξετάζη τὴν προαίρεσιν τῶν τοιούτων ἀρνούμενων, καὶ τὸ εἶδος καὶ τὴν διάθεσιν τῆς μετανοίας τῶν. Διότι, ὅσοι μὲν μὲ φόβον Θεοῦ μετανοοῦν, καὶ μὲ δάκρυα, καὶ κατάνυξιν τὸν Θεὸν ἰλεώνουσι, καὶ ὑπομένουσι κακουχίας, καὶ ἀγαθοεργίας κάμνουσιν, ἐλεημοσύνας θετέον, καὶ ἄλλας ἀρετάς, καὶ ἀπλῶς εἶπεῖν, ἀληθῶς καὶ γνησίως, καὶ ὄχι ἐπιπλάστως, καὶ κατὰ τὸ φαινόμενον μόνον μετανοοῦν οὗτοι, λέγω, ἀφ' οὗ πληρώσωσι τοὺς ῥηθέντες τρεῖς χρόνους μετὰ τῶν ἀκρωμένων, δικαίως ἄς συμπροσεύχωνται μὲ τοὺς πιστοὺς, καὶ τῆς ἐκκλησίας ἄς μὴ ἐξέρχωνται. Κοντὰ δὲ εἰς τὴν συγκατάβασιν ταύτην, εἶναι ἄδεια εἰς τὸν Ἀρχιερέα νὰ δείξῃ εἰς

αὐτοὺς ἀκόμη περισσοτέραν φιλανθρωπίαν καὶ ἔλεος. Ὅσοι δὲ ἀδιαφόρως καὶ ἀμελῶς μετανοοῦν, καὶ νομίζουν πὼς εἶναι ἀρκετὸν εἰς μετάνοιαν τὸ νὰ ἐμβαίνοσι μὲν κατὰ τὸ φαινόμενον εἰς τὴν ἐκκλησίαν μετὰ τῶν ὑποπιπτόντων, νὰ ἐξέρχωνται δὲ πάλιν μὲ τὸς κατηκουμένους, οὗτοι, λέγω, ἄς πληροῦσι καὶ τοὺς τρεῖς χρόνους τῆς ἀκροάσεως, καὶ τοὺς δέκα χρόνους τῆς ὑποπτώσεως ὀλοκλήρους»^[183] (Ἁγίου Νικοδήμου)

Ἐπιφέρει ἁμαρτία πού νά μπορεῖ νά νικήσει τή φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ;

Βλέπουμε λοιπόν ὅτι ἡ Ἐκκλησία καὶ οἱ ἅγιοι Πατέρες μας, ὅλους τοὺς ἀρνητάς, ναί μὲν, τοὺς «τιμωροῦσε» παιδαγωγικά μὲ διαφόρους «κανόνες», ἀλλὰ σέ καμία περίπτωση δέν τοὺς ἔδιωχνε καὶ δέν τοὺς ἔλεγε ὅτι τώρα, ὅλα ἔχουν τελειώσει καὶ δέν ὑπάρχει πλέον μετάνοια γιὰ σᾶς.

Καὶ πὼς βέβαια θά μπορούσε νά πεῖ κάτι τέτοιο, τὴν στιγμή πού ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι «ὁ αἴρων τὰς ἁμαρτίας τοῦ κόσμου» καὶ εἶναι ὁ κατ' ἐξοχὴν Θεός τοῦ ἐλέους καὶ τῆς ἀγάπης καὶ ἦλθε διὰ νά σώσει τοὺς ἁμαρτωλούς ἀπὸ κάθε ἁμαρτία· μικρὴ ἢ μεγάλη, λίγες ἢ πολλές.

Τὴ στιγμή πού ὁ ἴδιος, μᾶς ἄφησε ἱερὴ παρακαταθήκη, ὅτι ὄχι μόνον ἐπτάκις θά πρέπει νά συγχωροῦμε τοὺς ἀδελφούς μας, ἀλλὰ, «Ἐβδομηκοντάκις ἐπτά». Δηλαδή ἀμέτρητες φορές, ἄπειρες, πάντοτε, γιὰ νά μπορεῖ καὶ Ἐκεῖνος, ὅπως μᾶς δίδαξε στό «Πάτερ ἡμῶν», νά μᾶς συγχωρεῖ ὅταν τοῦ τό ζητήσουμε: «...καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν...».

Τὴ στιγμή πού ὁ ἴδιος μᾶς ἔδειξε μὲ τό παράδειγμά Του καὶ τίς πράξεις Του, μέσα ἀπὸ τὸν Ἄσωτο υἱὸ τῆς παραβολῆς, τὴν πόρνη, τὸν τελῶνη, τὸν ληστή, τὸν Πέτρον πού Τὸν ἀρνήθηκε, καὶ ἄλλους ἀμέτρητους, ὅτι, ὅσες πολλές ἁμαρτίες κι ἂν ἔχουμε, ἐάν μετανοήσουμε καὶ ἔλθουμε κοντά Του, ἐκεῖνος μᾶς δέχεται πάντα μὲ πολὺ χαρά, ἀγάπη καὶ στοργή, ἀφοῦ «ὁ υἱός μου νεκρός ἦν καὶ ἀνέζησε, ἀπολωλώς ἦν καὶ εὐρέθη», δίδοντάς μας καινούργια ρούχα καὶ ὑποδήματα, σφάζοντάς μας τὸν μόσχο τὸν σπιτευτόν καὶ φορώντας μας τὸ δακτυλίδι τοῦ ἀρραβῶνος τῆς μελλούσης ζωῆς διότι, πολὺ «χαρὰ ἔσται ἐν τῷ οὐρανῷ ἐπὶ ἐνὶ ἁμαρτωλῷ μετανοοῦντι»,

ὅπως ἀκριβῶς μᾶς λέγει ὁ Ἐὐαγγελιστής, στήν Παραβολή τοῦ Ἄσωτου (Λουκ. ιε', 7 καί 24).

Ἐπίσης ἔλεος καί τήν εὐσπλαχνία τοῦ Θεοῦ μας; Τήν Παντοδυναμία Του; Τήν Ἀγάπη Του;

Ἐπίσης ἔλεος καί τήν εὐσπλαχνία τοῦ Θεοῦ μας; Τήν Παντοδυναμία Του; Τήν Ἀγάπη Του;

Ἐπίσης ἔλεος καί τήν εὐσπλαχνία τοῦ Θεοῦ μας; Τήν Παντοδυναμία Του; Τήν Ἀγάπη Του;

Καμμία μά καμμία ἄμαρτία, ὅσο μεγάλη κι ἂν εἶναι καί ὅσες πολλές κι ἂν εἶναι καί ὅσα χρόνια κι ἂν «δούλευε» κανεῖς σ' αὐτές, δέν μποροῦν νά νικήσουν τό ἔλεος καί τήν εὐσπλαχνία τοῦ Θεοῦ μας.

Ἐπίσης ἔλεος καί τήν εὐσπλαχνία τοῦ Θεοῦ μας; Τήν Παντοδυναμία Του; Τήν Ἀγάπη Του;

Ἐπίσης ἔλεος καί τήν εὐσπλαχνία τοῦ Θεοῦ μας; Τήν Παντοδυναμία Του; Τήν Ἀγάπη Του;

«Τέτοιοι εἶναι ὁ ἰατρός μας· μόνον ἄς αἰσθανθῶμεν τά τραύματα, καί ἂν ἀκόμη φθάσωμεν εἰς τό ἔσχατον σημεῖον τῆς κακίας, πολλές ὁδοῦς σωτηρίας ἀνοίγει εἰς ἡμᾶς... ἀλλά καί ἂν ἀκόμη ἔλθωμεν εἰς ἐκεῖνο τό βάθος τῶν κακῶν εἰς τό ὁποῖον κατέπεσεν ὁ ἄσωτος, πού κατεσπατάλησε τήν πατρικήν κληρονομίαν καί ἔτρωγε ξυλοκέρατα, καί μετανοήσωμεν, σωζόμεθα ὅπωςδήποτε. Καί ἂν ὀφείλωμεν ἀμέτρητα τάλαντα καί προσπέσωμεν εἰς τόν Θεόν καί δέν κρατήσωμεν κακίαν διά κανένα, ὅλα μᾶς συγχωροῦνται...μόνον νά θελήσωμεν ἀγαπῆται· διότι εἶναι φιλόστοργος ὁ Θεός».^[184] (**Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου**)

Ἐπίσης ἔλεος καί τήν εὐσπλαχνία τοῦ Θεοῦ μας; Τήν Παντοδυναμία Του; Τήν Ἀγάπη Του;

Μά, λένε ὀρισμένοι, αὐτή ἡ περίπτωση διαφέρει. Τό σφράγισμα αὐτό, δέν εἶναι μία συνηθισμένη ἄρνηση, εἶναι κάτι διαφορετικό, εἶναι κάτι πολύ πύο φοβερό.

Πόσο διαφορετικό και φοβερό και τρομακτικό και μεγάλο μπορεί να είναι, από οποιαδήποτε άλλη άμαρτία και ἄρνηση;

Δέν μπορῶ νά τό κατανοήσω...

Ἄμαρτία τό ἕνα, ἄμαρτία και τό ἄλλο. Ἄρνηση τό ἕνα, ἄρνηση και τό ἄλλο. Θέλετε, πολύ μεγάλη ἄμαρτία και ἄρνηση; Τό δέχομαι.

Θέλετε, ἡ μεγαλύτερη ἄμαρτία και ἡ μεγαλύτερη ἄρνηση πού μπορεί νά υπάρξει; Και αὐτό τό δέχομαι. Και τί μ' αὐτό; Πάλι ἐπανερχόμεθα στόν ἴδιο παρανομαστή.

Ἐπάρχει ἄραγε ἄμαρτία, ὅσο μεγάλη και φοβερή και ἐάν εἶναι, πού δέν μπορεί νά συγχωρήσει ὁ Θεός μας;

Ἐπάρχει ἄραγε ἄμαρτία, πού μπορεί νά νικήσει τό ἔλλειος και πῖν εὐσπλαχνία τοῦ Θεοῦ μας; Τήν Παντοδυναμία Του; Τήν Ἀγάπη Του;

Ἦχι, και πάλιν ὄχι, και πολλάκις ΟΧΙ.

Γιατί, σέ ἀντίθετη περίπτωση, θά σήμαινε, ὅτι ἡ ἄμαρτία και ὁ Διάβολος εἶναι πιό δυνατός, πιό ἰσχυρός, πιό μεγάλος ἀπό τόν Θεό, ἀφοῦ μπορεί, ἔστω και μέσω κάποιας ἄμαρτίας, νά καταφέρει νά ἀποκλείσει ἀπό τήν μετάνοια και τήν σωτηρία κάποιον ἄνθρωπον και νά τόν κερδίσει αἰώνια κοντά του, στήν κόλαση.

Ἐπάρχει ἄραγε, φοβερότερη βλασφημία, πού θά μπορούσε νά ἐκστομίσει ἄνθρωπος γιά τόν Θεόν μας, λέγοντας ἰσχυριζόμενος ὅτι δέν ὑπάρχει μετάνοια, ἄρα και σωτηρία, σ' αὐτούς πού θά σφραγιστοῦν;

«Κάποιε, ἀναφέρει τό Γεροντικόν, ἕνας ἀδελφός παρεκάλεσε κάποιο Γέροντα νά τοῦ ἐξηγήσει, τί ἐννοεῖ ὁ Ψαλμωδός ὅταν λέγη· «οὐκ ἔστι σωτηρία αὐτῷ ἐν τῷ Θεῷ αὐτοῦ» (Ψαλμ. γ', 2).

Τούς λογισμούς τῆς ἀπογνώσεως, ἐννοεῖ, πού σπέρνει ὁ Πονηρός στό νοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ἐξήγησε ὁ Γέρον. Αὐτούς, πού τοῦ λέγουν διαρκῶς πώς δέν ὑπάρχει πιά γι' αὐτόν σωτηρία, ἀφοῦ ἄμαρτησε, και ἄδικα καταφεύγει στόν Θεόν μέ τήν μετάνοια. Ἔτσι προσπαθεῖ νά τόν παρασύρη, γιά νά τόν ρίξη στόν γκρεμό τῆς ἀπελπισίας. Ἡ ψυχή ὁμως πού ποθεῖ τή σωτηρία τῆς, ἄς ἀγωνίζεται σκληρά ν' ἀπομακρύνῃ αὐτούς τούς λογισμούς».^[185] (Γεροντικόν)

Κάλλιον τό προλαμβάνειν ἢ τό θεραπεύειν

Βέβαια, ἐκεῖνο πού ἔχει σημασία καί πού θά ἔπρεπε πρωτίστως νά μᾶς ἐνδιαφέρει, εἶναι πῶς δέν θά παραλάβουμε τό Σφράγισμα τοῦ Ἐπιχριστοῦ, καί ὄχι, τό ἄν θά μπορέσει ἢ ὄχι νά μετανοήσει κανείς στή συνέχεια, ἀφοῦ τό παραλάβει.

Ἡ κατά Θεόν φιλοσοφία τοῦ πραγματικοῦ πιστοῦ, εἶναι, τό νά προλαμβάνει τήν πώση καί τήν ἁμαρτία καί ὄχι νά τή θεραπεύει· «Κάλλιον τό προλαμβάνειν ἢ τό θεραπεύειν».

Τόν χριστιανό, (στόν πνευματικό του ἀγώνα), τόν ἐνδιαφέρει τό σήμερα καί ὄχι τό αὔριο. Τό σήμερα εἶναι στήν διάθεσή του, ὄχι τό αὔριο. Σήμερα εἴμεθα καλά, αὔριο δέν ξέrouμε. Σήμερα ζοῦμε, αὔριο δέν γνωρίζουμε ἄν θά ζοῦμε ἢ ἄν θά ἔχουμε πεθάνει· «οὐ γάρ οἶδαμε τί τέξεται ἡ ἐπιούσα».

Μοῦ θυμίζει τό ὄλο θέμα, τήν πάγια καί αἰώνια τακτική τοῦ Διαβόλου, ὁ ὁποῖος, προσπαθεῖ νά σπρώξει τούς νέους στήν ἁμαρτία μέ τό σκεπτικό ὅτι ἔχουν μπροστά τους χρόνο νά μετανοήσουν.

Ἡ, ὅταν βλέπει κάποιον νά ἀγωνίζεται νά τηρήσει τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ καί νά προσπαθεῖ, ὅσο τό δυνατόν, νά μὴν διαπράττει ἁμαρτίες, τόν πλησιάζει καί προσπαθεῖ νά τόν πείσει, ὅτι, δέν θά συμβεῖ κάτι τό πολύ φοβερό ἐάν παραβεῖ ἔστω καί ΜΙΑ μόνο ΦΟΡΑ τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ. Δέν πρόκειται δά νά ἔλθει καί τό τέλος τοῦ κόσμου.

Ἐξ ἄλλου, λέει ὁ πονηρός λογισμός, ὁ Θεός εἶναι Θεός τῆς ἀγάπης καί τῆς συγγνώμης καί μετά τήν παράβαση ἢ τή διάπραξη τῆς ἁμαρτίας, ἐάν μετανοήσεις, ὁ καλός Θεός, πάλι θά σέ δεχθεῖ καί πάλι θά σέ συγχωρήσει.

Αὐτά καί ἄλλα πολλά τοῦ λέει καί τοῦ σιγοψιθυρίζει συνέχεια, μέχρι νά μειώσει τίς ἀντιστάσεις του καί, στήν συνέχεια, νά τόν ὀδηγήσει στήν ἁμαρτία. Καί ὅταν τελικά τά καταφέρει, καί ὁ πιστός διαπράξει τήν ἁμαρτία, συμβαίνουν τρία τινά:

α) Ἡ θεῖα Χάρις ἀναχωρεῖ, διότι δέν μπορεῖ νά παραμείνει σέ τόπο ἀκαθαρτο, καί ὁ πιστός μένει μόνος του, χωρίς προστασία καί κάλυψη. «Ἐνθα χοιρώδης βίος καί ἀκαθαρσία ἐκεῖ οὐκ ἔστι ὁ Θεός...».

β) Ὁ διάβολος, μετά τήν τέλεση τῆς ἁμαρτίας, ἀποκτᾷ πλέον ἐξουσία καί δικαιώματα ἐπάνω στόν ἁμαρτάνοντα. Καί,

γ) Ἐπειδή ἡ ἁμαρτία εἶναι «γλυκιά», ἀφήνει τό «στίγμα» τῆς στόν νοῦ καί στό ἐπιθυμητικό τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ὁποῖα συνέχεια τοῦ ὑπενθυμίζει αὐτή τήν «γλυκιά» γεύση, «χαρά» καί «ἡδονή», σπρώχνοντάς τον ταυτόχρονα νά τήν ξαναδιαπράξει γιά νά τήν ξαναγευθεῖ, καί μαζί μέ αὐτή βέβαια καί τόν πνευματικό θάνατο· «*Τά γάρ ὀψώνια τῆς ἁμαρτίας θάνατος*» (**Ρωμ. ς', 23**).

Καί αὐτά τοῦ τριβιλίζουν συνέχεια καί συνέχεια τό μυαλό ἀσταμάτητα, ἀδιάκοπα, μέχρι νά τόν καταφέρουν νά ξαναδιαπράξει τήν συγκεκριμένη παράβαση καί ἁμαρτία, μέχρι πού νά τόν κάνει τελικά δούλο καί ὑποχείριό τῆς· «*Ἦ γάρ τις ἤττιται, τούτω καί δεδούλωται*» (**Β' Πέτρ. β', 19**).

Οἱ Ἅγιοι Πατέρες μας, λένε, ὅτι τρία εἶναι τά στάδια πού περνᾶνε οἱ προσβολές τῶν λογισμῶν μας ἀπό τόν Διάβολον.

α) Ἡ Προσβολή. Πρῶτα ἔρχεται ὁ λογισμός καί μᾶς λέει νά πράξουμε τήν τάδε ἁμαρτία.

β) Ἡ Πάλη. Ἐπειτα ὁ νοῦς μας, ἀρχίζει νά παλεύει μέσα του, ἐάν θά τό πράξει ἢ ὄχι αὐτό πού τοῦ λέγει ὁ λογισμός του. Καί,

γ) Ἡ Ἀπόρριψη ἢ συγκατάθεση. Καί τέλος, ἐάν θά σκεφθεῖ φρόνιμα καί ἀγαπᾶ πραγματικά τόν Θεόν, ἀπορρίπτει τόν λογισμόν τῆς ἁμαρτίας. Ἐάν ὄχι, συγκατατίθεται καί διαπράττει τήν ἁμαρτίαν.

Μέχρι καί τό δεύτερο στάδιο, τό στάδιο τῆς πάλης, δέν θεωρεῖται ὅτι ἁμαρτάνουμε ἢ διαπράττουμε κάτι κακό, διότι εἶναι ἀδύνατον σάν πτωτικοί ἄνθρωποι, πού κληρονομήσαμε τά ἀποτελέσματα τῆς προπατορικῆς ἁμαρτίας, δηλαδή τήν ἁμαρτία, τήν φθοράν καί τόν θάνατον, νά μὴν ἔχουμε προσβολές ἀπό πονηρούς λογισμούς καί σκέψεις, ἀφοῦ, ὅπως ἀναφέρει ἡ Γραφή, ὑπάρχει αὐτή ἡ «ροπή» τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τήν ἁμαρτίαν «ἐκ νεόπιτος αὐτοῦ».

Τά ὀψώνια τῆς ἁμαρτίας, θάνατος

Ἔτσι λοιπόν, μετά τήν συγκατάθεσή μας στό νά διαπράξουμε τήν πρώτη ἁμαρτία, ἐάν δέν προσέξουμε καί τήν ἐπαναλάβουμε ἀρκετές φορές, σπὴν συνέχεια, σιγά-σιγά, μετά παρέλευση ἱκανοῦ χρόνου, ὁ διάβολος καταλαμβάνει τήν καρδιά καί τό νοῦ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, ὀδηγώντας τον ἀπό

ἁμαρτία σέ ἁμαρτία, ἀπό πώση σέ πώση, καί ἀπό κακό σέ κακό.

Ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου, πλέον, «σκοτίζεται» καί ὑποδουλώνεται ὀλοσχερῶς, χωρίς νά μπορεῖ νά ἀντισταθεῖ σέ ὅ,τιδήποτε στόν Σατανᾶ. «Ἐνός κακοῦ δοθέντος μύρια ἔπονται...».

Ἀποτέλεσμα; νά ἐπέρχεται ἕνας ἀπόλυτος «σκοτασμός» σπὴν ψυχὴ καί τό νοῦ τοῦ ἀνθρώπου, μὴ μπορώντας πλέον νά ξεχωρήσει, πὴν δεξιάν ὁδὸν ἀπὸ τὴν ἀριστεράν. Μὴ γνωρίζοντας, πῶς πρέπει νά συμπεριφέρεται σέ κάθε περίπτωση. Καί μὴν ἐπιθυμώντας, πλέον, νά πράττει ὅ,τιδήποτε καλὸ καί θεάρεστο πού ἔχει σχέση μέ τὸν Θεὸ καί τὴν σωτηρία του.

Τό μόνο πού ἐπιθυμεῖ διακαῶς ὁ ἄνθρωπος αὐτός, εἶναι νά ζεῖ μόνο γιὰ τὰ πάθη του, μὴ σκεφτόμενος τίποτε πλέον· οὔτε τὸν Θεό, οὔτε τοὺς ἀνθρώπους, οὔτε οἰκογένεια, οὔτε τὴν θέση του, οὔτε κάτι ἄλλο, παρὰ μόνον, πῶς καί πότε θά ἱκανοποιήσει τίς ὀρέξεις του, τίς ἁμαρτωλές ἐπιθυμίες του, καί τίς ἐπιθυμίες τοῦ «πατρός» του (διαβόλου) ἀδιαφορώντας γιὰ ὅλα τὰ ἄλλα.

Βέβαια, ἐξαρτᾶται πάντα, ἐάν θά ὑποκύψουμε ἢ ὄχι στοὺς λογισμοὺς καί σπὴν ἁμαρτία, ἀπὸ τό πόσο πνευματικὰ ἄτομα εἴμαστε καί ἀπὸ τό πόσο καί πῶς προσευχόμεθα, νηστεύουμε, ἐκκλησιαζόμεθα, ἐξομολογούμεθα, κοινωνᾶμε κ.ἄ. καί πῶς, τέλος, θά χειριστεῖ ὁ καθένας μας προσωπικά, τό ὄλο θέμα.

Προφανῶς μᾶς διαφεύγει, καί εἶναι κατὰ πάντα κατανοητό σ' αὐτόν τὸν αἰῶνα τῆς «ἀποστασίας» πού ζοῦμε, ὅτι ὁ ἀγώνας μας καί ἡ πάλη μας, δέν ἔχει νά κάνει μέ ἀπλά πράγματα καί μέ ἀδύναμους ἀνθρώπους, ἀλλὰ μέ ἐκπεσόντες ἀγγέλους ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καί πονηρὰ πνεύματα· «ὅτι οὐκ ἔστιν ἡμῖν ἡ πάλη πρὸς αἷμα καί σάρκα, ἀλλὰ πρὸς τὰς ἀρχάς, πρὸς τὰς ἐξουσίας, πρὸς τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου, πρὸς τὰ πνευματικὰ τῆς πονηρίας ἐν τοῖς ἐπουρανίοις» (**Ἐφεσ. ζ', 12**) οἱ ὁποῖοι, σάν πεινασμένα λεοντάρια, γυρνοῦν ἐδῶ καί ἐκεῖ γιὰ νά κατασπαράξουν ὅποιον βροῦν μπροστὰ τους· «ὁ ἀντίδικος ὑμῶν διάβολος ὡς λέων ὑρυόμενος περιπατεῖ ζητῶν τίνα καταπίῃ» (**Α' Πέτρ. ε', 8**).

Καί ἐάν ἐμεῖς, μέσα στὰ 100 χρόνια πού ζοῦμε, θεωροῦμε ὅτι γινώμεθα σοφοὶ καί πολύξεροι καί ἀποκτοῦμε πολλές γνώσεις καί ἐμπειρίες, ἅς σκε-

φθοῦμε πόσο πολύ ἀσυγκρίτως «σοφία», «γνώση» καί ἐμπειρία ἔχει ὁ διάβολος καί οἱ «ἄγγελοί» του.

Δέν μποροῦμε, λοιπόν, σέ καμμιά περίπτωση ἀνθρωπίνως, νά τοὺς συναγωνιστοῦμε, παρά μόνον ἐάν ἔχουμε μαζί μας τὴν Χάρη τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Ἡγεμών Νοῦς

Ὁλος ὁ πνευματικός ἀγῶνας τοῦ Χριστιανοῦ συντελεῖται (ξεκινᾷ, ἀρχίζει καί τελειώνει) στό νοῦ, στόν κυρίαρχο νοῦ, στόν «ἠγεμόνα» νοῦ ὅπως τόν χαρακτηρίζουν οἱ Πατέρες μας, καί ἔγκειται εἰς τό πῶς θά πολεμήσει τοὺς «πειρασμούς» (πού πολλές φορές μάλιστα ἔρχονται μετασχηματιζόμενοι ὡς «ἄγγελοι φωτός»), τὰ πάθη του, τίς ἀδυναμίες του, τοὺς λογισμούς καί τίς προσβολές τοῦ ἐχθροῦ, τοῦ Βελίαρ.

Γι' αὐτό καί ὅταν βαπτίζομεθα, ὁ ἱερεὺς μᾶς χρίει μέ τὴν σφραγίδα τοῦ Τιμίου καί Ζωοποιοῦ Σταυροῦ, στό μέτωπον, στά χέρια καί στά ὑπόλοιπα μέλη τοῦ σώματός μας, μέ τό Ἅγιον Μῦρον, πού συμβολίζει τὴν χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, λέγοντας: «*Σφραγίς Δωρεᾶς Πνεύματος Ἁγίου*» γιά νά ἔχουμε ἁγιασμένα μέλη «Μέλη Χριστοῦ». Μᾶς χρίει σταυροειδῶς στό μέτωπο ὅπου βρίσκεται ὁ νοῦς μας, γιά νά ἔχουμε «Νοῦ Χριστοῦ» καί νά σκεφτώμεθα πάντα καί νά πράττουμε αὐτά πού θέλει ὁ Χριστός, καί ὄχι αὐτά πού θέλουμε ἐμεῖς ἢ ὁ Διάβολος. «*Πάτερ παρελθέτω ἀπ' ἐμοῦ τό ποτήριον τοῦτο· ἀλλ' οὐχ ὡς ἐγώ θέλω, ἀλλ' ὡς σύ*» (**Ματθ. κς', 39**).

Κατά τόν ἴδιον τρόπον, ἀντιγράφοντας κακέκτυπα καί πιθηκίζοντας ὁ Διάβολος, θέλει καί προσπαθεῖ νά «σφραγίσει» μέ τὴν δική του σφραγίδα τοὺς δικούς του ἀνθρώπους στό μέτωπο, γιά νά ἔχουν «νοῦν διαβόλου» ἀντί «Νοῦν Χριστοῦ», καί στό δεξιὸ χέρι γιά νά πράττουν «ἔργα Διαβόλου» καί κακές πράξεις, ἀντί «ἔργα Χριστοῦ» καί καλές πράξεις.

Ὅταν λοιπόν, ἐξ αἰτίας τοῦ κακοῦ μας ἑαυτοῦ, τῶν ἐπιθυμιῶν μας καί τῆς ὑποδουλώσεώς μας εἰς τὰ διάφορα πάθη, ἁμαρτάνουμε καθημερινά, καταπατώντας θεῖες καί ἀνθρώπινες ἐντολές, ἀδιαφορώντας γιά τοὺς συνανθρώπους μας, πατώντας ἐπὶ πτωμάτων, ἀνεβαίνοντας καί πλουτίζοντας εἰς βάρος τῶν ἄλλων, ἀδιαφορώντας γιά τίς συνέπειες, στραγγαλίζο-

ντας πίν συνείδησή μας πού μᾶς ἐλέγχει, ἐκπειράζοντας τόν Θεόν μας καί ἐκμεταλλεζόμενοι τήν ἀγάπη καί μακροθυμία τοῦ Θεοῦ, πού μᾶς περιμένει νά μετανοήσουμε, «...καί τῆς μακροθυμίας καταφρονεῖς, ἀγνοῶν ὅτι τό χρηστόν τοῦ Θεοῦ εἰς μετάνοιαν σέ ἄγει;» (**Ρωμ. β', 4**) ὁ Θεός πού βλέπει ὅτι δέν ὑπάρχει πλέον περίπτωση μεταστροφῆς καί ἐπιστροφῆς, «φεύγει», μᾶς «ἐγκαταλείπει» τελείως καί ὀριστικά, ὅπως ἐγκατέλειψε τούς Ἑβραίους λέγοντας τους: «ἰδοῦ ἀφίεται ὑμῖν ὁ οἶκος ὑμῶν ἔρημος» (**Ματθ. κγ', 38**), ἀφήνοντάς τους νά ὑπηρετοῦν τά πάθη καί τίς ὀρέξεις τους, καί παραδίδοντάς τους εἰς «πάθη ἀτιμίας» (**Ρωμ. α', 26**) καί «ἀδόκιμον νοῦν» (**Ρωμ α', 28**).

Ἔτσι, μετά τήν ὀριστική ἐγκατάλειψη τοῦ ἁμαρτωλοῦ ἀπό τόν Θεόν, ἡ καρδιά του καί ὁ νοῦς του, ἐκεῖ πού ἦταν θρόνος τοῦ Θεοῦ, γίνεται πλέον θρόνος τοῦ Διαβόλου.

Ὁ Νοῦς του, ἡ καρδιά του, τό σῶμα του, ἡ ψυχή του, καταλαμβάνεται, κυριαρχεῖται καί ἐξουσιάζεται ἀπό τόν Διάβολο, καί ἔτσι, ὁ νοῦς πλέον τοῦ ἀνθρώπου «σκοτίζεται» καί «συσκοτίζεται» καί ἀδυνατεῖ νά σκεφθεῖ τό καλό καί τό ἀγαθόν.

Ἐνας τέτοιος ἄνθρωπος, πλέον, χάνει ὅ,τιδήποτε καλό καί θεϊκό πού ἔλαβε μέσα του ἀπό τόν Θεόν, κατά τήν ὥρα τοῦ βαπτίσματός του, καί γίνεται ἕνα μέ τόν Διάβολο καί τόν Ἄντίχριστο. Δαιμονοποιεῖται καί ἀντιχριστοποιεῖται.

Αὐτό βέβαια συνέβαινε πάντα ἀλλά σπίν ἐποχή μας, σπίν ἐποχή τῆς ἀποστασίας, συμβαίνει σέ πολύ μεγαλύτερο βαθμό καί ἔνταση. Γ' αὐτό, καί προφήτευσε ὁ ἅγιος Νεῖλος:

*«Ὅταν πλησιάσῃ ὁ καιρός τῆς ἐλεύσεως τοῦ Ἄντιχρίστου θά σκοτισθῆ ἡ διάνοια τῶν ἀνθρώπων ἀπό τὰ πάθη τῆς σαρκός καί θά πληθυνθῆ σφόδρα ἡ ἀσέβεια καί ἡ ἀνομία. Τότε ἄρχεται ὁ κόσμος νά γίνεται ἀγνώριστος... καί διὰ τήν ἐνέργειαν τῆς μεγίστης ἁμαρτίας καί ἀσελγίας, οἱ ἄνθρωποι θέλουν στερηθῆ τήν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὅπου ἔλαβον εἰς τὸ Ἅγιον Βάπτισμα ὡς καί τήν τύψιν τῆς συνειδήσεως».^[186] (**Ἁγίου Νεῖλου**)*

Ἡ εἰλικρινής μετάνοια, ὁδός σωτηρίας

Βέβαια, ὅπως ἤδη ἔχουμε τονίσει παραπάνω, σίγουρα, ὁ Θεός μας εἶναι Θεός τῆς ἀγάπης καί τοῦ ἐλέους.

Σίγουρα, ὁ Θεός μας εἶναι *«οἰκτιρῶν καί ἐλεήμων, μακρόθυμος καί πολυέλεος» (Ψαλμ. ρβ', 8).*

Σίγουρα, δέν ὑπάρχει ἀμάρτημα πού δέν τό συγχωρεῖ ὁ Θεός, ἐάν μετανοήσει πραγματικά ὁ ἄνθρωπος. *«Οὐκ ἔστι ἀμαρτία ἀσυγχώρητος εἰ μή ἡ ἀμετανόητος» (Ἀββᾶ Ἰσαάκ τοῦ Σύρου).*

Σίγουρα, ὅσο πολλές καί ὅσο μεγάλες καί ἄν εἶναι οἱ ἀμαρτίες ἑνός ἀνθρώπου, μέ τήν εἰλικρινῆ μετάνοια καί ἐξομολόγηση, ὁ Θεός τόν συγχωρεῖ καί τόν δέχεται ξανά κοντά Του· *«ἐάν ὤσιν αἱ ἀμαρτίαι ὑμῶν ὡς φοινικοῦν, ὡς χιόνα λευκανῶ· ἐάν δέ ὤσιν ὡς κόκκινον, ὡσεὶ ἔριον λευκανῶ» (Ἡσαΐα α', 18).*

Σίγουρα..

Γι' αὐτό, ἄλλωστε, καί ὁ Θεός παρέδωσε τό μυστήριο τῆς μετανοίας καί τῆς ἐξομολογήσεως στούς Μαθητάς του, ἕνα ἀπό τά βασικά καί κύρια Μυστήρια τῆς Πίστεώς μας, λέγοντάς τους· *«...λάβετε Πνεῦμα Ἅγιον· ἂν τινων ἀφῆτε τὰς ἀμαρτίας ἀφίενται αὐτοῖς, ἂν τινων κρατῆτε, κεκρατῆνται» (Ἰω. κ', 22-23).* Γιά νά μπορούν καί νά ἔχουν τήν δυνατότητα, ὅσοι θέλουν καί ὅποτε θέλουν, νά μπορούν νά προσέρχονται στόν Θεό, διά μέσου τῶν ἱερέων του, καί νά ἐξομολογοῦνται μέ μετάνοια καί συντριβή καρδίας, λαμβάνοντας συγχώρηση καί ἄφεση ἀμαρτιῶν*.

Χωρίς τήν Μετάνοια, τήν Εὐλογημένη Μετάνοια, τήν Σωτήρια Μετάνοια, κανείς μά κανείς ἄνθρωπος ἐπί τῆς γῆς, δέν δύναται νά σωθεῖ καί νά εἰσέλθει εἰς τήν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Τό θέμα ὅμως δέν εἶναι ἐάν θά τόν δεχθεῖ ὁ Θεός καί τόν συγχωρήσει, ἀφοῦ μετανοήσει, γιατί αὐτό εἶναι δεδομένο, ὅπως ἤδη ἔχουμε τονίσει.

* Προσοχή ὅμως, ἀδελφοί μου στό σημεῖο αὐτό. Μήν ἐπαναπαυθεῖ κανείς μας, ἐπειδή ὁ Θεός μέσω τῆς Μετανοίας, μᾶς συγχωρεῖ τά πάντα. Μήν πιστέψουμε δηλαδή, πώς μπορούμε ἐλεύθερα νά λάβουμε τό σφράγισμα, καί στή συνέχεια νά μετανοήσουμε. Δέν εἶναι ἔτσι τά πράγματα. *«Ὁ Θεός οὐ μκκτηρίζεται».*

Τό θέμα εἶναι, ἐάν αὐτός ὁ συγκεκριμένος ἄνθρωπος, θά μπορέσει νά μετανοήσει (Μετανοία= στροφή τοῦ νοός) δηλαδή νά ἀλλάξει τρόπο σκέψης καί τρόπο ζωῆς. Ἐάν θά μπορέσει, νά σταματήσει πλέον νά προσκυνᾷ καί νά πιστεύει στόν Ἄντίχριστο καί τόν Διάβολον. Ἐάν θά μπορέσει, νά σταματήσει νά διαπράττει τίς διάφορες ἁμαρτίες καί νά ἀρχίσει καί πάλι νά σκέφτεται τόν Θεόν, νά Τόν ἀγαπᾷ, νά τηρεῖ τούς νόμους καί τίς ἐντολές Του, νά κάνει καλά ἔργα καί γενικά, νά ξαναγίνει ὁ νοῦς του, «Νοῦς Χριστοῦ» καί νά πάψει νά εἶναι «νοῦς Διαβόλου» καί «νοῦς Ἄντιχρίστου».

Αὐτό εἶναι τό θέμα καί μόνον αὐτό.

Μπορεῖ νά γίνει αὐτό; Καί μάλιστα ἀπό τήν μία μέρα στήν ἄλλη;

Μπορεῖ εὐκόλα, ἕνας τέτοιος ἄνθρωπος νά μετανοήσει;

Εἶναι πολύ δύσκολο.

Ἄλλά καί ἐάν ἀκόμη θελήσει καί μπορέσει νά «μετανοήσει», ἡ μετάνοία του αὐτή, θά εἶναι οὐσιαστική καί ἀληθινή ἢ τυπική καί μέ τά χεῖλη;

Γιατί, ὅπως λέγει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, ἐκεῖνος πού ὁμολογεῖ μέ τά χεῖλη μόνο ὅτι πιστεύει στόν Χριστό, μέ τά ἔργα δέ, τόν ἀρνεῖται, ὁ Χριστός δέν εἶναι μαζί του. Τότε μόνο, συγχωροῦνται ἀπό τόν Θεόν οἱ ἁμαρτίες μας, ὅταν μετανοοῦμε πραγματικά καί μάλιστα πράττουμε καί ἔργα μετάνοιας. Καί βέβαια ἐάν κάποιος, ἐνῶ συνεχίζει νά κάνει κολάσιμες πράξεις καί νά ζεῖ ἁμαρτωλή ζωή, προσποιεῖται καί ὑποκρίνεται ὅτι μετανοεῖ ἢ ὅτι ἔχει μετανοήσει, αὐτός δέν πρόκειται, σέ καμμία περίπτωση, νά συγχωρηθεῖ ἀπό τόν Θεόν, ἐάν δέν σταματήσει ὅλα αὐτά τά ὁποῖα ἀπαγορεύονται ἀπό τόν Θεόν.

«Ὁ χεῖλεσι μόνον ὁμολογῶν τόν Χριστόν, ἀρνησάμενος δέ τοῖς ἔργοις, οὐκ ἔστιν ἐν αὐτῷ, οὐδέ ἔχει αὐτόν ἐν ἑαυτῷ· μόνου καί παντός μετόχου τυγχάνοντος τοῦ ἐν αὐτῷ πάντα ποιούντος.

Τότε συγχώρησις γίνεται τῶν προεπταισμένων, ὅταν ἔργα μετάνοιας μετά ταῦτα τελεσθῆ. Εἰ γάρ τις ἔτι πράττων τά ψεκτικά καί κολαστέα, προσποιεῖται μετάνοιαν, οὐ τεύξεται συγχωρήσεως, ἔτι πράττων τά ἀπηγορευμένα».^[187]

(Ἁγίου Ἰωάννου Δαμασκνοῦ)

Ἡ «ἐν ἐνεργείᾳ» μετάνοια

Μέ αὐτὴν τὴν ἔννοια, λοιπόν, καὶ κάτω ἀπ' αὐτές τὶς προϋποθέσεις καὶ διαστάσεις τοῦ θέματος, πολὺ δύσκολα θὰ μπορέσουν νὰ μετανοήσουν αὐτοί, πού ἐκούσια καὶ συνειδητά, θὰ παραλάβουν τὸ Σφράγισμα τοῦ Ἐναντιοχριστοῦ.

Ὅχι γιατί ὁ Θεός δέν θὰ τοὺς δεχθεῖ, ἐάν μετανοήσουν, ζητήσουν συγχώρηση καὶ Τόν παρακαλέσουν νὰ τοὺς δεχθεῖ, ἀλλὰ γιατί οἱ ἴδιοι δέν θὰ θέλουν νὰ μετανοήσουν, ἀφοῦ ἐκούσια καὶ συνειδητά, παρ' ὅλα αὐτά πού ἄκουσαν καὶ διάβασαν ὅλα αὐτά τὰ χρόνια, παρ' ὅλο πού ὑπῆρχαν γραμμένα στίς Γραφές, ἀκριβῶς γιὰ νὰ τοὺς ἐνημερώσουν, προειδοποιήσουν καὶ προετοιμάσουν γιὰ ὅλα αὐτά, «*ἰδοὺ προείρηκα ὑμῖν*» (**Ματθ. κδ', 25**), παρ' ὅλο πού ὁ Θεός φρόντισε μέ πολλοὺς καὶ διάφορους τρόπους, «*πολυμερῶς καὶ πολυτρόπως*» (**Ἐβρ. α', 1**), νὰ τοὺς προειδοποιήσει καὶ νὰ τοὺς βοηθήσει, **ΕΚΕΙΝΟΙ ὄχι μόνον ΕΚΛΕΙΣΑΝ ΤΑ ΑΥΤΙΑ** στὴ Φωνή τοῦ Θεοῦ, πού τοὺς καλοῦσε κοντά Του, ὄχι μόνον ἀδιαφόρησαν γιὰ ὅλους καὶ γιὰ ὅλα, μὴ δίνοντας σημασία σέ κανέναν καὶ συνεχίζοντας τὴν ἁμαρτωλὴ ζωὴ τους, ἀλλὰ ταυτόχρονα ἐχλεύαζαν, εἰρωνεύονταν, κορόϊδευσαν, συκοφαντοῦσαν καὶ πολεμοῦσαν, ποικιλοτρόπως, τὴν Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ καὶ ὅλους ἐκείνους πού προσπαθοῦσαν νὰ τοὺς ἐνημερώσουν καὶ νὰ τοὺς βοηθήσουν νὰ μὴν προσκυνήσουν τὸν Ἐναντιοχριστο καὶ νὰ μὴν σφραγιστοῦν μέ τὸ χάραγμά του.

Γι' αὐτὸ καὶ γιὰ κανέναν ἄλλο λόγο.

Βέβαια, νὰ ποῦμε καὶ αὐτὸ, ὅτι ἐπειδὴ κανεὶς δέν μπορεῖ νὰ γίνει σύμβουλος τοῦ Θεοῦ, πῶς θὰ ἐνεργήσει γιὰ τὸ ἓνα θέμα καὶ πῶς γιὰ τὸ ἄλλο, ποιούς θὰ σώσει καὶ ποιούς ὄχι, οὔτε φυσικά νὰ γνωρίζει τὸν «Νοῦν» καὶ τίς «σκέψεις» τοῦ Θεοῦ «*τίς ἔγνω νοῦν Κυρίου; ἢ τίς σύμβουλος αὐτοῦ ἐγένετο;*»

Ἐπειδὴ ὅσο ἀπέχει ὁ οὐρανὸς ἀπὸ τὴν γῆ, ἄλλο τόσο ἀπέχουν «*οἱ διαλογισμοὶ τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τοὺς διαλογισμοὺς τῶν ἀνθρώπων*» δυνητικά, «ἐν δυνάμει», πάντα παραμένει ἀνοικτὸ τὸ ἐνδεχόμενον καὶ γιὰ ὅλους αὐτοὺς, ἐάν θελήσουν καὶ μπορέσουν τελικά νὰ μετανοήσουν, νὰ συγχωρεθοῦν καὶ νὰ σωθοῦν, ἀφοῦ ὅπως εἶπαμε ὁ Θεός κανέναν δέν ἀπορρίπτει, ἐάν μετανοήσει πραγματικά.

«Ἐν δυνάμει», πάντα μπορεί νά καταλάβει τό λάθος του καί νά θέλει νά ἐπιστρέψει, τίποτε δέν ἀποκλείεται.

«Ἐν δυνάμει»*, πάντα θά ἔχει τήν δυνατότητα καί τήν εὐκαιρία ἀπό τόν Θεόν, ἐάν θέλει καί ὅποτε τό ἀποφασίσει, νά μετανοήσει, τίποτε δέν ἀποκλείεται, «τόν ἐρχόμενον πρός με οὐ μή ἐκβάλω ἔξω» (**Ἰω. 5', 37**).

«Ἐν ἐνεργείᾳ» ὅμως, στήν πράξη, στήν πραγματικότητα, θέλει; Θά μπορεῖ; Θά τόν ἀφήσει ὁ Διάβολος; Ποῦ νά ξέρουμε τί ἀκριβῶς θά γίνει καί πῶς θά ἐξελιχθοῦν τά πράγματα τήν ἐποχή ἐκείνη;

Καί ἐάν κάποιος θέλει καί ἐπιθυμεῖ νά μετανοήσει, ἀλλά δέν θά μπορεῖ γιά τόν ἕνα ἢ γιά τόν ἄλλο λόγο;

Καί ἐάν κάποιος μπορεῖ καί ἔχει τήν δυνατότητα νά μετανοήσει, ἀλλά δέν θέλει γιά τόν ἕνα ἢ γιά τόν ἄλλο λόγο;

Καί ἐάν κάποιος, οὔτε θά μπορεῖ, οὔτε θά θέλει νά μετανοήσει;

Κανείς δέν ξέρει.

Ἐάν, ὅλοι ὅσοι εἴμεθα πιστοί Χριστιανοί πού ἐξομολογοῦμεθα, κοινωνᾶμε, ἐκκλησιαζώμεθα κλπ. καί παρ' ὅλα αὐτά, ἄλλος λιγότερος καί ἄλλος περισσότερο, εἴμαστε ὑποδουλωμένοι σέ κάποιο μικρό ἢ μεγάλο πάθος, σέ κάποια μικρή ἢ μεγάλη ἀδυναμία χρόνια τώρα, καί ἐνῶ θέλου-
με καί ἐπιθυμοῦμε νά ξεφύγουμε ἀπό τήν ἀδυναμία αὐτήν καί ἐνῶ ἐξομο-

* «ΕΝ ΔΥΝΑΜΕΙ ΚΑΙ ΕΝΕΡΓΕΙΑ». Ἐδῶ νά κάνουμε μία μικρή παρένθεση φέρνοντας ἕνα παράδειγμα σχετικά μέ τό «Δυνάμει» καί «Ἐνεργείᾳ» γιά νά μπορέσει νά γίνει κατανοητό ἀπ' ὅλους, τί ἐννοοῦμε μέ τούς ὅρους αὐτούς. Ἐάν πάρουμε ἕναν ὀποιοδήποτε σπόρο, γιά παράδειγμα τό σπόρο ἑνός μήλου, ὁ σπόρος αὐτός ἐν «δυνάμει» ἔχει μέσα του ὅλα ἐκεῖνα τά ὅποια βγάει μετά, ἀφοῦ φυτευθεῖ στό κῶμα. Τίς ρίζες, τόν κορμό, τά κλαδιά, τά φύλλα, τά ἄνθη, τούς καρπούς, τούς σπόρους. Ὅλα αὐτά «ἐν δυνάμει» τά εἶχε μέσα του ὁ σπόρος ἀπό τό μήλο, ἀλλά «ἐνεργείᾳ» δέν τά εἶχε ἀκόμη φανερώσει, ἐμφανίσει, βγάλει, ἐπειδή δέν εἶχε φυτευθεῖ στό κῶμα γιά νά ξεκινήσει ἡ διαδικασία τῆς ἐξελίξεως καί ἀναπτύξεως τοῦ συγκεκριμένου σπόρου. Μπορεῖ ὅμως νά σαπίσει ὁ συγκεκριμένος σπόρος ἢ νά μὴν φυτευθεῖ ποτέ καί νά μὴν προλάβει νά βγάλει ποτέ αὐτά πού «ἐν δυνάμει» ὁ Θεός καί ἡ φύση τοῦ ἔδωσαν σάν δυνατότητα. Τό ἴδιο καί τά νεογέννητα μωρά. Ἐχουν μέσα τους «ἐν δυνάμει» τά δόντια τους, «ἐν ἐνεργείᾳ» ὅμως δέν τά ἔχουν βγάλει ἀκόμη. Θά τά βγάλουν, ὅταν θά ἔλθει ἡ ὥρα. Μπορεῖ ὅμως νά πεθάνουν καί νά μὴν προλάβουν νά τά βγάλουν ποτέ, ἀσκέτως ὅτι «ἐν δυνάμει» ἀπό τόν Θεόν καί τήν φύση, εἶχαν τήν δυνατότητα αὐτή.

λογούμεθα, καί ἐνῶ προσπαθοῦμε νά κόψουμε τό πάθος αὐτό, δέν μποροῦμε καί πολλές φορές, τό παίρνουμε καί μαζί μας, τό συγκεκριμένο αὐτό πάθος, πῶς θά μπορέσει ἕνας ἄνθρωπος πού δέν θά ἐξομολογεῖται, δέν θά κοινωνάει σῶμα καί αἷμα Χριστοῦ, δέν θά ἔχει καμμιά σχέση μέ τήν ἐκκλησία καί μέ τόν Θεόν καί ἀντιθέτως, θά εἶναι πιστός δοῦλος καί ἀκόλουθος τοῦ διαβόλου, ἕνα μέ αὐτόν, πῶς θά μπορέσει, λέγω, νά μετανοήσει;

Θά εἶναι πάρα πολύ δύσκολο.

Οἱ μεθοδεῖες τοῦ διαβόλου

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, λέγει τά ἑξῆς σχετικά, γιά τό πού μπορεῖ νά ὀδηγήσει ὁ Διάβολος κάποιον τέτοιον ἄνθρωπον.

«Διότι τέτοια εἶναι ἡ μέθοδος τοῦ διαβόλου. Βγάξει ἐκείνους, πού πείθονται εἰς αὐτόν, ἀπό τά ὅρια πού μᾶς ἐδόθησαν ἀπό τόν Θεόν, δῆθεν γιά πολύ ἀνώτερα καί ὅταν, ἀφοῦ μᾶς δελεάσει μέ τάς ἐλπίδας αὐτάς, μᾶς βγάλει ἔξω ἀπό τήν χάρι τοῦ Θεοῦ, τότε ὄχι μόνον δέν μᾶς προσθέτει τίποτε περισσότερο (διότι πῶς θά μπορούσε ἀφοῦ εἶναι διάβολος) ἀλλά οὔτε μᾶς ἐπιτρέπει νά ἐπιστρέψουμε εἰς τά προηγούμενα, ὅπου ἐξούσαμε μέ ἀσφάλεια καί βεβαιότητα, ἀλλά μᾶς περιφέρει πλανωμένους παντοῦ, χωρίς νά ἔχουμε πού νά σταθοῦμε» καί

«Τί οὖν ἐποίησεν; Ἐθροθύβησεν αὐτόν· ἐσκότῳσε τῆ τῆς ἀθυμίας ὑπερβολῆ ἐδίωξεν, ἤλασεν, ἕως ἐπί τόν βρόχον ἤγαγε καί τῆς παρούσης ὑπεξήγαγε ζωῆς καί τῆς προθυμίας τῆς κατὰ τήν μετάνοιαν ἀποστέρησεν».

Δηλαδή:

«Τί ἔκαμε λοιπόν; (ὁ διάβολος) Τόν ἔβαλε σέ ἀνησυχία, σκοτείνιασε τήν ψυχή του μέ τήν ὑπερβολική λύπη, τόν καταδίωξε, τόν ἀπομάκρυνε, τόν ὀδήγησε μέχρι τήν ἀγκόνη, τοῦ ἀφαίρεσε τήν παρούσα ζωή καί τοῦ στέρησε τήν προθυμία γιά μετάνοια».^[188] (Ἅγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου)

Ποιός ὅμως τελικά μπορεῖ νά ξέρει; Καί ποιός τελικά μπορεῖ νά τό διακινδυνεύσει; Ἦ νά τό ριψοκινδυνεύσει; Καί ἐάν τελικά δέν μπορέσει νά τά καταφέρει; Ἐάν δέν προλάβει; Ἐάν πεθάνει ἐν τῷ μεταξύ; Διότι κανεῖς

δέν γνωρίζει πότε θά πεθάνει ούτε τί θά γίνει αύριο· «οὐδείς γνωρίζει τί τέξεται ἡ ἐπιούσα».

Δέν θά χάσει λοιπόν τήν αἰώνια ζωή;

Δεν εἶναι καλύτερα νά βαδίζουμε στά σίγουρα; Στά στέρεια; Σ' αὐτά πού γνωρίζουμε; Σίγουρα ΝΑΙ.

Ἡ σύγχρονη τεχνολογία σέ σχέση μέ τό σφράγισμα

Ἐδῶ, θά ἤθελα νά ἀναφέρω καί κάτι ἄλλο, τό ὁποῖο θά μᾶς δώσει καί μία ἄλλη παράμετρο τοῦ θέματος.

Εἶναι γνωστόν, ὅτι στήν ἐποχή μας, ἡ ἐπιστήμη καί ἡ τεχνολογία ἔχουν προοδεύσει τόσο πολύ, πού κάνουν μέχρι καί «θαύματα».

Δημοσιεύθηκε λοιπόν ἐπίσημα ὅτι ἔχουν κατασκευάσει ἓνα μικροτσιπ, τό ὁποῖο μέ τή βοήθεια ἑνός κομπιούτερ, θά ἔχει τή δυνατότητα ὅταν ἐμφυτευθεῖ στό ἀνθρώπινο σῶμα, νά στέλνει στόν ἄνθρωπο διάφορες πληροφορίες καί ἐντολές, κάνοντάς τον νά ὑπακούει σ' αὐτές.

Παραδείγματος χάριν, θά τοῦ στέλνει μέσω τοῦ μικροτσιπ καί τοῦ κομπιούτερ μήνυμα καί ἐντολή νά σηκωθεῖ καί νά περπατήσει, νά χειροδικήσει, νά βρῖσει, νά γελάσει, νά τραγουδήσει, νά σκοτώσει ἢ νά κάνει ὅ,τι δήποτε ἄλλο θά θελήσουν, καί αὐτός θά τό πράττει. Θά μπορεῖ ἀκόμη νά τοῦ στέλνει εἰκονικά συναισθήματα, χαρᾶς, λύπης, ἱκανοποίησης, ἔρωτα καί ἄλλα πολλά.

Ποίος μᾶς λέει λοιπόν ὅτι αὐτό τό σφράγισμα καί τό χάραγμα πού θά πάρουν, ὅσοι τό πάρουν (εὐχομαι νά μην βρεθεῖ κανένας), δέν θά εἶναι ἓνα τέτοιο ἢ παρόμοιο καί πῶ ἐξελιγμένο μικροτσιπ, τό ὁποῖο θά στέλνει ἐντολές στόν ἐγκέφαλό μας, ἀφαιρώντας μας κάθε δυνατότητα σκέψεως, ἐνεργείας, πράξεως καί ἰδιαίτερα διάθεσης γιά νά προσευχηθοῦμε, νά σκεφθοῦμε τόν Θεόν νά κάνουμε καλά ἔργα καί νά μετανοήσουμε; Ποίος μᾶς τό ἐγγυᾶται αὐτό; ΚΑΝΕΙΣ!!!

Ἐφοῦ οἱ ἴδιοι μᾶς τά λένε καί τά γράφουν. Ἐφοῦ, ἤδη, ἐφαρμόζονται τέτοιες τεχνολογίες καί μέθοδοι σήμερα, σκεφθεῖτε μετά ἀπό 10 χρόνια τί θά γίνεται, πού τά 10 χρόνια βέβαια μεταφράζονται σέ 100 μέ τήν ταχύτητα πού «τρέχει» σήμερα ἡ ἐπιστήμη καί ἡ ἀνθρωπότητα.

Δύσκολη ή Μετάνοια μετά τό σφράγισμα

Ἐπίσης λοιπόν Μετάνοια, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, πάντα καί πάντοτε, ἀκόμη καί σ' αὐτούς πού θά παραλάβουν τό Σφράγισμα τοῦ Ἁντιχρίστου, ἀρκεῖ νά μπορέσει καί νά θελήσει κανεῖς νά μετανοήσει καί νά κλαύσει πικρῶς, ὅπως ὁ ἀπόστολος Πέτρος ὅταν ἀρνήθηκε τόν Χριστόν μας.

Τό θέμα ὅμως εἶναι, ὅπως ἀναπτύξαμε στό παρόν κεφάλαιο ὅτι, ὅταν ἕνας ἄνθρωπος δέν προσέξει σπὴν ζωὴ του καί ἀφήσει τόν ἑαυτό του ἐκούσια καί συνειδητά νά ὑποδουλωθεῖ στά πάθη καί τίς ἁμαρτίες, καί σπὴν συνέχεια στά χέρια τοῦ Ἁντιχρίστου καί τοῦ Διαβόλου, καταλαμβάνεται πλέον ὀλοκληρωτικά ὁ νοῦς του ἀπό τόν Διάβολον καί στή συνέχεια, ἄγεται καί φέρεται ἀπ' αὐτόν, μὴ μπορώντας καί μὴν ἔχοντας πλέον τὴν δύναμη, νά ἀντισταθεῖ καί νά ἀλλάξει τρόπο καί σκέψη ζωῆς. Ὅποτε καί θά εἶναι πάρα πολύ δύσκολο γιὰ αὐτόν, νά μπορέσει νά μετανοήσει.

Γι' αὐτό λοιπόν ἀδελφοί μου, ἄς προσπαθήσουμε ὅλοι μας, μέ τὴν βοήθεια τοῦ καλοῦ καί Παντοδύναμου Θεοῦ μας, κανεῖς νά μὴν παραλάβει τό ψυχοκτόνο καί σωματοκτόνο Σφράγισμα τοῦ Ἁντιχρίστου, τό ὁποῖο θά μᾶς Ἁντιχριστοποιήσει καί Δαιμονοποιήσει σέ μεγάλο βαθμό, στερώντας μας τὴν σωτηρία μας.

Ἄς ξεκινήσουμε ἀπὸ τώρα, ὅσο μπορεῖ ὁ καθένας, τὸν πνευματικό του ἀγῶνα. Ἄς ἐτοιμαζώμεθα καί ἄς προετοιμαζώμεθα γιὰ ὅλα αὐτά. Ἄς ξεκινήσουμε τὴν ἀντίσταση ἀπὸ τὰ μικρά, γιὰ νά μπορέσουμε νά κατορθώσουμε καί τὰ μεγάλα, μέ τὴν χάρη καί τὴν δύναμη τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καί προσκύνηση μαζί μέ τὸν Πατέρα καί τό Ἅγιον Πνεῦμα, νῦν καί ἀεὶ καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Κεφάλαιον

25

ΕΝΗΜΕΡΩΝΟΥΜΕ
ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΟΥΜΕ
ΚΑΙ ΔΕΝ ΕΚΦΟΒΙΖΟΥΜΕ

«Ὅτι τὸν περὶ τοῦ διαβόλου λόγον ἀνακινοῦμεν... ποιοῦμεν δέ τοῦτο οὐκ ἐπειδὴ ἡδύς ἡμῖν ὁ περὶ τοῦ διαβόλου λόγος, ἀλλ' ἐπειδὴ ἀσφαλὴς ἡμῖν ἢ περὶ τούτου διδασκαλία· ἐχθρὸς γάρ ἐστι καὶ πολέμιος· μεγάλη δέ ἀσφάλεια τὰ τῶν ἐχθρῶν εἰδέναι σαφῶς». (Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου)

Εἶναι κάποιοι οἱ ὁποῖοι ἰσχυρίζονται, ὅτι δέν πρέπει νά λέμε, νά συζητᾶμε, νά κηρύττουμε, νά γράφουμε καί οὔτε κᾶν νά διαβάζουμε ὅλα αὐτά τὰ θέματα τὰ σχετικά μέ τόν Ἐπίχριστον, τό 666, τήν Δευτέραν Παρουσίαν καί τήν Ἀποκάλυψιν τοῦ Ἰωάννου, γιατί ὁ κόσμος ἀγχώνεται, φοβᾶται, πανικοβάλλεται καί τρομοκρατεῖται.

- «Μήν μιλάτε καί γράφετε γιά τόν Ἐπίχριστο, τό 666, καί τήν Δευτέρα Παρουσία, γιατί ὁ κόσμος φοβᾶται, πανικοβάλλεται, τρομοκρατεῖται».

- «Εἶναι καλύτερα νά μήν ξέρουμε καί νά εἴμαστε ἥρεμοι, παρά νά γνωρίζουμε καί νά ἀνησυχοῦμε».

- «Μέ τόν Χριστό νά ἀσχολεῖστε καί ὄχι μέ τόν Ἐπίχριστο καί τόν διάβολο».

- «Μήν κάνετε Ἐντιχριστολογία, ἀλλά Χριστολογία».

- «Ἐὐταν κανεῖς εἶναι κοντά στον Χριστόν δέν ἔχει νά φοβηθεῖ τίποτε, οὔτε Ἐντίχριστο οὔτε Διάβολο»*.

Αὐτά λοιπόν καί ἄλλα παρόμοια λένε καί ἰσχυρίζονται διάφοροι κληρικοί καί λαϊκοί καί μάλιστα μεταξύ αὐτῶν, δυστυχῶς καί πολλοί «πνευματικοί» καί «θεολόγοι»...

Κάλλιον τό προλαμβάνειν

Κατ' ἀρχάς ἀγαπητοί μου, νά πῶ ὅτι οὔτε καί σέ μᾶς ἀρέσει, καί εὐχαριστεῖ νά μιλάμε καί νά γράφουμε γιά τόν Ἐντίχριστο καί τόν διάβολον. Θά προτιμούσαμε καί ἐμεῖς νά μιλάμε καί νά γράφουμε μόνο γιά τόν Χριστό, τούς ἅγιους, τήν ἀγάπη, τήν ἐλπίδα τήν πίστη καί ὅλες τίς ἄλλες ἀρετές.

Ἐλάτε ὅμως πού, δυστυχῶς, ὁ διάβολος ὑπάρχει καί ἀγωνίζεται νά παρασύρει τούς πιστούς μακριά ἀπό τόν Θεόν καί τόν ὀρθό δρόμο;

Ἐλάτε ὅμως πού καί ὁ «ιδιοτροπῶς καί ἐξαιρέτως Ἐντίχριστος ὁ ἐπὶ τῆ συντελείᾳ τοῦ αἰῶνος ἐρχόμενος»^[189] (**Ἁγίου Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ**) εἶναι συγκεκριμένο πρόσωπο, τό ὁποῖο θά πάρει τήν θέση τοῦ Χριστοῦ, θά ζητήσει νά τόν προσκυνήσουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τῆς γῆς καί θά θελήσει νά σφραγίσει ὅλους τούς ἀνθρώπους μέ τό χάραγμά του, ὀδηγώντας τους εἰς τήν ἀπώλεια καί αἰώνιο κόλαση. Καί ἀφοῦ καί οἱ δύο ὑπάρχουν καί εἶναι ἐχθροί μας καί προσπαθοῦν νά μᾶς ἀπομακρύνουν ἀπό τόν στόχο μας καί κοντά ἀπό τόν Θεόν, θά ἦταν ἀνόητο καί ἀφελές ἐμεῖς νά μήν γνωρίζουμε τίποτε γι' αὐτούς καί νά μήν μιλάμε γι' αὐτούς καί νά μήν ἐνημερώνουμε τούς ἑαυτούς μας καί τούς ἀδελφούς μας γι' αὐτούς, προκειμένου νά προφυλαχθοῦν, ὅπως θά ἦταν ἀνόητο καί ἀφελές σέ ἕνα στρατό καί ἕνα στρατηγό πού βρίσκονται σέ πόλεμο νά μήν γνωρίζουν ὅ,τιδήποτε σχετικό μέ τόν ἐχθρό τους. Τήν δύναμή του, τά ὄπλα του, τά

* Ἐάν ἦταν ἔτσι βέβαια τά πράγματα, τότε δέν χρειάζοταν νά μᾶς κάνει καμμιά ἀναφορά ὁ Χριστός μας γιά τόν Ἐντίχριστο καί τόν διάβολο, ἀρκεῖ μόνον νά μᾶς ἔλεγε: «Ἐὐταν εἴστε κοντά μου μήν φοβάστε τίποτε. Μήν ἀσχολεῖστε οὔτε μέ τόν σατανᾶ οὔτε μέ τόν Ἐντίχριστο, οὔτε μέ τίς ὑπόλοιπες σκοτεινές δυνάμεις».

σχέδιά του, τίς προθέσεις του, πῶς θά ἐπιτεθεῖ, ἀπό ποῦ θά ἐπιτεθεῖ, πότε θά ἐπιτεθεῖ, μέ τί ὄπλα θά ἐπιτεθεῖ (μέ τυφέκια Μ1 ἢ «Καλάζνικωφ», μέ πολυβόλα καί πυροβόλα, ἢ μέ ρουκέτες, τηλεκατευθυνόμενα βλήματα καί ἔξυπνες βόμβες κ.λπ.).

Γιά σκεφθεῖτε λόγου χάριν νά νομίζουν ὅτι εἶναι μόνο 10.000 στρατός καί αὐτοί νά εἶναι 100.000 στρατός· νά νομίζουν ὅτι θά ἔχουν ἀπλά καί συμβατικά ὄπλα καί αὐτοί νά ἔχουν τά πλέον ὑπερσύγχρονα· νά περιμένουν κατά μέτωπον ἐπίθεση καί τήν ἴδια στιγμή νά βληθοῦν ἀπό τά πλευρά καί τά νῶτα.

Καί γιά σκεφθεῖτε, πολύ περισσότερο, νά εἶχαν καταφέρει μέ κάποιο τρόπο οἱ ἐχθροί μας νά μᾶς πείσουν ὅτι δέν εἶναι ἐχθροί μας, ὅτι δέν ἔχουν σκοπό νά μᾶς ἐπιτεθοῦν καί ὅτι δέν ὑπάρχουν κᾶν σάν ἀντίπαλον δέος κ.λπ.

Λένε οἱ ἅγιοί μας, ὅτι ἡ μεγαλύτερη ἐπιτυχία τοῦ διαβόλου εἶναι νά πείσει τούς ἀνθρώπους ὅτι δέν ὑπάρχει, ὁπότε καί δρᾶ ἀνενόχλητα. Καί ὁ ἄλλος, ἀφοῦ ἔχει πιστέψει ὅτι δέν ὑπάρχει ἐχθρός-διάβολος, δέν λαμβάνει τά κατάλληλα μέτρα, τίς ἀναγκαῖες προφυλάξεις, κοιμᾶται «ἥσυχος» καί «ἀμέριμος», μοιραῖα αἰφνιδιαζόμενος καί ὀδηγούμενος πέραν πάσης ἀμφιβολίας εἰς τήν πνευματική καί σωματική του ἄλωση καί καταστροφή, πέφτοντας χωρίς νά τό καταλάβει καί χωρίς νά τό περιμένει στίς διάφορες παγίδες του.

Ὅσα πιά πολλά λοιπόν γνωρίζει ἕνας στρατός καί ἕνας στρατηγός γιά τόν ἐχθρό του, τόσο πιά προετοιμασμένος θά εἶναι καί τόσο πιά εὐκόλα θά τόν ἀντιμετωπίσει, ὅταν θά τοῦ ἐπιτεθεῖ.

Ἄκριβῶς τό ἴδιο καί ἐμεῖς οἱ πιστοί Χριστιανοί.

Ὅσα πιά πολλά γνωρίζουμε γιά τόν πνευματικό ἐχθρό μας, τόν διάβολο καί τόν Ἄντίχριστο, τόσο πιά προετοιμασμένοι θά εἴμαστε καί πιά εὐκόλα θά τούς ἀντιμετωπίσουμε, μέ τήν βοήθεια πάντα τοῦ Θεοῦ, ὅταν καί ὅποτε μᾶς ἐπιτεθοῦν.

Γι' αὐτό καί ὅλοι οἱ Ἅγιοί μας μιλοῦσαν καί ἔγραφαν διά τόν διάβολο καί τόν Ἄντίχριστο.

Λέτε, καί ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος γνώριζε τά ἐπιχειρήματα ὅλων αὐτῶν καί ἔγραψε:

«Ἄκόμη ὁ λόγος μας ἔχει θέμα τόν διάβολον... καί τό κάμνομεν αὐτό ὄχι διότι ὁ λόγος διά τόν διάβολον μᾶς εἶναι εὐχάριστος, ἀλλά ἐπειδή εἶναι δι' ἡμᾶς ἀσφαλές ἐφόδιον ἢ διδασκαλία περί αὐτοῦ, διότι ὁ διάβολος εἶναι ἐχθρός καί πολέμιος. Καί εἶναι μεγάλη ἀσφάλεια νά γνωρίζης σαφῶς τά πράγματα τῶν ἐχθρῶν».^[190] (Ἰωάννου Χρυσοστόμου)

Μήπως κάποιοι στρουθοκαμηλίζουν

Μά λένε πολλοί: «ἐγώ δέν θέλω νά ξέρω. Μέ φοβίζουν ὅλα αὐτά. Μέ τρομοκρατοῦν. Μοῦ χαλᾶνε τόν ὕπνο καί τήν ἡρεμία μου. Καλύτερα νά μὴν τά γνωρίζω...».

Κυτᾶστε· εἴτε μᾶς ἀρέσουν κάποια πράγματα καί γεγονότα, εἴτε ὄχι, εἴτε μᾶς ἀνησχοῦν καί μᾶς φοβίζουν εἴτε ὄχι, εἴτε μᾶς τρομοκρατοῦν, εἴτε ὄχι, ἀπό τήν στιγμή πού πρόκειται νά συμβοῦν, ἢ συμβαίνουν καί ἐμεῖς δέν τό ἔχουμε ἀντιληφθεῖ, δέν ἀλλάζει τίποτε, οὔτε καί ὠφελεῖ νά στρουθοκαμηλίζουμε.

Σημασία δέν ἔχει, γιά παράδειγμα, ἐάν μᾶς ἀρέσει καί ἐάν συμφωνοῦμε καί ἐάν θέλουμε καί ἐάν φοβόμαστε ἢ ὄχι τήν ἠλεκτρονική σκλαβιά καί δικτατορία.

Σημασία ἔχει ἐάν ὑπάρχει τέτοιο ἐνδεχόμενο καί ἐάν ὅλα δείχνουν ὅτι ἡ ὑποδομή ὑπάρχει καί ὅσον οὔπω ἔρχεται.

Τό νά ἀδιαφορῶ, νά ἐπιπλήττω καί νά κατηγορῶ ἐκεῖνον ἢ ἐκείνους πού προσπαθοῦν νά μέ ἐνημερώσουν καί νά μέ γλυτώσουν ἀπό μία ἐνδεχόμενη ἢ ἐπικείμενη σκλαβιά ἢ κίνδυνο, ἐπειδή δέν μοῦ ἀρέσει ἢ μέ φοβίζει καί μέ τρομοκρατεῖ τό ὅλο θέμα, αὐτό, οὔτε φρόνιμο, οὔτε συνετό, οὔτε καί δίκαιο εἶναι.

Εἴτε π.χ. μᾶς ἀρέσει ἡ δικτατορία εἴτε ὄχι, ἀπό τήν στιγμή πού κάποιοι θέλουν καί ἐπιθυμοῦν καί προσπαθοῦν νά τήν ἐφαρμόσουν, δέν ἀλλάζει τίποτε, οὔτε καί μᾶς ὠφελεῖ νά ἀδιαφοροῦμε.

α) Ἄς ὑποθέσουμε ὅτι ζούσαμε στά χρόνια τοῦ Νῶε. Καί τότε ὑπῆρχαν ἄνθρωποι καί μάλιστα οἱ πάντες ἐκτός ὀκτώ ἀνθρώπων, πού ἔλεγαν τά ἴδια ἀκριβῶς πράγματα μέ τούς σημερινούς.

Καί τότε ἔλεγαν: «ἔλα τώρα! πού θά καθήσουμε νά πιστεύσουμε αὐτό τόν “ξεμωραμένο” καί “παλαβό” τόν Νῶε; Σιγά νά μὴν καταστραφεῖ ὁ κόσμος ἐπειδή τό λέει αὐτός...».

Ύπῆρχαν ἄνθρωποι πού ἔλεγαν: «Μέ ὅλα αὐτά πού μᾶς λές Νῶε μᾶς φοβίζεις καί μᾶς τρομοκρατεῖς... γί' αὐτό σταμάτα νά τά λές, δέν θέλουμε νά τά ἀκοῦμε, δέν θέλουμε νά τά ξέρουμε. Τό βράδυ ἔχουμε ἀνήσυχο ὕπνο, δέν μπορούμε νά κοιμηθοῦμε». Ἡ «δέν θέλουμε νά καταστραφεῖ ὁ κόσμος, δέν μπορούμε νά πιστέψουμε ὅτι ὁ Καλός Θεός θά τόν καταστρέψει. Καί στό κάτω κάτω τί φταῖνε τά μικρά παιδάκια, τί κακό ἔκαναν αὐτά γιά νά καθοῦν καί αὐτά μαζί μέ τούς μεγάλους; τά ζωάκια τά καημένα τί φταῖνε αὐτά; καί ἄλλα παρόμοια» κ.λπ. Τό ὅτι λοιπόν ὑπῆρχαν ὅλοι αὐτοί καί ἔλεγαν καί πίστευαν ὅλα τά ἀνωτέρω δέν ἄλλαξε σέ τίποτα τήν ὀδυνηρή πραγματικότητα πού ἀκολούθησε.

Γιατί μετά ἀπό λίγο ἔγινε πράγματι παγκόσμιος κατακλυσμός καί χάθηκαν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι καί τά ζῶα ἐπί τῆς γῆς ἐκτός ἀπό τόν Νῶε, τήν σύζυγό του, τούς τρεῖς υἱούς τους καί τίς τρεῖς γυναῖκες τους. Μετά ἀπό λίγο κατάλαβαν ὅλοι ὅτι ὁ Νῶε εἶχε δίκιο, ἀλλά ἦταν πλέον ἄργά.

- β) Ἐπίσης καί στήν ἐποχή τῆς Βαβυλωνίου αἰχμαλωσίας τό 586 π.Χ. ὁ Θεός προειδοποιῶσε πολλά χρόνια πρὶν τόν λαό του, τούς Ἑβραῖους, μέσα ἀπό τούς Προφήτας Του ὅτι θά ἐπακολουθήσουν ὅλα αὐτά τά φοβερὰ δεινά στούς Ἰουδαίους, λόγω τῶν ἁμαρτιῶν τους. Ἐκεῖνοι δέν ἄκουγαν. Καί τότε ὑπῆρχαν πολλοί πού ἔλεγαν ἀκριβῶς τά ἴδια λόγια. Μάλιστα ὑπῆρχαν καί ψευδοπροφῆτες πού δῆθεν προφήτευαν ἀπό τόν Θεό καί τούς ἔλεγαν ὅτι ὅλα αὐτά πού ἔλεγαν οἱ ἀληθινοί Προφῆτες τοῦ Χριστοῦ δέν πρόκειται νά συμβοῦν. Καί ὅτι ὅλοι αὐτοί εἶναι «παλαβοί», τρομοκρατοῦν καί φοβίζουν τόν κόσμο χωρίς λόγο καί τά ὅμοια.

Καί τί μ' αὐτό; Ἐλλάξε σέ τίποτε ἡ πραγματικότητα; Ὁχι. Μετά ἀπό λίγο κατάλαβαν ὅλοι ὅτι οἱ ἀληθινοί Προφῆτες εἶχαν δίκιο, ἀλλά ἦταν πλέον ἄργά.

- γ) Μήπως ὅμως καί στήν ἐποχή τοῦ Χίτλερ, πολλοί δέν θά ὑπῆρχαν πού θά ἔλεγαν καί πίστευαν τά ἀνωτέρω; Πόσοι καί πόσοι τότε δέν θά ὑπῆρχαν πού δέν θά ἤθελαν ἕνα τέτοιο παγκόσμιο πόλεμο, μιά τέτοια ἐξέλιξη, μιά τέτοια φασιστική καί ναζιστική τυραννία; Πολλοί,

ἀμέτρητοι. Ἐλλάξε ὅμως σέ τίποτε τήν κατάσταση καί τήν πραγματικότητα; Ὅχι. Εἴτε τούς ἄρεσε εἴτε ὄχι, εἴτε συμφωνοῦσαν εἴτε ὄχι, εἴτε τά πίστευαν εἴτε ὄχι, ὁ Χίτλερ ἔκανε ὅλα ἐκεῖνα πού ἤθελε νά κάνει καί σκόρπισε τόν πόνο, τόν φόβο, τήν δυστυχία, τόν θάνατο σέ ἑκατομμύρια ἀνθρώπους.

Στόχος μας, ἡ ἐπισήμανση τοῦ κινδύνου

Δέν ἔχει λοιπόν ΚΑΜΜΙΑ σημασία τί λέμε ἢ τί πιστεύουμε ἢ τί μᾶς ἀρέσει ἢ τί θέλουμε ἐμεῖς καί τί ὄχι. Σημασία ἔχει ἡ πραγματικότητα, τά γεγονότα. Τί σχεδιάζουν καί τί ἐτοιμάζουν κάποιοι ἄλλοι «πρὶν ἀπό ἐμᾶς γιά ἐμᾶς». Αὐτό ἔχει σημασία καί μόνον αὐτό. Καί ἐάν δέν τό ἀντιληφθοῦμε καί δέν τό κατανοήσουμε αὐτό, θά βρεθοῦμε πρό μεγάλης ἐκπλήξεως ἀπροετοίμαστοι, καί θά εἶναι πολύ ἀργά.

Ἄλλά θά ἤθελα νά ρωτήσω. Ἐάν κάποιος «τυχαίνει» νά γνωρίζει ὅτι ἔρχεται ξένος στρατός γιά νά καταλάβει τήν πόλην του καί νά σφαγιάσει, νά λεηλατήσει, νά καταστρέψει, νά βιάσει καί νά βασανίσει τούς συμπολίτας του, καί ἀμέσως τρέξει νά ἐνημερώσει τούς συνανθρώπους του λέγοντάς τους: «Προσέξτε αὐτό καί αὐτό συμβαίνει. Κινδυνεύετε, θά σᾶς πιάσουν, θά σᾶς συλλάβουν θά σᾶς βασανίσουν, θά σᾶς σκοτώσουν, γρήγορα ὅσο ἔχετε καιρό τρέξτε νά κρυφθεῖτε, τρέξτε νά σωθεῖτε», ἐμεῖς πῶς θά πρέπει ν' ἀντιμετωπίσουμε τόν συγκεκριμένο συνάνθρωπό μας; Θά πρέπει νά τόν ἐπιπλήξουμε, νά τόν κατηγορήσουμε, νά τόν εἰρωνευθοῦμε, νά τόν χλευάσουμε, νά τοῦ ποῦμε ὅτι ἀνησυχεῖ, φοβίζει καί τρομοκρατεῖ τόν κόσμο καί τά ὅμοια, ἢ νά τόν εὐχαριστήσουμε καί νά φύγουμε γρήγορα γιά νά γλυτώσουμε; Φυσικά τό δεύτερο.

Αὐτός λοιπόν εἶναι ὁ στόχος μου γράφοντας ὅλα αὐτά, μέ τήν βοήθεια τοῦ Θεοῦ, καί κανέναν ἄλλον. Καί φυσικά, σέ καμμία περίπτωση δέν εἶναι νά ἀναστατώσω, νά πανικοβάλλω, νά φοβίσω ἢ νά «τρομοκρατήσω» τόν κόσμο, ἀλλά νά ἐνημερώσω, νά προειδοποιήσω, καί νά προφυλάξω ἀπό τά ἐπερχόμενα δεινά, κινδύνους καί παγίδες τοῦ Ἀντιχρίστου καί τῶν ὀργάνων του.

Τώρα ἐάν κάποιοι φοβοῦνται ἢ τρομοκρατοῦνται ἐπειδή πρό πολλοῦ ἔχουν χάσει τόν προσανατολισμό τους ἢ τήν πνευματικότητά τους, ἢ τήν

ἐπαφή τους μέ τόν ἀληθινό Χριστό, βάζοντας στή θέση Του κάποιον ἄλλο «Χριστό», κομμένο καί ραμμένο στά μέτρα τους, δέν φταίω ἐγώ γι' αὐτό.

“Ὅπως δέν φταίει σέ καμία περίπτωση ἡ Τροχαῖα ἢ οἱ ἄνδρες τῆς Τροχαίας, ὅταν μέ διάφορα σήματα προειδοποιοῦν τούς ὁδηγούς γιά πιθανούς ἢ σίγουρους κινδύνους καί ἔκτακτες καταστάσεις, γιά νά τούς ἐνημερώσουν, προειδοποιήσουν καί προστατέψουν ἀπό πιθανά ἀτυχήματα, δυστυχήματα, θανάτους κ.λπ.

Τώρα ἐάν κάποιος ὁδηγοί δέν θέλουν νά καλᾶσουν τήν «ἠσυχία τους» καί δέν θέλουν ἢ δέν μποροῦν νά κατανοήσουν ὅτι ὅλα αὐτά εἶναι πιθανόν νά συμβοῦν μέσα στήν ζωή μας, εἶναι φυσιολογικά (ὅτι δηλαδή οἱ δρόμοι πολλές φορές εἶναι ἐπικίνδυνοι καί κρύβουν πολλούς κινδύνους, εἴτε ἐπειδή καλᾶνε καί καταστρέφονται ἀπό φυσικές καταστροφές, εἴτε λόγω καιρικῶν συνθηκῶν, εἴτε λόγω κακῆς κατασκευῆς τους, εἴτε λόγω μεγάλων λακκούβων, εἴτε λόγω ἐπικίνδυνων στροφῶν καί ἄλλων πολλῶν) καί καταλογίζουν εὐθύνες στά σήματα ἢ στήν Τροχαῖα γιά τήν ἀνησυχία καί τόν φόβο τους, δέν φταίει ἡ τροχαῖα, οὔτε τά σήματα, οὔτε καί ὁ ΚΟΚ (Κώδικας Ὀδικῆς Κυκλοφορίας). Φταῖνε αὐτοί, οἱ ὁδηγοί, καί μόνον αὐτοί.

Ὁ Θεός πάντα προειδοποιεῖ

“Ὅπως φυσικά δέν ἔφταιγαν οἱ διάφοροι Προφῆτες τῆς Π. Διαθήκης πού προφήτευαν κατόπιν ἐντολῆς τοῦ Κυρίου Παντοκράτορος διάφορα δεινά καί καταστροφές, λόγω τῶν ἁμαρτιῶν τῶν ἀνθρώπων, τῆς παρακοῆς τους ἀπό τό θέλημα καί τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ, ἀλλά καί τῆς ἀπομακρύνσεώς τους ἀπό τόν Θεόν.

Ἐν ἀντιθέσει μέ τούς ψευδοπροφήτας πού «χάϊδευαν» καί «γαργαλοῦσαν» τά αὐτιά τῶν ἀνθρώπων καί εἰδικά τῶν ἀρχόντων ὅτι «ὅλα πάνε καλά», «μὴν ἀνησυχεῖτε καθόλου» καί «μὴν ἀκοῦτε αὐτούς τούς «ἀνόητους» τούς «παλαβούς», τούς «κινδυνολόγους», τούς «τρομοκράτες», πού δέν ξέρουν τί λένε δημιουργώντας σας φόβο καί τρόμο ἄδικα.

“Ὅπως δέν ἔφταιγε σέ καμία περίπτωση ὁ Νῶε ὅταν κήρυττε γιά 100 ὀλόκληρα χρόνια^[191] ὅσο ἔφτιαχνε τήν Κιβωτό ὅτι ὁ Θεός θά καταστρέψει τόν κόσμο.

Γιά σκεφθείτε το λιγάκι αυτό, αγαπητοί μου. Ὁ πιό μεγάλος «ΚΙΝΔΥΝΟΛΟΓΟΣ» καί «ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΣ» ὄλων τῶν ἐποχῶν σύμφωνα μέ ὄλους αὐτούς τούς κυρίους ἦταν ὁ Νῶε!

Ἐκατό ὀλόκληρα χρόνια νά τούς φωνάζει: «Μετανοεῖστε ἔρχεται ἡ ὀργή τοῦ Θεοῦ. Μετανοεῖστε ὁ Θεός θά καταστρέψει τόν κόσμο. Μετανοεῖστε ἡ ὑπομονή τοῦ Θεοῦ ἐξαντλήθηκε καί θά βρέξει τόσο πολύ πού θά πινοῦν ὄλοι οἱ ἄνθρωποι τῆς γῆς» (*Γένεσις Κεφ. ζ' καί z'*) καί ἐπί 99 χρόνια νά μή γίνεται τίποτε. Πόσοι καί πόσοι τότε δέν ἔνοιωθαν μεγάλο φόβο καί τρόμο ἀκούγοντας τόν Νῶε ἐπί 100 χρόνια νά τούς καλεῖ νά μετανοήσουν, εἰδάλλως θά καταστραφοῦν. Καί πόσοι καί πόσοι δέν θά ἔλεγαν τότε, βλέποντας εἰδικά νά περνοῦν τά χρόνια καί νά μὴν γίνεται τίποτε: «Ἐ, Νῶε, ἐπιτέλους πᾶψε! Δέν βαρέθηκες νά μᾶς λές τά ἴδια καί τά ἴδια; Ἐπιτέλους! Σταμάτα πιά νά φοβίζεις καί νά τρομοκρατεῖς τόν κόσμο!» κ.λπ.

Καί βέβαια, ὁ Θεός τότε δέν κατέστρεφε τόν κόσμο γιατί μακροθυμοῦσε ὡς «μακρόθυμος καί πολυέλεος» καί περίμενε πὴν μετάνοια τῶν ἀνθρώπων, γι' αὐτό καί ἀργοῦσε. «*Οὐκ οἶδας ὅτι ἡ μακροθυμία τοῦ Θεοῦ εἰς μετάνοιαν σέ ἄγει...*» (*Ρωμ. β', 4*) μᾶς λέγει ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν Παῦλος. Ὅταν ὅμως μετά ἀπό ἑκατό ὀλόκληρα χρόνια ὑπομονῆς καί προσμονῆς, εἶδε ὅτι ὄχι μόνον δέν μετανοοῦσαν, ἀλλά γίνονταν καί χειρότεροι, τότε πλέον «ἀναγκάστηκε» νά τούς καταστρέψει.

Ἐπειδή ὅμως ἔχει παραγίνει τό κακό σχετικά μέ αὐτὴν πὴν ἀποψη-θεωρία καί χρησιμοποιεῖται εὐκαίρως ἀκαίρως, ἀκόμη καί ἀπό πιστοὺς κληρικούς καί λαϊκοὺς, θά ἤθελα νά τούς ρωτήσω καί ἐάν μποροῦν νά μοῦ ἀπαντήσουν.

Ἐάν λοιπόν, ἐγὼ ἢ ὅποιοσδήποτε ἄλλος, γράφοντας ἢ λέγοντας ὅλα αὐτά φοβίζει καί τρομοκρατεῖ τόν κόσμο, τότε γιατί τά εἶπε ὁ Κύριός μας; Γιατί τά προφήτεψαν οἱ Προφῆτες; Γιατί τά ἔγραψαν οἱ Εὐαγγελιστές καί οἱ Ἀπόστολοι; Γιατί τά κήρυξαν οἱ διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας μας; Γιατί μίλησαν καί τά ἔγραψαν δεκάδες Ἅγιοι τῆς Πίστεώς μας; Γιατί;

Ἐπὶ γιὰ νά τά ποῦν καί νά τά γράψουν; Ἡ ἔτσι ἀπλά γιὰ νά ὑπάρχουν θεωρητικά; Ἡ γιὰ νά μᾶς φοβίσουν καί νά μᾶς «τρομοκρατήσουν»; Φυσικά καί ΟΧΙ.

Ἀλλά γιὰ νά μᾶς ἐνημερώσουν, νά μᾶς προειδοποιήσουν καί νά μᾶς προστατέψουν.

«Μακάριος ὁ ἀναγινώσκων καί οἱ ἀκούοντες
τούς λόγους τῆς προφητείας...»

Ὅταν λέει ἡ ἱερά Ἐποκάλυψις: «Μακάριος ὁ ἀναγινώσκων καί οἱ ἀκούοντες τούς λόγους τῆς προφητείας καί τηροῦντες τά ἐν αὐτῇ γεγραμμένα...» (**Ἄποκ. α', 3**) ποῖος πιστός, ἐκέφρων καί λογικός νοῦς θά μπορούσε νά ἰσχυριστεῖ κάτι διαφορετικό ἢ ἀντίθετο;

Ὅτι δηλαδή δέν θά πρέπει κανεῖς νά διαβάζει καί νά ἀκούει ὅλα αὐτά τά ἐσχατολογικά, πού βρίσκονται γραμμένα μέσα στήν Ἐποκάλυψη καί ὅτι δέν θά εἶναι μακάριος, εὐτυχής αὐτός πού θά τά διαβάζει καί θά τά ἀκούει;

Καί ἐάν τελικά κάποιος μπορεῖ νά τά διαβάζει καί νά τά ἀκούει, γενόμενος μάλιστα καί μακάριος, γιατί νά μήν μπορεῖ νά τά μεταδώσει καί σέ ἄλλους γιά νά γίνουν μακάριοι καί αὐτοί, ἀλλά καί νά κάνουμε τό χρέος πού ἔχουμε ὡς μικροί «ἀπόστολοι» καί «εὐαγγελιστές» πού εἴμεθα, σύμφωνα μέ τόν Κύριόν μας καί τούς Ἁγίους μας;

Καί ἀκόμη ὅταν λέει ὁ Κύριός μας: «Ἴδού προεῖρηκα ὑμῖν» (**Ματθ. κδ', 25**). Νά, σᾶς τά εἶπα πρῖν γίνουν γιά νά τά προγνώριζετε καί νά προετοιμαστεῖτε νά μήν πάθετε κανένα κακό. Μή μοῦ πεῖτε μετά ὅτι δέ σᾶς τά εἶπα, ἢ ὅτι δέν τά γνωρίζατε. «Ἴδού προεῖρηκα ἡμῖν».

Ἡ ὅταν ἀκόμη μᾶς λέγει ὁ Ἅγιος Κύριλλος:

«Πρόσεχε λοιπόν τόν ἑαυτό σου, ἄνθρωπε μου, καί ἀσφάλιζε τήν ψυχὴν σου. Σέ διαβεβαιώνει γιά ὅλα αὐτά ἡ Ἐκκλησία τώρα, μπροστά στόν ζωντανό Θεό, καί σοῦ προαναγγέλει τά σχετικά μέ τόν Ἀντίχριστο πρῖν νά γίνουν. Ἄν τώρα θά γίνουν ὅσο ζεῖς ἐσύ, ἢ μετά ἀπό σένα, δέν τό γνωρίζουμε. Εἶναι ὅμως καλό, γνωρίζοντάς τα αὐτά, νά ἀσφαλίζεσαι ἀπό πρῖν... Ἀσφάλιζε λοιπόν τόν ἑαυτό σου, ἄνθρωπε· ἔχεις ἤδη τά σημεῖα τοῦ Ἀντιχρίστου, καί νά μή τά θυμᾶσαι μόνο γιά τόν ἑαυτό σου, ἀλλά νά τά λές καί σ' ὄλους τούς ἄλλους μέ πολλή προθυμία».^[192]

(Ἁγίου Κυρίλλου)

Μήπως και οι Άγιοί μας ήταν «τρομοκράτες»;

Και ακόμη, γιατί οί Άγιοι μας έγραφαν, με την χάρη και την καθοδήγηση του Θεού κεφάλαια και βιβλία ολόκληρα για τό θέμα αυτό, τονίζοντας μας μάλιστα με σαφήνεια τό τί φοβερά και τρομερά πράγματα μās αναμένουν, τό τί μεγάλες θλίψεις και δοκιμασίες θά περάσουμε και όλα τά σχετικά; Ποιός «ἄραγε» ήταν ὁ σκοπός τους; Μήπως νά μās φοβίσουν και νά μās τρομοκρατήσουν; Μήπως για νά μās κοροϊδέψουν και νά γελάσουν μαζί μας; Μήπως ήταν και αὐτοί ἕνα εἶδος «τρομοκρατῶν», πού μόνο τους στόχο και σκοπό εἶχαν τό νά ἐκφοβίζουν, ἀνησυχοῦν και «τρομοκρατοῦν» τόν κόσμο; Ἡ τελικά ὁ σκοπός τους ήταν ἕνας και μοναδικός, τό νά μās ἐνημερώσουν και προειδοποιήσουν για ὅλα τά ἐπερχόμενα δεινά, προκειμένου νά τά μάθουμε, νά τά γνωρίσουμε, νά προετοιμαστοῦμε και νά λάβουμε τά μέτρα μας, ἐάν τύχει και βρεθοῦμε σ' αὐτή τήν ἐποχή, νά μὴν ξεγελαστοῦμε, πλανηθοῦμε και ἀκολουθήσουμε τόν Ἄντίχριστο, κάνοντας τήν αἰώνια ψυχή και σωτηρία μας;

Και ὁ Ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός, ὁ ὁποῖος ἔζησε τόν 18^ο αἰῶνα (1714-1779) μέσα δηλαδή στήν περίοδο τῆς Τουρκοκρατίας, ὅπου «ὅλα τᾶσκιαζε ἡ φοβέρα και τά πλάκωνε ἡ σκλαβιά», πού ὁ κόσμος ήταν ἤδη φοβισμένος, ταλαιπωρημένος, μέ πολλά βάσανα και θλίψεις, γιατί ὅταν κήρυττε στόν ἀπλό κόσμο τούς ἔλεγε ὅλα αὐτά;

«Ἔνα πρᾶγμα θά σᾶς φανερώσω, χριστιανοί μου· τό ἡξεύρω πώς θά σᾶς καύσω τήν καρδιά· εἶνε φοβερόν και λυπηρόν· τρέμει ἡ καρδιά μου νά τό εἰπῶ, ἀλλά τί νά κάμω, ὅπου μου λέγει ὁ Χριστός μας πώς ἀνίσως και δέν τό φανερώσω, μέ θανατώνει και μέ θάνει εἰς τήν κόλασιν; Μᾶς φανερώνει ἡ θεία Γραφή, τό ἅγιον και ἱερόν βύαγγέλιον, πώς εἰς τόν ὄγδοον αἰῶνα θά γίνῃ τό τέλος τοῦ κόσμου και μέλλει νά χαλάσῃ τοῦτος ὁ κόσμος»^[193]

Μήπως και ὁ Μεγάλος αὐτός Ἅγιος ἤθελε νά φοβίζει, νά ἀνησυχῆ και νά τρομοκρατῆ τούς ἤδη φοβισμένους, ἀνήσυχους και τρομοκρατημένους ἀπό τούς Τούρκους και τά δεινά τους, Ἑλληνες;

Ὁ δέ Ἅγιος Ἰππόλυτος λέγει τά ἐξῆς σημαντικά για τό θέμα μας:

«Ἐπειδή οἱ μακάριοι προφῆτες ἔχουν γίνει ὀφθαλμοί μας, πού μās φανερώνουν τά ἀπόκρυφα, ἀκόμη και ἐκεῖνα πού δέν πραγματοποιήθηκαν

ἀκόμη, χάρις εἰς τόν ἅγιον βίον των καί στήν ἔμπνευσίν των καί στήν ἐπιφοίτηση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, γιά τοῦτο καί σέ ὄλες τίς ἐπερχόμενες γενεές σάν σέ ζωγραφικόν πίνακα μετεβίβασαν μεγίστην πνευματικήν θεωρίαν καί τρόπον ζωῆς.

Ἐκήρυσαν ἀκόμη οἱ προφῆτες καί τήν Δευτέραν Παρουσίαν τοῦ Κυρίου πού θά γίνη μελλοντικά ἐνώπιον ὅλου τοῦ κόσμου. Ὅλα αὐτά μέ τήν ἔμπνευσιν τοῦ Θεοῦ ἀναγκαίως ἀφοῦ τά εἶδαν, τά προῦπέδειξαν καί τά ἐπροφήτευσαν.

Γιά τόν λόγον αὐτόν μᾶς ἀπεκάλυψαν καί τήν ἡμέραν τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, πού θά γίνη κατά τούς ἐσχάτους καιρούς, τήν ἐμφάνισι τοῦ ἀποστάτου (Ἁντιχρίστου) καί τήν προσπάθεια παραπλανήσεως τῶν ἀνθρώπων ἀπ' αὐτόν, δηλαδή τήν ἔναρξι τῆς ἐπικρατήσεως, ἀλλά καί τῆς λήξεως τῆς βασιλείας του. Ἐπίσης ἀπεκάλυψαν τήν ἔλευση τοῦ πραγματικοῦ κριτοῦ, τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ καί τήν αἰώνιαν ζωήν τῶν δικαίων καί τήν τιμωρίαν τῶν ἁμαρτωλῶν προανήγγειλαν, μέ τόν σκοπό ὅλοι ἐμεῖς νά ἔχωμεν στό νοῦ μας ὅλα αὐτά κάθε ἡμέρα καί κάθε ὥρα καί ὡς τέκνα τῆς Ἐκκλησίας νά γνωρίζουμε ὅτι “οὔτε ἓνα γιώτα ἢ οὔτε μία κεραία” ἀπ' αὐτά δέν πρόκειται νά παραλειφθῆ, ὅπως ὁ σωτήριος λόγος προφητῶν ἐφάνέρωσε. Χωρίς καμμιά ἀμφιβολία, λοιπόν, ὅλοι ἀνοῖξτε τά μάτια τῶν καρδιῶν σας καί τά αὐτιά τῆς ψυχῆς σας καί ὑποδεχθεῖτε τόν λόγο πού πρόκειται νά ἐκφωνήσωμε στή συνέχεια. Διότι σήμερα πρόκειται νά σᾶς παρουσιάσω μιᾶ διήγησι γεμάτη μέ κάθε φρίκη καί φόβο, δηλαδή τήν παγκόσμια πλάνη τοῦ ἐχθροῦ καί διαβόλου ἀφ' ἑνός καί τήν ἐν συνεχείᾳ Δευτέραν Παρουσίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀφ' ἑτέρου».^[194]

(Ἁγίου Ἰησοῦ)

Καί «ἐπιλείπει με ὁ χρόνος διηγούμενος» ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, διότι ἐάν συνεχίσω θά βγάλουμε ὅλους τούς προφήτας, ἀποστόλους, διδασκάλους καί ἁγίους τῆς ἐκκλησίας μας, μέ τήν λογική βέβαια ὄλων αὐτῶν, «κινδυνολόγους» καί «τρομοκράτας».

Πρῶτος ὁ Κύριός μας μίλησε γιά τὰ ἔσχατα

Ἄλλά τί λέγω ὅλους τούς ἀνωτέρω. Ἀκόμη καί ὁ ἴδιος ὁ Θεός μας, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, θά παρουσιαστεῖ ὡς ὁ κατ' ἐξοχὴν μεγαλύτερος «κινδυνολόγος» καί «τρομοκράτης», ἀφοῦ πρῶτος ἐκεῖνος μᾶς μίλησε γιά τιμωρίες καί μάλιστα αἰώνιες ἀπό διαβόλους, σατανάδες, κολάσεις, φωτιές, φίδια, καζάνια, σκουλήκια, τρυγμούς, ὄδυρμούς, θλίψεις βάσανα καί ἄλλα πολλά. Πρῶτος Ἐκεῖνος στό ΚΔ' τοῦ Ματθαίου καί ΚΑ' τοῦ Λουκᾶ, ἀναφερόμενος στά «Σημεῖα τῶν Καιρῶν» μᾶς μίλησε γιά ἔριδες, μάχες, προδοσίες, πολέμους, πείνες, ἀρρώστιες, καταστροφές, θεομηνίες, μεγάλες θλίψεις πού δέν πρόκειται οὔτε ποτέ πρῖν, οὔτε καί μετά νά δοῦν οἱ ἄνθρωποι ἐπί τῆς γῆς κ.λπ.

Καί ἄς ὑποθέσουμε ὅτι τούς ἀγίους μας «ἐλαφριᾶ τῆ καρδίᾳ» τούς βγάζουμε «τρομοκράτες». Τόν Κύριό μας ὅμως; Μπορεῖ, κανεῖς -ἀπ' αὐτούς πού πιστεύουν φυσικά- νά πεῖ κάτι σχετικό ἢ παρόμοιο; Δέν νομίζω. Σέ καμμία μὰ καμμία περίπτωση.

Τότε λοιπόν τί λιγότερο ἢ περισσότερο κάνουμε ἐμεῖς λέγοντάς τα ἢ καταγράφοντάς τα;

Δέν ἔχουν λοιπόν δίκαιο ὅλοι αὐτοί πού λένε καί ἰσχυρίζονται ὅλα τὰ ἀνωτέρω καί ἄλλα τέτοια παρόμοια, εἴτε ἀπό ἄγνοια, εἴτε ἀπό πλάνη, εἴτε ἐκ τοῦ πονηροῦ.

Καί τό μόνο πού θά μποροῦσα νά πῶ εἶναι ὅτι εἴτε ἐν γνώσει, εἴτε ἐν ἀγνοίᾳ τους γίνονται σύμμαχοι τοῦ ἐχθροῦ (τοῦ Ἀντιχρίστου καί τοῦ διαβόλου) ἀφοῦ μέ τὰ λεγόμενά τους γίνονται αἰτία νά ἐφησυχάσουν καί νά ἀποκοιμηθοῦν χιλιάδες ψυχές, ὀδηγούμενες στά γρανάζια καί στά δίκτυα τοῦ Ἀντιχρίστου καί τοῦ κράτους του.

Ἄς σταματήσουν λοιπόν νά παραπλανοῦν τόν κόσμο μέ ὅλα αὐτά τὰ ἀνυπόστατα καί ψευδῆ πράγματα, γιατί ἡ ὥρα πλησιάζει «ὁ καιρὸς γάρ, ἐγγύς ἐστίν» (**Ἀποκ. κβ', 10**) καί ὁ Κύριός μας ἔρχεται «ὁ Κύριος ἐγγύς» (**Φιλιπ. δ', 5**) καί ἀλλοίμονο σ' αὐτούς καί στούς ὁμοίους τους, ἐάν δέν μετανοήσουν... Δέν ξέρω ἂν θά μπορέσουν νά «κρυφθοῦν» κάπου γιά νά γλυτώσουν ἀπό τὰ χέρια Κυρίου Σαβαώθ. «**Φοβερόν τό ἐμπεσεῖν εἰς χεῖρας Θεοῦ ζῶντος**» (**Ἑβρ. ι', 31**).

«Ὡς πρὸς δὲ τὴν δευτέραν παρουσίαν, θὰ γίνουιν πρωτοφανῆ καὶ καταπληκτικὰ φαινόμενα εἰς τὸν ἥλιον καὶ τὴν σελήνην καὶ τὰ ἀστέρια. Εἰς δὲ τὴν γῆν θὰ καταλάβῃ τὰ ἔθνη μεγάλη στενοχωρία καὶ φόβος καὶ ἀμηχανία πολλή, καθὼς τὰ τεράστια ὀρμητικὰ κύματα τῆς θαλάσσης μὲ θόρυβον πολὺν καὶ σάλον θὰ ὀρμοῦν νὰ κατακλύσουιν τὴν γῆν. Οἱ ἄνθρωποι θὰ παραλύουιν καὶ θὰ χάνουιν τὰς αἰσθήσεις των καὶ θὰ εἶναι σάν νεκροὶ ἀπὸ τὸν φόβον δι' αὐτὰ, πού θὰ βλέπουιν, καὶ διὰ τὰ ἄλλα μεγάλα κακά, πού θὰ περιμένουιν νὰ ἐπιπέσουιν ἐναντίον τῆς οἰκουμένης. Διότι αἱ δυνάμεις, πού κρατοῦν τὴν ἁρμονίαν τοῦ σύμπαντος, θὰ σαλευθοῦν καὶ θὰ κλονισθοῦν. Καὶ τότε θὰ ἴδουιν τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου νὰ ἔρχεται ἐπάνω εἰς ὀλόφωτον νεφέλην μὲ δύναμιν καὶ δόξαν πολλήν. Ὅταν δὲ θὰ ἀρχίσουιν αὐτὰ νὰ γίνωνται, σεῖς οἱ πιστοὶ ὀπαδοὶ μου, σικωθῆτε ἐπάνω γεμᾶτοι ἐλπίδα καὶ σικῶστε τὰ κεφάλια σας πρὸς τὸν οὐρανὸν ὄχι μὲ φόβον, ἀλλὰ μὲ χαρὰν καὶ ἐλπίδα, διότι πλησιάζει πλέον ἡ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὰ δεινὰ τῆς παρούσης ζωῆς καὶ ἡ ἔνδοξος σωτηρία σας εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν».

(Λουκ. κα', 25-28).

Κεφάλαιον

26

ΠΟΤΕ ΘΑ ΓΙΝΕΙ
Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΑΡΟΥΣΙΑ;

«Οἱ μακάριοι προφῆται... καί τῆς συντελείας ἡμῖν τὴν ἡμέραν ἐνεφάνισαν, τὴν ἐν τοῖς ἐσχάτοις καιροῖς».

(Ἁγίου Ἰππολύτου)

«Βλέπεις, πῶς προλέγουσι πάντες τὴν παρουσίαν τοῦ Κυρίου;»

(Ἁγίου Κυρίλλου Ἱεροσολύμων)

Γνωρίζουμε ἄραγε πότε θά γίνει ἡ Δεύτερη Παρουσία τοῦ Κυρίου μας ἢ ὄχι; Μᾶς ἔχει μιλήσει ἄραγε γι' αὐτό ὁ Κύριός μας καί οἱ Ἅγιοί του;

Μᾶς ἔχει μήπως ἐνημερώσει μέσα ἀπό τόν αἰώνιο καί διαχρονικό Του λόγο;

Μᾶς ἔχει μιλήσει γιά τόν αἰῶνα, τόν χρόνον, τόν μῆνα καί τὴν ἡμέρα πού θά γίνει ἡ Δευτέρα Παρουσία Του· ΝΑΙ ἢ ΟΧΙ;

Ἡ ἀπάντηση βέβαια τῶν περισσοτέρων θά εἶναι ΟΧΙ.

Ἐμεῖς φυσικά στηριζόμενοι στοὺς Ἅγίους καί θεοφόρους Πατέρες μας λέμε ἓνα μεγάλο ΝΑΙ, «διότι τίποτε δέν ἔχει ἀποκρύψει ὁ Θεός ἀπό τοὺς

ἅγιους Του...» καί ἄρα διά μέσου αὐτῶν καί σέ ἐμᾶς.

«Οὐδέν γάρ ἀπέκρυψεν ὁ Θεός τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ...»^[195]

(**Ἁγίου Ἰωάννου Δαμασκνοῦ**)

Ἦ Ὁ Ἅγιος Ἰππόλυτος μᾶς λέγει χαρακτηριστικά γιά τό θέμα αὐτό:

«Ὁ Θεός διά μέσου τῶν Προφητῶν Του μᾶς ἀποκάλυψε καί τήν ἡμέρα πού θά γίνει ἡ συντέλεια τοῦ κόσμου καί ἡ Δευτέρα Παρουσία στά ἔσχατα χρόνια...»^[196] (**Ἁγίου Ἰππολύτου**)

Ἦ Ὁ δέ Ἅγιος Κύριλλος:

«Βλέπετε, πῶς προλέγουσι πάντες τήν παρουσίαν τοῦ Κυρίου;»^[197] (**Ἁγίου Κυρίλλου Ἱεροσολύμων**)

Καί ὁ ἅγιος Κοσμᾶς:

«Ἔνα πράγμα θά σᾶς φανερώσω, χριστιανοί μου... Μᾶς φανερώνει ἡ θεία Γραφή, τό ἅγιον καί ἱερὸν βιβλίον, πῶς εἰς τόν ὄγδοον αἰῶνα θά γίνῃ τό τέλος τοῦ κόσμου καί μέλλει νά χαλάσῃ τοῦτος ὁ κόσμος». ^[198] (**Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ**)

Δέν ὑπάρχει ἀδελφοί μου, τίποτε ἀπολύτως ἀπ' ὅλα ἐκεῖνα τά σημαντικά καί ἀπαραίτητα γιά τήν σωτηρία μας, τά ὁποῖα νά μὴν φρόντισε ὁ Θεός νά καταχωρηθοῦν, ἐμφανῶς ἢ ὄχι, συμβολικά, ἀλληγορικά, παραβολικά, συνεσκιασμένα, μέ τύπους, μέ σκιές, μέ ἀλήθειες, μέσα εἰς τόν αἰώνιο καί διαχρονικό Του λόγο.

Γιά τόν λόγο αὐτό καί ὁ Κύριος μᾶς ἄφησε ἱερή παρακαταθήκη τήν Διαθήκη Του, Παλαιά καί Καινή καί τήν προτροπή ὄχι μόνο νά μελετᾶμε, ἀλλά καί νά ἐρευνᾶμε τόν λόγο του, διότι μέσα σ' αὐτόν βρίσκονται τά πάντα. Ὅλα ὅσα χρειάζονται γιά τήν σωτηρία μας. Ὅλα ὅσα ἔπρεπε νά μάθουμε. Ὅλα ὅσα χρειάζονται γιά νά ἐνημερωθοῦμε καί νά προστατευτοῦμε ἀπό τούς αἰρετικούς, τούς ψευτοδιδασκάλους, τούς ψευτοπροφήτας, τούς ἀθέους, τόν Ἄντίχριστο καί τήν ἐποχή του.

Μέσα σπὴν Ἁγία Γραφή ὑπάρχει ἡ αἰώνιος Ζωή:

«ἐρευνᾶτε τὰς γραφάς, ὅτι ὑμεῖς δοκεῖτε ἐν αὐταῖς ζῶντων αἰώνιον ἔχειν καὶ ἐκεῖναί εἰσιν αἱ μαρτυροῦσαι περὶ ἐμοῦ».

(**Ἰω. ε', 39**)

Ἐάν λοιπόν μέ νηστεία, προσευχή καί Ταπείνωση μελετοῦμε καί ἐρευνοῦμε τήν Ἁγία Γραφή, πάντα ὑπό τήν καθοδήγηση καί μέ τά μάτια τῶν Ἁγίων καί πνευματοφόρων Πατέρων μας, ὄχι ὅμως ἐπιπόλαια καί ἐπιφανειακά, ἀλλά μέ προσοχή, μέ ἀκρίβεια, εἰς βάθος, τότε ὅλα θά τά βροῦμε μέ τήν δική Του πάντα βοήθεια. Καί τούς χρόνους καί τίς ἡμέρες καί τούς καιρούς καί τά πάντα. Ὅλα μᾶς τά ἔχει σημάνει, ἀλλά τίς περισσότερες φορές συνεσκιασμένα, κρυμμένα, οὕτως ὥστε νά μᾶς παρακινεῖ, νά μᾶς διεγείρει μέ τήν προθυμία, νά μᾶς προτρέπει σέ ἐγρήγορση, σέ νήψη, σέ προσευχή, σέ ἕνα συνεχόμενο ἀγῶνα.

Λέγει χαρακτηριστικά ὁ Χρυσόστομος:

*«Καί ἀπό πού θά τό καταλάβουμε αὐτό; Ἐάν μέ πολύ μεγάλη προσοχή καί ἀκρίβεια δοῦμε καί διαβάσουμε αὐτά πού εἶναι γραμμένα μέσα στήν Ἁγία Γραφή. Διότι ὁ καλός Θεός μας δέν μᾶς ἔκρυψε τίποτε ἀπό ὅλα ἐκεῖνα πού ἦταν χρήσιμα καί ἀπαραίτητα γιά τήν σωτηρία μας. Ἔτσι λοιπόν οὔτε τόν χρόνον (γιά τό συγκεκριμένο θέμα πού μιλάει ὁ Χρυσόστομος) μᾶς ἀπέκρυψε, ἀλλά μᾶς τόν ἐσήμανε καί ἐφάνερωσε συνεσκιασμένα, μέ τύπους μέ σκιές, ὄχι πολύ καθαρά, ὥστε νά μᾶς διεγείρει πνευματικά, νά μᾶς σπρώξει γιά μελέτη γιά ἔρευνα καί νά μᾶς δώσει τήν εὐκαιρία νά τά βροῦμε ἀπό μόνοι μας, προκειμένου νά τά ἐκτιμήσουμε καλύτερα».^[199] (**Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου**)*

Ὁ δέ Θεοδώρητος Κύρου λέγει τά ἑξῆς:

«Αἰνιγματωδῶς ταῦτα λεχθήσεται, ἵνα μή πᾶσι δῆλα ἦ τά ἀποκαλυπτόμενα τοῖς ἀγίοις. Δεῖ σοι ὅθεν ἀκριβοῦς νοήσεως καί προσοχῆς».

Δηλαδή:

«ὅλα αὐτά λέγονται αἰνιγματωδῶς, παραβολικά, μέ τύπους καί σκιές, προκειμένου νά μήν μπορεῖ νά τά βρεῖ ὁ καθένας εὐκόλα, παρά μόνον ἐκεῖνοι πού εἶναι πολύ ἐνάρετοι καί ἅγιοι καί πάλι καί σ' αὐτούς, ὅταν θά τό ἐπιτρέψει ὁ Θεός. Γι' αὐτό καί πρέπει μέ πολύ μεγάλη προσοχή καί προσευχή νά διαβάζουμε καί νά μελετᾶμε ὅλα αὐτά».

Ὅλα λοιπόν, μᾶς τά ἔχει προεῖπει τό Πνεῦμα τό Ἅγιον, «τό Πνεῦμα τῆς Ἀληθείας» καί τό ὁποῖον «ὀδηγεῖ ὑμᾶς εἰς πᾶσαν τήν ἀλήθειαν» διά μέσου τῶν Προφητῶν καί τῶν Ἁγίων μας.

Ίσως όμως ισχυριστοῦν κάποιοι, πὼς τὰ ὅσα λέγω εἶναι ἀνυπόστατα καὶ αὐθαίρετα, τὴν στιγμήν πού ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, μᾶς εἶπε: «οὐχ ὑμῶν ἐστὶ γινῶναι χρόνους ἢ καὶ καιρούς οὐς ὁ Πατήρ ἔθετο ἐν τῇ ἰδία ἐξουσία...» (**Πραξ. α', 7**) ἢ «Περὶ δὲ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἢ τῆς ὕρας οὐδεὶς οἶδεν, οὐδέ οἱ ἄγγελοι ἐν οὐρανῷ, οὐδέ ὁ Υἱός, εἰ μὴ ὁ πατήρ» (**Μαρκ. ιγ', 32**).*

Καὶ ὅμως ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί, λίγο ὑπομονή καὶ θά δεῖτε μὲ πλῆθος ἀποδείξεων ὅτι εἶναι ἔτσι ὅπως ἀκριβῶς σᾶς τὰ λέω.

Ποιὰ Ἡμέρα θά γίνει ἡ Δευτέρα Παρουσία

Ἄς ξεκινήσουμε ἀπὸ τὴν ἡμέρα.

Ἀμέσως ἀμέσως γιὰ νά δεῖτε ὅτι γνωρίζουμε τὴν ἡμέρα τῆς ἐβδομάδος πού θά γίνει ἡ Δευτέρα Παρουσία καὶ ὅτι δέν εἶναι ἄγνωστη ὅπως νομίζουν μερικοί, ἄς ἐρωτήσουμε.

- Γνωρίζουμε ἄραγε ποιὰ ἡμέρα τῆς ἐβδομάδος θά γίνει ἡ Δευτέρα Παρουσία τοῦ Κυρίου μας;
- Μά φυσικά, τὴν ἡμέρα τῆς ΚΥΡΙΑΚΗΣ, εἶναι ἡ ἀπάντησι.

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἡμέρα τοῦ Κυρίου μας, «ἡ Μία τῶν Καθβάτων» (**Ἰω. κ', 19**). Αὐτὴ εἶναι ἡ ἡμέρα πού ἀναστήθηκε ὁ Κύριος μας, ἄρα καὶ αὐτὴ πού θά ἀναστηθοῦμε ὅλοι ἐμεῖς.

Αὐτὴ εἶναι ἡ μία καὶ ἡ ὀγδόη.

Ἡ μία, γιατί ἀπὸ τὴν Κυριακὴ πού εἶναι ἡ πρώτη ἡμέρα τῆς ἐβδομάδος, ξεκινάει ἡ ἐβδομάδα, γι' αὐτὸ καὶ ἡ Δευτέρα λέγεται Δευτέρα, ἐπειδὴ εἶναι ἡ δεύτερη ἡμέρα τῆς ἐβδομάδος, ἡ Τρίτη ἐπειδὴ εἶναι ἡ τρίτη ἡμέρα κ.λπ.

Ἀλλὰ λέγεται «ΜΙΑ» καὶ γιὰ ἕναν ἀκόμη σοβαρὸ λόγο. Γιατί κατὰ τὴν ἡμέρα αὐτὴ ὁ τῶν ὅλων Θεὸς ἐδημιούργησε ὁλόκληρο τὸν κόσμον· «ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν...καὶ ἐγένετο ἑσπέρα καὶ ἐγένετο πρωτὴ ἡμέρα μία» (**Γέν. α', 1-5**).

* Γιὰ τὴν ἀναλυτικὴ ἐρμηνεῖα τῶν χωρίων αὐτῶν βλέπε τὸ Κεφάλαιον «Περὶ δὲ τῆς ἡμέρας ἐκείνης... οὐδεὶς οἶδεν».

Ὁ Μέγας Βασίλειος ἑρμηνεύοντας σπὴν ἑξαήμερο τὸ χωρίο «καὶ ἐγένετο ἑσπέρας καὶ ἐγένετο πρωΐ ἡμέρα μία» (**Γεν. α' 1-5**) μᾶς ἀναφέρει ὅτι εἴτε «μία» ἡμέρα ὀνομάσουμε πὴν πρώτην ἐκείνην ἡμέραν τῆς Δημιουργίας, εἴτε αἰῶνα εἶναι ἀκριβῶς τὸ ἴδιο πρᾶγμα. «Ὡστε καὶ ἡμέραν εἴπης καὶ αἰῶνα τὴν αὐτὴν ἔρεις ἔννοιαν»^[200] (**Μ. Βασιλείου**).

Μέσα δέ σπὴ φράση «τόν οὐρανόν καὶ τὴν γῆν» περιλαμβάνεται, ὅ,τι ὑπάρχει μεταξύ οὐρανοῦ καὶ γῆς, μέ μιά λέξη τὰ πάντα.

«Ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν οὐρανόν καὶ τὴν γῆν. **Μ'** αὐτὰ τὰ δύο, πού εἶνε τὰ ἄκρα τοῦ σύμπαντος, ὑπαινίσσεται κάθε τί πού ὑπάρχει μέσα σ' αὐτά, ἀποδίδοντας μὲν εἰς τὸν οὐρανόν τὰ πρεσβεῖα τῆς γενέσεως, λέγοντας δέ ὅτι ἡ γῆ ἔρχεται δευτέρα εἰς τὴν ὑπαρξιν. Ὅπωςδήποτε δέ καὶ ὅ,τι περιέχεται μεταξύ αὐτῶν ἀποπερατώθηκε μαζί μέ τὰ δύο αὐτὰ ἄκρα, τὸν οὐρανὸ καὶ τὴν γῆ».^[201] (**Μ.Βασιλείου**)

Τί βλέπουμε ὅμως στό συγκεκριμένο κείμενο τῆς Γραφῆς «καὶ ἐγένετο ἑσπέρας καὶ ἐγένετο πρωΐ ἡμέρα μία»; (**Γεν. α' 1-5**).

Πὼς δέν λέει καὶ ἐγένετο ἑσπέρα καὶ ἐγένετο πρωΐ ἡμέρα πρώτη, ἀλλὰ «ΜΙΑ». Γιατί δέν εἶναι μιά ὁποιαδήποτε ἡμέρα γιὰ νά πὴν ὀνομάσει πρώτη, παρ' ὅλο πού ἀκολουθεῖ καὶ ἡ δευτέρη ἡμέρα: «καὶ ἐγένετο ἑσπέρας καὶ ἐγένετο πρωΐ ἡμέρα δευτέρα» (**Γεν. α', 8**) καὶ ἡ τρίτη ἡμέρα: «καὶ ἐγένετο ἑσπέρας καὶ ἐγένετο πρωΐ ἡμέρα τρίτη» (**Γεν. α', 13**).

Λέγει ὁ Ἅγιος Βασίλειος:

«Καὶ ἐγένετο ἑσπέρας καὶ ἐγένετο πρωΐ, ἡμέρα μία. Διατί δέν εἶπε «πρώτη» ἀλλὰ «μία»; Βέβαια ἦτο συνεπέστερον αὐτός πού ἐπρόκειτο νά ἀναφέρῃ ἐν συνεχείᾳ «δευτέραν» καὶ «τρίτην» καὶ «τετάρτην» ἡμέραν, νά ὀνομάσῃ αὐτὴν πού προηγεῖται «πρώτην». Ἐν τούτοις πὴν ὠνόμασε «μίαν»».^[202] (**Μ. Βασιλείου**)

Καὶ ὁ Ἅγιος Ἰππόλυτος λέγει:

«οὐκ εἶπεν «ἡμέρα πρώτη». εἰ γάρ πρώτην ἡμέραν εἶπεν, ἀνάγκην εἶχεν εἰπεῖν καὶ δευτέραν γινομένην. ἀλλ' ἔδει μὴ πρώτην λέγειν ἀλλὰ «μίαν», ἵνα διὰ τοῦ «μίαν» εἰπεῖν ταύτην δεῖξει κυκλουμένην καὶ ἑβδομάδα διατελοῦσαν, μίαν δέ ὑπάρχουσαν».^[203]

(Ἅγίου Ἰππολύτου)

Λέγει πάλι ο Ἅγιος Βασίλειος στήν ἑξαήμερο:

«Διά τοῦτο τήν κεφαλὴν τοῦ χρόνου τήν ὠνόμασεν ὄχι “πρώτην ἡμέραν” ἀλλά “μίαν”. Ἔτσι καί ἀπό τό ὄνομά της θά φαίνεται ἡ συγγενεία της πρὸς τόν αἰῶνα, πού εἶναι ἕνας. Διότι εὐστόχως καί ἐπιτυχῶς ὠνομάσθη “μία” αὐτή πού ἐκφράζει τόν χαρακτήρα τοῦ πράγματος πού εἶνε μοναδικόν καί δέν ἔχει τό ὅμοιόν του. Ἄν δέ ἡ Γραφή μᾶς ἀναφέρῃ πολλούς αἰῶνας, λέγοντας εἰς πολλά χωρία “αἰῶνα αἰῶνος” καί “αἰῶνας αἰῶνων”, καί ἐκεῖ ἀκόμη δέν λέγει ποτέ ἀριθμητικῶς “πρῶτος” καί “δεύτερος” καί «τρίτος αἰών... Ὡστε καί ἂν εἶπῃς “ἡμέραν” καί ἂν εἶπῃς “αἰῶνα”, τήν αὐτήν ἔννοιαν ἐκφράζεις. Καί ἂν λοιπόν λεχθῇ ἡ κατάστασις ἐκείνη “ἡμέρα”, εἶνε “μία” καί ὄχι πολλαί· καί ἂν ὠνομασθῇ “αἰών”, εἶνε ἕνας μοναδικός καί ὄχι πολλοί. Θέλοντας λοιπόν νά ἐλκύσῃ τόν νοῦν πρὸς τήν μέλλουσαν ζωήν, ὠνόμασε “μίαν” τήν εἰκόνα τοῦ αἰῶνος, τήν ἀπαρχήν τῶν ἡμερῶν, τήν συνομήλικον τοῦ φωτός, τήν ἁγίαν Κυριακήν, αὐτήν πού ἐτιμήθη μέ τήν ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου. “Ἐγένετο” λοιπόν, λέγει «ἐσπέρα καί ἐγένετο πρωΐ, ἡμέρα μία».^[204] (**Μ. Βασιλείου**)

Δέν τήν ὠνομάζει λοιπόν πρώτη ἀλλά μία, γιατί εἶναι Η ΜΙΑ, ἡ μοναδική, αὐτή πού θά ὑπάρχει αἰωνίως, καί θά εἶναι «τά πάντα καί ἐν πᾶσι Χριστός», ἡ ἡμέρα τοῦ Κυρίου μας, ἡ ΚΥΡΙΑΚΗ.

Τήν ὠνομάζει καί ὀγδόη, γιατί εἶναι ἀμέσως μετά τό Σάββατο, πού εἶναι ἡ ἑβδόμη. Δηλαδή μετά τήν ἑβδόμη ἡμέρα, τό Σάββατο, εἶναι ἡ ὀγδόη, ἡ Κυριακή πού εἶναι καί πρώτη, ἀλλά καί ὀγδόη. Ὅγδοη καί πρώτη, πρώτη καί ὀγδόη ταυτόχρονα.

Ὅγδοη γιατί εἶναι ἔξω ἀπό τόν παρόντα χρόνον αὐτοῦ τοῦ κόσμου. Γιατί ὑπέρκειται. Εἶναι ὑπερβατική. Εἶναι πέρα καί πάνω ἀπό τόν ἑβδοματικό χρόνο·

«Διότι ἄλλως εἶνε γνωστόν ὅτι ἡ ἡμέρα ἐκείνη εἶνε ἀνέσπερος καί ἀντικατάστατος ἀπό ἄλλην καί ἀτελείωτος· διά τοῦτο καί ὁ ψαλμωδός τήν ὠνόμασεν “ὀγδόην” (Ψαλ. ς΄, 1 καί ια΄, 1), ἀφοῦ εὐρίσκεται ἔξω ἀπό τόν ἑβδοματικόν αὐτόν χρόνον».^[205] (**Μ. Βασιλείου**)

Καί αὐτή λοιπόν τήν ἡμέρα, τήν Κυριακή, θά γίνεῖ ἡ Δευτέρα Παρουσία τοῦ Κυρίου μας. Γι’ αὐτό ἄλλωστε καί κάθε Σάββατο ἡ Ἅγία Ἐκκλη-

σία μας έχει όρισει νά γίνεται άγρυπνία,* ώστε οί τότε πιστοί, οί όποιοι θά ζούν πίν έποχή πού θά γίνει ή Δευτέρη Παρουσία, τελώντας κάθε Σάββατο βράδυ πρós Κυριακή άγρυπνία, νά ύποδεχθούν τόν Κύριο νηφάλιοι καί μάλιστα εύρισκόμενοι σέ προσευχή καί έγρήγορση καί όχι εύρισκόμενοι σέ κατάσταση ύπνηλίας καί ραθυμίας.

“Όπως ψάλλει καί ή Έκκλησία μας:

«Ίδού ό Νυμφίος έρχεται εν τῷ μέσω τῆς νυκτός. Καί μακάριος ό δοῦλος όν εύρήσει γρηγοροῦντα. Ἀνάξιος δέ πάλιν όν εύρήσει ραθυμοῦντα. Βλέπε οὖν ψυχή μου μή τῷ ὕπνῳ κατενεχθῆς ἵνα μή τῷ θανάτῳ παραδοθῆς καί τῆς βασιλείας ἔξω κλεισθεῖς. Ἀλλά ανάμψον κράζουσα: ἅγιος ἅγιος ἅγιος εἰ ό Θεός ἡμῶν διά τῆς Θεοτόκου ἐλέησον ἡμᾶς».^[206]

(Τροπάριον Μ. Ἑβδομάδος)

Ἐν τῷ μέσω τῆς νυκτός λοιπόν έρχεται ό Νυμφίος Χριστός, πού σημαίνει ότι πρέπει πάντοτε νά εἴμαστε σέ άγρυπνία καί έτοιμότητα.

Νά λοιπόν πού γνωρίζουμε πίν ήμέρα τῆς Ἑβδομάδος πού θά γίνει ή Δευτέρα Παρουσία τοῦ Κυρίου μας.

Εἶναι ή Κυριακή. Ἡ ήμέρα τοῦ Κυρίου μας. Ἡ ήμέρα τῆς Ἀναστάσεως.

Ποιόν Αἰῶνα θά γίνει ή Δευτέρα Παρουσία;

Πάμε τώρα νά δοῦμε καί τόν αἰῶνα πού θά γίνει ή Δευτέρα Παρουσία.

Ἐπάρχουν πολλές Προφητείες καί αναφορές τῆς Ἁγίας Γραφῆς καί τῶν ἁγίων Πατέρων μας σχετικά μέ τό ότι τό τέλος τοῦ κόσμου θά γίνει τόν ὄγδοο αἰῶνα-ὄγδοη ήμέρα

* Σήμερα βέβαια δέν τελεῖται άγρυπνία τό Σάββατο, παρά σέ ελάχιστες εξαιρετικές περιπτώσεις. Εἶναι κι αὐτό αναμφίβολα σημεῖο τῶν καιρῶν, σημεῖο τῆς έποχῆς μας, κατά πίν όποια τά πάντα έχουν ἀλλοιωθεῖ καί γενικῶς «δέν ξέρουμε τί μᾶς γίνεται». Τουλάχιστον στό Ἅγιον Ὅρος -όταν ἤμουν γιά έπτά συναπτά χρόνια- κάθε Σάββατο βράδυ τελούσαμε άγρυπνία.

Ἐδῶ θά πρέπει νά ποῦμε πρῶτα λίγα λόγια σχετικά μέ τήν λέξη «αἰώνας», γιά νά δοῦμε εἰς τήν συνέχειαν ποιός εἶναι ὁ 8^{ος} αἰώνας, ἀλλά καί ὁ μεσασμός του, ὅπως ἀναφέρεται χαρακτηριστικά σέ προφητεία (**Ἁγίου Νεῖλου**).

Τί σημαίνει ἡ λέξις αἰώνας

Ἡ λέξις αἰών-αἰώνας στήν ἐκκλησία ἔχει πολυσήμαντη ἔννοια.

Λέγει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός:

«Εἶναι λοιπόν ἀνάγκη νά ξέρουμε ὅτι τό ὄνομα τοῦ αἰῶνα εἶναι πολυσήμαντο, γιατί ἔχει πάρα πολλές σημασίες· αἰώνας λέγεται καί ἡ ζωή τοῦ κάθε ἀνθρώπου. Λέγεται πάλι αἰώνας καί ὁ χρόνος τῶν χιλίων ἐτῶν. Πάλι αἰώνας λέγεται ὀλόκληρη ἡ παρούσα ζωή, καί αἰώνας ἐπίσης ὁ μελλοντικός, ὁ ἀτελεύτητος μετά τήν ἀνάσταση».^[207]

(Ἁγίου Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ)

α) «Αἰών-αἰώνας» σημαίνει 100 ἔτη.

Εὐρισκόμεθα εἰς τό Σωτήριο ἔτος 2006 μ.Χ.

Ἐάν ἀπό τήν γέννηση δηλαδή τοῦ Χριστοῦ ἔχουν περάσει 2006 ἔτη. Ἐάν διαιρέσουμε τό 2006 μέ τό 100 μᾶς βγάζει 20 καί μένει ὑπόλοιπο 6. Ἄρα ἔχουν περάσει 20 αἰῶνες καί εἰσῆλθαμεν αἰσίως εἰς τόν 21^{ον}.

β) «Αἰών-αἰώνας» σημαίνει 1000 ἔτη.

Ὅπως ἤδη ἀναφέραμε ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός λέγει ὅτι αἰώνας εἶναι καί ὁ χρόνος τῶν χιλίων ἐτῶν:

«Λέγεται πάλιν αἰών καί ὁ τῶν χιλίων ἐτῶν χρόνος».^[208]

(Ἁγίου Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ)

Ἡ Ἁγία Γραφή λέγει ὅτι γιά τόν Θεόν τά χίλια χρόνια εἶναι ὡς μία ἡμέρα καί ἡ μία ἡμέρα ὡς χίλια χρόνια.

«Χίλια ἔτη ἐν ὀφθαλμοῖς σου ὡς ἡ μία ἡμέρα ἡ ἐχθές» (Ψαλμ. πθ', 4).

Προσέξτε δέν λέει ὅτι τά χίλια ἔτη εἶναι «μία ἡμέρα», ἀλλά «ΩΣ» μία ἡμέρα γιατί ὁ Θεός εἶναι πάνω καί ἔξω ἀπό τό χρόνο. Ὁ χρόνος εἶναι δημιούργημα τοῦ Θεοῦ γιά μᾶς τούς ἀνθρώπους καί εἶναι μία ἀπό τίς τέσσερις διαστάσεις τοῦ σύμπαντος.

Γιατί λέει λοιπόν ότι χίλια ἔτη εἶναι μία ἡμέρα καί τό ἀντίστροφο; Προφανῶς γιατί μ' αὐτή Του τήν ἀναφορά θέλει νά δώσει σ' ἐμᾶς τούς ἀνθρώπους, ἕνα «κανόνα», ἕνα «μέτρο» σύγκρισης καί μέτρησης τῶν χρόνων τῆς Γραφῆς, σέ ἀνάλογες περιπτώσεις.

Διότι ἐάν δέν ἦταν ἔτσι γιατί νά μᾶς πεῖ ὅτι τά χίλια χρόνια εἶναι μία ἡμέρα καί νά μή μᾶς πεῖ τά 500 χρόνια ἢ τά 3.000 χρόνια ἢ τά 10.000 χρόνια, γιά τόν Θεό τό ἴδιο δέν θά ἦταν; Διηλαδή χίλια χρόνια εἶναι ὡς μία ἡμέρα γιά τόν Θεό καί τά 100.000 χρόνια δέν εἶναι ὡς μία ἡμέρα;

Ἐλλωστε ἄς μὴν ξεχνᾶμε ὅτι τίποτε δέν εἶναι «τυχαῖο» μέσα στήν Γραφή.

«Πρόσεχε ἀγαπητέ μου τήν ἀκρίβειαν τῆς θείας Γραφῆς, πῶς τίποτε μέσα σ' αὐτήν δεν ἔχει τεθεῖ τυχαῖα, χωρίς λόγο καί σκοπό».^[209]

(Ἁγίου Χρυσοστόμου)

Ἀπόδειξη ἀκόμη ὅτι νοοῦμε ὡς ἕνα αἰῶνα τά χίλια χρόνια, εἶναι καί ἡ πολύ γνωστή περίοδος σέ ὄλους μας τοῦ «ΜΕΣΑΙΩΝΑ» πού κράτησε 1000 χρόνια, καί συγκεκριμένα ἀπό τόν 5° μ.Χ. ἕως τόν 15° μ.Χ. αἰῶνα.

Περισσότερες ὅμως ἀποδείξεις θά δοῦμε σέ ὅλα τά κείμενα πού θά καταθέσουμε κατωτέρω καί μιλᾶνε γιά ὀκτώ αἰῶνες ζωῆς τοῦ κόσμου αὐτοῦ.

γ) «Αἰών-αἰώνας» σημαίνει ὄλον τόν παρόντα χρόνον τοῦ κόσμου

«Πάλι αἰώνας λέγεται ὀλόκληρη ἡ παροῦσα ζωή...».^[210]

(Ἁγίου Ἰωάννου Δαμασκνοῦ)

«...ὅτι οὐκ ἔστιν ἡμῖν ἡ πάλιν πρὸς αἶμα καί σάρκα, ἀλλά πρὸς τὰς ἀρχάς πρὸς τὰς ἐξουσίας, πρὸς τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου...» (**Ἐφεσ. ζ', 12**)

«οὕτως ἔσται ἐν τῇ συντελείᾳ τοῦ αἰῶνος τούτου».

(Μαρκ. ιγ', 40)

δ) «Αἰών-αἰώνας» σημαίνει τήν αἰωνιότητα.

«Πάλι αἰώνας λέγεται ἐπίσης ὁ μελλοντικός, ὁ ἀτελεύτητος μετὰ τήν ἀνάσταση».^[211] (**Ἁγίου Ἰωάννου Δαμασκνοῦ**)

Στό Σύμβολο τῆς Πίστεώς μας λέμε:

«Προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν καί ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος. Ἀμήν». Ὑπάρχουν πολλά ἐδάφια τῆς Ἁγίας Γραφῆς πού μιλάνε γιά τὴν αἰωνιότητα καί ἀναφέρουν τὴν λέξη «αἰών-αἰῶνας». Ἄς δοῦμε μερικά:

«Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ» (**Ψαλμ. ριζ' , 1**).

«ὅτι ἐκραταιώθη τὸ ἔλεος αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς καί ἡ ἀλήθεια τοῦ Κυρίου μένει εἰς τὸν αἰῶνα» (**Ψαλμ. ριζ' , 1**).

«καί εἶπεν· εἶν τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ εὐλογημένον ἀπὸ τοῦ αἰῶνος καί ἕως τοῦ αἰῶνος, ὅτι ἡ σοφία καί ἡ σύνεσις αὐτοῦ ἐστι» (**Δανιήλ β' , 20**).

Τά ἔτη ἀπὸ τῆ δημιουργία τοῦ ἀνθρώπου

Ἄς ἔλθουμε τώρα νά δοῦμε πόσοι αἰῶνες καί πόσα ἀκριβῶς χρόνια ἔχουν περάσει ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς δημιουργίας τῶν ἀνθρώπων ἕως καί σήμερα.

Σύμφωνα μέ τούς ἁγίους Πατέρες μας, πού εἶναι φωτισμένοι, μέ τὰς Οἰκουμενικάς Συνόδους πού εἶναι θεόπνευσται, καί μέ τὴν Ἐκκλησία μας ἡ ὁποία πιστεύουμε ὅτι εἶναι «στῦλος καί ἐδραῖωμα τῆς ἀληθείας» (**Α' Τιμ. γ' , 15**), ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἐγεννήθη τό ἔτος 5508 ἀπὸ Ἀδάμ.

Ἀπὸ τότε δηλαδή πού ὁ Θεός δημιούργησε τὸν ΠΡΩΤΟΝ ἄνθρωπον, τὸν Ἀδάμ καί τὴν Εὐά, μέχρι πού ἦλθε ὁ Κύριός μας πέρασαν ἀκριβῶς 5.508 χρόνια.

Ἀποδείξεις γιά τὰ 5.508 ἔτη ἀπὸ Ἀδάμ

α) Στά Δίπτυχα τῆς Ἐκκλησίας μας καί στό Πασχάλιον τοῦ τρέχοντος ἔτους ἀναφέρεται μαζί μέ τό τρέχον ἔτος μ.Χ. καί τό ἀντίστοιχον ἔτος ἀπὸ Ἀδάμ. Καταθέτω τρεῖς μαρτυρίες.

Ἡ πρώτη εἶναι ἀπὸ τὰ Δίπτυχα τοῦ ἔτους 1993 πού λέει:

ΠΑΣΧΑΛΙΟΝ τοῦ ἔτους 1993

ἀπὸ κτίσεως κόσμου: 7501

κατά τούς Ο' 5508+1993= 7501
 (Δίπτυχα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἔτους 1993, σελ. λς')
 καί
 Ἡ δεύτερη, ἀπό τὰ Δίπτυχα τοῦ ἔτους 2004 πού λέει:
 ΠΑΣΧΑΛΙΟΝ τοῦ δίσεκτου ἔτους 2004
 ἀπό κτίσεως κόσμου: 7512
 (Δίπτυχα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἔτους 2004, σελ. λα')
 Καί ἡ τρίτη, ἀπό τὰ Δίπτυχα τοῦ ἔτους 2006 πού λέει:
 ΠΑΣΧΑΛΙΟΝ τοῦ ἔτους 2006
 ἀπό κτίσεως κόσμου: 7514
 (Δίπτυχα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἔτους 2006, σελ. λγ')

β) Ὁ ἅγιος Κοσμᾶς διδάσκοντας τούς σκλαβωμένους Ἑλληνας τούς ἔλεγε:

«Ὁ Θεός ἐδίωξεν τόν Ἀδάμ καί τήν Εὐάν ἀπό τόν παράδεισον καί ἔζησαν εἰς τοῦτον τόν κόσμον 930 χρόνους μέ μαῦρα καί πικρά δάκρυα. Καί ἀφοῦ ἀπέθανον, ἐπῆγαν εἰς τήν κόλασιν καί ἐκαίοντο 5.500 χρόνους. Εὐσπλαχνίσθη δέ ὁ πανάγαθος Θεός τό γένος μας καί κατελθὼν ἐσαρκώθη ἐκ Πνεύματος Ἁγίου εἰς τήν κοιλίαν τῆς Ἀειπαρθένου Μαρίας καί ἔγινε τέλειος ἄνθρωπος χωρίς ἁμαρτίαν, καί μᾶς ἐλύτρωσεν ἀπό τὰς χεῖρας τοῦ διαβόλου».^[212] (**Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ**)

Ἄρα ἐδῶ ξεκάθαρα ὁ μέγας αὐτός ἅγιος, μᾶς λέει ὅτι ἀπό τότε πού δημιουργήθηκε ὁ Ἀδάμ μέχρι τότε πού ἦλθε ὁ Χριστός γιά νά τόν σώσει ἀπό τόν Ἄδη πέρασαν περίπου «χοντρικά» 5.500 χρόνια.

γ) Ἀλλά καί ὁ ἅγιος Ἰππόλυτος ὁ ὁποῖος ἔζησε μόλις τόν 2^ο μ.Χ. αἰῶνα πολύ κοντά δηλαδή σπὴν Γέννηση τοῦ Χριστοῦ, λέγει ὅπως καί ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς, ὅτι ὁ Κύριός μας ἐγεννήθη εἰς τό «πεντακισχιλιοστῶ καί πεντακοσιοστῶ ἔτει ἀπό Ἀδάμ»^[213] (**Ἁγίου Ἰππολύτου**) δηλαδή στό ἔτος 5500 ἀπό Ἀδάμ.

Στό ἐρώτημα δέ γιά τό πῶς ἀποδεικνύεται ὅτι πέρασαν 5500 περίπου χρόνια ἀπό τόν Ἀδάμ ὁ ἅγιος ἀπαντᾷ:

«Ἀλλά πάντως ἐρεῖ τις· πῶς μοι ἀποδείξεις εἰ πεντακισχιλιοστῶ καὶ πεντακοσιοστῶ ἔτει ἐγενήθη ὁ σωτήρ; εὐκόλως διδάχθητι, ὡς ἄνθρωπε· τὰ γὰρ ἐν τῇ ἐρήμῳ πάλαι ὑπὸ Μωϋσέως περὶ τὴν σκηνὴν γεγενημένα τύποι καὶ εἰκόνες τῶν πνευματικῶν ἐτελοῦντο μυστηρίων, ἵνα ἐλθούσης ἐπ' ἐσχάτων τῆς ἀληθείας ἐν Χριστῷ, ταῦτα πεπληρωμένα νοῆσαι δυνηθῆς. φησὶν γὰρ πρὸς αὐτόν· "καὶ ποιήσεις τὴν κιβωτὸν ἐκ ξύλων ἀσίπτων", "καὶ καταχρυσώσεις αὐτὴν χρυσίῳ καθαρῷ ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν, καὶ ποιήσεις" "τό μῆκος" αὐτῆς "δύο πῆχειν καὶ ἡμίσεως" καὶ τό εὖρος αὐτῆς "πῆχεις καὶ ἡμίσεως" καὶ "τό ὕψος" αὐτῆς "πῆχεις καὶ ἡμισυ" (Ἔξ. κε', 10-11) ὅπερ συναγόμενον τό μέτρον ποιεῖ πῆχεις πέντε ἡμισυ, ἵνα δεῖχθῆ τὰ πεντακισχίλια πεντακόσια ἔτη, ἐν ᾧ χρόνῳ παρῶν ὁ σωτήρ ἐκ τῆς παρθένου τὴν κιβωτὸν, τό ἴδιον σῶμα, ἐν τῷ κόσμῳ προσήνεγκεν ἐν χρυσίῳ καθαρῷ κεχρυσωμένην ἔνδοθεν μὲν τῷ λόγῳ, ἔξωθεν δέ τῷ πνεύματι τῷ ἁγίῳ. ὥστε ἀποδέδεικται ἡ ἀλήθεια καὶ πεφανέρωται ἡ κιβωτός».^[214]

(Ἁγίου Ἰππολύτου)

Δηλαδή μέ δυό λόγια λέγει ὅτι ἀποδεικνύεται ἀπό τά μέτρα τῆς κιβωτοῦ τῆς διαθήκης, πού ἦταν συνολικά πεντέμισυ πῆχεις.

δ) Ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης^[215], ἐρευνῶντας καὶ σχολιάζοντας τό πότε ἔγινε ἡ Πενθέκτη Οἰκουμενική Σύνοδος ὁμολογεῖ ρητά ὅτι ἔγινε τό ἔτος 6199 ἀπό Ἄδὰμ, δηλαδή τό 691 μ.Χ.

ε) Ἀλλά καί ἡ ἴδια ἡ Πενθέκτη (ΣΤ') Οἰκουμενική Σύνοδος^[216] πού ἔγινε τό 691 μ.Χ. στόν Γ' κανόνα τῆς μᾶς λέει ὅτι συνῆλθε ἔν ἔτει 6199 ἀπό Ἄδὰμ. Ἐάν προσθέσουμε τό 691 στό 5508 ἔχουμε ἀκριβῶς 6199 (691+5508=6199). Καί ἐάν ἀφαιρέσουμε ἀπό τό ἔτος 6199 τό 5508 ἔχουμε πάλι τό ἔτος 691 μ.Χ. (6199-5508=691).

Ἄρα λοιπόν ἀποδεικνύεται πέραν πάσης ἀμφιβολίας (γιά ἐμᾶς τούς Ὁρθοδόξους τουλάχιστον) ὅτι τό ἔτος 5508 ἀπό Ἄδὰμ εἶναι τό ἔτος τῆς Γεννήσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τό ἔτος δέ αὐτό τό 5508 ἀπό Ἄδὰμ, λαμβάνεται ὡς μεταίχμιον μεταξύ τῆς χρονολογίας π.Χ. καί μ.Χ. καί θεωρεῖται ὡς τό ἔτος «μηδέν». Ἐνῶ τό ἐπόμενο ἔτος το 5509 εἶναι τό 1^ο ἔτος μετὰ Χριστόν. Τό 5510 τό 2^ο, τό 5511 τό 3^ο καί οὕτω καθ' ἑξῆς.

Ἐάν τώρα χωρίσουμε σέ 8 χιλιετίες ὅλη τή ζωή τοῦ κόσμου θά ἔχουμε:

Πρώτη χιλιετία: 1°-1000° ἔτος ἀπό Ἄδὰμ

Δεύτερη Χιλιετία: 1000°-2000° ἔτος ἀπό Ἄδὰμ

Τρίτη Χιλιετία: 2000°-3000° ἔτος ἀπό Ἄδὰμ

Τέταρτη Χιλιετία: 3000°-4000° ἔτος ἀπό Ἄδὰμ

Πέμπτη Χιλιετία: 4000°-5000° ἔτος ἀπό Ἄδὰμ

Ἑκτη Χιλιετία: 5000°-6000° ἔτος ἀπό Ἄδὰμ

Ἑβδομη Χιλιετία: 6000°-7000° ἔτος ἀπό Ἄδὰμ

Ὀγδοη Χιλιετία: 7000°-8000° ἔτος ἀπό Ἄδὰμ*

Ἄς μετατρέψουμε τώρα τά χρόνια ἀπό Ἄδὰμ σέ π.Χ. καί μ.Χ. γιά νά μπορέσουμε νά καταλάβουμε καλύτερα τίς ἡμερομηνίες καί τίς Προφητείες τῶν ἁγίων.

Ἐάν πάρουμε, ὅπως πιστεύουμε ἔμεῖς οἱ Ὀρθόδοξοι, τό ἔτος 5508 ἀπό Ἄδὰμ πού γεννήθηκε ὁ Χριστός μας σάν ἀφετηρία γιά τήν μέτρηση καί μετατροπή τῶν χρόνων ἀπό Ἄδὰμ σέ π.Χ. καί μ.Χ. ἔτος, ἔχουμε:

Τό ἔτος 5508 ὡς ἔτος (0)

Τό ἔτος 5509 ὡς ἔτος 1 μ.Χ.

Τό ἔτος 5510 ὡς ἔτος 2 μ.Χ.

Τό ἔτος 5511 ὡς ἔτος 3 μ.Χ.

Τό ἔτος 5512 ὡς ἔτος 4 μ.Χ.

Τό ἔτος 5513 ὡς ἔτος 5 μ.Χ.

Τό ἔτος 5514 ὡς ἔτος 6 μ.Χ.

Τό ἔτος 6514 ὡς ἔτος 1006 μ.Χ. (προσθέσαμε 1000 χρόνια)

Τό ἔτος 7514 ὡς ἔτος 2006 μ.Χ. (προσθέσαμε 1000 χρόνια)

Ἄρα τό ἔτος 2006 μ.Χ. ἀντιστοιχεῖ στό ἔτος 7514 ἀπό Ἄδὰμ.

* Κανονικά βέβαια μπαίνουμε σέ κάθε νέα χιλιετία μετά ἀπό ἕνα ἔτος ἀπό τίς ἀναγραφεῖσες ἡμερομηνίες. Δηλαδή σπίν 2^ο χιλιετία δέν μπαίνουμε τό 1000, ἀλλά τό 1001, σπίν 3^ο δέν μπαίνουμε τό 2000, ἀλλά τό 2001, σπίν 4^ο τό 3001 κ.λπ. ἀλλά γιά νά μή σᾶς μπερδεύω μέ τόν ἕνα χρόνο στίς ἡμερομηνίες καί στίς πράξεις πού θά κάνω, σᾶς τό κάνω πῶς ἀπλό μέ στρογγυλοποιημένους ἀριθμούς.

Καί αντίστροφα τώρα για νά βρούμε τά έτη π.Χ.

Τό έτος 5508 από ἸΑδάμ ὡς έτος «μηδέν» (0)

Τό έτος 5507 από ἸΑδάμ ὡς έτος 1 π.Χ.

Τό έτος 5506 από ἸΑδάμ ὡς έτος 2 π.Χ.

Τό έτος 5505 από ἸΑδάμ ὡς έτος 3 π.Χ.

Τό έτος 5504 από ἸΑδάμ ὡς έτος 4 π.Χ.

Τό έτος 5503 από ἸΑδάμ ὡς έτος 5 π.Χ.

Τό έτος 5502 από ἸΑδάμ ὡς έτος 6 π.Χ.

Τό έτος 5501 από ἸΑδάμ ὡς έτος 7 π.Χ.

Τό έτος 5500 από ἸΑδάμ ὡς έτος 8 π.Χ.

Τό έτος 5000 από ἸΑδάμ ὡς έτος 508 π.Χ. (ἀφαιρέσαμε 500 χρόνια)

Τό έτος 4000 από ἸΑδάμ ὡς έτος 1508 π.Χ. (ἀφαιρέσαμε 1000 χρόνια)

Τό έτος 3000 από ἸΑδάμ ὡς έτος 2508 π.Χ. (ἀφαιρέσαμε 1000 χρόνια)

Τό έτος 2000 από ἸΑδάμ ὡς έτος 3508 π.Χ. (ἀφαιρέσαμε 1000 χρόνια)

Τό έτος 1000 από ἸΑδάμ ὡς έτος 4508 π.Χ. (ἀφαιρέσαμε 1000 χρόνια)

Τό έτος 0001 από ἸΑδάμ ὡς έτος 5508 π.Χ. (ἀφαιρέσαμε 1000 χρόνια)

Ἡ Χριστός μας ὅπως εἶπαμε γεννήθηκε τό έτος 5508 δηλαδή τήν ἕκτη χιλιετία καί συγκεκριμένα λίγο μετά τό μέσο τῆς 6^{ης} χιλιετίας (8 χρόνια) ἀφοῦ ὅπως βλέπουμε ἡ 6^η χιλιετία ἀρχίζει ἀπό τό έτος 5000 ἀπό ἸΑδάμ καί τελειώνει τό έτος 6000 ἀπό ἸΑδάμ. ($5000+500=5500 + 8=5508$)

Ἐάν προσθέσουμε στό 5508 ἄλλα 492 χρόνια ($5508+492=6000$) πᾶμε ἀκριβῶς στό έτος 6000 ἀπό ἸΑδάμ καί μπαίνουμε στήν 7^η χιλιετία ἀπό ἸΑδάμ. (ἸΑπό 6000 ἕως 7000 = 7^η χιλιετία).

ἸΑρα τό έτος 492 μ.Χ. μπήκαμε στήν 7^η χιλιετία τοῦ κόσμου.

Ἐάν προσθέσουμε τώρα ἄλλα 1000 χρόνια στό έτος 6000 ἀπό ἸΑδάμ ($6000+1000=7000$) ἔχουμε 7000 καί μπαίνουμε στήν 8^η χιλιετία ἀπό ἸΑδάμ. (ἸΑπό 7000 ἕως 8000 = 8^η χιλιετία).

ἸΑρα τό έτος 1492 μ.Χ. ($492+1000=1492$) μπήκαμε στήν 8^η χιλιετία τοῦ κόσμου, ἡ ὁποία λήγει τό έτος 2492 μ.Χ. (ἀπό 1492 ἕως τό 2492 = 8^η χιλιετία).

ΠΡΟΦΗΤΕΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟΝ 8^Ο ΑΙΩΝΑ - 8^Η ΗΜΕΡΑ

‘Ο ‘Αγιος Κοσμᾶς για τὸ τέλος τοῦ κόσμου

‘Ο Πατροκοσμᾶς, ὁ μεγάλος αὐτός διδάσκαλος καί Προφήτης τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ ὁποῖος ἔζησε τὸν 18^ο αἰῶνα (1714-1779) μᾶς λέγει:

«Ἔνα πράγμα θά σᾶς φανερώσω, χριστιανοί μου· τὸ ἡξεύρω πὺς θά σᾶς καύσω τὴν καρδιά· εἶνε φοβερόν καί λυπηρόν· τρέμει ἡ καρδιά μου νά τὸ εἰπῶ, ἀλλὰ τί νά κάμω, ὅπου μοῦ λέγει ὁ Χριστός μας πὺς ἀνίσως καί δέν τὸ φανερώσω, μέ θανατώνει καί μέ θάνει εἰς τὴν κόλασιν; Μᾶς φανερώνει ἡ θεία Γραφή, τὸ ἅγιον καί ἱερόν βύαγγέλιον, πὺς εἰς τὸν ὄγδοον αἰῶνα θά γίνῃ τὸ τέλος τοῦ κόσμου καί μέλλει νά χαλάσῃ τοῦτος ὁ κόσμος».^[217] (**‘Αγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός**)

‘Ο ‘Αγιος Κοσμᾶς λοιπόν μᾶς λέει καθαρά ὅτι «τὸν ὄγδοον αἰῶνα θά γίνει τὸ τέλος τοῦ κόσμου», δηλαδή τὴν 8^η χιλιετία, πού εἶναι ἀπὸ τὸ ἔτος 1492 ἕως τὸ ἔτος 2492 μ.Χ.

Γιατί ἡ Περιτομή ὀρίσθη τὴν 8^η ἡμέρα

Εἶναι γνωστόν ὅτι στὴν Παλαιά Διαθήκη ὁ Θεός ἔδωσε ἐντολή στοὺς Ἑβραίους νά κάνουν Περιτομή σέ ὅλα τὰ ἀρσενικά τους παιδιά γιὰ νά ξεχωρίζουν ἀπὸ τὰ ὑπόλοιπα εἰδωλολατρικά ἔθνη, ὡς μία διαθήκη-συμφωνία μεταξὺ τοῦ Θεοῦ καί τῶν Ἑβραίων ὅτι αὐτοὶ εἶναι ὁ «περιούσιος» λαός Του, καί Αὐτός εἶναι ὁ Θεός Τους.

«Καί εἶπεν ὁ Θεός πρὸς Ἀβραάμ· σύ δέ τὴν διαθήκην μου διατηρήσεις, σύ καί τὸ σπέρμα σου μετὰ σέ εἰς γενεάς αὐτῶν. καί αὕτη ἡ διαθήκη, ἣν διατηρήσεις, ἀνά μέσον ἐμοῦ καί ὑμῶν καί ἀνά μέσον τοῦ σπέρματός σου μετὰ σέ εἰς τὰς γενεάς αὐτῶν· περιτμηθήσεται ὑμῶν πᾶν ἀρσενικόν, καί περιτμηθήσεσθε τὴν σάρκα τῆς ἀκροβυστίας ὑμῶν, καί ἔσται εἰς σημεῖον διθήκης ἀνά μέσον ἐμοῦ καί ὑμῶν. καί παιδίον ὀκτῶ ἡμερῶν περιτμηθήσεται ὑμῖν, πᾶν ἀρσενικόν...» (**Γεν. 17', 9-12**)

Ἐπειδὴ ὅλα ὅσα γίνονται στὴν Παλαιὰ Διαθήκη εἶναι τύποι, προτυπώσεις καὶ σκιές τῆς Καινῆς Διαθήκης, «ἐν Νόμῳ σκιᾶ καὶ γράμματι τύπον κατίδωμεν οἱ πιστοί...» (**Θ' Ὡδὴ Ὑπαναντῆς**) ὁδηγούμαστε εὐκόλα στὸ συμπέρασμα γιὰ τὸ πότε θὰ γίνει ἡ Δευτέρα Παρουσία, ἀπὸ τὴν ἐντολή τοῦ Θεοῦ πρὸς τοὺς Ἑβραίους, σχετικὰ μέ τὴν περιτομή. «παιδίον ὀκτῶ ἡμερῶν περιτμηθήσεται ὑμῖν, πᾶν ἀρσενικόν...» (**Γεν. 12', 9-12**).

- Ποιὰ ἦταν λοιπὸν, ἡ ἡμέρα πού διέταξε νὰ γίνετα ἡ Περιτομή στοὺς Ἑβραίους;

- Ἡ ὄγδοη.

Ἔχουμε ἐδῶ πάλι τὸν ἀριθμὸ ὀκτώ. Εἶναι ἄραγε, «τυχαῖο»;

Σίγουρα ὄχι, τίποτε μὰ τίποτε δέν εἶναι τυχαῖο στὴν Πίστη μας.

«Πρόσεχε ἀγαπητέ μου τὴν ἀκριβείαν τῆς θείας Γραφῆς, πῶς τίποτε μέσα σ' αὐτὴν δέν ἔχει τεθεῖ τυχαῖα, χωρὶς λόγο καὶ σκοπὸ».^[218] (**Ἁγίου Χρυσόστομου**)

Γιατί λοιπὸν τὴν ὄγδοη ἡμέρα καὶ ὄχι μιὰ ὁποιαδήποτε ἄλλη ἡμέρα;

Διότι ἡ Περιτομή σύμφωνα μέ τοὺς Ἁγίους μας εἶναι τύπος τοῦ δικοῦ μας Βαπτίσματος. Ὅπως ἐμεῖς οἱ Χριστιανοὶ ὅταν βαπτιζόμεθα λαμβάνουμε τὴν σφραγίδα τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ γινώμεθα «λαὸς περιούσιος» μέλη τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ, ἔτσι καὶ οἱ Ἑβραῖοι ὅταν ἔκαναν τὴν Περιτομὴν ἐλάμβαναν τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ καὶ ἐγίνοντο «λαὸς περιούσιος» καὶ μέλη τῆς Βασιλείας Του.

Ἡ περιτομή ἀκόμη ἐσυμβόλιζε τὴν περιτομή τῆς ἀμαρτίας.

Ὅπως ἀκριβῶς οἱ Ἑβραῖοι τελώντας τὴν περιτομή στὰ ἀρσενικὰ παιδιά τοὺς ἀφαιροῦσαν ἀπὸ τὰ γεννητικὰ τοὺς ὄργανα ἕνα ἄχρηστο καὶ περιττὸ κομμάτι δέρματος, κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο καὶ στὴν ἄλλη ζωὴ ὁ Θεὸς θὰ ἀφαιρέσει ἀπὸ τὴν αἰώνιο Βασιλεία Του τὴν περιττὴ καὶ ἄχρηστη ἀμαρτία τῶν ἀνθρώπων.

Πότε θὰ γίνει αὐτό; Μὰ τὸ εἶπε καὶ τὸ ὄρισε ΡΗΤΑ καὶ ΞΕΚΑΘΑΡΑ ὁ ἴδιος. Τὴν ΟΓΔΟΗ ΗΜΕΡΑ. Δηλαδή τὸν ὄγδοο αἰῶνα.

Ἄς ἐνθυμηθοῦμε τὰ λόγια τῆς Γραφῆς πού μᾶς λένε ὅτι γιὰ τὸν Θεὸν μιὰ ἡμέρα εἶναι ὡς χίλια χρόνια καὶ τὸ ἀντίστοιχο βέβαια: «Χίλια ἔτη ἐν ὀφθαλμοῖς σου, ὡς ἡ ἡμέρα ἡ ἐχθές» (**Ψαλμ. πθ', 4**).

Ἄν λοιπὸν, ὑπολογίσουμε τὴν μιὰ ἡμέρα ὡς χίλια χρόνια ἔχουμε ἀκριβῶς ὀκτῶ χιλιάδες χρόνια, δηλαδή τὴν ὄγδοη χιλιετία, τὸν ὄγδοο αἰῶνα.

Είτε ὄγδοη ἡμέρα πείς, είτε ὄγδοο αἰῶνα εἶναι ἀκριβῶς τό ἴδιο πρᾶγμα. Ὅπως καί νά ὀνομάσεις τήν αἰώνιο ζωή εἶναι τό ἴδιο. Εἴτε ἡμέρα τήν πείς καί τήν ὀνομάσεις εἴτε αἰῶνα τήν ἴδια σημασία ἔχουν. «Κἄν ἡμέραν εἴπης κἄν αἰῶνα τήν αὐτήν ἐρεῖς ἔννοϊαν»^[219] (**Μ. Βασιλείου**).

«Ἐὐδοκία ἔχει συνήθεια ἡ Γραφή νά ὀνομάζει τήν αἰώνιο ζωή, αὐτή πού θά ἐπακολουθήσει μετά τήν ἐβδόμη, δηλαδή ὅλη τήν παρούσα ζωή τοῦ κόσμου, τῆς ὁποίας ὀγδόης τύπος ὑπῆρχε ἡ ὀκταήμερος περιτομή πού ἔκαναν οἱ Ἑβραῖοι...»^[220] (**Ἁναστασίου Σιναΐτου**)

Ἄλλά καί στόν Συναξαριστή τῆς Ἐκκλησίας μας κατά τήν ἑορτή τῆς Περιτομῆς τοῦ Κυρίου μας τήν 1^η Ἰανουαρίου, βρίσκουμε σχετικές πληροφορίες.

«Ἦρξεν ὁ Θεός νά περιτέμνῳνται τά παιδιά ὀκτώ ἡμερῶν, διότι ὀκτώ εἶναι οἱ αἰῶνες τοῦ παρόντος κόσμου, καθώς τό λέγει καί ὁ Θεολόγος Γρηγόριος εἰς τόν λόγον αὐτοῦ εἰς τήν Ἁγίαν Πεντηκοστήν, λαβών τās ἀφορμάς ἐκ τοῦ σοφοῦ Σολομῶντος λέγοντος εἰς τό 1α' κεφάλαιον τοῦ Ἐκκλησιαστοῦ: "Δός μερίδα τοῖς ἐπτά καί γε τοῖς ὀκτώ". Ὁκτώ δέ αἰῶνας λέγουσι τās χιλιάδας τῶν χρόνων, δηλονότι, ἀφ' ὅτου ἦρχισεν ὁ Θεός νά κατασκευάζῃ τόν ὀρατόν καί τόν ἀόρατον κόσμον μέχρι τῆς συντελείας αὐτῶν, καθώς βεβαίως καί ἡμεῖς εὐρισκόμεθα σήμερον εἰς τόν ὄγδοον αἰῶνα, ἧτοι εἰς τήν ὀγδόην χιλιάδα. Θέλων λοιπόν νά δείξῃ συμβολικῶς, ὅτι κατά τόν ὄγδοον καί τελευταῖον αἰῶνα μέλλει νά ἔλθῃ τό τέλος τοῦ κόσμου, νά περιτμηθῇ, τούτέστι νά κοπῇ, τότε πᾶσα ἁμαρτία καί ἐπιθυμία κακή καί νά καταργηθῇ πᾶσα ἐξουσία καί δύναμις, ὡς λέγει καί ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐν τῷ 1ε' κεφαλαίῳ τῆς πρὸς Κορινθίους Α' Ἐπιστολῆς, διά τοῦτο ἐνομοθέτησεν, οὐκί εἰς πέντε ἢ εἰς δέκα ἢ εἰς ἄλλας ἡμέρας νά περιτέμνεται ὁ ἄνθρωπος ἐν ὅσῳ εἶναι βρέφος, ἀλλά εἰς τās ὀκτώ».^[221]

Ἄρα τήν ὄγδοη ἡμέρα-ὄγδοο αἰῶνα θά γίνει ἡ περιτομή τῆς ἁμαρτίας, δηλαδή ἡ Δευτέρα Παρουσία τοῦ Κυρίου μας.

Ἄλλά καί ὁ Σοφός Σολομών μᾶς λέγει στήν Γραφή:

«Δός μερίδα τοῖς ἐπτά καί γε τοῖς ὀκτώ» (**Ἐκκλησιαστής 1α', 2**). Δηλαδή: «ἄς δώσουμε μερίδα στήν ἐβδόμη καί βεβαίως καί στήν ὄγδοη».

Καί αὐτό τό χωρίο, σύμφωνα μέ τούς Πατέρες μας, μᾶς ὑποδηλώνει τόν χρόνον τῆς Δευτέρας Παρουσίας.

«Γι' αὐτό τό λόγο καί ὁ Σοφός Σολομών ἔλεγε· “δῶσε μερίδα ὅσο πῆς καί στήν ἑβδόμη γιά νά ἔχεις καί στήν ὀγδόη” ὑπαινίσσοντας τήν ζωήν μας ἐδῶ, ἀλλά καί τήν ἀποκατάστασί μας στήν ἄλλη ζωή».^[222]

(**Ἀναστασίου Σιναΐτου**)

«Οὕτως ὁ ἐπτά τιμώμενος ἀριθμός τήν τιμὴν τῆς Πεντηκοστῆς συνεισάγει. Ὁ γάρ ἐπτά ἐπὶ ἑαυτὸν συντιθέμενος, γεννᾷ τὸν πεντήκοντα, μιᾶς δεούσης ἡμέρας, ἣν ἐκ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος προσειλήφαμεν, ὀγδὸν τε οὔσαν τήν αὐτήν καί πρώτην, μᾶλλον δέ μίαν καί ἀκατάλυτον. Δεῖ γάρ ἐκεῖσε καταλήξει τὸν ἐνταῦθα βαρβατισμὸν τῶν ψυχῶν, ὡς δοθῆναι μερίδα, τοῖς ἐπτά, καί γε τοῖς ὀκτώ, καθὼς ἦδιν τινές τῶν πρό ἡμῶν τό Σολομώντειον ἐξειλίφασι».^[223]

(**Γρηγορίου Θεολόγου**)

Ὁ δέ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός λέγει:

«Ὀκτώ δέ· καί γάρ αἰῶνος φέρει τύπον τοῦ μέλλοντος. Ἑπτὰ γάρ αἰῶσιν ὁ παρῶν συμπεραίνεται βίος. Ὀγδοὶ δέ, ἡ μέλλουσα βιοτὴ ἀνιγόρευται, ὡς ὁ μέγας ἐν θεολογίᾳ Γρηγόριος ἔφησε, τό Σολομώντειον ῥητόν ἐξηγούμενος, δοῦναι μερίδα τοῖς ἐπτά, τῶ παρόντι βίῳ φάσκων, καί γε τοῖς ὀκτώ, τῶ μέλλοντι. Ἔδει δέ ἐν τῇ ὀγδόῃ τά τῆς ὀγδόης τοῖς τελείοις ἀποκαλύπτεσθαι. Ὡς γάρ ὁ θεὸς ὄντως καί θεηγόρος Διονύσιος ἔλεξεν, οὕτως ὁ Δεσπότης ὀφθῆσεται τοῖς τελείοις θεράπουσιν αὐτοῦ, ὃν τρόπον ἐν τῷ ὄρει Θαβώρ τοῖς ἀποστόλοις τεθέαται...»^[224]

(**Ἀγίου Ἰωάννου Δαμασκνοῦ**)

«Δὸς μερίδα τοῖς ἐπτά καί γε τοῖς ὀκτώ» λοιπὸν μᾶς λέγει ὁ Σοφός Σολομών (**Ἐκκλ. ια', 2**) θέλοντας νά μᾶς πεί ὅτι, πρέπει νά προσέξει κανεὶς ὅσο εἶναι ζωντανός καί ζεῖ σ' αὐτήν τήν γῆ, νά ἀγωνιστεῖ πολὺ καί νά φτάσει στόν σκοπὸ του πού εἶναι ἡ ἀγιότης, «ἅγιοι γίνεσθε ὅτι καὶ γὼ Ἄγιος εἰμί» (**Α' Πέτρον α', 16**) καί ἡ θεία μέθεξις, ἡ ἔνωσις του μέ τὸν Θεό διότι μετά, μόλις φύγει ἀπ' αὐτή τήν ζωή, πού εἶναι ἡ «6^η» ἡμέρα-αἰῶνας καί πεθάνει πηγαίνοντας στήν «7^η» ἡμέρα-αἰῶνας, δέν μπορεῖ πλέον νά ἀλλάξει τίποτα στήν ὀγδόη ἡμέρα-αἰῶνας· «ἐν τῷ Ἄδῃ οὐκ ἔσται μετάνοια».

Καί εάν μὲν φρόντισε ὅσο ζούσε σ' αὐτὴν τὴν ζωὴν (σπὴν 6^η) νά ἀποκίσει πνευματικά ἐφόδια («δός μερίδα») αὐτά, θά τὸν συνοδεύουν καί κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ θανάτου του (σπὴν 7^η) ὅσο δηλαδή θά εἶναι κεκοιμημένος, ἀλλὰ πολὺ περισσότερο καί σπὴν Ἐνάσταση, τὴν αἰώνιον ζωὴν (σπὴν 8^η). «*Δός μερίδα τοῖς ἑπτὰ καί γε τοῖς ὀκτώ*» (**Ἐκκλησιαστικός ια' , 2**).

Μέ δύο λόγια αὐτό σημαίνει, πὼς πρέπει κατὰ τὴν διάρκεια τῆς παρουσίας ζωῆς (τῆς ἑκτῆς ἡμέρας, «6^η») νά φροντίσουμε νά δώσουμε μερίδιο καί σπὴν ἐβδόμη «7^η», τὸν θάνατό μας καί σπὴν ὀγδόη «8^η», σπὴν Ἐνάστασή μας.*

Καί ἀπὸ ἐδῶ λοιπὸν συμπεραίνουμε ὅτι τὴν 8η ἡμέρα θά γίνει ἡ Δευτέρα Παρουσία. Τὴν 8η ἡμέρα, τὸν 8^ο αἰῶνα δέν ἔχει σημασία. «*Κἂν ἡμέραν εἵπης κἂν αἰῶνα τὴν αὐτὴν ἐρεῖς ἔννοιαν*» (**Μ. Βασιλείου**).

Πότε «εἶδε» τὸν Θεό ὁ Προφήτης Μωϋσῆς;

Ἦ Προφήτης Μωϋσῆς ἔζησε τὸν 15 αἰῶνα π.Χ.

Γεννήθηκε καί μεγάλωσε σπὴν Αἴγυπτο ἀπὸ Ἑβραίους γονεῖς. Ἐπειδὴ ὅμως τότε ὁ Φαραώ εἶχε δώσει διαταγή νά πνίγουν ὅλα τὰ ἀρσενικά παιδιά τῶν Ἑβραίων, λόγω τοῦ ὅτι εἶχαν ἀύξηθεῖ ἐπικίνδυνα, οἱ γονεῖς τοῦ Μωϋσῆ γιὰ νά τὸν γλυτώσουν, τὸν ἔβαλαν μέσα σ' ἓνα στεγανὸ καλάθι καί τὸν ἔριξαν στὸν Νεῖλο ποταμὸ ὅπου καί τὸν βρῆκε ἡ κόρη τοῦ Φαραῶ, ἡ ὁποία τὸν πῆρε καί τὸν μεγάλωσε ὡς δικό της παιδί.

Ὅταν ἦταν 40 ἐτῶν ἐσκότωσε ἓναν Αἰγύπτιο, ἐπειδὴ βασάνιζε κάποιον Ἑβραῖο καί γι' αὐτὸ ἀναγκάστηκε νά ἐγκαταλείψει τὴν Αἴγυπτο πηγαίνοντας σπὴ γῆ Μαδιάμ, στὸ ὄρος Χωρήβ.

Ἐκεῖ παντρεύτηκε τὴν Σεπφώρα, κόρη τοῦ εἰδωλολάτρη ἱερέως Ἰοθόρ, ἔκανε δύο παιδιά καί ζούσε βόσκοντας τὰ πρόβατα τοῦ πεθεροῦ του.

Μετά ἀπὸ 40 χρόνια, μιά μέρα ἐκεῖ πού πότιζε τὰ πρόβατά του στὸ πηγάδι τοῦ Ἰοθόρ, λίγο πιὸ πέρα βλέπει μέσα σέ φλόγες μιά βάτο, χωρὶς

* Γιὰ νά κατανοήσουμε καλύτερα τὸ θέμα 6^{ης}, 7^{ης} καί 8^{ης} ἡμέρας, ἔχουμε ἀφιερῶσει εἰδικὸ κεφάλαιο (τὸ 20^ο) στὸ βιβλίο μας, πού καλὸ εἶναι νά τὸ διαβάσει κανεὶς γιὰ νά μπορεῖ νά κατανοήσει καλύτερα καί τὰ λεχθέντα ἐδῶ.

νά καίγεται («ἡ βάτος ἡ καιομένη καί μή καταφλεγόμενη», ἦταν τύπος καί προτύπωση τῆς Παναγίας μας, πού θά δεχόταν μέσα της τό πῦρ τῆς θεότητος, χωρίς ὅμως νά καεῖ).

Ταυτόχρονα ἀκούει μιὰ φωνή, ἡ ὁποία ἦταν τοῦ Θεοῦ, πού τοῦ ἔλεγε νά λύσει τά ὑποδήματά του καί μετά νά πλησιάσει, διότι ὁ τόπος ἐκεῖνος ἦταν ἅγιος καί μόνον αὐτοί πού ἔχουν νεκρώσει τά πάθη τους, μποροῦν νά δοῦν καί νά πλησιάσουν τόν Θεό.

«Μωϋσῆ μή ἐγγίσις ὤδε. λῦσαι τό ὑπόδημα ἐκ τῶν ποδῶν σου· ὁ γάρ τόπος, ἐν ᾧ σύ ἔστικας, γῆ ἁγία ἐστί» (Ἔξοδ. γ', 5).

Σπὴν συνέχεια ὁ Θεός τόν ἀποστέλλει πίσω στήν Αἴγυπτο γιά νά ἐλευθερώσει τοὺς Ἑβραίους ἀπό τὴν αἰχμαλωσία καί νά τοὺς ὀδηγήσει εἰς τὴν γῆ τῆς ἐπαγγελίας. (**Ἔξοδος Κεφ. β' καί γ'**) καί (**Πραξ. z', 23-31**).

- Πόσο ἐτῶν λοιπόν, ἦταν ὁ Μωϋσῆς ὅταν εἶδε τόν Θεό γιά πρώτη φορά στό ὄρος Χωρήβ;
- Ὀγδόντα ἐτῶν.
- Γιατί ὀγδόντα καί ὄχι 40, 45, 50, 68, 90, 100, 130 κ.λπ.;
- Γιατί ἦταν τύπος τῆς δικῆς μας θεοπτίας.

Γιατί καί ἐμεῖς τόν ὀγδοο αἰῶνα, τὴν ὀγδοὴ ἡμέρα, θά ἀξιωθοῦμε νά δοῦμε πρόσωπο μέ πρόσωπο τόν Θεό καί νά συνομιλήσουμε μαζί του. Ἐποῦ «κᾶν ἡμέραν εἴπης κᾶν αἰῶνα, τὴν αὐτὴν ἐρεῖς ἔννοϊαν», δηλαδή «καί ἂν εἰπῆς "ἡμέραν" καί ἂν εἰπῆς "αἰῶνα", τὴν αὐτὴν ἔννοϊαν ἐκφράξεις» (**Μ. Βασιλείου**).

Καί ἐδῶ λοιπόν ἐμφανίζεται ὁ ἀριθμὸς ὀκτώ.

Πόσοι ἄνθρωποι σώθηκαν ἀπὸ τὸν Κατακλυσμό τοῦ Νῶε;

Μαρτυρία ἀκόμη ὅτι τό τέλος τοῦ κόσμου θά γίνει τόν 8^ο αἰῶνα ἔχουμε καί ἀπὸ τὸν κατακλυσμό τοῦ Νῶε.

Ὡς γνωστόν, ὅταν ὁ Θεός ἐξ' αἰτίας τῶν πολλῶν καί μεγάλων ἁμαρτιῶν τῶν ἀνθρώπων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, θέλησε νά βάλει τέλος σ' αὐτὴν τὴν κατάσταση τῆς ἀκολασίας καί ἁμαρτίας, «διὰ τό εἶναι αὐτοὺς σάρ-

κας» (Γέν. 5', 3), δηλαδή επειδή ήταν τελείως σαρκικοί και υλικοί οι άνθρωποι, ἐνημέρωσε τόν Νῶε ὅτι πρόκειται νά κάνει τόν κατακλυσμό.

Τόν προέτρεψε λοιπόν νά φτιάξει μία Κιβωτό γιά νά εισέλθει αὐτός καί ἡ οἰκογένειά του καί νά γλυτώσουν ἀπό τά νερά τοῦ κατακλυσμοῦ.

Πράγματι λοιπόν ὁ Νῶε, ὑπακούοντας σπὴν ἐντολήν τοῦ Θεοῦ ἔφτιαξε τὴν Κιβωτό καί εἰσῆλθε ἐντός αὐτός, ἡ γυναῖκα του, οἱ τρεῖς υἱοὶ του καί οἱ τρεῖς γυναῖκες τῶν υἱῶν του. Σύνολο ὅλοι μαζί, 8 ἄνθρωποι.

Οἱ μόνοι ἄνθρωποι ἐπὶ τῆς γῆς πού σώθηκαν τότε ἀπὸ τόν Κατακλυσμό, ἦταν αὐτοὶ οἱ ὀκτώ ἄνθρωποι.

Καί ὅπως γνωρίζουμε τίποτε δέν εἶναι «τυχαῖο» μέσα σπὴν Ἁγία Γραφή:

«πρόσεχε ἀγαπτιέ μου τὴν ἀκρίβειαν τῆς θείας Γραφῆς, πῶς τίποτε μέσα σ' αὐτὴν δέν ἔχει τεθεῖ τυχαῖα, χωρὶς λόγο καί σκοπό».^[225]

(Ἁγίου Χρυσοστόμου)

Ἄν ἐρευνήσουμε καλύτερα τὸ θέμα αὐτό, γιατί δηλαδή ἦταν ὀκτώ οἱ ἄνθρωποι καί ὄχι δύο ἢ τρεῖς ἢ τέσσερις ἢ ἐπτά ἢ δέκα ἢ εἴκοσι ἢ ἄλλος ἀριθμός, θά δοῦμε μετ' ἐκπλήξεως, ὅτι ὁ Θεός φρόντισε καί μέσα ἀπὸ τὸ γεγονός αὐτό καί τόν ἀριθμὸ τῶν σεσωσμένων ἀνθρώπων, νά μᾶς ὑποδηλώσει τόν χρόνο καί τόν αἰῶνα πού θά γίνει μία ἄλλη καταστροφή, τὸ τέλος τοῦ κόσμου, ἀλλὰ καί ταυτόχρονα ὁ ἐρχομὸς τῆς μεγάλης ἡμέρας τοῦ Κυρίου μας, τῆς Δευτέρας Παρουσίας Του.

Ἡ Προφητεία τοῦ Ἁγίου Νείλου

Μέχρι τώρα ὅλα τά κείμενα καί οἱ Προφητεῖες μιλοῦσαν γενικά καί ἀόριστα γιά τὸ ὅτι ἡ Δευτέρα Παρουσία τοῦ Κυρίου μας θά γίνει τόν ὄγδοο αἰῶνα ἢ πὴν ὄγδοη ἡμέρα, πού εἶναι τὸ ἴδιο.

Πᾶμε τώρα νά δοῦμε τί λέει ὁ Ἅγιος Νείλος ὁ Μυροβλήτης πού ἔζησε τόν 16^ο αἰῶνα εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος:

«Κατὰ τὸ 1900 βαδίζοντες πρὸς τόν μεσασμὸν τοῦ δου αἰῶνος ἄρχεται ὁ κόσμος τοῦ καιροῦ ἐκείνου νά γίνεται ἀγνώριστος.

Ὅταν πλησιάσῃ ὁ καιρὸς τῆς ἐλεύσεως τοῦ Ἀντιχρίστου θά σκοτισθῇ ἡ διάνοια τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τὰ πάθη τῆς

*σαρκός και θά πληθυνθῆ σφόδρα ἡ ἀσέβεια καὶ ἡ ἀνομία... Οἱ τότε ἄνθρωποι θά ἀγριέψουν καὶ θά γένουν ὡσάν θηρία ἀπὸ τὴν πλάνην τοῦ Ἀντιχρίστου... Τότε αἰφνιδίως θέλει ἔλθει ἡ δίστομος ρομφαῖα καὶ θά θανατώσει τὸν πλάνον καὶ τοὺς ὀπαδοὺς αὐτοῦ».^[225] (**Ἁγίου Νεΐλου**)*

Πότε μᾶς λέγει ἐδῶ ὁ ἅγιος Νεΐλος, ὅτι θά ἔλθει ὁ Ἀντίχριστος καὶ θά γίνει ἡ Δεύτερη Παρουσία τοῦ Κυρίου μας;

Μετά τό ἔτος 1900 βαδίζοντας πρὸς τὸν μεσασμὸν τοῦ 8^{ου} αἰῶνος, δηλαδή τῆς 8^{ης} χιλιετίας.

Πότε εἶναι ὁ μεσασμὸς τοῦ 8^{ου} αἰῶνος;

Τό ἔτος 7500 ἀπὸ Ἀδάμ.

Ἐφ'ὅσον ὁ ὄγδοος αἰῶνας περιλαμβάνει τὰ ἔτη 7000-8000 ἀπὸ Ἀδάμ ἄρα ὁ μεσασμὸς τοῦ ὄγδου αἰῶνος, εἶναι τὰ 7.500 χρόνια πού εἶναι ἀκριβῶς ἡ μέση τῆς 8^{ης} χιλιετίας.

- Πότε εἶπαμε ὅτι εἰσερχώμεθα σπὴν ὄγδοη χιλιετία μέ τὴν δική μας χρονολογία;

- Τό ἔτος 1492 μ.Χ.

Ἐάν τώρα προσθέσουμε στό ἔτος 1492 τὰ 500 χρόνια, ἔχουμε τό ἔτος 1992 μ.Χ. (1492+500=1992).

Ἄρα τό ἔτος 1992 μ.Χ. εἶμασταν ἀκριβῶς σπὴν μέση τῆς χιλιετίας καὶ στὸν μεσασμὸ τοῦ 8ου αἰῶνος πού λέει ὁ ἅγιος Νεΐλος.

Τό ἔτος λοιπὸν 1992 μ.Χ., εἶναι τό ἔτος 7500 ἀπὸ Ἀδάμ.

Ἄρα λοιπὸν ἐδῶ μᾶς λέγει ξεκάθαρα καὶ σαφέστατα ὁ Ἁγιος Νεΐλος, ὅτι μετά τό ἔτος 1900 μ.Χ. καὶ προχωρώντας πρὸς τό ἔτος 1992 μ.Χ. ὁ κόσμος θά ἀπομακρυνθεῖ τελείως ἀπὸ τὸν Θεό καὶ τὰ χρησάτα ἦθη, μέ ἀποτέλεσμα νά ἔλθει ὁ Ἀντίχριστος γιὰ νά κυβερνήσει ὅλους αὐτοὺς τοὺς πονηροὺς καὶ κακοὺς καὶ ἄπιστους ἀνθρώπους. Καὶ ἀφ'ὅσον κυβερνήσει γιὰ ὀλίγον, ἀμέσως μετά θά ἔλθει ὁ Κύριος μας γιὰ νά κρίνει ζώντας καὶ νεκρούς.

Ἄρα λοιπὸν, σύμφωνα μέ τὸν Ἁγιον Νεΐλον, μετά τό ἔτος 1992 ἔχουμε εἰσελθεῖ σπὴν τελικὴ εὐθεΐα γιὰ τὸν Ἀντίχριστο καὶ τὴν Δευτέραν Παρουσίαν.

Πότε εκλήθη ο Ἀβραάμ νά πάει στήν γῆ τῆς Ἐπαγγελίας;

Μᾶς λέγει ἡ Ἁγία Γραφή ὅτι ὅταν ὁ Ἀβραάμ ἦταν 75 χρονῶν, κλήθηκε ἀπό τόν Θεό νά ἐγκαταλείψει τήν πατρίδα του καί τούς δικούς του καί νά πάει στήν γῆ τῆς ἐπαγγελίας (*Γεν. 12', 4*).

Δηλαδή ἐνῶ εἶχε κλείσει τήν 7^η δεκάδα τῆς ζωῆς του καί πήγαινε πρὸς τήν 8η, ἀκριβῶς στήν μέση, στά 75 του χρόνια, ξεκίνησε γιά νά πάει στήν γῆ τῆς ἐπαγγελίας ὅπου καί ἔφθασε μετά ἀπό λίγα χρόνια.

Καί ἀφοῦ ὅλα σχεδόν στήν Παλαιά Διαθήκη εἶναι τύποι καί προτυπώσεις τῆς Καινῆς Διαθήκης καί ὁ Ἀβραάμ εἶναι ὁ προπάτοράς μας, βγαίνει ἀβίαστα τό συμπέρασμα ὅτι καί ἐμεῖς θά κληθοῦμε γύρω στά 7500 χρόνια ἀπό Ἀδάμ, δηλαδή γύρω στό 1992, νά ξεκινήσουμε γιά τήν δική μας γῆ τῆς ἐπαγγελίας πού εἶναι ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ καί ἡ αἰώνιος ζωή, ὅπου καί θά φθάσουμε μετά ἀπό λίγα χρόνια.

Ἡ Προφητεία τοῦ Ἁγίου Νήφωνος

Μία ἄλλη σημαντική μαρτυρία γιά τό πότε θά γίνει ἡ Δευτέρα Παρουσία εἶναι καί τό ὄραμα τοῦ Ἁγίου Νήφωνα ἐπισκόπου Κωνσταντιανῆς.

Ἦταν ὁ Ἅγιος Νήφωνας ἔζησε τόν 4^ο αἰῶνα μ.Χ. καί ἔφθασε σέ πολύ ὑψηλά μέτρα ἀγιότητος ἀφοῦ πέρασε πρῶτα «διά πυρός καί σιδήρου».

Ἀξιώθηκε, μεταξύ πολλῶν ἄλλων δωρεῶν καί εὐλογιῶν ἀπό τόν Θεόν, νά τοῦ ἀποκαλυφθοῦν πολλά μελλοντικά γεγονότα, ὅπως καί τό συγκεκριμένο ὄραμα πού θά δοῦμε ἐδῶ.

«Μιά βραδιά, ὁ Ἅγιος Νήφων, ἀφοῦ τελείωσε τήν καθιερωμένη νυκτερινή του προσευχή, ξάπλωσε νά κοιμηθῆ πάνω στίς πέτρες, ὅπως πάντα. Ἦταν μεσάνυχτα καί ἀγρυπνοῦσε ἀκόμη κοιτάζοντας τό φεγγάρι καί τὰ ἀστέρια στόν οὐρανό.

Μόνος καθὼς ἦταν, ἀναλογίστηκε τίς ἁμαρτίες του καί θρηνοῦσε γοερά, γιατί ἔφερνε στόν νοῦ του τή φοβερή ὥρα τῆς Κρίσεως.

Ἐξαφνα βλέπει ν ἀποτραβιέται τό στερέωμα τοῦ οὐρανοῦ σάν σεντόνι. Καί παρουσιάζεται ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός σέ πελώριες διαστάσεις. Στεκόταν στούς αἰθέρες περικυκλωμένος ἀπ ὅλες τίς οὐράνιες στρατιές.

ἄγγελοι, ἀρχάγγελοι, τάγματα φοβερὰ καὶ ἐξαισία, παραταγμένα μὲ κάθε συστολή.

Ὁ Κύριος ἔνευσε στὸν στρατηγὸ τοῦ ἐνὸς τάγματος καὶ ἐκεῖνος πλησίασε λαμπρός, φοβερός, μὰ καὶ συνεσταλμένος.

- Μιχαήλ, Μιχαήλ, ἄρχοντα τῆς διαθήκης, παράλαβε μὲ τὸ τάγμα σου τὸν πυρίμορφο θρόνο τῆς δόξας μου καὶ πήγαινε στὴν κοιλάδα τοῦ Ἰωσαφάτ. Ἐκεῖ θὰ τὸν ἐγκαταστήσης σὰν πρῶτο σημάδι τῆς παρουσίας μου. Γιατὶ πλησιάζει ἡ ὥρα πού θὰ λάβῃ καθένας κατὰ τὰ ἔργα του. Κάνε γρηγορα, ἔφτασε ἡ στιγμή...

...Ἐπειτα πρόσταξε νὰ τοῦ φέρουν τοὺς Ἑπτὰ Αἰῶνες τῆς συστάσεως τοῦ κόσμου. Ὁ Μιχαήλ ἀνέλαβε τὴν ἐκτέλεση κι αὐτῆς τῆς προσταγῆς. Γι αὐτὸ πῆγε ἀμέσως στὸν οἶκο τῆς διαθήκης καὶ τοὺς ἔφερε. Ἦταν σὰν μεγάλα βιβλία καὶ τὰ τοποθέτησε μπροστὰ στὸν Κριτὴ. Ἐπειτα στάθηκε παράμερα παρατηρῶντας μὲ εὐλάβεια πῶς ξεφυλλίζει ὁ Κύριος τὴν ἱστορία τῶν αἰῶνων.

Πῆρε ἐκεῖνος τὸν πρῶτο Αἰῶνα, τὸν ἄνοιξε καὶ εἶπε:

- Ἐδῶ γράφει πρῶτα-πρῶτα: Ὁ Πατὴρ, ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, ἓνας Θεὸς σὲ τρία πρόσωπα. Ἀπὸ τὸν Πατέρα γεννήθηκε ὁ Υἱὸς καὶ δημιουργὸς τῶν αἰῶνων. Διότι μὲ τὸν Λόγο τοῦ Πατρὸς, τὸν Υἱό, ἔγιναν οἱ Αἰῶνες, δημιουργήθηκαν οἱ ἀσώματες Δυνάμεις, στερεώθηκαν οἱ οὐρανοί, ἡ γῆ, τὰ καταχθόνια, ἡ θάλασσα, οἱ ποταμοὶ "καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς"...

...Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο ξεφύλλισε τὰ ἕξι βιβλία τῶν Αἰῶνων. Πῆρε τέλος τὸ ἕβδομο καὶ διάβασε:

- Ἡ ἀρχὴ τοῦ ἕβδομου Αἰῶνα σημαίνει τὸ τέλος τῶν αἰῶνων. Ἀρχίζει νὰ γενικεύεται ἡ κακία, ἡ πονηρία κι ἡ ἀσπλαχνία. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ ἕβδομου Αἰῶνα εἶναι πονηροί, φθονεροί, ψεῦτες, μὲ ὑποκριτικὴν ἀγάπη, φίλαρχοι, ὑποδουλωμένοι στίς σοδομικὲς ἁμαρτίες.

Προκώρησε λίγο, κάτι διάβασε κι ἔστρεψε ἀμέσως θλιμμένο τὸ βλέμμα του ψηλά, στήριξε τὸ ἓνα χέρι στό γόνατο, μὲ τ' ἄλλο σκέπασε τὸ πρόσωπο καὶ τὰ μάτια κι ἔμεινε συλλογισμένος σ' αὐτὴ τὴν στάση ὥρα πολλή. Σὲ λίγο ψιθύρισε:

- Ἀλήθεια, τοῦτος ὁ ἕβδομος Αἰῶνας ξεπέρασε στὴν ἀδικία καὶ τὴν πονηρία ὅλους τοὺς προηγούμενους...

...Πιο κάτω ἦταν γραμμένες ὅλες οἱ ἁμαρτίες τῶν ἀνθρώπων ὅσες βρῆκε ὁ θάνατος νὰ μὴν ἔχουν ξεπλυθῆ στὴ μετάνοια.

Κι ἦταν τόσο πολλές, σὰν τὴν ἄμμο τῆς θάλασσας!... Τὶς διάβασε ὁ

Κύριος δυσπαρεστημένος και κουνούσε τὸ κεφάλι του ἀναστενάζοντας.

Τὸ ἀμέτρητο πλῆθος τῶν ἀγγέλων στεκόταν περίτρομο ἀπὸ τὸν φόβο τῆς δίκαιης ὀργῆς τοῦ Κριτοῦ.

“Ὅταν ὁ Κύριος ἔφτασε στή μέση τοῦ Αἰῶνα αὐτοῦ, παρατήρησε:

Τοῦτο τὸ ἔσχατο εἶναι γεμᾶτο ἀπὸ τὴ δυσωδία τῶν ἀμαρτιῶν, ἀπὸ τ’ ἀνθρώπινα ἔργα, πού εἶναι ὅλα ψεύτικα καὶ βρωμερά: Φθόνοι, φόνοι, φεύδη, ἔχθρες, μνησικακίες. Φτάνει πιά! Θὰ τὸ σταματήσω στή μέση. Νά πάψη ἡ κυριαρχία τῆς ἀμαρτίας!

Καὶ λέγοντας αὐτὰ τὰ ὠργισμένα λόγια ὁ Κύριος ἔδωσε στὸν ἀρχιστρατήγῳ Μιχαὴλ τὸ σύνθημα γιὰ τὴν Κρίση...»^[227] (**Ἁγίου Νήφωνος**)

Στὸ ὄραμα αὐτοῦ τοῦ Ἁγίου Νήφωνα βλέπουμε ὅτι ὁ Θεὸς λίγο πρὶν κάνει τὴν Τελικὴ Κρίση, πρόσταξε νὰ τοῦ φέρουν τὰ ἑπτὰ βιβλία τῶν αἰώνων. Τὸ κάθε βιβλίο ἀντιπροσώπευε καὶ ἓναν αἰῶνα τοῦ κόσμου. Μία χιλιετία. Καὶ ἀφοῦ ἄνοιξε καὶ διάβασε τὸ πρῶτο βιβλίο, τὸ δεύτερο, τὸ τρίτο, ἔφθασε καὶ στὸ ἔβδομο. Ξεφυλίζοντάς το ἔβλεπε ὅτι οἱ ἀμαρτίες τῶν ἀνθρώπων αὐτοῦ τοῦ αἰῶνα εἶχαν ξεπεράσει κατὰ πολὺ τὶς ἀμαρτίες τῶν ἀνθρώπων τῶν προηγούμενων αἰώνων. “Ὅσο προχωροῦσε, τόσο χειρότερα. Ἡ βρῶμα καὶ ἡ δυσσομία πού ἀπέπνεε, ἔβγαζε τὸ βιβλίο, ἦταν ὄλο καὶ μεγαλύτερη. “Ὅταν ἔφθασε σπὴν μέση τοῦ βιβλίου-αἰῶνα, ὁ Θεὸς πλέον δὲν «ἄντεξε» καὶ πῆρε τὴν ἀπόφαση νὰ σταματήσει, νὰ κόψει σπὴν μέση αὐτὸν τὸν αἰῶνα. Καὶ ἀμέσως ἔδωσε διαταγὴ στοὺς ἀγγέλλους νὰ σαλπίσουν καὶ νὰ ξεκινήσει ἡ διαδικασία τῆς Κρίσεως.

Προσέξτε μὴν μπερδευτεῖτε μέ τὸν 8° αἰῶνα πού ἔχουμε ἀναφέρει κατ’ ἐπανάληψη προηγουμένως. Εἶναι ἀκριβῶς τὸ ἴδιο, μόνο πού ἐδῶ γίνεται μέ διαφορετικὸ τρόπο ἢ μέτρηση. Ἔχει σημασία τὸ πῶς μετράει κανεὶς κάτι. Παράδειγμα:

Δύο ἄνθρωποι ἔλειψαν μία περίοδο ἀπὸ τὸ ἔτος 1990 ἕως τὸ ἔτος 1997.

“Ὅταν ρώπσεις τὸν ἓναν πόσα χρόνια ἔλειψε σοῦ λέει ἑπτὰ διότι ὑπολογίζει ὅτι ἀπὸ τὸ 1990 μέχρι τὸ 1997 πέρασαν 7 χρόνια (1997-1990=7 χρόνια).

1990 - 1991 = 1° ἔτος

1991 - 1992 = 2° ἔτος

1992 - 1993 = 3° ἔτος

1993 - 1994 = 4° ἔτος

1994 - 1995 = 5° έτος

1995 - 1996 = 6° έτος

1996 - 1997 = 7° έτος

Ο δέ ἄλλος σοῦ λέει ἕξι γιατί ὑπολογίζει διαφορετικά τό μέτρημα.
Ἄρχίζει νά μετράει ἕνα-ἕνα τά χρόνια ὑπολογίζοντας ΚΑΙ τό ἔτος 1990
μέσα στό μέτρημά του.

Καί ἔτσι λέει:

1990 = 1° έτος

1991 = 2° έτος

1992 = 3° έτος

1993 = 4° έτος

1994 = 5° έτος

1995 = 6° έτος

1996 = 7° έτος

1997 = 8° έτος

Ἄκριβῶς τό ἴδιο συμβαίνει καί ἐδῶ.

Ἐάν ὑπολογίσουμε ὅτι κάθε χίλια χρόνια εἶναι καί ἕνας αἰῶνας, τά
πρῶτα χίλια χρόνια ἔχουμε τόν 1° αἰῶνα, τά δεύτερα χίλια χρόνια, τόν 2°
αἰῶνα τά τρίτα χίλια χρόνια, τόν 3° αἰῶνα... τά ὄγδοα χίλια χρόνια, τόν 8°
αἰῶνα.

0000-1000 = 1^{ος} αἰῶνας

1000-2000 = 2^{ος} αἰῶνας

2000-3000 = 3^{ος} αἰῶνας

3000-4000 = 4^{ος} αἰῶνας

4000-5000 = 5^{ος} αἰῶνας

5000-6000 = 6^{ος} αἰῶνας

6000-7000 = 7^{ος} αἰῶνας

7000-8000 = 8^{ος} αἰῶνας

Ἐάν τώρα ὑπολογίσουμε ὅτι ἀπό τήν πρώτη χιλιετία ἕως τήν δεύτερη
ἔχουμε τόν 1° αἰῶνα, ἀπό τήν δεύτερη χιλιετία ἕως τήν τρίτη, τόν 2° αἰῶνα,
ἀπό τήν τρίτη χιλιετία ἕως τήν τέταρτη, τόν 3° αἰῶνα... καί ὑπολογίζουμε
πῶς ἀπό τήν ἔβδομη χιλιετία ἕως τήν ὄγδοη ἔχουμε, τόν 7° αἰῶνα:

1ⁿ - 2ⁿ = 1^{ος} αἰῶνας

$2^n - 3^n = 2^{\text{ος}}$ αιώνας

$3^n - 4^n = 3^{\text{ος}}$ αιώνας

$4^n - 5^n = 4^{\text{ος}}$ αιώνας

$5^n - 6^n = 5^{\text{ος}}$ αιώνας

$6^n - 7^n = 6^{\text{ος}}$ αιώνας

$7^n - 8^n = 7^{\text{ος}}$ αιώνας

Τά έπτά βιβλία λοιπόν είναι οί έπτά αιώνες του κόσμου. Κάθε αιώνας καί χίλια χρόνια.

Πότε λέει ό Άγιος Νήφωνας ότι ό Θεός θά σταματήσει την ζωή του κόσμου καί θά έλθει γιά νά κρίνει ζώντας καί νεκρούς; Τόν 7^ο αιώνα. Δηλαδή τόν αιώνα πού ξεκινάει από την έβδομη χιλιετία καί λήγει την όγδοη.

Μάλιστα λέει ότι λόγω των πολλών άμαρτιών καί της μεγάλης άποστασίας των ανθρώπων, ό Θεός δέν θά αφήσει νά τελειώσει αυτός ό αιώνας (7^η-8^η χιλιετία), αλλά θά τόν σταματήσει, θά τόν κόψει περίπου στην μέση, δηλαδή στό 7,5. Πράγματι τό μέσο της έβδομης χιλιετίας πού είναι από τά 7000 χρόνια έως τά 8000 χρόνια είναι τά 7500 χρόνια, δηλαδή τό έτος 1992. Άρα γύρω στό 1992 θά πρέπει νά γίνει ή Δευτέρα Παρουσία, άφού μάλιστα ως Προφήτης σίγουρα θά είχε προείδει τό 1983 καί την γέννηση του Άντιχρίστου.

Μά θά πει κάποιος τό έτος 1992 πέρασε καί δέν έγινε ή Δευτέρα Παρουσία!

Ναί, πράγματι δέν έγινε μέχρι το 1992.

Άλλά ποιός είπε ότι στό όραμα αυτό ό Θεός όρισε συγκεκριμένη ήμερομηνία;

Ό Θεός μίλησε γενικά καί κοντρικά μέ αιώνες καί χιλιετίες καί έννοούσε κοντά, γύρω στό μέσο της χιλιετίας ή λίγο πριν ή λίγο μετά. Καί άφού δέν έγινε λίγο πριν τό 1992, ούτε τό 1992, άρα θά γίνει λίγο μετά τό 1992.

Καί πράγματι τό 2018-2019 πού θά γίνει ή Δευτέρα Παρουσία δέν είναι καί πολύ μακριά από τό 1992. Είναι μία διαφορά μόλις 27 χρόνια. Τί είναι 27 χρόνια σέ μία χιλιετία;

Καί στην προκειμένη περίπτωση τί έπρεπε νά πει ό Θεός στον Άγιο Νήφωνα ότι θά κόψει τόν αιώνα λίγο μετά την μέση γιά νά είναι πιο σαφής

καί συγκεκριμένος; Ἄλλά καί πάλι δέν θά εἶχαμε ἀπορία; Λίγο μετά τήν μέση. Πόσο λίγο; Δύο χρόνια; Πέντε χρόνια; 10; 20; 50; 60; 100 χρόνια; γιατί ὅλα αὐτά «λίγο» θεωροῦνται. Ὅτι καί νά τοῦ ἔλεγε λοιπόν δέν θά ἦταν πολύ συγκεκριμένο. Μόνο ἐάν τοῦ ὄριζε συγκεκριμένη ἡμερομηνία καί τοῦ ἔλεγε π.κ. ὅτι τόν αἰῶνα θά τόν σταματήσει στό ἔτος 7500 ἢ στό ἔτος 7510 ἢ στό ἔτος 7533 κ.λπ., τότε ναί, θά ἔπρεπε ἡ Δευτέρα Παρουσία νά συμβεῖ ἀκριβῶς σπίν ἡμερομηνία πού θά ὄριζε ἡ Προφητεία, ἄλλως θά ἦταν ψευτοπροφητεία.

Ἄλλά μήπως καί ἐμεῖς πολλές φορές ὅταν ἔχουμε νά κάνουμε μέ μεγάλα νούμερα δέν μιλάμε στό περίπου;

Ἐνα παράδειγμα.

Ὁ κ. Σωτήρης ἔχει 1.000.000 δραχμές καί δίνει σέ κάποιον ἄλλον στόν κ. Κώστα 485.000 δραχμές ἢ 490.000 ἢ 505.000 ἢ 519.000 δραχμές· δέν εἶναι περίπου τά μισά χρήματα; Ἐάν δηλαδή ρωτήσει κάποιος τόν κ. Σωτήρη πόσα χρήματα ἔδωσε στόν κ. Κώστα ἢ τόν κ. Κώστα πόσα χρήματα τοῦ ἔδωσε ὁ κ. Σωτήρης καί μᾶς ποῦν «τά μισά» θά μᾶς ἔχουν πεῖ ψέματα; δέν θά εἶναι ἀλήθεια, ἀφοῦ πράγματι εἶναι περίπου τά μισά;

Ἄλλωστε ἡ συγκεκριμένη προφητεία εἶναι ἓνα ἀπό τά κομμάτια τοῦ ψηφιδωτοῦ (πάζλ) πού μᾶς ἔχει παραδώσει ὁ Θεός. Αὐτό ἀπό μόνο του δέν θά μπορέσει νά μᾶς δώσει καθαρά ὅλη τήν εἰκόνα τοῦ «πάζλ». Σέ συνδυασμό ὅμως καί μέ ὅλα τά ὑπόλοιπα, θά δοῦμε ὀλοκάθαρα τήν «μαγική» εἰκόνα τοῦ ψηφιδωτοῦ πού μᾶς εἶχε παραδώσει ἀπό τήν ἀρχή τῆς δημιουργίας ὁ πάνσοφος Θεός μας σχετικά μέ τό πότε θά γίνει ἡ Δεύτερη παρουσία Του.

Ὁ Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής γιά τούς ἐπτά αἰῶνες

Ὁ Ἅγιος Μάξιμος ἐρμηνεύοντας τόν λόγον τοῦ Κυρίου μας πρὸς τούς Σαδδουκαίους πού τόν ρώτησαν ἐάν μιά γυναῖκα παντρευτεῖ ἐπτά ἄνδρες, σέ ποιόν ἀπό αὐτούς τούς ἐπτά ἄνδρες θά ἀνήκει σπίν ἄλλη ζωή, καί τούς ἀπάντησε σέ κανέναν, λέγει, ὅτι ὁ κάθε ἄνδρας συμβολίζει ἓναν αἰῶνα (χίλια χρόνια) ἐνῶ ἡ γυναῖκα συμβολίζει τήν ἀνθρώπινη φύση μας. Ἔτσι

λοιπόν, ή γυναίκα (ή ανθρώπινη φύσις) στην άλλη ζωή στον ὄγδοο αἰῶνα δέν θά ἀνήκει σέ κανένα ἀπό τούς ἑπτά ἄνδρες πού εἶναι οἱ ἑπτά αἰῶνες, τά ἑπτά χιλιάδες χρόνια ὅλου τοῦ κόσμου, δηλαδή ὅλη ή παρούσα ζωή τοῦ κόσμου, ἀφοῦ ή γυναίκα (ή ανθρώπινη φύσις) θά πάψει νά εἶναι αὐτή πού ἦταν ὅσο ζοῦσε μέ τούς ἑπτά ἄνδρες της (ἑπτά αἰῶνες) καί θά ἀλλάξει μέ πὴν ἀνάστασι γινόμενη ἀφθαρτή, ἀθάνατη καί αὐλή. Ὁ μοναδικός της «ἄνδρας» πλέον θά εἶναι ὁ ὄγδοος αἰῶνας, ή αἰώνια ζωή ὁ ὁποῖος θά εἶναι μόνιμος, χωρίς πέρασ καί τέλος.

«Θι δέ καί τας ἑπτὰ χιλιάδας τῶν ἐτῶν, ἤγουν αἰῶνας λαμβάνη τις εἶναι τούς ἄνδρας, οἷς συνεγένετο τῶν ἀνθρώπων ή φύσις, οὐκ ἄνευ λόγου καί τῆς δεούσης λήψεται θεωρίας τόν τόπον ὧν οὐδενός τούτων ἔσται γυνή κατά τήν μέλλουσαν ζωήν ή φύσις, ὡς τῆς χρονικῆς τέλος λαβούσης φύσεως· καί ὄγδoου ἄνδρός, τοῦ ἀτελευτήτου καί πέρασ οὐκ ἔχοντος, αὐτήν παραλαβόντος αἰῶνος».^[228] (**Μαξίμου Ὁμολογητοῦ**)

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός γιά τούς ἑπτά αἰῶνες

Ἄλλά καί ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός μᾶς μιλάει γιά τό ὅτι τό τέλος τοῦ κόσμου θά γίνει τόν ἔβδομο αἰῶνα:

«Λέγονται λοιπόν ἑπτά αἰῶνες τοῦ κόσμου αὐτοῦ, δηλαδή ἀπό τήν κτίσι τοῦ οὐρανοῦ καί τῆς γῆς ὡς τήν κοινή συντέλεια καί ἀνάστασι τῶν ἀνθρώπων. Γιατί ὑπάρχει συντέλεια μερική, πού εἶναι ὁ θάνατος τοῦ καθενός· ὑπάρχει ὅμως καί κοινή καί ὀριστική συντέλεια, ὅταν θά γίνει ή κοινή ἀνάστασι τῶν ἀνθρώπων. Ἐξάλλου ὄγδοος αἰῶνας εἶναι ὁ μελλοντικός».^[229] (**Ἁγίου Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ**)

Καί ἀλλοῦ:

«Ὁκτώ δέ· καί γάρ αἰῶνος φέρει τύπον τοῦ μέλλοντος. Ἐπτά γάρ αἰῶσιν ὁ παρών συμπεραίνεται βίος. Ὁγδὼν δέ, ή μέλλουσα βιοτή ἀνηγόρευται, ὡς ὁ μέγας ἐν θεολογία Γρηγόριος ἔφησε...»^[230]

(**Ἁγίου Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ**)

Μέχρι ἐδῶ λοιπόν εἶδαμε ποιὰ ἡμέρα τῆς ἐβδομάδος καί ποιόν αἰῶνα θά γίνει ἡ Δευτέρα Παρουσία. Ἡ ἡμέρα τῆς Ἑβδομάδος εἶναι ἡ Κυριακή καί ὁ αἰῶνας εἶναι ὁ ὄγδοος.

Βλέπετε; Καί ἡ ἡμέρα εἶναι ὄγδοος καί ὁ αἰῶνας εἶναι ὄγδοος.

Ἦς θυμηθοῦμε πάλι λίγο τόν λόγο τοῦ Ἁγίου Βασιλείου: «Ὅστε καὶ ἡμέραν εἴπης καὶ αἰῶνα τὴν αὐτὴν ἐρεῖς ἔννοιαν» (**Μ. Βασιλείου**).

Ποιό ἔτος θά γίνει ἡ Δευτέρα Παρουσία;

Εἶδαμε ὅτι ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς μᾶς εἶπε ὅτι τόν ὄγδοο αἰῶνα πρόκειται νά γίνει ἡ Δευτέρα Παρουσία.

«Θᾶνε ὄγδοος αἰῶνας πού θά γίνουν αὐτά» (**Ἅγιος Κοσμᾶς**).

Αὐτό ὅμως μόνο μᾶς φανερώνει ὁ Μεγάλος αὐτός Ἅγιος καί Προφήτης τῆς Ἐκκλησίας μας Πατροκοσμᾶς;

Ἦχι. Μᾶς λέει καί ἄλλα σχετικά μέ τό πότε θά γίνῃ ἡ Δευτέρα Παρουσία τοῦ Κυρίου μας.

«Τό ποθούμενον θά ἔρθῃ ὅταν θᾶρθουν δύο καλοκαίρια καί δύο Πασχαλιές μαζί»^[231] (**Πατροκοσμᾶς**).

«Θᾶρθῃ ξαφνικά· ἢ τό βόιδι στό χωράφι ἢ τό ἄλογο στό ἄλώνι»^[232] (**Πατροκοσμᾶς**).

Ὅπως ξέρουμε ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς ἐκτός ἀπό Ἱεραπόστολος καί Ἱερομάρτυς εἶναι καί ΠΡΟΦΗΤΗΣ καί μάλιστα ΜΕΓΑΛΟΣ ΠΡΟΦΗΤΗΣ τῆς Ἐκκλησίας μας.

Χρόνια διάβαζα καί ξαναδιάβαζα τίς Προφητεῖες του καί οὐδέποτε μπόρεσα νά καταλάβω σέ πολλές ἀπ' αὐτές, πού ἀναφερόταν καί τί ἐννοοῦσε μέ αὐτά πού ἔλεγε.

Ὅλοι βέβαια, μέσα σέ αὐτούς καί ἡ ταπεινότης μου, πιστεύαμε ὅτι οἱ περισσότερες Προφητεῖες του ἀναφερόταν σπὴν ἀπελευθέρωση τῆς Βορείου Ἠπείρου καί τῆς ὑπολοίπου Πατρίδος μας, ἀφοῦ ἔζησε μέσα σπὴν Τουρκοκρατία (1714-1779) μιά περίοδο κατὰ τὴν ὁποία ὅλα «τᾶσκιαζε ἢ φοβέρα καί τὰ πλάκωνε ἢ σκλαβιά».

Ρωτοῦσαν λοιπόν τόν Ἅγιο, ὅπως ἦταν φυσικό πολλές φορές οἱ σκλαβωμένοι Ἕλληνες, «πότε θά ἔλθῃ τό ποθούμενον» γι' αὐτούς, πότε δηλα-

δή θά ἐλευθερωθοῦν ἀπό τούς Τούρκους. Καί ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς τούς ἀπαντιοῦσε:

«Τό ποθούμενον θά ἔρθῃ ὅταν θάρθουν δύο Πασχαλιές μαζί»^[233] **(Πατροκοσμᾶς)** ἢ

«Τό ποθούμενον θά ἔρθῃ ὅταν θάρθουν δυό καλοκαίρια καί δυό Πασχαλιές μαζί».

«Θάρθει ξαφνικά· ἢ τό βόϊδι στό χωράφι ἢ τό ἄλογο στ' ἀλώνι».

«Θᾶνε ὄγδοος αἰῶνας πού θά γίνουν αὐτά».^[234] **(Πατροκοσμᾶς)**.

Δέν προσέξαμε ὅμως ἢ δέν σκεφθήκαμε ὅτι ἐκτός ἀπό τό ἀπό τό ὕλικό «ποθούμενο» πού πιθανόν ὁ ἅγιος νά ἔλεγε, μᾶς προφήτεψε καί γιά ἓνα ἄλλο «ποθούμενο» πολύ πιά σπουδαῖο, πολύ πιά σημαντικό, πολύ πιά ἀπαραίτητο. Αὐτό πού πρέπει νά «ποθοῦμε» καί νά περιμένουμε μέ ἀγωνία καί χαρά ὅλοι οἱ πραγματικοί καί συνειδητοί Χριστιανοί. Τήν ἔλευση τῆς Δεύτερης Παρουσίας τοῦ Κυρίου μας καί τήν αἰώνιο Βασιλεία Του, τήν αἰώνιο ζωή. Αὐτό εἶναι, αὐτό πρέπει νά εἶναι τό πραγματικό «ΠΟΘΟΥΜΕΝΟ» γιά ὅλους τούς πιστούς.

Οἱ «Δύο Πασχαλιές» τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ

Πότε λοιπόν μᾶς προφητεύει ὁ Ἅγιος μας ὅτι θά ἔλθῃ τό «ποθούμενον»;
«Ὅταν θάρθοῦν δύο πασχαλιές μαζί» **(Πατροκοσμᾶς)**.

Δυό Πασχαλιές μαζί ἔχουμε ὅταν πέφτουν μαζί οἱ δύο μεγάλες ἑορτές τῆς Ἐκκλησίας μας, τό Πάσχα (ἐξ οὗ καί Πασχαλιά) καί ὁ Εὐαγγελισμός τῆς Θεοτόκου τήν 25^η Μαρτίου.

Σημειωτέον ὅτι μετὰ τήν ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου τὸ 1923-1924, στὸ Νέο Ἡμερολόγιο πότε δέν συμπίπτουν οἱ δύο αὐτές μεγάλες ἑορτές τοῦ Πάσχα καί τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, παρὰ μόνον στὸ Παλαιό Ἡμερολόγιο.

Γιά νά γίνω πιά κατανοητός καί ἀντιληπτός σέ κάποιους πού ἐνδεχομένως δέν ἔτυχε νά γνωρίζουν, ἀναφέρω τά ἐξῆς σχετικά μέ τὸν ἑορτασμό τοῦ Πάσχα.

Σύμφωνα μέ τήν Ἐκκλησία μας τό Πάσχα θεωρεῖται κινητὴ ἑορτὴ καί πρέπει νά ἑορτάζεται καθ' ἔτος·

- α) Μετά τήν ἐαρινήν ἰσημερία πού εἶναι ἡ 21^η Μαρτίου.
- β) Ἐμέσως μετά τήν ἐαρινήν ἰσημερίαν καί τήν πρώτη Πανσέληνο πού θά τύχει.
- γ) Τήν πρώτη Κυριακή ἀμέσως μετά τήν ἐαρινήν ἰσημερίαν καί τήν πρώτη Πανσέληνο πού θά τύχει καί
- δ) Νά προσέχουμε νά μή συμπέσει ποτέ μέ τό Πάσχα τῶν Ἑβραίων. Ἐάν δέ κάποτε (σπάνια) συμπέσει, ἐμεῖς θά μεταφέρουμε τήν ἐορτή τοῦ δικοῦ μας Πάσχα τήν ἐπομένη Κυριακή.^[235] (**Ζ΄ Ἀποστολικός Κανών**).

Σύμφωνα λοιπόν μέ τούς Ἀποστολικούς Κανόνας καί τήν Α΄ Οἰκουμηνική Σύνοδο ἐάν τηρηθοῦν ὅλα τά ἀνωτέρω ἡ περίοδος πού μπορεῖ νά πέσει τό Πάσχα εἶναι ἀπό 22 Μαρτίου ἕως καί 25 Ἀπριλίου.

Μετά τήν ἀλλαγὴ ὅμως τοῦ Ἡμερολογίου ἡ ἐκκλησία πρόσθεσε 13 ἡμέρες στό ἤδη ὑπάρχον Παλαιό-ἰουλιανό Ἡμερολόγιο, τίς ὁποῖες ἔχανε, σύμφωνα μέ τούς ἐπιστήμονες. Ἡ 22^η Μαρτίου ἔγινε πλέον 4^η Ἀπριλίου καί ἡ 25^η Ἀπριλίου ἔγινε 8^η Μαΐου, ὅποτε πλέον δέν μπορεῖ ποτέ στό Νέο Ἡμερολόγιο, νά συμπέσει ὁ Εὐαγγελισμός πού εἶναι στίς 25 Μαρτίου καί τό Πάσχα τήν ἴδια μέρα, δηλαδή στίς 25 Μαρτίου.

Ἐὰν δοῦμε τώρα πότε ἔχουμε δύο Πασχαλιές μαζί, σύμφωνα βέβαια μέ τό παλαιό Ἡμερολόγιο;

Ἐάν ἀνατρέξουμε στά Πασχάλια τοῦ καΐ αἰῶνος θά δοῦμε ὅτι δύο Πασχαλιές μαζί ἔχουμε τό ἔτος 2018.^[236] (**Δίπτυχα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος**).

Στίς 8 Ἀπριλίου λοιπόν ἡμέρα Κυριακή, μέ τό Νέο Ἡμερολόγιο, τοῦ Σωτήριου ἔτους 2018 ἔχουμε Πάσχα.

Ἐάν πᾶμε πίσω 13 ἡμέρες γιά νά βροῦμε τήν ἡμερομηνία πού συμπίπτει μέ τό Παλαιό Ἡμερολόγιο ἡ 8^η Ἀπριλίου, βρίσκουμε ὅτι εἶναι ἡ 26^η Μαρτίου, ἡμέρα Κυριακή.

Ἐὰν λοιπόν ἔχουμε Πάσχα μέ τό Νέο στίς 8 Ἀπριλίου τοῦ ἔτους 2018 καί Πάσχα μέ τό Παλαιό στίς 26 Μαρτίου τοῦ ἔτους 2018, πού εἶναι βέβαια ἡ ἴδια ἡμέρα μέ διαφορετική ἡμερομηνία λόγω τῆς διαφορᾶς τῶν 13 ἡμερῶν μεταξύ Παλαιοῦ καί Νέου Ἡμερολογίου.

(Σημ.: Τό Πάσχα εἶναι πάντα κοινό μεταξύ Παλαιοῦ καί Νέου Ἡμερολογίου).

Ἐπειδή ὁμως ἡ 25^η Μαρτίου μέ τό Παλαιό ἔπесе τήν προηγούμενη τοῦ Πάσχα δηλαδή τό Μέγα Σάββατο, σύμφωνα μέ τήν ἐκκλησιαστική διάταξη καί τό τυπικόν τῆς Ἑκκλησίας ἡ Ἑορτή τοῦ Εὐαγγελισμοῦ μεταφέρεται, ἐάν πέσει Μ. Σάββατο τήν ἐπομένη καί συνεορτάζεται μέ τήν ἑορτή τοῦ Πάσχα. Καί ἔτσι λοιπόν τό ἔτος 2018 ἔχουμε δυό Πασχαλιές μαζί. Δηλαδή δυό μεγάλες ἑορτές τῆς Ὁρθοδοξίας μας, Πάσχα καί Εὐαγγελισμός τῆς Θεοτόκου νά συνεορτάζονται.

Ἄρα λοιπόν τό «ποθούμενον» γιά τόν Ἅγιο Κοσμᾶ τόν Αἰτωλό, δηλαδή ἡ Ἐλευση τοῦ Θεανθρώπου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, θά ἔλθει τό 2018 (μέσα δηλαδή στό 2018 καί μετά τό Πάσχα) ἀφοῦ τότε ἔχουμε τίς δυό Πασχαλιές μαζί. Τήν ἑορτή τοῦ Πάσχα καί τοῦ Εὐαγγελισμοῦ μαζί.

Πράγματι ἐάν λάβουμε ὑπ' ὄψιν ὅλα τά ἀνωτέρω πού εἶπαμε μέχρι τώρα, ἀλλά καί ὅλα αὐτά πού θά διαβάσετε διάσπαρτα σέ ὅλο τό βιβλίό μας, θά διαπιστώσουμε ὅτι εὐτυχῶς ἢ δυστυχῶς αὐτό εἶναι τό ἔτος τῆς Δευτέρας Παρουσίας τοῦ Κυρίου μας.

Ἄς ἐνθυμηθοῦμε ἐπιγραμματικά κάποια σημαντικά σημεία:

α) Ἡ παραβολή τῆς Συκῆς.

«Ἀπό δέ τῆς συκῆς μάθετε τήν παραβολήν. ὅταν ἦδη ὁ κλάδος αὐτῆς γένεται ἀπαλός καί τά φύλλα ἐκφύη, γινώσκετε ὅτι ἐγγύς τό θέρος· οὕτω καί ὑμεῖς ὅταν ἴδητε ταῦτα πάντα, γινώσκετε ὅτι ἐγγύς ἐστιν ἐπί θύραις. ἀμήν λέγω ὑμῖν, οὐ μή παρέλθῃ ἡ γενεά αὕτη ἕως ἄν πάντα ταῦτα γένηται» (Ματθ. κδ', 32-35).

Οἱ Ἑβραῖοι (πού συμβολίζονται μέ τή συκῆ) ἐπέστρεψαν σπὴν Πατρίδα τους τό ἔτος 1948 ἄρα ἡ γενεά αὐτή (περίπου 70 χρόνια) δέν θά περάσει μέχρι νά γίνῃ ἡ Δευτέρα Παρουσία.

β) *«Καί Ἱερουσαλήμ ἔσται πατουμένη ὑπό ἐθνῶν ἄχρι πληρωθῶσι καιροὶ ἐθνῶν» (Λουκ. κα', 24).*

Τό 1967 ἡ Ἱερουσαλήμ ἔπαψε νά πατεῖτε ἀπό τά ἔθνη καί ἐπανῆλθε καί πάλι στά χέρια τῶν Ἰσραηλιτῶν καί βέβαια οἱ καιροὶ τῶν ἐθνῶν, τά χρόνια δηλαδή πού εἶχε ὀρίσει ὁ Θεός γιά τήν διάρκεια τῆς ζωῆς ὅλων τῶν ἐθνῶν, τελείωσαν.

γ) Τό όραμα του Ναβουχοδονόσορος με τούς επτά καιρούς.

Έάν δηλαδή δεχθούμε και βάσει του ανωτέρω οράματος ότι ο Άντιχριστος γεννήθηκε τό 1983, τότε τό 2012-13 πού θά εἶναι 30 ἐτῶν θά παρουσιασεῖ δημόσια, ἐνῶ θά ἀναλάβει παγκόσμιος βασιλιάς μετά ἀπό 3 περίπου χρόνια, δηλαδή τό ἔτος 2015 καί στή συνέχεια θά βασιλεύσει γιά 3,5 περίπου χρόνια, φθάνουμε ἀκριβῶς στό ἔτος 2018-19.

Ένα πολύ σημαντικό στοιχείο ἀκόμη γιά τήν ταπεινότητά μου πού ἐπιβεβαιώνει αὐτή τήν ἡμερομηνία, εἶναι καί ἡ φράση «Ὁ Ἄντιχριστος ἤλθεν» πού εἶναι καί ὁ τίτλος τοῦ βιβλίου μας.

Έάν πάρουμε αὐτή τήν φράση καί τήν μετατρέψουμε στους ἀντίστοιχους ἀριθμούς τί ἀριθμό νομίζετε ὅτι θά δώσει; Ἄς δοῦμε.

Ο ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ ΗΛΘΕΝ

Ο

70

A N T I X P I Σ Τ Ο Σ
 1 + 50 + 300 + 10 + 600 + 100 + 10 + 200 + 300 + 70 + 200 =
 1841

H Λ Θ Ε Ν
 8 + 30 + 9 + 5 + 50 = 102

Σύνολο: 70 + 1841 + 102 = 2013

Τόν ἀριθμό 2013.

Σύμπτωση; Τυχαῖο καί αὐτό; Δέν νομίζω σέ καμμία περίπτωση. Ὁ Θεός εἶχε φροντίσει καί μέσα ἀπό τήν φράση αὐτή νά μᾶς μνηύσει τήν ἡμερομηνία τῆς δημόσιας παρουσίας καί ἐμφάνισης τοῦ Ἄντιχρίστου.

Νά λοιπόν γιατί ὁ σπουδαῖος καί μέγας Ἅγιος καί Προφήτης μας Πατροκοσμάς μᾶς εἶπε ὅτι «τό ποθούμενον θά ἔρθῃ ὅταν θάρθουν δύο Πασχαλιές μαζί» δηλαδή τό Σωτήριον ἔτος 2018 ὅπως ἤδη εἶδαμε.

Ποιό Μήνα θά γίνει ἡ Δευτέρα Παρουσία;

Ὅμως ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς συνεχίζει καί μᾶς λέγει ἀκόμη καί τό μῆνα πού θά γίνει ἡ Δευτέρα Παρουσία.

«Θάρθει ξαφνικά· ἢ τό βόϊδι στό χωράφι ἢ τό ἄλογο στ' ἁλώνι».

«Θᾶνε ὄγδοος αἰῶνας πού θά γίνουν αὐτά».

Πότε λέει ὁ ἅγιος θάρθει τό «ποθούμενον»;

Ἦ ὅταν τό βόϊδι θᾶναι στό χωράφι καί θά ὀργώνει δηλαδή τό μῆνα Ὀκτώβριο ἢ ὅταν τό ἄλογο θᾶναι στ' ἁλώνι καί θ' ἄλωνίζει δηλαδή τόν μῆνα Ἰούλιο.

Ἐπειδή ὅμως ἔχουμε καί τήν ἄλλη Προφητεία τοῦ Ἁγίου πού λέει:

«Τό ποθούμενον θά ἔρθῃ ὅταν θάρθουν δύο καλοκαίρια καί δύο Πασχαλιές μαζί» (Παιροκοσμᾶς) βγάζουμε τό συμπέρασμα ὅτι μᾶλλον πρέπει νά εἶναι ὁ μήνας Ὀκτώβριος. Καί αὐτό γιατί ἀφοῦ θά πρέπει νά συμπέσουν μαζί καί δύο καλοκαίρια, ἐφόσον ἡ ἐποχή πού διαδέχεται τό Καλοκαίρι εἶναι τό Φθινόπωρο καί ὁ Ὀκτώβριος περιλαμβάνεται μέσα στό Φθινόπωρο.

Ἄρα λοιπόν θά πρέπει λογικά τόν χρόνο ἐκεῖνο ἡ ἐποχή τοῦ Φθινόπωρου νά εἶναι σάν καλοκαίρι εἴτε ἀπό τούς μεγάλους καύσωνες, τίς μεγάλες ζέστες καί θερμοκρασίες εἴτε ἀπό τίς προφητευμένες πληγές καί τιμωρίες πού ἀναφέρει ἡ Ἀποκάλυψις εἴτε ἀπό ἄλλους λόγους καί αἰτίες.

Ὅμως κάπου ἐδῶ θά ἤθελα νά σταματήσω γιά πολλούς λόγους, παρ' ὅλο πού θά μπορούσαμε μέ τήν βοήθεια τοῦ Θεοῦ νά παρουσιάσουμε καί πολλά ἄλλα ἀκόμη στοιχεῖα, μαρτυρίες, ντοκουμέντα καί προφητείες.

Ἴσως αὐτό γίνει κάποια ἄλλη φορά ἢ ὅταν θά ἔλθῃ ἡ κατάλληλη στιγμή ἢ τό πλήρωμα τοῦ χρόνου...

Πιστεύω ὅμως ὅτι οἱ καλοπροαίρετοι καί τά πραγματικά πρόβata τοῦ Χριστοῦ ἤδη θά ἔχουν πειστεῖ διά τοῦ λόγου τό ἀληθές.

Ὅλοι οἱ ὑπόλοιποι ἐάν δέν ἔχουν μέχρι τώρα πειστεῖ μέ ὅλες τίς ἀνωτέρω συγκλονιστικές μαρτυρίες καί Προφητείες, οὔτε μέ ἄλλες τόσες καί περισσότερες θά ἐπείθοντο.

«Ὁ ἐν ὀλίγω πιστός· καί ἐν πολλοῖς πιστός· καί ὁ ἐν ὀλίγω ἄπιστος· καί ἐν πολλοῖς ἄπιστος» (Λουκ. 15', 10).

Νά λοιπόν πού ὅλα ὁ Καλός Θεός μας τά εἶχε πεῖ, καταγράψει καί ἀποκαλύψει μέσα ἀπό τόν αἰώνιο καί διαχρονικό Του λόγο τήν Ἁγία Γραφή καί τούς Ἁγίους Του σχετικά μέ τό πότε θά ξαναέλθει γιά νά κρίνει ζῶντας καί νεκρούς καί νά ἀποδώσει στόν καθένα μας αὐτό πού τοῦ ἀξίζει.

Δέν εἶναι λοιπόν ὅπως πιστεύουν καί νομίζουν πολλοί, ἄγνωστοι οἱ χρόνοι καί οἱ καιροί τῆς Δευτέρας Παρουσίας, ἀφοῦ ὅπως εἶδαμε καί ἀποδείξαμε:

Καί τόν Αἰῶνα καί τόν Χρόνο καί τόν Μῆνα καί τήν Ἡμέρα γνωρίζουμε.

Πολύ δίκαια λοιπόν καί εὔστοχα ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός εἶχε πεῖ «Οὐδέν γάρ ἀπέκρυψεν ὁ Θεός τοῖς ἀγίοις αὐτοῦ...»^[237] (**Ἁγίου Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ**).

Ἄς εὐχαριστήσουμε λοιπόν, θερμά ἀδελφοί μου, μέσα ἀπό τά βάθη τῆς ψυχῆς μας τόν Κύριό μας, τόν Θεάνθρωπο Ἰησοῦ Χριστό, τόν Υἱό καί Λόγο τοῦ Θεοῦ, γιά τίς τόσο μεγάλες καί ἄπειρες εὐεργεσίες Του πρός ὅλους ἡμᾶς τούς ταπεινούς καί ἀναξίους δούλους Του, διότι:

αὐτός εἶναι ὁ Ἔνας καί Μοναδικός καί Ἀληθινός καί Ζωντανός Θεός μας καί σ' Αὐτόν μόνο ἀνῆκει ἡ Δόξα ἡ Τιμή καί ἡ Προσκύνησι, μαζί μέ τόν Πατέρα καί τό Ἅγιο Πνεῦμα, νῦν καί ἀεὶ καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων.
Ἄμην.

Κεφάλαιον

27

ΠΕΡΙ ΔΕ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ ΕΚΕΙΝΗΣ
ΚΑΙ ΩΡΑΣ ΟΥΔΕΙΣ ΓΝΩΡΙΖΕΙ, ΟΥΔΕ
Ο ΥΙΟΣ...

*«Θύδιλον οὖν, ὅτι οὐδέν ἐστὶν ὃ ἀγνοεῖ, Λόγος ὧν, δι' οὗ
τά πάντα ἐγένετο. Τῶν δὲ πάντων οὔσα καὶ ἡ ἡμέρα ἐκείνη,
πάντως δι' αὐτοῦ γενήσεται, κἂν διαρραγῶσι μυριάκις τῆ
ἑαυτῶν ἀγνοία οἱ Ἀρειανοί». (Μεγάλου Ἀθανασίου)*

«Πάντα ὅσα ἔχει ὁ Πατήρ ἐμὰ ἐστίν». (Ἰω. 16, 15)

Λένε καί γράφουν, κατά καιρούς, πολλοί κληρικοί, μοναχοί καί λαϊκοί, ὅταν τοὺς ρωτᾶνε ἢ συζητᾶνε τό θέμα τοῦ χρόνου τῆς Δευτέρας Παρουσίας, ὅτι κανεῖς μὰ κανεῖς δέν γνωρίζει, τό πότε θά γίνει· ὅχι μόνον οἱ ἄπλοοί καί «θνητοί» ἄνθρωποι, ἀλλά οὔτε οἱ ἅγιοι, οὔτε οἱ προφῆτες, οὔτε οἱ ἀπόστολοι, οὔτε ἀκόμη καί οἱ ἄγγελοι, ἀλλά οὔτε καί αὐτός ὁ ἴδιος ὁ Χριστός μας· παρά μόνον ὁ Θεός Πατήρ. Διά νά ἐπιβεβαιώσουν μάλιστα τοὺς λόγους καί τίς θέσεις τους, φέρνουν, ὡς ἀπόδειξη, καί τά κατωτέρω χωρία τοῦ Εὐαγγελίου:

α) «Περί δέ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἢ τῆς ὥρας οὐδείς οἶδεν, οὐδέ οἱ ἄγγελοι ἐν οὐρανῷ, οὐδέ ὁ Υἱός, εἰ μὴ ὁ πατήρ» (**Μαρκ. ιγ', 32**) καί (**Ματθ. κδ', 36**).

β) «Οὐχ ὑμῶν ἐστι γινῶναι χρόνους ἢ καιρούς οὓς ὁ Πατήρ ἔθετο ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ...» (**Πραξ. α', 7**).

Ὅτι θά ὑπῆρχαν Χριστιανοί, καί μάλιστα μέσα σ' αὐτούς καί «θεολόγοι», οἱ ὁποῖοι θά ξαναπαρουσίαζαν πάλι, μετά ἀπό 1600 χρόνια, τά ἴδια ἐρωτήματα καί ἐπιχειρήματα καταδικασμένων αἵρετικῶν τοῦ 4^{ου} αἰῶνος μ.Χ. τῶν Ἄρειανῶν καί Ἀνομοίων, εἶναι ἀπίστευτο, ὅσο καί ἄξιο προσοχῆς καί μελέτης.

Μά, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί καί καλοί μου ἄνθρωποι, εἶναι ποτέ δυνατόν, νά λέτε καί νά ὑποστηρίζετε, ἐπίσημα καί σοβαρά, τέτοια θέση καί μάλιστα χρησιμοποιοῦντας τά λόγια τοῦ ἴδιου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ;

Ὡς γνωστόν, ἡ Ἁγία Γραφή δέν ἐρμηνεύεται πάντοτε κατά γράμμα, διότι, «τό μέν γράμμα ἀποκτείνει τό δέ πνεῦμα ζωοποιεῖ».

Οὔτε ἐρμηνεύεται μεμονωμένα καί ἀποσπασματικά, ἀλλά, πάντοτε σέ σχέση μέ τά ἄλλα κωρία, («συνάφεια τῆς Ἁγίας Γραφῆς») διότι ὑπάρχει, ἐλλοχεύει ὁ κίνδυνος, νά ἐρμηνεύσουμε λανθασμένα τά κείμενα, καί νά πῆσουμε σέ πλάνες καί σέ αἵρέσεις, ὅπως μᾶς λέγει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος:

«Γιατί δέν πρέπει νά ἐξετάσουμε μόνο αὐτό τό σημεῖο, ἀλλά καί ὅλη τή συνέχεια, καί γιά ποιούς εἰπώθηκε καί ἀπό ποιόν καί γιά ποιόν καί γιατί, καί πότε καί μέ ποιό τρόπο. Γιατί δέν ἀρκεῖ νά λέμε, ὅτι στίς Γραφές εἶναι γραμμένο, οὔτε γενικά ἀποσπώντας λόγια καί κομματιάζοντας τά μέλη τοῦ σώματος τῶν θεοπνευστῶν Γραφῶν, καί παίρνοντας τα ἔρημα καί ξένα πρὸς τή συνάφειά (=σχέση) τους. νά τά παραποιοῦμε ὅπως ἐμεῖς θέλουμε καί χωρίς φόβο. Γιατί ἔτσι πολλές διδασκαλίες μῆκαν στή ζωή μας παραπονημένες, μέ τό νά πείθει ὁ διάβολος τοὺς πιο ράθυμους νά ἀπαγγέλουν παραπονημένα τά κείμενα τῶν Γραφῶν, ἢ προσθέτοντας ἢ ἀφαιρώντας νά ἐπισκοτίζουν τήν ἀλήθεια».^[238] (**Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου**)

Ἀπόδειξη ὅλων αὐτῶν ἀποτελοῦν οἱ Ἰεχωβάδες, ἀλλά καί οἱ πάσης φύσεως αἵρετικοί. Τί ἰσχυρίζονται οἱ Ἰεχωβάδες, μεταξύ ἄλλων ἀνοσιδων-βλασφημιῶν, γιά τόν Ἰησοῦ Χριστό;

Ὅτι δέν εἶναι Θεός, ἀλλά κτίσμα καί δημιούργημα τοῦ Θεοῦ. Καί γιά νά

ἀποδείξουν τοῦ λόγου τό ἀληθές, φέρνουν παράδειγμα τά λόγια τοῦ ἴδιου τοῦ Χριστοῦ πού λέει: «Ὁ Πατήρ μου μεῖζον μου ἐστί» (**Ἰω. 18', 28**).

Ὅριστε, μᾶς λένε, ὁ ἴδιος ὁ Χριστός ὁμολογεῖ, ὅτι ὁ Πατέρας του εἶναι μεγαλύτερος ἀπ' αὐτόν. Ἐπειδή, γιά νά εἶναι μεγαλύτερος, δέν εἶναι ἴσος, καί γιά νά μὴν εἶναι ἴσος, δέν εἶναι Θεός.

Δέν κοιτάζουν ὅμως πιο πάνω, πού πάλι, ὁ ἴδιος ὁ Κύριός μας, λέγει: «ἐγὼ καί ὁ Πατήρ ἐν ἐσμέν» (**Ἰω. 1', 30**) ἢ τήν ἀπάντηση τοῦ Χριστοῦ εἰς τόν Φίλιππο, ὅταν τοῦ ζήτησε νά τοῦ δείξη τόν Πατέρα: «ὁ ἐωρακώς ἐμέ ἐώρακε τόν Πατέρα» (**Ἰω. 18', 9**) ἢ τήν ὁμολογία τοῦ Πέτρου: «Σὺ εἶ ὁ Χριστός ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος» (**Ματθ. 16', 16**) καί πλῆθος ἄλλων χωρίων, πού ἀποδεικνύουν περίτρανα τήν Θεότητα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Τριάδα Ὁμοούσιος καί Ἀχώριστος

Εἶναι ποτέ δυνατόν νά ὑπάρχει κάτι, ὁ,τιδήποτε, πού νά ἔχει ὁ Πατήρ καί νά μὴν ἔχει ὁ Υἱός ἢ τό Ἅγιο Πνεῦμα;

Εἴτε αὐτό εἶναι Ἐξουσία, Δύναμις, Γνωσις, Ἰδιότης, Χάρισμα ἢ ὁ,τιδήποτε ἄλλο;

«Μία Δύναμις, Μία Ἐξουσία, Μία Προσκύνησις τῆς Ἁγίας Τριάδος» ψάλλομεν τήν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς.

Γιά τοῦ λόγου τό ἀληθές, ἄς δοῦμε ἓνα σχετικό κείμενο ἀπό τήν Δογματική τοῦ Ἀνδρούτσου.

«Κατά τήν πίστιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ὁ εἷς Θεός τήν οὐσίαν εἶναι Τριαδικός τᾶς ὑποστάσεις, Πατήρ, Υἱός καί ἅγιον Πνεῦμα. Τά τρία ταῦτα πρόσωπα... εἶναι τρόποι τῆς αἰδίου υπάρξεως τοῦ ἑνός Θεοῦ ἐν οἷς διακρίνεται ἅμα καί συνάπτεται ἡ θεότης. Διακρίνονται, καθόσον, εἰ καί ἕκαστον πρόσωπον εἶναι ὁ ὅλος Θεός καί πᾶσαι αἱ θεῖαι ιδιότητες αἱ ἐν τῷ Θεῷ Πατρὶ συνυπάρχουσιν αἱ αὐταί ἐν τῷ Θεῷ Λόγῳ καί ἐν τῷ Θεῷ Πνεύματι, οὐδέν ἦτιον οὔτε τρεῖς Θεοὶ ἀποτελοῦνται, οὔτε συγχέονται ἢ συναλείφονται τά πρόσωπα. Ὁ Πατήρ διακρίνεται τῶν ἄλλων προσώπων, καθόσον γεννᾷ φύσει αἰδίως τόν Υἱόν καί ἐκπορεύει τό Πνεῦμα, ὁ Υἱός, καθόσον γεννᾶται ἐκ τοῦ Πατρός, καί τό ἅγιον Πνεῦμα, καθόσον ἐκπορεύεται παρά τοῦ Πατρός. Συνάπτονται δέ ἀλλήλοις τά τρία πρόσωπα τῆς

θεότιτος, καθόσον περιχωροῦσι καί ἐνυπάρχουσιν ἐν ἀλλήλοις ἀσυγχύτως, ἥτοι ὁ μέν Πατήρ ἐν τῷ Υἱῷ καί ἐν τῷ ἀγίῳ Πνεύματι, ὁ Υἱός ἐν τῷ Πατρί κ.λπ. Τίς δέ ἡ σχέσις τῶν θείων προσώπων κατά τήν Γραφήν, εἶναι εὐκόλον νά προσδιορίσῃ τις. Ἐκαστον πρόσωπον εἶναι ἅμα μέν φορεῦς τῆς θείας οὐσίας καί δυνάμεως, ἅμα δέ ὁ ὅλος Θεός. Καί ἡ μέν θεότης τοῦ Πατρός εἶναι μυριόλεκτος ἐν τῇ Γραφῇ· τῷ δέ Ἰησοῦ Χριστῷ καί τῷ ἀγίῳ Πνεύματι ἀποδίδονται μέν πολλαχοῦ θεῖαι ιδιότητες, οἷαι ἡ αἰωνιότης, ἡ ἀγιότης, ἡ παντοδυναμία, ἡ παγγνωσία καί ἡ πανταχοῦ παρουσία, θεῖα ἔργα καί τιμή...»^[239] (**Χρήστου Ἀνδρούτσου**)

Εἶναι λοιπόν ποτέ δυνατόν νά ὑπάρχει κάτι, ὅ,τιδήποτε, πού νά ἔχει τό ἕνα ἀπό τά τρία Πρόσωπα τῆς Ἁγίας Τριάδος καί νά μὴν τό ἔχουν τά ἄλλα δύο;

Τότε, τί Ἁγία Τριάδα «ὁμοούσιος καί ἀχώριστος» εἶναι;

Ποῦ πάει τό Πρῶτο καί Βασικώτερο Δόγμα τῆς Πίστεώς μας, πού λέει ὅτι ἔχουμε ἕνα Θεό τρισυπόστατον, πού ἔχει μία φύση, μία οὐσία καί τρεῖς Ὑποστάσεις.

Τί ἔχουμε λοιπόν, ἕνα δικασμένο Θεό (ἄπαγε τῆς βλασφημίας), πού δέν γνωρίζει τό ἕνα πρόσωπο, τί κάνει καί τί γνωρίζει τό ἄλλο; Δέν εἶναι ποτέ δυνατόν!

Ὅλα, τά πάντα, εἰς τήν Ἁγία Τριάδα εἶναι κοινά καί ἴδια, ἐκτός ἀπό τίς τρεῖς Ὑποστατικές Ἰδιότητες.

Τό ὅτι, δηλαδή, ὁ Πατήρ εἶναι Ἀγέννητος, ὁ Υἱός Γεννητός καί τό Ἅγιον Πνεῦμα Ἐκπορευτόν.

Εἶναι λοιπόν ποτέ δυνατόν νά γνωρίζει κάτι, ὅ,τιδήποτε, ὁ Πατήρ καί νά μὴν τό γνωρίζει ὁ Υἱός ἢ τό Ἅγιο Πνεῦμα;

Τότε, τί ἰσχύ ἔχει ὁ λόγος τοῦ Κυρίου μας: «ὁ Μονογενής Υἱός ὁ ὢν εἰς τόν κόλπον τοῦ Πατρὸς ἐκεῖνος ἐξηγήσατο...» (**Ἰω. α', 18**);

Ἄγνοεῖ ὁ Υἱός;

Ἀλλά καί τό πῶς αὐτονόητο ἀπ' ὅλα, εἶναι τό ἐξῆς:

Εἶναι ποτέ δυνατόν, ὁ Χριστός ὡς Θεάνθρωπος, ὡς Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ δημιουργήσας τό Σύμπαν καί μέσα σ' αὐτό καί τόν χρόνο, καί

τούς αιώνες, νά μὴν γνωρίζει πότε θά γίνει ἡ Δεύτερη Του Παρουσία; Πότε, δηλαδή, θά ξαναέλθει ὁ ἴδιος, γιά νά κρίνει ζῶντες καί νεκρούς;

Καί ἀπό τὴν ἄλλη, πῶς μᾶς ἐξιστορεῖ, μέ πᾶσα λεπτομέρεια καί σαφήνεια, τὰ σημεῖα τοῦ τέλους, πού ἀναφέρονται στό ΚΔ' κεφάλαιο τοῦ κατὰ Ματθαῖον καί στό ΚΑ' τοῦ κατὰ Λουκᾶν, ἐάν δέν γνώριζε, τό πότε ἀκριβῶς αὐτά θά συμβοῦν;

Ἐφ' ὅπου πρῶτα μᾶς λέει, ὅτι θά γίνει αὐτό, ἐκεῖνο, τό ἄλλο, μετά θά ἔλθει ὁ ἀντίχριστος κλπ., μᾶς ἀναφέρει ὅλα τὰ σχετικά γεγονότα καί τελικά, δέν ξέρει πότε θά ἔλθῃ Ἐκεῖνος; Τί ἀστεῖα πράγματα!

Σέ καμμία μά καμμία περίπτωση, δέν συμβαίνει κάτι τέτοιο.

Τότε λοιπόν, τί ἐννοεῖ ὁ Ἰησοῦς μέ τὰ ἀνωτέρω λόγια;

Εἶναι πολλοί αὐτοί πού ὑποστηρίζουν ὅτι, ἐδῶ ὁ Χριστός, μιλάει μέ τὴν ἀνθρώπινη Του ιδιότητα. Καί ἐπειδή, κανεὶς ἄνθρωπος, δέν γνωρίζει πότε θά γίνει ἡ Δευτέρα Παρουσία, δέν γνωρίζει, ὡς ἄνθρωπος, καί ὁ Χριστός.

Δέν ἔχουν ὅμως δίκιο, διότι Θεία καί ἀνθρώπινη Φύσις τοῦ Κυρίου μας, ἦταν ἀρρήκτως συνδεδεμένες μεταξύ τους, σπὴν μία Ἑπόσταση τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ. Στό Πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, ἔχουμε ΜΙΑ Ἑπόσταση καί δύο Φύσεις. Εἶναι Τέλειος Θεός καί Τέλειος Ἄνθρωπος (ἐκτός ἁμαρτίας) σέ ἓνα Πρόσωπο. Δέν ἔχουμε ΔΥΟ Πρόσωπα - ΔΥΟ Ἑποστάσεις - ΔΥΟ ξεχωριστούς «Χριστούς», γιά νά ποῦμε ὅτι ὁ Χριστός, σάν ἄνθρωπος, δέν γνώριζε καί δέν ἤξερε, αὐτά πού γνώριζε καί ἤξερε ὁ Χριστός σάν Θεός.

Αὐτές εἶναι αἱρέσεις τῶν πρώτων αἰώνων καί μάλιστα καταδικασμένες ἀπὸ Οἰκουμενικές καί Τοπικές Συνόδους.

Ἐπειδή ὅμως, ἔχουν γράψει πάρα πολλά καί σπουδαῖα, ὅπως πάντα, οἱ ἅγιοί μας, γύρω ἀπὸ τό θέμα αὐτό, ἀντί νά συνεχίσει ἡ ταπεινότης μου, ἄς δοῦμε, πῶς ἐρμηνεύουν τὰ συγκεκριμένα κωρία οἱ Ἅγιοί μας.

Μαρτυρίες Ἁγίων Πατέρων

α) Ὁ Μέγας Βασίλειος

«Θά ἤρμοζεν εἰς τὴν φιλοπονίαν σου νά παραθέσης τὰ εὐαγγελικά λόγια καί νά συγκρίνης μεταξύ των, τό τοῦ Ματθαίου καί τό τοῦ Μάρκου.

Διότι μόνον αὐτοί φαίνονται νά συμφωνοῦν μεταξύ των εἰς τό χωρίον τοῦτο. Λοιπόν, ἡ φράσις τοῦ Ματθαίου ἔχει ὡς ἐξῆς: “Περί δέ τῆς ἡμέρας ἐκείνης καί τῆς ὥρας κανεῖς δέν γνωρίζει, οὔτε οἱ ἄγγελοι τῶν οὐρανῶν, εἰμή μόνος ὁ Πατήρ” (Ματθ. 24, 36). Τοῦ δέ Μάρκου ὡς ἐξῆς: “Περί δέ τῆς ἡμέρας ἐκείνης καί τῆς ὥρας κανεῖς δέν γνωρίζει οὔτε οἱ ἐν τῷ οὐρανῷ ἄγγελοι, οὔτε ὁ Υἱός, εἰμή ὁ Πατήρ” (Μάρκ. 13, 32). Τί ἀξίζει νά ἐπισημανθῆ εἰς αὐτά; Ὅτι ὁ μὲν Ματθαῖος δέν εἶπε τίποτε περί τῆς ἀγνωσίας τοῦ Υἱοῦ, ἀλλά φαίνεται νά συμφωνῆ κατά τήν ἔννοιαν μέ τόν Μάρκον μέ τό νά λέγη, “εἰ μή ὁ Πατήρ μόνος”. Ἡμεῖς δέ ἔχομεν τήν γνώμην ὅτι τό “μόνος” ἔχει λεχθῆ πρός ἀντιδιαστολήν ἀπό τούς ἀγγέλους καί ὅτι ὁ Υἱός δέν συμπεριλαμβάνεται μαζί μέ τούς δούλους του κατά τήν ἀγνοίαν (Ἐννοεῖ πάντοτε τήν ἀγνοίαν τῆς ἡμέρας καί ὥρας τῆς δευτέρας ἐλεύσεως). Διότι αὐτός πού εἶπεν ὅτι “πάντα ὅσα ἔχει ὁ Πατήρ ἐμά ἐστιν” (Ἰω. 16, 15) εἶναι ἀψευδής. Ἐνα δέ ἀπό τά στοιχεῖα πού ἔχει εἶναι καί ἡ γνώσις τῆς ἡμέρας ἐκείνης καί τῆς ὥρας. Ἐπομένως ὁ Κύριος, εἰς τήν ρῆσιν τοῦ Ματθαίου, παρασιωπῶν τό ἰδικόν του πρόσωπον ὡς ὁμολογούμενον, εἶπεν ὅτι οἱ ἄγγελοι ἀγνοοῦν καί μόνον ὁ Πατήρ γνωρίζει, ἐξυπονοῶν μέ τήν σιωπὴν ὅτι ἡ γνώσις τοῦ Πατρὸς εἶναι καί ἰδική του, διότι καί εἰς ἄλλα σημεῖα ἔχει εἶπει, “καθὼς γνωρίζει ἐμέ ὁ Πατήρ, καί ἐγὼ γνωρίζω τόν Πατέρα”. Ἐάν δέ ὁ Πατήρ γνωρίζῃ τόν Υἱόν ὀλόκληρον καί πλήρως, ὥστε νά κατανοῆ καί ὄλην τήν σοφίαν πού κατοικεῖ εἰς αὐτόν, εἶναι φανερόν ὅτι κατά τό ἴσον μέτρον καί θά ἐπιγνωσθῆ ὑπό τοῦ Υἱοῦ, μαζί μέ ὄλην τήν ἐνυπάρχουσαν εἰς αὐτόν σοφίαν καί πρόγνωσιν τῶν μελλόντων. Τοιαύτην λοιπόν ἐρμηνείαν δίδομεν εἰς τό κείμενον τοῦ Ματθαίου, “εἰ μή ὁ Πατήρ μόνος”.

Τό δέ κείμενον τοῦ Μάρκου, ἐπειδή αὐτό φαίνεται νά ἀποκλείῃ σαφῶς καί τόν Υἱόν ἀπό τήν γνώσιν, ἐκλαμβάνομεν ὑπό τήν ἐξῆς ἔννοιαν ὅτι δηλαδή κανεῖς δέν γνωρίζει, οὔτε οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ, ἀλλ’ οὔτε ὁ Υἱός θά ἐγνώριζεν, ἐάν δέν εἶχε γνωρίσει ὁ Πατήρ: δηλαδή ἡ αἰτία τοῦ ὅτι ὁ Υἱός γνωρίζει προέρχεται ἀπό τόν Πατέρα. Αὐτή δέ ἡ ἐξήγησις διά τόν ἀκούοντα μέ ὀρθοφροσύνην εἶναι ἀβίαστος, ἐπειδή δέν ἀπαντᾷ ἐδῶ τό “μόνος”, ὅπως συμβαίνει εἰς τόν Ματθαῖον. Ἡ ἔννοια δέ τοῦ χωρίου τοῦ Μάρκου εἶναι ἡ κατωτέρω ὡς πρός τήν ἡμέραν ἐκείνην καί τήν ὥραν δέν γνωρίζει κανεῖς, οὔτε οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ, ἀκόμη δέ οὔτε ὁ Υἱός θά ἐγνώριζεν, ἐάν δέν ἐγνώριζεν ἤδη ὁ Πατήρ: διότι ἀπό τόν Πατέρα εἶχε δοθῆ εἰς αὐτόν ἡ γνώσις ἤδη ἐξ ἀρχῆς. Εἶναι δέ εὐλογώτατον καί θεοπρεπές νά λέγεται περί τοῦ Υἱοῦ τοῦτο, ὅτι ἔχει καί τήν ἰκανότητα γνώσε-

ως και τόν στολισμόν μέ ὄλην τήν σοφίαν καί δόξαν πού ταιριάζει εἰς τήν θεότητά του ἀπό ἐκεῖνον τοῦ ὁποίου εἶναι ὁμοούσιος».^[240]

(**Μεγάλου Βασιλείου**)

β) Ὁ Μέγας Ἰθανάσιος

«Καί ἐκεῖνο πάλιν, τό ὀρθῶς μέν λεχθέν, κακῶς δέ κατανοούμενον ἀπό αὐτούς, ἐννοῶ τό “περί τῆς ἡμέρας ὅμως καί τῆς ὥρας, κατά τήν ὁποία θά γίνη ἡ δευτέρα παρουσία καί ἡ καθολική κρίσις, οὐδεὶς γνωρίζει πότε ἀκριβῶς θά ἔλθῃ, οὔτε οἱ ἄγγελοι εἰς τοὺς οὐρανοὺς, οὔτε ὁ Υἱός” (Μάρκ. 13, 32), εἶναι ὀρθόν ὡς πρὸς τό νόημά του. Διότι ἐκεῖνοι μέν νομίζουν ὅτι μέ τό νά λέγῃ “οὔτε ὁ Υἱός” ἐμφανίζεται ὡς ἀγνοῶν ὁ Υἱός ἐπειδή εἶναι κτίσμα. Ὅμως δέν συμβαίνει τοῦτο, μή γένοιτο! Διότι ὅπως ὅταν λέγῃ “ἔκτισέ με” τό λέγει ἀνθρωπίνως, ἔτσι καί ὅταν λέγῃ “οὔτε ὁ Υἱός” ἀνθρωπίνως πάλιν τό λέγει. Τό ὅτι δέ ἐλέχθη ἔτσι ἔχει εὐλόγον αἰτίαν. Ἐπειδή δηλαδή ἔγινε ὁ ἄνθρωπος, ὅπως ἔχει γραφῆ καί εἶναι ἴδιον τῶν ἀνθρώπων ἡ ἄγνοια ὅπως καί ἡ πείνα, καί τά ἄλλα (διότι δέν γνωρίζουν οἱ ἄνθρωποι, ἐάν προηγουμένως δέν ἀκούσουν καί δέν μάθουν), διά τοῦτο φανερώνει καί τήν ἄγνοια τῶν ἀνθρώπων, καθ’ ὅσον ἔγινε ἄνθρωπος· πρῶτον μέν διά νά δείξῃ ὅτι ἔχει πράγματι ἀνθρώπινον σῶμα, ἔπειτα δέ, μολονότι ἔχει τήν ἄγνοια τῶν ἀνθρώπων ὡς πρὸς τό σῶμα ἀφοῦ τό ἐλευθερώσῃ καί τό καθάρισῃ ἀπό ὅλα, διά νά παρουσιάσῃ εἰς τόν Πατέρα τήν ἀνθρωπότητα τελείαν καί ἁγίαν. Ποίαν δικαιολογίαν ἀκόμη θά εὔρουν οἱ Ἰρειανοί; Τί ἄλλο θά ἐπινοήσουν διά νά διαμαρτυρηθοῦν; Ἰπεδείχθησαν ὅτι δέν γνωρίζουν τό νόημα τοῦ “ὁ Κύριος μέ ἔκτισεν ὡς τό πρῶτον ἐκ τῶν δημιουργμάτων του” καί ἐφάνησαν ὅτι δέν κατανοοῦν τό “περί δέ τῆς ἡμέρας ὅμως καί τῆς ὥρας, κατά τήν ὁποία θά γίνη ἡ δευτέρα παρουσία, οὐδεὶς γνωρίζει πότε ἀκριβῶς θά ἔλθῃ, οὔτε οἱ ἄγγελοι εἰς τοὺς οὐρανοὺς, οὔτε ὁ Υἱός” (Μάρκ. 13, 32). Διότι ὅπως ὅταν λέγῃ τό “ἔκτισε», ὑποδηλοῖ τήν ἀνθρωπίνην φύσιν, διότι ἔγινε ἄνθρωπος καί ἐκτίσθη, ὅταν λέγῃ δέ “Ἐγώ καί ὁ Πατήρ εἴμεθα ἓν” (Ἰω. 10, 30) καί “ἐκεῖνος πού ἔχει ἴδει ἐμέ, ἔχει ἴδει τόν Πατέρα” (Ἰω. 14, 9) καί “Ἐγώ εἰμί ἐν τῷ Πατρί, καί ὁ Πατήρ εἶναι ἐν ἐμοί” (Ἰω. 14, 10) ὑποδηλοῖ ὅτι εἶναι προαιώνιος καί ὁμοούσιος μέ τόν Πατέρα, ἔτσι καί ὅταν λέγῃ “κανεὶς δέν γνωρίζει, οὔτε καί ὁ Υἱός” τό λέγει πάλιν ὡς ἄνθρωπος, διότι ἡ ἄγνοια εἶναι ἴδιον γνώρισμα τῶν ἀνθρώπων. Ὅταν ὅμως λέγῃ “κανεὶς δέν γνωρίζει τελείως τόν Πατέρα παρά μόνον ὁ Υἱός, καί κανεὶς δέν γνωρίζει τελείως τόν Υἱόν παρά μόνον ὁ Πατήρ”

(Ματθ. 11, 27) δεικνύει ότι γνωρίζει πολλά περισσότερα από τα δημιουργήματα. Οί μαθηταί του λοιπόν, καθώς λέγεται εις τό κατά Ίωάννην Εὐαγγέλιον, ἔλεγον· “τώρα βεβαιούμεθα ὅτι γνωρίζει τά πάντα” (Ίω. 16, 30). **Εἶναι καταφανές λοιπόν ὅτι δέν ὑπάρχει τίποτε πού νά μή γνωρίζη, καθ’ ὅσον εἶναι ὁ Λόγος, διά τοῦ ὁποίου ἐδημιουργήθησαν τά πάντα. Ἀφοῦ δέ μεταξύ ὄλων αὐτῶν τά ὁποῖα ἐδημιούργησε, συμπεριλαμβάνεται καί ἡ ἡμέρα ἐκείνη, ὅπωςδῆποτε θά ἔλθῃ δι’ αὐτοῦ, καί ἄν ἐκραγοῦν ἀκόμη μυριάκις λόγῳ τῆς ἀγνοίας των οἱ Ἀρειανοί».** ^[241] **(Μεγάλου Ἀθανασίου)**

γ) Ὁ Θεοφύλακτος Βουλγαρίας.

«Διδάσκει τούς μαθητάς ἐδῶ, νά μή ζητοῦν νά μανθάνουν ἐκεῖνα ὅπου ὑπερβαίνουν τήν γνῶσιν τῶν ἀνθρώπων· διότι μέ τό νά εἰπῆ οὔτε οἱ Ἄγγελοι, τούς ἐκράτησε νά μή ζητοῦν νά μάθουν ἐκεῖνα ὅπου δέν τά ἤξεύρουν ἀκόμη, οὔτε οἱ ἄγγελοι· μέ τό νά εἰπῆ δέ ὅτι ὁ μόνος ὁ Πατήρ μου, τούς ἐμπόδισε νά μή ζητήσουν πλέον νά μάθουν τοιαῦτα· διότι ἄν ἤθελαν εἰπῆ ὅτι ἤξεύρω, ἀλλά δέν θέλω νά σᾶς τό εἰπῶ, ἤθελαν λυπηθῆ ὡς καταφρονεμένοι ὑπ’ αὐτοῦ· καθῶς κάμνουν καί οἱ πατέρες πολλάκις μέ τά παιδιά τους, ὅταν κρατοῦν τίποτε εις τά χέρια τους, καί τούς τό ζητοῦν τά παιδιά τους, καί αὐτοί δέν θέλουν νά τούς τό δώσουν, τό κρύβουν καί λέγουν, ὅτι δέν ἔχουν ἐκεῖνο ὅπου τούς ζητοῦν, καί ἔτσι παύουν τά παιδιά, καί τά ἡμερώνουν ἀπό τά κλαυσίματα· ἔτσι λοιπόν καί ὁ Κύριος, μέ τό νά εἰπῆ ὅτι κανείς δέν ἤξεύρει οὔτε ὁ υἱός, εἰμή μόνον ὁ πατήρ, τούς ἐμποδίζει νά μή ζητοῦν τοιαῦτα· διά νά παύσῃ λοιπόν τούς Ἀποστόλους ὅπου ἐγύρευαν νά μάθουν περί τῆς ἡμέρας, καί ὥρας ἐκείνης, εἶπεν· ὅτι οὐδέ ἐγώ δέν ἤξεύρω, εἰμή ὁ πατήρ μου μόνος· ἀλλ’ ὅτι πῶς ἤξεύρει καί αὐτός τήν ἡμέραν καί τήν ὥραν ἐκείνην, φανερόν εἶναι καί ἀπό ἄλλα πολλά· διότι πάντα ὅσα ἔχει ὁ πατήρ, τοῦ υἱοῦ εἶναι, ὁ δέ πατήρ ἔχει καί τήν γνῶσιν τῆς ἡμέρας, τήν ἔχει λοιπόν καί ὁ υἱός, δηλαδή ἤξεύρει περί τῆς ἡμέρας· φανερώτερον δέ εἶναι ἀπό τοῦτο, διότι πῶς εἶναι δυνατόν νά μή ἤξεύρει ὁ υἱός περί τῆς ἡμέρας, ὁ ὁποῖος τά πρό τῆς ἡμέρας ἤξεύρει τοιοῦτοτρόπως· διότι αὐτός ὅπου τούς ὁδήγησεν ἕως τά πρόθυρα, φανερόν εἶναι ὅτι ἤξεύρει, καί τήν θύραν, ἀλλά διά τό συμφέρον τους δέν τήν ἀνοιξε· διότι δέν μᾶς συμφέρει νά ἤξεύρωμεν πότε εἶναι ἡ συντέλεια, διά νά μὴν ἀμελήσωμεν· διότι μέ τό νά μὴν ἤξεύρωμεν εἴμεθα πάντοτε φοβισμένοι, καί σπουδάζομεν νά εὐρεθῶμεν ἐτοιμασμένοι».[242] (Θεοφυλάκτου Βουλγαρίας)

δ) Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος.

«Διά τὴν ἡμέραν δὲ ἐκείνην καὶ τὴν ὥραν κανεῖς δὲν γνωρίζει τίποτε, οὔτε οἱ ἄγγελοι τῶν οὐρανῶν, παρὰ μόνον ὁ Πατήρ μου». Μὲ τὴν δήλωσιν «οὔτε οἱ ἄγγελοι» τοὺς ἀπεστόμωσεν, ὥστε νὰ μὴ ζητήσουν νὰ μάθουν ὅ,τι δὲν γνωρίζουν ἐκεῖνοι, λέγων δὲ «οὔτε ὁ Υἱός» τοὺς ἐμποδίζει ὄχι μόνον νὰ μάθουν, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐρευνοῦν. Ὅτι δὲ δι' αὐτό τό εἶπε, βλέπε πῶς τοὺς ἀπεστόμωσε καλύτερα μετὰ τὴν ἀνάστασιν, ὅταν τοὺς εἶδε νὰ γίνωνται περισσότερο περιέργοι. Διότι τώρα μὲν τοὺς ἀνέφερε πολλά καὶ διάφορα τεκμήρια, τότε δὲ τοὺς εἶπεν ἀπλῶς «δὲν εἶναι ἰδική σας ὑπόθεσις νὰ γνωρίζετε τοὺς χρόνους ἢ τοὺς καιρούς» (Πράξ. α', 7). Ἐπειτα, διὰ νὰ μὴ εἶπουν ὅτι παρεμελήθημεν, περιεφρονήθημεν, οὔτε αὐτοῦ δὲν εἴμεθα ἄξιοι, λέγει «τοὺς ὁποίους ὠρίσεν ὁ Πατήρ κατὰ τὴν ἰδικὴν του ἐξουσίαν» (Α' Κορ. β', 10). Διότι ἐφρόντιζε πάρα πολύ νὰ τοὺς τιμᾷ καὶ νὰ μὴ τοὺς ἀποκρύπτῃ τίποτε. Διὰ τοῦτο αὐτό τό ἀφήνει εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Πατρὸς, ἀφ' ἑνὸς διὰ νὰ κάμῃ τό πρᾶγμα φοβερόν, καὶ ἀφ' ἑτέρου νὰ ἀποκλεισθῇ ἐκείνους νὰ πληροφορηθοῦν αὐτό πού ἐλέχθη. Διότι ἐάν δὲν εἶναι αὐτό καὶ τό ἀγνοεῖ, πότε θά τό γνωρίσῃ; Μήπως μαζί μας; Καὶ ποῖος θά ἠμποροῦσε νὰ τό εἶπῃ αὐτό; Καὶ τὸν μὲν Πατέρα τὸν γνωρίζει ἀκριβῶς, τόσον ἀκριβῶς μάλιστα ὅσον Ἐκεῖνος γνωρίζει τὸν Υἱόν, τὴν δὲ ἡμέραν τὴν ἀγνοεῖ;

Ἐπειτα, τό μὲν Πνεῦμα ἐρευνᾷ καὶ τὰ βάθη τοῦ Θεοῦ, καὶ Αὐτός δὲν γνωρίζει οὔτε τὸν χρόνον τῆς κρίσεως; Ἄλλὰ τό μὲν πῶς πρέπει νὰ κρίνῃ τό γνωρίζει καὶ τὰ ἀπόκρυφα τοῦ καθενός τὰ γνωρίζει καλῶς, αὐτό δὲ πού εἶναι πολύ πιό ἀσήμαντον ἀπὸ ἐκεῖνο, αὐτό θά τό ἀγνοοῦσε; Πῶς ὅμως, ἐάν «ὅλα ἔγιναν δι' αὐτοῦ καὶ χωρὶς αὐτόν δὲν ἔγινε τίποτε», ἠγνόησε τὴν ἡμέραν; Διότι αὐτός πού ἐδημιούργησε τοὺς αἰῶνας, εἶναι φανερόν ὅτι ἐδημιούργησε καὶ τοὺς χρόνους· ἐάν δὲ ἐδημιούργησε τοὺς χρόνους, ἐδημιούργησε καὶ τὴν ἡμέραν· πῶς λοιπόν ἀγνοεῖ αὐτὴν πού ἐδημιούργησεν;»
^[243] (Ἅγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου)

Καμμία σχέση λοιπόν, δὲν ἔχει ἀπ' ὅτι εἶδαμε, ἡ ἐρμηνεῖα ὅλων τῶν θεοφόρων Πατέρων μας, μὲ τὴν ἐρμηνεῖα πού δίνουν, ὅλοι οἱ ἀνωτέρω, στό χωρίο: «Περὶ δὲ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἢ τῆς ὥρας οὐδεὶς οἶδεν, οὐδέ οἱ ἄγγελοι ἐν οὐρανῷ, οὐδέ ὁ Υἱός, εἰ μὴ ὁ πατήρ» (Μαρκ. ιγ', 32) καὶ (Ματθ. κδ', 36).

Λίγη προσοχή λοιπόν καὶ σεβασμός, δὲν θά ἔβλαπτε, σέ ὅτι ἔχει σχέση μὲ τὴν ἐρμηνεῖα τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ τῶν θεμάτων αὐτῶν.

Κεφάλαιον

28

ΤΙ ΜΕΛΛΕΙ ΓΕΝΕΣΘΑΙ

«Όταν ἴδητε τό βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως ἐστώς ἐν τόπῳ ἁγίῳ, ὁ ἀναγινώσκων νοεῖτω, τότε οἱ ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ φευγέτωσαν εἰς τά ὄρη». (**Ματθ. 24, 15**)

«Ἔξελθε ἐξ αὐτῆς ὁ λαός μου, ἵνα μή συγκοινωνήσητε ταῖς ἁμαρτίαις αὐτῆς, καί ἵνα ἐκ τῶν πληγῶν αὐτῆς μή λάβητε». (**Ἄποκ. ιη', 4**)

«Καί ἐδόθησαν τῇ γυναικί δύο πτέρυγες τοῦ ἀετοῦ τοῦ μεγάλου, ἵνα πέτηται εἰς τήν ἔρημον εἰς τόν τόπον αὐτῆς, ὅπως τρέφῃται ἐκεῖ καιρόν καί καιρούς καί ἥμισυ καιροῦ ἀπό προσώπου τοῦ ὄφεως». (**Ἄποκ. ιβ', 14**)

Καί τώρα μετά ἀπό ὅλα αὐτά, τό μεγάλο, κρίσιμο καί σημαντικό ἐρώτημα πλέον πού προκύπτει ἀπό ὅλους ἀναμφίβολα, εἶναι τί θά κάνουμε καί πῶς θά πορευθοῦμε ἀπό ἐδῶ καί πέρα;

Βασικά συνεχίζουμε κανονικά, κανονικότερα πίν ζωή μας. Αὔριο θά πᾶμε ὅλοι κανονικά στίς ἐργασίες μας. Ὁ κάθε δημόσιος καί ἰδιωτικός υπάλληλος σπίν κάθε ὑπηρεσίᾳ καί στό γραφεῖο του. Ὁ κάθε ἐλεύθερος ἐπαγγελματίας στό κάθε ἐπάγγελμα τῶν. Οἱ δάσκαλοι καί καθηγητές στά σχολεῖα τους. Οἱ μαθητές στά μαθήματα καί τᾶ σχολεῖα τους. Οἱ γονεῖς στίς

καθημερινές τους υποχρεώσεις. Ἡ μητέρα νά φροντίσει καί νά περιποιηθεῖ τό σπίτι καί τήν οἰκογένειά της, ὁ πατέρας στή βιοπάλη γιά τά πρὸς τό ζεῖν.

Καί γιά νά μὴν μακρυγορῶ, ὁ καθένας συνεχίζει κανονικά αὐτό πού ἔκανε μέχρι καί σήμερα, διότι ἡ ζωή συνεχίζεται καί δέν τελειώνει ἐδῶ. Οἱ ἄνθρωποι θά πρέπει νά φᾶνε, νά ντυθοῦν, νά ζήσουν, νά φροντίσουν τίς οἰκογένειες καί τά παιδιά τους καί ὅλα τά σχετικά. Ἄλλωστε ὅπως ἔγραψε καί ὁ Ἀπόστολος Παῦλος πρὸς τοὺς Θεσσαλονικεῖς οἱ ὁποῖοι πίστευαν ὅτι ἦταν κοντά στήν Δευτέρα Παρουσία, αὐτός πού δέν θέλει νά ἐργαστεῖ, δέν πρέπει καί νά τρώει κιόλας: «...εἴ τις οὐ θέλει ἐργάζεσθαι, μὴ ἐσθιέτω» (**Β΄ Θεσ. γ΄, 10**).

Τεμπέληδες καί ἀκαμάπδες, ἀμελεῖς καί ράθυμοι καί ἀνεπρόκοποι δέν ἔχουν θέση κοντά στόν Χριστό.

Ὁ Θεός μᾶς θέλει, πνευματικά καί σωματικά, ἐργατικούς, πρόθυμους, ἀκούραστους, νά ἐργαζώμεθα διπνεκῶς καί μάλιστα ὄχι ὁποιαδήποτε ἔργα, ἀλλά τά ἔργα τοῦ φωτός.

Τότε μόνον θά ἀρέσουμε στόν Θεό καί θά εἴμεθα πραγματικά Του παιδιά καί θά εἴμεθα μακάριοι: «μακάριος ὁ δοῦλος ὃν εὐρήσει γρηγοροῦντα, ἀνάξιος δέ πάλιν ὃν εὐρήσει ραθυμοῦντα...».

Ἔργασία λοιπόν μέχρι τέλους καί ὄχι προφάσεις καί δικαιολογίες γιά τεμπελιές.

Πνευματική Ἐγρήγορση-Πνευματικός Ἀγώνας

Ἐκεῖνο ὅμως πού θά πρέπει νά προσέξουμε ἀπό ἐδῶ καί πέρα περισσότερο, εἶναι ἡ πνευματική μας κατάσταση καί πρόοδο. Νά ἀρχίσουμε χωρίς ἀναβολή καί καθυστέρηση τόν πνευματικό μας ἀγῶνα, ὅσο μπορούμε πιό ζεστά καί δυναμικά, γιά νά ἐφοδιαστοῦμε μέ ὅσο τό δυνατόν περισσότερες ἀρετές καί χαρίσματα, γιά νά μπορέσουμε νά προετοιμαστοῦμε, νά ἀντέξουμε καί νά ξεφύγουμε ἀπό τά τεχνάσματα καί τίς παγίδες τοῦ Ἀντιχρίστου τοῦ Ψευδοπροφήτη-Πάπα καί τῶν ὀργάνων τους.

Καί φυσικά σέ καμμία μά καμμία περίπτωση δέν πανικοβαλόμεθα καί δέν τρομοκρατούμεθα.

Αυτά όπως έχουμε πει και στο 25^ο κεφάλαιο του βιβλίου μας, δέν τά γράψαμε για να δημιουργήσουμε κλίμα πανικού ή «τρομοκρατίας». Κάθε άλλο. Τά γράψαμε για να ενημερωθούμε. Νά ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΤΟΥΜΕ κατά τό ψαλμικόν «*κίτοιμάσθην και οὐκ ἐταράχθην*» (**Ψαλμ. ρη', 60**). Προετοιμάστικα λέει ὁ Προφητάναξ Δαυΐδ και δέν τaráχθηκα για τό κακό ή πίν δοκιμασία που θά μου ἔλθει.

Γιά να προετοιμαστοῦμε λοιπόν, αλλά και να ἀσφαλιστοῦμε ἀπό πρίν, σύμφωνα μέ τόν ἅγιον Κύριλλον.

«Πρόσεχε λοιπόν τόν ἑαυτό σου, ἄνθρωπέ μου, και ἀσφάλιζε πίν ψυχήν σου. Σέ διαβεβαιώνει για ὅλα αυτά ή Ἐκκλησία τώρα, μπροστά στον ζωντανό Θεό, και σου προαναγγέλει τά σχετικά μέ τόν Ἄντίχριστο πρίν να γίνουν. Ἄν τώρα θά γίνουν ὅσο ζεις ἐσύ, ή μετά ἀπό σένα, δέν τό γνωρίζουμε. Εἶναι ὅμως καλό, γνωρίζοντάς τα αυτά, να ἀσφαλίζεσαι ἀπό πρίν... Ἄσφάλιζε λοιπόν τόν ἑαυτό σου, ἄνθρωπε· ἔχεις ἤδη τά σημεῖα του Ἄντιχρίστου, και να μή τά θυμάσαι και τά κρατᾶς μόνο για τόν ἑαυτό σου, αλλά να τά λές και σ' ὄλους τούς ἄλλους μέ πολλή προθυμία».^[244] (**Ἁγίου Κυρίλλου Ἱεροσολύμων**)

Ἔτσι και ἔμεῖς να ἀρχίσουμε να προετοιμαζόμεθα και να προασφαλιζώμαστε καταλλήλως.

Δόξα τῷ Θεῷ ὁ Πολυέλεος, Πολυεύσπλαγκνος και Πανάγαθος Θεός μας προνόπη και φρόντισε, οὕτως ὥστε να ἔχουμε ἀρκετό χρόνο μπροστά μας, για ὅποιον θέλει φυσικά, για να προετοιμαστοῦμε σωματικά και πνευματικά.

Χρειάζεται γαλήνη, ἡρεμία, νηφαλιότητα.

Ὁ Θεός εἶναι πάνω ἀπ' ὄλους και δύναται να κάνει τά πάντα, ἐάν θέλει. Για να θελήσει ὅμως, θά πρέπει να κάνουμε ἔμεῖς τό πρῶτο βῆμα και να του ἀνοίξουμε πίν πόρτα τῆς καρδιάς μας, δείχνοντάς του ὅτι πραγματικά θέλουμε να ἔλθει κοντά μας, πραγματικά θέλουμε να γίνει ὁ Κύριός μας και Θεός μας, ὁ οὐράνιος Πατέρας μας, και να κατοικήσει μέσα μας, μεταμορφώνοντάς μας και ἀναγεννώντας μας πνευματικά.

«Ἴδού ἔστηκα ἐπί τίν θύραν και κρούω· ἐάν τις ἀκούσῃ τῆς φωνῆς μου και ἀνοίξῃ τίν θύραν, και εἰσελεύσομαι πρὸς αὐτόν και δειπνήσω μετ' αὐτοῦ και αὐτός μετ' ἐμοῦ».

(**Ἄποκ. γ', 20**)

Καί τότε, ἀφοῦ γίνουμε πραγματικά Του παιδιά, ὅ,τι χρειασθοῦμε μᾶς τό δίδει, ὅ,τι τοῦ ζητήσουμε μᾶς τό παρέχει. «Ζητεῖτε πρῶτον τήν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, καί ταῦτα πάντα προστεθήσονται ὑμῖν» (**Λουκ. ιβ', 31**) καί· «αἰτεῖτε καί δοθήσεται ὑμῖν, ζητεῖτε καί εὐρήσετε, κρούετε καί ἀνοιγίσεται» (**Ματθ. z', 7**).

Πολλές φορές μάλιστα, σάν πραγματικός μας Πατέρας καί ὡς Θεός πού προγνωρίζει τά πάντα, δέν περιμένει νά Τοῦ ζητήσουμε κάτι πού θέλουμε ἢ πού ἔχουμε ἀνάγκη, ἀλλά μᾶς προλαμβάνει, ιδιαίτερα ὅταν δεῖ καί ἀντιληφθεῖ ὅτι τά παιδιά Του κινδυνεύουν ἢ χρειάζονται τήν βοήθειά Του. Τότε σπεύδει ἀμέσως, χωρίς ἀναβολή καί καθυστέρηση νά τοὺς τήν παράσχει ἀφειδῶς.

Πρῶτα ὅμως καί πάνω ἀπ' ὅλα χρειάζεται νά μετανοήσουμε. Νά ἀλλάξουμε τρόπο καί σκέψη ζωῆς. Νά ἐξομολογηθοῦμε καθαρά καί εἰλικρινά ὅλα τά ἁμαρτήματά μας, γιά νά μπορέσει νά ἔλθει μέσα μας ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ. «Λούσασθε καί καθαροί γίνεσθε, ἀφέλετε τὰς πονηρίας ἀπό τῶν ψυχῶν ὑμῶν ἀπέναντι τῶν ὀφθαλμῶν μου, παύσασθε ἀπό τῶν πονηριῶν ὑμῶν» (**Ἦσ. α', 16**) καί «Μακάριοι οἱ καθαροί τῆ καρδία ὅτι αὐτοί τόν Θεόν ὄψονται» (**Ματθ. ε', 8**).

Χρειάζεται νά ἀπεκδυθοῦμε τά ἔργα τοῦ σκότους καί νά ἐνδυθοῦμε τά ἔργα τοῦ φωτός. Ἡ ἡμέρα ἦγγικεν «ἀποθώμεθα οὖν τά ἔργα τοῦ σκότους καί ἐνδυσώμεθα τά ὄπλα τοῦ φωτός» (**Ρωμ. ιγ', 12**).

Χρειάζεται νά ξεκινήσουμε ἕνα μεγάλο καί συνεχές πνευματικό ἀγῶνα βιώνοντας τήν πίστη μας, μέ ἀληθινή ταπείνωση, ἀγάπη, ὑπομονή, πίστη, ἐλπίδα, ἐγκράτεια καί νηστεία, ὄχι μόνο στά φαγητά, ἀλλά καί στίς αἰσθήσεις, στήν γλῶσσα στά μάτια στά αὐτιά, στό μυαλό.

«Νηστεύσωμεν νηστείαν δεκτίν, εὐάρεστον τῷ Κυρίῳ· ἀληθίης νηστεία, ἡ τῶν κακῶν ἀλλοτριώσεις, ἐγκράτεια γλώσσης, θυμοῦ ἀποχή, ἐπιθυμιῶν χωρισμός, καταλαλιᾶς, ψεύδους, καί ἐπιπορκίας· ἡ τούτων ἔνδεια, νηστεία ἐστίν, ἀληθίης καί εὐπρόσδεκτος».^[245] (**Τριώδιον**)

Χρειάζεται ἀκόμη πολύ καί καθημερινή προσευχή, ἐκκλησιασμό, ἐξομολόγηση, συχνή θεία Κοινωνία, καί γενικότερα νά ζοῦμε μυστηριακή ζωή οὐσιαστική καί ὄχι τυπική ὅπως ἦταν μέχρι τώρα. Νά νοιώθουμε αὐτό

πού κάνουμε. Νά μὴν τό κάνουμε ἀπό συνήθεια, ἢ ἀπό ἀνάγκη ἐπειδὴ πρέπει ἢ ἐπειδὴ ἔτσι τό βρήκαμε. Αὐτά δὲν βοηθᾶνε καὶ δὲν ἐλκύουν πὴν χάρη τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Θεὸς θέλει ἀληθινούς προσκυνητὰς «ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ» (**Ἰω. 8', 24**) καὶ ὄχι τυπικούς, χλιαρούς καὶ ψεύτικους. Τοὺς χλιαρούς ὁ Θεὸς δὲν τοὺς θέλει δὲν τοὺς προτιμᾷ, τοὺς ἀποστρέφεται, τοὺς βδελύσσεται, τοὺς κάνει ἑμετό· «οὕτως ὅτι χλιαρὸς εἶ, καὶ οὔτε ζεστός οὔτε ψυχρὸς, μέλλω σε ἑμέσαι ἐκ τοῦ στόματός μου» (**Ἀποκ. γ', 16**).

«Οὐδείς δύναται δυσὶ κυρίοις δουλεύειν»

Ὁ Θεὸς μας εἶναι «Ζηλωτής». Θέλει νὰ ἔχει πὴν ἀποκλειστικότητα σπὴν καρδιά μας! Νά εἶναι Μοναδικός γιὰ μᾶς.

Ὅπως καὶ οἱ ἄνθρωποι, πού ὅταν ἀγαπᾶνε πολὺ κάποιον τὸν ζηλεύουν καὶ δὲν θέλουν κανεὶς μὰ κανεὶς νὰ τοὺς τὸν πάρει ἀπὸ κοντά τους, οὔτε τὸν ἀφήνουν νὰ «παίζει», νὰ «ἔρωτοτροπεῖ» μὲ ἄλλους.

Ἔτσι καὶ ὁ Θεὸς μας. Ἐπειδὴ μᾶς ἀγαπᾷ ὑπερβολικά, δὲν θέλει καὶ δὲν τοῦ ἀρέσει νὰ εἴμαστε πότε ἐδῶ καὶ πότε ἐκεῖ. Πότε νὰ κάνουμε τό καλὸ καὶ πότε τό κακὸ. Πότε μαζί του καὶ πότε μὲ τὸν διάβολον. Μᾶς θέλει ἐξ ὀλοκλήρου δικούς Του. «Οὐδείς δύναται δυσὶ κυρίοις δουλεύειν· ἢ γὰρ τὸν ἓνα μισήσει καὶ τὸν ἕτερον ἀγαπήσει, ἢ ἑνὸς ἀνθέξεται καὶ τοῦ ἑτέρου καταφρονήσει. οὐ δύνασθε Θεῷ δουλεύειν καὶ μαμωνᾷ» (**Ματθ. 5', 22**).

Ἄς πάψουμε λοιπόν, νὰ ὑπηρετοῦμε τὰ πάθη μας, μικρά ἢ μεγάλα δὲν ἔχει σημασία. Ὅλα μᾶς δένουν μὲ τὸν διάβολον. Ὅλα μᾶς ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὸν Θεόν, τηρουμένων τῶν ἀναλογιῶν βεβαίως.

Καὶ πρῶτα πρῶτα, θὰ σᾶς φανεῖ παράξενο ἢ περίεργο, ἀλλὰ ἐγὼ θὰ σᾶς τό πῶ, γιὰτί τό θεωρῶ πολὺ σημαντικό. Ἄς κλείσουμε, γιὰ νὰ μὴ πῶ νὰ πετάξουμε, τό «κουτί τοῦ διαβόλου», πὴν Τηλεόραση, πὴν «πόρνη πὴν μεγάλην», πὴ μεγαλύτερη διαφθορὰ ὅλου τοῦ κόσμου καὶ ὅλων τῶν ἐποχῶν, γι' αὐτὴν πὴν ὁποία ὁ ἅγιος Κοσμᾶς προφήτευσε ὅτι θὰ ἔχουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι στά σπίτια τους, ἐνῶ τὰ «διαβολικά» κέρατά της (οἱ κεραῖες της) θὰ βρίσκονται στίς στέγες τῶν σπιτιῶν τους.

«Θὰ ῥ-θῆ καιρός, πού ὁ διάβολος θὰ μπῆ μέσα σ' ἓνα κουτί καί θὰ φωνάξῃ. Καί τὰ κέρατά του θὰ ἔναι στά κεραμίδια». ^[246] (**Ἁγίου Κοσμᾶ**)

Ἦς κλείσουμε τίς πλεοράσεις καί τότε θά δοῦμε πῆ μεγάλη διαφορά. Ὅταν κανεῖς ζῆ μέσα σ' ἓνα βρώμικο καί ἀκάθαρτο περιβάλλον καθημερινά, σιγά σιγά τό συνηθίζει καί δέν καταλαβαίνει πῆ δυσωδία καί τήν ἀκαθαρσία. Ὅταν ὅμως φύγει γιά λίγο διάστημα, ἀπό αὐτό τό βρώμικο περιβάλλον καί πάει κάπου ἄλλοῦ πολύ καλύτερα, πού εἶναι πιό καθαρά καί εὐωδιαστά καί ξαναεπιστρέψει, τότε μόνον καταλαβαίνει πῆ μεγάλη διαφορά.

«Ἄποστα τοῦ κόσμου καί τνικαῦτα γνώσι τό δυσῶδες αὐτοῦ. Ἐάν γάρ μή ἀποστῆς οὐ μή μάθῃς πῶς, ἀλλά μᾶλλον καί ὡς ὁσμίν καλήν περιβαλεῖς τήν δυσωδίαν αὐτοῦ καί τήν γύμνωσιν τῆς σῆς αἰσχύνης, ὡς καταπέτασμα δόξης λογίσσῃ...» ^[247] (**Ἁγίου Ἰσαάκ τοῦ Σύρου**)

Φύγε μακριά ἀπό τόν κόσμο, τίς κοσμικές δηλαδή ἐνασχολήσεις, ἀπολαύσεις καί ἡδονές καί τότε θά καταλάβεις τήν διαφορά, ὅτι δηλαδή τόσο καιρό ζοῦσες μέσα στήν δυσωδία, στήν ἀκαθαρσία.

Αὐτό τό καταλαβαίνουν πολύ καλά ὅσοι ἀπαρνοῦνται τά ἐγκόσμια, ἄνδρες καί γυναῖκες, γιά νά ὑπηρετήσουν τόν Θεό, ἀλλά καί ὅσοι ἄνδρες ἔτυχαν νά πᾶνε νά προσκυνήσουν τό Περιβόλι τῆς Παναγίας μας γιά λίγες μέρες καί πού ὅταν φεύγουν ἀπό τόν ἁγιασμένο αὐτό τόπο γιά νά ἐπιστρέψουν πίσω στόν κόσμο, ἀμέσως καταλαβαίνουν τήν μεγάλη διαφορά.

Γι' αὐτό καί οἱ Ἁγιοί μας ἔφευγαν πάντα στίς ἐρημιές καί στά ὄρη, γιά νά ἡσυχάσουν, νά βροῦν τόν ἑαυτόν τους καί νά πλησιάσουν πιό εὐκόλα τόν Θεό.

«Ἐάν τῶ Ἀντωνίῳ καί τῶ Ἀρσενίῳ ὑφέλιμος ἢ φυγή, πόσω μᾶλλον τοῖς ἀσθενέσι... Οὐδέν γάρ ἄλλο συμφέρει τῶ ἀσθενεῖ, ὡς ἢ φυγή εἰς τήν ἡσυχίαν». ^[248]

(**Ἁγίου Ἰσαάκ τοῦ Σύρου καί Ὁσίου Πέτρου τοῦ Δαμασκνοῦ**)

«Ἐντελεῖν πρὸς τό ἀμετεώριστον τῆ ψυχῆ καί τό ἰδιάζειν κατά τήν οἴκησιν. Τό γάρ ἀναμεμιγμένην ἔχει τήν ζωήν τοῖς ἀφόβως καί καταφρονητικῶς πρὸς τήν ἀκριβῆ τήρησιν τῶν ἐντολῶν διακευμένοις βλαβερόν». ^[249] (**Μ. Βασιλείου**)

Ἐπειδή θεωρῶ τό θέμα τῆς πλεοράσεως πολύ σημαντικό καί οὐσιαστικό γιά τήν πνευματική μας πρόοδο, ιδιαίτερα στά χρόνια αὐτά τοῦ Ἄντιχρίστου, τά τελευταῖα αὐτά χρόνια τοῦ κόσμου, σᾶς παραθέτω στό Β΄ Παράρτημα τοῦ βιβλίου μας, ἕνα πολύ σημαντικό καί ἀξιόλογο ἄρθρο, γιά τήν μεγάλη καί πολύπλευρη φθορά πού προκαλεῖ ἡ Τηλεόραση.

Βεβαίως, γιά νά μήν παρεξηγηθοῦμε, ιδιαίτερα ἀπό ὀρισμένους πού θά περιμένουν σπὴν «γωνία» γιά νά μᾶς «κτυπήσουν» καί κατηγορήσουν, δέν καταδικάζουμε αὐτό καθ' ἑαυτό τὸ ὄργανο τῆς πλεοράσεως, ὡς ὄργανο καί ἐπίτευγμα τῆς ἐπιστήμης, ἀλλὰ τή κακή της χρήση ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο.

Ὅπως ἀκριβῶς συμβαίνει καὶ μὲ ἕνα μαχαίρι. Τὸ μαχαίρι μπορεῖ ἀπὸ τὴ μία νὰ φανεῖ κρήσιμο σὲ κάποιον κι ἀπὸ τὴν ἄλλη νὰ προκαλέσει ζημιά. Ἐναλόγως δηλαδὴ ἀπὸ τὴ χρήση του.

Πρὸς πίστωση δέ τῶν ἀνωτέρω, σᾶς παραθέτουμε αὐτούσια τὰ λόγια τοῦ Ἁγίου Μαρξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ γιά νὰ πειστεῖτε κι ἐσεῖς ὅτι «οὐ κακὸν ἡ πλεόρασις ἀλλ' ἡ κακὴ κρήσις αὐτῆς».

Λέγει λοιπὸν ὁ Ἅγιος Μάρξιμος ὅτι:

«οὐ τὰ θρώματα κακὰ ἀλλ' ἡ γαστριμαργία, οὐδὲ ἡ παιδοποιΐα ἀλλ' ἡ πορνεία, οὐδὲ τὰ χρήματα ἀλλ' ἡ φιλαργυρία, οὐδὲ ἡ δόξα ἀλλ' ἡ κενοδοξία. Ἐὶ δὲ τοῦτο, οὐδέν ἐν τοῖς οὐσι κακόν, εἰ μὴ ἡ παράχρησις, ἥτις συμβαίνει ἐκ τῆς τοῦ νοῦ ἀμελείας περὶ τὴν φυσικὴν γεωργίαν».^[250]

Ἡ φυγή μας στὰ Ὄρη

Ἐνα πάρα πολύ σημαντικό σημεῖο πού πρέπει νά προσέξουμε εἶναι ἡ ἐντολή τοῦ Κυρίου μας:

«Ὅταν οὖν ἴδητε τὸ θδέλυμα τῆς ἐρημώσεως τὸ ρηθέν διὰ Δανιὴλ τοῦ προφήτου ἐστὼς ἐν τόπῳ ἀγίῳ -ὁ ἀναγινώσκων νοεῖτω- τότε οἱ ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ φευγέτωσαν ἐπὶ τὰ ὄρη».

(Ματθ. κδ', 15-16)

Τί μᾶς λέγει ἐδῶ ὁ Χριστός μας; Ὅτι «ὅταν θά ἰδοῦμε τὸ μιστόν καὶ ἀπδές κάθαμα, πού θά ἐπιφέρει τὴν ἐρήμωσιν καὶ τὸν ὄλεθρον τῆς Ἱερουσαλήμ, ὅπως ἔχει προφητευθῆ ἀπὸ τὸν Δανιήλ, νά στέκεται εἰς τὸν ἅγιον

τόπον -κάθε αναγνώστης ἄς καταλάβει καλά αὐτό- ΤΟΤΕ, ὅσοι εὐρίσκονται εἰς τὴν Ἰουδαίαν, ἄς φύγουν εἰς τὰ βουνά, διὰ νὰ κρυφθοῦν.

Προσέξτε, ὁ Κύριός μας εἶναι σαφής γιὰ τό πότε ἀκριβῶς θὰ πρέπει νὰ φύγουμε στά ὄρη καί στά βουνά. Πότε; «ΤΟΤΕ...». Πότε «τότε...»; ὅταν θὰ δοῦμε τό βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως νὰ στέκεται σέ Ἅγιο Τόπο. Οὔτε λίγο ἢ πολύ πρὶν, οὔτε λίγο ἢ πολύ μετὰ. Ἄλλὰ «ΤΟΤΕ» καί μόνον «ΤΟΤΕ».

Μὴν ξεγελαστεῖ λοιπόν, κανεῖς μὰ κανεῖς, γιὰ τὸν ἀ΄ ἢ β΄ λόγο καί παραμένει στό χωριό ἢ σπὴν πόλη πού μένει, ὅταν θὰ δεῖ ἢ θὰ ἀκούσει ὅτι ἐνθρονίστηκε ὁ Ἄντιχριστος ὡς παγκόσμιος βασιλεὺς, ὡς «μεσσίας», ὡς «σωτήρας», ὡς «θεός», ζητώντας νὰ τὸν προσκυνήσουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τῆς γῆς. Στά δεύτερα δηλαδή τρισήμισι χρόνια τοῦ Ἄντιχριστοῦ.

Ἄμεσως ὅπου καί ἐάν εἴστε, ὅτι καί ἂν κάνετε φύγετε κατ' εὐθεῖαν εἰς τὰ ὄρη καί τὰ βουνά πού ἔχει ὁ καθένας κοντά του ἢ πιο μακριά του.

Μὴν σκεφθεῖτε τίποτα, οὔτε περιουσίες, οὔτε σπιτία, οὔτε αὐτοκίνητα, οὔτε μαγαζιά, οὔτε χρήματα, οὔτε ζῶα, οὔτε φίλους, οὔτε συγγενεῖς, οὔτε οἰκογένεια, οὔτε γονεῖς, οὔτε παιδιά, οὔτε ἄνδρα, οὔτε γυναῖκα, οὔτε ΤΙΠΟΤΑ. «Ὁ σῶζων σῶξε τὴν σεαυτοῦ ψυχὴν» (Γεν. 19', 17).

Αὐτός πού εἶναι ἐπάνω στό δῶμα τοῦ σπιτιοῦ του, μᾶς λέγει ὁ Κύριός μας (θέλοντας νὰ μᾶς δείξει καί νὰ μᾶς τονίσει τό βεβιασμένο τοῦ χρόνου, ὅτι δέν πρέπει δηλαδή νὰ χρονοτριβήσουμε μέ μάταια καί ἀσήμαντα πράγματα) νὰ μὴν κατέβει μέσα στό σπίτι του γιὰ νὰ πάρει ὅ,τι δήποτε. Αὐτός πού θὰ τύχει νὰ βρίσκεται στό χωράφι, νὰ μὴν γυρίσει πίσω στό σπίτι του, γιὰ νὰ πάρει τὰ πράγματά του. Αὐτός πού θὰ βρίσκεται ὅπου δήποτε καί γιὰ ὅποιο δήποτε λόγο νὰ μὴν ἐπιστρέψει στόν τόπο του, σπὴν πατρίδα του, σπὴν πόλη του, στό χωριό του, στό σπίτι του, γιὰ κανένα μὰ κανέναν λόγο. Καί αὐτό γιατί δέν γνωρίζουμε ἐάν θὰ προλάβουν νὰ κάνουν αὐτό πού θὰ ἔχουν κατά νοῦ, ὅσο σοβαρό καί σημαντικό καί ἐάν εἶναι ἢ ἐάν θὰ συμβεῖ κάτι ξαφνικό καί πολύ σοβαρό, τό ὅποιο θὰ τοὺς ἐμποδίσει σπὴν συνέχεια νὰ πραγματοποιήσουν τὴν φυγὴ τους. Μὴν ξεχνᾶμε ὅτι πολλές φορές σπὴ ζωή μας, ἔχουν μεγάλη σημασία, ἀκόμη καί τὰ λεπτά καί τὰ δευτερόλεπτα. Πολλοὶ ἄνθρωποι ἔχουν σωθεῖ ἢ καθεῖ ἀντίστοιχα σέ διάφορες περιπτώσεις, γιὰ μερικά λεπτά ἢ δευτερόλεπτα πού πῆγαν νωρίτερα ἢ καθυστέρησαν.

Ἵς λάβουμε λοιπόν τὰ μέτρα μας καί ἄς προσέξουμε καλά. Δέν εἶναι νά παίρνουμε ἀψήφιστα τό ὅλο θέμα, γιατί εἶναι ζήτημα ζωῆς καί θανάτου. Καί ἐάν ὑπάρχουν (πού σίγουρα θά ὑπάρχουν) πρόσωπα καί πράγματα πού μᾶς ἐνδιαφέρουν, τὰ νοιαζόμαστε, τὰ πονᾶμε καί τὰ ἀγαπᾶμε, ἄς λάβουμε τὰ μέτρα μας καί ἄς προετοιμαστοῦμε κάνοντας ὅ,τι εἶναι νά κάνουμε, ἀπό τώρα πού ἔχουμε χρόνο. Γιά ὅ,τι δῆποτε θεωρεῖ «σημαντικό» ὁ καθένας γιά τόν ἑαυτόν του.

Δόξα τῷ Θεῷ ὁ Θεός φρόντισε νά ὑπάρχουν ἐπτά χρόνια ἀπό σήμερα, πρὶν ἐμφανιστεῖ ὁ Ἰησοῦς καί τρία χρόνια περίπου ἀπό τήν ὥρα πού θά παρουσιαστεῖ. Νομίζω εἶναι ἀρκετά γιά νά εἴμεθα «ΤΟΤΕ» προετοιμασμένοι, ἀπό κάθε πλευρά καί ἄποψη. «Ὁ νοῶν νοεῖτω»...

Μά, θά ποῦνε κάποιοι. Ἰάν κάποιος θέλει καί ἐπιθυμεῖ νά μείνει, γιά νά βοηθήσει κάποιους δικούς του ἀνήμπορους ἀνθρώπους, ἢ γιά νά σπρίξει καί νά βοηθήσει πνευματικά κάποιους «ἀδύνατους» ἀνθρώπους, ἢ γιά νά «πολεμήσει» τόν Ἰησοῦν καί τὰ ὄργανά του, ἢ ἀκόμη γιά νά μαρτυρήσει, δέν μπορεῖ νά μείνει; Δέν θά ἔχει αὐτή τήν δυνατότητα; Δέν θά εἶναι καλό καί φρόνιμο καί εὐλογημένο;

Κοιτᾶστε, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί!

Ἰξαιρέσεις πάντα ὑπάρχουν σέ κάθε κανόνα. Ἰτσι καί ἐδῶ. Σίγουρα καί τότε κάποιοι θά βρεθοῦν οἱ ὁποῖοι θά εἶναι ἐκλεγμένοι καί προορισμένοι ἀπό τόν Θεό, γιά νά κατισχύσουν τόν Ἰησοῦν καί τὰ ὄργανά του μέ τόν ζῆλο τους, τό θάρρος τους, τήν παρηρσία τους, τήν ὑπομονή στά βασανιστήριά καί στά μαρτύριά τους.

Αὐτοί ὅμως θά εἶναι «λίγοι» καί θά εἶναι οἱ ἐξαιρέσεις.

«Γι' αὐτό, γνωρίζοντας ὁ Κύριος τήν ὑπερβολικήν δύναμιν τοῦ ἀντιπάλου, δίνει συγγνώμην στούς εὐλαβεῖς λέγοντας: "τότε ἐκεῖνοι πού θά βρίσκονται στήν Ἰουδαία, ἄς φύγουν στά βουνά" (Ματθ. κδ', 16). Ἰν ὅμως κάποιος αἰσθάνεται ὅτι εἶναι πολύ σταθερός καί δυνατός, ὥστε νά ἀντιμετωπίσει τόν Σατανᾶ ἄς μείνει (διότι δέν θέλω νά ἀπελπίσω αὐτούς πού ἀποτελοῦν τὰ νεῦρα τοῦ σώματος τῆς Ἰκκλησίας) καί ἄς λέγει "ποιός μπορεῖ νά μᾶς χωρίσει ἀπό τήν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ;" (Ρωμ. η', 35) καί τὰ λοιπά. Ἰσοι λοιπόν εἴμαστε ἀδύνατοι καί φοβόμαστε, νά ἀσφαλίσουμε τούς ἑαυτούς μας φεύγοντας ἐνῶ οἱ δυνατοί ἄς προετοιμαστοῦμε καί σὺνπαρσταχθοῦμε, γιά νά μείνουμε καί νά πολεμήσουμε. Ἰιότι θά ἔκω...

τότε θλίψη μεγάλη, τέτοια πού δέν ξανάγινε ἀπό τότε πού δημιουργήθηκε ὁ κόσμος μέχρι τώρα, οὔτε πρόκειται νά γίνει στό μέλλον».^[251]

(*Ἅγιου Κυρίλλου Ἱεροσολύμων*)

Ἐγώ ὅμως, δέν εἶμαι προφήτης, οὔτε θεός, γιά νά μπορέσω νά ξέρω τί ἔχει προορίσει ὁ Θεός γιά μᾶς καί τί θά γίνει, γιά τόν καθένα μας ξεχωριστά. Παίζουν ρόλο πολλά πράγματα, γιά τόν Θεό. Γιατί κάνουμε αὐτό πού κάνουμε, πῶς τό κάνουμε, ποιός εἶναι ὁ σκοπός μας καί ἡ πρόθεσή μας, τί θέλουμε νά πετύχουμε, τά κίνητρά καί ἐλαπήριά μας καί ἄλλα πολλά. Ὁ Θεός πού προγνωρίζει τά πάντα πρὶν ἀκόμα γίνουν καί εἶναι ἐκεῖνος πού «ἐτάζει καρδίας καί νεφρούς» θά ἐξετάσει ὅλα τά ἀνωτέρω καί θά κρίνει ὅπως πάντα, δίκαια καί φιλόανθρωπα.

Ὅποιος πιστεύει, ὅτι ἔχει τήν δύναμη νά ἀντέξει ὅλα αὐτά τά φοβερά καί τρομερά πού θά γίνουν ἐπί Ἐπιχρίστου, ἄς παραμείνει πίσω καί ἄς ἀναλάβει τίς συνέπειες...

Ἐγώ τό μόνο πού ξέρω καί μπορῶ νά βεβαιώσω σίγουρα καί νά συμβουλεύσω, γιά τήν συγκεκριμένη περίπτωση, εἶναι αὐτό πού μᾶς λέει ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, ἀλλά καί πολλοί ἅγιοί μας: «τότε οἱ ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ φευγέτωσαν ἐπὶ τὰ ὄρη» (**Ματθ. κδ', 16**) καί «ἔξελεθε ἐξ αὐτῆς ὁ λαός μου, ἵνα μή συγκοινωνήσῃτε ταῖς ἀμαρτίαις αὐτῆς, καί ἵνα ἐκ τῶν πληγῶν αὐτῆς μή λάβητε» (**Ἀποκ. ιη', 4**).

Νά μὴν μείνει κανείς καί γιά κανέναν λόγο πίσω, στίς πόλεις καί στά χωριά καί σέ διάφορες ἄλλες κατοικημένες καί ὀργανωμένες περιοχές, ἀλλά νά φύγει στά ὄρη, στά βουνά, σέ σπηλιές καί ὀπές τῆς γῆς, γιά νά μὴν γίνει συγκοινωνός μέ τούς ἀμαρτωλούς καί δεχθεῖ μαζί μ' αὐτούς, τίς διάφορες τιμωρίες καί πληγές πού θά στείλει ὁ Θεός.

Αὐτό ἐντέλεται ὁ Κύριός μας. Αὐτό μᾶς λένε καί μᾶς συμβουλεύουν ὅλοι οἱ ἅγιοί μας.

Καί αὐτό, ἐπειδή θά εἶναι τόσο δύσκολα νά μπορέσει κανείς νά ξεφύγει ἀπό τά τεχνάσματα, τίς πονηρίες καί τίς παγίδες τοῦ Ἐπιχρίστου καί τῶν ὀργάνων του, ἀλλά καί νά ἀντέξει τίς τόσες πολλές, μεγάλες καί ἀβάσταχτες θλίψεις, στεναχώριες, τά διάφορα βάσανα καί δεινά. Θά πρέπει τότε ὄχι μόνο νά μὴν ἐπιδιώξει, ἀλλά καί νά ἀποφύγει ὅλους αὐτούς τούς πειρασμούς, διότι ἄλλως, θά θεωρηθεῖ μεγάλη ὑπερηφάνεια καί ἀλαζονεία

τό νά πιστεύσει κάποιος, ὅτι θά μπορέσει νά ἀντέξει καί νά τά βγάλει πέρα ἀπό ἴδιος του, μέ πίν δύναμή του, ἢ ἔστω καί μέ πίν χάρη τοῦ Θεοῦ πού θά ἐλκύσει τρόπον τινά ἐκβιαστικά. Καί ἐπειδή ὁ Θεός «*ὑπερηφάνους ἀντιτάσσεται ταπεινοῖς δέ δίδωσι χάριν*» (**Ἰακώβου δ', 6**) θά ἐγκαταλείψει μόνο του τόν συγκεκριμένον αὐτόν ἄνθρωπον, χωρίς καμμία οὐράνια βοήθεια, μέ ἀποτέλεσμα νά μὴν ἀντέξει καί νά ὑποκύψει στόν Ἄντίχριστο. Ἄλλωστε ὁ Θεός μᾶς ἔχει τονίσει πολλές φορές ὅτι δέν πρέπει νά Τόν ἐκπειράζουμε καί νά Τόν δοκιμάζουμε, ἐάν θά μᾶς βοηθήσει καί θά μᾶς σώσει ἀπό δύσκολες στιγμές καί περιστάσεις. «*Οὐκ ἐκπειράσεις Κύριον τόν Θεόν σου*» (**Ματθ. δ', 7**).

Ἄλλο ἐάν βρεθοῦμε, χωρίς νά τό ἐπιδιώξουμε ἐμεῖς, σέ μία δύσκολη στιγμή καί θέση ἢ κινδυνέψουμε κάπου. Τότε βεβαίως καί θά ἐπέμβει γιά νά μᾶς ἐνισχύσει, βοηθήσει, ἀκόμη καί νά μᾶς σώσει. «*Μή δύνῃς εἰς σάλον τόν πόδα σου μηδέ νυστάξει ὁ φυλλάσων σε*» (**Ψαλμ. ρκα', 3**).

Ἡ φυγή τοῦ ἴδιου τοῦ Θεοῦ στήν «ἐρημο»

Μάλιστα τό παράδειγμα μᾶς τό ἔδωσε ὁ ἴδιος ὁ Κύριός μας, ὅταν ἔφυγε στήν Αἴγυπτο, γιά νά κρυφθεῖ ἀπό τόν Ἡρώδη, ἐνῶ θά μπορούσε σάν Θεός πού ἦταν νά μείνει καί νά Τόν ἀντιμετωπίσει, ὡς Παντοδύναμος, μὴν ἀφήνοντας καί μὴν ἐπιτρέποντας νά τοῦ κάνει τό παραμικρό, ἀλλά καί «ἐξαφανίζοντάς» τον μέ ἓνα μόνο λόγο Του ἢ μέ μία μόνο κίνηση Του.

Λέγει ὁ ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος:

«*Ἐάν ὁ ἴδιος ὁ Χριστός φεύγει σωματικῶς ἀπό τόν Ἡρώδη, ἐνῶ βέβαια μπορεῖ νά κάνει τά πάντα, ἄς μαθαίνουν καί προσέχουν ὅλοι ἐκεῖνοι πού εἶναι θρασεῖς καί ἐγωῖστές νά μὴν ὀδηγοῦν καί σπρώχνουν μόνοι τους τούς ἑαυτούς τους, στούς διάφορους πειρασμούς· γιατί ὅπως λέγει καί ἡ Γραφή μή δίνεις ποτέ ἀφορμή γιά τίποτε καί μὴν προκαλεῖς τόν Θεό καί Ἐκεῖνος δέν πρόκειται ποτέ νά σέ ἀφήσει ἀπροστάτευτο*».^[252]

(**Ἁγίου Ἰωάννου τῆς Κλίμακος**)

Δέν θά μπορούσε λοιπόν ὁ Θεός νά παραμείνει καί νά «παλέψει» μέ τόν Ἡρώδη; Φυσικά. Γιατί δέν τό ἔκανε ὁμῶς, ἀλλά ἔφυγε σάν «κυνηγημένος», βάζοντας σέ μία μεγάλη ταλαιπωρία καί τόν ἴδιο τόν ἑαυτόν Του καί

τὴν Παναγία Μητέρα Του καὶ τὸν Μνήστορα Ἰωσήφ; Μά γιατί ἄλλο γιὰ ὅλα τὰ ἀνωτέρω. Ἐπειδὴ, «*ὑπογραμμὸς καὶ τύπος ὁ αὐτὸς γενόμενος*»^[253] ἤθελε νὰ δώσει αἰώνιο παράδειγμα σέ ὅλους ἡμᾶς, πῶς πρέπει νὰ συμπεριφερώμεθα σέ παρόμοιες περιπτώσεις. Ἐάν μάλιστα ἐρευνήσουμε καὶ δοῦμε τὸ χρονικὸ διάστημα πού ἔμεινε κυνηγημένος στὴν Αἴγυπτο θὰ ἐκπλαγοῦμε καὶ θὰ ἀπορήσουμε διὰ τὴν πρόνοια τοῦ Θεοῦ, διότι εἶναι ἀκριβῶς τὸ ἴδιο διάστημα, πού θὰ πρέπει καὶ ἐμεῖς νὰ φύγουμε καὶ νὰ μείνουμε στὴν ἔρημο καὶ στὰ βουνά, κυνηγημένοι ἀπὸ τὸν Ἀντίχριστο. Τρι-σήμεσι χρόνια.

«Καὶ ὁ δράκων ἔστηκεν ἐνώπιον τῆς γυναικὸς τῆς μελλούσης τεκεῖν, ἵνα, ὅταν τέκῃ, τὸ τέκνον αὐτῆς καταφάγῃ. καὶ ἔτεκεν, υἱὸν ἄρρωνα, ὃς μέλλει ποιμαίνειν πάντα τὰ ἔθνη ἐν ράβδῳ σιδηρᾷ· καὶ ἠρπάσθη τὸ τέκνον αὐτῆς πρὸς τὸν Θεόν καὶ πρὸς τὸν θρόνον αὐτοῦ. καὶ ἡ γυνὴ ἐφυγεν εἰς τὴν ἔρημον, ὅπου ἔχει ἐκεῖ τόπον ἠτομασμένον ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, ἵνα ἐκεῖ τρέψωσιν αὐτὴν ἡμέρας χιλίας διακοσίας ἑξήκοντα».

(Ἄποκ. ιβ' 4-6)

Ὁ Θεὸς προνοεῖ γιὰ ὅλους

Ἴσως ὅμως κάποιοι, ἀνήμποροι, ἄρρωστοι, πτωχοί, κατατρεγμένοι πού δέν ἔχουν «πού τὴν κεφαλὴ κλῖναι», ἀσήμαντοι, καταφρονημένοι, ἀναρωτηθῶν τί θὰ γίνεῖ μέ αὐτούς; Ὁ Θεὸς θὰ τοὺς βοηθήσει καὶ θὰ τοὺς προστατεύσει ἢ ὄχι;

Ὁ Θεὸς ἀγαπητοί μου ἀδελφοί δέν εἶναι προσωπολήπτης, οὔτε καὶ κυττάζει τοὺς ἀνθρώπους σύμφωνα μέ τὰ ἀνθρώπινα κριτήρια καὶ δεδομένα, ἐάν εἶναι πλούσιοι, ἐπιφανεῖς, σπουδαῖοι, σημαντικοί κ.λπ. Κάθε ἄλλο. Ὁ Θεὸς κυττάζει καρδιές καὶ τίποτε ἄλλο.

Λέγει χαρακτηριστικὰ ὁ ἅγιος Κύριλλος:

«Ἀλλὰ θὰ πεῖ κάποιος ἀπὸ τοὺς παρόντες· εἶμαι φτωχός, ἢ ἴσως τότε νὰ βρεθῶ ἄρρωστος στό κρεβάτι, ἢ εἶμαι γυναίκα καὶ θὰ βρεθῶ στό μύλο. Μήπως θὰ περιφρονηθοῦμε; Ἐχε θάρρος, ἀνθρωπέ μου. Ὁ Κριτής εἶναι ἀπροσωπόληπτος. Δέν θὰ κρίνει μέ βάση τὴν ἐμφάνιση, οὔτε θὰ ἐλέγξει

μέ βάση τά λόγια” (Ήσ. ια΄, 13). Δέν προτιμᾶ τούς μορφωμένους ἀπό τούς ἀπαίδευτους, οὔτε τούς πλούσιους ἀπό τούς φτωχοῦς, καί στό χωράφι ἄν εἶσαι, θά σέ πάρουν οἱ ἄγγελοι. Μή νομίζεις πώς θά πάρει τούς κτηματίες καί σένα τόν γεωργό θά σέ ἀφήσει. Εἴτε δούλος εἶσαι, εἴτε φτωχός, μήν ἔχεις ἀγωνία. “Αὐτός πού πῆρε μορφή δούλου” (Φιλ. β΄, 7), δέν περιφρονεῖ τούς δούλους. Καί ἄν εἶσαι ἄρρωστος στό κρεββάτι, ἔχει γραφεῖ «τότε ἄν βρίσκονται δύο σέ ἓνα κρεββάτι, τόν ἓνα θά τόν πάρουν, καί τόν ἄλλο θά τόν ἀφήσουν” (Λουκ. ιζ΄, 34). Ἔστω καί ἄν ἀπό ἀνάγκη εἶσαι ἀπασχολημένος σέ μύλο, ἄνδρας ἢ γυναίκα, κι’ ἄν ἔχεις χειροπέδες καί παραμένεις στό μύλο, δέν πρόκειται νά σέ περιφρονήσει αὐτός πού ἐλευθερώνει τούς ἀνδρείους ἀλυσσοδεμένους (Ψαλμ. ξζ΄, 7), αὐτός πού ὀδήγησε τόν Ἰωσήφ ἀπό τή δουλεία καί τή φυλακή στή βασιλεία, αὐτός καί σένα θά σέ λυτρώσει ἀπό τίς θλίψεις στή βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Μόνο νά ἔχεις θάρρος, μόνο νά ἐργάζεσαι τό ἀγαθό, μόνο νά ἀγωνίζεσαι πρόθυμα. Τίποτε δέν πάει χαμένο. Εἶναι γραμμένη κάθε προσευχή σου καί κάθε ψαλμωδία. Εἶναι γραμμένος κάθε γάμος πού διαφυλάχτηκε καλά. Εἶναι γραμμένη κάθε εἶδους ἐγκράτεια πού ἐγίνε γιά χάρη τοῦ Θεοῦ. Ἀνάμεσα ὅμως σέ ὅλα ὅσα εἶναι γραμμένα τά πρωτεῖα στήν ἐπιβράβευση τά κατέχει ἡ παρθενία καί ἡ ἀγνότητα, καί πρόκειται νά λάμπεις σάν ἄγγελος. Ἀλλά, ὅπως ἄκουσες μέ εὐχαρίστηση τά καλά, ἔτσι ἄκουσε τώρα χωρίς νά ταραχθεῖς καί τά ἀντίθετα. Εἶναι γραμμένη κάθε σου πλεονεξία. Εἶναι γραμμένη κάθε σου πορνεία. Εἶναι γραμμένη κάθε σου ἐπιπορκία καί βλασφημία καί μαγεία καί κλοπή καί φόνος. Ὅλα αὐτά λοιπόν θά εἶναι γραμμένα, ἐάν τά κάνεις τώρα μετά τή βάπτισή σου· διότι τά προηγούμενα ἐξαλείφονται».^[254]

(Ἁγίου Κυρίλλου Ἱεροσολύμων)

Προσοχή στούς τότε ψευδοδιδασκάλους

Ἐδῶ, ἀγαπητοί μου ἀναγνώστες, θά ἤθελα νά ἐπιστήσω τήν προσοχή σας, ἐπειδή υπάρχουν ἀρκετοί πλανημένοι καί ψευτοδιδάσκαλοι, καί ψευτοπροφήτες, (κληρικοί καί λαϊκοί) καί σίγουρα θά υπάρξουν καί τότε πολλοί περισσότεροι, νά μήν ἀκούσετε ΚΑΝΕΝΑΝ ἀπ’ αὐτούς πού θά σᾶς λένε πολλά καί διάφορα «ῥαῖα» καθησυχαστικά, γλυκανάλατα λόγια καί συμβουλές γύρω ἀπό τό συγκεκριμένο αὐτό θέμα.

Ὁ λόγος τοῦ Κυρίου μας εἶναι σαφής καί δέν ἐπιδέχεται παρερμηνεῖα, οὔτε εἶναι ἀλληγορικός. Καί μάλιστα δέν εἶναι προαιρετικός ἢ δυνητικός. Εἶναι ρητή ΕΝΤΟΛΗ: «Φευγέτωσαν ἐπί τά ὄρη». Ἐάν θέλουμε νά σωθοῦμε, νά φύγουμε εἰς τά βουνά καί τίς σπηλιές. Ὅσοι θέλουμε φυσικά. Ὅσοι δέν θέλουμε μποροῦμε νά μείνουμε καί νά καθοῦμε. Ἡ ἐπιλογή εἶναι δική μας.

Ἡ φυγή στά ὄρη καί τίς ἐρημιές, συνέβη ἤδη μιά φορά ἐπί ἐποχῆς τοῦ Τίτου τό 70 μ.Χ. ὅταν καταστράφηκε ὁ Ναός τοῦ Σολομῶντα.

Τότε πίν ἐποχή ἐκείνη οἱ μόνοι πού γλύτωσαν ἀπό τά μαρτύρια καί τόν θάνατο ἦταν ὅσοι θυμήθηκαν αὐτό τόν συγκεκριμένο λόγο τοῦ Ἰησοῦ καί ἔφυγαν στά ὄρη.

«Ὅταν δέ ἴδητε κυκλουμένην ὑπό στρατοπέδων τήν Ἱερουσαλήμ, τότε γινῶτε ὅτι ἤγγικεν ἡ ἐρήμωσις αὐτῆς. τότε οἱ ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ φευγέτωσαν εἰς τά ὄρη, καί οἱ ἐν μέσῳ αὐτῆς ἐκχωρείτωσαν, καί οἱ ἐν ταῖς χώραις μή εἰσερχέσθωσαν εἰς αὐτήν, ὅτι ἡμέραι ἐκδικήσεως αὐταί εἰσι τοῦ πληρωθῆναι πάντα τά γεγραμμένα. οὐαί δέ ταῖς ἐν γαστρὶ ἐχούσαις καί ταῖς θηλαζούσαις ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις· ἔσται γάρ τότε ἀνάγκη μεγάλη ἐπί τῆς γῆς καί ὀργή τῷ λαῷ τούτῳ, καί πεσοῦνται στόματι μαχαίρας, καί αἰχμαλωτισθήσονται εἰς πάντα τά ἔθνη...» (Λουκ. κα', 20-24)

Μόνο αὐτοί γλύτωσαν, ὅλοι οἱ ἄλλοι ἑκατοντάδες χιλιάδες, πέθαναν ἀπό πίν πείνα καί ὅσοι γλύτωσαν τούς σκότωσε ὁ Τίτος. [Σύμφωνα μέ τόν Ἑβραῖο ἱστορικό Ἰώσηπο («Πόλεμοι τῶν Ἰουδαίων» I, θ' 3,4) πέθαναν τότε συνολικά 1.100.000 ἄνθρωποι]. Ἐλάχιστοι μόνο γλύτωσαν καί ἦταν κάποιοι νέοι πού πουλήθηκαν σκλάβοι σπίν Αἴγυπτο, σπίν Ρώμη καί σέ ἄλλα μέρη.

Ἰσως ὅμως κάποιοι ἀναρωτηθοῦν: «Καλά, πῶς εἶναι δυνατὸν νά φύγουν καί νά ξεφύγουν οἱ τότε πιστοί, ὅταν ὀλόκληρη ἡ πόλη τῶν Ἱεροσολύμων εἶναι κυκλωμένη ἀπὸ Ρωμαϊκά στρατεύματα;»

Ὅμως ἡ ἴδια ἡ ἱστορία ἀπάντησε σέ αὐτήν πίν ἀπορία.

«Ὅταν ὀρισμένοι ἐκ τῶν Ἑβραίων ἐπαναστάτησαν στή Μασάντα, ὁ Ρωμαῖος Κέσιπος Γάλλος τό 66 μ.Χ. ἐπιτέθηκε στήν Ἱερουσαλήμ. Ξαφνικά καί ἐνῶ νικοῦσαν τὰ Ρωμαϊκά στρατεύματα, ἀποσύρρονται. «Τότε ἦταν πού ὁ Κέσιπος...

ἀνακάλεσε τοὺς στρατιῶτες του ἀπὸ ἐκεῖ καὶ ἀποσύρθηκε ἀπὸ τὴν πόλη, χωρὶς νὰ ὑπάρξει κανένας ἀπολύτως λόγος” γράφει ὁ Ἰώσηπος.

Καὶ οἱ μὲν Ἰουδαῖοι ἐνθουσιασμένοι ἀπὸ τὴ σκέψη ὅτι εἶχαν νικήσει ἄρχισαν νὰ καταδιώκουν τοὺς Ρωμαίους (Ἰώσηπος «Πόλεμοι τῶν Ἰουδαίων» II, 1θ' 5-7), οἱ δὲ Χριστιανοὶ τῆς Ἱερουσαλὴμ θυμῆθησαν ἐκεῖνο πού εἶχε προφητεύσει ὁ Ἰησοῦς Χριστός: “ὅταν δὲ ἴδῃτε κυκλούμενην ὑπὸ στρατοπέδων τὴν Ἱερουσαλήμ, τότε γνῶτε ὅτι ἤγγικεν ἡ ἐρήμωσις αὐτῆς, τότε οἱ ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ φευγέτωσαν εἰς τὰ ὄρη” (Λουκ. κα', 20-21) καὶ κατάλαβαν ὅτι τὰ λόγια αὐτὰ εἶχαν εἰπωθεῖ γιὰ τὴν περίπτωση αὐτὴ καὶ τὴν δική τους γενιά. “Ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι οὐ μὴ παρέλθῃ ἡ γενεὰ αὕτη ἕως ἂν πάντα γένηται”. (Λουκ. κα', 32).

«Οἱ Χριστιανοὶ περίμεναν ἀκριβῶς μιὰ τέτοια εὐκαιρία, ὥστε νὰ ἐφαρμόσουν τὴν ἐντολὴ τοῦ Χριστοῦ. δὲν μπορούσαν νὰ βγοῦν ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ ὅσο ὑπῆρχαν γύρω στρατεύματα. Ἐπωφελήθηκαν λοιπὸν ἀπὸ τὴν αἰφνίδια, ἀνεξήγητη ἀναχώρηση, καὶ ἔφυγαν γρήγορα ἀπὸ τὴν πόλη καὶ τὴ γύρω περιφέρεια τῆς Ἰουδαίας, καὶ γλίτωσαν τὸ θάνατο ἢ τὴν αἰχμαλωσία, ὅταν τὰ Ρωμαϊκὰ στρατεύματα ἐπέστρεψαν τὸ 70 μ.Χ. κάτω ἀπὸ τὸν Στρατηγὸ Τίτο καὶ κατέστρεψαν ὀλοκληρωτικὰ τὴν Ἱερουσαλήμ, μὴν ἀφήνοντας πέτρα γιὰ πέτρα ὄρθια, σύμφωνα μὲ τὴν προφητεία τοῦ Κυρίου μας» (Ματθ. κδ', 2).

(Ἀπὸ τὴν ὀρθόδοξην ιστοσελίδα www.oode.gr)

Γιὰ νὰ μὴν ἔχουν ὅμως νὰ ποῦν τό παραμικρὸ ὅλοι αὐτοί, γινόμενοι πρόσκομμα σπὴν σωτηρία σας, σᾶς παραθέτω ὅσες μαρτυρίες μοῦ ἐπιτρέπει ὁ κῶρος, ἀπὸ τοὺς ἁγίους καὶ θεοφόρους Πατέρες μας, γιὰ νὰ μὴν ἔχετε τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία ὅτι πράγματι τὰ «ὄρη» εἶναι κυριολεκτικὰ καὶ ὄχι ἀλληγορικά, πού οὕτως ἢ ἄλλως στά πνευματικὰ αὐτὰ «ὄρη», τὸν Χριστό, τὴν Παναγία καὶ τοὺς Ἁγίους μας, πάντοτε πρέπει νὰ προσφεύγουμε ἐμεῖς οἱ Χριστιανοί.

Μαρτυρίες Ἀγίων γιά τήν Φυγή στά Ὁρη

«Θά ὑπάρχουν πολλοί τότε πού θά φανοῦν εὐάρεστοι στόν Θεό, καί πού θά μπορέσουν νά σωθοῦν στά βουνά καί στούς ἔρημους τόπους...»^[255]
(Ἅγίου Ἐφραίμ τοῦ Σύρου)

«Γι' αὐτό, γνωρίζοντας ὁ Κύριος τήν ὑπερβολική δύναμη τοῦ ἀντιπά-
λου, δίνει συγγνώμη στούς εὐλαβεῖς λέγοντας· τότε ἐκεῖνοι πού θά βρί-
σκονται στήν Ἰουδαία, ἄς φύγουν στά βουνά».^[256]

(Ἅγίου Κυρίλλου Ἱεροσολύμων)

«...τότε θά ἀναχωροῦν ἀπό τόν κόσμον εἰς τά Ἱερά Κατα-
φύγια διά νά εὗρουν ψυχικήν ἀνακούφισιν τῶν θλίψεων
των...»^[257] (Προφητεία Ἅγίου Νείλου)

«Ὅτε φησὶν ὁ ἐν τῷ Ἀντιχρίστῳ ἐνεργῶν διάβολος δι'
αὐτοῦ κατὰ τῆς Ἐκκλησίας παρατάξεται, οἱ ταύτης ἐκλεκτοί
καί κορυφαιότατοι, τῶν πολιτικῶν θορύβων καί τῶν
κοσμικῶν ἰδονῶν καταπτύοντες, εἰς τήν ἔρημον πάσης κακίας,
πάμφορον δέ πάσης ἀρετῆς πολιτείαν φεύξονται, κατὰ τόν
μέγαν Μεθόδιον· κακεῖ τῶν πολεμούντων δαιμόνων τε καί
πονηρῶν ἀνθρώπων τὰς προσβολάς διαφεύξονται. Εἰκός δέ
καί τήν αἰσθητὴν ἔρημον σώξειν τοὺς ἐν ὄρεσι καί σπηλαίοις
καί ταῖς ὀπαῖς τῆς γῆς, διά τήν τοῦ ἀποστάτου καί ψευδο-
χρίστου ἐπιβουλὴν φεύγοντας, καθά καί πρῶτον τοὺς μάρτυ-
ρας. Ἐπί ἔτη δέ τρία, ἥμισυ, τὰ ὑπὸ τῶν χιλίων διακοσίων
ἑξήκοντα ἡμερῶν διπλούμενα· ἐν οἷς κρατήσει ἡ ἀποστασία· ἥς
ἡμᾶς ὁ μέγας ἀγωνοθέτης, ὁ μὴ συγχωρῶν πειρασθῆναι τινα
ὑπὲρ ὃ δύναται, λυτρούμενος, δωρήσεται ἡμῖν καρτερόν λογι-
σμόν καί ταῖς ἐναντίας προσβολαῖς ἀθήλυτον· ἵνα νομίμως
πρὸς τὰς ἀρχάς τοῦ σκότους καί τὰς ἐξουσίας ἀθλίσαντες,
τῷ στεφάνῳ τῆς δικαιοσύνης κατακοσμηθῶμεν, καί τὰ τῆς
νίκης βραβεῖα δεξώμεθα· ὅτι αὐτῷ πρέπει διά τῶν ἀσθενῶν
τροπομένῳ τοὺς ἰσχυροὺς ἐναερίους ἄρχοντας, ἡ νίκη καί τό
κράτος, ἅμα τῷ Πατρὶ καί τῷ ζωοποιῷ Πνεύματι νῦν καί
ἀεὶ καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν»^[257].

(Ἅγίου Ἀνδρέα Καίσαρης)

«Αὐτὲς εἶναι οἱ 1.260 ἡμέρες, τὸ μισό τῆς ἑβδομάδας, πού θά κυριαρχή-
σει ὁ Τύραννος διώκοντας τὴν Ἐκκλησία, πού φεύγει ἀπὸ πόλη σὲ πόλη
καὶ στὴν ἐρημία, νὰ κρύβεται στὰ βουνὰ καὶ νὰ μὴ ἔχει τίποτε ἄλλο μαζί της
παρὰ μόνο τὶς δυὸ φτεροῦγες τοῦ μεγάλου ἀετοῦ, δηλαδή τὴν πίστη τοῦ
Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος ἀπλώσας τὰ ἅγια χέρια Του στὸ Ἅγιο ξύλο, ἀνοι-
ξε καὶ ἀπλώσε δύο φτεροῦγες δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ προσκαλώντας ὅλους ὅσοι
πιστεύουν σὲ Αὐτὸν καὶ σκεπάζοντάς τους, ὅπως ἡ κλωσσα τὰ μικρά της.

Καὶ διὰ τοῦ προφήτου Μαλαχίου λέγει “Καὶ γιὰ σᾶς, πού φοβεῖσθε τὸ
ὄνομά μου θὰ ἀναιτείλει Ἡλῖος δικαιοσύνης καὶ θεραπεία κάτω ἀπὸ τὶς
φτεροῦγες του”. Λέγει καὶ ὁ Κύριος: “Ὅταν δεῖτε τὸν Ἀντίχριστο νὰ στέ-
κεται καὶ νὰ ἐνθρονίζεται σὲ τόπο ἅγιο (αὐτὸς πού ἔχει μυαλό ἄς καταλά-
βει) τότε ὅσοι εἶναι στὴν Ἰουδαία ἄς φεύγουν στὰ βουνὰ καὶ ὅποιος εἶναι
στὸ δῶμα ἄς μὴ κατεβεῖ, νὰ πάρει τὸ ροῦχο του, κι αὐτὸς πού εἶναι στὰ
χωράφια, ἄς μὴ γυρίσει, νὰ πάρει κάτι ἀπὸ τὸ σπίτι του· ἀλλοίμονο δὲ στὶς
ἐγκύους, καὶ στὶς θηλάζουσες, ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες διότι θὰ εἶναι θλίψη
μεγάλη τότε, ἡ ὁποία δὲν ἔγινε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ κόσμου, οὔτε θὰ γίνει
μετά καὶ ἂν δὲν λιγότευε ὁ Θεὸς τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες, δὲν θὰ σωζόταν
κανένας ἄνθρωπος”». ^[259] (**Ἁγίου Ἰππολύτου**)

«Ἐκεῖνοι ὅμως, πού θὰ ἀκούσουν τὶς θεῖες Γραφές, καὶ ἔχουν αὐτὲς
στὰ χέρια τους καὶ τὶς κατανοοῦν πολλοὶ θὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὴν πλάνη
αὐτή. Θὰ ἀντιληφθοῦν τὴν ἐπικίνδυνη ἐπιβολή του καὶ τὴν ἀλαζονεία τῆς
πλανερῆς διαθέσεώς του καὶ γλυτώνουν ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ θὰ ἀποκρυ-
βοῦν στὰ ὄρη καὶ στὶς ὀπές τῆς γῆς καὶ μὲ δάκρυα καὶ συντετριμμένη καρ-
διά θὰ ζητήσουν τὴν φιλανθρωπία τοῦ Κυρίου, τότε ὁ Κύριος θὰ τοὺς ἀπο-
σπάσει ἀπὸ τὶς θηλιές τοῦ διαβόλου καὶ θὰ διασώσει αὐτοὺς ἀπὸ τὰ σκάν-
δαλα μὲ τὴ δεξιὰ του χεῖρα οἱ ὁποῖοι ἐπαξίως καὶ δικαίως προσπίπτουν
στὴν εὐσπλαχνία Του. Βλέπεις πόση νηστεία καὶ προσευκὴ θὰ χρειασ-
θοῦν τότε οἱ ἅγιοι» ^[260] (**Ἁγίου Ἰππολύτου**)

«Φύγετε ὁ λαός μου. Ὅπως ἀκριβῶς ὁ Θεὸς ἔδωσε ἐντολή εἰς τὸν Λῶτ
ἂν μπορεῖ νὰ σώσει τὸν ἑαυτόν του ἄς τὸν σώσει φεύγοντας εἰς τὰ ὄρη
καὶ τὰ βουνά, χωρὶς νὰ σταθεῖ πουθενά καὶ χωρὶς νὰ γυρίσει πίσω νὰ δεῖ
τί θὰ γίνεται (Γεν. 19', 17) καὶ ὅπως ἀκριβῶς εἶπε στὸν Προφήτη Ἡσαΐα,
νὰ φύγει ὁ λαός Του μέσα ἀπὸ τοὺς ἁμαρτωλοὺς καὶ ἀκάθαρτους, τὴν ἴδια
αὐτὴν ἐντολήν ἔδωσε καὶ εἰς τοὺς πιστοὺς τὸν καιρὸ τοῦ Ἀντιχρίστου» ^[261]

(**Ἁνδρέα Καισαρείας**)

Ἵς δοῦμε ὅμως καί σέ ἄλλες παρόμοιες καταστάσεις τί ἔπρατταν οἱ ἅγιοί μας, ἀλλά καί οἱ πιστεύοντες στόν Ἰσχυρό Θεό.

«Ἐφυγον αὐτός (Ματθαίας) καί οἱ νέοι αὐτοῦ εἰς τὰ ὄρη καί ἐγκατέλειπον ὅσα εἶχον ἐν τῇ πόλει» (**Μακ. Α' β', 28**). «Ἀναχωρήσας (Ἰούδας) εἰς τήν ἔρημον θηρίων τρόπον ἐν τοῖς ὄρεσι διέζη σὺν τοῖς μετ' αὐτοῦ, καί τήν χορτώδη τροφήν σιτούμενοι διετέλουν πρὸς τί μὴ μετασχεῖν τοῦ μολυσμοῦ» (**Μακ. Β' ε', 27**).

«Κατέλιπον τὰς πόλεις καί ᾤκησαν ἐν πέτραις οἱ κατοικοῦντες Μωάβ ἐγενήθησαν ὡσπερ περιστεραὶ νοσσεύουσαι ἐν πέτραις στόματι βοθύου» (**Ἰερ. λα', 28**).

«Ἀπόσπιτε, ἐξέλθετε ἐκεῖθεν καί ἀκαθάρτου μὴ ἄπτεσθε, ἐξέλθετε ἐκ μέσου αὐτῆς, ἀφορίσθητε οἱ φέροντες τὰ σκεῦη Κυρίου» (**Ἡσαΐα νβ', 11**).

«Φεύγετε ἐκ μέσου Βαβυλῶνος καί ἀνασώζετε ἕκαστος τήν ψυχὴν αὐτοῦ καί μὴ ἀπορριφῆτε ἐν τῇ ἀδικίᾳ αὐτῆς, ὅτι καιρὸς ἐκδικήσεως αὐτῆς ἐστὶ παρὰ Κυρίου» (**Ἰερ. κη', 6**).

«Τὸν μετὰ τῶν θηρίων βίον τῆς πρὸς τοὺς εἰδωλολατρώντας κοινωνίας ἡμερώτερον ἠγασάμενος (ὁ Μάρτυς Γόρδιος) κατὰ τὸν Σηλωτὴν Ἡλίαν, ὅς, ὅτε εἶδεν ἐπικρατοῦσαν τήν εἰδωλολατρείαν τῆς Σιδωνίας, ἐπὶ τό ὄρος ἀνέδραμε τό Χωρήβ καί ἐν τῷ σπικλαίῳ διῆγεν, ἐκζητῶν τὸν Θεόν»^[262] (**Μ. Βασιλείου**).

«Οὐδέν ἄλλο συμφέρει τῷ ἀσθενεῖ, ὡς ἡ φυγὴ εἰς τήν ἰσχυρίαν»^[263] (**Ἰσίου Πέτρου Δαμασκηνοῦ**).

Μόνο ἐκεῖ λοιπόν, στά ὄρη, στά βουνά, θά μπορέσουμε νά γλυτώσουμε καί νά σωθοῦμε. Καί πάλι ὄχι ὄλοι, οἱ περισσότεροι. Ὅσοι θά ἔχουν μεγάλη πίστη. Ὅσοι θά εἶναι κοντά στόν Θεόν πραγματικά. Ὅσοι θά προσεύχονται μέ συντριβὴ καρδίας καί πολλά δάκρυα. Ὅσοι γοναπιστοὶ καί μέ λυγμούς θά παρακαλοῦν τὸν Θεό νά τοὺς βοηθήσει καί νά τοὺς γλυτώσει, ἀπὸ τὸν ἀνελέπτον διωγμὸ καί τό κυνηγητό, πού θά ἐξαπολύσει μέ λῦσσα, ὁ Ἰσχυρὸς καί ὁ διάβολος, ἐναντίον ὄλων ἐκείνων πού δέν τὸν προσκύνησαν καί δέν πῆραν τήν σφραγίδα καί τό χάραγμά του μέ τὸν ἀριθμὸν 666.

«Διότι θά υπάρχουν τότε (τήν εποχή του Ἐντιχρίστου) πολλοί πού θά φανοῦν εὐάρεστοι στόν Θεό, καί πού θά μπορέσουν νά σωθοῦν στά βουνά καί στούς ἔρημους τόπους, μέ πολλές δεήσεις καί μέ ἀβάσταχτους θρήνους. Διότι ὁ Ἅγιος Θεός βλέποντάς τους νά εἶναι μέσα σέ τόσο ἀπερίγραπτο θρῆνο καί νά προσεύχονται μέ εἰλικρινή πίστη, θά ἐκδηλώσει σ' αὐτούς τήν εὐσπλαχνία του, ὡς φιλόστοργος πατέρας, καί θά τοὺς διαφυλάξει ἐκεῖ ὅπου ἔχουν κρυφθεῖ».^[264] (**Ἁγίου Ἐφραίμ τοῦ Σύρου**)

Περιπτώ βέβαια νά πῶ ὅτι ἡ φυγή στά ὄρη ἰσχύει μόνο γιά ὅσους δέν σφραγίστηκαν καί δέν προσκύνησαν τόν Ἐντιχρίστο.

Διότι ὅσοι, δυστυχῶς, πῆραν τό χάραγμά του, δέν θά μπορέσουν νά γλυτώσουν, παρά μόνο μέ ἓνα θαῦμα καί θεία ἐπέμβαση.

Ἐποῦ καί ἐάν πᾶνε, ὅπου καί ἐάν κρυφθοῦν, ὁ Ἐντιχρίστος καί τά ὄργανά του θά τοὺς βροῦν καί θά τοὺς ἐντοπίσουν.

Πῶς; Μέ ποιό τρόπο;

Μά εἶναι πολύ ἀπλό. Ὅπως ἔχουμε ἤδη πεῖ στό σχετικό κεφάλαιο, τό σφράγισμα στό μέτωπο ἢ στό χέρι θά ἔχει καί μικροσίπ, πομπό καί δέκτη, ἢ κάτι ἄλλο παρόμοιο, καί πῶ ἐξελιγμένο, πού δέν γνωρίζουμε ἀκόμη ἢ ἴσως δέν ἔχει ἀκόμη ἀνακαλυφθεῖ.

Ἐπό ἔγκυρες πληροφορίες ἔμαθα ἀκόμη ὅτι, ἤδη πρόκειται σέ λίγο νά κυκλοφορήσει ἓνα καινούργιο ἠλεκτρονικό σύστημα, τό ὁποῖο ἔχει σχέση μέ τήν ἐξέλιξη τοῦ μικροσίπ, πού θά εἶναι σχεδόν ἀόρατο, θά μπορεῖ νά τοποθετηθεῖ μέ τήν μορφή λεπτῶν ἰνῶν παντοῦ χωρίς νά φαίνεται, σέ ἀντικείμενα, πράγματα, ροῦχα, παπούτσια, τρόφιμα, βιβλία, περιοδικά, ζῶα καί φυσικά καί στόν ἄνθρωπο, ὅποτε καί θά μπορούν νά παρακολουθοῦν τά πάντα.

Ποῦ βρίσκονται τά διάφορα αὐτά ἀντικείμενα καί τά ζῶα καί βέβαια οἱ ἄνθρωποι, ποῦ εἶναι, μέ ποιόν εἶναι, τί κάνουν, τί λένε καί μέ λίγα λόγια τά πάντα.

Ἐδῶ σήμερα, καί σχεδόν μᾶς παρακολουθοῦν ἀπό παντοῦ. Ἐπό τοὺς δορυφόρους τίς κάμερες, τά κινητά, τά αὐτοκίνητα, τίς πιστωτικές κάρτες, τό νέο πλέον διαβατήριο καί πολλά ἄλλα.

Ἐτσι λοιπόν, ὅσοι θά ἔχουν πάρει τήν σφραγίδα του δέν θά μπορέσουν νά κρυφθοῦν καί νά γλυτώσουν.

Θά τούς ἐντοπίσουν, ὅπως ἐντοπίζουν σήμερα ἓνα κλεμμένο αὐτοκίνητο. Πού ἔχει ἐπάνω του αὐτό τόν πομπό ἢ ἓνα χαμένο ζωάκι, πού πάλι μέ νόμο φρόντισαν νά τοῦ τοποθετήσουν ἐπάνω του ἓνα εἰδικό chip μέ πομπό καί δέκτη.

Τί θά κάνουν αὐτοί ὅλοι; Καί πῶς θά γλυτώσουν;

Δέν γνωρίζω νά σᾶς πῶ ἀδελφοί μου. Τό πιά πιθανόν εἶναι ὅτι δέν θά γίνεται πλέον τίποτα. Μόνο τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ καί ἡ ἀπέραντη φιλανθρωπία Του, ἴσως βοηθήσει κάποιους, πολύ καλοπροαίρετους πού μετανοήσουν πραγματικά καί ζητήσουν εἰλικρινά τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ.

Βέβαια τό θέμα δέν εἶναι πῶς θά γλυτώσουν μόνο ἀπό τόν Ἐπίκριστο, τά διάφορα δεινά, τίς θλίψεις καί τά βασανιστήρια. Γιατί μπορεῖ κάποιοι, γιά διάφορους λόγους νά μπορέσουν νά ξεφύγουν. Τό θέμα εἶναι πῶς θά σωθοῦν; Πῶς θά μετανοήσουν; Πού ὅπως ἔχουμε πεῖ στό σχετικό κεφάλαιο, ὅσοι σφραγιστοῦν θά εἶναι πολύ δύσκολο νά μετανοήσουν καί νά σωθοῦν. Ὅχι γιατί δέν θά ὑπάρχει ἀπό τόν Θεό συγκώρησις ἐάν μετανοήσουν, ὄχι, ἀλλά γιατί οἱ ἴδιοι δέν θά μποροῦν εὐκόλως νά μετανοήσουν, ἀφοῦ ἐκούσια καί συνειδητά προσκύνησαν καί ἔλαβαν τό Σφράγισμά του μέ τόν ἐπάρατο ἀριθμό «666», ἀρνούμενοι τήν Πίστη τους καί τόν Θεόν καί συντασσόμενοι μέ τόν Ἐπίκριστον καί τόν Διάβολον, καί ἐπιτρέποντας σπίν συνέχεια τήν ἔλευση τοῦ Διαβόλου μέσα τους καί τόν πλήρη ἔλεγχο τοῦ νοῦ καί τῆς ψυχῆς τους. Αὐτή εἶναι ἡ οὐσία.

Πῶς θά ζοῦμε καί τί θά κάνουμε ἐπάνω στά βουνά;

Θά ποῦν ὅμως κάποιοι: Καί τί θά κάνουμε π. Μάξιμε στά βουνά; πῶς θά ζοῦμε, τί θά τρῶμε, τί θά πίνουμε; πού θά κοιμώμαστε; μέ τί θά σκεπαζώμαστε; τί ροῦχα θά φορᾶμε; μέ τί θά ντυνόμαστε; καί ὅσοι εἶμαστε ἄρρωστοι πῶς θά ἀντέξουμε; ὅσοι παίρνουμε φάρμακα πῶς θά κάνουμε χωρίς φάρμακα; ὅσες γυναῖκες εἶμαστε ἔγκυες πῶς θά γεννήσουμε; καί ὅταν γεννήσουμε πῶς θά μεγαλώσουμε τά παιδιά μας;

Κανείς δέν ἀμφιβάλλει ἀδέλφια μου, ὅτι θά ἔλθουν πολύ δύσκολες ἡμέρες καί πολύ μεγάλες θλίψεις καί δοκιμασίες γιά ὅλους μας.

Γι' αὐτό καί μᾶς τονίζει ὁ Κύριός μας:

«οὐαὶ δέ ταῖς ἐν γαστρὶ ἐχούσαις καὶ ταῖς θηλαζούσαις ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις. προσεύχεσθε δέ ἵνα μὴ γένηται ἡ φυγὴ ὑμῶν χειμῶνος μηδὲ σαββάτω. ἔσται γάρ τότε θλίψις μεγάλη, οἷα οὐ γέγονεν ἀπὸ ἀρχῆς κόσμου ἕως τοῦ νῦν οὐδ' οὐ μὴ γένηται. καὶ εἰ μὴ ἐκολοβώθησαν αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι, οὐκ ἂν ἐσώθη πᾶσα σὰρξ· διὰ δέ τούς ἐκλεκτούς κολοβωθήσονται αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι». (Ματθ. κδ' 19-22)

Εἶναι σάν νά μᾶς λέγει: «προσέξτε, ἀφοῦ βλέπετε ὅτι ἔρχονται τὰ δύσκολα χρόνια τοῦ Ἐντιχρίστου καὶ τῶν μεγάλων διωγμῶν καὶ δοκιμασιῶν, προσέχετε νά μὴν δένεστε μέ διάφορα ὑλικά ἀγαθὰ καὶ πράγματα. Προσέχετε νά μὴν γίνετε μαλθακοὶ καὶ καλομαθημένοι. Προσέχετε νά μὴν μείνετε ἔγκυος καὶ νά μὴν ἔχετε νεογέννητα παιδιά ἢ πολύ μικρά παιδιά πὴν ἐποχὴ ἐκείνη, γιατί ὅσες καὶ ὅσοι θά ἔχουν ἀλλοίμονο τους...».

Ἐδῶ μετὰ βίας καὶ θά μπορέσουμε ὁ καθένας νά βοηθήσουμε καὶ νά προστατεύσουμε τὸν ἑαυτὸν μας, ἐπάνω στὰ ἄγρια ὄρη καὶ στὰ βουνά. Τότε θά ἰσχύει τό: «σώζων σῶζε τὴν σεαυτοῦ ψυχὴν» (Γεν. 19', 17).

Γιὰ σκεφθεῖτε λοιπόν νά εἶναι χειμῶνας καὶ μάλιστα βαρὺς μέ πολύ κρῦο, καὶ χιόνια καὶ νά εἶναι κάποια γυναῖκα ἔγκυος ἢ νά ἔχει κανένα νεογέννητο πού θά κλαίει, θά ζητάει φαγητό, νερό, δέν θά μπορεῖ νά περπατήσει, θά πρέπει νά τό σηκώνει, θά κρυώνει, θά ἀρρωσταίνει, θά βάζει τὰ κλάματα, προδίδοντας ἔτσι τὴν θέση τῶν συγκεκριμένων ἀνθρώπων κ.λπ.

Τί θά κάνει αὐτὴ ἡ γυναῖκα; πῶς θά μπορέσει νά τὰ βγάλει πέρα;

Λέγει ὁ ἅγιος Ἰππόλυτος:

«Ποῦ δέ τότε κρυβίσεται ἄνθρωπος; τίνι δέ τὰ ἴδια τέκνα παραθήσεται; Ποῦ δέ τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ ἀποκομίσας διασώσει, ὅποτε μηδὲ τὴν ἰδίαν ψυχὴν σῶσαι δύναται; Τότε ἔσονται οἰμωγαὶ νηπίων πολλαί, πατέρων τε καὶ μητέρων ὀδυρμοί, γυναικῶν τε καὶ παρθένων ὀλολυγμοί, ἀδελφῶν τε καὶ συγγενῶν κοπετοί...»

Διὰ τοῦτο προειδῶς ὁ Κύριος ταῦτα λέγει: "προσεύχεσθε, ἵνα μὴ γένηται ἡ φυγὴ ὑμῶν χειμῶνος ἢ σαββάτου" (Ματθ. 24, 20), μὴτε ἀργοῦντας ὑμᾶς ἀπὸ δικαιοσύνης, μὴτε ἀσχολουμένους (ὑμᾶς) ἐν βιωτικαῖς πράγμασιν, ὡς ἐν χειμῶνι.

μήπως «αίφνιδίως ἐπίστη ἐφ' ὑμᾶς ἡ ἡμέρα ἐκείνη ὡς παγίς».^[265] (**Ἁγίου Ἰππολύτου**)

Γι' αυτό ιδιαίτερα ἐσεῖς οἱ γυναῖκες, προσέξτε τό θέμα τῆς ἐγκυμοσύνης ἀπό ἐδῶ καί πέρα, εἶναι θέμα πολύ κρίσιμο, θέμα «ζωῆς καί θανάτου» θά λέγαμε.

Καί φυσικά γιά νά μὴν παρεξηγηθῶ ἐάν «τύχει» καί ἔλθει ἓνα παιδί, τά χρόνια αὐτά, φυσικά καί θά τό δεχθοῦμε μέ ἀγάπη καί στοργή ὅπως πρέπει καί ἀρμόζει γιά ὄλους καί ιδιαίτερα σέ μιά μητέρα.

Ἐπειδή ὅμως οἱ ἀπορίες παραμένουν, σχετικά μέ αὐτά τά κρίσιμα χρόνια, ἄς ἔλθουμε νά ποῦμε δύο λόγια καί γι' αὐτές.

Τοῦ Κυρίου ἡ γῆ καί τό πλῆρωμα αὐτῆς

Ἄνθρωπινα καί κατανοπτά ὅλα αὐτά καί ἄλλα παρόμοια ἐρωτήματα.

Δείχνουν ὅμως πόσο μακριά ἔχουμε φύγει ἀπό τόν Θεό μας, πόσο ὀλιγόπιστοι, ὕλικοί καί «ψυχικοί» ἄνθρωποι γίναμε σιγά-σιγά χωρίς νά τό καταλάβουμε ὅλα αὐτά τά χρόνια, πού ξεχάσαμε (ὁ Διάβολος μᾶς τό πῆρε τελείως ἀπό τό νοῦ) ὅτι ὁ Θεός μας εἶναι Παντοδύναμος καί ὅτι τά πάντα τοῦ ἀνήκουν· «τοῦ Κυρίου ἡ γῆ καί τό πλῆρωμα αὐτῆς» (**Α' Κορ. ι', 26**).

Ἦ ὅλα, ὅ,τι ὑπάρχει ἐπάνω σπὴν γῆ καί ὄχι μόνον, τά δημιούργησε «ἐκ τοῦ μή ὄντος», ἀπό τό πουθενά, ὁ Θεός μας. Ἦ ὅλα εἶναι δικά Του. Ἦ ὅλα τοῦ ἀνήκουν. Καί ἀφοῦ εἶναι ὅλα δικά Του καί Τοῦ ἀνήκουν, καί ἀφοῦ εἶναι ὁ Πατέρας μας καί εἴμαστε τά παιδιά Του, ἄρα ἀνήκουν καί σέ ὄλους ἐμᾶς.

Ἐάν ὁ σαρκικός μας πατέρας, ἓνας φίλος μας, ἓνας δικός μας ἄνθρωπος, ἔχει κάνει πολλά γιά μᾶς καί ἔχει ἀποδείξει σέ πολύ σοβαρά καί μεγάλα θέματα πὴν ἀγάπη του καί πὴν βοήθειά του πρὸς ἐμᾶς, εἶναι ποτέ δυνατόν νά μὴν μᾶς ὑποστηρίξει γιά κάποια δευτερεύοντα ἢ μικρότερα ζητήματα;

Φυσικά καί ὄχι. Πόσο μᾶλλον ὁ Θεός.

Ἐκεῖνος πού εἶναι ἡ ἀπόλυτη ΑΓΑΠΗ, «ὁ Θεός ἀγάπη ἐστίν» (**Α' Ἰω. δ', 8**) καί ἤλθε θυσιάζοντας πὴν ζωή Του γιά ἐμᾶς, γιά νά μᾶς σώσει, εἶναι δυνατόν νά μᾶς ἐγκαταλείψει ἰώρα;

Οί άνθρωποι στό κάτω-κάτω μπορεῖ νά μᾶς προδώσουν. Ὁ Θεός ΠΟΤΕ. Ὡς πραγματικός μας πατέρας καί ἀδελφός καί πιστός φίλος, δέν ἐγκαταλείπει ποτέ τούς δικούς Του φίλους καί τά δικά Του παιδιά, ἀλλά τά προστατεύει, τά βοηθεῖ, τά σκεπάζει, καί τά ἐνδυναμώνει, ἀνάλογα μέ τήν περίπτωση, καί ἀνάλογα μέ τήν διάθεση καί τήν καρδίαν τοῦ καθενός μας. «*Δύη σοι Κύριος κατά τήν καρδίαν σου καί πᾶσαν τήν βουλή σου πληρῶσαι...*» (*Ψαλμ. 10', 4*). Ἀρκεῖ βέβαια ἐμεῖς νά ἔχουμε κάνει ὅ,τι περνάει ἀπό τό χέρι μας ἀνθρωπίνως. Νά μήν ἀμελήσουμε· νά μήν ἀδιαφορήσουμε, νά μήν ἐφησυχάσουμε καί ἀπιστήσουμε ἀλλά νά ἔχουμε προετοιμαστεῖ πνευματικά καί σωματικά. Τότε τά ὑπόλοιπα ἄς τά ἀφήσουμε σ' Ἐκεῖνον.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστός χθές-σήμερον ὁ Αὐτός εἰς τούς αἰῶνας

Μήν φοβεῖσθε λοιπόν. Μήν ἀποθαρρύνεσθε. Μήν Δειλιᾶτε. Μήν τρομοκρατεῖσθε. Μήν ἀπελπίζεσθε.

Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἐκ τοῦ μή ὄντος εἰς τό εἶναι ἡμᾶς παρήγαγε, εἶναι ἐδῶ.

Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ ποιητής τοῦ οὐρανοῦ καί τῆς γῆς καί πάντων τῶν ὁρατῶν καί ἀορατῶν, εἶναι ἐδῶ.

Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ Βασιλεὺς τοῦ κόσμου, εἶναι ἐδῶ.

Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος εἶναι Βασιλεὺς τῆς εἰρήνης, εἶναι ἐδῶ.

Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἀπό ἄπειρη ἀγάπη ἔγινε ἀπό Βασιλεὺς ὑπήκοος, ἀπό Κύριος δοῦλος καί ἀπό Θεός ἄνθρωπος, γιά νά κάνει τόν ἄνθρωπο θεόν κατά χάριν, εἶναι ἐδῶ.

Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος χωρὶς νά φταίει καί χωρὶς νά ἔχει νά κερδίσει κάτι, διότι σάν Θεός εἶναι Τέλειος, Ἀπαθής καί Ἀνευδεής, θυσιάστικε γιά ὅλους ἡμᾶς, γιά νά ξανακερδίσουμε ἐμεῖς τόν χαμένον Παράδεισον, εἶναι ἐδῶ.

Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος εἶναι μακρόθυμος καί πολυέλεος, εἶναι ἐδῶ.

Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος εἶναι Παντοδύναμος, εἶναι ἐδῶ.

Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος εἶναι αὐτός πού δίδει «τόν ἄρτο τόν ἐπιούσιον», εἶναι ἐδῶ.

Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ «ἐλεῶν καί τρέφων τὰ σύμπαντα», εἶναι ἐδῶ.

Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ τρέφων ἀκόμη καί τὰ πετεινά τοῦ οὐρανοῦ, εἶναι ἐδῶ.

Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος μᾶς εἶπε ὅτι «πλούσιοι ἐπτώχευσαν καί ἐπέινασαν οἱ δέ ἐκζητοῦντες τόν Κύριον οὐκ ἐλαττωθήσονται παντός ἀγαθοῦ», εἶναι ἐδῶ.

Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος μᾶς εἶπε ὅτι «μή ταρασσέσθω ὑμῶν ἡ καρδιά μηδέ δειλιάτω» (Ἰω. 18', 27) εἶναι ἐδῶ.

Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος μᾶς εἶπε ὅτι «θαρσεῖτε ἐγώ νενίκηκα τόν κόσμον», εἶναι ἐδῶ.

Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος μᾶς εἶπε ὅτι, ὅταν μᾶς ὀδηγήσουν ἐπί τās συναγωγάς καί τās ἀρχάς καί τās ἐξουσίας, να μή μεριμνᾶμε πῶς ἢ τί θά ἀπολογηθοῦμε, διότι τό Ἅγιον Πνεῦμα θά διδάξει καί θά μᾶς φωτίσει τί να ποῦμε (Λουκ. 1β', 11-12), εἶναι ἐδῶ.

Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος εἶναι «τό Α καί τό Ω, ἡ ἀρχή καί τό τέλος, ὁ πρῶτος καί ὁ ἔσχατος», εἶναι ἐδῶ.

Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος μᾶς ἐβεβαίωσε ὅτι ἐάν θέλουμε καί ἔχουμε λίγη πίστη, τόση ὅσο ἓνας κόκκος ἀπό σινάπι, θά μπορούμε να κάνουμε θαύματα καί δέν θά μπορεῖ να μᾶς πειράξει τίποτε. Οὔτε δηλητήρια, οὔτε θηρία, οὔτε θλίψεις, οὔτε βασανιστήρια. οὔτε ἄνθρωποι, οὔτε τί ἄλλο (Ματθ. 12', 20), εἶναι ἐδῶ.

Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἐκοίμησε τούς ἐπί τῆς Παίδας ἐν Ἐφέσῳ^[266] γιά 194 ἔτη. ἀπό τό 252 μ.Χ. ἐπί Βασιλέως Δεκίου καί τούς ἀνέστησεν τό 446 μ.Χ. ἐπί βασιλείας Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ, προκειμένου να ἐλέγξουν αὐτούς πού δέν πίστευαν τήν Ἀνάσταση νεκρῶν, χωρίς να πάθουν τό παραμικρό, οὔτε τὰ σώματά τους. οὔτε τὰ ἐνδύματά τους, εἶναι ἐδῶ.

Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ὑπνώσε τόν Ἀβιμέλεχ^[267] γιά 70 ἔτη, προκειμένου να μή δῆ τήν καταστροφή τῆς Ἱερουσαλήμ. εἶναι ἐδῶ.

Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἔκανε να φανοῦν ὡς μία στιγμή τὰ 300 χρόνια στόν Μοναχόν^[268] ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος δέν μπορούσε να κατανοήσει πῶς εἶναι δυνατόν τὰ χίλια ἔτη να εἶναι μία ἡμέρα γιά τόν Θεόν, εἶναι ἐδῶ!

Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἔκανε ἄορατο στούς διώκτες του τόν Ἅγιο Γρηγόριο^[269] τον θαυματουργόν. εἶναι ἐδῶ!

Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος κράτησε γιὰ χιλιάδες χρόνια ζωντανούς τούς δύο Προφήτας Του γιά νά τούς ξαναστείλει νά βοηθήσουν καί νά στηρίξουν ὅλους ἐμᾶς, ἀλλά καί νά ἐλέγξουν τόν Ἄντίχριστον, εἶναι ἐδῶ!

Ξεκάσαμε λοιπόν, ὅτι: «*Ἰησοῦς Χριστός χθές καί σήμερον ὁ αὐτός καί εἰς τούς αἰῶνας*»; (**Ἐβρ. ιγ', 8**).

Ξεκάσαμε λοιπόν, ὅτι ὁ Θεός εἶναι Παντοδύναμος καί μπορεῖ νά κάνει τά πάντα;

Ξεκάσαμε λοιπόν, ὅτι: «*οὐκ ἀδυνατεῖ παρά τῷ Θεῷ πᾶν ῥῆμα*»;

Ξεκάσαμε λοιπόν, ὅτι: «*ὅπου Θεός βούλεται νικᾶται φύσεως τάξις*»;

Ξεκάσαμε λοιπόν, ὅτι: εἶναι Ἐκεῖνος πού ἔθρεψε ΣΑΡΑΝΤΑ ὀλόκληρα ΧΡΟΝΙΑ (καί ὄχι μόνο τά τρισήμισυ τά δικά μας) τόν λαό Του σπὴν ἔρημο στέλνοντάς τους καθημερινά τό «μάννα» ἐξ οὐρανοῦ;

Ὅπως ἔθρεψε καί πότισε καί προστάτευσε ἐπὶ 40 ὀλόκληρα χρόνια τούς Ἑβραίους σπὴν ἔρημο, ἔτσι, μέ τόν ἴδιο ἀκριβῶς τρόπο, θά προστατεύσει καί ἐμᾶς γιά 3,5 μόνο χρόνια.

Ξεκάσαμε ἀκόμη, τί εἶπε στόν Πέτρο ὅταν τόν κάλεσε νά πάει κοντά Του περπατώντας ἐπάνω σπὴν θάλασσα; «*ὀλιγόπιστε! εἰς τί ἐδίστασας*»; (**Ματθ. ιδ', 31**). Γιατί; Γιατί ἐνῶ σπὴν ἀρχὴ ὑπάκουσε καί ἄρχισε νά βαδίζει ἐπάνω σπὴ θάλασσα, ξαφνικά φοβήθηκε καί ἀμέσως ἄρχισε νά βυθίζεται. Τόν ἴδιο ἀκριβῶς λόγο θά ἔλεγε καί σέ ἐμᾶς ὁ Ἰησοῦς Χριστός: «*ὀλιγόπιστοι γιατί διστάζετε νά ἀκολουθήσετε τίς ἐντολές μου; γιατί φοβᾶστε; γιατί ὀλιγοπιστεῖτε; Ἐγώ δέν εἶμαι ὁ Κύριος ὅλου τοῦ κόσμου; Ἐγώ δέν εἶμαι ὁ Κύριος τῆς ζωῆς καί τοῦ θανάτου; Ἐγώ δέν εἶμαι Αὐτός, πού ἀνέστησα τόν Λάζαρον; Ἐγώ δέν εἶμαι Αὐτός, πού θεράπευσα τόν ἐκ γενετῆς τυφλό; Ἐγώ δέν εἶμαι Αὐτός, πού ἤγειρα τόν ἐπὶ 38 χρόνια κλημμένο στό κρεβάτι του παράλυτο; Ἐγώ δέν εἶμαι Αὐτός, πού ἐπετίμησα πὴν θάλασσα καί γαλήνευσε; Ἐγώ δέν εἶμαι Αὐτός, πού καταράσθηκα πὴν συκιά καί ἀμέσως ἐξηράνθη; Ἐγώ δέν εἶμαι Αὐτός, πού ἔστειλα τίς 10 πληγές στόν Φαραώ; Ἐγώ δέν εἶμαι Αὐτός, πού διήνοιξα πὴν Ἐρυθρὰ Θάλασσα γιά νά περάσει ὁ λαός μου καί σπὴν συνέχεια πὴν ξαναέκλεισα γιά νά πνίξω τούς Αἰγυπτίους; Ἐγώ δέν εἶμαι Αὐτός, πού προστάτεψα στόν λάκκο*

τῶν λεόντων τόν Δανιήλ; Ἐγώ δέν εἶμαι Αὐτός, πού σκέπασα τούς τρεῖς Παῖδας μέσα στό καμίνι γιά νά μὴν καοῦν; Ἐγώ δέν εἶμαι Αὐτός, πού προστάτευα τούς χιλιάδες μάρτυρας μου πὴν κρίσιμη ὥρα τῶν βασανιστηρίων καί τοῦ μαρτυρίου τους, δίνοντάς τους δύναμη, θάρρος, πίστη, ὑπομονή, καρτερικότητα, καί αὐταπάρνηση σέ τέτοιο βαθμό πού νά ἀποροῦν οἱ πάντες γι' αὐτό;

«Ἐγὼ λοιπόν εἶμαι ὁ πατέρας σας, ἐγὼ ὁ ἀδελφός σας, ἐγὼ νυμφίος, ἐγὼ οἰκία, ἐγὼ τροφή, ἐγὼ ἔνδυμα, ἐγὼ ρίζα, ἐγὼ θεμέλιον, κάθε τι τό ὅποῖον θέλεις ἐγώ· νά μὴ ἔχῃς ἀνάγκη ἀπό τίποτε. Ἐγὼ καί θά σέ ὑπηρετήσω· διότι ἦλθα νά ὑπηρετήσω, ὄχι νά ὑπηρετηθῶ (Ματθ. κ', 28). Ἐγὼ εἶμαι καί φίλος (Ἰω. ιε', 14), καί μέλος τοῦ σώματος (Α' Κορ. ιβ', 27) καί κεφαλή (Α' Κορ. ια', 3) καί ἀδελφός καί ἀδελφή καί μητέρα (Ματθ. ιβ', 50), ὅλα ἐγώ· ἀρκεῖ νά διάκεισαι φιλικά πρὸς ἐμέ. Ἐγὼ ἔγινα πτωχός διὰ σέ· ἔγινα καί ἐπαίτης διὰ σέ· ἀνέβηκα ἐπάνω εἰς τόν Σταυρόν διὰ σέ· ἐτάφην διὰ σέ· εἰς τόν οὐρανόν ἄνω διὰ σέ παρακαλῶ τόν Πατέρα· κάτω εἰς τήν γῆν ἐστάλην ἀπό τόν Πατέρα ὡς μεσολαβητής διὰ σέ...»^[270]
Ἐγὼ, εἶμαι ἐδῶ!
(Ἁγίου Χρυσοστόμου)

«Ζητεῖτε τήν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, καί ταῦτα πάντα προστεθήσονται ὑμῖν»

Ἐκεῖνος λοιπόν, ἀδελφοί μου, πού εἶναι τά πάντα γιά ἐμᾶς, θά φροντίσει γιά ὅλα.

Νά ζητᾶμε πρῶτα καί πάνω ἀπ' ὅλα πὴν βασιλεία τοῦ Θεοῦ, πὴν αἰώνιον ζωή καί ὅλα τά ἄλλα, ὅλα τά ὑπόλοιπα, θά μᾶς τά δώσει, θά μᾶς τά στείλει, θά μᾶς τά παραχωρήσει, θά μᾶς τά φανερώσει. «Ζητεῖτε τήν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, καί ταῦτα πάντα προστεθήσονται ὑμῖν» (Λουκ. ιβ', 31).

Ἁ καλός καί στοργικός Θεός μας δέν θά ἀφήσει λοιπόν, ἀπροστάτευτα τά παιδιά Του. Δέν θ' ἀφήσει χωρὶς βοήθεια καί προστασία τούς δικούς Του ἀνθρώπους, ὅπως δέν τούς ἄφησε ποτέ.

Ἐὖτως δέν ἄφησε στόν Κατακλυσμό, τόν Νῶε καί τήν οἰκογένεια του.

Ὅπως δέν ἄφησε στά Σόδομα καί τά Γόμορρα, τόν Λώι καί τήν οἰκογένειά του.

Ὅπως δέν ἄφησε τούς τρεῖς Παῖδας μόνους, ἀβοήθητους εἰς τό καμίνι.

Ὅπως δέν ἄφησε τόν Προφήτη Δανιήλ στόν λάκκο τῶν λεόντων.

Ὅπως δέν ἄφησε τούς Ἑβραίους 40 ὀλόκληρα χρόνια σπίν ἔρημο.

Ὅπως δέν ἄφησε τόσους καί τόσους χιλιάδες Ἁγίους καί δικαίους ἄνδρες καί γυναῖκες, παιδιά καί μεγάλους, σέ παρόμοιες δύσκολες στιγμές, ἀλλά ἔτρεχε καί τρέχει πάντα μέ ἀγάπη, μέ χαρά, εὐπρόσδεκτα καί «ἀγαλλομένῳ ποδί» νά βοηθήσει τά παιδιά Του πού βρίσκονται σέ δύσκολη θέση, ὑποφέρουν, κινδυνεύουν καί τοῦ ζητοῦν τήν βοήθειά Του.

Τά θαυμάσια τοῦ Θεοῦ

Ἀγαπητά μου ἀδέλφια!

«Δύναται δέ ὁ Θεός πάντας ἡμᾶς... σῶσαι, ἐλεῖσαι, φυλάξαι, τηρεῖσαι ἀπό παντός πειρασμοῦ καί θλίψεως, ὅπως ἐκφυγόντες τήν ἐπερχομένην διά πυρός κρίσιν φθάσωμεν ἀπαυτῆσαι μετά χαρᾶς εἰς τήν ἐπιφάνειαν τοῦ ἠγαπημένου παιδός αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ κυρίου ἡμῶν, δοξάζοντες αὐτόν, ὅτι αὐτῷ ἡ δόξα νῦν καί ἀεὶ καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν».^[271] (**Ἁγίου Ἰππολύτου**)

Καί ἀκόμη·

«Ἐπί ἔτη δέ τρία, ἡμῖς, τά ὑπό τῶν χιλίων διακοσίων ἐξήκοντα ἡμερῶν διπλούμενα· ἐν οἷς κρατήσει ἡ ἀποστασία· ἡς ἡμᾶς ὁ μέγας ἀγνωσθέντης, ὁ μή συγχωρῶν πειρασθῆναι τινα ὑπέρ ὃ δύναται, λυτρούμενος, δωρήσεται ἡμῖν καρτερόν λογισμόν καί ταῖς ἐναντίαις προσβολαῖς ἀθήλυτον· ἵνα νομίμως πρός τάς ἀρχάς τοῦ σκότους καί τάς ἐξουσίας ἀθλήσαντες, τῷ στεφάνῳ τῆς δικαιοσύνης κατακοσμηθῶμεν, καί τά τῆς νίκης βραβεῖα δεξώμεθα· ὅτι αὐτῷ πρέπει διά τῶν ἀσθενῶν τροπομένῳ τούς ἰσχυρούς ἐναερίους ἄρχοντας, ἡ νίκη καί τό κράτος, ἅμα τῷ Πατρὶ καί τό ζῶσσοιῶ Πνεύματι, νῦν καί ἀεὶ, καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν».^[272]

(**Ἁγίου Ἀνδρέα Καισαρείας**)

Τότε πολλοί από ἡμᾶς θά δοῦν καί θά ζήσουν πολλά θαύματα. Θά νοιώσουν πολύ ἔντονα τό μεγαλεῖο τῆς Πίστης μας καί τήν παντοδυναμία τοῦ Θεοῦ.

Θά δοῦμε ἀνθρώπους, πού δέν μποροῦν οὔτε νά περπατήσουν, τότε νά «τρέχουν» σάν ἀθλητές.

Θά δοῦμε ἀνθρώπους, πού ἦταν παράλυτοι ἢ σχεδόν παράλυτοι, τότε νά σηκώνονται καί νά περπατοῦν.

Θά δοῦμε ἀνθρώπους, πού εἶχαν διάφορα ἄλλα προβλήματα υγείας ἢ πού βρίσκονται κάτω ἀπό μία θεραπευτική ἀγωγή, τότε νά μὴν ἔχουν κανένα πρόβλημα καί νά μὴν χρειάζονται οὔτε ἕνα παυσίπονο.

Θά δοῦμε μικρά παιδάκια, ἀλλά καί μεγάλους ἀνθρώπους, πού πρὶν ἦταν ἀδύνατοι, φοβισμένοι, τρομαγμένοι, δειλοί, τότε νά γίνονται ἀνδρεῖοι, δυνατοί καί θαρραλέοι σάν «λέοντες πῦρ πνέοντες».

Θά δοῦμε ἀνθρώπους, πού πρὶν δέν ἄντεχαν στόν πόνο, στό κρῦο ἢ στή ζέστη, τότε νά μὴν ἔχουν κανένα ἀπολύτως πρόβλημα.

Θά δοῦμε ἀνθρώπους, πού δέν ἄντεχαν στή πείνα καί στήν δίψα, τότε νά κάνουν μέρες, ἑβδομάδες, ἴσως καί μῆνες χωρίς τροφή καί νερό καί νά μὴν ἔχουν κανένα πρόβλημα.

Θά δοῦμε ἀκόμη τότε, σέ δύσκολες ὥρες καί στιγμές, ἀνθρώπους νά «ἐξαφανίζονται» ἢ νά γίνονται «ἀόρατοι» στά ὄργανα τοῦ Ἰαντιχρίστου, ὅταν αὐτά κυνηγώντας τους θά περνᾶνε ἀπό δίπλα τους, ἀπό μπροστά τους, χωρίς ὅμως νά τοὺς βλέπουν, ἢ νά τοὺς ἀκοῦν.

Θά δοῦμε πολλά καί μεγάλα θαύματα μέ τήν χάρη καί τήν δύναμη τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

ἸΑρκεῖ νά ἔχουμε Πίστη καί ἸΕλπίδα σ' ἸΕκεῖνον.

Νά μὴν φοβηθοῦμε. Νά μὴν δειλιάσουμε καί ὀλιγοπιστήσουμε ὅπως ὁ Πέτρος.

ἸΑρκεῖ νά μείνουμε μέχρι τέλους πιστοί σέ ἸΕκεῖνον. Νά μὴν Τόν προδώσουμε. Νά μὴν Τόν ἀρνηθοῦμε.

Καί ἀρκεῖ ὅταν θά ἔλθει, νά μᾶς βρεῖ σφραγισμένους μέ τήν Σφραγίδα τῆ δικῆ Του, τόν Τίμιο καί Ζωοποιό Σταυρό καί ὄχι μέ τήν σφραγίδα τοῦ ἸΑντιχρίστου, τό «666».

Ἐάν θά ἔχουμε τήν Σφραγίδα τή δική Του, κανείς, μά κανείς δέν θά μπορέσει νά μᾶς πειράξει καί νά μᾶς κάνει τό παραμικρό. Ὅχι ἄνθρωπος, ὄχι τά ὄργανα τοῦ Ἀντικρίστου, ἀλλά οὔτε αὐτός ὁ ἴδιος ὁ Ἀντίχριστος, οὔτε αὐτός ὁ ἴδιος ὁ διάβολος.

Εἰδικά ὅταν θά ξεκινήσουν οἱ μεγάλες δοκιμασίες καί τιμωρίες τοῦ Θεοῦ ἐπί τῆς γῆς καί τούς ἀνθρώπους, «μέ τά φοβερά οὐαί, κανείς, μά κανείς δέν θά μπορέσει νά γλυτώσει καί νά ἀντέξει, ἐάν δέν εἶναι δοῦλος τοῦ Θεοῦ καί δέν βρεθεῖ σφραγισμένος μέ τήν Σφραγίδα τοῦ Θεοῦ» (**Ἀποκ. θ', 4**).

Ποῖόν λοιπόν καί τί καί γιατί νά φοβηθοῦμε; Ἄφου· «οὔτοι ἐν ἄρμασι καί οὔτοι ἐν ἵπποις ἡμεῖς δέ ἐν ὀνόματι Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐπικαλεσόμεθα καί μεγαλυνησόμεθα καί αὐτοί μὲν συνεποδίσθησαν καί ἔπεσαν, ἡμεῖς δέ ἀνέστημεν καί ἀνωρθώθημεν» (**Ψαλμ. ιθ', 8...**).

Ἐάν ἔχουμε κοντά μας καί μαζί μας τόν Θεόν δέν ἔχουμε νά φοβηθοῦμε τίποτα καί κανέναν. «Ὅτι ὁ Θεός μεθ' ἡμῶν οὐδεὶς κατ' ἡμῶν».

«Αὐτός δέ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός καί ὁ Θεός καί πατήρ ἡμῶν, ὁ ἀγαπήσας ἡμᾶς καί δούς παράκλησιν αἰώνιαν καί ἐλπίδα ἀγαθὴν ἐν χάριτι, παρακαλέσαι ὑμῶν τὰς καρδίας καί στηρίξαι ὑμᾶς ἐν παντί λόγῳ καί ἔργῳ ἀγαθῶν».

(**Β' Θεο. β', 16-17**)

Δηλαδή:

«Αὐτός δέ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός καί ὁ Θεός καί Πατήρ ἡμῶν, ὁ ὁποῖος τόσον πολὺ μᾶς ἠγάπησε καί ἔδωκε παρηγορίαν αἰώνιαν καί ἀνεξάντλητον καί μᾶς ἐχορήγησε μέ τήν χάριν του τήν ἐλπίδα τῶν ἀγαθῶν τοῦ οὐρανοῦ, εἴθε νά παρηγορήσῃ τὰς καρδίας σας καί νά σᾶς στηρίξῃ εἰς κάθε διδασκαλίαν του καί εἰς κάθε ἔργον ἀγαθόν». (**Β' Θεο. β', 16-17**)

Ἄς βάλουμε λοιπόν μιά τελευταῖα καινούργια ἀρχή ὅσο ἔχουμε ἀκόμη καιρό πρὶν νά εἶναι πολὺ ἀργά. Πρὶν κλείσουν οἱ θύρες τοῦ νυμφώνα καί μείνουμε ἀπ' ἔξω κτυπώντας νά μᾶς ἀνοίξουν χωρίς ἀποτέλεσμα.

«Ἰδοὺ νῦν καιρὸς εὐπρόσδεκτος, ἰδοὺ νῦν ἡμέρα σωτηρίας» (**Β' Κορ. ς', 2**).

Τώρα είναι ο καιρός. Τώρα ήλθε η στιγμή. Τώρα είναι η κατάλληλη ώρα και ημέρα, για να μας δεχθεί με χαρά και ευπρόσδεκτα ο Θεός και να μας σώσει παίρνοντάς μας κοντά Του αιώνα.

Ής μίν τήν χάσουμε αὐτή τήν εὐκαιρία, ἴσως δέν ἔχουμε ἄλλη. Ἴσως δέν μᾶς δοθεῖ ἄλλη. Μίν ἀμελήσουμε· μίν ἀδιαφορήσουμε· μή μᾶς ξεγελάσει ὁ πονηρός μέ οἶονδήποτε τρόπο. Ἡ βλάβη καί ζημία θά εἶναι μεγίστη. Θά εἶναι ἀνεπανόρθωτη. Θά χάσουμε τήν αἰώνιο ζωή καί τόν Θεό τῆς ἀγάπης, τῆς χαρᾶς, τῆς εὐτυχίας, τοῦ φωτός καί πάντων τῶν ἀγαθῶν καί θά κερδίσουμε τήν αἰώνιο καταδίκη καί κόλαση, κοντά στόν μισόκαλο, πονηρό, κακό, χαιρέκακο, σκοτεινό καί τιμωρό, Διάβολο καί τούς δαίμονές του.

Ἡ ἐπιλογή καί ἡ ἀπόφαση εἶναι καθαρά δική μας. Κανείς δέν θά εὐθύνεται, γιά τό τί τελικά θά ἀποφασίσουμε ἐμεῖς καί τό ποῦ θά πᾶμε.

Οὔτε ὁ Θεός θά φταίει καί θά εὐθύνεται, ἀλλά οὔτε καί ὁ Διάβολος, ὁ Ἄντίχριστος καί ὁ ψευδοπροφήτης του. Αὐτοί τή δουλειά τους κάνουν. Ἐμεῖς εἴμεθα οἱ τελικοί κριτές πού θά κληθοῦμε νά ἀποφασίσουμε ποιόν θά ἀκολουθήσουμε.

Τόν Θεόν; ἢ τόν Διάβολον, τόν Ἄντίχριστον, καί τόν ψευδοπροφήτην του; Ἡ ἐπιλογή δική μας...

«Ἴδού ἐγὼ δέδωκα πρό προσώπου ὑμῶν τήν ὁδόν τῆς ζωῆς καί τήν ὁδόν τοῦ θανάτου» ἔκλεξαι ὃ θέλεις... (**Ἱερεμίας κα', 8**).

«Ἰησοῦς Χριστός χθές καί σήμερον ὁ αὐτός
καί εἰς τούς αἰῶνας». (Ἐβρ. ιγ', 8)

«Προσέχετε δέ τούς ἑαυτούς σας, μήπως γίνουν
βαρειές οἱ καρδιές σας καί ἀσυγκίνητες εἰς τόν λόγον
τοῦ Θεοῦ ἀπό τήν κραιπάλην καί ἀπό τήν μέθην καί
ἀπό τās βασανιστικές φροντίδας τῆς παρούσης
ζωῆς. Νά εἴσθε ἄγρυπνοι, μήπως τυχόν καί μέσα εἰς
τήν κατάστασιν αὐτήν τῆς πνευματικῆς χαλαρώσεως
καί παραζάλης πέσῃ ἐπάνω σας ἕξαφνα ἡ μεγάλη
ἐκείνη ἡμέρα τῆς δευτέρας παρουσίας. Διότι πραγ-
ματι σάν παγίδα θά ἔλθῃ ἡ ἡμέρα ἐκείνη καί θά
συλλάβῃ ἀπροετοιμάστους ὅλους αὐτούς, οἱ ὅποιοι
ξένοιαστοι εἰς τήν ἀμαρτωλὴν καί κοσμικὴν ζωὴν
των κάθονται ἐπάνω εἰς τήν γῆν. Νά εἴσθε λοιπόν
ἄγρυπνοι καί νά προσεύχεσθε κάθε ὥραν καί στιγ-
μὴν, νά σᾶς δώσῃ ὁ Θεός χάριν καί δύναμιν, διὰ νά
ἀποφύγετε ὅλα αὐτά τὰ φοβερά, πού πρόκειται νά
γίνουν καί νά σταθῆτε μέ θάρρος καί χαράν ἐμπρός
εἰς τόν υἱόν τοῦ ἀνθρώπου». (Λουκ. κα', 34-36)

Κεφάλαιον

29

ΣΕ ΠΟΙΟΥΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥΣ ΟΦΕΙΛΟΥΜΕ ΥΠΑΚΟΗ;

«Μνημονεύοντας τοῦ Κυρίου λέγοντος: "Πειθαρχεῖν δεῖ Θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις", καί "Ἄλλοτρίω δέ οὐ μί ἀκολουθήσωσιν, ἀλλά φεύξονται ἀπ' αὐτοῦ, ὅτι οὐκ οἶδασιν τῶν ἄλλοτρίων τίν φωνήν", καί τοῦ ἀποστόλου... "Κἄν ἡμεῖς αὐτοί ἢ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ εὐαγγελίζεται ὑμῖν, παρ' ὃ εὐγγελισάμεθα ὑμῖν, ἀνάθεμα ἔστω"... παιδευόμεθα ὅτι, κἄν πολύ γνήσιός τις ᾖ, κἄν ὑπερβαλλόντως ἐνδοξος ὁ κωλύων τό ὑπό τοῦ Κυρίου προστεταγμένον ἢ προτρέπων ποιεῖν τό ὑπ' αὐτοῦ κεκωλυμένον, φευκτός ἢ καί βδελυκτός ὀφείλει εἶναι ἐκάστω τῶν ἀγαπώντων τόν Κύριον». (Μεγάλου Βασιλείου)

Ενα μεγάλο καί καίριο ἐρώτημα πού προκύπτει ἀπό πολλούς καί τό ἀκοῦμε πολύ συχνά εἶναι, κατά πόσο θά πρέπει οἱ πιστοί νά ἀκολουθοῦν καί νά ὑπακούουν σέ κληρικούς (εἴτε ἐπειδή εἶναι πνευματικοί τους, εἴτε ἐπειδή εἶναι ἱερεῖς, ἀρχιερεῖς καί ποιμένες) πού ἰσχυρίζονται ὅτι δέν συμβαίνει τίποτα ἀπ' ὅλα αὐτά πού ἔχουν σχέση μέ τόν Ἄντίχριστο, τό «666», τό Σφράγισμά του καί τί Δευτέρα Παρουσία, διαστρέφοντας ἔτσι τήν Ἀλήθεια τῆς Ἁγίας Γραφῆς καί τῶν Ἁγίων Πατέρων μας.

Οί πιστοί σέ τέτοιες περιπτώσεις, αγαπητοί μου αδελφοί, όπως μᾶς συμβουλεύουν οί φωτισμένοι μας Ἅγιοι δέν θά πρέπει νά ἐπηρεάζονται ἀπό αὐτούς τούς κληρικούς, οὔτε πολύ περισσότερο νά ἔχουν ἠθικά διλήμματα, ἐάν θά πρέπει ἢ δέν θά πρέπει νά τούς ἀκολουθοῦν καί νά τούς ὑπακούουν, εἴτε εἶναι ἱερεῖς εἴτε ἹΑρχιερεῖς. Ἄλλά θά πρέπει νά κλείνουν τά αὐτιά τους, νά τούς ἀποστρέφονται καί νά φεύγουν μακριά τους ὅπως φεύγει τις «ἀπό ὄφους καί ἀπό προσώπου πυρός» (**Μ. Φώιος**).

Λέγει σχετικά ὁ Μέγας Βασίλειος:

- **ΕΡΩΤΗΣΙΣ ΡΙΔ'**: «...εἰ δεῖ παντί καί ὅ,τι δῆποτε ἐπιτάσσονται ὑπακούειν.

- **ΑΠΟΚΡΙΣΙΣ**: «...Ὡστε ἂν μὲν τι συνεπιπτον τῇ ἐντολῇ τοῦ Κυρίου ἢ συμβαλλόμενον ἐπιταχθῶμεν, ὡς τοῦ Θεοῦ θέλημα σπουδαιότερον καί ἐπιμελέστερον καταδέχεσθαι χρὴ, πληροῦντας τό εἰρημένον· Ἄνεχόμενοι ἀλλήλων ἐν ἀγάπῃ Χριστοῦ· ὅταν δέ τι ἐναντίον τῇ τοῦ Κυρίου ἐντολῇ, παραφθεῖρον ἢ μολῶνον αὐτήν, ἐπιταχθῶμεν παρὰ τινος, καιρός εἰπεῖν τότε· Πειθαρχεῖν δεῖ Θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις», μνημονεύοντας τοῦ Κυρίου λέγοντος· Ἄλλοτρίω δέ οὐ μὴ ἀκολουθήσωσιν, ἀλλά φεύξονται ἀπ' αὐτοῦ, ὅτι οὐκ οἶδασιν τῶν ἀλλοτρίων τὴν φωνήν», καί τοῦ ἀποστόλου τολμήσαντος ὑπὲρ τῆς ἡμετέρας ἀσφαλείας καί αὐτῶν καθάψασθαι τῶν ἀγγέλων δι' ὧν φησι· Ἐάν ἡμεῖς αὐτοί ἢ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ εὐαγγελίζηται ὑμῖν, παρ' ὃ εὐηγγελισάμεθα ὑμῖν, ἀνάθεμα ἔστω· Ἐξ ὧν παιδευόμεθα ὅτι, κἂν πολὺ γνήσιός τις ᾖ, κἂν ὑπερβαλλόντως ἐνδοξος ὁ κωλύων τό ὑπό τοῦ Κυρίου προστεταγμένον ἢ προτρέπων ποιεῖν τό ὑπ' αὐτοῦ κεκωλυμένον, φευκτός ἢ καί βδελυκτός ὀφείλει εἶναι ἐκάστῳ τῶν ἀγαπώντων τόν Κύριον». ^[273] (**Μεγάλου Βασιλείου**)

Δηλαδή:

- **ΕΡΩΤΗΣΙΣ 114**: «...Πρέπει λοιπόν νά ὑπακούωμεν εἰς τόν καθένα πού διατάσσει ὁ,τιδήποτε;»

- **ΑΠΟΚΡΙΣΙΣ**: «...Ὡστε, ἐάν διαταχθῶμεν κάτι πού συμφωνεῖ μέ τὴν ἐντολήν τοῦ Κυρίου ἢ συμβάλλει εἰς αὐτήν, πρέπει νά τό δεχόμεθα μέ

μεγαλύτεραν προθυμίαν καί προσοχήν, ὡς τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, σύμφωνα μέ τόν λόγον “ἀνεχόμενοι ἀλλήλων ἐν ἀγάπῃ Χριστοῦ”. ὅταν ὁμως μᾶς διατάξῃ κάποιος κάτι ἀντίθετον πρός τήν ἐντολήν τοῦ Κυρίου, πού τήν ἀλλοιώνει ἢ τήν μολύνει, εἶναι καιρός νά εἰπῶμεν τότε ὅτι “πρέπει νά πειθαρχοῦμεν εἰς τόν Θεόν μᾶλλον ἢ εἰς τούς ἀνθρώπους”, ἐνθυμούμενοι ἀφ’ ἑνός μέν τόν Κύριον, πού εἶπεν “ζένον ποιμένα δέν θά ἀκολουθήσουν, ἀλλά θά φύγουν ἀπό αὐτόν, διότι τά πρόβατα Του δέν γνωρίζουν τῶν ζένων ποιμένων τήν φωνήν”, ἀφ’ ἑτέρου δέ τόν ἀπόστολον, πού ἐτόλμησε χάριν τῆς ἰδικῆς μας ἀσφαλείας νά προσβάλλῃ καί αὐτούς τούς ἀγγέλους, λέγων “καί ἐάν ἡμεῖς ἢ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ κηρύττῃ εἰς ὑμᾶς ἄλλο εὐαγγέλιον παρά ἐκεῖνο τό ὁποῖον ἐκηρύξαμεν εἰς ὑμᾶς, ἅς εἶναι ἀνάθεμα”. Ἀπό τά ἀνωτέρω διδασκόμεθα ὅτι κάθε ἄνθρωπος πού ἀγαπᾷ τόν Κύριον πρέπει νά ἀποφεύγῃ, ἢ καί νά βδελύσσεται αὐτόν πού ἐμποδίζει τήν ἐντολήν τοῦ Κυρίου ἢ αὐτόν πού μᾶς ἐνθαρρύνει νά πράξωμεν τό ὑπό τοῦ Κυρίου ἀπηγορευμένον, καί ἄν ἀκόμη εἶναι στενός συγγενής ἢ ὑπερβολικά ἔνδοξος».

Ὁ δέ Ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος μᾶς ἀναφέρει ὅτι ἀκόμη καί ἐάν κάποιος μᾶς φαίνεται πολύ ἀξιόπιστος, ἐνάρετος, νηστευτής, παρθένος καί ἐγκρατής, ἀκόμη καί ἐάν κάνει θαύματα καί προφητεύει, ἀλλά ὁμως διδάσκει ἀντίθετα μέ τήν διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ μας, ἐμεῖς νά τόν θεωροῦμε ὡσαν ἕνα λύκο ὁ ὁποῖος φοράει προβιά προβάτου γιά νά ξεγελάσει τά πρόβατα καί νά τά κατασπαράξῃ.

«Πᾶς ὁ λέγων παρά τά διατεταγμένα, κἄν ἀξιόπιστος ἦ, κἄν νηστεύῃ, κἄν παρθευῇ, κἄν σημεῖα ποιῇ, κἄν προφητεύῃ, λύκος σοί φαιέσθω, ἐν προβάτου δορᾷ, προβάτων φθοράν κατεργαζόμενος». ^[274] (Ἅγίου Ἰγνατίου Θεοφόρου)

Γιά τούς λόγους αὐτούς καί ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός προτιρέπει ὅλους τούς πιστούς μικρούς καί μεγάλους, ἄνδρες καί γυναῖκες, σέ ὅλες τίς ἐποχές, νά κλείνουν τά αὐτιά τους, καί νά μὴν ἄκουν κανέναν ἀπ’ ὅσους διαστρέφουν καί ἀλλοιώνουν τούς λόγους τῆς Ἐκκλησίας καί τοῦ Εὐαγγελίου. Εἴτε αὐτοί εἶναι μικροί καί ἀσήμαντοι εἴτε σπουδαῖοι καί μεγάλοι. Εἴτε λαϊκοί καί κληρικοί εἴτε ἀκόμη καί ἄγγελοι, γιά νά μὴ πάθουν ἐκεῖνο πού ἔπαθε ἡ Εὐα στον Παράδεισο πού ἄκουσε τό φίδι καί ἐτρύγησε θάνατον.

«Ἀκούσατε λαοί, φυλαί, γλῶσσαι, ἄνδρες, γυναῖκες, καί παῖδες, πρεσβύτει, νεανίσκοι τε καί νήπια, τό ἔθνος τῶν Χριστιανῶν τό ἅγιον· εἴ τις εὐαγγελίζεται ὑμᾶς παρ' ὃ παρέλαβεν ἡ καθολικὴ Ἐκκλησία παρὰ τῶν ἁγίων ἀποστόλων, Πατέρων, καί συνόδων, καί μέχρι τοῦ νῦν διεφύλαξε, μὴ ἀκούσπε αὐτοῦ, μηδέ δέξισθε τήν συμβουλήν τοῦ ὄφους, ὡς ἐδέξατο θῶα, καί ἐτρύγησε θάνατον. Ἐάν ἄγγελος, καὶν βασιλεύς εὐαγγελίζεται ὑμᾶς παρ' ὃ παρελάβετε, κλείσατε τὰς ἀκοάς· ὁκνῶ γάρ τέως εἰπεῖν, ὡς ἔφη ὁ θεῖος Ἀπόστολος, Ἄνάθεμα ἔστω, ἐκδεχόμενος τήν διόρθωσιν».^[275]

(Ἁγίου Ἰωάννου Δαμασκνοῦ)

Σέ ἱερεῖς, λοιπόν, καί Ἀρχιερεῖς πού διαστρέφουν πῖν Ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου καί τῆς Πίστεώς μας, δέν ἔχουμε καμμία ὑποχρέωση νά ὑπακοῦμε οὔτε καί νά τούς ἀκολουθοῦμε, σύμφωνα μέ τόν Κύριό μας καί ὄλους τούς Ἁγίους καί Θεοφόρους Πατέρες μας.

Κεφάλαιον

30

Η ΘΕΑΡΕΤΟΣ ΜΕΤΑΝΟΙΑ

«οὐκ ἐλίλυθα καλέσαι δικαίους, ἀλλά ἀμαρτωλούς εἰς μετάνοιαν...» (Λουκ. ε', 32)

Ενας νέος ἀξιωματικός πού πρὶν ἀπὸ λίγο εἶχε ὀδηγηθῆ στό δρόμο τοῦ Θεοῦ κι ἀκόμα πάλευε μέ τή συνείδησί του, ρώτησε τόν ἐξομολόγο του, ἂν πραγματικά, ὅπως τοῦ ἔλεγαν, δεχόταν ὁ Θεός τόσο εὐκόλα τήν μετάνοια τοῦ ἀνθρώπου.

- Ἄν κατά τύχη σκιστῆ κάπου ὁ μανδύας σου, παιδί μου, τοῦ εἶπε ἐκεῖνος, τόν βγάζεις ἀμέσως καί τόν πετᾶς, σάν ἄχρηστο;
- Ὅχι, δά, ἔκανε ἐκεῖνος. Τόν ράβω καί τόν ἐπιδιορθώνω, ὅσο βέβαια δέχεται ἐπιδιόρθωσι.
- Ἄν λοιπόν ἐσύ λυπᾶσαι τό φόρεμά σου, κι εὐκόλα δέν τό πετᾶς, πῶς δέ θά λυπηθῆ ὁ Θεός τό πλάσμα Του καί δέ θά κάνει ὅ,τι εἶναι δυνατόν γιά νά τό διορθώσῃ; εἶπε ὁ καλός Γέροντας κι ἀνάπαυσε τό νέο.

- Ἕνας ἀρχάριος Μοναχός πῆγε στενοχωρημένος στόν Ὅσιο Ποιμένα.
- Ἐπεσα σέ μεγάλο σφάλμα, Ἄββα, τοῦ ἐξομολογήθηκα, καί θέλω τοῦλάχιστον τρία χρόνια γιά νά μετανοήσω.

- Εΐναι πολλά, τοῦ εἶπε ὁ Ὑσος.
- Εΐναι ἀρκετοί τρεῖς μῆνες, τότε;
- Καί τόσο εἶναι πολύ, ἀποκρίθηκε ὁ Ὑσος. Ἐγώ σοῦ λέγω πῶς, ἄν εἰλικρινά μετανοήσης καί πάρης σταθερή ἀπόφασι νά μή ἐπαναλάβης ποτέ τό ἴδιο σφάλμα, σέ τρεῖς μέρες σέ δέχεται ἡ ἀγαθότης τοῦ Θεοῦ.

Ἄλλος ἀδελφός ρώτησε τόν ἴδιο Γέροντα, ἄν ὁ Θεός εὔκολα συγχωρῆ τίς ἁμαρτίες τοῦ ἀνθρώπου.

- Πῶς εἶναι δυνατόν νά μή συγχωρῆ, τέκνον μου, Ἐκεῖνος πού δίδαξε τή μακροθυμία στους ἀνθρώπους; Δέν παραγγέλει στόν Πέτρο νά συγχωρῆ ἐκεῖνον πού τοῦ σφάλλει *«ἕως ἑβδομηκοντάκις ἑπτὰ»* (**Ματθ. ιη', 22**), δηλαδή ἐπ' ἄπειρον; ἀποκρίθηκε ὁ Γέρον.

Κάποιος ἄλλος πάλι ζήτησε νά τοῦ ἐξηγήσῃ τί ἀκριβῶς εἶναι μετάνοια.

- Ἡ μή ἐπανάληψις τῆς ἴδιας ἁμαρτίας, ἀποκρίθηκε ὁ Ὑσος Ποιμίν.

Ἐνας ἀδελφός ἐξομολογήθηκε στόν Ἄββᾶ Σισῶπ:

- Ἐπεσα, Πάτερ. Τί νά κάνω τώρα;
- Σήκω, τοῦ εἶπε μέ τή χαρακτηριστική του ἀπλότῃ ὁ Ἅγιος Γέροντας.
- Σηκώθηκα, Ἄββᾶ, μά πάλι ἔπεσα σπίν καταραμένη ἁμαρτία, ὁμολόγησε μέ θλίψιν ὁ ἀδελφός.
- Καί τί σ' ἐμποδίζει νά ξανασηκωθῆς;
- Ὡς πότε; ρώτησε ὁ Ἄδελφός.
- Ἐως ὅτου σέ βρῆ ὁ θάνατος ἢ σπίν πῶσι ἢ σπίν ἔγερσι. Δέν εἶναι γραμμένο *«ὅπου εὐρῶ σε ἐκεῖ καί κρινῶ σε»*; ἐξήγησε ὁ Γέροντας. Μόνο εὔχου στό Θεό νά βρεθῆς τήν τελευταία σου στιγμὴ σπκωμένος μέ τήν ἁγία μετάνοια.

Ένας πολύ εύλαβής κι' ένάρετος μοναχός είχε μία αδελφή στήν πόλι, πού ζούσε βίο άσωτο καί παρέσυρε πολλούς νέους στήν άμαρτία. Οί άδελφοί στήν έρημο συχνά παρώτρυναν τό μοναχό νά πάη ώς τήν πόλι, νά συνεπίση τήν παραστρατημένη αδελφή του. Έκεϊνος στήν άρχή έδίσταζε. Φοβόταν τούς κινδύνους, πού κρύβει ό κόσμος γιά τούς νέους μοναχούς. Ύστερα όμως γιά τήν ύπακοή αποφάσισε νά κατέβη.

Μόλις πλησίασε στό πατρικό του σπίτι, οί γείτονες πρόλαβαν καί είδοποίησαν τήν αδελφή του. Ή καρδιά τής παραστρατημένης κόρης σκίρτησε σι' αναπάντεχο άκουσμα. Χρόνια επιθυμούσε νά ιδή τόν αγαπημένο της αδελφό. Παράτησε τή συντροφιά της κι όπως βρισκόταν τή στιγμή εκείνη μέσα στό σπίτι της, μέ γυμνά πόδια καί ξέσκεπη τήν κεφαλή, έτρεξε στό δρόμο νά τόν ύποδεχτῆ.

Άντικρύζοντας μέ τά μάτια του έκεϊνος τόν ξεπεσμό της, ταράχτηκε, έκλαψε ή ψυχή του.

- Δέν λυπάσαι τόν έαυτό σου, αδελφή μου, τής ειπε μέ θλίψη, κι έκεϊνους πού έξ αιτίας σου παραστρατοϋν; Συλλογίσου τί σε περιμένει ύστερα από τό θάνατο.

Τό άγνό πρόσωπο τοϋ αδελφοϋ, ή σεμνή του στάσι, τά δάκρυα τής συμπόνοιας, πού έτρεχαν από τά μάτια του, μαζί μέ τό δίκαιο έλεγχο, συγκλόνισαν τήν άμαρτωλή.

- Ύπάρχει καί γιά μένα σωτηρία; ψιθύρισαν τά χείλη της.

- Ω, ναί. Άρκεϊ ειλικρινά νά τό θελήσης.

- Πάρε με μαζί σου, παρακάλεσε, μή μέ αφήνης μόνη νά παλεύω μέ τ' άγρια κύματα τής άμαρτίας.

- Φόρεσε τά σανδάλια σου, σκέπασε τήν κεφαλή σου καί άκολούθησέ με, ειπε αποφασιστικά ό μοναχός.

- Άφησε νά έλθω όπως ειμαι, αδελφέ, γιατί ποιός ξέρει αν, μπαίνοντας σ' αυτό τό εργασιήρι τοϋ σατανά, θά έχω τή δύναμη νά ξαναβγώ.

Ό μοναχός ίκανοποιήθηκε από τή σταθερότητα της. Χωρίς χρονοτριβή τήν ώδήγησε έξω από τήν πόλι καί τράβηξαν μαζί τό δρόμο γιά τήν έρημο. Σκόπευε νά τήν πάη σ' ένα γνωστό του γυναικειό Μοναστήρι. Καθώς περπατοϋσαν, διέκριναν από μακριά νά έρχεται πρός τό μέρος τους ένα караβάνι.

- Παραμέρισε λίγο, ἀδελφή μου, τῆς εἶπε ὁ μοναχός. Κρύψου πίσω ἀπό τούς θάμνους, γιατί οἱ ἄνθρωποι πού δέν ξέρουν πώς εἶσαι ἀδελφή μου, μπορεῖ, βλέποντάς μας μαζί, νά σκανδαλισθοῦν.

Ἐκείνη συμμορφώθηκε ἀμέσως μέ τή σύστασί του. Ὅταν προσπέρασε τό καραβάνι, ὁ ἀδελφός τήν φώναξε νά συνεχίσουν τό δρόμο τους. Δέν ἔδειξε νά ἄκουσε. Ἐκεῖνος πῆγε κοντά, τῆς ξαναμίλησε, πῆ σκούνησε μέ τό πόδι του. Δέν ἔδεικνε σημεῖα ζωῆς. Εἶχε πεθάνει. Εἶδε τά γυμνά πῆς πόδια καταματωμένα καί ξεσκιωμένα ἀλύπητα ἀπό τά λιθάρια του δρόμου καί τ' ἀγκάθια.

Ἀπαρηγόρητος ὁ μοναχός γιά τόν αἰφνίδιο θάνατο τῆς ἀδελφῆς του γύρισε στό κελλί του. Ἡ ἀμφιβολία τόν κατάτρωγε.

- Ἀδύνατο νά σώθηκε, τοῦ ἔλεγε ὁ λογισμός του, ἀφοῦ δέν πρόλαβε νά κάνη ἔργα μετανοίας.

Διηγήθηκε στους Γέροντας σπῆν ἔρημο μέ κάθε λεπτομέρεια ὅλα ὅσα συνέβησαν. Ἐκεῖνοι ὥρισαν νηστεία καί προσευχή γιά τήν ψυχή πῆς. Ἀποκαλύφθηκε τότε σ' ἕναν ἀγιώτατο Ἐρημίτη, πώς ὁ Θεός δέχτηκε πῆ μετάνοια τῆς ἁμαρτωλῆς καί τήν κατάταξε μέ τούς δικαίους γιά τήν αὐταπάρνησι πού ἔδειξε, ὥστε νά περιφρονήσῃ, ὄχι μόνο τά ὑλικά πράγματα, ἀλλά καί τό ἴδιο πῆς τό σῶμα.

Ἐνας ἀδελφός παρεκάλεσε κάποιο Γέροντα νά τοῦ ἐξηγήσῃ τί ἐννοεῖ ὁ Ψαλμωδός, ὅταν λέγῃ «οὐκ ἔστι σωτηρία αὐτῷ ἐν τῷ Θεῷ αὐτοῦ» (**Ψαλμ. γ', 2**).

- Τούς λογισμούς τῆς ἀπογνώσεως ἐννοεῖ, πού σπέρνει ὁ πονηρός στό νοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ἐξήγησε ὁ Γέρον. Αὐτούς πού τοῦ λέγουν διαρκῶς πώς δέν ὑπάρχει πιά γι' αὐτόν σωτηρία, ἀφοῦ ἁμάρτησε, καί ἄδικα καταφεύγει στόν Θεόν μέ τήν μετάνοια. Ἔτσι προσπαθεῖ νά τόν παρασύρῃ, γιά νά τόν ρίξῃ στόν γκρεμό τῆς ἀπελπισίας. Ἡ ψυχή ὅμως πού ποθεῖ πῆ σωτηρία πῆς, ἄς ἀγωνίζεται σκληρά ν' ἀπομακρύνῃ αὐτούς τούς λογισμούς.

Ἄν θέλῃ ὁ ἄνθρωπος, μπορεῖ ἀπό τὴν ἀνατολή ὡς πρὸς τὴ δύσι τοῦ ἡλίου νὰ φτάσῃ σπὴν ἀγιότητα, ἔλεγε ὁ Μέγας Ἀντώνιος, διδάσκοντας τοὺς μαθητὰς του τὴν δύναμι τῆς μετανοίας.

«Ἀμαρτία πρὸς θάνατον» (**Α΄ Ἰωαν. ε΄, 16**), γράφει ὁ Ἀββᾶς Μάρκος ὁ Ἀσκητής, εἶναι κάθε ἀμετανόητη ἀμαρτία. Οὔτε Αὐτός ὁ Ἀγαθός καὶ Φιλάνθρωπος Θεός συγκωρεῖ τὸν ἀμετανόητο ἀμαρτωλό. Οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι αἰσθάνονται συχνά λύπην καὶ ἀηδία διὰ τὰς ἀμαρτίας των, δέχονται ὁμῶς μέ εὐχαρίστησι τὰς ἀφορμὰς των.

Οἱ τωρινοὶ ἄνθρωποι δέν ζητοῦν τό σήμερον, ἀλλά τό αὔριον γιὰ νὰ μετανοήσουν, ἔλεγε ἄλλος Γέρων.

Λένε πὼς ἓνας ἀδελφός, κάθε φορά πού οἱ λογισμοὶ του τὸν ξεγελοῦσαν καὶ τοῦ ἔλεγαν, ἄφησε σήμερα καὶ αὔριο μετανοεῖς, ἐκεῖνος ὁ σοφός ἀποκρινόταν· «Σήμερα θὰ δείξω μέ ἔργα τὴ μετάνοιά μου· ὅσο γιὰ αὔριο, ἄς γίνῃ τοῦ Θεοῦ τό θέλημα».

Ἄν μέ καλή μετάνοια σηκωθῆς ἀπό τὴν πτώσι σου, λέγει κάποιος Πατήρ, μή παύσης νὰ λυπᾶσαι γι' αὐτή καὶ νὰ στενάξῃς ὡς τό τέλος τῆς ζωῆς σου. Ἀλλιῶς κινδυνεύεις νὰ ξαναπέσης σπὴν ἴδια ἀμαρτία. Ἡ κατά Θεόν λύπη εἶναι καλινάρι τῆς ψυχῆς. Τὴν συγκρατεῖ ἀπό πολλὰ παραστραπήματα.

Ἐνας νέος πῆγε μέ βαρεῖα καρδιά στὸν Πνευματικό του καὶ ἐξομολογήθηκε:

- Ὁ λογισμὸς μέ βασανίζει, Γέροντα, νὰ ἐγκαταλείψω τὸν ἀγώνα, ἀφοῦ κί ὕστερα ἀπό τὴν ἐπιστροφή μου στό Χριστό καὶ τὴ μετάνοιά μου, δέν μπορῶ ἀκόμη νὰ βγάλω ἀπό πάνω μου ὅλες τίς ἀδυναμίες.

- Μου θυμίζεις, μ' αυτά πού μου λές, κάτι πού συνέβη πρίν κάμποσο καιρό σ' ένα φίλο μου αγρότη, εἶπε ὁ Πνευματικός. Ἔλα, κάθισε ἐδῶ κοντά, παιδί μου, νά σοῦ διηγηθῶ τή μικρή του ἱστορία.

Ὁ νέος ἄκουγε πάντοτε μ' ἐνδιαφέρον τά χαριτωμένα αὐτοσχέδια ἀνέκδοτα τοῦ ἀγαθοῦ Γέροντα:

- Ὁ φίλος μου, πού λές, εἶχε ἕνα χωράφι σπίν ἄκρη τοῦ χωριοῦ, πού εἶχε μείνει χρόνια ἀκαλλιέργητο κι' ἦταν πιά γεμάτο ἀγκάθια καί τριβόλια. Μιά καλή χρονιά ὅμως, σκέφτηκε νά τό σπείρη. Ἄλλ' ἔπρεπε πρῶτα νά καθαριστῆ. Ἔστειλε λοιπόν τό μεγάλο του γυιό νά κάνη τή δουλειά αὐτή. Μά σάν εἶδε τό παλληκάρι ἐκεῖνα τά πελώρια ἀγκάθια καί τ' ἀγριοβότανα, ἔπεσε σ' ἀπελπισία.

- Δέ γίνεται νά φτιάξη ποτέ τοῦτο τό χωράφι, ἔλεγε καί ξανάλεγε στόν ἑαυτό του. Πῶς νά ξερριζώσω τόσα ἀγριοχόρτα; Ἔτσι ἔπεισε γιά τά καλά τόν ἑαυτό του πῶς ἦταν ἀδύνατο νά γίνη ἡ δουλειά. Ξάπλωσε κάτω ἀπό ἕνα θάμνο καί κοιμήθηκε. Σάν ξύπνησε ἦταν πιά μεσημέρι. Ἐρριξε τό νυσταγμένο βλέμμα του σπίν ἀγριάδα καί τρόμαξε. Ἔμεινε καρφωμένος σπὶ θέσι του ὡς τό βράδυ χωρίς νά κάνη τίποτε. Τό ἴδιο καί πίν ἄλλη μέρα καί πίν τρίτη. Χασμουριόταν, στριφογύριζε τεμπέλικα, ἔπεφτε στόν ὕπνο, ξύπναγε. Μόνο δουλειά δέν ἀποφάσιζε νά κάνη.

- Τίποτε δέν ἔκανες τόσες μέρες, τοῦ εἶπε θυμωμένος ὁ πατέρας του, σάν πῆγε κι' εἶδε πῶς ὁ γυιός του δέν εἶχε βγάλει οὔτε ἕνα ἀγκάθι.

- Βαραίνει ἡ ψυχή μου, πατέρα, ὁμολόγησε ὁ νέος, σάν γυρίζω καί βλέπω πόση δουλειά μέ περιμένει καί δέν μπορῶ νά πάρω ἀπόφασιν ἀρχίσω.

- Ἄν κάθε μέρα, παιδί μου, καθάριζες τόση γῆ, ὅση πιάνεις μέ τό μπόϊ σου σάν ξαπλώνης καί κοιμᾶσαι, θά κόντευες τώρα νά τελειώσης.

Ντροπιασμένος γιά πίν τεμπελιά του ὁ γυιός, ἔβαλε ἀμέσως σέ πράξι τή συμβουλή τοῦ πατέρα του. Σέ λίγο εἶδε μέ τά μάτια του πῶς δέν ἦταν ἀκατόρθωτο νά καθαρίση τό χέρσο χωράφι.

Μιμήσου τον κι ἐσύ, παιδί μου, κι' ὅταν ξανάρθης, θά μοῦ πῆς, ἄν σι' ἀλήθεια εἶναι τόσο δύσκολο νά ξερριζώσης μέ ὑπομονή τά πάθη τῆς ψυχῆς σου.

Ὁ νέος ἔφυγε μέ καινούρια δύναμι ἀπό τήν ἐξομολόγησι, ἀποφασισμένος νά συνεχίσῃ τόν καλόν ἀγώνα. (*Αποσπάσματα Γεροντικοῦ)^[276]

Μερικές ταπεινές σκέψεις

Ἡ λέξη «Μετανοία», ἀποκαλύπτει τό περιεχόμενό της καί ἐτυμολογικά ἸΑλλαγή νοός, μεταστροφή σκέψης καί κατά ἐπέκτασι συμπεριφορᾶς, ἄρα τρόπου ζωῆς.

ἸΑναλογίζεται κανεῖς, βλέποντας τά θαυμαστά της ἀποτελέσματα, τί μεγάλο καί θεῖο δῶρο, εἶναι ἡ ΜΕΤΑΝΟΙΑ. Αὐτή ἀγιάζει τόν ἁμαρτωλό, κάνει τίμιο τόν κλέφτη, κάνει εἰλικρινῆ τόν ψεύστη, ἐγκρατῆ τόν πόρνο, νουεχῆ τόν ἄφρονα καί γενικά μεταμορφώνει τήν ἐσωτερική καί ἐξωτερική ὄψη τοῦ ἀνθρώπου.

ἸΑ μεταστροφή στή ζωή μας ὄμως προϋποθέτει ν' ἀντιληφθοῦμε πρωτίστως καί νά παραδεκτοῦμε στή συνέχεια τά πάθη μας, τά ἐλαττώματά μας καί γενικά ὅ,τι λάθος κάνουμε ἢ ἔχουμε διαπράξει στό παρελθόν καί τό ὁποῖο μᾶς χωρίζει ἀπό τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ.

Θά πρέπει νά συνειδητοποιήσουμε ὅτι ὁ χρόνος μας ὁ καθημερινός, ἀλλά καί συνολικά ἡ ἐπίγεια ζωή μας εἶναι ἐξαιρετικά πολύτιμη, πόσο μᾶλλον σ'αὐτά τά ἔσχατα χρόνια τοῦ ἸΑντιχρίστου πού ζοῦμε καί πού ὁ χρόνος ἐκ τῶν πραγμάτων πιέζει ἀσφυκτικά καί δέν ἐπιτρέπει καμμιά ἀπολύτως ἀναβολή τοῦ ἀγώνα μας, γιά μεγαλύτερη πνευματικότητα.

Καί εἶναι ἐξαιρετικά πολύτιμη ἡ ἐπίγεια ζωή μας, γιατί αὐτὴν πὴ ζωή ἔχουμε, μετά τήν παρακοή καί πτώσι τῶν Πρωτοπλάστων, γιά νά ἀγωνιστοῦμε νά κερδίσουμε τήν ἄλλη, τήν ΑΙΩΝΙΑ, αὐτή πού ἐτοίμασε ὁ Δημιουργός μας Θεός, γιά ὅλους ὅσους Τόν ἀγαποῦν καί θέλουν νά εἶναι κοντά Του.

ἸΑ ζωή τοῦ ἀγωνιζόμενου χριστιανοῦ θά πρέπει νά εἶναι μιά διαρκῆς μετάνοια, διότι ὁ ἄνθρωπος κάθε ἡμέρα, κάθε ὥρα, πέφτει σέ λάθη καί ἁμαρτίες, ἄλλοτε μικρές βέβαια καί ἄλλοτε ὀλέθριες. Σημασία ἔχει ὄμως, ὅπως τονίζουν καί οἱ ἸΑγιοί μας, ὄχι τόσο τό νά μὴν «πέσουμε» σάν ἄνθρωποι, διότι αὐτό εἶναι καί σχεδόν ἀδύνατον, καθώς «οὐδεὶς ἀναμάρτητος», ὅσο τό νά μὴν μείνουμε καί παραμείνουμε σπὴν πώσι μας, ἀλλά

νά «ξανασηκωθούμε», ὅσες φορές κι ἂν χρειασθεῖ. *«Τό πίπτειν ἀνθρώπινον, τό ἐμμένειν δαιμονικόν».*

Χρειάζεται ὅμως ὄπλα ὁ ἀγῶνας αὐτός, κι αὐτά εἶναι κυρίως ἡ ΤΑΠΕΙΝΩΣΗ, ἡ ΠΙΣΤΙΣ, ἡ ΕΛΠΙΣ καί ἡ ΑΓΑΠΗ.

ΤΑΠΕΙΝΩΣΗ, γιατί μόνο μ' αὐτή μπορεῖ νά σωθεῖ ὁ ἄνθρωπος. Γιατί μόνο μ' αὐτή μπορεῖ νά προσελκύσει τό Ἔλεος καί τή Χάρη τοῦ Παντοδύναμου καί Φιλεύσπλαχνου Θεοῦ καί ἔτσι νά συναισθανθεῖ τήν ἁμαρτωλότητα καί τήν ἀδυναμία του, ἀλλά καί νά γλυτώσει ἀπό τίς πλάνες καί τίς παγίδες τοῦ Διαβόλου. Ἐξάλλου, εἶναι τό μόνο πού δέν ἔχει ὁ διάβολος καί αὐτή του ἡ ἔλλειψη τόν ὀδήγησε στήν πώση του, ἀπό τήν θέση τοῦ Ἐωσφόρου (αὐτοῦ πού φέρει τήν ἑῶα, τό φῶς) στήν θέση τοῦ Ἄρχοντα τοῦ Σκότους.

Ἐπίσης θά πρέπει νά ἔχουμε ὄπλο τήν Πίστη στόν Παντοδύναμο Θεό μας, τήν Ἐλπίδα μας στό ἀτέλειωτο ἔλεος τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος δέν κλείνει ποτέ τιν πόρτα στους ἀνθρώπους πού μέ Πίστη ζητοῦν τή βοήθειά Του καί τήν Ἀγάπη, τήν ἀπόλυτη ἀγάπη «ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς μας, τῆς διανοίας, τῆς καρδίας καί τῆς ἰσχύος μας» στόν Θεόν, ἀλλά καί στόν συνάνθρωπόν μας, στόν πλησίον μας. «Ἀγαπήσεις τόν πλησίον σου ὡς σ' ἑαυτόν».

Ἄς ἔχουμε λοιπόν καί ἐμεῖς τήν ταπείνωση τοῦ Τελῶνη τῆς ὁμόθυμης Παραβολῆς καί τήν ἰσχυρή πίστη του καί ἐλπίδα πρὸς τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ, γιά νά δοῦμε καί ἐμεῖς «πρόσωπο» Θεοῦ.

Δίνει λοιπόν μεγάλη ἐλπίδα καί παρηγοριά στόν ἄνθρωπο ἡ δυνατότητα τῆς Μετανοίας. Ἐλπίδα τήν ὁποία ἀντιστρατεύεται ὁ μισόκαλος διάβολος, πρωταρχικός ἐχθρός κάθε καλοῦ καί τῆς σωτηρίας κάθε ἀνθρώπου, προσπαθώντας νά φωλιάσει στήν ψυχή τοῦ ἁμαρτάνοντος ἀνθρώπου, τήν ἀπελπισία.

Οἱ ἄνθρωποι διακατεχόμαστε πολλές φορές ἀπό μιά ἄκρατη ἀνυπομονησία, ἐπιπολαιότητα καί ὀλιγοπιστία, ὀδηγούμενοι τελικά στήν ἀπελπισία καί πέφτοντας ἔτσι εὐκόλα στίς παγίδες τοῦ μισανθρώπου διαβόλου. Αὐτός λειτουργεῖ καί ὡς «μυρμηγκολέων», ὅπως χαρακτηριστικά τόν ἀναφέρουν οἱ Ἅγιοι Πατέρες μας, γιατί προκειμένου νά «ρίξει» τόν ἄνθρωπο στήν ἁμαρτία, τήν ὑποβαθμίζει στή σκέψη του, παρουσιάζοντάς την (τήν ἁμαρτία), ὡς μυρμηγκάκι. Καί ἀφοῦ καταφέρει νά τόν «ρίξει» στήν ἁμαρτία, τοῦ

τήν παρουσιάζει στό μυαλό του (τήν ἴδια ἁμαρτία) ὡς «λιοντάρι» μέ ἓνα καί μοναδικό σκοπό: νά τόν ὀδηγήσει στήν ἀπελπισία, δηλαδή στήν ἀπώλεια! Γιατί ὅταν ὁ ἄνθρωπος χάσει τήν ἐλπίδα του πρὸς τὸ Θεό, δέν ἔχει τή δύναμη καί τὸ κουράγιο νά ἀγωνισθεῖ γιά τίποτε, οὔτε ἐπομένως καί γιά τή σωτηρία του. Κλασσικό παράδειγμα ἢ περίπτωση τοῦ προδότου Ἰούδα.

Σήμερα, πολλοί ἄνθρωποι ἔχουν περιπέσει σ' αὐτή, τήν ἀπελπισία, μία σοβαρή ἔνδειξη καί ἀπόδειξη τοῦ γεγονότος ὅτι στήν ἐποχή μας ἔχουμε δώσει μέ τόν τρόπο ζωῆς μας μεγάλη ἐξουσία στό διάβολο.

Οἱ ἄνθρωποι πιεσμένοι, στήν πλειοψηφία τους, ἀπό οἰκονομικά προβλήματα καί τίς ἀπαιτήσεις ἑνός ἀδηφάγου καί ἀπρόσωπου κράτους, δοκιμασμένοι ἀπό σειρά οἰκογενειακῶν προβλημάτων καί ἀσθενειῶν τοῦ σύγχρονου πολιτισμοῦ, βιώνοντας σ' ἓνα περιβάλλον ὑποβαθμισμένο καί ἀπομακρυσμένο ἀπό τὸ φυσικό, κυρίως δέ ἀπομακρυσμένο ἀπό τήν πηγή τῆς πραγματικῆς χαρᾶς καί εἰρήνης, τήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, περιέπεσαν σ' ἓναν ἄκρατο ὕλισμό, εὐδαιμονισμό καί καταναλωτισμό, στίς σαρκικές ἡδονές καί τόν αἰσθησιασμό, στόν ὠχαδελφισμό, στά μέντιουμ καί τούς «μελλοντολόγους», γιά νά καταλαγιάσουν τήν ἐσωτερική ἀγωνία καί δυστυχία πού τούς βασανίζει.

Ἡ ἀπελπισία, λοιπόν, εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ἔλλειψης ψυχικῶν ἀποθεμάτων, ὑπομονῆς καί Πίστης πού χαρακτηρίζουν τὸ σύγχρονο ἄνθρωπο, λόγω τῆς ἀπουσίας μιᾶς Παιδείας πού νά ἐμφυσᾷ κοινωνικές, πατριωτικές καί πρωτίστως θρησκευτικές ἀξίες. Μιᾶς ζωῆς, ἢ ὁποία βασίζεται μόνο στόν ἄκρατο ρεαλισμό καί τὸ ἀτομικό, οἰκονομικό συμφέρον -κύρια χαρακτηριστικά τοῦ τρόπου σκέψης τοῦ Δυτικοῦ πολιτισμοῦ- καί ὄχι στήν χριστιανική διδασκαλία πού εἶναι ἡ πηγή τῆς πραγματικῆς ἐλευθερίας καί χαρᾶς καί πού προτείνει μιά προσωποκρατική καί ὄχι ἀτομοκρατική κοινωνία.

Ἡ μόνη «ἀποτελεσματική» λύση στό ὑπαρξιακό ἀδιέξοδο, ὅπου ἔχουν εἰσέλθει πολλοί ἄνθρωποι στήν χαλεπή καί ὕλική ἐποχή μας, εἶναι ἡ μετάνοια καί ἡ διά μέσου αὐτῆς συμφιλίωσή μας μέ τόν Δημιουργό μας, τόν Θεό.

Ἴσως, μπορεῖ νά ἰσχυρισθεῖ κανεὶς, πὼς ἐάν κάποιος κουράζεται, δυσκολεύεται καί βαρυνκομεῖ γιά νά κόψει μιά μικρή του ἀδυναμία ἢ ἓνα μικρό πάθος, πὼς θά μπορούσε ν' ἀλλάξει τὸ σύνολο τοῦ κακοῦ του ἑαυτοῦ καί νά ἔλθει εἰς Μετάνοια;

Ἐδῶ, ἔρχεται νά παίξει ἀποφασιστικό ρόλο ἡ προαίρεση τοῦ ἀνθρώπου καί νά προκαλέσει κυριολεκτικά, θαύματα, ἡ θεία εὐσπλαχνία.

Ἡ Μετάνοια καί σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου εἶναι συνισταμένη δύο παραγόντων. Τῆς ἀνθρωπίνης προσπάθειας καί κυρίως τῆς θείας βοήθειας. Ἄν πραγματικά ὁ ἁμαρτωλὸς ἄνθρωπος (πού τέτοιοι εἴμαστε ὅλοι μας, ἄλλος περισσότερο καί ἄλλος λιγότερο) μπορέσει καί θελήσει νά δεῖ τὴν ἀλήθεια, νά συνειδητοποιήσει τὴν ψυχικὴ του κατάσταση καί νά τὴν παραδεχθεῖ, αὐτό θά ἐλκύσει τὴν θεία Χάρη καί τότε ὁ ἀγῶνας τοῦ ἀνθρώπου μέ τὴν ἐπισκίαση καί συνέργεια τῆς θείας χάριτος, θά ἐπιφέρουν τὴν Μετάνοια καί κατά συνέπεια τὴν πολυπόθητη ψυχικὴ λύτρωση καί σωτηρία. *«Ἴδού ἔστι-κα ἐπὶ τὴν θύραν καὶ κρούω· ἐάν τις ἀκούσῃ τῆς φωνῆς μου καὶ ἀνοίξῃ τὴν θύραν, εἰσελεύσομαι πρὸς αὐτόν...» (Ἄποκ. γ', 20).*

Ὅσο κι ἂν «ἔτυχε» νά ἁμαρτήσουμε λοιπόν, ἡ ἀπελπισία δέν πρέπει νά ἔχει θέση σπὴ ζωῆ μας. Ἐξάλλου γι' αὐτό καί ἡ Ἄκηδία, ἡ παραίτησή μας δηλαδή ἀπὸ κάθε πνευματικὴ προσπάθεια, ἡ ἀπελπισία, συγκαταλέγεται στὰ θανάσιμα ἁμαρτήματα.

Ὁ Θεὸς μας εἶναι μακρόθυμος καί πολυέλεος, εἶναι ΑΓΑΠΗ, καί πάντα περιμένει τὴν ἐπιστροφή μας, μέχρι τὴν τελευταία στιγμή, ὅπως ὁ Πατέρας τὸν ἄσωτο υἱό, τῆς σχετικῆς παραβολῆς.

Ἄς μὴν ἀπελπίζομαστε, σέ ὅποια κατάσταση πώσης καί ἐάν βρεθήκαμε ἢ βρισκόμαστε, ὅσο καί ἂν τὰ πάθη μας μᾶς ἐμποδίζουν. Διότι: *«ὅπου ἐπλεόνασεν ἡ ἁμαρτία, ὑπερεπερίσσευσεν ἡ χάρις» (Ρωμ. ε', 28).*

Ἄς ἐνθυμηθοῦμε τὰ παρήγορα λόγια τοῦ Κυρίου μας, πρὸς ὄλους τοὺς ἀπελπισμένους, πονεμένους καί κουρασμένους: *«Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι καὶ γὰρ ἀναπαύσω ὑμᾶς» (Ματθ. 11', 28)* καί ἀκόμη ὅτι ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς *«οὐκ ἐλίλυθε καλέσαι δικαίους, ἀλλὰ ἁμαρτωλούς εἰς μετάνοιαν...» (Λουκ. ε', 32).*

Θά πρέπει ὅμως νά προσέχουμε, ὅσο μποροῦμε, νά μὴν ἔχουμε μεγάλες πνευματικὲς πώσεις, γιατί ὅσο μεγαλύτερα ἁμαρτήματα διαπράττει ὁ ἄνθρωπος, τόσο δυσκολότερο γι' αὐτόν εἶναι νά ἔλθει σέ μετάνοια.

Εἶναι σάν να κατεβαίνουμε σ' ἓνα βαθύ πηγάδι. Ὅσο πιο βαθειά προχωρήσουμε πρὸς τὸν πυθμένα του, τόσο μεγαλύτερη δύναμη θά πρέπει νά καταβάλουμε, γιὰ νά ἀνέβουμε καί πάλι ἐπάνω.

Καμιά όμως άμαρτία, όσο μεγάλη κι αν είναι, δεν μπορεί να υπερνικήσει την άμετρη αγάπη και τό απέραντο έλεος του Θεού προς τους ανθρώπους.

Άς τό σκεφτόμαστε αυτό έντονα, ειδικά σήμερα, για να μη χάνουμε τό κουράγιο μας. Γιατί στην έσχατολογική περίοδο πού ζούμε, οί παγίδες του Διαβόλου έχουν πολλαπλασιαστεί μέ γεωμετρική πρόοδο. Και αυτό βέβαια γιατί η άποστασία των σύγχρονων ανθρώπων από τό θέλημα και τό λόγο του Θεού, όλοένα και αυξάνει. Οί προφητείες των Άγίων έχουν στό μεγαλύτερο μέρος τους πραγματοποιηθεί. Ο Άντίχριστος είναι «πρό των πυλών», στον δρόμο πού τόσο επιμελώς και επιτυχώς προετοίμασαν και προετοιμάζουν οί ψευτοπροφήτες του, οί πρόδρομοι και τά παντός είδους όργανά του, αλλά και «τό μυστήριο της ανομίας» (**Β΄ Θεσ. β΄, 7**).

Σήμερα δυστυχώς οί άνθρωποι, πολλοί συνειδητά, άρκετοί άσυναίσθητα, ρίχνουν νερό στον μύλο της Νέας Έποχής πού έγκαθιστούν οί έχθροί του Χριστού και των πιστών Του. Και όσο η άποστασία των ανθρώπων θά μεγαλώνει, τόσο τό κράτος του Άντιχρίστου θά οργανώνεται και θά προετοιμάζεται καλύτερα η παγκόσμια κυριαρχία του.

Μέχρι τέλους όμως, υπάρχει η έλπίδα και η δυνατότητα της μετανοίας. Ο Χριστός παραμένει πάντα μέ άνοιχτές τις άγκάλες Του, για να δεχτεί την συγγνώμη μας και να μās χαρίσει τό έλεός Του, άρκει να μην άπαρηγοηθούμε τό θείο δώρο της ειλικρινούς μετανοίας.

Και άς μην ξεχνάμε ούτε στιγμή, μία μεγάλη παγίδα πού σπίνει πολύ συχνά στους ανθρώπους και ιδιαίτερα στους νέους, ο διάβολος. Είναι η ΑΝΑΒΛΗΤΙΚΟΤΗΤΑ στην μεγάλη άπόφαση για άλλαγή του τρόπου ζωής, προς τό καλύτερο. Άφαιρεί από την μνήμη μας, ότι η ώρα του θανάτου δεν καθορίζεται από τον άνθρωπο και δεν ακολουθεί ηλικιακή σειρά, όποτε, συσπίνει για σήμερα τις άκρατες απολαύσεις, και την μετάνοια για... τά «γεράματα».

Ο κάθε άνθρωπος όμως θά κριθεί, σύμφωνα μέ την κατάσταση πού θά τον βρει ο θάνατος του. Και άφου αυτός «σειρά δεν έχει», δεν ξέρουμε πότε θάρθει τό τέλος, για τον καθένα μας.

Πρέπει λοιπόν, είτε είμαστε ηλικιωμένοι, είτε είμαστε νέοι και παιδιά, νάμαστε κάθε στιγμή έτοιμοι. Νά μην αναβάλλουμε ούτε για την επόμενη

ώρα τήν ἀπόφασή μας γιά μετάνοια. Εἰδικά τώρα, πού γνωρίζουμε ὅτι τό τέλος τοῦ κόσμου εἶναι πολύ κοντά καί ὁ κλοιός κατά τῶν χριστιανῶν σφίγγει ἀπειλητικά, χρειαζόμαστε ὅσο ποτέ ἄλλοτε τήν δύναμη, πού μόνο ἡ κατά Χριστόν ζωή μπορεῖ νά μᾶς προσφέρει.

«Ἴδού γάρ καιρός εὐπρόσδεκτος, ἰδού γάρ ἡμέρα σωτηρίας».

Ἄς ἐκμεταλευτοῦμε ΤΩΡΑ, ὅσο εἶναι καιρός τό μεγάλο αὐτό δῶρο πού μᾶς χάρισε ὁ Θεός κι ἄς προσπαθήσουμε μέ ἔργα καί Καρπούς Μετανοίας νά ἐπιτύχουμε τό «δεύτερο βάπτισμα». Καρπούς Μετανοίας, ὡς ἀπόδειξη τῆς ἐσωτερικῆς μεταστροφῆς καί τῆς θελήσεώς μας γιά προσέγγιση καί συμφιλίωση μέ τόν Πατέρα καί Θεόν μας, ὁ ὁποῖος πάντοτε περιμένει μέ ἀγωνία καί ἀνοιχτές τίς ἀγκάλες νά ἐπιστρέψουμε κοντά Του. Μᾶς περιμένει γιά νά μᾶς σφίξει μέ χαρά στήν ἀγκαλιά Του· νά μᾶς ξαναφορέσει τό δαχτυλίδι τοῦ ἀρραβῶνος τῆς αἰωνίου ζωῆς· νά σφάξει τόν Μόσχο Του τόν Σιτευτόν καί νά κάνει μεγάλο γλέντι καί τραπέζι σέ ὅλους, ἐπειδή *«ὁ υἱός μου νεκρός ἦν καί ἀνέζησε, ἀπολωλώς ἦν καί εὐρέθη»* καί διότι, πολλή *«ΧΑΡΑ ἔσται ἐν τῷ οὐρανῷ ἐπί ἐνί ἁμαρτωλῶ μετανοοῦντι»* ὅπως ἀκριβῶς μᾶς λέγει ὁ Εὐαγγελιστής, στήν Παραβολή τοῦ Ἀσώτου. (*Λουκ. ιε', 7 καί 24*).

Κεφάλαιον

31

Η ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΘΕΟΝ ΕΛΠΙΔΑ

«Ἡ ἐλπίς οὐ καταισχύνει, ὅτι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἐκκέχεται ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν διὰ Πνεύματος Ἁγίου τοῦ δοθέντος ἡμῖν». (Πρὸς Ῥωμαίους, κεφ. ε', 5)

Ἡ ἀκόλουθη διήγησις εἶναι παρμένη ἀπὸ τῆ ζωῆ τοῦ Ὁσίου Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου. Ὄταν πρωτοϊδρύθηκε τὸ Κοινόβιο τοῦ Ὁσίου Θεοδοσίου σπὴν Παλαιστίνῃ, ἦταν τόσο φτωχό, πού συχνά δέν ὑπῆρχαν οὔτε τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα, γιὰ τὴν συντήρησι τῶν Μοναχῶν.

Ἦτο Μέγα Σάββατο ἀπόγευμα.

Περίμεναν νὰ ἐορτάσουν τὸ Ἅγιο Πάσχα. Οἱ Ἄδελφοί ἔψαχναν ἀπελπισμένοι ὀλόκληρο τὸ μοναστήρι. Δέν ζητοῦσαν μεγάλα πράγματα. Γιὰ τίποτε φαγώσιμο, οὔτε συζήτησι πιά δέν γινόταν. Μιά μικρὴ προσφορὰ ἐκύτταζαν νὰ βροῦν, ξεχασμένη ἀπὸ ἄλλη φορά, γιὰ νὰ μὴ στερηθοῦν τῆ Θεῖα Κοινωνία. Ἀδύνατον ν' ἀνακαλύψουν. Κι' ἐδῶ στέρησις, συλλογίζονταν. Τὸ εἶπαν στό Γέροντά τους, στόν Ὁσιο Θεοδόσιο. Τούς ἄκουσε μέ ἀπόλυτη ἡρεμία, σάν νὰ συνέβαιναν ὅλα αὐτά σέ ξένη περιοχὴ. Οὔτε τὴν ἀνησυχία τους φαινόταν νὰ συμμερίζεται ὁ οὐράνιος ἐκεῖνος ἄνθρωπος καί διαταγὴ ἔδωσε νὰ εἶναι ἔτοιμο γιὰ τῆ νυκτερινὴ Λειτουργία τὸ Ἅγιο Βῆμα, ἀκόμη κι' ἡ τράπεζα γιὰ τὸ πασχαλινὸ γεῦμα.

- Μάταιη παρηγοριά, ψιθύρισαν μερικοί.

‘Ο ‘Οσιος ἔκανε πώς δέν ἄκουσε.

- Μήπως ἔγινε ἀσθενέστερος στή δύναμη ἢ ἀτονώτερος στό νά χορηγή
καί σήμερα Ἰκεῖνος, πού ἔθρεψε μέ τό μάννα ὀλόκληρο λαό σπὴν
ἔρημο καί κόρτασε τόσο πλῆθος μέ πέντε ψωμιά;

Ἰεθαύμαζαν οἱ Μοναχοί τὴν πεποίθησι τοῦ Ἰηγουμένου τους, μά δέν
κατῶρθωσαν νά τί συμμαρισθοῦν.

Βασίλευε ὁ ἥλιος ὅταν κτύπησε τὴν πόρτα τοῦ Μοναστηριοῦ κάποιοις
ἄγνωστος. Μαζί του ἔφερε δυό καμῆλες φορτωμένες.

- Πήγαινα μιά μικρή δωρεά σέ κάποια σκήτη λίγο πιά πέρα ἀπό τό
Μοναστήρι σας, ἐξήγησε στοὺς Ἰαδελφούς. Μά μόλις ἔφθασα ἐδῶ, τά
ζῶα μου σταμάτησαν καί μέ κανένα τρόπο δέν μποροῦσα νά τά κάνω
νά προχωρήσουν βῆμα. Λέγω μήπως θέλει ὁ Θεός ν’ ἀφήσω σέ σᾶς
αὐτά τά λίγα τρόφιμα;

Λίγα τρόφιμα! Αὐτά ἔφθασαν ὡς τὴν Πεντηκοστή καί πέρα ἀκόμη. Οὔτε
προσφορές ἔλειπαν γιά τί Θεῖα Λειτουργία ἀπό τὴν ἀνέλπιστη δωρεά.

- Πολύ μεγάλη ἡ ἐλπίδα! ἔλεγαν μεταξύ των οἱ καλόγεροι τοῦ Ἰοσίου
Θεοδοσίου κι’ εὐλαβοῦντο τόν Ἰαγιο Γέροντά τους πού τόν στόλιζε
κι’ αὐτή ἡ ἀρετή.

Ἰεγνώρισα Ἰαδελφό, διηγεῖται ὁ Ἰοσιος Ἰεφραίμ, πού ἐνῶ ἀρρώστησε
καί ὑπέφερε πολύ, τόν ἀνάγκαζαν οἱ ἄλλοι νά ἐργάζεται. Τόση σωματική
ἐξάντλησι αἰσθανόταν, πού μόνος στό κελλί του ἔκλαιγε μέ πόνο καί
παρακαλοῦσε τόν Θεόν νά τοῦ χαρίσῃ τὴν ὑγεία του.

- Κύριέ μου, ἔλεγε, γνωρίζω πώς ἡ ἀρρώστια τοῦ σώματος μου δόθηκε
γιά θεραπεία τῆς ψυχῆς μου, ἀλλά γιά νά μή γίνωμαι βάρος στοὺς
ἀδελφούς μου, σέ παρακαλῶ, Φιλάνθρωπε, θεράπευσε τὴν ψυχὴ καί
τό σῶμα μου.

Κάθε μέρα προσπύχετο κατ’ αὐτόν τόν τρόπο κι’ ἐργαζόταν σκληρά
χωρίς νά παραπονῆται. Καί ὁ Θεός πού ἔβλεπε τόν εὐλαβῆ Μοναχό νά μή
χάνῃ τὴν ἐλπίδα του, τοῦ χάρισε τὴν ὑγεία του.

Ἄν ὄντως πιστεύης πὼς ὁ Θεὸς εἶναι Παντοδύναμος καὶ ἀληθινός, λέγει ὁ Ἄββᾶς Εὐπρέπιος, στήριζε σ' αὐτόν μόνον τὴν ἐλπίδα σου καὶ νὰ εἶσαι βέβαιος πὼς θὰ κληρονομήσης τὰ ἀγαθὰ Του.

Κάποιος φιλομόναχος χριστιανὸς ἐπισκεπτόταν τακτικὰ τοὺς Γέροντας σπὴν ἔρημο γιὰ νὰ ὠφεληθῆται ἀπὸ τὴ διδασκαλία των. Κάποτε ἀνακάλυψε ἓνα πολὺ γέρο καὶ ἄρρωστο Ἐρημίτη. Τὸν λυπήθηκε καὶ θέλησε νὰ τοῦ ἀφήσῃ ὅσα χρήματα εἶχε μαζί του, γιὰ τὶς ἀνάγκες του.

- Κράτισέ τα, Ἄββᾶ, τοῦ ἔλεγε παρακαλεστικά. Εἶσαι γέρος κ' ἄρρωστος. Δέν μπορεῖς πιά νὰ ἐργάζεσαι.
- Ἐξήντα ὀλόκληρα χρόνια ὑποφέρω ἀπὸ τούτη τὴν ἀρρώστια καὶ μὲ τοῦ Θεοῦ τὴ βοήθεια δέ μοῦ ἔλειψε ποτέ τίποτε. Ἐκεῖνος πού ἔχει τὴ φροντίδα μου ἀδιάκοπα μοῦ στέλνει πάντα τὰ ἀναγκαῖα. Θέλεις λοιπὸν τώρα ἐσύ, Ἀδελφέ, νὰ διώξης τὸν Τροφέα μου; εἶπε ὁ γέρον Ἐρημίτης καὶ μὲ κανένα τρόπο δέ δέχτηκε τὰ χρήματα.

Ἐγὼ εἶμαι δούλος, ὡμολογοῦσε πρὸς δόξαν Θεοῦ, ὁ Ἄββᾶς Σιλουανός, καὶ ὁ Κύριός μου μὲ προστάζει:

- Ἐργάσου τὸ ἔργον μου καὶ ἐγὼ σέ διατρέφω. Τό πῶς, μὴ ἐρεύνα.
- Ἄν λοιπὸν ἐργασθῶ, τρώγω ἀπὸ τὸ μισθό μου, δηλαδή ἀπὸ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ.

Κάποιος χριστιανὸς σ' ἓνα χωριό, εἶχε ἓνα μικρὸ περιβολάκι. Τό καλλιεργοῦσε κ' ἀπὸ ὅ,τι τοῦ ἀπέδιδε, κρατοῦσε τόσα μόνο, ὅσα χρειάζονταν νὰ συντηρῆται φτωκικά. Τὰ ὑπόλοιπα τὰ ἔδινε σιτοὺς φτωχοὺς ἐλεημοσύνη. Μά κάποτε ὁ διάβολος, γιὰ νὰ τὸν ἐμποδίση ἀπὸ τὸ καλὸ, ἄρχισε νὰ σπέρνῃ ζιζάνια σπὴ ψυχὴ του. Τοῦ ψιθύριζε λοιπὸν στό νοῦ:

- Βάλε λίγα χρήματα σπὴν ἄκρη, γιὰ τὰ γεράματά σου. Μπορεῖ νὰ σοῦ ἔλθῃ καὶ καμμιά ἀρρώστια καὶ νὰ μὴν εἶσαι σέ θέσι νὰ ἐργάζεσαι.

Παρασύρθηκε ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τοὺς λογισμούς του. Περίωριζε σιγά-σιγά τὶς ἐλεημοσύνες του, γιὰ νὰ κάνῃ οἰκονομίες. Μὲ τὸν καιρὸ γέμισε

ένα μικρό κιοῦπι μέ χρυσά νομίσματα. Ὄταν τό ἔθαψε ἱκανοποιημένος σ' ένα λάκκο τοῦ περιβολιοῦ του, γιά νά τό ἔχη στά γεράματά του, τοῦ ἤρθε ξαφνικά βαρειά ἀρρώστια καί σάπισε τό πόδι του. Ξέθαψε ἔτσι τό κιοῦπι πολύ γρήγορα γιά νά ξοδεύη τίς οἰκονομίες του σέ γιατρούς καί φάρμακα, χωρίς ὠφέλεια ὅμως. Τό πόδι χειροτέρευε κί' οἱ γιατροί πῆραν τήν ἀπόφρασι νά τό κόψουν.

Τήν παραμονή τῆς ἡμέρας πού ὠρίσθηκε ἡ ὀδυνηρή ἐγχείρησι, πῆρε κοντά στό κρεβάτι του ὁ κηπουρός τό κιοῦπι του κί' ἄρχισε νά μετῶ καί νά ξαναμετῶ τά τελευταῖα ὑπολείμματα τῆς οἰκονομίας του, πού θά ἔδινε τήν ἐπομένη στους γιατρούς, γιά νά τόν ἀφήσουν χωρίς πόδι. Εἶχε τώρα πικρά μετανοήσει, πού σπῆριξε πιό πολύ τίς ἐλπίδες του στά χρυσά νομίσματα, παρά στόν Κύριόν του καί τόν παρακαλοῦσε μ' ὅλη του τήν ψυχή νά τόν συγχωρήσῃ. Καθώς προσευχόταν κί' ἔκλαιε, παρουσιάστηκε μπροστά του ἅγιος Ἄγγελος.

- Τά χρήματα πού σύναξες, στερῶντας τα ἀπό τούς φτωχοῦς, σοῦ χρησίμευσαν σέ τίποτα; τόν ἐρώτησε μέ αὐστηρή φωνή.
- Ὄχι κύριέ μου. Ἄναγνωρίζω πώς ἔσφαλα. ὦ, ἂν τύχω συγγνώμης, δέ θά ξαναπέσω στό ἴδιο σφάλμα. Μόνο ἡ ἐλπίδα στό Θεό εἶναι σταθερή καί βεβαία, φώναξε ὁ δυστυχής μ' ὄλο τόν πόνο τῆς ψυχῆς του.

Τότε, ὁ ἀγαθός Ἄγγελος, ἄγγιξε τό πονεμένο πόδι καί παρευθῦς τό ἔγιανε. Τό πρῶϊ πού πῆγαν οἱ γιατροί μέ τά χειρουργικά τους ἐργαλεῖα νά τόν ἀκρωτηριάσουν, τόν βρῆκαν ὑγιέστατο νά σκάβῃ τό μικρό του περιβόλι.

(Ἐποσπάσματα Γερωντικοῦ)^[277]

Μερικές ταπεινές σκέψεις

Πρός τόν Θεό ΕΛΠΙΔΑ! Γιά ὀρισμένους ἀνθρώπους ἢ γιά κάποιους «λογικοκρατούμενους», αὐτό μπορεῖ νά σημαίνει μιά πολύ ἀφηρημένη καί ἀνυπόστατη οὐσιαστικά ἔννοια. Γιά μερικούς ἄλλους, ἡ ἐλπίδα πρὸς τόν Θεό, εἶναι σπῆριγμα πάνω σέ μιά γενική ἔννοια περί Θεοῦ, πού μπορεῖ νά σημαίνει μιά ἀόρατη δύναμη, μιά ἄγνωστη δύναμη, μιά ἰδέα...

Εἶναι διαπιστωμένο πάντως, πώς ὅλοι οἱ ἄνθρωποι σχεδόν νιώθουν τήν ἀνάγκη νά ἐναποθέσουν τήν ἐλπίδα τους στίς δύσκολες στιγμές, πάνω σέ μιά δύναμη ἀνώτερη ἀπ' αὐτούς.

Αυτό συνέβαινε σ' όλες τις εποχές, σήμερα όμως έχει ένταθει. Ἡ ἔξαρση τῆς ἐγκληματικότητας, τῆς ἀνεργίας, οἱ ἀνταγωνιστικές σχέσεις τῶν ἀνθρώπων σ' ὅλα τὰ πεδία, ἡ ἔλλειψη στενῶν οἰκογενειακῶν δεσμῶν καί ἰδεολογικῶν προσανατολισμῶν, καθιστοῦν τόν ἄνθρωπο ἀνίσχυρο στίς δυσκολίες τοῦ σύγχρονου ρυθμοῦ ζωῆς καί τοῦ δημιουργοῦν τήν ἀνάγκη νά σπριχτεῖ κάπου. Ἐνάγκη τήν ὁποία ἐκμεταλλεύονταν, ἀνέκαθεν, οἱ παντός εἴδους ἐπιτήδριοι.

Ἐδῶ ἀκριβῶς βγαίνει σπὴν ἐπιφάνεια ἡ παιδεία τοῦ κάθε ἀνθρώπου, ἡ διαπαιδαγώγησι πού ἔχει πάρει ἀπό τούς γονεῖς του, οἱ ἠθικές του ἀξίες καί ἀντιστάσεις καί τό πῶς σημαντικό! Τό εἶδος τῆς σχέσης του μέ τόν Θεό, ὁ ὁποῖος ὡς ἄγρυπνος φρουρός καί στοργικός Πατέρας παρακολουθεῖ πάντα μέ ΑΠΕΙΡΗ ἀγάπη καί καλοσύνη τήν ζωή μας.

Στό σημεῖο αὐτό θά δείξουμε πόσο «γνωρίζουμε» τόν Θεό, τόν Ἀληθινό Θεό, ὥστε νά σπριχτοῦμε σ' Αὐτόν. Γιατί ὅποιος ἔχει «γνωρίσει» τόν Θεό μέσα ἀπό τήν Ἁγία Γραφή καί τήν μελέτη τῶν Ἁγίων Πατέρων, ἀλλά κυρίως ΒΙΩΜΑΤΙΚΑ, μέ τήν Χάρη τοῦ Θεοῦ καί τόν προσωπικό του ἀγῶνα, θά στραφεῖ καί θά ἐλπίζει αὐτόματα πρὸς τόν Θεό, σέ κάθε κρίσιμη περίσταση τῆς ζωῆς του.

Θά ἔλεγε βέβαια κανεὶς : καλά, μόνο στά δύσκολα θά πρέπει νά «θυμώμαστε» τόν Θεό καί τὰ θεῖα;

Σ' αὐτό ἔγκειται ἡ διαφορά τῶν χριστιανῶν μεταξύ τους, στό πόσο ἔχουν συνειδητοποιήσει τήν Πίστη μας, τή γλυκεῖά μας Ὁρθοδοξία. Γιατί ὅσο πῶς βαθειά εἶναι ἡ πίστις τοῦ ἀνθρώπου, τόσο πῶς δεδομένο καί φυσικό θεωρεῖ τό νά σπεύσει πρὸς τόν καλό Θεό, ὄχι μόνο γιά τὰ δύσκολα, ἀλλά καί γιά τὰ πῶς ἀπλά καί καθημερινά! Εἶναι ὅπως ἕνα παιδί, πού ἔχει ἀνάγκη καί θά ἀναζητήσει τήν φροντίδα, τή βοήθεια, τήν προστασία ἀπό τούς γονεῖς του, ἀλλά καί τήν συντροφιά, τήν παρέα, τήν συζήτηση.

Συνεπῶς ἡ σχέση μας μέ τόν Θεό, δέν πρέπει νά περιορίζεται μόνο σπὴν πνευματική σφαῖρα, ἀλλά καί σπὴν καθημερινή μας πραγματικότητα καί τήν ὕλική μας ὑπόστασι.

Εἶναι σημαντικό νά ἐπισημάνουμε, ὅπως διαβεβαιώνει καί ἡ ἐπιστήμη, πῶς εἶναι συνυφασμένη μέ τή φύση τοῦ ἀνθρώπου ἡ ἀνάγκη του νά θρησκευεῖ. Ἄς κατευθύνουμε ὅμως τήν πίστιν καί τήν ἐλπίδα μας πρὸς τόν

Ἄληθινό Θεό ΜΟΝΟ, γιατί ἡ κοινωνία μας βρίθκει ἀπό ὑποσχέσεις καί φροῦδες ἐλπίδες πού παρέχουν ψεύτικοι «θεοί», οἱ ὅποιοι ὄλο καί αὐξάνονται. Αὐτοί ἔχουν αἰχμαλωτίσει στά δίχτυα τους πλῆθος ἀνθρώπων (κυρίως νέους) καί ἔχουν διάφορα ὀνόματα: αἰρέσεις, παραθρησκείες, σατανισμός, μάγοι, μέντιουμ, ἀστρολόγοι, χρῆμα, ναρκωτικά, σαρκολαγνεία καί ὁ κατάλογος τελειωμό δέν ἔχει...

Ἦ Ο ΑΛΗΘΙΝΟΣ Θεός ὅμως εἶναι ΕΝΑΣ καί ΜΟΝΑΔΙΚΟΣ καί μᾶς ἔκανε τήν ὑψίστη τιμή νά μᾶς ἀποκαλυφθεῖ, ὄχι μόνο μέσα ἀπό τούς μεγάλους καί ἁγίους ἀπεσταλμένους Του, -Προφῆτες, Διδασκάλους, Ἀποστόλους- ἀλλά κυρίως μέ τήν δική Του παρουσία στή γῆ, γιά νά τόν γνωρίσουμε καί γιά νά μᾶς σώσει.

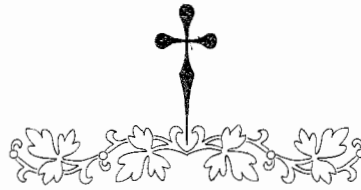
Ἦ Ἄς ἔχουμε τήν ἐλπίδα μας σ' Αὐτόν καί μόνον σ' Αὐτόν εἶναι ὁ μόνος πού δέν θά μᾶς προδώσει ποτέ...

Ἦ Ἐάν δέ ὁ Θεός δέν μᾶς προδίδει ποτέ, ὅταν μέ πίστη καί ἐλπίδα ζητοῦμε βοήθεια πού ἀφορᾶ στήν ἐπίγεια ζωή μας, ἡ ὁποία εἶναι πρόσκαιρη καί σύντομη, πόσο μᾶλλον ΔΕΝ θά μᾶς ἐγκαταλείψει στήν ἀπόκτηση τῶν οὐρανίων ἀγαθῶν, τά ὁποία εἶναι αἰώνια καί ἐτοίμασε γιά μᾶς ἀπό καταβολῆς κόσμου. Μέ μία βασική προϋπόθεση: νά εἴμαστε καλοπροαίρετοι, νά ἀγωνιζώμαστε πάντοτε, τό κατά δύναμη καί νά τό ζητήσουμε μέ θερμή πίστη καί ΕΛΠΙΔΑ. Τήν ἐλπίδα μας αὐτή βέβαια πολλοί θά πολεμήσουν καί θά προσπαθήσουν νά σβήσουν. Ἦμεῖς ὅμως, θά πρέπει νά ἀγωνισθοῦμε, γιά νά μείνουμε ἀκλόνητοι ἕως τέλους, κατά τό παράδειγμα τῶν Ἁγίων μας.

Ἦ Ὅπως ἀναφέρει καί ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐνώπιον τοῦ βασιλιᾶ Ἀγρίππα, κατά τήν ἀπολογία του, «καί νῦν ἐπ' ἐλπίδι τῆς πρὸς τούς πατέρας ἐπαγγελίας γενομένης ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἔστικα κρινόμενος» (**Πράξ. κστ', 6**). δηλαδή: «Καί τώρα ἐγώ στέκομαι ὑπόδικος εἰς τό δικαστήριον τοῦτο διά τήν ἐλπίδα περί τοῦ Μεσσίου, ἡ ὁποία στηρίζεται εἰς τήν ὑπόσχεσιν, πού ὁ Θεός ἔδωκε εἰς τούς πατέρας μας».

Στά χρόνια πού διανύουμε, χρόνια πού κατατρέχεται ἡ πίστη μας ἀπό ποικίλους «Διοκλητιανούς», θά πολεμηθοῦμε σφοδρά γιά τήν ΕΛΠΙΔΑ μας αὐτή. Ὁ ἀγῶνας ὅμως αὐτός ἀξίζει καί στό τέλος θά δικαιωθεῖ, γιατί «ἡ ἐλπίς οὐ καταισχύνει, ὅτι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἐκκέχεται ἐν ταῖς καρδίαις

ἡμῶν διὰ Πνεύματος Ἁγίου τοῦ δοθέντος ἡμῖν» (**Ρωμ. ε', 5**), δηλαδή «διότι αὐτή ἡ ἐλπίς, δέν διαψεύδεται ποτέ, δέν ἐντροπιάζει καί δέν ἀπογοητεύει αὐτόν πού τήν ἔχει. Δέν μᾶς ἐντροπιάζει δέ, διότι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἔχει πλουσία χυθῆ καί πλημμυρίζει τās καρδίας μας μέ τό Ἅγιον Πνεῦμα, τό ὁποῖον μᾶς ἐδόθη ὡς προκαταβολή καί ὡς ἀπαρχή τῶν ὑψίστων δωρεῶν, τās ὁποίας ἔχομεν βεβαίαν τήν ἐλπίδα, ὅτι θά λάβωμεν ἀπό τόν Θεόν».

Κεφάλαιον

32

Η ΕΜΦΑΝΙΣΙΣ
ΤΟΥ ΣΗΜΕΙΟΥ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

«Καί τότε φανίσεται τό σημεῖον τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῷ οὐρανῷ, καί τότε κόψονται πᾶσαι αἱ φυλαί τῆς γῆς καί ὄψονται τόν υἱόν τοῦ ἀνθρώπου ἐρχόμενον ἐπί τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ μετά δυνάμεως καί δόξης πολλῆς».

(Ματθ. κδ', 30)

Ἐνα ἀκόμη Σημεῖο, τό προτελευταῖο, πρὶν ἀπό τήν ἔνδοξον Παρουσίαν τοῦ Κυρίου μας εἶναι καί ἡ ἐμφάνισις τοῦ «Σημεῖου» τοῦ Τιμί-ου καί Ζωοποιοῦ Σταυροῦ.

Ἦ Σταυρός, πού εἶναι ὁ φύλακας πάσης τῆς οἰκουμένης. Ἦ ὠραιότης τῆς ἐκκλησίας. Τό κραταίωμα τῶν Βασιλέων. Τό σπῆριγμα τῶν Πιστῶν. Τῶν ἀγγέλων ἡ δόξα καί τῶν δαιμόνων τό τραῦμα. Αὐτός, πού ὁ διάβολος, οὔτε νά τόν ἀντικρύσει δέν μπορεῖ, διότι «φρίττει γάρ καί τρέμει μή φέρων καθορᾶν αὐτοῦ τήν δύναμιν», ἀφοῦ ἐξ αἰτίας του ἔχασε τήν κυριαρχία καί τή δύναμή του.

Ἦ Τίμιος Σταυρός εἶναι τό Ξύλο τῆς Ζωῆς. Τό εὐλογημένο Ξύλον. Τό Ξύλο πού χάρισε τή ζωή σέ ὅλο τό ἀνθρώπινο γένος. Τό Ξύλο πού κατέστη ὄργανον τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων, ἀφοῦ ἐπάνω του καταδέχθηκε

νά σταυρωθεῖ ὁ Βασιλεύς τῆς Δόξης, γιά νά φέρει πίν αἰώνιο ζωή στούς ἀνθρώπους καί πού γιά μᾶς τούς πιστούς εἶναι δύναμις Θεοῦ, γιά δέ τούς εἰδωλολάτρες καί τούς ἀθέους, μωρία καί ἀνοησία.

«Ὁ λόγος γάρ ὁ τοῦ σταυροῦ τοῖς μέν ἀπολλυμένοις μωρία ἐστί, τοῖς δέ σωζομένοις ἡμῖν δύναμις Θεοῦ ἐστί... ἡμεῖς δέ κυρύσσομεν Χριστόν ἐσταυρωμένον, Ἰουδαίοις μέν σκάνδαλον, Ἑλλήσι δέ μωρίαν». (Α΄ Κορ. α΄, 18,23)

Δηλαδή:

«Διότι τό περί σταυροῦ θεῖον κήρυγμα εἰς ἐκείνους μέν, πού ἀπιστοῦν καί ἐπιμένουν νά βαδίζουν τόν δρόμον τῆς ἀπωλείας, φαίνεται καί θεωρεῖται μωρία· εἰς ἡμᾶς ὅμως, πού τό ἐδέχθημεν καί εὐρισκόμεθα εἰς τόν δρόμον τῆς σωτηρίας, εἶναι, ὅπως καί ἡ προσωπική μας πείρα βεβαιώνει, δύναμις Θεοῦ... Ἡμεῖς ὅμως κηρύσσομεν εἰς ὅλον τόν κόσμον Χριστόν, πού ἔχει σταυρωθῆ. Καί αὐτός ὁ ἐσταυρωμένος Χριστός καί Σωτήρ, διά μέν τούς Ἰουδαίους, πού ἐπερίμεναν ἔνδοξον βασιλέα τόν Μεσσίαν των, εἶναι σκάνδαλον, ἐπάνω εἰς τό ὅποῖον σκοντάπτουν· διά δέ τούς εἰδωλολάτρες εἶναι ἀνοησία καί ἀδυναμία». (Α΄ Κορ. α΄, 18,23)

Λέγει σχετικά γιά τόν Τίμιο Σταυρό, ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκνός:

«Κάθε πράξη καί θαυματουργική ἐνέργεια τοῦ Χριστοῦ εἶναι πολύ μεγάλη καί θεία καί θαυμαστή, ἀλλά τό πῶς θαυμαστό ἀπό ὅλα εἶναι ὁ Τίμιος Σταυρός Του. Μέ κανένα ἄλλο μέσο δέν καταργήθηκε ὁ θάνατος, δέν λύθηκε ἡ ἁμαρτία τοῦ προπάτορος, δέν λαφυραγωγήθηκε ὁ ἄδης, δέν δωρίστηκε ἡ ἀνάστασις, δέν δόθηκε σέ μᾶς δύναμη νά περιφρονοῦμε τά παρόντα καί τόν ἴδιο τό θάνατο, δέν κατορθώθηκε ἡ ἐπάνοδος πρὸς τήν ἀρχαία μακαριότητα, δέν ἀνοίχτηκαν αἱ πύλες τοῦ παραδείσου, δέν πῆρε ἡ φύσις μας τιμητική θέσι δεξιά τοῦ Θεοῦ, δέν γίναμε παιδιά τοῦ Θεοῦ καί κληρονόμοι, παρά μόνο μέ τόν σταυρό τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Γιατί ὅλα αὐτά κατορθώθηκαν μέ τόν σταυρό. "Ὅσοι γάρ ἐβαπτίσθημεν εἰς Χριστόν", λέγει ὁ ἀπόστολος, "εἰς τόν θάνατον αὐτοῦ ἐβαπτίσθημεν" (Ρωμ. ς΄, 3). Καί ὅσοι βαπτισθήκαμε στόν Χριστό, τόν Χριστό φορέσαμε (Γαλ. γ΄, 27). Καί ὁ Χριστός εἶναι δύναμη Θεοῦ καί σοφία (Α΄ Κορινθ. α΄, 24). Νά λοιπόν, ὁ θάνατος τοῦ Χριστοῦ, δηλαδή ὁ σταυρός, μᾶς περιέβαλε μέ τήν ἐνυπόστατη σοφία καί δύναμη τοῦ Θεοῦ. Δύναμη Θεοῦ εἶναι ὁ λόγος, πού προέρχεται ἀπό τόν σταυρό, ἢ γιατί φανερώθηκε διά μέσου αὐτοῦ ἡ δύναμη τοῦ Θεοῦ, δηλαδή ἡ νίκη κατά τοῦ θανάτου, ἢ γιατί, ὅπως τά τέσσερα ἄκρα τοῦ σταυροῦ κρατιοῦνται καί

συσφίγγονται μέ τό μεσαῖο κέντρο, ἔτσι ἀκριβῶς μέ τί δύναμη τοῦ Θεοῦ συνεχεται τό ὕψος καί τό βάθος, τό μήκος καί τό πλάτος, δηλαδή ὁλόκληρη ἡ ὄραπί καί ἀόρατη κτίσις.

Ὁ σταυρός μᾶς δόθηκε σάν σημεῖο στό μέτωπο, μέ τόν τρόπο πού δόθηκε στόν Ἰσραήλ ἡ περιτομή· γιατί μέ τόν σταυρό οἱ πιστοί ξεχωρίζουμε ἀπό τοὺς ἄπιστους καί γνωρίζομαστε. Αὐτός εἶναι μεγάλη ἀσπίδα καί ὄπλο καί τρόπαιο κατά τοῦ Διαβόλου. Αὐτός εἶναι σφραγίδα, γιά νά μή μᾶς προσβάλλει αὐτός πού σπέρνει τόν ὄλεθρο, ὅπως λέγει ἡ Γραφή. Αὐτός εἶναι τῶν πεσμένων ἡ ἀνάστασις, τῶν ὀρθίων τό στήριγμα, τῶν ἀρρώστων τό ραβδί, αὐτῶν πού ποιμαίνονται ἡ ἐξουσία, αὐτῶν πού ἐπιστρέφουν ἡ χειραγωγή, αὐτῶν πού προκόβουν ἡ τελείωσις, ἡ σωτηρία ψυχῆς καί σώματος, δύναμη πού ἀπομακρύνει ὅλα τά κακά, πρόξενος ὄλων τῶν ἀγαθῶν, δύναμη πού ξεριζώνει πίν ἁμαρτία, φυτό ἀναστάσεως, ξύλο αἰώνιας ζωῆς.

Αὐτό λοιπόν τό τίμιο ξύλο καί ἀληθινά σεβάσιμο, ὅπου ἐκεῖ ὁ Χριστός προσέφερε τόν ἑαυτό του ὡς θυσία γιά χάρη μας, ἐπειδή ἀγίαστηκε μέ πίν ἐπαφή τοῦ ἀγίου σώματος καί αἵματος, εὐλόγα πρέπει νά τό προσκυνοῦμε, ὅπως καί τά καρφιά, τί λόγχη, τά ἐνδύματα καί τά ἱερά του “σκηνώματα”, πού εἶναι ἡ φάτινη, τό σπύλαιο, ὁ σωπῆριος Γολγοθᾶς, ὁ ζωοποιός Τάφος, ἡ Σιών, τῶν Ἐκκλησιῶν ἡ ἀκρόπολις, καί τά παρόμοια· ὅπως λέγει ὁ θεοπάτωρ Δαυΐδ· «Εἰσελευσόμεθα εἰς τά σκηνώματα αὐτοῦ, προσκυνήσομεν εἰς τόν τόπον, οὗ ἔσπισαν οἱ πόδες αὐτοῦ». Ὅτι ἐννοεῖ τόν σταυρό, φανερώνει καί ἡ ἀκόλουθη φράσις· *“Ἀνάστηθι, Κύριε, εἰς τήν ἀνάπαυσίν σου” (Ψαλμ. ρλα΄, 7)*· γιατί τόν σταυρό ἀκολουθεῖ ἡ ἀνάστασις. Γιατί, ἂν τό σπίτι καί τό κρεβάτι καί τά ροῦχα, πού ἀνήκουν σέ ἀγαπημένα πρόσωπα, εἶναι πράγματα ποθητά, πολύ περισσότερο εἶναι ὅσα ἔχουν σχέση μέ τό Θεό καί σωτήρα, μέ τά ὁποῖα καί ἔχουμε σωθεῖ.

Προσκυνοῦμε ἐπίσης καί τόν τύπο τοῦ τιμίου σταυροῦ, ἂν καί γίνεται ἀπό διαφορετική ὕλη, χωρίς βέβαια νά τιμᾶμε πίν ὕλη -μή γένοιτο- ἀλλά τόν τύπο ὡς σύμβολο τοῦ Χριστοῦ. Γιατί εἶπε πρὸς τοὺς μαθητές του ἀποκαλυπτικά· *“Τότε φανήσεται τό σημεῖον τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῷ οὐρανῷ” (Ματθ. κδ΄, 30)*, ἐννοώντας τόν σταυρό.

...Αὐτόν τόν τίμιο σταυρό προτύπωσε τό δέντρο τῆς ζωῆς, πού ἀπό τόν Θεό φυτεύθηκε στόν παράδεισο (*Γεν. β΄, 9*) (ἐπειδή διά μέσου τοῦ ξύλου ὁ θάνατος προῆλθε, ἔπρεπε διά μέσου τοῦ ξύλου νά δωριστοῦν ἡ ζωή καί ἡ ἀνάστασις), καί ὅταν ὁ Ἰακώβ προσκύνησε τό ἄκρο τῆς ράβδου (*Γεν. μζ΄, 31, Ἐβρ. ια΄, 21*) καί μέ σταυρωτά χέρια εὐλόγησε τοὺς γιούς τοῦ Ἰωσήφ (*Γεν. μη, 14*), διαγράφοντας ὀλοφάνερα τό σημεῖο τοῦ σταυροῦ, ὅταν ἡ ράβδος τοῦ Μωϋσῆ χτύπησε τί θάλασσα σέ σχῆμα σταυροῦ, σώζοντας τόν Ἰσραήλ καί

καταποντίζοντας τόν Φαραώ (**Ἔξ. 1δ', 16**), ὅταν ὑψώνονταν τὰ κέρια τοῦ Μωϋσῆ σταυρωτά καί κατατρόπωναν τούς Ἀμαληκίτες (**Ἔξ. 12', 8-13**), ὅταν μέ τό ρίζιμο ἑνός δέντρου τό πικρό νερό ἐγένετο γλυκό (**Ἔξ. 1ε', 25**), ὅταν ἔσκαζε ὁ βράχος καί ἔτρεχε νερό (**Ἔξ. 12', 6**), ὅταν ἡ ράβδος τοῦ Ἀαρών καθιέρωνε τό ἀξίωμα τῆς ἱεραρχίας (**Ἀριθμ. 12', 23**), ὅταν τό φίδι γινόταν αἰτία θριάμβου πάνω στό ξύλο (**Ἀριθμ. κα', 8-9**) [ἐπειδή ἦταν νεκρωμένο, ἐνῶ τό ξύλο ἔσωζε ὅλους πού ἀτένιζαν νεκρό τόν ἐχθρό, ὅπως σώζει ὅσους πιστεύουν ὅτι ὁ Χριστός σταυρώθηκε κατά τή σάρκα τῆς ἁμαρτίας (**Ρωμ. η', 3**) πού δέν γνώρισε ἁμαρτία], ὅταν φώναζε ὁ μέγας Μωϋσῆς: *“Ὁψεσθε τήν ζώνην ὑμῶν ἐπί ξύλου κρεμαμένην ἀπέναντι τῶν ὀφθαλμῶν ὑμῶν”* (**Δευτ. κη', 66**) καί ὁ Ἡσαΐας: *“Ὀλιν τήν ἡμέραν διεπέτασα τάς χεῖράς μου πρὸς λαόν ἀπειθοῦντα καί ἀντιλέγοντα”* (**Ἡσ. ξε', 2, Ρωμ. ι', 21**).

Μακάρι ἐμεῖς πού προσκυνοῦμε τόν σταυρό, νά κληρονομήσουμε τή ζωή τοῦ Χριστοῦ τοῦ σταυρωμένου. Ἀμήν.^[278] (**Ἀγίου Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ**)

Ὁ Σταυρός «Σημεῖο» τοῦ Χριστοῦ

Τότε λοιπόν, *«φανίσεται τό σημεῖον τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῷ οὐρανῷ, καί τότε κόψονται πᾶσαι αἱ φυλαί τῆς γῆς καί ὄψονται τόν υἱόν τοῦ ἀνθρώπου ἐρχόμενον ἐπί τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ μετά δυνάμεως καί δόξης πολλῆς»* (**Ματθ. κδ', 30**).

Ὁ Σταυρός εἶναι τό «Σημεῖον» τοῦ Χριστοῦ μας, σύμφωνα μέ ὅλους τούς ἁγίους μας.

«Εἰς τήν Γραφήν ὡς κυρίως σημεῖον γνωρίζομεν νά λέγεται ὁ Σταυρός. Ὁ Μωϋσῆς (Ἀριθ. κα', 9) λέγει, ἐτοποθέτησε τόν ὄφιν ἐπί σημείου, δηλαδή ἐπί τοῦ Σταυροῦ».^[279] (**Μ. Βασιλείου**)

«Διότι ὁ Σταυρός σημαίνει τόν Χριστόν, δέν τόν προτυπώνει. Γιά τό λόγο αὐτό καί Σημεῖον καλεῖται ἀπό τήν Ἁγία Γραφή. Ὁ Μωϋσῆς (Ἀριθ. κα', 9) λέγει, ἐτοποθέτησε τόν ὄφιν ἐπί σημείου, δηλαδή ἐπί τοῦ σταυροῦ».^[280] (**Ἀγίου Θεοδώρου Στουδίτου**)

«Τότε, πρὶν τήν Δευτέρα Παρουσία, θά φανερωθεῖ τό σημεῖον τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου εἰς τόν οὐρανόν, ἐννοῶντας τόν Τίμιον Σταυρόν».^[281]

(**Ἀγίου Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ**)

Τόν Σταυρό ἀκολουθεῖ ἡ Δευτέρα Παρουσία

Καί τότε λοιπόν θά φανεῖ εἰς τόν οὐρανόν τό «Σημεῖον» τοῦ Υἱοῦ τοῦ Ἄνθρώπου.

Θά εἶναι τόσο λαμπρός, τόσο φωτεινός, τόσο ἔνδοξος πού θά τόν ἰδοῦν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ταυτόχρονα σέ ὅλη τή γῆ, εἴτε εἶναι ἡμέρα εἴτε νύκτα, προκαλώντας ταυτόχρονα ανάμεικτα συναισθήματα καρᾶς, εὐτυχίας, θαυμασμοῦ, ἐκπλήξεως, τρόμου, φόβου, ἀγωνίας καί θλίψεως, ἀνάλογα μέ τήν ψυχική καί πνευματική κατάσταση τοῦ καθενός.

Θά τόν ἰδοῦν ὅλοι οἱ πιστοί γιά νά χαροῦν, πού καλῶς τιμοῦσαν καί προσκυνοῦσαν μέ εὐλάβεια καί πίστη τόν Τίμιον Σταυρόν τοῦ Κυρίου Τουσ. Θά τόν ἰδοῦν ὅμως καί ὅλοι οἱ ἄθεοι, οἱ ἄπιστοι, οἱ αἰρετικοί, οἱ βλάσφημοι καί οἱ πάσης φύσεως «σταυρωτές» τοῦ Κυρίου μας πού χλεύαζαν, κοροΐδευαν, ἔβριζαν καί βλασφημοῦσαν τόν Τίμιο Σταυρόν. Καί βέβαια θά τόν ἰδοῦν καί ἐκεῖνοι «οἵτινες τόν ἐξεκέντησαν» καί τόν ἐσταύρωσαν, ἀπό φθόνο καί πάθος, ἄδικα καί χωρίς λόγο, τό ἔθνος τῶν Ἰουδαίων.

Θά τόν ἰδοῦν λίγο πρῖν τόν ἐρχομό τοῦ Κυρίου μας, γιά νά τοὺς ἀφήσει ἀναπολόγητους καί νά τοὺς κάνει νά καταλάβουν καί νά συνειδητοποιήσουν τό μέγεθος τοῦ ἐγκλήματος καί τῆς ἀποτροπίας πράξεώς τους.

Θά τόν ἰδοῦν ὅλοι αὐτοί καί θά φρίξουν. Θά τρέμουν, ὅπως τρέμει τό φύλλο ἀπό τόν δυνατό βοριά. Τότε θά καταλάβουν ὅλοι ὅτι ἔκαναν λάθος, καί ἰδιαίτερα οἱ Ἑβραῖοι ὅτι πράγματι, Αὐτός πού ἐσταύρωσαν ἦταν ὁ Μεσσίας καί Σωπῆρας τους. Τότε θά «μετανοήσουν» καί θά φωνάξουν «εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου» ὅπως τοὺς εἶχε προφητεύσει ὁ Ἰησοῦς: *«λέγων γάρ ὑμῖν, οὐ μί με ἴδητε ἀπ' ἄρτι ἕως ἄν εἴπητε εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου» (Ματθ. κγ', 39)*, ἀλλά θά εἶναι πλέον πολύ ἀργά γιά ὅλους αὐτούς.

Πρῖν γίνει λοιπόν καί αὐτό, τό προτελευταῖο «Σημεῖο» τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Τιμίου καί Ζωοποιῦ Σταυροῦ τοῦ Κυρίου μας, δέν μπορεῖ νά ἔλθει ἡ Δευτέρα Παρουσία τοῦ Χριστοῦ. Τρίτη φυσικά δέν ἔχουμε. Ὅποτε Προσοχή λοιπόν, μεγάλη, σέ ὅλους αὐτούς πού παρουσιάζονται ἢ θά ἔλθουν ὡς «μεσσίες» καί «χριστοί» καί ἰδιαίτερα στόν *«ἰδιοτρόπως καί ἐξαιρέτως ἐπί τῆ συντελείᾳ τοῦ αἰῶνος ἐρχόμενον Ἀντίχριστον»^[282] (Ἁγίου Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ)* ὁ ὁποῖος θά παρουσιαστεῖ στή θέση τοῦ Χριστοῦ ὡς «χριστός», γιά νά πάρει μέ τό μέρος του καί νά σφραγίσει ὅλους τοὺς ἄνθρώπους τῆς γῆς.

Κεφάλαιον

33

Ο ΕΡΧΟΜΟΣ ΤΗΣ ΕΠΙΔΟΞΟΥ
ΚΑΙ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣ
ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΜΑΣ

«Ἄνδρες Γαλιλαῖοι, τί ἐστίκατε ἐμβλέποντες εἰς τόν οὐρανόν; οὗτος ὁ Ἰησοῦς ὁ ἀναληφθεὶς ἀφ' ὑμῶν εἰς τόν οὐρανόν, οὕτως ἐλεύσεται, ὃν τρόπον ἐθεάσασθε αὐτόν πορευόμενον εἰς τόν οὐρανόν». (Πράξ. α', 11)

«Ὡσπερ γάρ ἡ ἀστραπή ἐξέρχεται ἀπό ἀνατολῶν καί φαίνεται ἕως δυσμῶν, οὕτως ἔσται καί ἡ παρουσία τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου». (Ματθ. κδ', 27)

Ενα ἀπό τὰ βασικότερα καί σπουδαιότερα δόγματα τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεώς μας εἶναι: «Καί πάλιν ἐρχόμενον μετὰ δόξης κρῖναι ζῶντας καί νεκρούς οὐ τῆς Βασιλείας οὐκ ἔσται τέλος». (**Σύμβολο τῆς Πίστεως**)

Λίγο μετὰ τὴν Ἄνάστασή Του (σαράντα ἡμέρες), ὁ Κύριος μας, συγκέντρωσε τοὺς Μαθητὰς Του ἐπάνω εἰς τό ὄρος τῶν Ἐλαιῶν καί ἀφοῦ τοὺς ἀποκαιρέτισε, ἀνελήφθη ἐν δόξῃ μπροστά στὰ ἔκκληκτα μάτια ὅλων τους.

Ἄγγελοι δέ, παρουσιάσθηκαν στοὺς μαθητὲς καί τοὺς εἶπαν:

«Ἄνδρες Γαλιλαῖοι, τί ἐστίκατε ἐμβλέποντες εἰς τόν οὐρανόν; οὗτος ὁ Ἰησοῦς ὁ ἀναληφθεὶς ἀφ' ὑμῶν εἰς τόν οὐρανόν, οὕτως ἐλεύσεται, ὃν τρόπον ἐθεάσασθε αὐτόν πορευόμενον εἰς τόν οὐρανόν». (**Πράξ. α', 11**)

Ἐκράδαντη καὶ βεβαία πεποίθησις ὅλων τῶν Ὁρθοδόξων πιστῶν εἶναι ὅτι κάποια στιγμή, ὅταν θά ἔλθει τό πλήρωμα τοῦ χρόνου καὶ ἀφοῦ πραγματοποιηθοῦν ὅλα τὰ Σημεῖα τῶν Καιρῶν πού προαναφέραμε, ὁ Κύριός μας θά ξαναέλθει, προκειμένου νά κρίνει ὅλους τοὺς ἀνθρώπους πού πέρασαν ἀπό τή γῆ, ἀπό τήν ἀρχή τῆς Δημιουργίας μέχρι καί τήν τελευταία στιγμή τῆς Συντέλειας.

Αὐτή τή φορά ὅμως, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ἀναμένεται νά ἔρθει εἰς τήν γῆ ὄχι ὡς ταπεινός καί καταφρονημένος, ὅπως παρουσιάστηκε στήν πρώτη Του ἔλευσι, ἀλλά ὡς ἔνδοξος βασιλεύς καί δίκαιος κριτής, μετά δόξης μεγάλης.

Ὅταν θά ἐμφανιστεῖ, ξαφνικά, θά τόν ἴδουν ταυτόχρονα ὅλοι οἱ ἀνθρώποι τῆς γῆς· «ὅπως ἀκριβῶς ἡ ἀστραπή βγαίνει ἀπό τήν ἀνατολήν καί ἀμέσως φαίνεται ἕως τήν δύσιν, ἔτσι ἀμέσως αἰσθητή εἰς ὅλους θά γίνη καί ἡ ἔνδοξος παρουσία τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου». Μᾶς λέγει ὁ Εὐαγγελιστής Ματθαῖος· «Ὡσπερ γάρ ἡ ἀστραπή ἐξέρχεται ἀπό ἀνατολῶν καί φαίνεται ἕως δυσμῶν, οὕτως ἔσται καί ἡ παρουσία τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου» (**Ματθ. κδ', 27**).

Σύμφωνα μέ τίς Ἱερές Γραφές, ἡ Δευτέρα Παρουσία Του θά ἀποτελέσει καί θά συντελέσει τό τέλος τοῦ παρόντος κόσμου. Καί στή συνέχεια, ὁ ὕλικός αὐτός κόσμος, θά πάψει νά ἔχει τήν ὑπάρχουσα μορφή.

Αὐτό διακηρύττει καί ὁ μέγας Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν Παῦλος, εἰς τήν πρὸς Κορινθίους ἐπιστολή του· «Παράγει γάρ τό σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου» (**Α' Κορ. z', 31**).

«Οὐρανόν καινόν καί γῆν καινήν προσδοκῶμεν»

Θά προσλάβει δέ ὁ κόσμος ἓνα καινούριο σχῆμα, θά ὑποστῆ μία καθολική ἀνακαίνισι, θά μετατραποῦν ὅλα, σύμφωνα καί μέ τήν Ἀποκάλυψη, εἰς «οὐρανόν καινόν καί γῆν καινήν» (**Ἀποκ. 21, 1**).

Θά ἔλθει λοιπόν ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς δορυφορούμενος ἀπό «χίλιες χιλιάδες καί μύριες μυριάδες ἀγγέλων», ἀμέτρητο πλῆθος δηλαδή, δίδοντας ἀμέσως ἐντολή νά σαλπίσουν οἱ Ἄγγελοι στά 4 σημεῖα τῆς γῆς γιά νά ἐγερθοῦν καί νά ἀνασπῶν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι πού πέρασαν ποτέ ἀπό τήν γῆ· μικροί καί μεγάλοι, ἄνδρες καί γυναῖκες, καλοί καί κακοί, δίκαιοι καί ἄδικοι, ἅγιοι καί μή ἅγιοι, ὅλοι, ἅπαντες, μέ ὅποιον τρόπο καί ἐάν ἀπέθαναν καί ὅπου καί ἐάν ἀπέθαναν καί ὅποτε καί ἐάν ἐπέθαναν.

ἽΟλοι θά ἀνασπῶν καί οἱ ψυχές θά πάρουν ξανά τά σώματά τους, θά ξαναενωθοῦν μαζί τους, ἀποτελώντας καί πάλι τόν ἕνα καί ἐνιαῖο ἄνθρωπο ἀπό ψυχή καί σῶμα. Μόνο πού τώρα, τό σῶμα δέν θά ἔχει ἀνάγκη ἀπό τροφές καί ποτά καί ἄλλα ὑλικά πράγματα, δέν θά εἶναι φθαρτό, γήινο, ἀλλά ἀφθαρτο, οὐράνιο, ἐξαύλωμένο, ὅπως τό σῶμα τοῦ ἸΑναστάντος Χριστοῦ.

Ταυτόχρονα καί ὅλοι ἐκεῖνοι πού θά βρίσκονται ἐν ζωῇ ἐκεῖνη τήν ἡμέρα καί ὥρα θά πεθάνουν καί θά ἀνασπῶν ἀκαριαῖα, «ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ», λαμβάνοντας καί αὐτοί τά ἀφθαρτα καί πνευματικά τους σώματα. ἽΟσοι δέ, πρόκειται νά σωθοῦν, θά ἀρπαγοῦν εἰς τόν οὐρανό μέσα σέ νεφέλες, γιά νά προῦπανθήσουν τόν Κύριό Τους, μένοντας σπῆν συνέχεια πάντοτε μαζί Του· *«Τοῦτο γάρ ὑμῖν λέγομεν ἐν λόγῳ Κυρίου, ὅτι ἡμεῖς οἱ ζῶντες οἱ περιλειπόμενοι εἰς τήν παρουσίαν τοῦ Κυρίου οὐ μή φθάσωμεν τούς κοιμηθέντας... ἅμα σὺν αὐτοῖς ἀρπαγσόμεθα ἐν νεφέλαις εἰς ἀπάντησιν τοῦ Κυρίου εἰς ἀέρα, καί οὕτω πάντοτε σὺν Κυρίῳ ἐσόμεθα» (Α΄ Θεσ. δ΄, 15-17).*

ἽΗ φοβερή ὥρα τῆς Κρίσεως

Καί ἀφοῦ θά ἀνασπῶν οἱ νεκροί, ἀμέσως θά ξεκινήσει ἡ Φοβερή καί Μεγάλη ὥρα τῆς Κρίσεως. ἽΟλοι ἀνεξαιρέτως οἱ ἄνθρωποι, θά λογοδοτήσουμε γιά τίς πράξεις μας πάνω σπῆ γῆ καί βάση αὐτῶν θά κριθοῦμε ἀπό τόν Δικαιοδότη Κύριο.

Τότε θά ἀντικρίσουμε κατάματα τήν ἀλήθεια καί τήν πραγματικότητα, βλέποντας ὅτι πράγματι, ὅλα αὐτά πού δίδασκε ἡ ἸΕκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἐπί τῆς γῆς δέν ἦταν παραμύθια, δέν ἦταν ψεύδη, ἀλλά ἀλήθεια καί πραγματικότητα.

Τότε, θά θέλαμε νά υπήρχε μία ακόμη ευκαιρία γιά νά γυρνούσαμε ξανά στήν γῆ καί νά ξαναπροσπαθούσαμε. Μάταια ὅμως, διότι εἰς ὅλους τούς ἀνθρώπους «ἀπόκειται ἅπαξ ἀποθανεῖν, μετὰ δέ τοῦτο κρίσις» (**Ἑβρ. θ', 27**).

Ὁ Θεός μᾶς εἶχε δώσει, ὄχι μία, ὄχι δύο, πέντε, δέκα, ἑκατό, χίλιες, ἀλλά ἄπειρες ευκαιρίες καί χρόνο γιά νά μετανοήσουμε καί νά ἔλθουμε κοντά Του. Ἐμεῖς ὅμως δέν θελήσαμε. Δέν ἀκούσαμε. Δέν ἐνδιαφερηθήκαμε. Κοιτούσαμε πῶς νά γλενπίσουμε τήν ζωή μας ὑποδουλώνοντας τούς ἑαυτούς μας σέ διάφορα πάθη καί ἡδονές. Εἴμασταν ὀπαδοί τοῦ δόγματος «φάγομεν πίομεν αὔριον γάρ ἀποθνήσκομεν». Τώρα; Τώρα εἶναι ἀργά. Τώρα ἦλθε ἡ ὥρα νά ἀμειφθεῖ ὁ καθένας ὅπως τοῦ ἀξίζει. Νά θερίσει ὅ,τι ἔσπειρε. Νά ἀποδοθεῖ δικαιοσύνη: «Δικαιοσύνην μάθετε οἱ ἐνοικοῦντες ἐπί τῆς γῆς».

Αἰώνια χαρά καί αἰώνια τιμωρία

Καί βέβαια, ἐπειδή ὁ Θεός μας εἶναι αἰώνιος, θά εἶναι αἰώνια καί ἡ Κόλαση καί ὁ Παράδεισος.

Αἰώνια, χωρίς τέλος, οἱ δίκαιοι θά ἀπολαμβάνουν τόν Παράδεισο κοντά στόν Θεό καί τούς ἀγγέλους.

Αἰώνια, χωρίς τέλος καί οἱ ἁμαρτωλοί θά τιμωροῦνται στήν κόλαση μαζί μέ τά ἀκάθαρτα πνεύματα καί τόν ἀρχηγό τους τόν διάβολο.

Κάποιοι «χριστιανοί», μέχρι καί σήμερα -κυρίως σήμερα- ἀδυνατοῦν νά παραδεχθοῦν αὐτή τήν ἀδιάψευστη ἀλήθεια τῆς Γραφῆς καί φτιάχνουν μία θεωρία στά μέτρα τά δικά τους, σύμφωνα μέ τήν ὁποία, ἐπειδή ὁ Θεός εἶναι Θεός τῆς ἀγάπης, θά ἐπιτρέψει μέν νά τιμωρηθοῦν καί νά κολαστοῦν οἱ ἁμαρτωλοί, ἀλλά μόνο γιά παιδαγωγικούς λόγους καί γιά «κάποια περίοδο» καί ὅταν ὑποστοῦν τήν τιμωρία, τότε θά ἔχουν καθαρισθεῖ καί ὁ Θεός θά τούς βάλει στόν Παράδεισο μαζί μέ τούς δαίμονες, πού ἐπίσης θά ἔχουν καθαρισθεῖ καί αὐτοί, καί ἔτσι δέν θά ὑπάρχει πλέον ἡ κόλαση, ἀλλά ὅλοι θά ζοῦν στόν Παράδεισο.

Αὐτή ἡ θεωρία περί «ἀποκαταστάσεως τῶν πάντων» -ἔτσι ὀνομάζεται- ὅσο ἐλκυστική καί ἄν εἶναι γιά ὅλους μας, ἔχει καταδικαστεῖ ἀπό τήν

Ἐκκλησία (κυρίως τὴν Ε΄ Οἶκ. Σύνοδο, τὸ 531 μ.Χ.) ὡς πλάνη καὶ ὅλοι οἱ ἐκφραστὲς τῆς, ὡς αἵρετικοί.

Ἡ ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου ξεκάθαρα ὁμολογεῖ πὼς τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν «οὐκ ἔσται τέλος», εἴτε πρόκειται γιὰ τὴν βασιλεία τῶν οὐρανῶν, εἴτε γιὰ τὴν «βασιλεία» τῆς κολάσεως.

Καλὰ θὰ κάνουμε λοιπὸν νὰ τὴν ἀσπαστοῦμε ὅλοι μας, γιατί ἡ ἀναφορὰ μας σέ ἄλλου εἴδους θεωρίες, πού ἱκανοποιοῦν τὰ πάθη μας καὶ τίς ἐγωϊστικές φιλοδοξίες μας, ὁδηγεῖ σέ δυσάρεστες ἐκπλήξεις καὶ μέ μαθηματική ἀκρίβεια, στὸν πνευματικὸ θάνατο καὶ τὴν αἰώνια κόλαση.

Τὸ βέβαιο λοιπὸν, εἶναι, πὼς τὸ δόγμα τῆς Πίστεώς μας περί παραδείσου καὶ κολάσεως εἶναι ἀληθέστατο καὶ γεγονὸς ἀδιαμφισβήτητο καὶ ἄς εὐχηθοῦμε νὰ ἀποτελέσει ἰσχυρὸ κίνητρο γιὰ τὸν καθένα μας, τὸ ὁποῖο θὰ μᾶς ὁδηγήσει σέ μετάνοια καὶ ἐπιστροφή στό Θεό, ὅσο ἀκόμη βρισκόμαστε ἐν ζωῇ, γιατί ὡς γνωστόν, «ἐν τῷ ᾧ οὐκ ἔστι μετάνοια» καὶ ἐκεῖ θὰ εἶναι πλέον πολὺ ἀργά, ὅταν θὰ ἀντικρύσουμε «τὸν Παλαιόν τῶν ἡμερῶν, τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, νὰ κάθεται ὡς μοναδικὸς Βασιλεὺς τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, εἰς τὸν λαμπρὸ καὶ φοβερό Του θρόνον. Τὸ ἔνδυμά Του θὰ εἶναι λευκὸ σάν τὸ χιόνι, καὶ οἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς Του σάν μαλλί καθαρὸ. Χίλιαι κιλιάδες καὶ μύριαι μυριάδες ἄγγελοι νὰ εἶναι κοντὰ Του καὶ νὰ τὸν ὑπηρετοῦν.

Θὰ εἶναι ἀργά, ὅταν ἔλθει ἡ ὥρα νὰ ἀνοίξουν τὰ βιβλία καὶ νὰ ξεκινήσει τὸ δικαστήριο καὶ ἡ κρίση, ἐνῶ ἓνας πύρινος ποταμός* θὰ περνάει ἀπὸ μπροστὰ Του, γιὰ νὰ «δοκιμάσει» τὰ ἔργα μας. Ὅσοι μπορέσουν νὰ περάσουν ἀπὸ μέσα καὶ νὰ μὴν «καοῦν», θὰ κερδίσουν τὴν αἰώνια ζωή. Ὅσοι ὅμως, δυστυχῶς θὰ περάσουν καὶ θὰ «καοῦν», ὁ ποταμός θὰ τοὺς παρασύρει σπὴν αἰώνια κόλαση (Δανιήλ ζ΄, 9-10). Εὐχομαι ὅλοι μας τὴν φοβερὰν ἐκείνην ὥρα τῆς Κρίσεως καὶ τῆς Δευτέρας Παρουσίας νὰ ἀξιωθοῦμε νὰ ἀκούσωμεν τὰ εὐλογημένα καὶ μοναδικὰ λόγια τοῦ Κυρίου μας:

* Φυσικά ἐδῶ νὰ τονιστεῖ πὼς δέν πρόκειται γιὰ ὑλικὸ πύρινο ποταμό, ἡ ὑπαρξὶς τοῦ ὁποίου εἶναι σαφῶς ἀνύπαρκτη -δέν ὑπάρχουν ποτάμια μέ φωτιά- ἀλλὰ εἶναι μία ἔκφραση ἀλληγορική, δηλώνοντας μέ ἀνθρώπινες ἔννοιες, καταστάσεις ὑπερβατικές καὶ ἀσύλληπτες γιὰ τὸν πεπερασμένο ἀνθρώπινο νοῦ.

«Δεῦτε οἱ βύλογημένοι τοῦ Πατρὸς μου κληρονομήσατε τὴν ἴτοιμασμένην ὑμῖν Βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου...» (Ματθ. κε', 34)

Ἄμην. Γένοιτο.

«Ὡ! ποία ὥρα τότε, καὶ ἡμέρα φοβερά, ὅταν καθίσῃ ὁ Κριτὴς ἐπὶ θρόνου φοβεροῦ! βίβλοι ἀνοίγονται, καὶ πράξεις ἐλέγχονται, καὶ τὰ κρυπτὰ τοῦ σκότους δημοσιεύονται, Ἄγγελοι περιτρέχουσιν, ἐπισυνάγοντες πάντα τὰ ἔθνη. Δεῦτε ἀκούσατε βασιλεῖς καὶ ἄρχοντες, δοῦλοι καὶ ἐλεύθεροι, ἁμαρτωλοὶ καὶ δίκαιοι, πλούσιοι καὶ πένητες, ὅτι ἔρχεται κριτὴς, ὁ μέλλων κρῖναι πᾶσαν τὴν οἰκουμένην· καὶ τίς ὑποστήσεται ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ, ὅταν Ἄγγελοι παρίστανται, ἐλέγχοντες τὰς πράξεις, τὰς διανοίας, τὰς ἐνθυμίσεις, τὰ ἐν νυκτί καὶ ἐν ἡμέρᾳ; Ὡ ποία ὥρα τότε! Ἀλλὰ πρό τοῦ φθᾶσαι τὸ τέλος, σπούδασον κρᾶζουσα, ψυχί. Ὁ Θεός, ἐπίστρεψον, σῶσόν με, ὡς ὁ μόνος εὐσπλαγχνος», ψάλλει ἡ Ἐκκλησία μας κατὰ τὴν Κυριακὴ τῆς Ἀπόκρεω, τῆς Κρίσεως.

ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ

Πιστεύω εἰς ἓνα Θεόν, Πατέρα, παντοκράτορα,
ποικτὴν οὐρανοῦ καὶ γῆς, ὁρατῶν τε πάντων καὶ ἀορατῶν.

Καὶ εἰς ἓνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ
τὸν μονογενῆ, τὸν ἐκ τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα
πρὸ πάντων τῶν αἰώνων.

Φῶς ἐκ φωτός, Θεὸν ἀληθινὸν ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ
γεννηθέντα, οὐ ποιηθέντα, ὁμοούσιον τῷ Πατρὶ,
δι' οὗ τὰ πάντα ἐγένετο.

Τὸν δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους
καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν κατελθόντα ἐκ τῶν οὐρανῶν
καὶ σαρκωθέντα ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ Μαρίας
τῆς Παρθένου καὶ ἐνανθρωπήσαντα.

Σταυρωθέντα τε ὑπὲρ ἡμῶν ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου
καὶ παθόντα καὶ ταφέντα.

Καὶ ἀναστάντα τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ κατὰ τὰς Γραφάς.

Καὶ ἀνελθόντα εἰς τοὺς οὐρανοὺς
καὶ καθεζόμενον ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς.

Καὶ πάλιν ἐρχόμενον μετὰ δόξης κρῖναι ζῶντας
καὶ νεκρούς, οὗ τῆς βασιλείας οὐκ ἔσται τέλος.

Καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὸ κύριον,
τὸ ζωοποιόν, τὸ ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον,
τὸ σὺν Πατρὶ καὶ Υἱῷ συμπροσκυνούμενον
καὶ συνδοξαζόμενον, τὸ λαλῆσαν διὰ τῶν προφητῶν.

Εἰς μίαν, Ἁγίαν Καθολικὴν καὶ ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν.

Ὁμολογῶ ἓν βάπτισμα εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν.

Προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν.
Καὶ ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος. Ἀμήν.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Αγαπητοί μου ἐν Χριστῷ ἀδελφοί! Εἶναι πλέον ἡλίου φαεινότερον, μετὰ ἀπ' ὅλα αὐτά πού παραθέσαμε, σὺν Θεῷ, στίς σελίδες αὐτοῦ τοῦ βιβλίου, ὅτι ζοῦμε σπὴν ἐποχὴ τοῦ Ἐπιχρίστου.

Εὐτυχῶς ἢ δυστυχῶς, εἰσῆλθαμε εἰς τὴν τελευταία δεκαπενταετία τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τοῦ τέλους αὐτοῦ τοῦ ὄρατοῦ καὶ ὑλικοῦ κόσμου.

Τά πάντα, σχεδόν, εἶναι ἔτοιμα γιὰ τὴν ἐμφάνιση καὶ κυριαρχία τοῦ Ἐπιχρίστου.

Μόνον ὅσοι δέν εἶναι τυφλοὶ «τά ὦτα τε νοῦν τὰ τ' ὄμματι», σωματικά καὶ πνευματικά, δέν τό βλέπουν, δέν τό καταλαβαίνουν καὶ δέν τό νιώθουν.

Σέ ἐπτὰ ἀκριβῶς ἔτη, τό 2012-2013, δέν ὑπάρχει καμμία ἀμφιβολία -γιὰ μένα τουλάχιστον- θά ἐμφανιστεῖ ὁ ἀναμενόμενος ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ, ὁ προφητευμένος ὑπό τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀλλά καὶ ὑπό πλῆθος Ἁγίων καὶ Θεοφόρων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἐὰν ὀπλιστοῦμε λοιπόν μέ μετάνοια, πίστι, ἐλπίδα, θάρρος, ὑπομονή, ἀγάπη καὶ ὅλα ἐκεῖνα τά ἀπαραίτητα πνευματικά ἐφόδια, γιὰ νά μπορέσουμε νά ἀντιμετωπίσουμε μέ τὴν βοήθεια πάντα τοῦ Θεοῦ, αὐτές τίς πρωτόγνωρες καὶ δύσκολες καταστάσεις.

Ἐὰν στρέψουμε τά βλέμματά μας στόν Ἐπιχρίστον καὶ τελειωτή τῆς Πίστεώς μας, Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστόν, ὁ ὁποῖος «ἐξῆλθε νικῶν καὶ ἵνα νικήσει», γιὰ νά πάρουμε δύναμη καὶ θάρρος καὶ νά πολεμήσουμε τόν μεγαλύτερο καὶ ἰσχυρότερο ἀντίπαλό μας.

Ὁ Παντοδύναμος Θεός μας, ὅπως βοηθοῦσε καί ἐνίσχυε πάντοτε ὄλους ἐκείνους τούς χιλιάδες μάρτυρες Του, πού πολλές φορές μάλιστα ἦταν μικρά παιδιά, ἀδύνατες γυναῖκες καί φοβισμένοι ἄνθρωποι, ἔτσι θά βοηθήσει καί θά ἐνισχύσει καί ὄλους ἡμᾶς, πού θά θελήσουμε νά παραμείνουμε κοντά Του μέχρι τέλους.

Εὐχομαι εἰλικρινά, μέσα ἀπό τά βάθη τῆς ψυχῆς μου, τό ταπεινό αὐτό βιβλίο πού δέν γράφτηκε ἀπό τήν ἀναξιότητα καί ἐλαχιστότητά μου, ἀλλά ἀπό τήν χάρη καί πρόνοια τοῦ Θεοῦ (ἐγώ τουλάχιστον τό γνωρίζω πολύ καλά αὐτό καί ὀφείλω νά τό καταθέσω) νά ἀφυπνίσει καί νά βοηθήσει ὅσο τό δυνατόν περισσότερες ψυχές, προετοιμάζοντάς τες γιά τά ἔσχατα αὐτά χρόνια τοῦ Ἐντιχρίστου, πού θά ζήσουμε.

Εὐχομαι ἀκόμη ἡ μεγάλη ἀγάπη τοῦ Πανάγαθου Θεοῦ μας νά μᾶς βοηθήσει ὄλους μας, πρῶτα ὄλους ἐσᾶς καί ἔπειτα ἐμένα τόν ἀνάξιο καί ἁμαρτωλό Μοναχόν Του, νά μὴν προσκυνήσουμε τό θηρίο αὐτό τῆς Ἀποκαλύψεως, τόν «ἄνθρωπο τῆς ἁμαρτίας», τόν «υἷόν τῆς ἀπωλείας» τόν Ἐντιχριστόν. Καί οὔτε νά λάβουμε στό δεξί μας χέρι ἢ στό μετωπὸ τήν Σφραγίδα μέ τό χάραγμα, τό σύμβολό, καί τόν ἀριθμό του «666», γεγονός τό ὁποῖο θά μᾶς ὀδηγήσει εἰς τήν αἰώνιο καί ἀτελεύτητο κόλασι, μαζί μέ τόν Δράκοντα-Σατανᾶ, τό Θηρίον-Ἐντιχριστόν καί τόν Ψευδοπροφήτη-Πάπα.

Εὐχομαι τέλος, μέσα στά ἀμέτρητα πλήθη τῶν σεσωσμένων, νά εἴμεθα καί ὄλοι ἐμεῖς τῶν ἐσχάτων χρόνων, οἱ ἁμαρτωλοί μὲν ἀλλά πιστοὶ δοῦλοι τοῦ Κυρίου μας καί τελευταῖος ἡ ἐλαχιστότης μου, τυγχάνοντας τῆς ἐκ δεξιῶν καθέδρας τῆς Δόξης Του καί ἀκούγοντας τά εὐλογημένα λόγια τοῦ Φιλάνθρωπου Θεοῦ μας:

«εὖ, δοῦλε ἀγαθέ καί πιστέ! ἐπὶ ὀλίγα ἡς πιστός, ἐπὶ πολλῶν σε καταστήσω· εἴσελθε εἰς τήν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου». (Ματθ. κε', 23)

ΑΜΗΝ. ΓΕΝΟΙΤΟ!

Τέλος καί τῷ Θεῷ Δόξα

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Α'

ΠΑΡΑΠΟΜΠΕΣ ΠΑΤΕΡΙΚΩΝ ΚΕΙΜΕΝΩΝ

1. «Ἔτι τόν περί τοῦ διαβόλου λόγον ἀνακινουμέν... ποιούμεν δέ τοῦτο οὐκ ἐπειδή ἡδύς ἡμῖν ὁ περί τοῦ διαβόλου λόγος, ἀλλ' ἐπειδή ἀσφαλῆς ἡμῖν ἡ περί τούτου διδασκαλία· ἐχθρός γάρ ἐστι καί πολέμιος· μεγάλη δέ ἀσφάλεια τά τῶν ἐχθρῶν εἶδέναι σαφῶς».

(Ἰωάννου Χρυσοστόμου, ΕΠΕ 31, 76)

2. «Μέγας κρημνός καί βάραθρον βαθύ τῶν Γραφῶν ἡ ἀγνοία· μεγάλη προδοσία τῆς σωτηρίας τό μηδέν ἀπό τῶν θείων εἰδέναι νόμων· τοῦτο καί αἰρέσεις ἔτεκε· τοῦτο καί βίον διεφθαρμένον εἰσήγαγε· τοῦτο τά ἄνω κάτω πεποίηκεν».

(Ἁγίου Χρυσοστόμου P.G. 48, 995 C)

3. «Βλέπε τοίνυν σεαυτόν, ἄνθρωπε, καί ἀσφαλίξου τήν ψυχήν· Διαμαρτύρεται σε ἡ Ἐκκλησία νῦν ἐπί Θεοῦ ζῶντος, προδιαλέγεται σοι τά περί τοῦ Ἀντιχρίστου πρῖν παραγενέ-

σθαι. Καί εἴτε ἐπὶ σοῦ γίνεται οὐκ οἶδαμεν, εἴτε μετὰ σέ γίνεται οὐκ οἶδαμεν. Καλὸν δέ ἐστι ταῦτα εἰδόντα σε προασφαλίσασθαι... Ἀσφάλιζε τοίνυν σεαυτόν, ἄνθρωπε· ἔχεις τὰ σημεῖα τοῦ Ἀντιχρίστου· καὶ μὴ μόνος μνημόνευε τούτων, ἀλλὰ καὶ ἀφθόνως πᾶσι μεταδίδου».

(Ἁγίου Κυρίλλου Ἱεροσολύμων, P.G. 33, 884, 896)
καὶ (ΕΠΕ 2, 134, 146)

4. (Ἁγίου Μακαρίου, P.G. 34, 525)

5. (Ἁγίου Ἰππολύτου, ΒΕΠΕΣ 6, 77)

6. (Ἁγίου Κυρίλλου Ἱεροσολύμων, P.G. 33, 884-896 καὶ ΕΠΕ 2, 146)

7. (Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου, ΕΠΕ 23, 5 4)

8. «Ζητήσκειν ἂν τις πρῶτον εικότως, τί ποτέ ἐστι, "τό κατέχον", καὶ μετὰ ταῦτα μαθεῖν, τί δήποτε ἀσαφῶς οὕτως αὐτό τίθησιν ὁ Παῦλος. Τί δήποτ' οὖν ἐστι "τό κατέχον ἀποκαλυφθῆναι αὐτόν", τουτέστι, τό κυλύον; Οἱ μὲν τοῦ Πνεύματος τὴν χάριν φασίν, οἱ δέ τὴν Ρωμαϊκὴν ἀρχήν...».

(Ἁγίου Χρυσοστόμου, ΕΠΕ 23, 66)

9. (Ἁγίου Ἰουσίνου Μάρτυρος, ΕΠΕ 1, 412)

10. (Ἁγίου Κυρίλλου Ἱεροσολύμων, P.G. 33, 669 A)

11. (Ἁγίου Ἰωάννη Δαμασκηνοῦ, P.G. 94, 1369)

12. «Οἱ Ἅγιοι Πατέρες τῆς σκίττειας προφήτευσαν περὶ τῆς ἐσχάτης γενεᾶς· τί ἐργασόμεθα ἡμεῖς; φησί· καὶ ἀποκριθεὶς εἰς ἐξ αὐτῶν μέγας ὁ Ἀββᾶς Ἰσχυρίων, εἶπεν· ἡμεῖς τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ ἐποιήσαμεν; καὶ ἀποκριθέντες εἶπον· οἱ δέ μεθ' ἡμᾶς, ἄρα τί ποιούσιν; καὶ εἶπεν· μέλλουσιν εἰς τό ἥμισυ τοῦ ἔργου ἡμῶν ἔρχε-

σθαι· καί εἶπον· οἱ δέ μετ' αὐτούς τί; εἶπεν, οὐκ ἔχουσιν ὅλως ἔργον τῆς γενεᾶς ἐκείνης· μέλλει δέ ἔρχεσθαι αὐτοῖς πειρασμός· καί οἱ εὐρισκόμενοι δόκιμοι ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ μείζονες καί ἡμῶν καί τῶν πατέρων εὐρεθήσονται».

(**Ἀββᾶς Ἰσχυρίων, Γεροντικόν, σελ. 53**)

13. «Τοῦτο δέ γίνωσκε, ὅτι ἐν ἐσχάταις ἡμέραις ἐνοστήσονται καιροί χαλεποί· ἔσονται γάρ οἱ ἄνθρωποι φίλαυτοι, φιλάργυροι, ἀλαζόνες, ὑπερήφανοι, βλάσφημοι, γονεῦσιν ἀπειθεῖς, ἀχάριστοι, ἀνόσιοι, ἄστοργοι, ἄσπονδοι, διάβολοι, ἀκρατεῖς, ἀνήμεροι, ἀφιλάγαθοι, προδόται, προπετεῖς, τετυφωμένοι, φιλίδοιοι μᾶλλον ἢ φιλόθεοι, ἔχοντες μόρφωσιν εὐσεβείας, τὴν δέ δύναμιν αὐτῆς ἠρημένοι. καί τούτους ἀποτρέπου». (**Β' Τιμ. γ', 1-5**)

14. (**Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου, ΕΠΕ 22, 509**)

15. «Οὐδέν γάρ ὄφελος ἡμῖν, κἂν πρὸς πάντας ὦμεν εἰρηνικοί, πρὸς δέ τόν Θεόν ἐκπεπολεμημένοι· ὡσπερ οὐδέν βλάβος ἡμῖν, κἂν παρά πάντων πολεμώμεθα, τῷ δέ Θεῷ εἰρνεύωμεν. Καί πάλιν οὐδέν ὄφελος, κἂν παρά πᾶσιν εὐδοκιμῶμεν, τῷ δέ Κυρίῳ προσκρούωμεν· οὐδεὶς κίνδυνος, κἂν πάντες ἡμᾶς ἀποστρέφωσιν καίμισῶσιν, ὁ δέ Θεός ἀποδέχεται καί φιλεῖ. Ἡ γάρ ὄντως χάρις, ἡ ὄντως εἰρήνη παρά τοῦ Θεοῦ».

(**Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου, ΕΠΕ 18, 26**)

16. «Ταῦτα προϊστορήσαμεν, ἵνα γινῶτε τὴν ἐπ' ἐσχάτων γενεομένην ὀδύνην καί ταραχὴν καί πάντων ἀνθρώπων τὴν πρὸς ἀλλήλους ἀναστροφὴν καί φθόνον καί μῖσος καί ἔριν, τὴν τῶν ποιμένων ἐπὶ τῶν προβάτων ἀμέλειαν καί τοῦ λαοῦ πρὸς τοὺς ἱερεῖς ἀνυπότακτον διάθεσιν. διό πάντες τῷ ἰδίῳ θελήματι ἐμπεριπατήσουσιν, καί τὰ τέκνα τοῖς γονεῦσιν ἐπιβαλοῦνται χεῖρας. γυνὴ τόν ἴδιον ἄνδρα παραδώσει εἰς θάνατον καί ἀνὴρ τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα ἐπὶ κριτήριον ἄξει ὡς ὑπεύθυνον, δεσπότην εἰς τοὺς ἰδίους δούλους

ἀπάνθρωποι αὐθεντήσονται καί δοῦλοι πρὸς τοὺς δεσπότας ἀνυπότακτον διάθεσιν περιβαλοῦνται. πρεσβυτέρου πολιάν οὐδεὶς αἰδεσθήσεται καί νεωτέρου κάλλος οὐδεὶς οἰκτειρήσεται. οἱ ναοὶ τοῦ θεοῦ ὡς οἴκοι ἔσονται καὶ καταστροφαὶ τῶν ἐκκλησιῶν πανταχοῦ γενήσονται. αἱ γραφαὶ καταφρονιθήσονται καὶ τοῦ ἐχθροῦ τὰ ἄσματα πανταχοῦ ἐξάσουσιν. πορνεῖαι καὶ μοιχεῖαι καὶ ἐπιπορκίαι τὴν γῆν πληρώσουσιν· φαρμακεῖαι καὶ ἐπαοιδίαι καὶ μαντεῖαι ὀπίσω τούτων σφοδρῶς καὶ προθύμως ἐξακολουθήσουσι καὶ καθ' ὅλου ὑπὸ τῶν δοκούντων εἶναι χριστιανοὶ τότε ἐγερθήσονται ψευδοπροφῆται, ψευδαπόστολοι, γόπτες, ἄνθρωποι φθοροποιοί, κακοποιοί, ψευδόμενοι κατ' ἀλλήλων, μοιχοί, πόρνοι, ἄρπαγες, πλεονέκται, ἐπίπορκοι, κατάλαλοι ἀλλήλους μισοῦντες. οἱ ποιμένες ὡς λύκοι γενήσονται. οἱ ἱερεῖς τὸ ψεῦδος ἀσπάζονται. οἱ μοναχοὶ τὰ τοῦ κόσμου ποθήσουσιν. οἱ πλούσιοι ἀσπλαγχνίαν ἐνδύονται. οἱ ἄρχοντες πτωχῶ οὐ βοηθήσουσιν. οἱ δυνάσται οἰκτιρμούς ἀποβαλοῦνται. οἱ κριταὶ τὸ δίκαιον ἐκ τοῦ δικαίου ἀροῦσι καὶ τοῖς δύροις ἐκτυφλούμενοι ἀδικίαν ἐπισπάζονται. καὶ τί λέγω ἀπὸ ἀνθρώπων, ὅπου καὶ αὐτὰ τὰ στοιχεῖα τὴν οἰκίαν τάξιν ἀρνήσονται; σεισμοὶ κατὰ πᾶσαν πόλιν, λοιμοὶ ἐπὶ πᾶσαν χώραν, θρονταὶ ἄνεμοι καὶ φοβεραὶ ἀστραπαὶ οἴκους καὶ ἀγροὺς κατακαίουσαι, καταγιγίδες ἀνέμων τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν ἀμέτρως ἐκταράσσουσαι, τῆς γῆς ἀκαρπία, θαλάσσης ἦχος καὶ σάλος ἀφόρητος ἀπὸ ψυχῶν καὶ ἀπωλείας ἀνθρώπων. σημεῖα ἐν ἡλίῳ, σημεῖα ἐν σελήνῃ, ἀστρῶν παρατροπαί, συνοχαὶ ἐθνῶν, ἀέρων ἀκρασίαι, χαλάζης βολίδες ἐπὶ προσώπου τῆς γῆς, χειμῶνος ἀταξίαι, παγετοὶ διάφοροι, καύσωνες ἀπαραμύθητοι, κεραυνοὶ αἰφνίδιοι, ἐμπρησμοὶ ἀδόκητοι, καὶ ἀπαξαπλῶς πάσης τῆς γῆς θρῆνος καὶ κοπετός, παραμυθίαν μὴ ἐχούσης».

(Ἁγίου Ἰππολύτου, ΒΕΠΕΣ 6, 278-279)

17. (Ἁγίου Ἰππολύτου, P.G. 10, 912 B καὶ ΒΕΠΕΣ 6, 278)

18. (Ἁγίου Ἰππολύτου ΒΕΠΕΣ 6, 278)

19. (*Ἁγίου Ἰωάννου Δαμασκνοῦ P.G. 96, 581*)
20. (*Ἁγίου Ἀναστασίου Σιναΐτου P.G. 89, 540*)
21. (*Ἁγίου Ἰωάννου Δαμασκνοῦ P.G. 96, 609*)
22. (*Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ, Πατροκοσμᾶς σελ. 42, Προφητεία 96, Μαξίμου Βαρβαρῆ-Καθηγουμένου*)
23. (*Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ, Πατροκοσμᾶς, Προφητεία 44, σελ. 38, Μαξίμου Βαρβαρῆ-Καθηγουμένου*).
24. (*Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ Πατροκοσμᾶς, Προφητεία 84, σελ. 40, Μαξίμου Βαρβαρῆ-Καθηγουμένου καί Π.Β. Πάσχου σελ. 191*)
25. (*Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ, Πατροκοσμᾶς, Προφητεία 120, σελ. 44, Μαξίμου Βαρβαρῆ-Καθηγουμένου*)
26. (*Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ, Πατροκοσμᾶς, Προφητεία 118, σελ. 44, Μαξίμου Βαρβαρῆ-Καθηγουμένου*)
27. (*Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ, Πατροκοσμᾶς, Προφητεία 119, σελ. 44, Μαξίμου Βαρβαρῆ-Καθηγουμένου*)
28. (*Ἁγιος Νεῖλος ὁ Μυροβλήτης, Πιστόν ἀντίγραφον ἀπό τό Βιβλίον «Εὐαγγελικός Κῆπος» τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σταυροβουνίου Κύπρου*)
29. «Δεῖ τοίνυν πρῶτον κηρυχθῆναι τὸ εὐαγγέλιον, ἐν πᾶσι τοῖς ἔθνεσι καὶ τότε ἀποκαλυφθήσεται ὁ ἄνομος...»
(*Ἁγίου Ἰωάννου Δαμασκνοῦ - P.G. 94, 1217 A*)

30. «Ἔχεις τοῦτο τὸ σημεῖον· καὶ κηρυχθήσεται τὸ εὐαγγέλιον τοῦτο τῆς βασιλείας ἐν ὅλῃ τῇ οἰκουμένῃ, εἰς μαρτύριον πᾶσι τοῖς ἔθνεσι· καὶ τότε ἔξει τὸ τέλος». Καὶ σχεδόν, ὡς ὀρῶμεν, ὁ κόσμος ἅπας τῆς περὶ Χριστοῦ διδασκαλίας πεπλήρωται». (Ἁγίου Κυρίλλου Ἱεροσολύμων, ΕΠΕ, 2, 130)

31. (Χριστοδούλου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, Βιβλίον «Ἡ Δευτέρα Παρουσία τοῦ Κυρίου μας», σελ. 68)

32. (Θεοφύλακτος Βουλγαρίας, Ἑρμηνεία εἰς τὸ ΚΔ' Ματθαίου. Τόμος Α', 175)

33. (Ἁγίου Μαξίμου Ὁμολογητοῦ, P.G. 90, 144 D)

34. «Ἐνταῦθα δοκεῖ μοι αἰνίπτεσθαι περιένοι τινας ἐπιστολὴν πλάσαντας δῆθεν ἀπὸ τοῦ Παύλου, καὶ ταύτην ἐπιδεικνυμένους λέγειν, ὡς ἄρα ἐφέστηκε τοῦ Κυρίου ἡ ἡμέρα, ἵνα πολλοὺς ἐντεῦθεν πλανήσωσιν. Ὡστε οὖν μὴ ἀπατηθῆναι, ἀσφαλίζεται αὐτοὺς ὁ Παῦλος, δι' ὧν γράφει καὶ φησι· "μὴ θροεῖσθε, μίτε διὰ πνεύματος, μίτε διὰ λόγου". Ὁ δὲ λέγει, τοῦτό ἐστι· κἂν τις Πνεῦμα προφητείας ἔχων τοῦτο εἴπῃ, μὴ πιστεύσητε. Ὅτε γὰρ ἡμῖν πρὸς ὑμᾶς, ταῦτα εἶπον ὑμῖν· ὥστε οὐ δεῖ μεταπειθεσθαι, ἀφ' ὧν ἐδιδάχθητε. "Ἡ διὰ πνεύματος". Τοὺς ψευδοπροφήτας οὕτω καλεῖ πνεύματι ἀκαθάρτῳ λαλοῦντας, ἅπερ ἐλάλουν. Βουλόμενοι γὰρ οὗτοι μᾶλλον πιστεύεσθαι, οὐ μόνον διὰ πιθανολογίας ἐπεχείρουν ἀπατᾶν, τοῦτο γὰρ ἐμφαίνει εἰπών, "μίτε διὰ λόγου", ἀλλὰ καὶ πεπλασμένην ἐπιστολὴν ἐπεδείκνυον ὡς ἀπὸ τοῦ Παύλου, τὸ αὐτὸ τοῦτο διλοῦσαν. Διὰ τοῦτο καὶ αὐτὸ ἐμφαίνων ἐπήγαγε, τό, "μίτε δι' ἐπιστολῆς", ὡς δι' ἡμῶν».

(Ἁγίου Χρυσοστόμου, ΕΠΕ 23, 52)

35. «Ὡστε νόθον καὶ οὔτι που τοῦ θεοῦ Ἐπιφανίου, τὸ κατὰ τῶν εἰκόνων σύγγραμμα. Ὅμως ἄκουε ἐνταῦθα Βασιλείου τοῦ

μεγάλου λέγοντος: "Ἐγὼ δὲ οὐχ ὅπως εἰ ἐπιστολὴν τις ἀνθρώπων δεξάμενος, ἐπ' αὐτῇ μέγα φρονεῖ τούτου ἕνεκεν ὑποσταλῆναι ποτε καταδέξομαι. Ἄλλ' οὐδ' ἂν ἐξ αὐτῶν ἦκη τῶν οὐρανῶν, μὴ στοιχῆ δὲ τῷ υἱαίνοντι λόγῳ τῆς πίστεως, δύναμαι αὐτόν κοινωνόν ἠγίσασθαι τῶν ἀγίων". Καί πάλιν τοῦ Χρυσοστόμου λέγοντος, ὅτι ἀξίωμα προσώπων οὐ προσίεται ὁ θεῖος Παῦλος, ὅταν περὶ ἀληθείας ὁ λόγος εἴη. Μᾶλλον δὲ αὐτοῦ Παύλου ἀκουσώμεθα ὡδέ που κεκραγότες: Ἄλλὰ κἂν ἡμεῖς, ἢ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ εὐαγγελίζηται ὑμῖν παρ' ὃ εὐγγελισάμεθα ὑμῖν, ἀνάθεμα ἔστω».

(Ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου, P.G. 99, 388)

36. «Καὶ τούτῳ προσκυνήσουσιν ὡς θεῶ οἱ ἀπειθεῖς καὶ τούτῳ γόνυ κλίνουσιν, ὑπονοοῦντες αὐτόν εἶναι τὸν Χριστόν, μὴ νοοῦντες τὸ ὑπὸ τοῦ προφήτου εἰρημένον, πῶς ἔστιν πλάνος καὶ οὐκ ἀληθής (Ἰερ. 4, 11) «ὅθεν εἰδὼς ὁ ἀπόστολος τὴν τοῦ λαοῦ πλάνην καὶ τὴν ἐσομένην ἐνέργειαν τοῦ σατανᾶ» ἐν αὐτοῖς ἔφη: "ὅταν γὰρ λέγωσιν, εἰρήνη καὶ ἀσφάλεια, τότε αἰφνίδιος αὐτοῖς ἐφίσταται ὄλεθρος, ὡσπερ ἢ ὡδὴν τῆ ἐν γαστρὶ ἐχούσῃ, καὶ οὐ μὴ ἐκφύγωσιν"...». (Ἁγίου Ἰππολύτου, P.G. 10, 665 Α καὶ ΒΕΠΕΣ 6, 105)

37. (Ἁγιος Ἐφραίμ ὁ Σύρος, Τόμος Δ', 114 Ἐκδόσεις «Τό Περιβόλι τῆς Παναγίας»)

38. «Τούς μέλλοντάς τι παρά τῶν ἀναγινωσκομένων καρποῦσθαι, οὐδέ τὸ μικρόν τῶν λεγομένων παρατρέχειν δεῖ· διὰ γὰρ τοῦτο ἐρευνᾶν τὰς Γραφὰς ἐκελεύσθημεν, ἐπειδὴ δοκεῖ τὰ πολλά, πολλὴν ἐν τῷ βάθει διάνοιαν ἔχειν ἀποκεκρυμμένην».

(Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου, ΕΠΕ 14, 46)

39. «Τῶν ὀνομάτων καὶ τῶν ρημάτων, τῶν ἐν ταῖς Γραφαῖς κειμένων, οὐχ ἀπλῶς ἡμᾶς ὁ Θεός ἐπακούειν βούλεται, ἀλλὰ μετὰ πολλῆς τῆς συνέσεως». (Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου, ΕΠΕ 13, 184)

40. (Άγιου Κυρίλλου Ίερουσόλυμων, P.G. 72, 517)
41. (Άγιου Ίσιδώρου Πηλουσιώτου, P.G. 78, 213B)
42. (Προκοπίου του Γαζαίου, P.G. 87B, 1065)
43. (Τριώδιον Μ. Δευτέρα) καί (Μέγας Συναξαριστής τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας Τόμος ΙΓ', σελ. 471-473)
44. (Άγιου Ἰ. Χρυσοστόμου, P.G. 59, 587)
45. «Οὐ γάρ ἦν τι ὑπὸ Χριστοῦ γενόμενον πρᾶγμα, ὃ οὐκ εἶχε μυστήριον. Ὅλως οὐδέν ἦν παρ' αὐτοῦ γινόμενον ἔργον, ὃ μὴ σφόδρα ὠφέλιμον· οὐδέν ὃ μὴ ἐβόα τὴν ἀλήθειαν· οὐδέν ὃ μὴ πρὸς τὴν τῶν οὐρανίων παραδοχὴν ἐκίνει τὸν νοῦν».
(Άγιου Ἰ. Χρυσοστόμου, P.G. 59, 587)
46. (Ἰωάννου Δαμασκνοῦ, P.G. 96, 584)
47. (Ἰωάννου Δαμασκνοῦ, P.G. 96, 580)
48. (Μ. Δευτέρα, Τριώδιον, σελ. 474)
49. (Άγιου Ίσιδώρου Πηλουσιώτου, P.G. 78, 213 C)
50. (Ἰω. Χρυσοστόμου, P.G. 59, 588)
51. (Άγιου Ἰωάννου Δαμασκνοῦ, P.G. 96, 581)
52. (Θρησκευτικὴ καὶ Ἠθικὴ Ἐγκυκλοπαίδεια Τόμος 9, σελ. 309-310)
53. (Ὁρθόδοξη Ἰστοσελίδα www.ortho.gr)

54 (Ἁγίου Ἰππολύτου, ΒΕΠΕΣ 6, 200)

55. «Θίς τόν ναόν δέ τοῦ Θεοῦ οὐ τόν ἡμέτερον, ἀλλά τόν παλαιόν, τόν Ἰουδαϊκόν. Οὐ γάρ ἡμῖν, ἀλλά τοῖς Ἰουδαίοις εἰσελεύσεται οὐχ ὑπέρ Χριστοῦ ἀλλά κατὰ Χριστοῦ καί τῶν τοῦ Χριστοῦ, διό καί ἀντίχριστος λέγεται».

(Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκνοῦ, P.G. 94, 1216D)

56. «Οὐ γάρ εἰς εἰδωλολατρῖαν ἄξει ἐκεῖνος, ἀλλ' ἀντίθεός τις ἔσται, καί πάντα καταλύσει τούς θεούς, καί κελεύσει προσκυνεῖν αὐτόν ἀντί τοῦ Θεοῦ, καί καθεσθήσεται εἰς τόν ναόν τοῦ Θεοῦ, οὐ τόν Ἱεροσολύμοις μόνον, ἀλλά καί εἰς τάς πανταχοῦ Ἐκκλησίας». (Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου, ΕΠΕ 23, 54)

57. «Καί πάλιν φησίν· ὁ ἀντικείμενος, καί ὑπεραιρόμενος ἐπί πάντα λεγόμενον Θεόν, ἢ σέβασμα· ἐπί πάντα δέ Θεόν· μέλλει δῆθεν τά εἰδωλα μισεῖν ὁ Ἀντίχριστος· ὥστε αὐτόν εἰς τόν ναόν τοῦ Θεοῦ καθίσει. Ποῖον ἄρα ναόν; Τόν καταλελυμένον τῶν Ἰουδαίων, φησί· μή γένοιτο γάρ τοῦτον, ἐν ᾧ ἔσμεν. Διατί τοῦτο λέγομεν; Ἴνα μή νομιζώμεθα χαρίζεσθαι ἑαυτοῖς· εἰ γάρ ὡς Χριστός πρὸς Ἰουδαίους ἔρχεται καί ὑπό Ἰουδαίων προσκυνεῖσθαι βούλεται, ἵνα αὐτούς μειζρόνως ἀπατήσῃ, περισπούδαστον ποιεῖται τόν ναόν, ὑποψίαν διδούς, ὅτι αὐτός ἐστίν ὁ ἐκ γένους Δαβίδ, ὁ τόν ὑπό Σολομῶντος ναόν κατασκευασθέντα μέλλων οἰκοδομεῖν».

(Ἁγίου Κυρίλλου Ἱεροσολύμων, ΕΠΕ 2, 140)

58. «Ἀνέδειξεν ὁ Χριστός, τήν ἰδίαν σάρκα ὡς ναόν καί ἀνέστησε τρίμερον καί αὐτός ἀναστήσει τόν ἐν Ἱεροσολύμοις λίθινον ναόν». (Ἁγίου Ἰππολύτου, ΒΕΠΕΣ 6, 283)

59. «καί μετὰ ταῦτα ποικίσει τόν ναόν τόν ἐν Ἱεροσολύμοις καί διαστήσει αὐτόν ἐν τᾷ χρόνῳ ἀποδώσει αὐτόν τοῖς Ἰουδαίοις».

(Ἁγίου Ἰππολύτου, ΒΕΠΕΣ 6, 285)

60.

(ΔΑΝΙΗΛ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ')

«Ἐγὼ Ναβουχοδονόσορ εὐθηνῶν ἤμην ἐν τῷ οἴκῳ μου καὶ εὐθαλῶν. 2 ἐνύπνιον εἶδον, καὶ ἐφοβήρισέ με, καὶ ἐταράχθην ἐπὶ τῆς κοιτίης μου, καὶ αἱ ὀράσεις τῆς κεφαλῆς μου ἐτάραξάν με. 3 καὶ δι' ἐμοῦ ἐτέθη δόγμα τοῦ εἰσαγαγεῖν ἐνώπιόν μου πάντας τοὺς σοφούς Βαβυλῶνος, ὅπως τὴν σύγκρισιν τοῦ ἐνυπνίου γνωρίσωσί μοι. 4 καὶ εἰσεπορεύοντο οἱ ἐπαοιδοί, μάγοι, γαζαρηνοί, Χαλδαῖοι, καὶ τό ἐνύπνιον ἐγὼ εἶπα ἐνώπιον αὐτῶν, καὶ τὴν σύγκρισιν αὐτοῦ οὐκ ἐγνώρισάν μοι, 5 ἕως ἤλθε Δανιήλ, οὗ τό ὄνομα Βαλτάσαρ κατὰ τό ὄνομα τοῦ Θεοῦ μου, ὃς πνεῦμα Θεοῦ ἅγιον ἐν ἑαυτῷ ἔχει, καὶ τό ἐνύπνιον ἐνώπιον αὐτοῦ εἶπα· 6 Βαλτάσαρ ὁ ἄρχων τῶν ἐπαοιδῶν, ὃν ἐγὼ ἔγνω ὅτι πνεῦμα Θεοῦ ἅγιον ἐν σοί καὶ πᾶν μυστήριον οὐκ ἀδυνατεῖ σε, ἄκουσον τὴν ὄρασιν τοῦ ἐνυπνίου μου, οὗ εἶδον, καὶ τὴν σύγκρισιν αὐτοῦ εἶπόν μοι· 7 ἐπὶ τῆς κοιτίης μου ἐθεύρουν, καὶ ἰδοὺ δένδρον ἐν μέσῳ τῆς γῆς, καὶ τό ὕψος αὐτοῦ πολὺ. 8 ἐμεγαλύνθη τό δένδρον καὶ ἴσχυσε, καὶ τό ὕψος αὐτοῦ ἔφθασεν ἕως τοῦ οὐρανοῦ καὶ τό κῦτος αὐτοῦ εἰς τό πέρασ ἀπάσις τῆς γῆς· 9 τά φύλλα αὐτοῦ ὠραῖα, καὶ ὁ καρπός αὐτοῦ πολὺς, καὶ τροφή πάντων ἐν αὐτῷ· καὶ ὑποκάτω αὐτοῦ κατεσκύνουν τά θηρία τά ἄγρια, καὶ ἐν τοῖς κλάδοις αὐτοῦ κατώκουν τά ὄρνεα τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἐξ αὐτοῦ ἐτρέφετο πᾶσα ἡ σὰρξ. 10 ἐθεύρουν ἐν ὀράματι τῆς νυκτός ἐπὶ τῆς κοιτίης μου, καὶ ἰδοὺ εἶρ καὶ ἅγιος ἀπ' οὐρανοῦ κατέβη 11 καὶ ἐφώτισεν ἐν ἰσχύϊ καὶ οὕτως εἶπε· ἐκκόψατε τό δένδρον καὶ ἐκτίλατε τοὺς κλάδους αὐτοῦ καὶ ἐκτινάξατε τά φύλλα αὐτοῦ καὶ διασκορπίσατε τὸν καρπὸν αὐτοῦ· σαλευθήτωσαν τά θηρία ὑποκάτωθεν αὐτοῦ καὶ τά ὄρνεα ἀπὸ τῶν κλάδων αὐτοῦ· 12 πλὴν τὴν φυὴν τῶν ριζῶν αὐτοῦ ἐν τῇ γῆ ἐάσατε καὶ ἐν δεσμῶ σιδηρῶ καὶ χαλκῶ καὶ ἐν τῇ χλόῃ τῆ ἔξω, καὶ ἐν τῇ δρόσῳ τοῦ οὐρανοῦ κοιτασθήσεται, καὶ μετὰ τῶν θηρίων ἡ μερίς αὐτοῦ ἐν τῷ χόρτῳ τῆς γῆς. 13 ἡ καρδία αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων ἀλλοιωθήσεται, καὶ καρδία θηρίου δοθήσεται αὐτῷ, καὶ ἐπτά καιροὶ ἀλλαγῆσονται ἐπ' αὐτόν. 14 διὰ συγκρίματος εἶρ ὁ λόγος, καὶ ρῆμα ἀγίων τό ἐπερώτημα, ἵνα

γνώσιν οί ζῶντες ὅτι Κύριός ἐστιν ὁ ὕψιστος τῆς βασιλείας τῶν ἀνθρώπων, καί ἦ ἄν δόξη, δώσει αὐτήν καί ἐξουδένωμα ἀνθρώπων ἀναστήσει ἐπ' αὐτήν. 15 τοῦτο τό ἐνύπνιον, ὃ εἶδον ἐγώ Ναβουχοδονόσορ ὁ βασιλεύς, καί σύ, Βαλτάσαρ, τό σύγκριμα εἶπόν, ὅτι πάντες οί σοφοί τῆς βασιλείας μου οὐ δύνανται τό σύγκριμα αὐτοῦ δηλῶσαι μοι, σύ δέ, Δανιήλ, δύνασαι, ὅτι πνεῦμα Θεοῦ ἅγιον ἐν σοί.- 16 Τότε Δανιήλ, οὗ τό ὄνομα Βαλτάσαρ, ἀπνεεύθη ὡσεὶ ὕβραν μίαν, καί οί διαλογιμοί αὐτοῦ συνετάρασσον αὐτόν. καί ἀπεκρίθη ὁ βασιλεύς καί εἶπεν· Βαλτάσαρ, τό ἐνύπνιον καί ἡ σύγκρισις μή κατασπευσάτω σε· καί ἀπεκρίθη Βαλτάσαρ καί εἶπε· κύριε, τό ἐνύπνιον ἔστω τοῖς μισοῦσί σε καί ἡ σύγκρισις αὐτοῦ τοῖς ἐχθροῖς σου. 17 τό δένδρον, ὃ εἶδες τό μεγαλυνθέν καί τό ἰσχυρός, οὗ τό ὕψος ἔφθανεν εἰς τόν οὐρανόν καί τό κῦτος αὐτοῦ εἰς πᾶσαν τήν γῆν 18 καί τά φύλλα αὐτοῦ εὐθαλῆ καί ὁ καρπός αὐτοῦ πολὺς καί τροφή πᾶσιν ἐν αὐτῷ, ὑποκάτω αὐτοῦ κατῶκουν τά θηρία τά ἄγρια καί ἐν τοῖς κλάδοις αὐτοῦ κατεσκίνουν τά ὄρνεα τοῦ οὐρανοῦ, 19 σύ εἶ, βασιλεῦ, ὅτι ἐμεγαλύνθης καί ἰσχυσας καί ἡ μεγαλυσύνη σου ἐμεγαλύνθη καί ἔφθασεν εἰς τόν οὐρανόν καί ἡ κυριεῖα σου εἰς τά πέρατα τῆς γῆς. 20 καί ὅτι εἶδεν ὁ βασιλεύς εἶρ καί ἅγιον καταβαίοντα ἀπό τοῦ οὐρανοῦ, καί εἶπεν· ἐκτίλατε τό δένδρον καί διαφθείρατε αὐτό, πλὴν τήν φυήν τῶν ριζῶν αὐτοῦ ἐν τῇ γῆ ἑάσατε καί ἐν δεσμῶ σιδηρῶ καί ἐν χαλκῶ καί ἐν τῇ χλόῃ τῇ ἔξω, καί ἐν τῇ δρόσῳ τοῦ οὐρανοῦ αὐλισθήσεται, καί μετά θηρίων ἀγρίων ἡ μερίς αὐτοῦ, ἕως οὗ ἑπτὰ καιροί ἀλλοιωθῶσιν ἐπ' αὐτόν, 21 τοῦτο ἡ σύγκρισις αὐτοῦ, βασιλεῦ, καί σύγκριμα Ὑψίστου ἐστίν, ὃ ἔφθασεν ἐπὶ τόν κύριόν μου τόν βασιλέα, 22 καί σέ ἐκδιώξουσιν ἀπό τῶν ἀνθρώπων, καί μετά θηρίων ἀγρίων ἔσται ἡ κατοικία σου, καί χόρτον ὡς βοῦν ψωμιοῦσί σε καί ἀπό τῆς δρόσου τοῦ οὐρανοῦ αὐλισθήσῃ καί ἑπτὰ καιροί ἀλλαγίσονται ἐπὶ σέ, ἕως οὗ γνώς ὅτι κυριεύει ὁ Ὑψιστος τῆς βασιλείας τῶν ἀνθρώπων, καί ἦ ἄν δόξη, δώσει αὐτήν. 23 καί ὅτι εἶπαν· ἑάσατε τήν φυήν τῶν ριζῶν τοῦ δένδρου, ἡ βασιλεία σου σοί μενεῖ, ἀφ' ἧς ἄν γνώς τήν ἐξουσίαν τήν οὐράνιον. 24 διὰ τοῦτο, βασιλεῦ, ἡ βουλή μου ἀρεσάτω σοι καί τάς ἀμαρτίας σου ἐν ἐλε-

ημοσύναις λύτρωσαι καὶ τὰς ἀδικίας ἐν οἰκτιρμοῖς πενήτων· ἴσως ἔσται μακρόθυμος τοῖς παραπτώμασι σου ὁ Θεός.- 25 Ταῦτα πάντα ἔφθασεν ἐπὶ Ναβουχοδονόσορ τον βασιλέα. 26 μετα δωδεκάμηνον ἐπὶ τῷ ναῦ τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἐν Βαβυλῶνι περιπατῶν 27 ἀπεκρίθη ὁ βασιλεύς καὶ εἶπεν· οὐχ αὕτη ἐστὶ Βαβυλῶν ἡ μεγάλη, ἣν ἐγὼ ὑκοδόμησα εἰς οἶκον βασιλείας ἐν τῷ κράτει τῆς ἰσχύος μου εἰς τιμὴν τῆς δόξης μου; 28 ἔτι τοῦ λόγου ἐν τῷ στόματι τοῦ βασιλέως ὄντος, φωνὴ ἀπ' οὐρανοῦ ἐγένετο· σοὶ λέγουσι, Ναβουχοδονόσορ βασιλεῦ, ἡ βασιλεία παρῆλθεν ἀπὸ σοῦ, 29 καὶ ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων ἐκδιώξουσι, καὶ μετὰ θηρίων ἀγρίων ἡ κατοικία σου καὶ χόρτον ὡς θροῦν ψωμιοῦσί σε, καὶ ἑπτὰ καιροὶ ἀλλαγῆσονται ἐπὶ σέ, ἕως οὗ γνῶς, ὅτι κυριεύει ὁ Ὑψίστος τῆς βασιλείας τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἡ ἄν δόξη, δώσει αὐτήν. 30 αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ὁ λόγος συνετελέσθη ἐπὶ Ναβουχοδονόσορ, καὶ ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων ἐξεδιώχθη καὶ χόρτον ὡς βοῦς ἥσθιε, καὶ ἀπὸ τῆς δρόσου τοῦ οὐρανοῦ τό σῶμα αὐτοῦ ἐβάφη, ἕως οὗ αἱ τρίχες αὐτοῦ ὡς λεόντων ἐμεγαλύνθησαν καὶ οἱ ὄνυχες αὐτοῦ ὡς ὀρνέων.- 31 Καὶ μετὰ τό τέλος τῶν ἡμερῶν ἐγὼ Ναβουχοδονόσορ τούς ὀφθαλμούς μου εἰς τόν οὐρανόν ἀνέλαβον, καὶ αἱ φρένες μου ἐπ' ἐμέ ἐπεστράφησαν, καὶ τῷ Ὑψίστῳ κύλόγησα καὶ τῷ ζῶντι εἰς τόν αἰῶνα ἤνεσα καὶ ἐδόξασα, ὅτι ἡ ἐξουσία αὐτοῦ ἐξουσία αἰώνιος καὶ ἡ βασιλεία αὐτοῦ εἰς γενεάν καὶ γενεάν, 32 καὶ πάντες οἱ κατοικοῦντες τήν γῆν ὡς οὐδέν ἐλογίσθησαν, καὶ κατὰ τό θέλημα αὐτοῦ ποιεῖ ἐν τῇ δυνάμει τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἐν τῇ κατοικίᾳ τῆς γῆς, καὶ οὐκ ἔστιν ὅς ἀντιποιήσεται τῇ χειρὶ αὐτοῦ καὶ ἐρεῖ αὐτῷ· τί ἐποίησας; 33 αὐτῷ τῷ καιρῷ αἱ φρένες μου ἐπεστράφησαν ἐπ' ἐμέ, καὶ εἰς τιμὴν τῆς βασιλείας μου ἦλθον, καὶ ἡ μορφή μου ἐπέστρεψεν ἐπ' ἐμέ, καὶ οἱ τύρανοί μου καὶ οἱ μεγιστᾶνες μου ἐζήτουν με, καὶ ἐπὶ τήν βασιλείαν μου ἐκραταιώθην, καὶ μεγαλωσύνῃ περισσοτέρα προσετέθη μοι. 34 νῦν οὖν ἐγὼ Ναβουχοδονόσορ αἰνῶ καὶ ὑπερυψῶ καὶ δοξάζω τόν βασιλέα τοῦ οὐρανοῦ, ὅτι πάντα τά ἔργα αὐτοῦ ἀληθινά καὶ αἱ τρίβοι αὐτοῦ κρίσεις, καὶ πάντας τούς πορευομένους ἐν ὑπερηφανίᾳ δύναται ταπεινῶσαι».

61. (Ἁγίου Ἰππολύτου, P.G. 10, 668 C καὶ ΒΕΠΕΣ 6, 109)

62. «Βασιλεύσει δέ ὁ Ἀντίχριστος τρία καὶ ἥμισυ ἔτη μόνα... φησί γάρ Δανιὴλ· Καὶ δοθήσεται ἐν χειρὶ αὐτοῦ ἕως καιροῦ, καὶ καιρῶν, καὶ ἥμισυ καιροῦ. Καιρὸς μὲν ὁ εἰς ἑνιαυτός, ἐν ᾧ τέως αὔξει ἡ παρουσία αὐτοῦ· καιροὶ δέ, τὰ ἐπίλοιπα δύο ἔτη τῆς παρανομίας, εἰς τρία ὁμοῦ συναριθμούμενα· καὶ τό ἥμισυ τοῦ καιροῦ, ἡ ἑξάμηνος». (Ἁγίου Κυρίλλου Ἱεροσολύμων, ΕΠΕ 2, 142)

63. (Ἁγίου Ἰππολύτου, P.G. 10, 656 D καὶ ΒΕΠΕΣ 6, 96)

64. (Ἁγίου Ἰππολύτου, ΒΕΠΕΣ 6, 105)

65. (Ἁγίου Ἰππόλυτος, P.G. 10, 668 C καὶ ΒΕΠΕΣ 6, 109)

66. «Βασιλεύσει δέ ὁ Ἀντίχριστος τρία καὶ ἥμισυ ἔτη μόνα. Οὐκ ἐξ ἀποκρύφων λέγομεν, ἀλλ' ἐκ τοῦ Δανιὴλ· φησί γάρ· Καὶ δοθήσεται ἐν χειρὶ αὐτοῦ ἕως καιροῦ, καὶ καιρῶν, καὶ ἥμισυ καιροῦ. Καιρὸς μὲν ὁ εἰς ἑνιαυτός, ἐν ᾧ τέως αὔξει ἡ παρουσία αὐτοῦ· καιροὶ δέ, τὰ ἐπίλοιπα δύο ἔτη τῆς παρανομίας, εἰς τρία ὁμοῦ συναριθμούμενα· καὶ τό ἥμισυ τοῦ καιροῦ, ἡ ἑξάμηνος».

(Ἁγίου Κυρίλλου Ἱεροσολύμων, ΕΠΕ 2, 142)

67. (Ἁγίου Ἰππολύτου, ΒΕΠΕΣ 6, 107)

68. «Ἐάν γάρ μικρόν ὀλιγορῶν εὐρεθῆ ἄνθρωπος, εὐχερῶς πολιορκεῖται καὶ γίνεται αἰχμάλωτος ἐν σημείοις τοῦ Δράκοντος, καὶ πονηροῦ καὶ δολίου. Καὶ ἀσύγνωστος ὁ τοιοῦτος εὐρίσκεται ἐν τῇ κρίσει· αὐτοψεῖ γάρ εὐρίσκεται ὅτι ἐπίστευσε τῷ τυράννῳ ἐκουσίως». (Ἁγίου Ἐφραίμ τοῦ Σύρου, Τόμος Δ', σελ. 116)

69. (Σεργίου Νεῖλου: «Ὁ Ἀντίχριστος κτυπᾷ τὴν πόρτα μας», σελ. 4-5)

70. (Ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου P.G. 99, 1076 C)

71. «Οὐδείς μοι λόγος καί φροντίς ἐπί τοῦ προκειμένου. "Οὐά οἱ λίθοι κεκράξονται" καί σύ μένεις σιωπηλός καί ἄφροντις; καί σύ ὁ μέλλων εὐθύνεσθαι ὑπό Θεοῦ ἐν καιρῷ ἐτάσεως καί περί ἀργοῦ ρήματος, κἄν ἐπαίτις εἶ, διδόναι λόγον· λέγεις ἀλογῶν· Τίς μοι ἐν τούτῳ φροντίς;» (Ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου, *P.G. 99, 1321 B*)
72. (Προφητεία Ἁγίου Νείλου. Πιστόν ἀντίγραφον, ἀπό τό Βιβλίον «Εὐαγγελικός Κῆπος» τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σταυροβουνίου Κύπρου)
73. (Ἁγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός, «Πατροκοσμᾶς», σελ. 39)
74. (Δ. Παναγόπουλου, «Ἁγιοί καί Σοφοί περί τῶν μελλόντων νά συμβῶσι», Προφητεῖα Ἀββᾶ Μωϋσέως, σελ. 6)
75. (Ἁγίου Ἰππολύτου, *ΒΕΠΕΣ 6, 278*)
76. «... τοιοῦτον γενήσεται καί ἐπί τοῦ μισοκάλου ἢ σφραγίς, λέγουσα Ἀρνοῦμαι, φησίν, τόν ποιμήν οὐρανοῦ τε καί γῆς· ἀρνοῦμαι τό βάπτισμα, ἀρνοῦμαι τήν λατρείαν μου καί σοί προστίθεμαι καί σέ πιστεύω» (Ἁγίου Ἰππολύτου, *ΒΕΠΕΣ 6, 287*)
77. (Σιβυλλικός Χρησμός I, 324-331, I.H.FRIEDLIER, LEIPZIG, 1852 σελ. 24)
78. (Ἁγίου Ἰππολύτου, *ΒΕΠΕΣ 6, 287*)
79. «Ὅρα τοῦ δεσπότου τήν φιλανθρωπίαν, ὅτι καί ἐν τοῖς ὑστέροις χρόνοις πῶς τοῦ τῶν θροτῶν γένους κίδεται καί ἐλεεῖ, ὅτι οὐδέ τότε χωρίς προφητῶν ἡμᾶς καταλιμπάνει, ἀλλά πέμψει αὐτούς πρός διδαχίν ἡμῶν καί πληροφορίαν καί ἐπιστροφήν τῆς τοῦ ἀντικειμένου παρουσίας...». (Ἁγίου Ἰππολύτου, *ΒΕΠΕΣ 6, 283*)
80. (Ὁ Μέγας Συναξαριστής τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας Τόμος Ζ', σελ. 385)

81. (*Ἡ Μετάστασις τοῦ Ἁγίου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου - 26 Σεπτεμβρίου. Ὁ Μέγας Συναξαριστής τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας Τόμος Θ', σελ. 622-623*)
82. (*Ὁ Μέγας Συναξαριστής τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας Τόμος Δ', σελ. 614*)
83. (*Ἁγίου Κυρίλλου, ΕΠΕ 2, 138*)
84. (*Ἀνθίμου Ἱεροσολύμων, Ἑρμηνείαν εἰς τὴν Ἱεράν Ἀποκάλυψιν, σελ. 104-105, Ἐκδόσεις Ρηγόπουλου*)

85. «Ἀκούσας, φασίν, ὁ Πέτρος, ὅτι θανεῖται ὑπὲρ Χριστοῦ, εἶπεν, ὅτι καὶ Ἰωάννης τί; οὐ θανεῖται καὶ αὐτός; Ὁ δὲ Χριστός οὐκ ἀπιγόρευσε μὲν τοῦτο (πᾶς γάρ ὁ γεννηθείς, καὶ θανεῖται), εἶπε δὲ τό, "Ἐάν θέλω αὐτόν μένειν." τουτέστι, Ζῆν ἄχρι τῆς τοῦ κόσμου συντελείας, καὶ τότε μαρτυρῆσαι περὶ ἐμοῦ. Ὅθεν καὶ φασὶ ζῆν αὐτόν, ὑπὸ δὲ τοῦ Ἀντιχρίστου μέλλειν ἀναιρεθῆναι, σὺν τῷ Ἡλίᾳ κηρύττοντα τὸν Χριστόν. Ἐὶ δὲ καὶ μῆμα αὐτοῦ δείκνυται, τί τοῦτο; Ζῶν μὲν γάρ εἰσιῆλθεν ἐν αὐτῷ, εἶτα μετέστι, ὡσπερ καὶ Ἐνώχ καὶ Ἡλίας. Ἀνατρέπει τοίνυν ὁ εὐαγγελιστής τὴν ψευδῆ δόξαν τῶν οἰομένων, ὅτι οὐκ ἀποθνήσκει ὁ μαθητής οὗτος, ἀλλ' ἀθάνατος ἔσται. Ψευδὲς γάρ ὄντως, τό ἀθάνατον εἶναι ἄνθρωπον. Κἂν γάρ Ἐνώχ καὶ Ἡλίας οὐκ ἀπέθανεν, ἀλλ' ὅμως θνητοί. Οὕτως οὖν καὶ οὗτος, κἂν οὐκ ἀπέθανεν, ἀλλ' ἀποθανεῖται. Τό οὖν, "Οὐκ ἀποθνήσκει," τουτέστιν, ἀθάνατος ἔσται, ψευδές». (*Θεοφύλακτου Βουλγαρίας, Ρ.Γ. 124, 316, Ἑρμηνεία εἰς τὰ τέσσαρα Ἱερά Εὐαγγέλια, Τόμος Β', σελ. 417-418*)

86. «Ἡ μὲν πρώτη αὐτοῦ παρουσία Ἰωάννην τὸν βαπτιστὴν εἶχε πρόδρομον, ἡ δὲ δευτέρα αὐτοῦ, ἐν ἧ ἔμελλει ἔρχεσθαι ἐν δόξῃ, Ἐνώχ καὶ Ἡλίαν καὶ Ἰωάννην τὸν θεολόγον ἀναδείξει».

(*Ἁγίου Ἰππολύτου, ΒΕΠΕΣ 6, 283*)

87. «Καί ἴδε εἰσῆλθεν ἐν τῷ λόγῳ αὐτῶν πάντως ὁ Ἀντίχριστος. Βασιλεύς γάρ ὢν κάκεινος, τοῦτο μόνον ἐπιζητήσει, ὃ θέλει καί λέγει γίνεσθαι... καί ὅποσοι δυνάμει Θεοῦ ἀνταγωνιζόμενοι σπῶσιν, εἶεν ἂν καί ταῖς ἡμέραις ἐκείναις νικῶντες τόν Ἀντίχριστον ἐν θανάτῳ μετά Χριστοῦ... Διά τοῦτο ὀλίγοι οἱ μέλλοντες σπῆναι. Διά τοῦτο Ἡλίας καί Ἐνώχ· οὐκ οἶδαμεν εἰ καί ὁ Θεολόγος καί εὐαγγελιστής, ἀρωγοί τῆς ἀνθρωπίνης ἀσθενείας, καί πρωτοστάται, καί ἀθλοφόροι τῆς ὑπέρ ὁμολογίας Χριστοῦ νίκης».

(Ἁγίου Θεοδώρου Στουδίτου, P.G. 99, 1033)

88. «Βίσι τινες, ἔλεγε, τῶν ᾧδε ἐστώτων, οἳ οὐ μή γεύσωνται θανάτου, ἕως ἂν ἴδωσι τόν Υἱόν τοῦ ἀνθρώπου ἐρχόμενον ἐν τῇ βασιλείᾳ αὐτοῦ. Βί μὲν οὖν, ὡς ἐφ' ἐνός ἔφησεν, Ἔστι τις τῶν ᾧδε ἐστώτων, ταυτό μινύειν ὑπετοπήσαμεν, τῷ, Ἐάν αὐτόν θέλω μένειν ἕως ἔρχομαι τί πρός σέ; περί Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου εἰρημένῳ, ὡς θανάτου ἄγευστον διαμένειν, μέχρι τῆς Χριστοῦ παρουσίας· οὔτω γάρ ἤδη τινές ἐκεῖνο τῶν λίαν σοφῶν ἐξελάβοντο».

(Ἁγίου Ἰωάννου Δαμασκνοῦ, P.G. 96, 556-557)

89. «Μαρτυρεῖ δέ τοῖς εἰρημένοις Ἐνώχ καί Ἡλίας καί ὁ τῆς βροντῆς υἱός Ἰωάννης, ἔτι περιόντες ἐν τῷ σώματι· καί γάρ τούτους ὡς ἀπαρχήν τοῦ ὄλου φουράματος ἡμῶν ὁ Δημιουργός λαβῶν ἔδειξε πᾶσι ὡς εἰ μή ἡμαρτεν ὁ Ἀδάμ, ἔτι ἂν περιῖν μετά τοῦ σώματος. Πλὴν καί οὗτοι πολυχρόνιον βίον ἀνύοντες γεύσονται ποτε θανάτου, κἂν ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ. Ὅρα δέ τίν δι' αὐτῶν πίστιν, ὡς ἐκ τῶν τριῶν προάγεται γενεῶν, ἐκ μὲν τῶν πρό νόμου ληφθέντος τοῦ Ἐνώχ, ἐκ δέ τῶν μετά νόμον τοῦ Ἡλία, ἐκ δέ τῶν μετά τήν χάριν τοῦ ἐπιστηθίου τῶν μαθητῶν. Οὐκοῦν καί ὁ Ἀδάμ, εἰ τίν ἐντολήν ἐφύλαττε, τούτοις ἂν ἀδιστάκτως συμπεριῖν. Ὅτι δέ περίεστιν ὁ παρθένος Ἰωάννης ὅπερ ἐξήκησας, ὡς περ τόν Ἐνώχ, καί τόν Ἡλίαν παράδοσις μαρτυρεῖ, οὔτω καί τοῦτον. Καί τέ ἐν τοῖς εὐαγγελίοις δέ εἰρημένον εἰς τόν αὐτόν ἡμῶς νοῦν ἔλκει. Ὅτε μὲν τῶς ὁ Χριστός τῶν τρεῶν τοῦ θανάτου, ὃν ἐμελλεῖ ὡς

αὐτοῦ ἀποθνήσκειν ὁ Πέτρος· ὁ δὲ Πέτρος τὸν οἰκεῖον θάνατον ἀκούσας εὐθύς ἐπερωτᾷ περὶ τοῦ εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου, δῆλον κακείνου οὐκ ἄλλο τι ἄλλ' ἢ τὸν τρόπον τοῦ θανάτου αὐτοῦ μαθεῖν ἐπιζητῶν, Οὗτος δὲ τί· οὐ γὰρ ἄλλο μὲν ἤκουε παρὰ τοῦ Σωτῆρος περὶ αὐτοῦ, εἰς ἄλλο δὲ τι ἀνακόλουθον τὴν ἐρώτησιν μετῆγεν, ὡσπερ παρορῶν καὶ παρὰ φαῦλον ποιούμενος τὴν τοῦ διδασκάλου περὶ αὐτοῦ προφητεῖαν. Τῆς δὲ τοῦ Πέτρου ἐρωτήσεως περὶ τοῦ θανάτου, ὃν ἐμελλεν ἀποθνήσκειν ὁ Ἰωάννης, ἐπερωτῶντος, καὶ τοῦ Σωτῆρος εἰπόντος, Ἐάν αὐτόν θέλω μένειν ἕως ἔρχομαι, τί πρὸς σέ· Πῶς οὐχὶ τὴν μέχρι τῆς παρουσίας αὐτοῦ διαμονὴν ἢ ἀλήθεια προλέγει· διό καὶ ὁ ἐν ἀγίοις Κύριλλος τό Ἰακολούθει μοι περὶ τοῦ θανάτου τοῦ ἀγίου Πέτρου εἰρηῖσθαι τῷ Σωτῆρι ἐκδέχεται. Τό δέ, ὅτι ἔξιλθεν ὁ λόγος οὗτος εἰς τοὺς μαθητάς, ὅτι ὁ μαθητὴς ἐκεῖνος οὐκ ἀποθνήσκει καὶ τὰ ἐξῆς οὐ μόνον οὐδὲν μάχεται, ἀλλὰ καὶ συνάδει. Οὐ γὰρ τις αὐτόν ἀθάνατον εἶναι φησιν, ἀλλὰ διαμένειν μετὰ Ἐνώχ και Ἡλία μέχρι τῆς δευτέρας τοῦ Δεσπότου παρουσίας· ὁ καὶ μαθητὴς αὐτός βεβαιῶν φησιν, ὅτι οὐκ εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς ὅτι οὐκ ἀποθνήσκει, ἀλλ, ἐάν αὐτόν θέλω μένειν ἕως ἔρχομαι, τί πρὸς σέ· Καὶ φανερόν ὅτι τό μὲν ἀθάνατον εἶναι ἀνέτρεψε, τό δὲ μένειν ἕως τῆς παρουσίας ἐβεβαίωσεν. Εἰ δὲ ὁ Παμφίλου Εὐσέβιος, τὴν ἐκκλησιαστικὴν γράφωμ Ἱστορίαν καὶ τοὺς χρόνους αὐτοῦ, καθ' οὓς ἐβίωσεν, ἀριθμητούς ἔθετο, καὶ ὡς μέχρι τῶν Τραϊανοῦ χρόνων διήρκεσεν, οὐδὲν μαχόμενον, κἄν δοκῆ, λέγει. Ἐκεῖνο γὰρ ἕκαστος κατὰ νοῦν λαμβανέτω, ὡς οἱ τοῦ Ἐνώχ κατάδηλοι χρόνοι, καὶ ὅσα ἔτη ἐν τῷ κόσμῳ ἐβίω, σαφῶς ἢ θεία Γραφή παραδίδωσιν· ἀλλ' οὐ διὰ τοῦτο τὴν μετὰ σώματος ἀρνήσεται τις τοῦ δικαίου μετάθεσιν. Ταύτη τῆ δόξῃ συνάδουσι καὶ αἱ πράξεις τοῦ ἠγαπημένου Ἰωάννου καὶ ὁ βίος, ἃς οὐκ ὀλίγοι προφέρουσι. Κατατεθείς γάρ, φασί, κατὰ τὴν αὐτοῦ ἐκεῖνου προτροπὴν ἐν τινι τόπῳ, ζητηθεὶς αἰφνίδιον οὐχ εὐρίσκετο, ἀλλὰ μόνον τό ἀγίασμα βρῦον ἐξ αὐτοῦ τοῦ τόπου ἐν ᾧ πρὸς βραχεῖαν ροπὴν ἐτέθη· ἀφ' οὗ πάντες, ὡς πηγὴν ἀγιασμοῦ, τό ἅγιον ἐκεῖνο μύρον ἀρυόμεθα».

(Μεγάλου Φωτίου, P.G. 103, 985-988)

90. (Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου, Ἡ Δευτέρα Παρουσία, σελ. 53)

91. «Καί γάρ καί ὁ Ἡλίας ἤξει τότε τούς πιστούς ἀσφαλιζόμενος. Καί τοῦτο ὁ Χριστός φησίν, “Ἡλίας ἔρχεται, καί ἀποκαταστήσει πάντα”. Διά τοῦτο εἴρηται περὶ Ἰωάννου τό, “ἐν δυνάμει καί πνεύματι Ἡλίου”. Οὔτε γάρ σημεῖα εἰργάσατο, καθάπερ Ἡλίας, οὔτε θαύματα· “Ἰωάννης μὲν” γάρ, φησί, “σημεῖον ἐποίησεν οὐδέν· πάντα δέ, ὅσα εἶπεν Ἰωάννης περὶ τούτου, ἀληθῆ ἦν”. Πῶς οὖν “ἐν δυνάμει καί πνεύματι Ἡλίου;” Τουτέστι, τὴν αὐτὴν ἀναλίψεται διακονίαν. Καθάπερ οὗτος πρόδρομος τῆς προτέρας παρουσίας, οὕτω κακεῖνος πρόδρομος τῆς δευτέρας καί ἐνδόξου αὐτοῦ παρουσίας, καί εἰς τοῦτο φυλάττεται. Μὴ τοίνυν δείσωμεν...»

(Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου, ΕΠΕ 23, 72)

92. (Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου, Ἡ Δευτέρα Παρουσία, σελ. 53)

93. (Ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας Καισαρείας (P.G. 106, 340 C)

94. (Μεγάλου Φωτίου, P.G. 103, 988 B)

95. (Ὁ Ἅγιος Ἰππόλυτος (ΒΕΠΕΣ 6, 278)

96. (Ὁ Ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός, «Πατροκοσμάς», σελ. 39)

97. (Προφητεία Ἁγίου Νείλου. Πιστόν ἀντίγραφον ἀπό τό Βιβλίον
«Εὐαγγελικός Κήπος», τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σταυροβουνίου Κύπρου)

98. (Δ. Παναγόπουλου, «Ἅγιοι καί Σοφοί
περὶ τῶν μελλόντων νά συμβῶσι»,
Προφητεία Ἀββᾶ Μωϋσέως, σελ. 6).

99. «Ἄλλὰ ζητοῦμεν τῆς παρουσίας ἡμέτερον σημεῖον, ἐκκλησιαστικόν ζητοῦμεν οἱ ἐκκλησιαστικοί. ὁ δὲ Ὡπηρ φησὶ· “καί τότε

σκανδαλισθήσονται πολλοί, καὶ ἀλλήλους παραδώσουσι, καὶ μισήσουσιν ἀλλήλους". Ἐὰν ἀκούσης, ὅτι ἐπίσκοποι κατὰ ἐπισκόπων, καὶ κληρικοί κατὰ κληρικῶν, καὶ λαοὶ κατὰ λαῶν μέχρις αἱμάτων ἔρχονται, μὴ ταραχθῆς· προγέγραπται γάρ».

(Ἁγίου Κυρίλλου Ἱεροσολύμων, ΕΠΕ 2, 130)

100. (Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου, ΕΠΕ 11 Α', 10)

101. «Πρὶν δὲ ταῦτα γίνωσι, θ' ἀποστείλῃ ὁ Κύριος Ἥλιαν τὸν Θεσβίτην καὶ τὸν Ἐνώχ, ὡς εὐσπλαχνος, διὰ νὰ παρακινήσωσιν εἰς τὴν εὐσέβειαν τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, καὶ κηρύξωσι παρησῖαν τὴν θεογνωσίαν εἰς πάντας τοὺς ἀνθρώπους, διὰ νὰ μὴ πιστεύωσιν εἰς τὸν Τύραννον ἕνεκα φόβου, καὶ θέλουσι κράζει καὶ λέγει. Πλάνος εἶναι, ὧ ἀνθρώποι, ἅς μὴ πιστεύσῃ κανεὶς εἰς αὐτὸν παντελῶς, μηδὲ νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὸν θεομάχον».

(Ὅσιου Ἐφραίμ τοῦ Σύρου, Τόμος Δ', σελ. 125,
Ἐκδόσεις Τό Περιβόλι τῆς Παναγίας, Θεσ/νίκη 1992)

102. «Ἀποσταλίσεται δὲ Ἐνώχ καὶ Ἥλιος ὁ Θεσβίτης καὶ ἐπιστρέψουσι καρδίας πατέρων ἐπὶ τέκνα, τουτέστι τὴν συναγωγὴν ἐπὶ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ τὸ τῶν ἀποστόλων κήρυγμα, καὶ ὑπ' αὐτοῦ ἀναιρεθήσονται...».

(Ἁγίου Ἰωάννου Δαμασκνοῦ, Ρ.Γ. 94, 1217)

103. «Καὶ γάρ καὶ ὁ Ἥλιος ἤξει τότε τοὺς πιστοὺς ἀσφαλιζόμενος. Καὶ τοῦτο ὁ Χριστὸς φησὶν, "Ἥλιος ἔρχεται, καὶ ἀποκαταστήσει πάντα" (Μάρκ. θ', 12)... Καθάπερ οὗτος πρόδρομος τῆς προτέρας παρουσίας, οὕτω κακεῖνος πρόδρομος τῆς δευτέρας καὶ ἐνδόξου αὐτοῦ παρουσίας, καὶ εἰς τοῦτο φυλάττεται. Μὴ τοίνυν δεισώμεν...». (Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου, ΕΠΕ 23, 72)

104. (Ἁγίου Ἰππολύτου, ΒΕΠΕΣ 6, 284)

105. (Ἁγίου Ἰωάννου Σιφιλίνου, P.G. 120, 1248)

106. (Πρακτικά Ζ' Οἰκ. Συνόδου Β' Τόμος, σελ. 733)

107. «Τίνος ἔνεκει οὐκ ἐξέλυσεν αὐτῶν τὴν δύναμιν; οὕτω γάρ ἂν ἐπίστευσαν. Παραλελυμένον ἐθεράπευσε, καὶ οὐκ ἐπίστευσαν, ἀλλὰ μυρία εἰργάσατο, καὶ ἐν αὐτῷ δὲ τῷ πάθει ἔρριψεν αὐτοὺς ὑπτίους, καὶ ἐσκότωσεν αὐτῶν τὰς ὄψεις, καὶ οὐκ ἐπίστευσαν, καὶ πῶς ἂν ἐπίστευσαν, εἰ τὴν δύναμιν αὐτῶν ἐξέλυσε; Ψυχῆς γὰρ ἀπεγνωκυίας χεῖρον οὐδέν, κἂν σημεῖα ἴδῃ, κἂν τέρατα, μένει τὴν αὐτὴν ἀναισχυντίαν ἔχουσα· καὶ γὰρ ὁ Φαραώ, μυρίας δεχόμενος πληγὰς, ὅτε ἐκολάζετο μόνο, ἐσωφρονίζετο, καὶ μέχρι τῆς ἐσχάτης ἡμέρας τοιοῦτος ἔμεινε, διώκων οὐς ἀπέλυσε. Διὰ τοῦτο ἂνω καὶ κάτω ὁ Παῦλός φησι: "Μὴ σκληρυνθῆ τις ἐξ ὑμῶν ἀπάτη τῆς ἀμαρτίας". Καθάπερ γὰρ οἱ στῦλοι τοῦ σώματος νεκροῦνται λοιπόν, καὶ οὐδεμίαν αἴσθησιν ἔχουσιν, οὕτω καὶ ψυχὴ, ὅταν πολλοῖς κατασχεθῆ πάθεσι, νεκροῦται πρὸς τὴν ἀρετὴν. Κἂν ἐτιοῦν προσενέγκῃς, οὐ λαμβάνει τοῦ πράγματος αἴσθησιν, ἀλλὰ κἂν κόλασιν, κἂν ὀτιοῦν ἀπειλήσῃς, ἀνάληπτος μένει».

(Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσσοστόμου, ΕΠΕ 14, 18)

108. (Ἁγίου Ἐπιφανίου, P.G. 43, 32)

109. (P.G. 94, 1216)

110. (Ἁγίου Μαξίμου Ὁμολογητοῦ, P.G. 90, 144D)

111. «Ἔτι τὸν περὶ τοῦ διαβόλου λόγον ἀνακινουῦμεν... ποιοῦμεν δὲ τοῦτο οὐκ ἐπειδὴ ἡδύς ἡμῖν ὁ περὶ τοῦ διαβόλου λόγος, ἀλλ' ἐπειδὴ ἀσφαλὴς ἡμῖν ἡ περὶ τούτου διδασκαλία· ἐχθρὸς γὰρ ἐστὶ καὶ πολέμιος· μεγάλη δὲ ἀσφάλεια τὰ τῶν ἐχθρῶν εἶδέναι σαφῶς». (Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσσοστόμου, ΕΠΕ 31, 76)

112. «Ὅρας ὅτι ἄνω καί κάτω διά τοῦτο λέγει ἀπεστάλθαι, καί παρά τοῦ Πατρὸς εἰληφέναι τήν κρίσιν, καί οὐδέν δύνασθαι ποιεῖν ἀφ' ἑαυτοῦ, ἵνα πᾶσαν ἐκκόψῃ πρόφασιν ἀγνωμοσύνης; Τίνα δέ φησιν ἥξειν ἐν τῷ ὀνόματι τῷ ἰδίῳ; Τόν ἀντίχριστον ἐνταῦθα αἰνίττεται, καί ἀναντίρρητον τῆς ἀγνωμοσύνης αὐτῶν τίθησιν ἀπόδειξιν. Ἢ γάρ ὡς ἀγαπῶντες τόν Θεόν μέ διώκετε, πολλῶ μᾶλλον ἐπί τοῦ ἀντιχρίστου τοῦτο γενέσθαι ἔδει. Ἐκεῖνος γάρ οὐδέν τοιοῦτον ἐρεῖ, οὔτε ἀπεστάλθαι παρά τοῦ Πατρὸς, οὔτε κατά τήν γνώμην ἦκει τήν ἐκείνου· ἀλλά τοῦναντίον ἅπαν, τυραννικῶς τά μὴδέν αὐτῷ προσήκοντα ἀρπάξων καί τόν ἐπί πάντων Θεόν ἑαυτόν εἶναι λέγων, καθώς καί Παῦλος φησιν· "Ἐπί πάντα λεγόμενον Θεόν ἢ σέβασμα, ἀποδεικνύντα ἑαυτόν ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ Θεός". Τοῦτο γάρ ἐστιν ἐν τῷ ὀνόματι τῷ ἰδίῳ ἐλθεῖν».

(Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου, ΕΠΕ 13 Α, 228)

113. «Χρή γινώσκειν, ὅτι δεῖ τόν ἀντίχριστον ἐλθεῖν... εἰς ἔλεγχον τῶν ἀντιθέων Ἰουδαίων. Ἔφη γάρ αὐτοῖς ὁ Κύριος· "Ἐγὼ ἦλθον ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Πατρὸς μου, καί οὐ λαμβάνετε με· ἔρχεται ἄλλος ἐν τῷ ὀνόματι τῷ ἰδίῳ, κακεῖνον λήψεσθε"... Οἱ οὖν Ἰουδαῖοι Υἱὸν Θεοῦ ὄντα τόν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν καί Θεόν οὐκ ἐδέξαντο, τόν δέ πλάνον Θεόν ἑαυτόν λέγοντα δέξονται».

(Ἁγίου Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ, P.G. 94, 1216)

114. «...Ἐγὼ ἐλίλυθα ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Πατρὸς μου καί οὐ λαμβάνετε με· ἐάν ἄλλος ἔλθῃ ἐν τῷ ὀνόματι τῷ ἰδίῳ ἐκεῖνον λήψεσθε"... ἄλλος δέ ἐλεύσεται, ὁ Ἀντίχριστος δηλονότι, ὅς μέλλει ἀποδεικνύναι, ὅτι αὐτός ἐστι μόνος Θεός».

(Θεοφύλακτου Βουλγαρίας, P.G. 123, 1281)

115. «Περὶ τούτου, τοῦ ἀντιχρίστου, πᾶσα γραφῆ οὐκ ἐσιώπησεν, καί προφητῆται τοῦτον ἐπ' ἀπωλείᾳ πολλῶν ἐρχόμενον προκατήγγειλαν, καί ὁ κύριος τούτοις ἐμαρτύρησεν, καί ἀπόστολοι ταῦτα περὶ αὐτοῦ ἐδίδαξαν, καί τὸ τούτου ὄνομα δι' ἀριθμοῦ

μυστικῶς Ἰωάννης ἐν τῇ Ἀποκαλύψει ἐφάνερωσεν (Ἄποκ. ιγ', 17-18). Τοῦτον "βδέλυγμα ἐρημώσεως" ὁ κύριος ἀπεφώνησεν (Ματθ. κδ', 15), καί ὁ ἀπόστολος υἱὸν διαβόλου "κατ' ἐνέργειαν τοῦ σατανᾶ" (Β Θεσσ. β', 9)...». (Ἁγίου Ἰππολύτου, **ΒΕΠΕΣ 6, 104**)

116. «Ἄλλ' ἐπειδὴ καιρὸς λοιπὸν ἀπαιτεῖ πρὸς τὰ προκείμενα, αὐτάρκων ὄντων τῶν ἐν τῷ προοιμίῳ εἰς δόξαν Θεοῦ εἰρημένων, δίκαιόν ἐστιν ἡμᾶς ἐφαψαμένους αὐτῶν τῶν θείων γραφῶν ἐπιδείξαι δι' αὐτῶν, τίς καὶ ποταπή ἢ τοῦ ἀντιχρίστου παρουσία, ποίῳ δέ καιρῷ καὶ χρόνῳ ὁ ἄνομος ἀποκαλυφθήσεται, πόθεν δέ καὶ ἐκ ποίας φυλῆς, καὶ τί τό τούτου ὄνομα τό διὰ τοῦ ἀριθμοῦ ἐν τῇ γραφῇ μινυόμενον (Ἄποκ. ιγ', 18), πῶς δέ πλάνην μέν τῷ λαῷ ἐγγενήσῃ, ἐπισυνάξας αὐτούς ἐκ τῶν περάτων τῆς γῆς, θλίψιν δέ καὶ διωγμὸν ἐπὶ τοὺς ἀγίους ἐπεγερεῖ, καὶ πῶς ἑαυτὸν δοξάσει ὡς θεόν, τίς δέ ἢ τούτου συντέλεια, πῶς δέ ἢ ἐπιφάνια τοῦ κυρίου ἀποκαλυφθήσεται ἀπ' οὐρανοῦ, καὶ τίς ἢ τοῦ σύμπαντος κόσμου ἐκπύρωσις, τίς δέ ἢ τῶν ἀγίων ἔνδοξος καὶ ἐπουράνιος βασιλεία τῶν συμβασιλευόντων τῷ Χριστῷ, καὶ τίς ἢ τῶν ἀνόμων αἰώνιος διά πυρός κόλασις». (Ἁγίου Ἰππολύτου, **ΒΕΠΕΣ 6, 199**)

117. «Οὐκ αὐτὸς τοίνυν ὁ Διάβολος γίνεται ἄνθρωπος κατὰ τὴν τοῦ Κυρίου ἐνανθρώπησιν -μὴ γένοιτο-».

(Ἁγίου Ἰωάννου Δαμασκνοῦ, **P.G. 94, 1217 A**)

118. (Ἁγίου Ἐφραίμ Σύρου, **Τόμος Δ', 119**)

119. «... ἀλλ' ἄνθρωπος ἐκ πορνείας τίκτεται καὶ ὑποδέχεται πᾶσαν τὴν ἐνέργειαν τοῦ Σατανᾶ. Προειδὼς γὰρ ὁ Θεὸς τὸ ἄτοπον τῆς μελλούσης αὐτοῦ προαιρέσεως παραχωρεῖ ἐνοικῆσαι ἐν αὐτῷ τὸν διάβολον». (Ἁγίου Ἰωάννου Δαμασκνοῦ, **P.G. 94, 1217 A**)

120. «Τίκεται δέ ακριβῶς ἐκ κόρης μιαρᾶς τό ἐκείνου ὄργανον, οὐχ οὗτος δέ σαρκοῦται. Ἐν σχήματι δέ τοιούτῳ ἤξει ὁ παμμίαρος, ὡς κλέπτης, ἀπατῆσαι τά σύμπαντα».

(**Ἁγίου Ἐφραίμ Σύρου, Τόμος Δ', 119**)

121. «Καθώς προείπομεν ὅτι εἰς πάντα ἐξισοῦσθαι μέλλει τῷ σωτήρι ἡμῶν ὁ διάβολος καί υἱός τῆς ἀνομίας· οὕτω καί δπλοῖ ἡμῖν ἡ ἀπόδειξις, ἐπειδή ὁ σωτήρ τοῦ κόσμου, βουλόμενος τό γένος τῶν ἀνθρώπων σῶσαι, ἐκ τῆς ἀχράντου καί παρθένου Μαρίας ἐτέχθη καί ἐν σχήματι σαρκός τόν ἐχθρόν κατεπάτησεν ἐν ἰδία δυνάμει τῆς αὐτοῦ θεότητος· τόν αὐτόν τρόπον καί ὁ διάβολος ἐκ μιαρᾶς γυναικός ἐξελεύσεται ἐπί τῆς γῆς, τίκεται δέ ἐν πλάνῃ ἐκ παρθένου». (**Ἁγίου Ἰππολύτου, ΒΕΠΕΣ 6, 284**)

122. «ὡσπερ γάρ ἐκ τῆς Ἰούδα φυλῆς ὁ Χριστός γεγέννηται, οὕτως καί ἐκ τῆς τοῦ Δάν φυλῆς ὁ ἀντίχριστος γεννηθήσεται».

(**ΒΕΠΕΣ 6, 201**)

123. (**Ἁγίου Ἐφραίμ τοῦ Σύρου, Τόμος Δ', 126**)

124. «Βασιλεύσει δέ ὁ Ἀντίχριστος τρία καί ἡμισυ ἔτη μόνα. Οὐκ ἐξ ἀποκρύφων λέγομεν, ἀλλ' ἐκ τοῦ Δανιήλ· φησί γάρ· "καί δοθήσεται ἐν χειρὶ αὐτοῦ ἕως καιροῦ, καί καιρῶν, καί ἡμισυ καιροῦ". Καιρός μὲν ὁ εἰς ἑναυτός, ἐν ᾧ τέως αὔξει ἡ παρουσία αὐτοῦ· καιροὶ δέ, τά ἐπίλοιπα δύο ἔτη τῆς παρανομίας, εἰς τρία ὁμοῦ συναριθμούμενα· καί τό ἡμισυ τοῦ καιροῦ, ἡ ἑξάμηνος».

(**Ἁγίου Κυρίλλου Ἱεροσολύμων, ΕΠΕ 2, 142**)

125. (**Ἁγίου Ἰππολύτου, ΒΕΠΕΣ 6, 109 καί P.G. 10, 668 C**)

126. (**Ἁγίου Ἐφραίμ Σύρου, Τόμος Δ', 127**)

127. (**Ἁγίου Ἀνδρέα Καισαρείας, P.G. 106, 325 A**)

128. (Ἁγίου Ἐφραίμ Σύρου, Τόμος Δ', 119-121)

129. «Ἐν πρώτοις δέ τό τῶν Ἰουδαίων ἔθνος ἀγαπήσει. μετὰ δέ τούτων ἀπάντων σημεῖα ἐπιτελέσει καί θαύματα φοβερά, ἀλλ' οὐκ ἀληθῆ, ἀλλ' ἐν πλάνῃ, ὅπως πλανήσῃ τοὺς ὁμοίους αὐτῷ ἀσεβεῖς. εἰ δυνατόν γάρ καί τοὺς ἐκλεκτοὺς ἀποστήσει ἀπό τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ. ἀλλά τά πρώτα αὐτοῦ γενήσεται πρᾶς, ἀγαπητικός, ἡσυχός, εὐλαθής, εἰρηνοποιός, μισῶν ἀδικίαν, βδελυττόμενος δῶρα, εἰδωλολατρείαν μή προσιέμενος, τάς γραφάς φησιν ἀγαπῶν, ἱερεῖς αἰδούμενος, πολιὰς τιμῶν, πορνεῖαν μή καταδεχόμενος, μοιχείαν βδελυττόμενος, καταλαλιαῖς μή προσέχων, ὄρκους μή καταδεχόμενος, φιλόξενος, φιλόπτωχος, ἐλεήμων. εἶτα καί τέρατα ποιήσει, λεπρούς καθαρῖζων, παραλύτους ἐγείρων, δαίμονας ἀπελαύνων, περί τῶν πόρρω ὡς ἐνεστῶτα διαγγέλων, νεκρούς ἀνιστῶν, χήραις ἐπικουρῶν, ὀρφανῶν προϊστάμενος, ἀγαπῶν πάντας, τοὺς μαχομένους ἀνθρώπους καταλλάττων εἰς ἀγάπην καί λέγων «μή ἐπιδυέτω ὁ ἥλιος ἐπὶ τῷ παροργισμῷ ὑμῶν» (Ἐφ. 4, 26). χρυσόν οὐ κτήσεται, ἀργύριον οὐκ ἀγαπήσει, πλοῦτον οὐ προσιέται. Καί ταῦτα πάντα ποιεῖ ὕπουλος ὢν καί δόλιος καί πάντας θέλων ἐξαπατῆσαι πρὸς τό ποιῆσαι αὐτόν βασιλέα. ὅταν γάρ ἴδωσιν οἱ λαοὶ καί οἱ δῆμοι τοσαύτας ἀρετάς καί τοσαύτας αὐτοῦ δυνάμεις πάντες ἐπὶ τό αὐτό μιᾶ γνώμῃ συναχθήσονται ἐπὶ τό ποιῆσαι αὐτόν βασιλέα, μάλιστα ὅτι τό τῶν Ἑβραίων γένος ἀγαπηθήσεται ὑπὲρ πάντας ὑπ' αὐτοῦ τοῦ τυράννου, λέγοντες πρὸς ἀλλήλους· Μὴ ἄρα εὐρίσκεται τοιοῦτος ἀγαθός ἄνθρωπος καί δίκαιος ἐν τῇ γενεᾷ ἡμῶν; ἐξαιρέτως, ὡς προεῖπον, τό τῶν Ἰουδαίων γένος, νομίζοντες ὅτι βασιλέα αὐτόν θεάσονται ἐν τῇ τοιαύτῃ ἀρχῇ, καί προσελθόντες αὐτῷ, λέγοντες· Πάντες σοι πειθόμεθα, πάντες σοι πεποιθήμεν, σέ γνωρίζομεν δίκαιον ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν. πάντες διά σου σωθῆναι ἐλπίζομεν καί διά τοῦ στόματός σου ἐλάβομεν κρίσιν δικαίαν καί ἀδωροδόκητον. Καί τά πρώτα μὲν ὑπόυλως χρώμενος ὁ ψεύστης καί ἄνομος παραιτήσεται τὴν δόξαν αὐτήν, οἱ δέ ἄνθρωποι προσμένοντες καί παρακαλοῦντες αὐτόν

ἀναδείξουσι βασιλέα». (*Ἁγίου Ἰππολύτου, ΒΕΠΕΣ 6, 284-285*)

130. (*Ἁγίου Ἰππολύτου, ΒΕΠΕΣ 6, 199*)

131. (*Ἁγίου Ἐφραίμ Σύρου, Τόμος Δ', 120-121*)

132. «Καί μετὰ ταῦτα ὑψοῦται τῆ καρδία καί ὁ πραῦς πρότερον γενήσεται σοβαρός καί ὁ ἀγάπην διώκων γενήσεται ἀνελείμων. ὁ ταπεινός τῆ καρδία γενήσεται ὑψηλός καί ἀπάνθρωπος, καί ὁ μισῶν ἀδικίαν τοὺς δικαίους καταδιώξει. ἔπειτα ἀνυψούμενος εἰς τὴν ἑαυτοῦ βασιλείαν παρατάξει πόλεμον καί τρεῖς βασιλεῖς μεγάλους πατάξει ἐν θυμῷ, Αἰγυπτίων, Λιβύων καί Αἰθιοπῶν. καί μετὰ ταῦτα ποιήσει τὸν ναόν τὸν ἐν Ἱεροσολύμοις καί ἀναστήσει αὐτόν ἐν τάχει καί ἀποδώσει αὐτόν τοῖς Ἰουδαίοις. εἶτα ὑψωθήσεται τῆ καρδία κατὰ παντός ἀνθρώπου, οὐ μὴν ἀλλὰ καί κατὰ τοῦ θεοῦ βλάσφημα λαλήσει, δοκῶν ὁ δόλιος ὅτι τό λοιπόν βασιλεὺς ἐστὶν ἐπὶ τῆς γῆς ἕως τοῦ αἰῶνος, μὴ γινώσκων ὁ ταλαίπωρος ὅτι ἡ βασιλεία αὐτοῦ ἐν τάχει καταργεῖται καί ἀπολήψεται τό ἥτοιμασμένον πῦρ αὐτῷ ἐν τάχει σὺν πᾶσι τοῖς πειθόμενοις αὐτῷ καί δουλεύουσιν αὐτῷ». (*Ἁγίου Ἰππολύτου, ΒΕΠΕΣ 6, 285*)

133. «Τίς ἄρα μακάριος, ὁ ὑπὲρ Χριστοῦ μετ' εὐσεβείας μαρτυρῶν τότε; ὑπὲρ γάρ πάντας μάρτυρας ἐγὼ φημι εἶναι τοὺς τότε μάρτυρας. Οἱ μὲν γάρ πρό τούτου, μόνοις ἀνθρώποις ἐπάλαισαν· οἱ δὲ ἐπὶ τοῦ Ἀντιχρίστου, αὐτῷ Κατανᾶ αυτοπροσώπως πολεμήσουσι· καί οἱ μὲν πρότερον διώκοντες βασιλεῖς, ἐφόνεον μόνον, νεκρούς δὲ οὐ προσεποιούντο ἐγείρειν, οὐδέ σημείων καί τεράτων φαντασίας ἐδείκνυον· ὥδε δὲ καί τοῦ φόβου καί τῆς ἀπάτης προτροπή κακῆ, «ὥστε πλανᾶσθε εἰ δυνατόν, καί τοὺς ἐκλεκτούς».

(*Ἁγίου Κυρίλλου Ἱεροσολύμων, ΕΠΕ 2, 144*)

134. «Μακάριοι οἱ τότε νικήσαντες τὸν τύραννον, ὅτι παρὰ τοὺς πρῶτους μάρτυρας ἐνδοξότεροι καί ὑψηλότεροι ἔχουσιν ἀναδει-

χθῆναι. οἱ γάρ μάρτυρες πρώην τούς αὐτοῦ ὑπασπιστάς ἐνίκησαν, οὗτοι δέ αὐτόν τόν διάβολον υἱόν τῆς ἀπωλείας καταπαλαίσαντες καί νικηταί γενόμενοι ποίων οὖν ἐγκωμίων καί στεφάνων οὐ κατακοσμηθήσονται παρά τοῦ βασιλέως ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ;»

(**Ἁγίου Ἰππολύτου, ΒΕΠΕΣ 6, 288**)

135. «Αὗται εἰσὶν αἱ "χίλια διακόσiai ἐξήκοντα ἡμέραι", (Ἀποκ. ια', 3) "τό ἡμισυ τῆς ἐβδομάδος" (Δαν. θ', 27), ἃς κρατήσει ὁ τύραννος διώκων τὴν ἐκκλησίαν φεύγουσαν "ἀπό πόλεως εἰς πόλιν" (Ματθ. κγ', 34) καί ἐν ἐρημία κρυβομένην καί ἐν τοῖς ὄρεσιν, ἔχουσαν μεθ' ἑαυτῆς οὐδέν ἕτερον εἰ μὴ τὰς "δύο πτέρυγας τοῦ ἀετοῦ τοῦ μεγάλου" (Ἀποκ. ιβ', 14), τουτέστι τὴν εἰς Χριστόν Ἰησοῦν πίστιν, ὅς ἐκτείνας τὰς ἀγίας χεῖρας ἐπὶ τῷ ξύλῳ ἠπλωσε δύο πτέρυγας, δεξιάν καί εὐώνυμον, προσκαλούμενος πάντας τούς εἰς αὐτόν πιστεύοντας καί σκεπάζων "ὡς ὄρνις νεοσσούς" (Ματθ. κγ', 37 καί Λουκ. ιγ', 34). καί γάρ διὰ Μαλαχίου φησὶν "καί ὑμῖν τοῖς φοβουμένοις τό ὄνομά μου ἀνατελεῖ ἡλιος δικαιοσύνης, καί ἴασις ἐν ταῖς πτέρυξιν αὐτοῦ"». (**Ἁγίου Ἰππολύτου, ΒΕΠΕΣ 6, 219**)

136. «Οἱ ναοὶ τοῦ θεοῦ ὡς οἴκοι ἔσονται καί καταστροφαί τῶν ἐκκλησιῶν πανταχοῦ γενήσονται. αἱ γραφαί καταφρονηθήσονται καί τοῦ ἐχθροῦ τά ἄσματα πανταχοῦ ἐξάσουσιν...

...πενθοῦσι δέ καί αἱ ἐκκλησίαι πένθος μέγα, διότι οὔτε προσφορὰ οὔτε θυμίαμα ἐκτελεῖται οὔτε λατρεία θεάρεστος, ἀλλά τὰ ἱερά τῶν ἐκκλησιῶν ὡς "ὄπωροφυλάκιον" (Ἠσ. α', 8) γενήσονται καί τό τίμιον σῶμα καί αἷμα τοῦ Χριστοῦ ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις οὐκ ἀναφανήσεται. λειτουργία σβεσθήσεται, ψαλμωδία παυθήσεται, ἀνάγνωσις τῶν γραφῶν οὐκ εἰσακουσθήσεται. ἀλλά σκότος ἔσται τοῖς ἀνθρώποις καί θρῆνος ἐπὶ θρῆνον καί οὐαί ἐπὶ οὐαί». (**Ἁγίου Ἰππολύτου, ΒΕΠΕΣ 6, 278 καί 289**)

137. (**Ἁγίου Ἐφραίμ Σύρου, Τόμος Δ', 127**)

138. «Τίς ἄρσ· βαστάσει τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας; Τίς δέ ὑπομείνη τὴν θλίψιν τὴν ἀφόρητον;... ὅταν ἴδῃ ἅπαντα τὰ πρόσωπα δακρύνοντα, καὶ μετὰ πόθῳ ἐρωτῶντας τοὺς ἀνθρώπους, μήποτε ῥῆμα Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς; καὶ ἀκούη οὐδαμοῦ... Πενθεῖ ἡ γῆ καὶ ἡ θάλασσα, διότι αἰφνιδίως κατέπαυσεν ἡ φωνὴ τῆς ψαλμωδίας καὶ τῆς προσευχῆς ἐκ στόματος ἀνθρώπου. Πενθοῦσι πᾶσαι αἱ ἐκκλησίαι τοῦ Χριστοῦ πένθος μέγα· διότι δὲν λειτουργεῖται ὁ ἁγιασμός καὶ ἡ προσφορά». (Ἁγίου Ἐφραίμ Σύρου, Τόμος Δ', 113)

139. (Ἁγίου Ἰππολύτου, ΒΕΠΕΣ 6, 81)

140. (Ἁγίου Ἰππολύτου, ΒΕΠΕΣ 6, 105-106)

141. «Καὶ τί λέγω ἀπὸ ἀνθρώπων, ὅπου καὶ αὐτὰ τὰ στοιχεῖα τὴν οἰκείαν τάξιν ἀρνήσονται; σεισμοὶ κατὰ πᾶσαν πόλιν, λοιμοὶ ἐπὶ πᾶσαν χώραν, βρονταὶ ἄνεμοι καὶ φοβεραὶ ἀστραπαὶ οἴκους καὶ ἀγρούς κατακαίουσαι, καταγίδες ἀνέμων τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν ἀμέτρως ἐκταράσσουσαι, τῆς γῆς ἀκαρπία, θαλάσσης ἥχος καὶ σάλος ἀφόρητος ἀπὸ ψυχῶν καὶ ἀπωλείας ἀνθρώπων. σημεῖα ἐν ἡλίῳ, σημεῖα ἐν σελήνῃ, ἄστρον παρατροπαί, συνοχαὶ ἐθνῶν, ἀέρων ἀκρασίαι, χαλάξης βολίδες ἐπὶ προσώπου τῆς γῆς, χειμῶνος ἀταξίαι, παγετοὶ διάφοροι, καύσωνες ἀπαραμύθητοι, κεραυνοὶ αἰφνίδιοι, ἐμπρησμοὶ ἀδόκητοι, καὶ ἀπαξαπλῶς πάσης τῆς γῆς θρῆνος καὶ κοπετός, παραμυθίαν μὴ ἐχούσης».

(Ἁγίου Ἰππολύτου, P.G. 10, 912 B καὶ ΒΕΠΕΣ 6, 278)

142. «Δός ἡμῖν φαγεῖν καὶ πιεῖν ὅτι πάντες ἐκ τοῦ λιμοῦ καὶ ἀπὸ πάσης ἀνάγκης ἐκλείπομεν καὶ ἐπίταξον τὸν οὐρανὸν τοῦ δοῦναι ἡμῖν ὕδωρ καὶ ἀπέλασον τὰ ἀνθρωποφάγα θηρία. τότε ὁ δόλιος ἀποκριθήσεται μυκτηρίζων αὐτούς ἐν πολλῇ ἀπανθρωπία λέγων. Ὁ οὐρανὸς οὐ βούλεται δοῦναι ὑετόν, ἡ γῆ πάλιν οὐ βλαστάνει τὰ γεννήματα αὐτῆς· πόθεν ὑμῖν δώσω ἐγὼ βρώματα; τότε ἀκούσαντες τῶν ῥημάτων τοῦ δολίου τούτου οἱ ἄθλιοι νοήσουσιν ὅτι

οὗτός ἐστιν ὁ πονηρός διάβολος, καί κόψονται ὀδυνηρῶς καί κλαύσονται μεγάλως καί τό πρόσωπον ταῖς χερσίν αὐτῶν τύψουσιν καί τās τρίχας αὐτῶν διαρρήξουσι καί ταῖς ὄνυξι τās παρειάς καταξανοῦσι λέγοντες πρὸς ἀλλήλους· Ὡ τῆς συμφορᾶς, ὦ τῆς ὀδυνηρᾶς πραγματείας, ὦ τοῦ δολίου συναλλάγματος, ὦ τοῦ μεγίστου πτώματος. πῶς ἐπλανήθημεν τῷ πλάνῳ, πῶς προσκνήχθημεν αὐτῷ, πῶς τοῖς τούτου δικτύοις ἐξωγρεύθημεν, πῶς τῇ μιαιρᾷ αὐτοῦ σαγήνῃ συνειλκυσθημεν. πῶς ἀκούοντες τῶν γραφῶν οὐ συνῶμεν». (Ἁγίου Ἰππολύτου 10, 933 D -936 A καί ΒΕΠΕΣ 6, 288)

143. (Ἁγίου Ἐφραίμ τοῦ Σύρου, Τόμος Δ', 121-123)

144. (Ἁγίου Ἐφραίμ Σύρου, Τόμος Δ', 123)

145. (Ἁγίου Ἰππολύτου, ΒΕΠΕΣ 6, 106)

146. (Ἁγίου Ἐφραίμ Σύρου, Τόμος Δ', 111-114)

147. (Ἁγίου Ἰππολύτου, ΒΕΠΕΣ 6, 105)

148. «ὅτι μί ἐκολοβώθησαν αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι... οὐκ ἂν ἐσώθη πᾶσα σάρξ, τουτέστι πᾶσα περί Θεοῦ εὐσεβῆς ἔννοια. Κολοβοῦνται γάρ κακίας ἡμέραι, τῆς κατ' αἴσθησιν δημιουργούσης αὐτάς ἐσφαλμένης κρίσεως τῷ λόγῳ περιγραφείσης, καί τοῦ κατ' αὐτόν εὐσεβοῦς διακαιώματος κατόπιν γεγεννημένης. Ἀντιχρίστου γάρ οὐδέν διενήνοχεν ὁ τῆς σαρκὸς νόμος, ἀεὶ παλαίων τῷ πνεύματι καί τῷ αὐτοῦ θείῳ νόμῳ ἀντιτασσόμενος...».

(Ἁγίου Μαξίμου Ὁμολογητοῦ, P.G. 91, 1132)

149. (Ἁγίου Ἐφραίμ Σύρου, Τόμος Δ', 114)

150. «Οἱ δέ ἀκροώμενοι τῶν θείων γραφῶν καί ἐπί χειρᾶς ἔχοντες καί ἐν νῷ ταύτας ἐννοοῦντες πολλοί ἀποδράσονται ἐκ τῆς

αὐτοῦ πλάνης, νοήσουσι γάρ τῆς ἐπιβουλῆς αὐτοῦ τὴν ἐμφάνειαν καὶ τῆς πλάνης αὐτοῦ τὴν ἀλαξονεῖαν καὶ ἐκφεύξουσιν ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τὰ ὄρη καὶ ταῖς ὄπαῖς τῆς γῆς κατακρυβήσονται καὶ μετὰ δακρῶν καὶ συντετριμμένης καρδίας ζητήσουσι τὸν φιλόανθρωπον, καὶ αὐτὸς ἐκσπάσει αὐτούς ἐκ τῶν βρόχων αὐτοῦ καὶ διασώσει ἐκ τῶν σκανδάλων αὐτοῦ τῶν χαλεπῶν καὶ ἀοράτως σκεπάσει αὐτούς τῇ χειρὶ αὐτοῦ τῇ δεξιᾷ, τοὺς ἀξίως αὐτῷ καὶ δικαίως προσπίπτοντας».

(Ἁγίου Ἰππολύτου, **ΒΕΠΕΣ 6, 288**)

151. (Ἁναστασίου Σιναΐτου, **P.G. 89, 540**)

152. (Ἁγίου Ἰωάννου Δαμασκνοῦ, **P.G. 96, 581**)

153. (**M. Βασιλείου, ΕΠΕ 4, 98**)

154. (**M. Βασιλείου, ΕΠΕ 4, 40**)

155. (Ἔρωλόγιον τό Μέγα, Ὠρα ΣΤ')

156. (Ἁγίου Ἰωάννου Δαμασκνοῦ, **P.G. 96, 560 A**)

157. (Ἁγίου Ἰωάννου Δαμασκνοῦ, **P.G. 96, 560 A-B**)

158. (Ἁγίου Ἰππολύτου, **ΒΕΠΕΣ 6, 199**)

159. «Ἐπεὶ ἀνέσπερον καὶ ἀδιάδοχον καὶ ἀτελεύτητον τὴν ἡμέραν ἐκείνην οἶδεν ὁ λόγος, ἦν καὶ ὀγδόην ὁ ψαλμωδὸς προσπύγρευσεν, διὰ τὸ ἔξω κείσθαι τοῦ ἐβδοματικοῦ τούτου χρόνου».

(**M. Βασιλείου, ΕΠΕ 4, 96**)

160. «Ἡ ἕκτι ἡμέρα τόν τοῦ εἶναι τῶν ὄντων λόγον ὑποδιλοῖ, ἡ δέ ἑβδόμη τόν τοῦ εὔ εἶναι τῶν ὄντων τρόπον ὑποσημαίνει· ἡ δέ ὀγδόη τό τοῦ αἰεῖ εὔ εἶναι τῶν ὄντων ἄρρητον μυστήριον ὑπαγορεύει». (*Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ, P.G. 90, 1104 C*)

161. (*Ἁγίου Ἰππολύτου, ΒΕΠΕΣ 6, 78-79*)

162. (*Ἀρχιμ. Ἰωήλ Γιαννακοπούλου, Ἑρμηνεία τῆς Ἀποκαλύψεως, σελ. 129*)

163. (*Ἁγίου Ἰππολύτου, ΒΕΠΕΣ 6, 42*)

164. (*Ἁγίου Ἰππολύτου, ΒΕΠΕΣ 6, 78*)

165. (*Ἁγίου Ἰππολύτου, ΒΕΠΕΣ 6, 199*)

166. (*Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου, ΕΠΕ 18, 551-553 καί 559-561*)

167. (*Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου ΕΠΕ 18Α, 109-113*)

168. (*Ἁγίου Ἰππολύτου, P.G. 10, 932 C καί ΒΕΠΕΣ 6, 287*)

169. (*Ἁγίου Ἰππολύτου, ΒΕΠΕΣ 6, 287*)

170. (*Θ.Η.Ε. σελ. 281*)

171. (*Ἁγίου Κοσμᾶ Αἰτωλοῦ. Πατροκοσμᾶς σελ. 126, Μαξίμου Βαρβαρῆ-Καθηγουμένου*)

172. (*Ἁγίου Ἀνδρέα Καισαρείας P.G. 106, 340 B*)

173. (*Ἀρέθα Καισαρείας P.G. 106, 681 A*)

174. (*Ἅγιος Ἰππόλυτος ΒΕΠΕΣ 6, 287*)
175. (*Μέγα Εὐχολόγιον σελ. 207. Ἀκολουθία τοῦ Μεγάλου Σχήματος*)
176. (*Ἁγίου Ἐφραὶμ τοῦ Σύρου, τόμος Δ, 116-117*)
177. (*Ἁγίου Ἐφραὶμ τοῦ Σύρου, τόμος Δ, 124*)
178. (*Κοσμᾶ Φλαμιάτου ἅπαντα, σελ. 270*)
179. (*Ἁγίου Ἐφραὶμ Σύρου Δ, 116*)
180. (*Ἰωάννου τοῦ Χρυσσοστόμου: P.G. 52, 397*)
181. (*Ἅγιος Ἰππόλυτος, ΒΕΠΕΣ 6, 287*)
182. (*ΙΑ' Κανὼν τῆς Α' Οἰκ. Συνόδου*)
183. (*Ἁγίου Νικοδήμου, Ἱερὸν Πηδάλιον, σελ. 137-140*)
184. «Τοιοῦτος ἡμῶν ὁ ἰατρός· μόνον αἰσθώμεθα τῶν τραυμάτων, κἄν εἰς αὐτό τό ἔσχατον ἔλθωμεν τῆς κακίας, πολλές ὁδοὺς τέμνει σωτηρίας ἡμῖν...ἀλλὰ κἄν εἰς ἐκεῖνο ἔλθωμεν τό βάθος τῶν κακῶν, εἰς ὃ κατέπεσεν ὁ τά πατρῶα κατεδηδοκῶς καί κεράτια ἐσθίων, καί μετανοήσωμεν, σωζόμεθα πάντως. Κἄν μύρια τάλαντα ὀφείλωμεν, καί προσπέσωμεν, καί μή μνησικακήσωμεν, πάντα ἡμῖν ἀφίεται... μόνον βουληθῶμεν ἀγαπητοί καί γάρ φιλόανθρωπος ὁ Θεός». (*Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσσοστόμου, ΕΠΕ 18 Α, 62-64*)
185. (*Ἦγουμένης Θεοδώρας Χαμπάκη, Γεροντικόν, σελ. 136*)
186. (*Προφητεία Ἁγίου Νείλου*)

187. (Άγίου Ιωάννου Δαμασκηνού, P.G. 95, 1169)

188. (Άγίου Ιωάννου Χρυσοστόμου ΕΠΕ 30, 104)

189. (Άγίου Ιωάννου Δαμασκηνού P.G. 94, 1216)

190. «Ἔτι τόν περί τοῦ διαβόλου λόγον ἀνακινουῦμεν... ποιουῦμεν δέ τοῦτο οὐκ ἐπειδή ἡδύς ἡμῖν ὁ περί τοῦ διαβόλου λόγος, ἀλλ' ἐπειδή ἀσφαλής ἡμῖν ἡ περί τούτου διδασκαλία· ἐχθρός γάρ ἐστι καί πολέμιος· μεγάλη δέ ἀσφάλεια τά τῶν ἐχθρῶν εἶδέναι σαφῶς». (Ἰωάννου Χρυσοστόμου ΕΠΕ 31, 76)

191. (Πατροκοσμᾶς, 92 καί Ἀγίου Χρυσοστόμου, ΕΠΕ 22, 509)

192. «Βλέπε τοίνυν σεαυτόν, ἄνθρωπε, καί ἀσφαλίξου τήν ψυχήν. Διαμαρτύρεται σε ἡ Ἐκκλησία νῦν ἐπί Θεοῦ ζῶντος, προδιαλέγεται σοι τά περί τοῦ Ἀντιχρίστου πρῖν παραγενέσθαι. Καί εἴτε ἐπί σοῦ γίνεται οὐκ οἶδαμεν, εἴτε μετὰ σέ γίνεται οὐκ οἶδαμεν. Καλόν δέ ἐστι ταῦτα εἶδута σε προασφαλίσασθαι... Ἀσφάλιξε τοίνυν σεαυτόν, ἄνθρωπε· ἔχεις τά σημεῖα τοῦ Ἀντιχρίστου· καί μί μόνος μνημόνευε τούτων, ἀλλά καί ἀφθόνως πᾶσι μεταδίδου». (Ἀγίου Κυρίλλου P.G. 33, 884, 896 καί ΕΠΕ 2, 134,146)

193. (Πατροκοσμᾶς, 124)

194. «Ἐπειδή γάρ οἱ μακάριοι προφῆται ὀφθαλμοί ἡμῶν γεγόνασιν, τῶν ἀποκρύφων τήν δόλωσιν ἡμῖν ἐμφανιζόμενοι διά τε βίου διά τε ἐμφανείας καί ἐπιφοιτήσεως τοῦ Ἀγίου Πνεύματος καί τά μήπω γεγονότα διαλεγόμενοι, ὅθεν καί πάσαις ταῖς μετέπειτα γενεαῖς μεγίστην θεωρίαν καί πρᾶξιν ἀνεξωγράφησαν... ἀναγκαίως γάρ, "βλέποντες" (Α' Βασ. θ', 9) καλούμενοι, προὑπέδειξαν καί προεῖπον. Διό καί τῆς συντελείας ἡμῖν τήν ἡμέραν ἐνεφάνισαν, τήν ἐν τοῖς ἐσχάτοις καιροῖς, τήν τοῦ ἀποστάτου ἐμφάνειαν καί πλάνην

τοῖς ἀνθρώποις καί τῆς βασιλείας αὐτοῦ τὴν ἔναρξιν καί συμπλήρωσιν καί τὴν τοῦ κριτοῦ ἔλευσιν καί τὴν τῶν δικαίων ζωὴν καί τὴν τῶν ἀμαρτωλῶν τιμωρίαν προὔπέφηναν, ἵνα πάντες ἡμεῖς ἐν νῦν φέροντες ταῦτα καθ' ἑκάστην ἡμέραν καί ὤραν ὡς τέκνα τῆς ἐκκλησίας γινώσκωμεν ὅτι "ἰῶτα ἐν ἡ μία κεραία ἐξ αὐτῶν οὐκ ἀπολυθήσεται" (Ματθ. ε', 18), καθὼς ὁ σωτήριος λόγος ὑπέφηνεν. ἀναγκαίως οὖν πάντες ἀνοίξατε τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν καρδιῶν ὑμῶν καί τὰ ὦτα τῆς ψυχῆς ὑμῶν καί ὑποδέξασθε ὃν μέλλομεν λέγειν λόγον, πάσις γάρ φρίκης καί φόβου μεστόν δῖγκημα μέλλω ἐμφανίσαι σήμερον, τὴν συντέλειαν ἡγουν τὴν παγκόσμιον τοῦ ἐχθροῦ καί διαβόλου πλάνην καί μετὰ ταῦτα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ δευτέραν παρουσίαν».

(Ἁγίου Ἰππολύτου ΒΕΠΕΣ 6, 276)

195. (Ἁγίου Ἰωάννου Δαμασκνοῦ P.G. 95, 321 B)

196. «Διό καί τῆς συντελείας ἡμῖν τὴν ἡμέραν ἐνεφάνισαν, τὴν ἐν τοῖς ἐσχάτοις καιροῖς...».

(Ἁγίου Ἰππολύτου P.G. 10, 905 B καί ΒΕΠΕΣ 6, 276)

197. (Ἁγίου Κυρίλλου ΕΠΕ 2, 150)

198. (Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ «Πατροκοσμᾶς», σελ. 124)

199. «Καί πόθεν εἰσόμεθα τοῦτο; Ἐάν μετ' ἀκριβείας ἐπέλθωμεν τὰ ἐν τῇ θείᾳ Γραφῇ κείμενα. Οὐδέ γάρ τὸν χρόνον ἡμᾶς ἀπέκρυψεν, ἀλλ' ἐσήμανε μὲν, λανθανόντως δέ, ὥστε διεγεῖρε ἡμῶν τὴν προθυμίαν, καί πρὸς ζήτησιν παρορμηῖσαι».

(Ἰωάννου Χρυσσοστόμου, P.G. 54, 447)

200. (M. Βασιλείου ΕΠΕ 4, 98)

201. «Ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεός τόν οὐρανόν καί τήν γῆν. ἐκ δύο τῶν ἄκρων τοῦ παντός τήν ὑπαρξιν παρηνίξατο, τῷ μὲν οὐρανῷ τά πρεσβεῖα τῆς γενέσεως ἀποδούς, τήν δέ γῆν δευτερεύειν φάμενος τῇ ὑπάρξει. πάντως δέ καί εἴ τι τούτων μέσον, συναπεγενήθη τοῖς πέρασιν». (Μ. Βασιλείου, ΕΠΕ 4, 46)

202. «Καί ἐγένετο ἑσπέρα καί ἐγένετο πρωΐ, ἡμέρα μία. τίνος ἕνεκεν οὐκ εἶπε πρώτην ἀλλά μίαν; καίτοιγε ἀκολουθότερον ἦν τόν μέλλοντα ἐπάγειν δευτέραν καί τρίτην καί τετάρτην ἡμέραν, τήν κατάρχουσαν τῶν ἐφεξῆς πρώτην προσαγορεύσαι. ἀλλά μίαν εἶπεν». (Μ. Βασιλείου, ΕΠΕ 4, 94)

203. (Ἁγίου Ἰππολύτου ΒΕΠΕΣ 6, 111)

204. «Διά τοῦτο τήν κεφαλὴν τοῦ χρόνου οὐχί πρώτην ἡμέραν ἀλλά μίαν ὠνόμασεν ἵνα καί ἐκ τῆς προσηγορίας τό συγγενές ἔχη πρὸς τόν αἰῶνα. τοῦ γάρ μοναχοῦ καί ἀκοινωνήτου πρὸς ἕτερον ἢ τόν χαρακτῆρα δεικνύουσα, οἰκείως καί προσφυῶς προσηγορεύθη μία. εἰ δέ πολλούς ἡμῖν αἰῶνας παρίστησιν ἡ Γραφή, αἰῶνα αἰῶνος καί αἰῶνας αἰώνων πολλαχοῦ λέγουσα, ἀλλ' οὖν κάκει οὐχί πρῶτος οὐδέ δεύτερος οὐδέ τρίτος ἡμῖν αἰὼν ἀπρηρίθμηται... ὥστε κἂν ἡμέραν εἴπῃς κἂν αἰῶνα, τήν αὐτὴν ἐρεῖς ἔννοιαν. εἴτε οὖν ἡμέρα ἢ κατάστασις ἐκείνη λέγοιτο, μία ἐστὶ καί οὐ πολλαί· εἴτε αἰὼν προσαγορεύοιτο, μοναχός ἂν εἴη καί οὐ πολλοστός. ἵνα οὖν πρὸς τήν μέλλουσαν ζωὴν τήν ἔννοιαν ἀπαγάγῃ μίαν ὠνόμασε τοῦ αἰῶνος τήν εἰκόνα, τήν ἀπαρχὴν τῶν ἡμερῶν, τήν ὁμίλικα τοῦ φωτός τήν ἁγίαν Κυριακὴν, τήν τῇ ἀναστάσει τοῦ Κυρίου τετιμημένην. Ἐγένετο οὖν ἑσπέρα, φησί, καί ἐγένετο πρωΐ, ἡμέρα μία».

(Μ. Βασιλείου ΕΠΕ 4, 96-98)

205. «ἐπεὶ ἀνέσπερον καί ἀδιάδοχον καί ἀτελεύτητον τήν ἡμέραν ἐκείνην οἶδεν ὁ λόγος, ἦν καί ὀγδόην ὁ ψαλμωδός προσηγόρευσε, διὰ τό ἔξω κείσθαι τοῦ ἑβδοματικοῦ τούτου χρόνου».

(Μ. Βασιλείου, ΕΠΕ 4, 96)

206. (Τροπάριον Μ. Ἑβδομάδος καί Μεσουκτικῶ, Μέγα Ὁρολόγιον, σελ. 33)

207. «Χρή τοίνυν γινώσκειν, ὅτι τό τοῦ αἰῶνος ὄνομα πολύσημόν ἐστι, πλεῖστα γάρ σημαίνει· αἰών γάρ λέγεται καί ἡ ἐκάστου τῶν ἀνθρώπων ζωή. Λέγεται πάλιν αἰών καί ὁ τῶν χιλίων ἐτῶν χρόνος. Πάλιν λέγεται αἰών ὄλος ὁ παρῶν βίος, καί αἰών ὁ μέλλον ὁ μετὰ τήν ἀνάστασιν ὁ ἀτελεύτητος».

(Ἁγίου Ἰωάννου Δαμασκνοῦ, P.G. 94, 861 B) καί
(Ἑκδοσις ἀκριβῆς τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως, σελ. 96)

208. (Ἁγίου Ἰωάννου Δαμασκνοῦ, P.G. 94, 861 B)

209. «Ἐκόπει μοι, ἀγαπιτέ, τῆς θείας Γραφῆς τήν ἀκριβειαν, ὅπως οὐδέν παρέργως τίθησι». (Ἁγίου Χρυσσοστόμου, P.G. 54, 444)

210. «Πάλιν λέγεται αἰών ὄλος ὁ παρῶν βίος...».

(Ἁγίου Ἰωάννου Δαμασκνοῦ, P.G. 94, 861 B)

211. «Πάλιν λέγεται αἰών ὁ μέλλον ὁ μετὰ τήν ἀνάστασιν ὁ ἀτελεύτητος». (Ἁγίου Ἰωάννου Δαμασκνοῦ, P.G. 94, 861 B)

212. (Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ, «Πατροκοσμᾶς» σελ. 109)

213. (Ἁγίου Ἰππολύτου, ΒΕΠΕΣ 6, 88)

214. (Ἁγίου Ἰππολύτου, ΒΕΠΕΣ 6, 88)

215. (Πηδάλιον σελ. 216 Ἑκδοσις Ἀστέρος 1982)

216. (Πηδάλιον σελ. 222, Ἑκδοσις Ἀστέρος 1982)

217. (Ἁγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός, «Πατροκοσμᾶς» σελ. 124)

218. (Άγίου Χρυσοστόμου P.G. 54, 444)

219. (Μ. Βασιλείου, ΕΠΕ 4, 98)

220. «Ὁ γδόν, σύνθετες τῆ Γραφῆ ὀνομάζειν, τὴν μετὰ τὴν ἑβδόμην· τουτέστι, τὴν τοῦ παρόντος αἰῶνος ζωὴν καὶ διαγωγὴν, ἥς τύπος, ἢ ὀκταήμερος περιτομή...».

(Ἀναστασίου Σιναΐτου P.G. 89, 1117 B)

221. (Μέγας Συναξαριστὴς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, Τόμος Α', σελ. 24)

222. «Ὁ τε σοφὸς Σολομῶν, "διδόναι μερίδα τοῖς ἑπτὰ" παραινῶν, "καὶ γε τοῖς ὀκτώ", τὴν ἐκεῖθεν ἀποκατάστασιν, καὶ τὸν ἐνταῦθα βίον ἡμῖν ὑπαινίττεται».

(Ἀναστασίου Σιναΐτου P.G. 89, 1117 B)

223. (Γρηγορίου Θεολόγου, P.G. 36, 432 B)

224. (Άγίου Ἰωάννου Δαμασκνοῦ, P.G. 96, 560 B)

225. «σκόπει μοι, ἀγαπητέ, τῆς θείας Γραφῆς τὴν ἀκρίβειαν, ὅπως οὐδέν παρέργως τίθῃσι». (Άγίου Χρυσοστόμου, P.G. 54, 444)

226. (Προφητεία Ἁγίου Νείλου. Πισιόν ἀντίγραφον ἀπὸ τό Βιβλίον «Εὐαγγελικὸς Κῆπος» τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σταυροβουνίου Κύπρου)

227. (Άγίου Νήφωνος Ἐπισκόπου Κωνσταντιανῆς, «Ἐνας Ἀσκητῆς Ἐπίσκοπος», Ἐκδόσεις Ἱερᾶς Μονῆς Παρακλήτου, Ὠρωπός.)

228. (Μαξίμου Ὁμολογητοῦ P.G. 90, 392)

229. «Λέγονται μὲν οὖν ἑπτὰ αἰῶνες τοῦ κόσμου τούτου ἔχον ἀπὸ τῆς οὐρανοῦ καὶ γῆς κτίσεως μέχρι τῆς κοινῆς τῶν ἀνθρώπων συντελείας τε καὶ ἀναστάσεως. Ἔστι μὲν γάρ συντέλεια μερική ὁ ἐκάστου θάνατος· ἔστι δὲ καὶ κοινή καὶ παντελής συντέλεια, ὅτε μέλλει ἡ κοινή γίνεσθαι τῶν ἀνθρώπων ἀνάστασις. Ὁγδοὺς δὲ αἰῶν ὁ μέλλων».

(Ἁγίου Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ, P.G. 94, 861 C) καὶ
(Ἐκδοσις ἀκριβῆς τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως, σελ. 96)

230. (Ἁγίου Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ P.G. 96, 560 B)

231. (Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ «Πατροκοσμᾶς», σελ. 37)

232. (Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ «Πατροκοσμᾶς», σελ. 40)

233. (Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ «Πατροκοσμᾶς», σελ. 35)

234. (Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ «Πατροκοσμᾶς», ελ. 42)

235. (Ζ' Ἀποστολικός κανὼν. Πηδάλιον σελ. 8-10)

236. (Δίπτυχα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, σελ. λβ' καὶ Μέγα Ὠρολόγιον Ἐκδ. Ἀποστ. Διακ. ἔτους 1986, σελ. 681 καὶ 683)

237. (Ἁγίου Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ P.G. 95, 321 B)

238. «Μὴ γάρ δι' τοῦτο μόνον ἐξετάσωμεν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀκολουθίαν ἄπασαν... Οὐ γάρ ἀρκεῖ τό λέγειν ὅτι ἐν ταῖς Γραφαῖς γέγραπται, οὐδέ ἀπλῶς παρασπῶντας ῥήματα καὶ σπαράσσοντας τὰ μέλη τοῦ σώματος τῶν θεοπνευστῶν Γραφῶν, ἔρημα καὶ γυμνά τῆς οἰκίας αὐτῶν συναφείας λαβόντας, ἐπ' ἐξουσίας καὶ ἀδείας ἐπιρραΐζειν αὐτοῖς. Οὕτω γάρ πολλά δόγματα διεφθαρμένα εἰς τὸν βίον εἰσενήνεκται τὸν ἡμέτερον».

(Ἰωάννου Χρυσσοστόμου, P.G. 56, 156)

239. (Χρήστου Ἀνδρούτσου, Δογματική, σελ. 73-74)

240. «Τῆς σῆς δ' ἂν εἴη φιλοπονίας ἐκθέσθαι τὰς εὐαγγελικὰς ῥήσεις καὶ συγκρῖναι ἀλλήλαις τὴν τε Ματθαίου καὶ Μάρκου. Οὗτοι γὰρ μόνοι συναχθέντες περὶ τὸν τόπον τοῦτον ἀλλήλοις φαίνονται. Ἡ μὲν οὖν τοῦ Ματθαίου λέξις οὕτως ἔχει: "Περὶ δὲ τῆς ἡμέρας ἐκείνης οὐδεὶς οἶδεν, οὐδέ οἱ ἄγγελοι τῶν οὐρανῶν, εἰ μὴ ὁ Πατήρ". Ἡ δὲ τοῦ Μάρκου: "Περὶ δὲ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἢ ὥρας οὐδεὶς οἶδεν, οὐδέ οἱ ἄγγελοι οἱ ἐν οὐρανῷ, οὐδέ ὁ Υἱός, εἰ μὴ ὁ Πατήρ". Τί τοίνυν ἐστὶν ἐν τούτοις ἐπισκμίνασθαι ἄξιον; Ὅτι ὁ μὲν Ματθαῖος οὐδὲν εἶπε περὶ τῆς τοῦ Υἱοῦ ἀγνωσίας, δοκεῖ δὲ τῷ Μάρκῳ συμφέρεσθαι κατὰ τὴν ἔννοιαν ἐκ τοῦ φάναι "εἰ μὴ ὁ Πατήρ μόνος". Ἡμεῖς δὲ ἠγοῦμεθα τό μόνος πρὸς τὴν τῶν ἀγγέλων ἀντιδιαστολήν εἰρῆσθαι, τό δὲ Υἱόν μὴ συμπαραλαμβάνεσθαι τοῖς ἑαυτοῦ δούλοις κατὰ τὴν ἀγνοίαν. Ἀψευδὴς γὰρ ὁ εἰπὼν ὅτι "Πάντα ὅσα ἔχει ὁ Πατήρ ἐμὰ ἐστίν". "Ὅν δὲ ὧν ἔχει καὶ ἡ γυνῶσις ἐστὶ τῆς ἡμέρας ἐκείνης καὶ τῆς ὥρας. Παρασιωπήσας τοίνυν ὡς ὁμολογοῦμενον τό ἑαυτοῦ πρόσωπον ἐν τῇ λέξει τοῦ Ματθαίου ὁ Κύριος τούς ἀγγέλους εἶπεν ἀγνοεῖν, εἰδέναι δὲ τὸν Πατέρα μόνον, τὴν τοῦ Πατρὸς γυνῶσιν κατὰ τό σιωπώμενον καὶ ἑαυτοῦ εἶναι λέγων, διὰ τό καὶ ἐν ἄλλοις εἰρηκέναι: "Καθὼς γινώσκει με ὁ Πατήρ, καὶ γὼ γινώσκω τὸν Πατέρα". εἰ δὲ γινώσκει ὁ Πατήρ τὸν Υἱόν ὅλον δι' ὅλου, ὥστε καὶ τὴν ἐναποκειμένην αὐτῷ σοφίαν πᾶσαν ἐπίστασθαι, κατὰ τό ἴσον μέτρον καὶ ἐπιγνωσθήσεται παρὰ τοῦ Υἱοῦ δηλονότι μετὰ πάσης τῆς ἐνυπαρχούσης αὐτῷ σοφίας καὶ τῆς προγνώσεως τῶν μελλόντων. Ταύτης μὲν οὖν ἀξιοῦμεν τῆς παραμυθίας τό παρὰ τῷ Ματθαίῳ κείμενον: "εἰ μὴ ὁ Πατήρ μόνος". Τό δὲ Μάρκον, ἐπειδὴ φανερώς δοκεῖ καὶ τὸν Υἱόν ἀπομερίζειν τῆς γνώσεως, οὕτω νοοῦμεν ὅτι οὐδεὶς οἶδεν, οὔτε οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' οὐδ' ὁ Υἱός ἔγνω, εἰ μὴ ὁ Πατήρ: τουτέστιν ἡ αἰτία τοῦ εἰδέναι τὸν Υἱόν παρὰ τοῦ Πατρὸς. Καὶ ἀβίαστος ἐστὶ τῷ εὐγνωμόνως ἀκούοντι ἡ ἐξήγησις αὕτη, ἐπειδὴ οὐ πρόσκειται τό μόνος, ὡς καὶ παρὰ τῷ Ματθαίῳ. Ἔστιν οὖν ὁ νοῦς

ὁ παρά Μάρκω τοιοῦτος: “περί δέ τῆς ἡμέρας ἢ ὥρας οὐδείς οἶδεν, οὔτε οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ, ἀλλ’ οὐδ’ ἂν ὁ Υἱός ἔγνω, εἰ μί ὁ Πατήρ”. ἐκ γάρ τοῦ Πατρὸς αὐτῷ ὑπῆρχε δεδομένη ἡ γινῶσις. Τοῦτο δέ εὐφημότατόν ἐστι καί θεοπρεπές περὶ τοῦ Υἱοῦ λέγειν, ὅτι οὐπὲρ ἐστὶν ὁμοούσιος, ἐξ αὐτοῦ καὶ τό γινώσκειν ἔχει καὶ τό ἐν πάσῃ σοφίᾳ καὶ δόξῃ τῆ προπούσῃ αὐτοῦ τῆ θεότητι θεωρεῖσθαι». (**Μεγάλου Βασιλείου, ΕΠΕ 1, 168-170**)

241. «Καί γάρ κακῆίνο πάλιν τό καλῶς μέν εἰρημένον, κακῶς δέ νοουμένον παρ’ αὐτοῖς· φημί δὴ τό, “Περὶ τῆς ἡμέρας ἢ τῆς ὥρας ἐκείνης οὐδείς οἶδεν, οὐδέ οἱ ἄγγελοι, οὐδέ ὁ Υἱός”, καλόν ἔχει τόν νοῦν. Ἐκείνοι μέν γάρ νομίζουσιν ἐκ τοῦ λέγειν, “οὐδέ ὁ Υἱός”, ὅτι ἀγνοῶν δηλοῖ, ὅτι κτίσμα ἐστίν. Οὐκ ἐστὶ δέ οὕτως· μί γένοιτο! Καί γάρ ὡσπερ λέγων, “Ἐκτίσε με”, ἀνθρωπίνως εἶρηκεν· οὕτως λέγων, “οὐδέ ὁ Υἱός”, ἀνθρωπίνως εἶρηκε. Καί τό αἴτιον τοῦ οὕτως εἰρηκέναι ἔχει τό εὐλογον. Ἐπειδή γάρ ἄνθρωπος γέγονεν, ὡς γέγραπται, ἀνθρώπων δέ ἴδιον τό ἀγνοεῖν ὡσπερ καί τό πεινᾶν, καί τά ἄλλα (οὐ γάρ γινώσκουσιν, ἐάν μί ἀκούσωσι καί μάθωσι) διά τοῦτο καί τήν ἀγνοίαν τῶν ἀνθρώπων, ὡς ἄνθρωπος γεγονώς, ἐπιδείκνυται· πρῶτον μέν, ἵνα δείξῃ ὅτι ἀληθῶς ἀνθρώπινον ἔχει σῶμα· ἔπειτα δέ, ἵνα καί, τήν ἀγνοίαν τῶν ἀνθρώπων ἐν τῷ σώματι ἔχων, ἀπό πάντων λυτρωσάμενος καί καθαρίσας, τελείαν καί ἀγίαν παραστήσῃ τῷ Πατρὶ τήν ἀνθρωπότητα. Ποίαν ἔτι πρόφασιν εὐρήσουσιν οἱ Ἀρειανοί; Τί λοιπόν ἐπινοήσαντες γογγύσουσι; Κατεγνώσθησαν μί εἰδότες τό “Κύριος ἔκτισέ με εἰς ἔργα αὐτοῦ”. Καί ἐδείχθησαν μί νοοῦντες τό, “Περὶ δέ τῆς ἡμέρας ἐκείνης οὐδείς οἶδεν, οὐδέ οἱ ἄγγελοι, οὐδέ ὁ Υἱός”. Καί γάρ ὡσπερ λέγων μέν τό, “ἔκτισε”, τό ἀνθρώπινον σημαίνει, ὅτι ὁ ἄνθρωπος γέγονε καί ἐκτίσθη· λέγων δέ, “Ἐγώ καί ὁ Πατήρ ἐν ἐσμέν”, καί “Ὁ ἐωρακώς ἐμέ ἐώρακε τόν Πατέρα”, καί “Ἐγώ ἐν τῷ Πατρὶ, καί ὁ Πατήρ ἐν ἐμοί τήν αἰδιότητα καί πρός τόν Πατέρα ὁμοούσιον σημαίνει, οὕτως λέγων· “Οὐδείς οἶδεν, οὐδέ ὁ Υἱός”, ὡς ἄνθρωπος πάλιν λέγει· ἀνθρώπων γάρ ἴδιον τό ἀγνοεῖν. Λέγων δέ, “Οὐδείς οἶδε τόν

Πατέρα εἰ μὴ ὁ Υἱός, οὐδέ τόν Υἱόν, εἰ μὴ ὁ Πατήρ”, οἶδε πολλῶν πλέον τὰ γενητά. Οἱ μὲν οὖν μαθηταί ἐν τῷ κατὰ Ἰωάννη ἔλεγον τῷ Κυρίῳ: “Νῦν οἶδαμεν, ὅτι πάντα οἶδας”. Ἐὐδηλον οὖν, ὅτι οὐδέν ἐστιν ὃ ἀγνοεῖ, Λόγος ὢν, δι’ οὗ τὰ πάντα ἐγένετο. Τῶν δὲ πάντων οὔσα καὶ ἡ ἡμέρα ἐκείνη, πάντως δι’ αὐτοῦ γενήσεται, κἂν διαρραγῶσι μυριάκις τῆ ἑαυτῶν ἀγνοία οἱ Ἄρειανοί.».

(Μεγάλου Ἀθανασίου, P.G. 26, 624 A καὶ ΕΠΕ 4, 204)

242. «Θέλων ὁ Κύριος κωλύσαι τοὺς μαθητάς ἀπὸ τοῦ ἐρωτᾶν περὶ τῆς ἡμέρας ἐκείνης καὶ τῆς ὥρας, φησὶν ὅτι οὐδέ οἱ ἄγγελοι, οὐδέ ὁ Υἱός οἶδεν. Θὶ γάρ εἶπεν ὅτι Οἶδα μὲν, οὐ θέλω δὲ ὑμῖν ἀποκαλύψαι, ἐλύπισεν ἂν αὐτούς. Νῦν δὲ σοφώτερον μεταχειρίζεται, καὶ ἀπείργει αὐτούς ὅπως τοῦ ζητεῖν μαθεῖν καὶ ἐνοχλεῖν αὐτῷ, ἐν τῷ εἰπεῖν, ὅτι, Οὔτε οἱ ἄγγελοι, οὔτε ἐγὼ οἶδα. Ἀπὸ δὲ παραδείγματός τινος νοήσεις τό λεγόμενον. Πολλάκις παιδία μικρά βλέπουσι τοὺς πατέρας αὐτῶν κρατοῦντάς τι ἐν ταῖς χερσὶ, καὶ ζητοῦσι τοῦτο. Οἱ δὲ πατέρες οὐ βούλονται δοῦναι. Τὰ δὲ κλαυθμυρίζονται ὡς μὴ λαμβάνοντα, τελευταῖον μέντοι οἱ πατέρες κρύπτουσιν ἐκεῖνο, ὃ κρατοῦσι, καὶ ἐπιδεικνύντες τὰς χεῖρας κενὰς τοῖς παιδίοις, ἰστυῶσιν αὐτὰ τοῦ κλαυθμοῦ. Οὔτω καὶ ὁ Κύριος, ὡς παιδίοις τοῖς ἀποστόλοις προσφερόμενος, ἀπέκρυψε τὴν ἡμέραν. Θὶ γάρ εἶπεν, ὅτι Οἶδα, οὐ λέγω δὲ, ἠνιάσθησαν ἂν, ὡς μὴ παρ’ αὐτοῦ μανθάνοντες. Ὅτι δὲ γινώσκει ὁ Κύριος τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν, πρόδηλον. Αὐτός γάρ τοὺς αἰῶνας ἐποίησεν· ὃ οὖν ἐποίησε, πῶς οὐ γινώσκει; Ἀλλὰ δὴ καὶ συμφερόντως ἀπέκρυψεν ὁ Θεός τὴν συντέλειαν τοῦ βίου, εἴτε τὴν καθολικὴν, εἴτε τὴν ἐνός ἐκάστου, ἵνα ὡς ἀδύλου ὄντος τοῦ τέλους, αἰεὶ ἀγωνιζώμεθα, προσδοκῶντες αὐτό καὶ φοβούμενοι μὴ ἀνετοιμίους ἐπιστῆ.».

(Θεοφυλάκτου Βουλγαρίας P.G. 123, 641, C
καὶ Ἑρμηνεία εἰς τό κατὰ Μάρκον Εὐαγγέλιον Τόμος Α', 179)

243. «Περὶ δὲ τῆς ἡμέρας ἐκείνης καὶ τῆς ὥρας οὐδεὶς οἶδεν, οὐδέ οἱ ἄγγελοι τῶν οὐρανῶν, οὐδέ ὁ Υἱός, εἰ μὴ ὁ Πατήρ”. Τῷ

μέν εἰπεῖν, "οὐδέ οἱ ἄγγελοι", ἐπεστόμισεν αὐτούς, ὥστε μή ζητῆσαι μαθεῖν ὅπερ ἐκεῖνοι οὐκ ἴσασι· τῷ δέ εἰπεῖν, "οὐδέ ὁ Υἱός", κωλύει οὐ μόνον μαθεῖν, ἀλλά καί ζητῆσαι. "Ὅτι γάρ διὰ τοῦτο τοῦτο εἶρηκεν, ὅρα μετά τήν ἀνάστασιν, ἐπειδή περιεργότερους εἶδε γενομένους, πῶς ἐπεστόμισε μειζόνως. Νῦν μέν γάρ καί τεκμήρια εἶρηκε πολλά καί ἄπειρα· τότε δέ ἀπλῶς, "Οὐχ ὑμῶν ἐστι γινῶναι χρόνους ἢ καιρούς". Ἔϊτα ἵνα μή εἴπωσιν, ὅτι Ἐπορήμεθα, διεπτύσθημεν, οὐδέ τούτου ἐσμέν ἄξιοι· φησίν, "Οὐς ὁ Πατήρ ἔθετο ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ". Καί γάρ σφόδρα ἔμελλεν αὐτῷ τοῦ τιμᾶν αὐτούς καί μηδέν ἀποκρύπτεσθαι. Διὰ τοῦτο αὐτό τῷ Πατρὶ αὐτοῦ ἀνατίθησι, καί φοβερόν τό πρᾶγμα ποιῶν, καί ἐκείνων ἀποτειχίζων τῇ πεύσει τό εἰρημένον· ἐπεὶ εἰ μή τοῦτό ἐστιν, ἀλλ' ἀγνοεῖ, πότε εἴσεται; Ἄρα μεθ' ἡμῶν, καί τίς ἂν τοῦτο εἴποι; Καί τόν μέν Πατέρα οἶδε σαφῶς, καί οὕτω σαφῶς ὡς ἐκεῖνος τόν Υἱόν· τήν δέ ἡμέραν ἀγνοεῖ;

Ἔϊτα, τό μέν Πνεῦμα ἐρευνᾷ καί τά βάθη τοῦ Θεοῦ· αὐτός δέ οὐδέ τόν καιρόν τῆς κρίσεως οἶδεν; Ἄλλά τό μέν πῶς δεῖ κρίνειν οἶδε, καί τά ἐκάστου ἀπόρρητα ἐπίσταται· ὁ δέ πολλῶν τούτου εὐτελέστερον, τοῦτο ἔμελλεν ἀγνοεῖν; Πῶς δέ, εἰ "Πάντα δι' αὐτοῦ ἐγένετο, καί χωρίς αὐτοῦ ἐγένετο οὐδέ ἓν", τήν ἡμέραν ἠγνόησεν; Ὁ γάρ τούς αἰῶνας ποιήσας, εὐδιλον ὅτι καί τούς χρόνους· εἰ δέ τούς χρόνους, καί τήν ἡμέραν· πῶς οὖν ἦν ἐποίησεν ἀγνοεῖ;»

(Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου ΕΠΕ 12, 45-47)

244. «Βλέπε τοίνυν σεαυτόν, ἄνθρωπε, καί ἀσφαλίξου τήν ψυχίν. Διαμαρτύρεται σε ἡ Ἐκκλησία νῦν ἐπὶ Θεοῦ ζῶντος, προδιαλέγεται σοι τά περὶ τοῦ Ἀντιχρίστου πρὶν παραγενέσθαι. Καί εἴτε ἐπὶ σοῦ γίνεται οὐκ οἶδαμεν, εἴτε μετὰ σέ γίνεται οὐκ οἶδαμεν. Καλόν δέ ἐστὶ ταῦτα εἰδόντα σε προασφαλίσασθαι...

Ἀσφάλιζε τοίνυν σεαυτόν, ἄνθρωπε· ἔχεις τά σημεῖα τοῦ Ἀντιχρίστου· καί μή μόνος μνημόνευε τούτων, ἀλλά καί ἀφθόνως πᾶσι μεταδίδου».

(Ἁγίου Κυρίλλου Ἱεροσολύμων, Ρ.Γ. 33, 884, 896
καί ΕΠΕ 2, 134, 146)

245. (Τριώδιον σελ. 84 - Δευτέρα Α' τῶν Νηστειῶν)
246. (Πατροκοσμᾶς σελ. 41 καί Θ. Σιμοπούλου σελ. 203, Π.Β. Πάσχου σελ. 191)
247. (Ἁγίου Ἰσαάκ τοῦ Σύρου Λόγος ΝΕ')
248. (Ἁγίου Ἰσαάκ τοῦ Σύρου καί Ὁσίου Πείρου τοῦ Δαμασκνοῦ, Φιλοκ. Γ', 73)
249. (Μ. Βασιλείου, Ρ.Γ. 31, 925)
250. (Ἁγιος Μάξιμος Ρ.Γ. 90, 1017)

251. «Διά τοῦτο εἰδῶς τοῦ ἀντιπάλου τό μέγεθος, συγγνώμην τοῖς εὐλαβέσι διδούς ὁ Κύριος φησί· "τότε οἱ ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ, φευγέτωσαν εἰς τὰ ὄρη." Ἐὶ δέ τις σύνοιδεν ἑαυτῷ στερροτάτῳ ὄντι, ἵνα τῷ Σατανᾷ ἀντιπαλαίσῃ, στικέτω (οὐ γάρ ἀπελπίζω τῆς Ἐκκλησίας τὰ νεῦρα) καί λεγέτω· "τίς ἡμᾶς χωρίσει ἀπό τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ;" καί τὰ ἐξῆς. Ἄλλ' οἱ μέν δειλοί, ἑαυτούς ἀσφαλίζόμεθα· οἱ δέ εὐθαρσεῖς, παραστήκωμεν...».

(Ἁγίου Κυρίλλου Ἱεροσολύμων, ΕΠΕ 2, 142)

252. «Ἐὶ Χριστός ἀπό Ἡρώδου φεύγει σωματικῶς καίπερ πάντα δυνάμενος, παιδευέσθωσαν οἱ προπετεῖς μή ἑαυτούς ἐπιρρίπτειν τοῖς πειρασμοῖς· μή δῶκς γάρ, φησιν, εἰς σάλον τόν πόδα σου καί οὐ νυστάξει ὁ φυλάσσων σε ἄγγελος».

(Ἁγίου Ἰωάννου τῆς Κλίμακος Λόγος κς', β)

253. (Τριώδιον, Κυριακή Σταυροπροσκυνήσεως)

254. «Ἄλλ' ἐρεῖ τις τῶν παρόντων· πένης εἰμί, ἢ καί τότε ἴσως ἀσθενής ἐπί κλίνης εὐρεθήσομαι· ἢ γύναιον, ἐν μύλωνι καταληφθήσομαι· μή ἄρα καταφρονηθῶμεν; Θάρσσον, ἄνθρωπε· ὁ κριτής

ἀπροσωπόληπτός ἐστιν· οὐ κατὰ τὴν δόξαν κρινεῖ, οὐδέ κατὰ τὴν λαλίαν ἐλέγξει· οὐ προτιμᾷ λογίους ἰδιωτῶν, οὐδέ πλουσίους πενήτων· κἄν ἐν ἀγρῷ ἦς, λαμβανουσί σε ἄγγελοι· μὴ νομίσης, ὅτι τοὺς γαιούχους λαμβάνει, καί σέ τόν γεωργόν καταλείπει. Κἄν δούλος ἦς, κἄν πένης, μηδέν ἀγωνιάσης· ὁ μορφήν δούλου λαβών, τῶν δούλων οὐ καταφρονεῖ· κἄν νοσῶν κείμενος ἦς ἐπὶ κλίνης, γέγραπται· Τότε δύο ἔσονται ἐπὶ κλίνης μιᾶς, εἷς παραλαμβάνεται, καί εἷς ἀφίεται· κἄν κατὰ ἀνάγκην μύλωνι παραδοθῆς, ἀνὴρ ἢ γυνή, κἄν πέδας ἔχῃς, καί τῷ μύλωνι παρεδρεύσης· ἀλλ' οὐ παρορᾷ σε ὁ ἐξάγων πεπεδημένους ἐν ἀνδρείᾳ· ὁ ἐξαγαγών τόν Ἰωσήφ εἰς βασιλείαν ἐκ δουλείας καί φυλακῆς, καί σέ λυτροῦται ἐκ τῶν θλίψεων εἰς βασιλείαν οὐρανῶν. Μόνον θάρσῃσον, μόνον ἔργασαι, μόνον ἀγωνίσαι προθύμως· οὐδέν γάρ ἀπόλλυται· ἀναγραπτός ἐστί σου πᾶσα προσευχή καί ψαλμωδία· ἀναγραπτός ἐστί πᾶσα ἐλεημοσύνη· ἀναγραπτός ἐστί πᾶσα νηστεία· ἀναγραπτός ἐστί πᾶς ὁ διαφυλαχθεὶς γάμος καλῶς· ἀναγραπτός ἐστί ἐγκράτεια, διὰ Θεόν τελεσθεῖσα· τὰ πρωτεῖα δέ τῶν στεφάνων ἐν ἀναγραφαῖς ἔχει παρθενία καί ἀγγελία, καί μέλλεις λάμπειν ὡς ἄγγελος. Ἄλλ' ὡςπερ ἤκουσας ἰδέως τὰ καλά, οὕτως ἄκουε πάλιν ἀδυσωπῆτως τὰ ἐναντία· ἀναγραπτός σου ἐστί πᾶσα πλεονεξία· ἀναγραπτός σου ἐστί πᾶσα πορνεία· ἀναγραπτός σου πᾶσά ἐστιν ἐπιπορξία, καί βλασφημία, καί φαρμακεία, καί κλοπή, καί φόνος. Πάντα ἀναγράφεται ταῦτα λοιπόν, ἐάν νῦν μετὰ τό βαπτισθῆναι τὰ αὐτὰ πράξης· τὰ γάρ πρῶτα ἐξαλείφεται».

(Ἁγίου Κυρίλλου Ἱεροσολύμων, ΕΠΕ 2, 152-154)

255. «Ἦίσι γάρ πολλοί εύρισκόμενοι τότε εύάρεστοι τῷ Θεῷ, δυνάμενοι σωθῆναι ἐν ὄρεσι καί ἐν ἐρήμοις τόποις...».

(Ἁγίου Ἐφραίμ, Δ', 114)

256. «Διὰ τοῦτο εἰδώς τοῦ ἀντιπάλου τό μέγεθος, συγγνώμην τοῖς εύλαβέσι διδούς ὁ Κύριος φησί· «τότε οἱ ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ, φευγέτωσαν εἰς τὰ ὄρη». (Ἁγίου Κυρίλλου Ἱεροσολύμων, ΕΠΕ 2, 142)

257. (Προφητεία Ἁγίου Νείλου. Πιστόν ἀντίγραφον ἀπό τό Βιβλίον «Εὐαγγελικός Κῆπος» τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σταυροβουνίου Κύπρου)

258. (Ἁγίου Ἀνδρέα Καισαρείας, P.G. 106, 324 D – 325 A)

259. «καί ἐδόθησαν τῇ γυναικί αἱ δύο πτέρυγες τοῦ ἀετοῦ τοῦ μεγάλου, ἵνα πέτιται εἰς τήν ἔρημον, ὅπου τρέφεται ἐκεῖ καιρόν καί καιρούς καί ἡμισυ καιροῦ ἀπό προσώπου τοῦ ὄφους". αὐταί εἰσιν αἱ "χίλια διακόσiai ἐξήκοντα ἡμέραι" (Ἄποκ. 11, 3), "τό ἡμισυ τῆς ἐβδομάδος" (Δαν. 9, 27), ἃς κρατήσει ὁ τύραννος διώκων τήν ἐκκλησίαν φεύγουσαν "ἀπό πόλεως εἰς πόλιν" (Ματθ. 23, 34) καί ἐν ἐρημίᾳ κρυβομένην καί ἐν τοῖς ὄρεσιν, ἔχουσαν μεθ' ἑαυτῆς οὐδέν ἕτερον εἰ μὴ τὰς "δύο πτέρυγας τοῦ ἀετοῦ τοῦ μεγάλου" (Ἄποκ. 12, 14), τουτέστι τήν εἰς Χριστόν Ἰησοῦν πίστιν, ὅς ἐκτείνας τὰς ἀγίας χεῖρας ἐπὶ τῷ ξύλῳ ἠπλωσε δύο πτέρυγας, δεξιάν καί εὐώνυμον, προσκαλούμενος πάντας τούς εἰς αὐτόν πιστεύοντας καί σκεπάζων "ὡς ὄρηι νεοσσούς" (Ματθ. 23, 37. Λουκ. 13, 34). καί γάρ διὰ Μαλαχίου φησὶν: "καί ὑμῖν τοῖς φόβουμένοις τό ὄνομά μου ἀνατελεῖ ἥλιος δικαιοσύνης, καί ἴασις ἐν ταῖς πτέρυξιν αὐτοῦ" (Μαλ. 4, 2). λέγει δέ καί ὁ κύριος: "ὅταν ἴδητε τό βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως ἐστῶς ἐν τόπῳ ἀγίῳ, ὁ ἀναγινώσκων νοεῖτω, τότε οἱ ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ φευγέτωσαν εἰς τά ὄρη, καί ὁ ἐπὶ τοῦ δώματος μὴ καταβάτω ἄραι τι ἐκ τῆς οἰκίας αὐτοῦ, καί ὁ ἐν τῷ ἀγρῷ μὴ ἐπιστρέψατω εἰς τά ὀπίσω ἄραι τό ἱμάτιον αὐτοῦ. οὐαί δέ ταῖς ἐν γαστρὶ ἔχούσαις καί ταῖς θηλαζούσαις ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις. ἔσται γάρ τότε θλίψις μεγάλη, οἷα οὐκ ἐγένετο ἀπ' ἀρχῆς κόσμου οὐδέ μὴ γενήσεται· καί εἰ μὴ ἐκολοβώθησαν αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι, οὐκ ἂν ἐσώθη πᾶσα σὰρξ"».

(Ματθ. κδ', 15-22. Μαρκ. ιγ', 14-20)
καί (Ἁγίου Ἰππολύτου, ΒΕΠΕΣ 6, 219)

260. «Οἱ δέ ἀκρωόμενοι τῶν θείων γραφῶν καί ἐπὶ χεῖρας ἔχοντες καί ἐν νῷ ταύτας ἐνοοῦντες πολλοί ἀποδράσονται ἐκ τῆς αὐτοῦ πλάνης. νοήσουσι γάρ τῆς ἐπιβουλῆς αὐτοῦ τήν ἐμφάνειαν

καί τῆς πλάνης αὐτοῦ τῆν ἀλαζονείαν καί ἐκφρεύσουσιν ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ καί ἐπί τά ὄρη καί ταῖς ὀπαῖς τῆς γῆς κατακρυβήσονται καί μετὰ δακρῶν καί συντετριμμένης καρδίας ζητήσουσιν τόν φιλάνθρωπον, καί αὐτός ἐκπάσει αὐτούς ἐκ τῶν βρόχων αὐτοῦ καί διασώσει ἐκ τῶν σκανδάλων αὐτοῦ τῶν χαλεπῶν καί ἀοράτων σκεπάσει αὐτούς τῇ χειρὶ αὐτοῦ τῇ δεξιᾷ τούς ἀξίως αὐτῶ καί δικαίως προσπίπτοντας. ὁρᾷς οἶαν νηστείαν καί προσευχὴν ἐκτελέσουσι τότε οἱ ἅγιοι».

(Ἅγίου Ἰππολύτου, **ΒΕΠΕΣ 6, 288**)

261. «Ἐξέλθετε, λαός μου. Ὅπερ τῷ Λώτ τῷ ἐν Κοδόμοις ἐλέγετο, Ὡσίων σῶσον τὴν σεαυτοῦ ψυχὴν καί ἐν τῷ Ἡσαΐα, Ἐξέλθετε ἀπ' αὐτῆς καί ἀφορίσθητε, καί ἀκαθάρτου μὴ ἄπτεσθε τοῦτο κἀνταῦθά φησι· φευκτὴ γάρ ἢ μετὰ τῶν παραπικραϊνόντων τόν Θεόν καί διαίτησις». (Ἄνδρέα Καισαρείας, **P.G. 106, 388 B**)

262. (**M. Βασιλείου, P.G. 31, 496 B**)

263. (Ἅγίου Πέτρου Δαμασκνοῦ, **Φιλοκ. Γ' 73**)

264. «Ἦσιν γάρ πολλοὶ εὐρισκόμενοι τότε εὐάρεστοι τῷ Θεῷ, δυνάμενοι σωθῆναι ἐν ὄρεσι καί ἐν ἐρήμοις τόποις, ἐν πολλαῖς δεήσεσι καί κλαυθμοῖς ἀφορήτοις. Ὁ γάρ ἅγιος Θεός θεωρῶν αὐτούς οὕτως ἐν κλαυθμῷ ἀμυθίτῳ καί πίστει εἰλικρινεῖ, σπλαγχνίζεται ἐπ' αὐτούς, ὡς πατήρ φιλόστοργος, καί διατηρεῖ αὐτούς, ἔνθα ἀπεκρύβησαν». (Ἅγίου Ἐφραίμ τοῦ Σύρου **Τόμος Δ', 114**)

265. (Ἅγίου Ἰππολύτου, **ΒΕΠΕΣ 6, 106**)

266. (**Συναξαριστὴς Τόμος Η', 4 Αὐγούστου**)

267. (**Συναξαριστὴς Τόμος ΙΑ' 4 Νοεμβρίου**)

268. (Ἄσπασια ὠφέλιμος-Ἐκδοσις Ἅγιον Ὅρος **1989 σελ. 34**)

269. (Γρηγορίου Νύσσης, ΕΠΕ 9, 461)
270. (Άγίου Χρυσοστόμου, ΕΠΕ 12, 35)
271. (Άγίου Ίππολύτου, ΒΕΠΕΣ 6, 110)
272. (Άγίου Ανδρέα Καισαρείας, P.G. 106, 325 A)
273. (Μ. Βασιλείου ΕΠΕ 9, 144-147)
274. (Άγίου Ίγνατίου Θεοφόρου, P.G. 5, 912 B)
275. (Άγίου Ίωάννου Δαμασκηνού, P.G. 94, 1288 C)
276. (Τό Γεροντικόν, Ήγουμένης Θεοδώρας Χαμπάκη, Ίερᾶς Μονῆς Ὁσίου Θεοδοσίου)
277. (Τό Γεροντικόν, Ήγουμένης Θεοδώρας Χαμπάκη, Ίερᾶς Μονῆς Ὁσίου Θεοδοσίου)
278. (Άγίου Ίωάννου Δαμασκηνού P.G. 94, 1128-1133)
καί (Έκδοσις ἀκριβῆς τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως σελ. 355-359)
279. «Κυρίως σημεῖον ἐγνωμεν τῆ Γραφῆ τόν σταυρόν εἰρημένον. Ἔθηκε γάρ Μωσῆς, φησί, τόν ὄφιν ἐπί σημείου, τουτέστιν ἐπί σταυροῦ». (Μ. Βασιλείου, ΕΠΕ 3, 290)
280. «Σημαίνει γάρ Χριστόν ὁ σταυρός, οὐ τυποῖ. Διό καί σημεῖον καλεῖται παρά τῆ θεία Γραφῆ. Ἔθηκε γάρ, φησί, Μωσῆς τόν ὄφιν ἐπί σημείου· τουτέστιν ἐπί σταυροῦ». (Άγίου Θεοδώρου Στουδίτου, P.G. 99, 457)
281. «Τότε φανίσεται τό σημεῖον τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῷ οὐρανῷ, τό Σταυρόν λέγων».
(Άγίου Ίωάννου Δαμασκηνού, P.G. 94, 1132)
282. (Άγίου Ίωάννου Δαμασκηνού, P.G. 94, 1216)

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Β΄

«Τά δύο Δένδρα»

«Ζαλίζεται κανένας κι απελπίζεται, βλέποντας σέ ποιόν καιρόν ζοῦμε. Σ' ἕναν καιρό ὀλότελα παλαβόν και σκοτισμένον πού ἡ τρέλλα κι ἡ ἀνοησία ἔχουνε κυριαρχήσει ἐπάνω σ' ὅλον τόν κόσμον...

Κάθουμαι και συλλογίζουμαι κι ἀπορωῶ πῶς οἱ σημερινοί ἄνθρωποι ἔχουνε τήν ἰδέα πῶς πηγαίνουνε μπροστά, πῶς προσδεύουνε σέ ὅλα, ἐνῶ σι' ἀλήθεια πηγαίνουνε ὄλο και πίσω, κατεβαίνουνε ὄλο και παρακάτω;...

Ἐπί ὅλα λείπει κάποια οὐσία, κάποια νοστιμάδα, πού εἶχανε ἄλλη φορά, λείπει ἡ θέρμη τῆς ζωῆς και τῆς ἀγάπης, γιατί ἄπλωσε ἡ ψύχρα τοῦ θανάτου, ἡ ἀπιστία στόν Θεό και ἡ πίστη στή μηχανή.

Ἡ μηχανή στόμωσε τά αἰσθήματά μας και σφάλισε μέσα μας τήν πηγὴ πού ἀνάβρουζε κάθε ἀληθινή πνευματική χαρά. Σκότωσε τήν ἀπλότητα. Ἡ μηχανή εἶναι ψυχρή γιατί εἶναι γέννημα τοῦ μυαλοῦ, γέννημα τῆς “ψυχρῆς λογικῆς”. Πῶς νά μὴν παγώση ὁ μέσα μας ἄνθρωπος καθισμένος ἐπάνω στόν Βόρειο Πόλο τοῦ μυαλοῦ; Θυσιάσαμε τά πρωτοτόκια γιά νά φάμε τί φακί. Χαλάσαμε τόν μέσα μας ἄνθρωπο γιά νά βολέψουμε μόνο τόν ἀπ' ἔξω ἄνθρωπο. Σβήσαμε τήν ἀπό μέσα φωτιά πού μᾶς ζεσταίνει, γιά νά ἀνάψουμε ἀπ' ἔξω ἀπό τό σπίτι μας μιά φωτιά ψυχρή, πού δέ ζεσταίνει, και θαρροῦμε πῶς θά ζεσταθοῦμε κυτιάζοντας τήν ψεύτικη φεγγοβολή της. Πιστέψαμε πῶς ἔτσι θά βροῦμε τήν ἄκρη τῶν δεινῶν μας και πᾶσα εὐτυχία, κι ἀντίς αὐτό, περιπλε-

χθήκαμε σέ μεγάλες ἀγωνίες καί σέ βάσανα καινούρια πού δέν τά ξέραμε πρωτύτερα. Ἄλλά μιά φορά πού πήραμε αὐτόν τόν δρόμο, τραβᾶμε τόν κατήφορο ὄλο μέ περισσότερη φόρα, ἄν καί βλέπουμε πώς ὁ δρόμος πού περπατᾶμε εἶναι ἔρημος καί κρύος. Γυρεύουμε νά βροῦμε ξεκούραση τρέχοντας ἀπάνω σέ τριβόλους, ὄνειρευόμαστε περιβόλια στή Σακαλίνα πού δέν φυτρῶνει τίποτα...

Αὐτή λοιπόν ἡ κρυάδα σκεπάζει σήμερα ὅσα κάνει ὁ ἄνθρωπος μέ τά χέρια του, μέ τό μυαλό του καί μέ τήν καρδιά του. Κύτταξε τά σπίτια του, τ' ἀμάξια του, τ' ἄρματα του, τά ροῦχα του, τά καρᾶβια του, τά μαγαζιά του, τά βιβλία του, ὅλα ὅ,τι κάνει. Ἄν ὑπάρχει ἀκόμα πουθενά λιγοσπί πνοή, λιγοσπί γεστασιά, αὐτή βγαίνει ἀπ' ὅ,τι βαστᾶ ἀπ' τά περασμένα, εἴτε στό χτίριο, εἴτε στό καρᾶβι, εἴτε στή ζωγραφική, εἴτε στό βιβλίο, ἀπ' ὅ,τι γεννήθηκε τότε πού ἦτανε πιό ἀπλός καί πιό ἀληθινός.

Γιατί, ὅπως τό κάθε πρᾶγμα, ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἄνθρωπος ὅσο στέκεται μέσα στά φυσικά σύνορά του. “Μά ποιά εἶναι αὐτά τά φυσικά σύνορά του;” ρωτᾶνε πολλοί. “Μήπως δέν βρίσκεται μέσα στά σύνορά του κἀνονίας ὅ,τι μπορεῖ νά κάνει κι ὅ,τι θέλει νά κάνει; Κατά τή δική μου τήν ἀπλή γνώμη δέν βρίσκεται ὁ ἄνθρωπος μέσα στά σύνορά του κἀνονίας ὅ,τι μπορεῖ καί ὅ,τι θέλει. Εἶναι σάν τό μαρό παιδί, πού σάν τ' ἀφήσεις νά κάνει ὅ,τι θέλει, γρήγορα θά γκρεμισθεῖ καί θά σκοτωθεῖ. Ὁ ἐγωῖσμός καί ἡ περηφάνεια θά τόν σπρώξει σ' ἓνα δρόμο πού δέν εἶναι γιά τά πόδια του. Γι' αὐτό κι ὁ Θεός τοῦ ἔβαλε σύνορο, γιά νά μήν πάγει στήν καταστροφή του. Τοῦ ἔδωσε νόμο πού, σύμφωνα μ' αὐτόν, χρωστᾶ νά πορεύεται. Ἄν ἀκούσετε αὐτά πού λέγω, εἶπε, τά ἀγαθά τῆς γῆς θά φᾶτε. Μά ἄν δέν μ' ἀκούσετε, θά σᾶς φάγει ἡ μάκαιρα (ὁ θάνατος)”. Νά, γύρισε καί κύτταξε, τί γίνεται σήμερα; Ὁ ἄνθρωπος ποτέ δέν εἶχε στολίσει μέ τόσα ψεύτικα στολίδια “τό ἔξωθεν τοῦ ποτηρίου καί τῆς παροψίδος”. Γέμισε τόν κόσμον ἀπό μηχανές, δοῦλες τάχα πού ὑπηρετᾶνε τόν ἀφέντη τους. Μά ποτέ δέν ἦτανε ὁ ἄνθρωπος τόσο δυστυχημένος, τόσο φοβισμένος, τόσο ἀπροστάτευτος, τόσο σαστισμένος, τόσο φτωχός σέ ἀληθινά πλοῦτη!

Δέν εἶναι παράξενο τό πῶς γίνεται, ὕστερα ἀπό τόσα μέσα, ὕστερα ἀπό τέτοια μηχανική ἄρματωσιά, πού zalίσθηκε κι ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος ἀπό ὅ,τι μπόρεσε νά κάνει, νά μή βρῖσκει ἡσυχία κι ἀνάπαυση ἐνῶ ἴσια-ἴσια γι' αὐτήν τήν ἡσυχία του τά ἴφτιαξε; Χωρίς νά τό καταλάβει, ὅσα κάνει γιά τό καλό του, γυρίζουνε σέ κακό...

Ἔβαλε ὅλη τὴν τέχνη του καὶ φιλοτέχνησε ἓνα στεφάνι μαλαματένιο καὶ στολισμένο μὲ τὰ πιό ἀκριβὰ πετράδια, γιὰ νὰ τὸ φορέσει στὸ κεφάλι του σάν νικητὴς τῆς φύσης καὶ τῆς «τυφλῆς μοίρας» πού θαρρεῖ πὼς κυβερνᾷ τὸν κόσμον, καὶ μόλις τὸ βάζει στὸ κεφάλι του γίνεται στέφανος ἐξ ἀκανθῶν πού τρυπᾷ τὰ μπλῖγκια του καὶ τὸ μέτωπό του τὸ γεμᾶτο περηφάνεια, καὶ τρέχει τὸ αἷμα στὰ μάτια του πού θαρρούσανε πὼς τὰ βλέπανε ὅλα, ὡς τὴν ἄκρη τοῦ παντός.

Ποιὸ εἶναι λοιπὸν τὸ κρυμμένο αὐτὸ χέρι πού τὰ ἀλλάζει ὅλα καὶ τὰ κάνει ἀνάποδα ἀπὸ τοὺς πόθους του, πού κάνει ἄμμο τὸ χρυσάφι του, πού τὸν ἐξευτελίζει καὶ τσαλαπατᾷ τὴν περηφάνειά του; Καὶ πού ὅσο περισσότερο περηφανεύεται, τόσο χειρότερος εἶναι ὁ ἐξευτελισμὸς του; Καὶ πού ἀντὶ νὰ παίρνει ἀντάμειψη γιὰ τὰ μεγάλα καὶ τὰ τρανά πού κατορθώνει νὰ κάνει, παιδεύεται σκληρὰ σάν νὰ τὸν βρίσκει ἡ τιμωρία γιὰ κάποια μεγάλη ἁμαρτία πού ἔκανε; Κι ὄχι μονάχα δὲν στρέφει πίσω ἀπὸ τὸν δρόμον πού πῆρε ἀλλὰ τρέχει καὶ μὲ περισσότερο πείσμα, κι ἄς εἶναι ματωμένα τὰ πόδια του. Ὁ ἴδιος «ὁ ὄφις ὁ ἀρχαῖος» πού ἀπάτησε τοὺς πρωτόπλαστους καὶ τοὺς παρακίνησε νὰ ἀπογευθοῦνε ἀπὸ τὸ δέντρο τῆς Γνώσης λέγοντάς τους πὼς θὰ γίνουνε Θεοί, ὁ ἴδιος ὄφις μιλᾷ στὸ αὐτὶ τῆς ἀνθρωπότητας κάθε φορά πού σταματᾷ κουρασμένη σ' αὐτὸν τὸν δρόμον πού δὲν βγάζει πουθενά, καὶ τὴν μپοδίζει νὰ πάρει ἄλλον δρόμον πιό ταπεινόν, πιό εἰρηνικόν, πιό ἡμερον, καὶ τῆς λέγει:

“Ἐσύ ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶσαι γιὰ τὴν ταπεινὴ ζωὴ πού ζοῦνε τὰ ἀπλά τὰ πλάσματα ὅπου ὑποτάζονται στὸ θέλημα Ἐκείνου, πού τὰ ἔπλασε. Γιὰ σένα δὲν ὑπάρχει κανένα σύνορον, ἐσύ εἶσαι ὁ κύριος τοῦ παντός, ἐσύ βάζεις σύνορα γιὰ τὰ ἄλλα πλάσματα. Γιὰ σένα δὲν ὑπάρχει νόμος· ἡ δική σου ἡ θέληση εἶναι ὁ νόμος. Ἡ ὑποταγὴ κι ἡ ταπείνωση εἶναι μizeries πού πρέπει σέ σκλάβους, κι ὄχι σέ σένα πού σκλαβώνεις τὰ πάντα καὶ τὰ κάνεις νὰ δουλεύουνε σπὴν ὑπηρεσία σου. Κύτταξε τί φοβερά κι' ἀπίστευτα πράγματα ἔφτιαξε ἡ περηφάνειά σου. Μπορεῖ νὰ φτιάξει τέτοια θαυμαστά πράγματα ἡ ταπείνωση;

Μὴν κυτᾶς πὼς εἶσαι ματωμένος καὶ γεμᾶτος ἀγωνία, καὶ πὼς δὲν κάθισες ἀκόμα ἐπάνω στὸν χρυσὸ θρόνον τῆς δόξας σου. Τράβα μπροστά! Νά, κοντεύεις νὰ φτάξεις! Θά γίνεις Θεός καὶ θά ὑποταχθοῦνε ὅλα σέ σένα. Μὴν πιστεύεις στὰ παραμύθια. Παραμύθι εἶναι πὼς ὑπάρχει Θεός ἄλλος ἀπὸ μένα κι ἀπὸ σένα πού σέ προσκαλῶ νὰ βασιλέψεις μαζί μου.... Μὴν θαρρεῖς πὼς θά σέ θρέψει τὸ δέντρο τῆς Ζωῆς, ὅπως σοῦ εἶπανε. Μὴν τρῶς πιά ἀπ' αὐτὸ μαζί μὲ τ'

ἄλλα τὰ ζῶα. Παράτησέ το αὐτό τό δένδρο. Πάρε καί φάγε ἀπό τό δέντρο τῆς Γνώσης, γιά νά γίνεις Θεός.

Αὐτός πού σοῦ εἶπε νά φυλαχθεῖς καί νά μή φᾶς ἀπό τόν καρπό του, τό ἔκανε ἀπό ζήλεια γιά νά σ' ἔχει στίς προσταγές του, γιά νά μήν ἀνοίξεις τὰ μάτια σου...”

“Τί ἔκανες μέ τί Γνώση πού ἀπόκτησες τρώγοντας ἀπό τό δέντρο τῆς; Ἔκανες τοῦτον τόν κόσμο σου, εἶναι πιο τέλειος ἀπό κεῖνον τόν χοντροκαμωμένον πού ἔφτιαξε ὁ Θεός μέ τό δέντρο τῆς Ζωῆς. Κύτταξε τί θαυμαστές μηχανές ἔβαλες σπίν ὑπηρεσία σου, καί βγάλε ἀπό τό μυαλό σου αὐτό πού δυνάμωσε μονομιᾶς σάν ἄκουσες τὰ λόγια μου κι ἔφαγες ἀπό τό δέντρο τό δικό μου. Μήν κασομερᾶς, μήν διστάζεις, μήν σταματᾶς μέρα-νύχτα...”

“Νά ’χεις πάντα στό νοῦ σου πῶς οἱ περήφανοι δέν θέλουνε νά καθίσουνε στή μάντρα πού τί λένε Παράδεισο γιατί εἶναι πλασμένοι γιά τό δικό μου βασίλειο πού τό λένε Κόλαση. Ἐγώ εἶμαι ἐκεῖνος πού μέ λέγανε μιά φορά Ἐωσφόρο, δηλαδή Αὐγερινό, καί τώρα μέ λένε Σατανᾶ. Ἀπό τό πείσμα μου γκρεμίσθηκα, γιατί θέλησα νά σπῆσω τόν θρόνο μου πιο πάνω ἀπό τόν θρόνο τοῦ Θεοῦ. Μά δέν μετάνιωσα, γιατί ἄν μετάνιωνα θά γινόμουν σκλάβος, σάν κι αὐτούς, πού εἶναι γεννημένοι γιά νά κάθονται μέσα στή μάντρα τοῦ Παραδείσου. Ἔτσι κι ἐσύ, θά ματώνεσαι καί θά κατρακυλᾶς στή λάσπη πίν ὦρα πού θαρρεῖς πῶς ἔγινες ἀφέντης τοῦ κόσμου, μά δέν θά σκύψεις τό κεφάλι σου. Γιατί ἐγώ εἶμαι «ὁ ὄφης ὁ ἀρχαῖος» μέ τίς πολλές βόλτες στό μακρύ κορμί μου, κι ἄν γλυτώσεις ἀπό τί μιά, σέ σφίγγω μέ πίν ἄλλη καί σέ ξαναφέρνω στό θέλημά μου. Ἐγώ θά παλεύω ἕως τί συντέλεια τοῦ κόσμου.

Θέλω νά σ' ἔχω παντοτεινά σπίν προσταγή μου, καί στό τέλος θά μέ φχαριστήσεις, γιατί θά νικήσουμε μιά μέρα, καί θά κάνουμε τόν κόσμο ὅπως τόν θέλουμε ἐμεῖς, κι ὄχι ὅπως τόν θέλησε Αὐτός πού σοῦ εἶπε νά μήν φᾶς ἀπό τό ἀψύ τό δέντρο μου, παρά νά θρέφεσαι ἀπό τό μαλαχτικό δέντρο τῆς Ζωῆς, πού τὰ φύλλα του τ' ἀργοσαλεύει εἰρηνικά τό ἥμερο ἀγέρι τῆς ταπείνωσης καί τῆς ἀπλότητας, καί δέν τὰ ταράζει ποτές ὁ ἀνεμοστρίφουλας τῆς ἀλαζονείας καί τῆς παρακοῆς, πού ἀναμαλλιάζει τό δέντρο τῆς Γνώσης, τό δέντρο τό δικό μου...”

*(Φώτης Κόντογλου, ΜΥΣΤΙΚΑ ΑΝΘΗ, σελ. 233-239,
«ΤΑ ΔΥΟ ΔΕΝΔΡΑ»)*

Ἡ κατ' οἶκον ἐκκλησία ἑάλω

*«Θὰ ῥθῆ καιρός, πού ὁ διάβολος θά μπῆ μέσα σ' ἕνα κουτί
καὶ θά φωνάξῃ. Καὶ τὰ κέρατά του θά γαι στὰ κεραμίδια».*
(**Ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός, Θ. Σιμπούλου σ. 203, Π.Β. Πάσχου σ. 191**)

Τὸ σπίτι ἦταν πάντα ἕνα ἱερὸ καταφύγιο ἀγάπης, ἡσυχίας καὶ σωφροσύνης καί, γιὰ τοὺς χριστιανούς, μιὰ δευτέρα μικρὴ ἐκκλησία. Πρὶν λίγα χρόνια ὅμως οἱ πόρτες τῶν σπιτιῶν ἄνοιξαν καὶ μπῆκε μέσα ἕνας δούρειος ἵππος, ἕνα πολὺ διασκεδαστικὸ κουτί, πού σὲ πάει ὅπου θέλει καὶ σοῦ δείχνει περισσότερα καὶ μακρινότερα πράγματα ἀπ' ὅσα οἱ μαγικοὶ καθρέφτες τῶν παραμυθιῶν, δῶρο ἀκριβὸ τῶν Δαναῶν τῆς Τεχνολογίας.

Μέσα ἀπ' αὐτὸ τὸ κουτί, μπῆκε στὰ σπίτια μας ὁ δρόμος, θορυβώδης καὶ πολύφωτος, μὲ ὅλα ὅσα ἔχουν οἱ δρόμοι, ὄχι μόνον οἱ δικοὶ μας ἀλλὰ τοῦ κόσμου ὀλόκληρου πιά. Μπῆκαν μέσα στὴ μέχρι τότε ἥσυχνη γωνιά μας, οἱ φωνές τῶν δρόμων, οἱ μηχανές τους, τὰ τραγούδια τους, οἱ γυναῖκες τοῦ δρόμου, οἱ ἄνδρες τοῦ δρόμου, οἱ θεατρίνοι, οἱ πολιτικοί, τὰ σύγχρονα κολοσσαῖα, οἱ θηριώδεις φωνές τῶν ὁπαδῶν, τὸ ἀληθοφανές ψέμα, τὰ πυροτεχνήματα τῆς πολυποικίλης γνώσης, ὅλα ὅσα γοντεύουν τὴν αἰσθήσεις τοῦ συνηθισμένου ἀνθρώπου καὶ τεργιάζουν στὴ μέτρια νοημοσύνη του. Βάλαμε τὴ φωτοχυσία τοῦ δρόμου δίπλα στὸ ἴλαρὸ φῶς τοῦ καντηλιοῦ, καὶ ὁ συμπεκνωμένος κόσμος ἐκτόπισε τὴν ἀχνὴ μορφὴ τῶν εἰκόνων, τὴν ἔσβησε μέσα στὴν ἴδια μας τὴν ψυχή. Ἐκκλησία τὸ σπίτι μας ἔγινε κόσμος, καὶ ὁ κόσμος ἔδιωξε τὸν Θεὸ καὶ τὴν χάρη Του. Μαράθηκε ἡ στοργὴ στὴν οἰκογένεια. Δὲν κοιτάζει πιά ἡ μάνα τὸ παιδί, ὁ σύζυγος τὴ σύζυγο, ὁ ἀδελφὸς τὸν ἀδελφόν, τὸ ἐγγόνι τὴ γιαγιά, ὅλοι κοιτάζουν τὸ κουτί. Αὐτὸ εἶναι ἡ ἐστία τῶν σημερινῶν σπιτιῶν, τὸ εἰκονοστάσι τους, τὸ ἱερό τους, τὸ ἐπίκεντρο τῆς καθημερινῆς πολύωρης λατρείας τους. Τὸ σπίτι ἔγινε κοιτῶνας, ἐστιατόριο, αἴθουσα κινηματογράφου. Ἡ πλεόραση ἔκανε καὶ τὸ σπίτι δρόμο, γιὰ νὰ μὴν ἔχει πιά ὁ ἄνθρωπος πού νὰ ἐπιστρέψει ὅταν κουραστεῖ ἀπ' τοὺς δρόμους. Κάθονται οἱ ἄνθρωποι μαζί δίπλα-δίπλα καὶ ὅμως πόσο ξένοι καὶ ἀδιάφοροι γίνονται, μέρα μὲ τὴ μέρα, ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον! Δὲν συνομιλοῦν πιά, μιλάει μόνον τὸ κουτί καὶ ὅλοι ἀκοῦν. Οἱ καρδιὲς κρυώνουν, οἱ εὐκαιρίες ἐπαφῆς

τῶν ψυχῶν λιγοστεύουν ἀκόμα καὶ οἱ φίλοι ποὺ ἔρχονται νὰ μᾶς δοῦν καὶ νὰ μιλήσουν μαζί μας, πιάνονται ὅπως κι ἐμεῖς στὴν παγίδα. Ἡ νέα γενιὰ βέβαια, ποὺ εἶναι καὶ τὸ μεγάλο θῦμα, δὲν καταλαβαίνει τί ἔχασαν οἱ ἄνθρωποι, γιατί δὲν γνώρισε ποιὲς ἦταν πρὶν οἱ ἀνθρώπινες σχέσεις. Δέχεται τὴν ψυχρὴ φωτοχυσία σὰν τὸ φυσιολογικὸ πεπρωμένο τῆς. Τὰ βάζει μὲ ὄλους, καὶ μὲ ὅλα χωρὶς νὰ ξέρει ὅτι αὐτὸ ποὺ τῆς λείπει, καὶ τόσο βίαια ἀναζητᾷ, εἶναι ἡ θερμὴ τῆς ἀγάπης ποὺ ποτὲ δὲν γεύθηκε...

Καὶ οἱ χριστιανοὶ τί κάνουν μπροστὰ σ' αὐτὴν τὴν κατάσταση; Αὐστηροὶ νηστευτές, ἱκανοὶ νὰ κεραυνοβολήσουν ὅποιον τολμήσει νὰ γευθεῖ λάδι σὲ νησιψισμὴν μέρα, κάθονται μπροστὰ στὴν τηλεόραση καὶ τρῶνε μὲ τὰ μάτια καὶ τ' αὐτὰ ὅτι τοὺς προσφέρει χωρὶς νὰ τοὺς περνάει ἀπὸ τὸ μυαλὸ ὅτι αὐτὸ εἶναι κατάλυση μιᾶς ἄλλης νηστείας πολὺ σπουδαιότερης καὶ παντοτινῆς. Καὶ τὸ χειρότερο γίνεται ὅταν ἀπαγορεύουν στὰ παιδιά τους νὰ δοῦν αὐτὸ ποὺ βλέπουν αὐτοί. Τὰ παιδιά πονηρεύονται, ἐκνευρίζονται, ἀγανακτοῦν γιὰ τὴν ἀδικία, δὲν καταλαβαίνουν πὼς εἶναι δυνατὸν κάτι νὰ εἶναι καλὸ γιὰ τοὺς γονεῖς ἀλλὰ κακὸ γι' αὐτά, χάνουν λίγο-λίγο κάθε ἐκτίμηση πρὸς τοὺς γονεῖς τους καὶ φυσικά, ἀναζητοῦν τὸ ἀπαγορευμένο θέαμα στὸ κουτὶ τῆς γιαγιᾶς ἢ τοῦ φίλου. Ὑστερα ἀποροῦμε γιατί ἀπὸ τὰ παιδιά, κάθηκε ὁ σεβασμὸς, γιατί εἶναι ἐκνευρισμένα, εὐέξαπτα, σκληρά, γιατί ἔχουν τὴ νύχτα ἐφιάλτες. Πὼς ν' ἀντέξει τὸ νευρικὸ σύστημα τῶν παιδιῶν σ' αὐτὴ τὴ δοκιμασία τῶν θεαμάτων τῆς βίας, τῆς πονηρίας, τῆς κακίας, τῆς ἔντονης ἐντύπωσης καὶ τῆς δυνατῆς συγκίνησης; Μά, ἄραγε, καὶ μεῖς οἱ μεγάλοι ἔχουμε μίπως καλύτερον ὕπνο μὲ ὅλες αὐτὲς τὶς εἰκόνες νὰ στριφογυρίζουν στὸ μυαλὸ μας; Ἡ, παθαίνουμε λιγότερο αὐτὸ ποὺ παρατηροῦμε στὰ παιδιά μας; Κι ἄς μὴ μιλήσουμε γιὰ τὴν ποιότητα τῆς προσευχῆς μας, μόνον νὰ συνεχίσουμε νὰ διδάσκουμε τοὺς ἄλλους περὶ νήψεως, φυλακῆς τῶν αἰσθήσεων καὶ καθαρότητος καρδίας!...

Τὰ Ξυλοκέρατα τῆς «Γνώσης»

Διαβάζοντας ἓνα βιβλίον δημιουργοῦμε! Τὸ μυαλὸ μας ἀποκρυπτογραφεῖ τὰ ψηφία σὲ λέξεις καὶ νοήματα. Ἡ φαντασία μας ἀναπαράγει εἰκόνες, τοπία, πρόσωπα, χαρακτῆρες, γεγονότα ἱστορίας. Ἡ σκέψη μας κάνει συνδυασμοὺς καὶ συλλογισμοὺς. Ὁ νοῦς μας δουλεύει ἐντατικὰ καὶ πλάθει ἓναν ὀλόκληρο κόσμον, ἓναν κόσμον ποὺ κτίζουμε, μὲν πάνω σὲ σχέδια τοῦ συγγραφέα ἀλλὰ μὲ δικά μας προσωπικὰ ὕλικά ἀπὸ τὰ μέχρι τώρα βιώματα, τὶς ἐμπειρίες

καὶ τὶς γνώσεις μας. Ἡ ἀνάγνωση ἑνὸς βιβλίου δὲν εἶναι παθητικὴ ἀποδο-
κὴ. Εἶναι πράξη, ἐλεύθερη, ὑπεύθυνη, ἐνεργητικὴ. Δημιουργοῦμε κι ἐμεῖς μαζί
μὲ τὸν συγγραφέα ἕναν κόσμον ποὺ εἶναι μισὸς τοῦ συγγραφέα καὶ μισὸς
δικός μας. Στὴν τηλεόραση ὅμως τὴν εἰκόνα δὲν τὴν δημιουργοῦμε ἐμεῖς.
Μᾶς δίνεται ἕτοιμη. Τὰ πρόσωπα εἰσβάλλουν στὴν συνειδησὴ μας ὁλοζώ-
ντανα. Ἡ ἱστορία εἶναι σειρὰ ἀπὸ γεγονότα ποὺ γίνονται μπροστὰ στὰ μάτια
μας. Τὸ νόημα μᾶς τὸ ἐπιβάλλουν τὰ πράγματα αὐτόματα. Ἐμεῖς ἀπλῶς δεχό-
μαστε παθητικὰ καὶ ἀφομοιώνουμε ἀνελεύθερα ὅτι μᾶς προσφέρουν οἱ ἄλλοι,
χωρὶς νὰ ἔχουμε τὸν χρόνο καὶ τὴν δυνατότητα νὰ ἐπεξεργασθοῦμε αὐτὰ ποὺ
μᾶς δίνουν. Δὲν κάνουμε προσπάθεια νὰ κατακτῆσουμε τὸ προσφερόμενο,
ὅπως στὸ βιβλίον, ἀντίθετα αὐτὸ εἰσβάλλει καὶ κατακτᾷ τὴν ψυχὴ μας. Οἱ δια-
νοητικὲς σου δυνάμεις μένουν ἀργές, ἢ ὑποβλητικὴ μουσικὴ παραλύει κάθε
δύναμη ἀντίστασης. Δὲν ἔχεις καμμιά δυνατότητα ἄμυνας. Κάτω ἀπὸ τὴν ἐπή-
ρεια ἑνὸς ναρκωτικοῦ τῆς ψυχῆς, ὑφίστασαι παθητικὰ ἕναν πνευματικὸ βια-
σμό. Κάποιοι ἄλλοι, ὑποβάλλουν στὴν ἀλυσσοδεμένη ψυχὴ σου αὐτὸ ποὺ
θέλουν αὐτοί, μὲ τέτοιο τρόπο ὥστε νὰ ἀποδεχθεῖς τὴν ἄλωση ἀδιαμαρτύρη-
τα, ἢ ἀκόμη καὶ ἡδονικά. Αὐτὸς ὁ πνευματικὸς βιασμός ἀφ' ἑνὸς καὶ τὸ ψέμα,
ἢ ὑποκρισία τῆς παράστασης καὶ τῆς σκηνοθεσίας ἀφ' ἑτέρου ἦταν, νομίζω, οἱ
βασικοὶ λόγοι γιὰ τοὺς ὁποίους οἱ χριστιανοὶ ἀπέρριψαν, τὸ θέατρο καὶ δὲν
πίστεψαν στὴν δυνατότητα χριστιανικοῦ θεάτρου. Ἡ τηλεόραση τὰ ἔφερε ὅλα
αὐτὰ τὰ εἰδωλολατρικὰ θεάματα, ποὺ ἀπέκρουσε ἡ Ἐκκλησία, μέσα στὸ ἴδιο
μας τὸ σπῆτι, θεάματα γιὰ κάθε γούστο καὶ γιὰ κάθε διανοητικὸ ἐπίπεδο: στά-
δια, ἵπποδρόμια, θεάτρα, ὅ,τι βγάζει τὸ νοῦ μας ἀπὸ τὸ ἐνδότερο ταμεῖο τῆς
καρδιᾶς μας, ὅπου κατοικεῖ ὁ Θεός, καὶ τὸν σκορπίζει στὸν μάταιον κόσμον,
θεάματα ποὺ ὅταν εἶναι κακῆς ποιότητος διαφθείρουν καὶ ὅταν εἶναι καλῆς
αἰχμαλωτίζουν. Ὅσο ὅμως καλὴ καὶ ἂν εἶναι ἡ ποιότητα τοῦ θεάματος, ὅση
ποίησις καὶ ἂν ὑποτεθεῖ ὅτι περιέχει, πρᾶγμα ἐξ ἄλλου τόσο σπάνιον, δὲν τρέ-
φει παρὰ μόνον μὲ τὴν ἐπιφάνεια τῶν πραγμάτων, μὲ ὅ,τι μπορεῖ νὰ πιάσει τὸ
μάτι καὶ τὸ αὐτὸ σὲ μία γρήγορη κίνηση καὶ ἀλληλουχία φωτογραφιῶν, ποὺ
ἐντυπώνονται βαθιὰ χωρὶς νὰ ἀφήνουν δυνατότητα ἐπεξεργασίας στὴ συνεί-
δηση ποὺ τὰ δέχεται. Ἔτσι ὅμως ἡ οὐσία τῶν πραγμάτων χάνεται καὶ τὰ
ἀόρατα νήματα ποὺ συνδέουν τὰ πράγματα καὶ τὶς καταστάσεις μένουν ἀσύλ-
ληπτα ἀπὸ τὸ νοῦ μας, ποὺ παρασύρεται στὸ γρήγορον ρυθμὸ τῶν εἰκόνων καὶ
τῶν ἐντυπώσεων ποὺ, τὸν βομβαρδίζουν, ἀδυνατώντας νὰ εἰσδύσει σὲ βάθος.
Ἡ ταχύτητα ἄλλωστε, ἢ ἐξωστρέφεια καὶ ἢ ἔλλειψη βάθους χαρακτηρίζουν

την εποχή μας. Οί έξω αισθήσεις υπερτροφούν και οί ἔσω ἀτροφούν. Γίναμε σάν τὰ εἶδωλα πού ὀφθαλμούς ἔχουσι καί οὐκ ὄφονται, ὧτα ἔχουσι καί οὐκ ἀκούσονται. Βλέπουμε καί ἀκούμε πάρα πολλά, ἀλλά εἴμαστε κουφοί καί τυφλοί γιά τήν οὐσία τῶν πραγμάτων, γιά ὅσα ἔχει ἀνάγκη ὁ ἄνθρωπος γιά νά ζήσει ἀληθινά. Ἡ πλεόραση προσφέρει στούς ἀνθρώπους πλῆθος γνώσεων πού, ὅμως, παίρνουν τή θέση καί ἀντικαθιστοῦν τήν πραγματική γνώση, σάν τὰ ξυλοκέρατα πού μας χορταίνουν χωρίς νά μᾶς τρέφουν κάνοντάς μας ἀνόρεχτους γιά ἀληθινή τροφή. Δίνει γνώσεις, μάταιες ἢ καί παραπλανητικές ἐξ αἰτίας τῆς μεγάλης ἀληθοφάνειας τοῦ σκηνοθετημένου ψεύδους. Ὁ ἀληθινός κόσμος ὠχριᾷ μπροστά στήν φαντασμαγορία τῆς ὀθόνης. Ἐνας ἄλλος κόσμος τεχνητός παίρνει τή θέση του, ἕνας κόσμος πού μοιάζει μέ τόν πραγματικό χωρίς νά εἶναι, ἕνα σύμπαν ξαναπλασμένο ἀπό λίγους γιά τούς πολλούς, μέ ὑλικά του πραγματικοῦ κόσμου, ἀλλά θρυμματισμένα καί ξανακολλημένα μέ ἐξωπραγματικό ἀποτέλεσμα πού, ὅμως, δίνει τήν ψευδαίσθηση τοῦ πραγματικοῦ γιατί ἀποτελεῖται ἀπό φωτογραφίες. Συνηθίζουμε σ αὐτήν τήν εὐκόλη καί ἐντυπωσιακή τροφή. Τό μυαλό μας γίνεται ὅλο καί πιό δυσκίνητο στήν πραγματική καί βαθιά σκέψη καί ὅλο καί πιό εὐκίνητο στήν ἐπιφανειακή τή ρηχή. Τὰ βιβλία δέν μᾶς συγκινοῦν πιά, ἐκτός ἀπό τὰ ἐλαφρά. Μᾶς φαίνονται ὅλο καί πιό βαριά, ὅλο καί πιό κουραστικά. Γιατί νά τυραννιόμαστε ἀφοῦ ὅλα μποροῦμε νά τὰ ἀκούσουμε, καί νά τὰ δοῦμε στήν πλεόραση, εὐκόλα καί εὐχάριστα;... Ὅλα... ἐκτός ἀπό τὰ σπουδαιότερα. Ὅλα... ἐκτός ἀπό τόν ἄρτο τῆς ζωῆς.

Ὅσο ἡ οἴησή μας μεγαλώνει, ὅσο ἡ ἰδέα πού ἔχουμε γιά τῆς πολλῆς δῆθεν γνώσεως μας φουσκώνει, τόσο ἡ ἄγνοιά μας βαθαίνει. Ἡ γνώση μας εἶναι ἡ ἡμιμάθεια, ἡ χειρότερη δηλαδή μορφή ἀμάθειας.

Ἦλθον βαλεῖν Μάχαιραν

Ἐνα ἀπό τὰ θανάσιμα ἁμαρτήματα τῆς ἀνθρωπότητος εἶναι ὅτι ἀφέθηκε νά δουλωθεῖ στήν Τεχνολογία. Ὅ,τι εἶναι ὁ δουλωμένος στό χρῆμα τὸ ἴδιο εἶναι καί ὁ δουλωμένος στή μηχανή. Ἐξ ἄλλου αὐτῆς οἱ δυὸ δουλεῖες εἶναι ἀλληλένδετες. Προέρχονται ἀπό τήν ἐπιδίωξη τῆς καλοπέρασης, πού εἶναι παγίδα, γιατί ἡ χαρά, δέν βρίσκεται στὸν εὐκόλο ἀλλὰ στὸν δύσκολο δρόμο, στὸν κόπο, στή στέρση, στή σκληρὴ ζωή, στήν ὀλιγάρκεια, τὴν αὐτάρκεια καί τὴν ἀμεριμνησία. Ξεγελασθήκαμε ἀπὸ τῆς ὑπηρεσίας τῆς μηχανῆς καί τώρα θυσιά-

ζουμε καθημερινά στο βωμό της κόπωσης, χρήματα, χρόνο, ζωές, την ίδια τη γη μας πού, σιγά-σιγά, δηλητηριάζουμε. Ἐπειδὴ δὲν εἶναι μόνον αὐτό. Ἐπειδὴ ὁ ἄνθρωπος ρέπει πρὸς τὸ πονηρὸ καὶ δέχεται πολὺ πιὸ εὐκόλα τὴν ἐπίδραση τοῦ κακοῦ παρὰ τὴν ἐπίδραση τοῦ καλοῦ, γι' αὐτὸ ὁ Θεὸς χάρισε τὰ ἔθνη καὶ τὶς γλῶσσες δημιουργώντας ἔτσι στεγανὰ διαμερίσματα καὶ ἀντιτυρικὲς ζῶνες πού τὸ κακὸ δὲν μπορεῖ εὐκόλα νὰ διαπεράσει. Ἡ μηχανὴ κατέστρεψε τὰ ἐμπόδια αὐτά, κατάργησε τὰ σύνορα καὶ τὶς ἀποστάσεις καὶ τώρα, τὸ κακὸ πού γεννήθηκε στὴν ἄκρη τῆς γῆς ἔρχεται στὴν ἄλλη ἄκρη γρήγορα καὶ ἀποτελεσματικά. Ὅλοι εἴμαστε θύματα, αὐτῆς τῆς κατάστασης. Καὶ ὁ μὲν κόσμος, ἀόματος καθὼς εἶναι πνευματικά, τὴν χαίρεται καὶ τὴν ἐπικροτεῖ. Οἱ χριστιανοὶ ὅμως, πού θάπρεπε νὰ εἶναι τὸ ἄλλας τῆς γῆς, τί κάνουν; Ἐβαλαν τὶς μηχανὲς νὰ βουίζουν καὶ μέσα στὸ ἴδιο τὸ περιβόλι τῆς Παναγίας στὸν πάλαι ποτὲ παράδεισο τῆς ἡσυχίας. Ὅταν τὸ ἄλλας μωραίνεται τί καλὸ νὰ περιμένεις γιὰ τὸν κόσμο;

Ἡ κοινὴ συμβουλὴ τῶν Πατέρων, γιὰ νὰ γλυτώσουμε ἀπὸ τὰ πάθη τῆς ψυχῆς μας, εἶναι νὰ σταματήσουμε νὰ τὰ τροφοδοτοῦμε μὲ τὴν ὕλη πού τὰ τρέφει. Ἄν θέλεις νὰ σβύσει μιὰ φωτιὰ πάψε νὰ τὶς ρίχνεις ξύλα. Οἱ ἀγῶνες οἱ πνευματικοὶ δὲν γίνονται μὲ ἡμίμετρα καὶ μὲ συμβιβασμούς. *«Μὴ νομίζετε ὅτι ἤλθον βαλεῖν εἰρήνην ἐπὶ τὴν γῆν· οὐκ ἤλθον βαλεῖν εἰρήνην, ἀλλὰ μάχαιραν» (Ματθ. 1', 34)*. Ὅμως, στὴν τρισάθλια ἐποχὴ μας, στόμωσαν τὰ μακαίρια τῶν χριστιανῶν, αὐτὰ ἀκριβῶς πού τοὺς ἔδωσε ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς γιὰ νὰ πολεμήσουν. Οἱ χριστιανοί, στὶς μέρες μας, συνθηκολογοῦν σὲ ὄλους τοὺς τομεῖς. Ὁ πόλεμος πού μᾶς κάνει ὁ διάβολος εἶναι πολυμέτωπος, πονηρὸς, κρυφὸς καὶ ὑπουλός. Δὲν θὰ ἐπιβιώσουν πνευματικά παρὰ μόνον ὅσοι ἔχουν τὴν ἀποφασιστικὴ νὰ κόβουν: σχέσεις κοινωνικὲς, σχέσεις συγγενικὲς, σχέσεις μὲ ὅσους ἔχουν κοινωνία ἐκκλησιαστικὴ μὲ τὴν αἵρεση, τὴν ἐξάρτησή τους ἀπὸ τὶς μηχανὲς (ἀπὸ ὅσες εἶναι δυνατὸ φυσικά, μιὰ καὶ ἡ ζωὴ μας ἔχει ζυμωθεῖ πιὰ μὲ αὐτές) κι ἀπὸ τὶς εὐκολίες τοῦ πολιτισμοῦ, κάθε συμπάραταξη μὲ κόμματα καὶ πολιτικούς καὶ κάθε συμπάθεια πρὸς τὴν ὁποιαδήποτε κρατικὴ ἐξουσία, τὴν ὁποσδήποτε ἀντίχριστη, ὁποιαδήποτε κι ἂν εἶναι ἡ ἐπιφανειακὴ ἰδεολογία τῆς, μὲ ἕνα λόγο τὴ φιλία τους μὲ τὸν κόσμο. Ὁ κόσμος θὰ ἀκολουθήσει τὸν δρόμο του καὶ οἱ μαθητὲς τοῦ Χριστοῦ τὸν δικό τους ὅσο λίγοι καὶ ἂν μείνουν. Ἄν θέλουμε νὰ εἴμαστε μὲ τοὺς τελευταίους πρέπει νὰ ξαναγίνουμε πολεμιστὲς. Ἐχομε νὰ κόψουμε πολλὰ ἔτσι κι ἀρχίσουμε. Εἴμαστε δεμένοι μὲ τὰ σχοινιά καὶ τὰ καλώδια τοῦ δυτικοῦ

πολιτισμοῦ καὶ τῆς καταναλωτικῆς μανίας, πού γέμισαν τὴ ζωὴ μας ψεύτικες ἀνάγκες καὶ περιττὲς μέριμνες, καὶ ἓνα συνεχῆ μόχθο γιὰ νὰ τὰ προφθάσουμε ὅλα, ὥστε νὰ μὴ μᾶς μένει καιρὸς νὰ ἐπιστρέψουμε στὸν ἑαυτὸ μας καὶ νὰ βροῦμε τὸν Θεό. Ἡ μηχανὴ μᾶς ἔδωσε μία ψεύτικη ἀνάπαυση, πού μας κούρασε, ὅσο ποτὲ δὲν κουράστηκε ὁ ἄνθρωπος στὸ παρελθόν. Τὸ ἄγχος ἔγινε ἡ μόνιμη κατάστασή μας καὶ τὰ ἡρεμιστικὰ δηλητήρια τὸ καθημερινὸ ψωμί μας. Καὶ ἐνῶ γνωρίζουμε καὶ θρηνοῦμε τὴν πνευματικὴ αὐτὴ δουλεία, δέ μᾶς ἔμεινε δύναμη νὰ τὴν ἀποτινάξουμε. Ἔχουμε παραλύσει καὶ ναρκωνόμαστε ὅλο καὶ περισσότερο. Ὁ κόσμος, βέβαια, εἶναι καταδικασμένος, γι αὐτὸν δὲν ὑπάρχει ἐπιστροφή. Οἱ Χριστιανοὶ ὅμως ἔχουν τὴν δύναμη, φθάνει νὰ ἐπικαλεσθοῦν τὸν Ἐλευθερωτὴ, καὶ νὰ πάρουν στὰ χέρια τους τὸ ξίφος Του. Ἔχουμε νὰ κόψουμε πολλὰ ἀλλὰ, τὸ πρῶτο πού ἔχει σειρά, εἶναι αὐτὸ πού μας ἤρθε τελευταῖο. Ἄς μὴ ξεγελιόμαστε. Δὲν ὑπάρχουν καλὰ προγράμματα στὴν πλεόραση, οὔτε καλὲς κυβερνήσεις γιὰ νὰ τὰ δώσουν. Ὅλα εἶναι ζυμωμένα μὲ τὸ ἴδιο κοσμικὸ πνεῦμα καὶ τὴν ἴδια ἀντίχριστη νοοτροπία, καπιταλιστικὴ ἢ μαρξιστικὴ, ἀδιάφορο. Καί, ὅσο πιὸ ἄοσμο καὶ ἄγευστο εἶναι τὸ δηλητήριο, τόσο πιὸ ἐπικίνδυνο. Οἱ λίγοι πού κατευθύνουν τὶς τύχες τοῦ κόσμου ἀκολουθοῦν μία, δοκιμασμένης ἀποτελεσματικότητας, μέθοδο: δίνουν ἓνα καὶ παίρνουν πίσω δυό, μιὰ δόση ζάχαρη, δυὸ δόσεις φαρμάκι. Ἔτσι κανεὶς δὲν καταλαβαίνει τίποτε, ἐνῶ ἡ ἠθικὴ καὶ νομικὴ ἀντίστασή μας μειώνεται προοδευτικά. Γινόμαστε ἀνίκανοι νὰ ἀντιδράσουμε καὶ μεταβαλλόμαστε, σιγὰ καὶ ἀνεπαίσθητα, ἀπὸ ἐλεύθερα πρόσωπα σὲ ὑπηκόους.

Δὲν χωροῦν ἡμίμετρα. Ὁ Χριστὸς μας κάλεσε στὴν ἐλευθερία. Ἡ λύσις εἶναι μία καὶ μόνη: νὰ κόψουμε τὰ καλώδια τῆς συνήθειας καὶ νὰ πετάξουμε τὸ χαζοκοῦτι στὰ σκουπίδια. Αὐτὴ ἄς γίνει ἡ κήρυξη τῆς ἐπανάστασης, ἡ ἀρχὴ τοῦ πολέμου καταπάνω στὸν Ἄρχοντα τοῦ Κόσμου τούτου. Αὐτὸς εἶναι ἀγῶνας γιὰ τὴν πραγματικὴ ἐλευθερία καὶ τὴν ἀληθινὴ Εἰρήνη, τὴν ἐντός. Ἄς ἀφήσουμε πὰ τὰ ποτὰ τοῦ θανάτου κι ἄς τρέξουμε στὸ Νερὸ τῆς Αἰώνιας Ζωῆς. Εἶναι καιρὸς.

Ἀλέξανδρου Καλόμοιρου
(Περιοδικόν «Οἱ Ρίζες» Τεῦχος 16 Χειμῶνας 1985-1986)

Ἡ Σημαία μας καί οἱ ἔθνικές μας ἐορτές

Πολλοί, μέχρι σήμερα, φαίνεται, δέν ἔχουν συνειδητοποιήσει ἀκόμη, τήν ἔλευσιν τοῦ παγκοσμίου κινήματος τῆς «ΝΕΑΣ ΕΠΟΧΗΣ» ὡς φαινόμενον ὄχι μόνον παγκόσμιον ἀλλά καί καθημερινόν. Ὅταν πρῖν πολλά χρόνια εἰς πλεοπτικὴν ἐκπομπήν τοῦ πατρός Μαξίμου, ἀποκαλύπταμε τό σχέδιον τῆς «ΝΕΑΣ ΕΠΟΧΗΣ» ὡς καί αὐτό τοῦ «Χάντιγκτον», πολλοί λίγοι ἔδωσαν τήν πρέπουσα προσοχὴν εἰς τίς λεπτομέρειες καί τίς ἀκραῖες ἐκφάνσεις του. Ἄκόμη δέ λιγότεροι θά μπορούσαν νά καταλάβουν πῶς αὐτό τό παγκόσμιον, ἀδυσώπητον, ἀντιανθρώπινον καί ἀντίθεον σύστημα, εἰσχωρεῖ σέ κάθετον διεισδυτικότητα εἰς τά τοῦ βίου μας, εἰς τήν καθ' ἡμέραν ζωὴν μας.

Πῶς ἀλλοιωθῶς θά μπορούσε νά γίνῃ, ἀφ' οὗ «ΝΕΑ ΕΠΟΧΗ» σημαίνει ἀλλαγὴ στό κάθε τι, «νεωτερισμός» εἰς τήν καθ' ὅλην ζωὴν μας. ΝΕΑ ὄλα! Συνήθειες, τρόπος ζωῆς! Ἀπαλλαγὴ ἀπό κάθε τι παλαιό! Ὅτιδήποτε εἶναι αὐτό. Πίστις, θρησκεία, πατρίδα, παραδόσεις, ἔθιμα, ἥθη, ἀξίες, ἰδανικά, βάρη ζωῆς, πολιτισμός! ΝΕΑ ὄλα!

Ἀποδεδειγμένες «δικλειδές ἀσφαλείας» μέσα σπὴν ζωὴ τῶν λαῶν-ἔθνῶν, ἀποτροπές σπὴν διαφθορά, τήν παρακμή, τήν σήψη, τώρα θά ἀπαλειφθοῦν, θά ἀλλάξουν! Θά γίνουν ΝΕΑ! Δηλαδή τί; Δέν ὑπάρχει ἀπάντησις. Ἀπλῶς δέν θά εἶναι τό «παλαιό». Θάνατι τό κάτι ἄλλο! Ναι, ἀλλά τί ἄλλο; Ἄλλο! Ὅποιο-ὄτιδήποτε ἄλλο. Φθόνει ἐκεῖνο πού σπῆριζε αἰῶνες καί χιλιετίες κάποιους λαούς καί εἰδικά ἐμᾶς τούς Ὀρθόδοξους Ἑλληνας, νά γκρεμισθῇ. Νά πάψῃ νά ὑπάρχῃ. Νά ἀποσυντεθῇ ὁ κοινωνικο-ἐθνικο-θρησκευτικός ἱστός. Νά ἀλλοιωθῇ τό κύτταρο καί τό DNA. Νά ἀποπροσανατολισθοῦν οἱ λαοί, νά «χαζέψῃ» τό πνεῦμα, νά «μπερδευθῇ», νά ἀποδεχθῇ τά πάντα, νά ἀποδυναμωθῇ ἢ θέλησις γιά ἀντίδραση, ἀντίστασις, νά «φοβηθοῦν» καί οἱ ἐλάχιστοι γενναῖοι, νά σιγήσῃ κάθε ἐλεύθερη φωνή. Καί αὐτά ὄλα, ὄχι μόνον διά τό πῶς θά κυβερνηθοῦν οἱ λαοί, ἀλλά καί διά κάθε ἐκδήλωσις τῆς καθημερινότητος στό κάθε τι. Ἀπό τό πῶς μικρό ὡς τό πῶς μεγάλο. Σέ ὅ,τι ἀφορᾷ τήν ζωὴν μας.

Αὐτό πού σάν θέμα μᾶς ἀπασχολῇ σήμερα (ἐάν πρέπει οἱ ἀλλοδαποὶ νά σηκώνουν τήν σημαία μας σέ ἐθνικές ἐορτές), εἶναι ἀπό τά δεκάδες θέματα πού οὔτε θά ἔπρεπε νά τά συζητᾶμε. Διότι δέν ἐπιδέχεται συζήτησις. Διότι ποτέ δέν συζητήθηκε. Διότι ἦταν αὐτονόητο. Ὅμως ἡ «ΝΕΑ ΕΠΟΧΗ» τό πέτυχε καί αὐτό! Καί πίσω ἀπό τήν ὑπουλήν καί ἀνίερν αὐτῆς νεωτερίζουσα «πρότασις» (sic) ὀλόκληρες θεωρίες. Κούφιες ἔννοιες, ψευτοφιλοσοφίες τῆς σειρᾶς, σπῆμένα ἐρωτηματικά καί ἀργυρώνητες ἐφημερίδες καί πλεοράσεις,

νά σπεύδουν εἰς ἐπίρρωσιν ὄλων τῶν «προοδευτικῶν» προδοτικῶν «νεωτερισμῶν», γιά νά ἐπιτείνουν πίν σύγχυσιν, νά φοβίσουν μέ κατηγορίες γιά «ρατσισμούς» καί «φασισμούς» ὅσους γενναίους τολμήσουν νά ἀντισταθοῦν.

Τό εἶπαμε: Νά «μπερδευθῆ» τό πνεῦμα. Νά φοβηθοῦν καί οἱ ἐλάχιστοι γενναῖοι.

Τί εἶναι ὁμως ἡ Σημαία; «ἘΥλικό καύσεως» γιά τούς Ἐναρχικούς! «Φασιστικό σύμβολο» πού χωρίζει τούς λαούς γιά τούς Μαρξιστάς - Κουμμουνιστάς! «Πανί πού κάτι ἔχει ραμμένο ἐπάνω του», γιά τούς «ψευτοκουλτουριάρηδες» καί ἀριστεροκαλλιτέχνες.

Τί εἶναι ἡ γλυκειά Σημαία γιά ἐμᾶς; Ἐμᾶς τούς Χριστιανούς Ὁρθοδόξους καί Ἑλληνας; Ὡ! Τό ἀνεκτίμητο λάβαρο! Ὡ! ἡ ἐν ταυτῷ ἀπεικόνισις τῆς πίστεως καί πατρίδος. Ὡ! τῆς ἐλευθερίας τό ἔνδυμα! Ὡ! τό ἀγλαίσμα τῶν ὀφθαλμῶν μας!

Ἡ Ἑλληνική Σημαία εἶναι γιά ὅλους ἐμᾶς, τό ἱερώτατον Σύμβολον τοῦ Ἐθνους μας χάριν τοῦ ὁποίου πολέμησον καί ἀπέθανον χιλιάδες πρόγονοί μας, ἀγωνιζόμενοι «διά τοῦ Χριστοῦ πίν Πίστιν πίν Ἁγίαν καί τῆς Πατρίδος πίν ἐλευθερίαν». Εἶναι τό Σύμβολον ὄλων τῶν ἱερῶν ἀγώνων τοῦ Ἐθνους μας. Εἶναι ὅλη ἡ ἱστορία μας. Εἶναι τῶν Ἑλλήνων ταυτότης ἀνά τόν κόσμον μοναδική! Ποῖος δικαιοῦται ἢ μή ὁ Ἕλληνα νά πίν κρατῆ; Ποῖο νόημα νά κρατεῖται ἀπό ἄλλον; Ὅταν εἰς τούς ἀγῶνας ἀλλότρια χεῖρες πίν σημαία ἐκράτησαν, ἦταν στιγμές αἰχμαλωσίας τῆς καί συμφορᾶς μας. Αὐτό λοιπόν θέλουν νά ὑπονοήσουν; Τί ἀλλοπρόσαλλον καί κωμικόν σχῆμα ὁ οἰσοδῆποτε Ἄλβανός ἢ ἕτερος ἀλλοδαπός, μέ τό Ἑλληνικόν σύμβολον! Τί δηλοῖ; Ὅσον ὁ Ἴρλανδός μέ πίν Ἀγγλικήν σημαίαν! Ὁ Γερμανός μέ Γαλλικήν! Ὁ Ἰταλός μέ Αὐστριακήν! Ὁ Ἑλληνας μέ Τουρκική!

Ἐπάνω σπίν φαιδρή αὐτή προσπάθεια τους, οἱ ἀλλοδαπολάγνοι ἐπιστράτευσαν κείμενο ἀπό τόν Πανηγυρικόν τοῦ Ἰσοκράτους: «Ἑλληνες καλοῦνται οἱ τῆς ἡμετέρας παιδείας μετέχοντες» ὡς δηλωτικόν τοῦ ὅτι ὅποιος γνωρίζει πίν ἐλληνικήν παιδείαν εἶναι... Ἕλληνα! Μόνο, πού αὐτοῖ (ὅσοι ἰσχυρίζονται τά ἀνωτέρω) δέν εἶναι Ἕλληνες, διότι μέ αὐτά πού ἰσχυρίζονται ἀποδεικνύουν, ὅτι δέν γνωρίζουν πίν ἰδικήν τῶν παιδείαν, ἀφ' οὗ τό κομμάτι αὐτό ὅταν προστεθῆ στό κείμενο ἀπ' ὅπου ἐλήφθη, ἄλλο, κυριολεκτικῶς, δίδει νόημα.

Ἀκριβῶς ὅπως συμβαίνει μέ ὅσους λέγουν, ὅτι ἡ Γραφή γράφει: «οὐκ ἔστι Θεός», παρασιωπώντας τό πλήρες κείμενο: «*εἶπεν ἄφρων ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ· οὐκ ἔστι Θεός*» (**Ψαλμ. ιγ', 1**)! Ἡ ὅτι ὁ Μέγας Βασίλειος ἦτο

μισογύνης διότι εἶπε «πᾶσα γυνή πόρνη», παραβλέποντας τήν πλήρη φράση:
«Οὐ μὴ γενέσθω πᾶσα γυνή πόρνη».

Στή συγκεκριμένη λοιπόν πρόταση ἀπό τόν Πανηγυρικόν, τό νόημα εἶναι τό κάτωθι:

Ἦ Ἰσοκράτης γεμάτος δικαίαν ἀγάπην καί θαυμασμόν πρὸς τήν γενέτειραν πόλιν τῶν Ἀθηναίων, ζητᾷ νά τεθῆ αὐτή (ἡ Ἀθήνα) λόγῳ τῆς λαμπρᾶς παιδείας τῆς, ὡς πρωτεύουσα πόλις μεταξύ τῶν ἐλληνίδων πόλεων καί ὅποιος (ἐννοεῖται μεταξύ τῶν Ἑλλήνων) τῆς παιδείας αὐτῆς γνώστης τυγχάνει, αὐτός (καί δικαίως) Ἕλληνα νά καλεῖται.

Εἶναι λοιπόν, φαινοτέρη τοῦ ἡλίου ἢ προσπάθεια τῶν ΝΕΟ-ΕΠΟΧΙΤΩΝ νά φαλκιδεύσουν καί τήν ἐθνική μας ζωή, ἀκόμα καί σ' αὐτό τό μείζονος ὡς πρὸς τήν σημασίαν του, ἐλλάσσονος ὅμως μέχρι σήμερα λόγῳ τοῦ αὐτονοήτου, θέματος, τῆς παραλαβῆς τῆς Σημείας ἀπό διαφόρους ἀλλοδαπούς κατά τὰς ἐπετείας τοῦ Ἔθνους.

Ἦ Ὅσον γιά τούς «εὐθίκτους» καί «πονόψυχους» ψευδοανθρωπιστάς, οἱ μετανάστες εἶναι ἐδῶ γιά ἰδικούς των οικονομικούς λόγους, ἀνάγκες καί αἰτίες καί ὄχι γιά νά παρεμβαίνουν στήν ἐθνική μας ζωή ὅπως καί ἐμεῖς δέν ζητήσαμε οὔτε καί θέλουμε νά παρεμβαίνουμε στήν ἰδικήν των.

Ἦ Ἀς μὴν παρασυρόμεθα σέ ψευδοδιλήμματα καί σκεπτικισμούς ὑπουργοῦ καί ὑποβολιμαίους. Ἦ Ἀς διατηρήσωμεν τήν σκέψιν μας καθαρή, τήν θέσιν μας ὡς Ἑλληνορθόδοξοι σοβαρά, τήν ἀντίδρασίν μας γενναίαν σέ κάθε ὑποπη προσπάθεια τῆς ΝΕΑΣ ΕΠΟΧΗΣ γιά ἀλλοτρίωση καί καταποντισμόν τῆς Ἐκκλησίας καί τοῦ Ἔθνους μας.

«Ὀπίκειτε καί κρατεῖτε τὰς παραδόσεις ἅς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε διὰ ἐπιστολῆς ἡμῶν» (Β' Θεο. β', 15).

*Ἀνδρέας Πετρόπουλος
(Ἀξιοματικός ἐὰ)*

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

- Η ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ κατὰ τοὺς ἑβδομήκοντα, Ἔκδοσις «ΖΩΗ», Ἀθῆναι, 1986.
- Η ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ, Ἰωάννου Θ. Κολιτσάρα, Ἔκδοσις Ἁδελφότητος Θεολόγων ἡ «ΖΩΗ», Ἀθῆναι, 1988.
- Η ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ Παναγιώτου Ν. Τρεμπέλα, Ἔκδοσις Ἁδελφότητος Θεολόγων «Ο ΣΩΤΗΡ», Ἀθῆναι, 1978.
- ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΑΤΡΟΛΟΓΙΑ τοῦ J. P. MIGNE, Ἔκδόσεις ΚΕΠΕ
- ΚΛΕΙΣ ΠΑΤΡΟΛΟΓΙΑΣ, τόμοι 1-50, Μητροπολίτου Κορίνθου Παντελεήμονος Κ. Καρανικόλα.
- ΚΛΕΙΣ ΙΕΡΩΝ ΚΑΝΟΝΩΝ, Μητροπολίτου Κορίνθου Παντελεήμονος Κ. Καρανικόλα, Ἔκδόσεις «ΑΣΤΗΡ» Ἀθῆναι, 1970.
- ΚΛΕΙΣ ΠΡΑΚΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΚΕΙΜΕΝΩΝ ΤΩΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΩΝ ΚΑΙ ΤΟΠΙΚΩΝ ΣΥΝΟΔΩΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Μητροπολίτου Κορίνθου Παντελεήμονος Κ. Καρανικόλα, Ἔκδοσις Ἱερᾶς Συνόδου.
- ERASMUS SCHMIDT, Ταμεῖον Καινῆς Διαθήκης, Ἔκδόσεις «ΑΣΤΗΡ», Ἀθῆναι, 1990.
- Ὁσίου Ἐφραίμ τοῦ Σύρου, ΕΡΓΑ, Ἔκδόσεις «Τὸ Περιβόλι τῆς Παναγίας», Θεσσαλονίκη, 1992.
- Ἑλληνες Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, Μ. Βασιλείου Ἔργα, Πατερικαὶ Ἔκδόσεις «ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ο ΠΑΛΑΜΑΣ», Θεσσαλονίκη, 1973.
- Ἑλληνες Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, Ἱ. Χρυσοστόμου Ἔργα, Πατερικαὶ Ἔκδόσεις «ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ο ΠΑΛΑΜΑΣ», Θεσσαλονίκη, 1981.
- ΠΡΑΚΤΙΚΑ τῶν Ἁγίων καὶ Οἰκουμενικῶν Συνόδων, Ἔκδοσις Καλύβης Τιμίου Προδρόμου Ἱερᾶς Σκήτης Ἁγίας Ἐννης, Ἁγιον Ὄρος, 1986.
- Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία, Ἀρχιμ. Βασιλείου Κ. Στεφανίδου, Ἔκδοσις «ΑΣΤΕΡΟΣ», Ἀθῆναι, 1978.
- Ὁ Μέγας Συναξαριστὴς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, Ἔκδοσις ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου Οἰνόης Μαθαίου Λαγγῆ. Ἀθῆναι 1989.
- Ὁρθοσκευτικὴ καὶ Ἠθικὴ Ἐγκυκλοπαίδεια, Ἔκδοσις ὑπὸ τοῦ Ἀθ. Μαρτίνου, Ἀθῆναι, 1963-1968.
- Ἐγκυκλοπαίδεια Δομῆ, Ἔκδόσεις «ΔΟΜΗ», Ἀθῆναι 2000.

- ΑΓΙΟΣ ΙΓΝΑΤΙΟΣ Ο ΘΕΟΦΟΡΟΣ ΠΑΤΡΟΛΟΓΙΑ J.P. MIGNE, ΤΟΜΟΣ 5
- ΑΓΙΟΣ ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ ΛΟΥΓΔΟΥΝΩΝ, ΠΑΤΡΟΛΟΓΙΑ J.P. MIGNE, ΤΟΜΟΣ 7.
- ΑΓΙΟΣ ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ, ΠΑΤΡΟΛΟΓΙΑ J.P. MIGNE, ΤΟΜΟΣ 10.
- ΩΡΙΓΕΝΗΣ, ΠΑΤΡΟΛΟΓΙΑ J.P. MIGNE, ΤΟΜΟΣ 13.
- ΑΓΙΟΣ ΜΕΘΟΔΙΟΣ, ΠΑΤΡΟΛΟΓΙΑ J.P. MIGNE, ΤΟΜΟΣ 18.
- ΕΥΣΕΒΙΟΣ ΠΑΜΦΙΛΟΥ, ΠΑΤΡΟΛΟΓΙΑ J.P. MIGNE, ΤΟΜΟΣ 24.
- ΑΓΙΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ, ΠΑΤΡΟΛΟΓΙΑ J.P. MIGNE, ΤΟΜΟΙ 26, 28.
- ΜΕΓΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡΕΙΑΣ, ΠΑΤΡΟΛΟΓΙΑ J.P. MIGNE, ΤΟΜΟΙ 29-32.
- ΑΓΙΟΣ ΚΥΡΙΛΛΟΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ, ΠΑΤΡΟΛΟΓΙΑ J.P. MIGNE, ΤΟΜΟΣ 33.
- ΑΓΙΟΣ ΕΠΙΦΑΝΙΟΣ ΚΥΠΡΟΥ, ΠΑΤΡΟΛΟΓΙΑ J.P. MIGNE, ΤΟΜΟΣ 43.
- ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ, ΠΑΤΡΟΛΟΓΙΑ J.P. MIGNE, ΤΟΜΟΙ 50, 54, 59.
- ΑΓΙΟΣ ΚΥΡΙΛΛΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ, ΠΑΤΡΟΛΟΓΙΑ J.P. MIGNE, ΤΟΜΟΙ 69, 72, 73.
- ΑΓΙΟΣ ΙΣΙΔΩΡΟΣ ΠΗΛΟΥΣΙΩΤΗΣ, ΠΑΤΡΟΛΟΓΙΑ J.P. MIGNE, ΤΟΜΟΣ 78.
- ΘΕΟΔΩΡΗΤΟΣ ΚΥΡΡΟΥ, ΠΑΤΡΟΛΟΓΙΑ J.P. MIGNE, ΤΟΜΟΣ 83.
- ΑΓΙΟΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ Ο ΣΙΝΑΪΤΗΣ, ΠΑΤΡΟΛΟΓΙΑ J.P. MIGNE, ΤΟΜΟΣ 89.
- ΑΓΙΟΣ ΜΑΞΙΜΟΣ Ο ΟΜΟΛΟΓΗΤΗΣ, ΠΑΤΡΟΛΟΓΙΑ J.P. MIGNE, ΤΟΜΟΙ 90, 91.
- ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ, ΠΑΤΡΟΛΟΓΙΑ J.P. MIGNE, ΤΟΜΟΙ 94, 96.
- ΑΓΙΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΣΤΟΥΔΙΤΗΣ, ΠΑΤΡΟΛΟΓΙΑ J.P. MIGNE, ΤΟΜΟΣ 99.
- ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ, ΠΑΤΡΟΛΟΓΙΑ J.P. MIGNE, ΤΟΜΟΣ 100.
- ΜΕΓΑΣ ΦΩΤΙΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ, ΠΑΤΡΟΛΟΓΙΑ J.P. MIGNE, ΤΟΜΟΣ 103.
- ΝΙΚΗΤΑΣ ΔΑΥΪΔ ΠΑΦΛΑΓΩΝ, ΠΑΤΡΟΛΟΓΙΑ J.P. MIGNE, ΤΟΜΟΣ 105.
- ΑΓ. ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΙΣΑΡΕΙΑΣ, ΠΑΤΡΟΛΟΓΙΑ J.P. MIGNE, ΤΟΜΟΣ 106.
- ΑΓΙΟΣ ΑΡΕΘΑΣ ΚΑΙΣΑΡΕΙΑΣ, ΠΑΤΡΟΛΟΓΙΑ J.P. MIGNE, ΤΟΜΟΣ 106.
- ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΟΝΑΧΟΣ, ΠΑΤΡΟΛΟΓΙΑ J.P. MIGNE, ΤΟΜΟΣ 110.
- ΑΓΙΟΣ ΣΥΜΕΩΝ Ο ΝΕΟΣ ΘΕΟΛΟΓΟΣ, ΠΑΤΡΟΛΟΓΙΑ J.P. MIGNE, ΤΟΜΟΣ 120.
- ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΕΔΡΗΝΟΣ, ΠΑΤΡΟΛΟΓΙΑ J.P. MIGNE, ΤΟΜΟΣ 122.
- ΘΕΟΦΥΛΑΚΤΟΣ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ, ΠΑΤΡΟΛΟΓΙΑ J.P. MIGNE, ΤΟΜΟΙ 123, 124.

Σημείωση: Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΑΤΡΟΛΟΓΙΑ του J. P. MIGNE, είναι Έκδοση του ΚΕ.Π.Ε. (Κέντρο Πατερικών Έκδόσεων). Την γενική επιμέλεια της Έλληνικής Έκδόσεως έχει ο Πρωτοπρεσβύτερος π. Ιωάννης Κ. Διώτης, τ. Εφημέριος του εν Αθήναις Ίερού Ναού Αγίου Παντελεήμονος Αχαρνών.

- Πατριάρχου Ίεροσολύμων Ανθίμου, Έρμηνεία εις την Ίερὰν Αποκάλυψιν, ἔκδοσις Β. Ρηγοπούλου, Θεσσαλονίκη, 1856.
- Κοσμᾶ Μοναχοῦ Φλαμιᾶτου, Ἄπαντα, Ἐν Ἀθήναις, 1910.
- Π. Ι. Μπρατσιώτου, Ὑπόμνημα εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν, Ἐν Ἀθήναις, 1950.
- Η ΦΙΛΟΚΑΛΙΑ ΤΩΝ ΝΗΠΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΤΑ ΕΝ ΑΥΤῆ ΠΕΡΙΛΑΜΒΑΝΟΜΕΝΑ ΕΡΓΑ, Μητροπολίτου Κορίνθου Παντελεήμονος Κ. Καρανικόλα, Ἀθῆναι, 1954.
- Ο ΠΑΠΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΟΥΝΙΑ, Μητροπολίτου Κορίνθου Παντελεήμονος Κ. Καρανικόλα, Ἀθῆναι, 1958.
- ΓΝΟΦΟΣ ΑΓΝΩΣΙΑΣ, Μητροπολίτου Κορίνθου Παντελεήμονος Κ. Καρανικόλα, Ἀθῆναι, 1968.
- Νικοδήμου Μίλα, Τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Δίκαιον, Ἐκδόσεις Ν. Γρηγοριάδης, Ἐν Ἀθήναις, 1970.
- Α. Θεοδώρου, Ἡ περὶ Ἀντιχρίστου ἰδέα, ἐν Ἀθήναις, 1970.
- Στεργίου Ν. Σάκκου Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, Ἐρμηνεία εἰς τὸ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγέλιον, Θεσσαλονίκη, 1973.
- Α. Δ. Δελημπαση, Ἡ ἐποχὴ τοῦ Ἀντιχρίστου, Ἀθῆναι, 1974.
- Ἀρχιμ. Χαραλάμπους Βασιλοπούλου, Ὁ Ἀντίχριστος, Ἀθῆναι, 1976.
- Ἀρχιμ. Ἀρσενίου Κομπούγια, Σημεῖα τῆς Συντελείας τοῦ κόσμου, Ναύπακτος, 1977.
- Φώτη Κόντογλου, Μυστικά Ἄνθη, Ἐκδόσεις Ἀστέρος, Ἀθῆναι, 1981.
- Ἀρχιμ. Χαραλάμπους Βασιλοπούλου, Ἡ Ἀποκάλυψις ἐξηγημένη, Ἀθῆναι, 1981.
- Ἀγίου Νικοδήμου Ἀγιορείτη, ΠΗΔΑΛΙΟ, Ἐκδοσις «ΑΣΤΕΡΟΣ», Ἀθῆναι, 1982.
- Μητροπολίτου Κορίνθου Παντελεήμονος Κ. Καρανικόλα, Σταλαγματιές Μυστικοῦ Μάννα, Ἀθῆναι 1984. (Βραβεῖο Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν)
- Ἀρχιμ. Χαραλάμπους Βασιλοπούλου, Κατὰ Ἀντιχρίστων, Ἀθῆναι, 1984.
- Ἀρχιμ. Ἀρσενίου Κομπούγια, Ὁ Ἀντίχριστος καὶ οἱ ἀντίχριστοι, Ἀθῆναι, 1984.
- Ἀρχιμ. Νεκταρίου Μουλατσιώτη, Πότε θὰ γίνῃ ἡ Δεύτερη Παρουσία τοῦ Κυρίου μας, Ἀθῆναι, 1984.
- Ἀρχιμ. Ἰωὴλ Γιαννακοπούλου, Η ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ κατὰ τοὺς Ἑβδομήκοντα, 7^{ος} Τόμος (Ἰεζεκιὴλ καὶ Δανιὴλ), Ἐκδοση Χριστιανικῆς Ἀδελφότητος «ΛΥΔΙΑ», Θεσσαλονίκη, 1986.

- Ἀρχιμ. Ἀρσενίου Κομπούγια, Φοβερὰ καὶ θαυμαστὰ ἐρχόμενα γεγονότα, Ἀθήνα, 1986.
- Ἀρχιμ. Γεωργίου Δημοπούλου, Πότε θὰ γίνη ἡ Δευτέρα Παρουσία, Ἀθήνα, 1986.
- Μαγδαληνῆς Μοναχῆς, Ὁ Ἀντίχριστος 666, Κοζάνη, 1986.
- Ἰωσήφ Μοναχοῦ, Περὶ συντελείας καὶ Ἀντιχρίστου, Ἅγιον Ὅρος, 1987.
- Ἀρχιμ. Ἐμμανουὴλ Καλύβα, Ἡ ἀλήθεια γιὰ τὸ «666», Ἀθήνα, 1987.
- Μητροπολίτου Αὐγουστίνου Ν. Καντιώτου, «666» Ἀθήνα, 1987.
- Μητροπολίτου Καλλινίκου Καρούσου, Ἀντικιχλιαστικά, Ὁ Ἀντίχριστος, Ἀθήνα, 1987.
- Μάρκου Α. Σιώτου, 666 (xξς'): Ὁ ἀριθμὸς τῆς ταυτότητος τοῦ Ἀντιχρίστου, Ἀθήνα 1987.
- Ἱερομ. Νείλου Σωτηρόπουλου, Ὁ Ἀντίχριστος, Ὁ Ψευδόχριστος κ.λπ. Ἀθήνα, 1987.
- Ἱερομονάχου Παρθενίου Ἀγιορείτου, Οἱ Πατέρες καὶ τὸ Σφράγισμα, Ἅγιον Ὅρος 1987.
- Νικολάου Ψαρουδάκη, Ἀντίχριστος, 666, καὶ Ε.Κ.Α.Μ., Ἀθήνα, 1987.
- Μητροπολίτου Ἀλεξανδρουπόλεως, Ἀνθίμου, Ἐρωτήματα γιὰ τὸν Ἀντίχριστο, γιὰ τὸ 666, γιὰ τὸν Ε.Κ.Α.Μ., Ἔκδ. Ἀπ. Διακονίας, 1988.
- Ἀρχιμ. Ἐμμανουὴλ Καλύβα, Τὸ χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου, Ἀθήνα, 1989.
- Μ. Μιχαὴλ (Σεργίου Νείλου), Ὁ Ἀντίχριστος κτυπᾷ τὴν πόρτα μας, Κύπρος, 1990.
- Dr. Duane T. Gish, Ἐξέλιξη; Τὰ Ἀπολιθώματα λένε Ὁχι!, Ἔκδοσις Ἱερᾶς Μητροπόλεως Νικοπόλεως, Πρέβεζα, 1990.
- Ἀρχιμ. Ἰωὴλ Γιαννακοπούλου, Ἑρμηνεία τῆς Ἀποκαλύψεως, Ἔκδοσις Β', Θεσσαλονίκη 1991.
- Σεργίου Ν. Σάκκου Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, Εἰσαγωγή εἰς τὴν Καινὴν Διαθήκην, Β' Ἔκδοσις, Θεσσαλονίκη, 1991.
- Παναγιώτου Ι. Μπρατσιώτου, Ἡ Ἀποκάλυψις τοῦ Ἰωάννου, Ἐν Ἀθήναις, 1992.
- Χρήστου Ἀνδρούτσου, Δογματική, Ἔκδόσεις «ΑΣΤΗΡ», Ἀθήνα, 1992.
- Νικολάου Ψαρουδάκη, Ἀντίχριστος 666 καὶ ΕΚΑΜ, Ἀθήνα, 1992.
- Παναγιώτου Ι. Μπρατσιώτου, Εἰσαγωγή εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην, Ἐν Ἀθήναις, 1993.
- Βασιλείου Ἀτσακλῆ, Προφητεῖες καὶ Συντέλεια, Ἀθήνα, 1995.
- Γ. Β. Μαυρομάτη, Ἡ Ἀποκάλυψις τοῦ Ἰωάννου, Ἀθήνα, 1994.
- Ἀρχιμ. Χαραλάμπους Δ. Βασιλοπούλου, Τὰ Πρωτόκολλα τῶν Σοφῶν τῆς Σιῶν, ἔκδοσις 7η, Ἀθήνα, 1996.

- Μοναχός Ἰάκωβος Ἀγιορείτης, Φιλήματα Ἰούδα, Δ΄ ἔκδοσις τοῦ Περιδικοῦ «ΑΓ. ΑΓΑΘΑΓΓΕΛΟΣ», Ἅγιον Ὅρος, 1996.
- Ἡ Συμφωνία τοῦ Σένγκεν, Β΄ ἔκδοσις, Ἐκδόσεις «ΤΟ ΠΟΝΤΙΚΙ», Ἀθῆναι, 1997.
- Ἰερὰ Μονὴ Μεγάλου Μετέωρου, Παρακάραξη τοῦ Χαράγματος, Ἅγια Μετέωρα, 1997.
- Ἱερομονάχου Χριστοδούλου Ἀγιορείτου, Στὴ Δύση τῆς Ἐλευθερίας, Ἅγιον Ὅρος, 1997.
- Ἐνας Ἀσκητῆς Ἐπίσκοπος Ἅγιος Νήφων Ἐπίσκοπος Κωνσταντιανῆς, Ἐκδοσις Ἱερᾶς Μονῆς Παρακλητίου, Ὠρωπὸς Ἀττικῆς, 1997.
- Μητροπολίτου Κορίνθου Παντελεήμονος Κ. Καρανικόλα, Τὸ Καζίνο Λουτρακίου, Κόρινθος 1998.
- Μητροπολίτου Κορίνθου Παντελεήμονος Κ. Καρανικόλα, Ἐγκύκλιος γιὰ ταυτότητες, Συνθήκη Σένγκεν. Κόρινθος 1998.
- Μητροπολίτου Κορίνθου Παντελεήμονος Κ. Καρανικόλα, Ἑβραῖοι & Χριστιανοί, Ἐκδόσεις Ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός, Ἀθῆναι, 1999.
- Ἐλένης Π. Χριστινάκη, Ἀν. Καθηγήτριας Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Θέματα Βιβλικῆς Ἱστορίας, Ἐκδοσις Β΄, Ἀθῆναι, 1999.
- Ἀλέξανδρου Η. Σπυράκη, Ὁ Θεὸς δὲν εἶναι μόνον ἀγάπη, Ἀθῆναι, 1999.
- Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Ἐκκλησία καὶ Ταυτότητες, Ἐκδοσις Κλάδου Ἐκδόσεων Ἐπικοινωνιακῆς καὶ Μορφωτικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Ἀθῆναι, 2000.
- Ἡγουμένου Μαξίμου Βαρβαρῆ, Πατροκοσμᾶς, Ἐκδόσεις Ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός, Ἀθῆναι, 2000.
- Ἐλένης Π. Χριστινάκη, Ἀν. Καθηγήτριας Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Εἰσαγωγικὲς Παραδόσεις Παλαιᾶς Διαθήκης, Ἀθῆνα, 2003.
- Μαξίμου Μοναχοῦ, Καθηγουμένου, Ἡ Ἀντίθεσίς μας διὰ τὸν ἔρχομόν τοῦ Πάπα εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἑλλάδα, Ἀθῆναι 2003.
- Χριστοδούλου, Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, Ἡ Δευτέρα Παρουσία, Ἐκδοσις Χρυσοπηγῆ, Ἀθῆναι 2004.
- Ἡγουμένου Μαξίμου Βαρβαρῆ, Ἡ Θεοπνευστία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, Ἐκδόσεις Ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός, Ἀθῆναι 2004.
- Γέροντος Ἰωσήφ Βατοπαιδινοῦ, Περί Συντελείας καὶ Ἀντιχρίστου, Ἅγιον Ὅρος, 2004.
- Γέροντος Αὐγουστίνου ἈγιοΒασιλειάτου, Ὁ Ἀντίχριστος καὶ τὸ Σύμβολόν του κξξ' / 666, Ἅγιον Ὅρος, 2005.
- Ἐλένης Ι. Σταμούλου Θεολόγου, Τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως, Ἐκδόσεις Ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός, Ἀθῆναι 2006.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

ΜΑΞΙΜΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ ΚΑΘΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

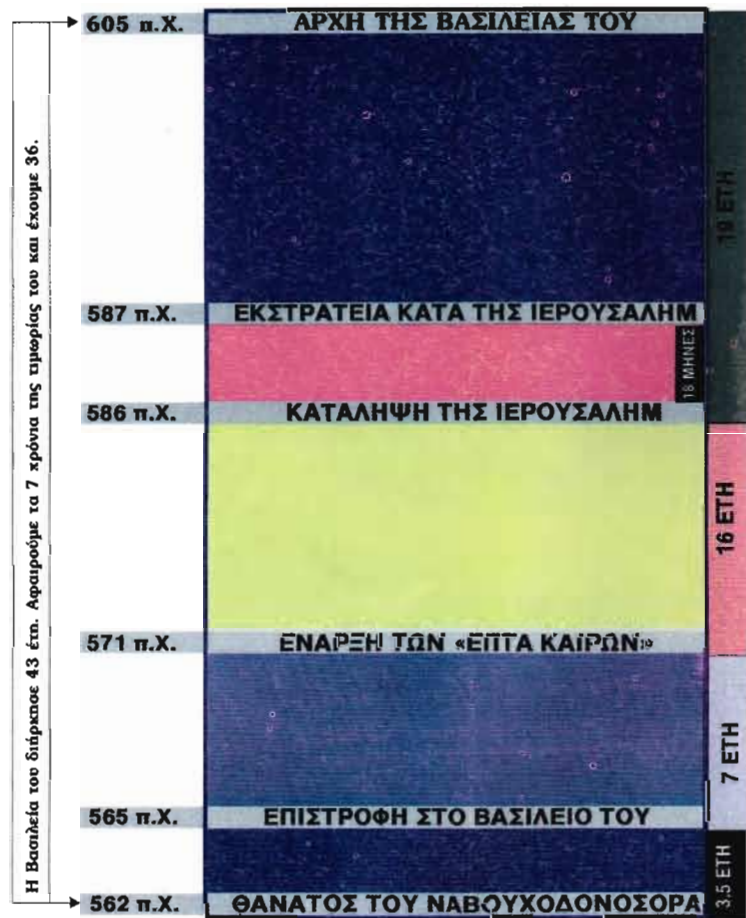
Ο ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ 1983 ΗΛΘΕΝ 2013

ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΜΜΑ ΤΩΝ «ΕΠΤΑ ΚΑΙΡΩΝ» ΤΟΥ ΝΑΒΟΥΧΟΔΟΝΟΣΟΡΑ-ΙΣΡΑΗΛ

A) ΝΑΒΟΥΧΟΔΟΝΟΣΟΡ

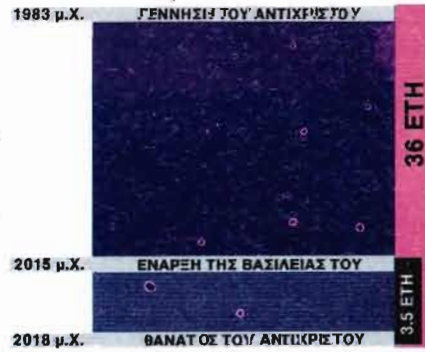
↓ Β) ΕΒΡΑΪΚΟΣ ΛΑΟΣ

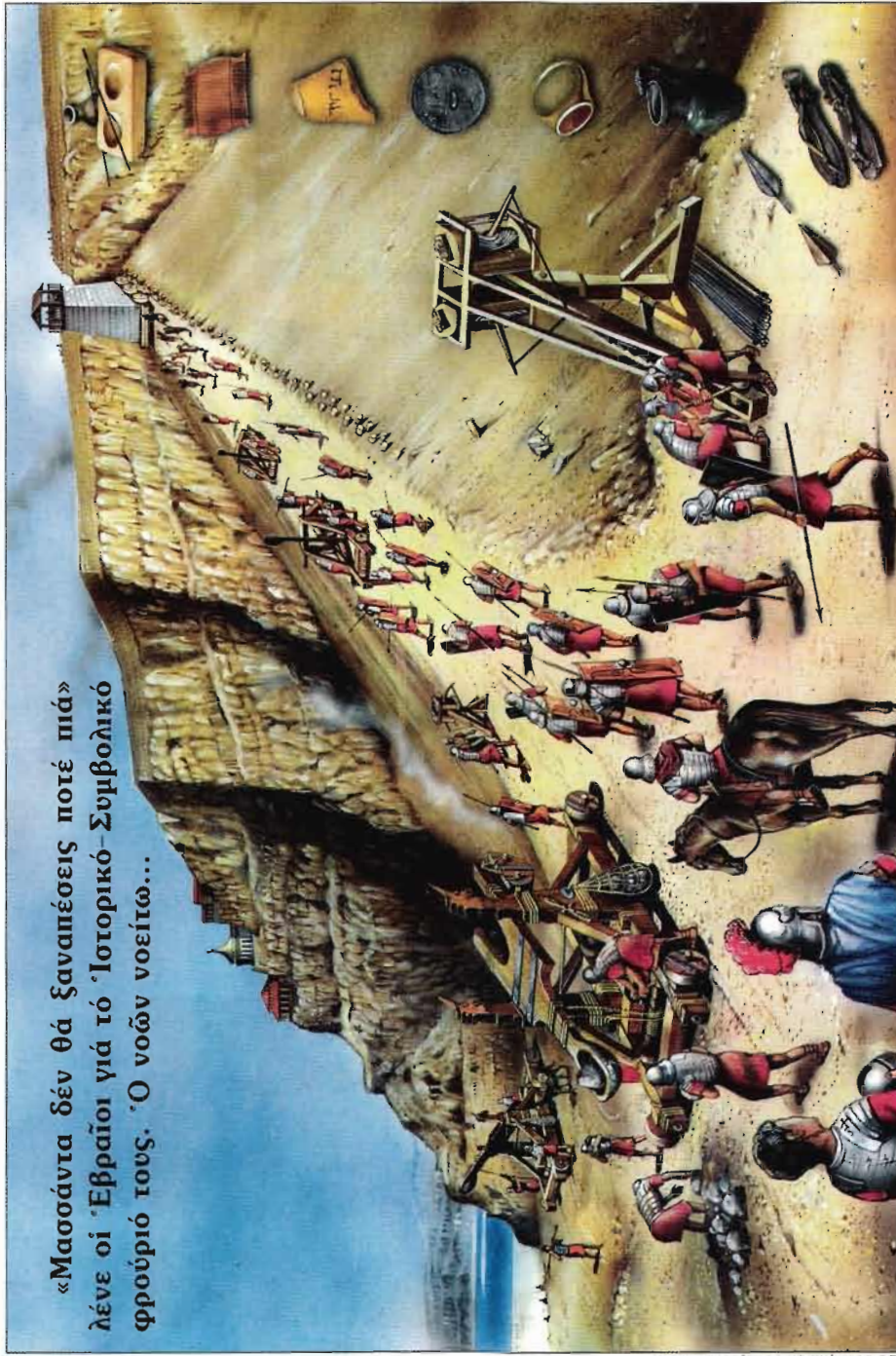

Α) ΝΑΒΟΥΧΟΔΟΝΟΣΟΡ

Β) ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ

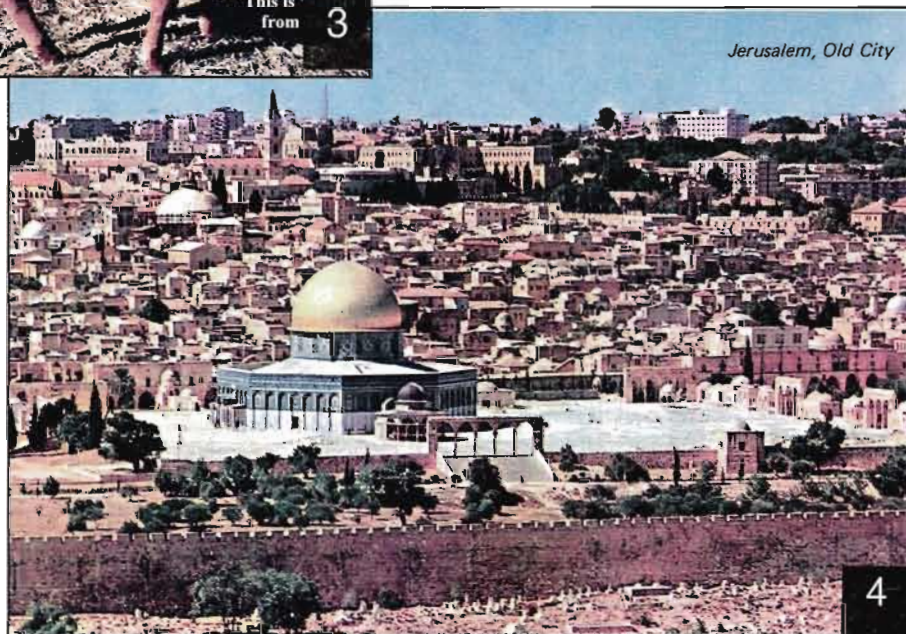
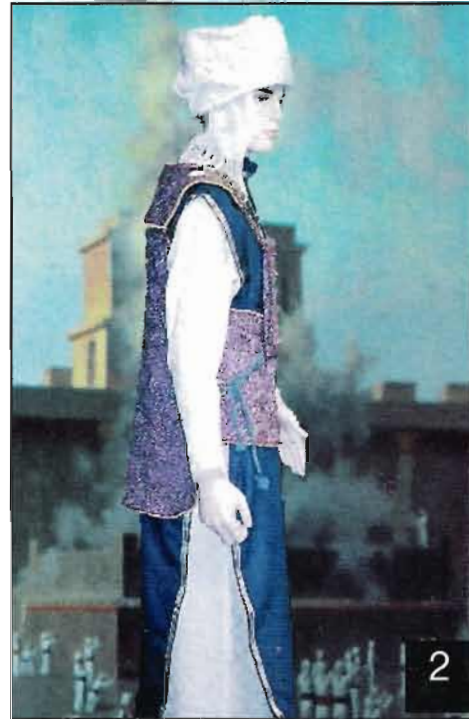

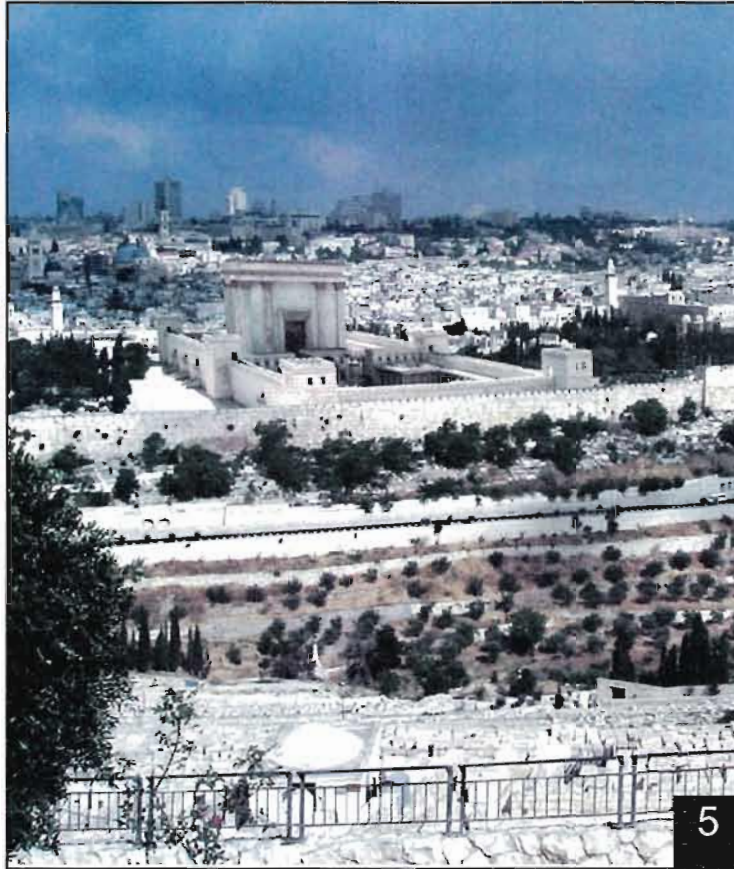

«Μασσάνια δέν θά ξαναπέσεις ποτέ πιά»
 λένε οί Έβραίοι γιά τό 'Ιστορικό-Συμβολικό
 φρούριό τους. 'Ο νοών νοείτω...

מַסָּדָה שָׁלֹחַ לְפָנֵינוּ

MASADA SHALL NOT FALL AGAIN

Οι φωτογραφίες 1,2, 3, 5, 6 είναι από την Εβραϊκή ιστοσελίδα:
www.templemountfaithful.org

1. Η κορόνα του Μ. Αρχιερέα-Βασιλέα του Ισραήλ (Αντιχρίστου).

2. Η στολή του Μέγα Αρχιερέα του Ναού (Αντιχρίστου).

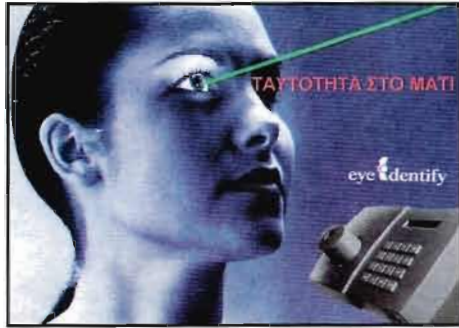
3. Η ειδική ράτσα της κόκκινης αγελάδας που ετοιμάζουν για θυσία όταν θα θέσουν το θεμέλιο λίθο για το κτίσιμο του Ναού.

4. Ο χώρος του Ναού του Σολομώντος όπως είναι σήμερα.

5. Ο Ναός του Σολομώντος όπως θα είναι σε λίγα χρόνια.

Φωτομοντάζ που απεικονίζει τη σύγχρονη αρχαιολογική ερήμωση που διαπράττεται από το μουσουλμανικό WAKF, και μια αλεπού, για να επεξηγήσει τη περιγραφή του Ταλμουδ: "από το σημείο από το οποίο ειπώθηκε, «ένα ξένος που θα ενοχλεί θα πεθάνει» και τώρα, κοιτάξε οι αλεπούδες βηματίζουν επάνω του πως μπορούμε να μην φωνάξουμε;"
 (www.templemountfaithful.org)

Όχι πιά διαβατήρια.
 Μόνο τό χέρι είναι αρκετό.
 Τά νέα μηχανήματα στό
 αεροδρόμιο του Ίσραήλ

Die Kresse-Zucht als Jubiläums-Gimmick

Mit Qualitäts-Samen, Spezial-Erde und einem Pflanzbeet mit der Jubiläums-Zahl 666!

Deine Kresse-Zucht wagtige Tage nach der Auszucht: Die kleinen Soja-Pflänzchen scheinen 195 zu sein! 666. Ausgabe zu gratulieren!

Deine Kresse-Zucht im roten Pflanzbeet erinnert dich die Jubiläums-Zahl 666!

Nach etwa einer Woche kannst du die vitaminreichen Kresse-Pflanzen bevorzuglich im Salat oder auf einem Butterbrot!

Das große Tier- und Pflanzen-Lexikon
 EISENSEE · FISCHERIEIT · EISBÄR · FLASCHENBRAU
 ... und viele andere tolle Lesestoffe mit: PIF UND HERCULES
 WILDER UNFUTZ
 WILDMAN · PERRY
 FORTWÄRTS
 EXTRA BLATT

Acht Sonderseiten mit kostenloser Kleinstenpreis!

INDEXEL®

7F7F2C595C

Μία ταυτότητα που ποτέ δεν χάνεται

Το να ξεχωρίζετε το χιμάτο σας ζωο είναι βέβαια. Ταυτότητα για τεχνολογία που προορίζεται για καλύτερη ποιότητα ζωο. Το INDEXEL είναι η ηλεκτρονική ταυτότητα που το ζωο σας, έχει πάντα μαζί του.

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΤΑΥΤΟΠΟΙΗΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΑΠΕΛΘΙΑ ΚΑΙ ΚΑΘΙΗ

Συμβουλευτείτε σήμερα τον κτηνίατρό σας.

Ποιός (δέν) φοβάται τό ηλεκτρονικό... Τσιμπούρι;

Η εταιρεία Applied System Solutions ζητεί την έγκριση της Αμερικανικής κυβέρνησης για να θέσει σε κυκλοφορία ένα νέο σύστημα που εμφυτεύεται κάτω από τό δέρμα, επιτρέποντας ανά πάσα στιγμή στους δορυφόρους να παρακολουθούν τίς κινήσεις τών ατόμων.....

Κυριακή 7 Σεπτεμβρίου 1997 • ΤΟ ΒΗΜΑ
ΧΡΗΣΤΙΝΑ ΨΥΧΑΡΗ

Τα τεχνολογικά σημεία ελέγχου INS PASS γλιτώνουν τους αλλοδαπούς που εισέρχονται στις Ηνωμένες Πολιτείες από κοινωπική παράνομη, χάρη στην επινόησή των δακτυλικών αποτυπωμάτων.

Η ανάπτυξη στην τεχνολογία αντίληψης (scanning) επέτρεψε τον ψηφιακό αντίγραφο δακτυλικών αποτυπωμάτων, ακριβώς και στον αντίθετο οι θερμοσύνθετα μιας ταυτότητας του σπέρου με το σύστημα δακτύλου.

Δακτυλικά αποτυπώματα: Ο πιο εύχρηστος κωδικός

Το τιμή μετατρέπει τα δεδομένα αυτά σε βιντασκοπικά υψηλής ευκρίνειας. Από εκεί και πέρα η σύγκριση αυτής της εικόνας με άλλες καταχωρισμένες σε υπολογιστή είναι ουσία μηδέν.

οργανίζεται ένα ευρύτατο φάσμα εφαρμογών: εξειδικευμένη πρόσβαση στους ηλεκτρονικούς υπολογιστές, ηλεκτρονική ασφαλεία στις χρηματικές συναλλαγές μέσω Internet, έλεγχο

Το πρωτότυπο της φωτογραφίας που ανέπτυξε η εταιρεία SGS-Thomson είναι σε θέση να φτιάχνει κρυφά τα δακτυλικά αποτυπώματα, περιλαμβάνει το πηνίο που πιεστικοποιεί τα δακτυλικά αποτυπώματα με τις πολλές συσκευές.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ τί έγραψε τό "ΒΗΜΑ" και λάβετε μέτρα, τό χάραγμα πλησιάζει. ΑΝΤΙΔΡΑΣΤΕ!!!

Καταργούνται τά ΔΙΑΒΑΤΗΡΙΑ MONO τό χέρι σας είναι αρκετό

Ένα σύστημα τό οποίο στοχεύει στην κατάργηση των διαβατηρίων και τήν ταχύτερη διεξαγωγή του ελέγχου των ταξιδιωτών δοκιμάζεται ήδη μέ επιτυχία στις Η.Π.Α. και δέν αποκλείεται νά εισαχθεί σύντομα και στην Ευρώπη. Πρόκειται γιά τό FAST (Future Automated Screening for Travellers), ένα μηχανήμα που εξακριβώνει τήν ταυτότητα μέ βάση τήν τρισδιάστατη απεικόνιση του χεριού. Τό μόνο που έχει νά κάνει ό ταξιδιώτης φθάνοντας στά σύνορα ή στό αεροδρόμιο τής ξένης χώρας είναι νά βάλει ή στό μηχανήμα μία κάρτα όπου είναι καταγεγραμμένη ή τρισδιάστατη απεικόνιση του χεριού του και νά τοποθετήσει τήν παλάμη του στόν ειδικό ανιχνευτή. Η σύγκριση γίνεται σέ χρόνο μικρότερο του ενός

Η διαδικασία παρακολούθησης και ρύθμισης τής κυκλοφορίας

- A. Τό σήμα από τήν γέφυρα των διοδίων ενεργοποιεί τήν ηλεκτρονική κάρτα στό έσωτερικό του αυτοκινήτου.
- B. Στο τέλος τής διαδρομής υπολογίζεται τό όφειλόμενο ποσό.
- C. Εδώ ή θέση του αυτοκινήτου υπολογίζεται από τον δορυφόρο.
- D. Αν ή κάρτα δέν ανταποκρίνεται, τό αυτοκίνητο φωτογραφίζεται γιά τά "παιτέρω".

Κοτόπουλα με... τσιπ

Ο ΚΡΗΤΗΣ... ψάχνει το κοτόπουλο πριν από τα «καλλιστέα» που γίνονται στο Σίδνεϊ και στα οποία μετέχουν κοτόπουλο και πάπιες. Ο διαγωνισμός δεν είναι και τόσο αβύσος αφού κάθε τόσο καταγγέλλονται κλοπές των... ιωραίων. Γι' αυτό οι Αυστρολοί προτίθενται να... φτεψούν σε κοτόπουλα και πάπιες τοιπάκι για να εντοπίζονται...

ΕΘΝΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΩΣ, 17 Αυγούστου 1997

Η φάρμα με τις "ηλεκτρονικές" στρουθοκάμηλους

Του Γ. ΠΙΚΟΥΛΑ

ΣΤΡΟΥΘΟΚΑΜΗΛΟΥΣ έχουμε συνηθίσει να βλέπουμε μόνο στους ζωολογικούς κήπους. Έδωκα ένα πρώτου κλάου δημοσιογράφο στο κοκκώδες Μεσσαρά του νομού Ηρακλείου επίσημο στρουθοκάμηλο και πάλια «ηλεκτρονικό». Ο ιδιοκτήτης του εκτροφείου Ευσθέμιος Ρηγάτος ως σταντρινάριος οι στρουθοκάμηλοι οι ημετέροις άντε σ'αλλά ναρκωτικό που ληλατάει. Ανά πάσα στιγμή και όλη τη διάρκεια της ζωής τους με τη χρήση ενός ηλεκτρονικού συστήματος, μπορεί να πληροφορηθεί όλα τα στοιχεία και αφορούν το συγκεκριμένο πουλί. Ο κ. Ρηγάτος μιλάει στο «Έθνος της Κυριακής» μας παρουσία του τρέτο ζωής τ ο ν.

...πυρρίνη σπυρίν, αλλά και πώς αποβάσει να αποζημιωθεί με αυτή την ανυψώση για τα ελληνικά δεδομένα επικαίρηση.

— Πώς σκεφτήσατε κ. Ρηγάτος να ασχοληθείτε με την εκτροφή στρουθοκάμηλων και μάλιστα στην Ελλάδα;

— Στοιχάει διακρίση και ασκείται το επάγγελμα αυτό μέχρι και πριν από δύο χρόνια. Κάποιος σπυρίν άνας φάει μόν ο οποίος έχει μια τεράστια εμπειρία που επηρεάζει στρουθοκάμηλος με κλάση στη Νιγηρία. Εκεί εντυπωσιάστηκα με τα πουλιά αυτά, έμαθα τον κόσμο της ζωής τους, δοκίμασα το κρέας τους το οποίο ήταν καταπληκτικό και πολύ υγιεινό. Αποφάσισα λοιπόν να αποληθώ με την εκτροφή στρουθοκάμηλων, εμπειροδωμένος το πολύ καλό κλάμα της Ελλάδας.

— Πώς οδηγήσατε στην εφεύρεσή του και τι ακριβώς εντυπώνει το σύστημα εμφάνισης μικροτίπ στα νεογνικά πουλιά;

— Το σύστημα αυτό το εφευρέσαμε στη Νιγηρία, και είχε πολύ καλά αποτελέσματα, αφού στο μηχανισμό μας καταγράφο-

Ο ιδιοκτήτης του εκτροφείου μαζί με τη γυναίκα του, έχοντας για συντροφιά ένα νεογέννητο στρουθοκάμηλο.

